ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ.

τοῦ 1841 ἔτους.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 393.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Νικολοπούλου, κατοίκου Ζαχόλης, καὶ τῆς Μαρίας χήρας Ἡρώδου Μαμουνᾶ, κατοίκου ἐπίσης Ζαχόλης.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 607.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντωνίου Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Π. Στρούμπου δικηγόρου, κωλυομένων τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Θ. Μανούση, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Γεωρ. Νικολοπούλου, κατοίκου Ζαχόλης, ἀναιρεσείοντος, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Πετσάλη δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τῆς Μαρίας χήρας Ἡρώδου Μαμουνᾶ, κατοίκου ἐπίσης Ζαχόλης, ἀναιρεσιβλήτου, παρασαθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Χρισοδούλου Κορδῆ, διορίσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξούσιον τὸν δικηγόρον Ἐδουάρδον Μάσσωνα, τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῶν ἀπὸ 27 Ἰανουαρ., 3 Μαΐου καὶ 4 Ἰουν. 1839 ὑπ' ἀρ. 14, 90 καὶ 124 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων περὶ ἀποδόσεως χρέους δίκης.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον Ἐδ. Μάσσωνα, προσβαλόντα ὡς ἄκυρον τὸ παρὰ τοῦ κλητῆρος Πάνου Φιλιώτου συνταχθὲν ἔγγραφον ἐπιδόσεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γ. Νικολοπούλου, καθότι οἱ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενοι μάρτυρες δὲν εἶναι γείτονες, καὶ ὅτι ἐλλείπει ἡ ἰδιόχειρος αὐτῶν ὑπογραφή·

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Δ. Πετσάλην καὶ τὸν εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ν' ἀκυρωθῇ τὸ ῥηθὲν ἔγγραφον ἐπιδόσεως καὶ αἰτήσαντα δυνάμει τοῦ ἄρθ. 296 τὸν ὀργανισμὸν τῶν δικαστηρίων, νὰ καταδικασθῇ ὁ συντάξας αὐτὸ κλητὴρ εἰς πειθαρχικὴν ποινήν·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 143 καὶ 146 τῆς πολιτ. δικονομίας, ὁσάκις ὁ κλητὴρ ἐνεργῇ τὴν ἐπίδοσιν ἐγγράφου τινὸς, δὲν εὕρῃ κανένα εἰς τὴν οἰκίαν, τοιχοκολλᾷ τὸ ἐπιδοτέον ἔγγραφον ἐπὶ παρουσίᾳ ἑνὸς ἢ δύο γειτόνων εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἢ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, τὸ δὲ ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιδόσεως ὑπογράφεται παρὰ τῶν παρόντων γειτόνων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐκτὸς ὅτι εἰς τὸ προσαχθὲν ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιδόσεως δὲν ἀναφέρεται ἐὰν οἱ ἐν αὐτῷ ὡς μάρτυρες σημειωθέντες ἦσαν γείτονες ἢ ὄχι, τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων τούτων εἶναι ὅλα διὰ χειρὸς τοῦ αὐτοῦ κλητῆρος γεγραμμένα, ὥστε τὸ διαληφθὲν ἔγγραφον μὴ βεβαιοῦν τὴν κατὰ τὴν ἐπίδοσιν παρουσίαν τῶν γειτόνων, καὶ μὴ ὂν παρ' αὐτῶν τούτων πραγματικῶς ὑπογεγραμμένον εἶναι ἄτακτον καὶ παράνομον, ἑπομένως ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ἀπαράδεκτος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 303 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων πειθαρχικὴ ποινὴ δὲν ἐπιβάλλεται ἂν πρῶτον δὲν ἀπολογηθῇ ἢ τοὐλάχιστον δὲν προσκληθῇ ὁ κατηγορούμενος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης, ὁ δὲ κλητὴρ Πάνος Φιλιώτης δὲν ἀπελογήθη, οὔτε προσεκλήθη συμφώνως μὲ τὸ διαληφθὲν ἄρθρον·

Διὰ ταῦτα ἀκυροῖ τὸ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος τῆς περιφερείας τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, διατελοῦντος παρὰ τῷ εἰρηνοδικείῳ Τρικκάλων, Πάνου Φιλιώτου, συνταχθὲν ἐπιδοτήριον ὑπὸ χρονολογίαν 30 Αὐγ. 1839 γενόμενον ἐπὶ τῆς πρὸς ἀναίρεσιν αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Νικολοπούλου. Ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ ῥηθέντος Νικολοπούλου, κατοίκου Ζάχολης, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 27 Ἰανουαρ., 3 Μαΐου, 4 Ἰουν. 1839 ὑπ' ἀρ. 14, 90 καὶ 124 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀποφαίνεται δὲ ἀπαράδεκτον τὴν περὶ πειθαρχικῆς ποινῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως, κατὰ τοῦ ῥηθέντος κλητῆρος Πάνου Φιλιώτου, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δραχ., εἰς τὰ τῆς σημάνσεως τέλη δραχ. 31, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἀναιρεσιβλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ὀκτωβρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ὀκτωβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 394.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τῶν δήμων Ἄνδρου, Ἄρνης καὶ Κορθίου τοῦ Ἰακώβου Περικλέους Ὀλυμπίου, κηδεμόνος τῶν ἀφηλίκων Ἀνασασίας καὶ Μαργιορίτσας τέκνων τοῦ ποτὲ Γεωργίου Φραγκοπούλου.

(Αριθ. βιβλ. καταχ. 607.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντος τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τῶν δήμων Ἄνδρου, Ἄρνης καὶ Κορθίου ἐξ ἑνὸς μέρους, ἀναιρεσειόντων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου, καὶ τοῦ Ἰακώβου Περικλέους Ὀλυμπίου, κηδεμόνος τῶν ἀφηλίκων Ἀνασασίας καὶ Μαργιορίτσας, τέκνων τοῦ ποτὲ Γεωργίου Φραγκοπούλου, διαμένοντος εἰς Ἀθήνας, παρασαθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Μ. Κ. Μαρίνογλου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ Γ. Ἀθανασίου διορισθέντος ἐπὶ ἀκροατηρίου παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ὁ Ἰω. Περικλῆς Ὀλύμπιος, ὡς κηδεμὼν τῶν ἀφηλίκων Ἀνας. καὶ Μαργιορίτσας, τέκνων τοῦ ποτὲ Γεωρ. Φραγκοπούλου, δι' ἀναφορᾶς του τῆς 28 Σεπτεμβ. 1836, πρὸς τὸν διοικητὴν Σύρου, διευθυνθείσης πρὸς τὸν διοικητὴν Τήνου καὶ Ἄνδρου κατὰ τὴν ά. Ὀκτωβρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐζήτησε νὰ προσκαλεσθῶσιν οἱ δήμαρχοι Ἄνδρου νὰ πληρώσωσι, πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ῥηθέντων ἀφηλίκων διὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Ἄνδρου δολοφονίαν τοῦ πατρός των Γεωρ. Φραγκοπούλου κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 ἔτους γρόσ. 37390 καὶ 4000 δίσηλα μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν, ἢ νὰ φανερώσωσιν, ἂν προτιμοῦν νὰ περατωθῇ ἡ διαφορὰ αὕτη ἐνώπιον τοῦ ἀνήκοντος δικαστηρίου. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀναφορᾶς ταύτης συσταθέντος διαιτητικοῦ δικαστηρίου, δυνάμει τοῦ ιϛ'. ψηφίσματος τῆς ἐν Ἄργει ἐθνικῆς συνελεύσεως, καὶ κηρυχθέντος μὴ ἁρμοδίου διὰ τῆς ἀπὸ 3 Μαρτ. 1839 ἀποφάσεώς του, ὁ ἀντίκλητος δικηγόρος τοῦ εἰρημένου κηδεμόνος τῶν ὀρφανῶν, Πέτρος Βασιλόπουλος, ἐκίνησεν τὴν 8 Μαρτ. 1839 ἀγωγὴν κατὰ τῶν δημάρχων Ἄνδρου, Ταυρίου, Ἄρνης καὶ Κορθίου, καὶ ἐζήτησε νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ῥηθέντες τέσσαρες δῆμοι· ά. ν' ἀποζημιώσωσι τὰ ὀρφανὰ μὲ γρόσια 37,390 καὶ μὲ δίσηλα 4,000, ἀξίαν τῆς ἀπολεσθείσης Γουλέτας τοῦ φονευθέντος Γεωργ. Φραγκοπούλου ἕνεκα τοῦ φόνου· β'. εἰς τὸν νόμιμον τόκον αὐτῶν τῶν δύο ποσοτήτων ἀπὸ τὸ 1827 μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς· γ'. εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ῥηθέντος δι-

καζηρίου τῶν πρωτοδικῶν κατ' ἀντιμωλίαν, ἐξέδωκε τοῦτο ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 262 δι' ἧς ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς· 1. κηρύττει τοὺς τρεῖς δήμους, Ἄνδρου, Ἄρνης καὶ Κορθίου ὑποχρέους εἰς ἀποζημίωσιν τῶν ἀφηλίκων Ἀνασασίας καὶ Μαργιορίτσας θυγατέρων τοῦ Γεωρ. Φραγκοπούλου Ὑδραίου, φονευθέντος ἐν Ἄνδρῳ κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827, διὰ τὴν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ φόνου του ἀπολεσθεῖσαν ἐκεῖ χρηματικὴν καὶ ἄλλην κινητὴν περιουσίαν του, καθόσον ἀναλογεῖ εἰς αὐτοὺς ἐκ τοῦ ὅλου τῶν ἀποζημιώσεων· 2. ἐπιβάλλει εἰς τὰς διαληφθείσας ἀφήλικας ἐκτιμητικὸν ὅρκον περὶ τοῦ ὅτι, καί τοι προσπαθήσασαι νὰ ἀνακαλύψωσι τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ εὕρουν λόγον, διὰ νὰ ἀμφιβάλλουν, ὅτι ὅσα εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ πατήρ των Γ. Φραγκόπουλος καθ' ὃν καιρὸν ἐφονεύθη εἰς Ἄνδρον χρήματα, ὅπλα, ἐνδύματα καὶ ἄλλα κινητὰ πράγματα, δὲν ἦσαν ὀλιγωτέρας ἀξίας τῶν γροσ. 30,000· 3. αἱ ρηθεῖσαι ἀφήλικες θέλουν δηλώσει τὴν παραδοχὴν τοῦ ὅρκου, καὶ θέλουν ὁρκισθῇ, ὡς ἀνωτέρω, εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τοῦ δικαζηρίου ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν, ἀφοῦ καταζαθῇ τελεσίδικος ἡ παροῦσα ἀπόφασις· 4. ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν Γολέταν, καὶ διὰ χρονοτριβὰς, εἰς τροφὴν τοῦ κηδεμόνος καὶ τῶν ὀρφανῶν ἀπαιτήσεις τῶν αὐτῶν ὀρφανῶν, ὡς ἀπαραδέκτους. 5. ἀπὸ τὰ διὰ τὴν παροῦσαν δίκην νόμιμα ἔξοδα τῶν ἐναγόντων ἀφηλίκων ὀρφανῶν, τὰ ὁποῖα θέλουν ἐκκαθαρισθῇ, καταψηφίζεται τὸ ἓν τρίτον μόνον εἰς τοὺς ἐναγομένους τρεῖς δήμους, καθὼς καὶ τὰ διὰ τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν τέλη τοῦ χαρτοσήμου. Κατὰ τὴν 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πρωτοδίκαις δικηγόρος Πάλμας, πληρεξούσιος τῶν τριῶν δήμων Ἄνδρου, Ἄρνης καὶ Κορθίου ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν τὴν ρηθεῖσαν ἀπόφασιν· κατὰ δὲ τὴν 10 καὶ 15 Ὀκτωβ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἔκαμεν καὶ ὁ Ἰάκωβος Περικλῆς, κηδεμὼν τῶν εἰρημένων ἀφηλίκων, ἀντέφεσιν κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως τὸ ρηθὲν δικαζήριον ἐξέδωκε τὴν 30 Ἰανουαρ. ε. ε. ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθμ. 1492, ἐρήμην τῶν εἰρημένων δήμων, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς· α. ἀπορρίπτει τὴν ἔφεσιν τῶν δήμων Ἄνδρου, Κορθίου καὶ Ἄρνης, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 262 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν, καὶ τὴν ἀντέφεσιν τοῦ κηδεμόνος τῶν εἰρημένων ἀφηλίκων· β'. ἐπικυρόνει τὴν ρηθεῖσαν ἀπόφασιν· γ'. καταδικάζει τοὺς εἰρημένους δήμους νὰ πληρώσωσιν εἰς μὲν τὸ ταμεῖον τοῦ δικαζηρίου τὸ καταβληθὲν πρόστιμον τῶν δέκα δραχμῶν, εἰς δὲ τὸν κηδεμόνα τῶν ὀρφανῶν τὰ ἐκκαθαρισθησόμενα ἔξοδα, καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψαν κατὰ τὴν 9 Δεκεμβ. ε. ε. οἱ ρηθέντες τρεῖς δῆμοι Ἄνδρου, Ἄρνης καὶ Κορθίου. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐρήμην τῶν εἰρημένων δήμων τὸ ρηθὲν δικαζήριον ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν· 1. ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 9 τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρ. τ. ε. ἀνακοπὴν τοῦ Ἰω. Τυπάλδου ὡς πλη-

ρεξουσίου τῶν τριῶν δήμων Ἄνδρου, Ἀρνης καὶ Κορθίου, τὴν γινομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἰανουαρ. τ. ε. ὑπ' ἀρ. 1492 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου· 2. καταδικάζει τοὺς ῥηθέντας δήμους εἰς τὰ ἐκκαθαρισθησόμενα δικαστικὰ ἔξοδα τῆς παρούσης κατ' ἀνακοπὴν δίκης καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐκδοθείσης τὴν 12 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμὸν 1532, καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 1492 τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 262 τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν οἱ τρεῖς δῆμοι Ἄνδρου, Ἄρνης καὶ Κορθίου ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν κατὰ τὴν 11 Μαρτίου ε. ε. διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· ά. διότι κατεδικάσθησαν οἱ δῆμοι ἀντὶ τῶν φονέων, καὶ οὕτω παρεβιάσθησαν αἱ περὶ νομιμοποιήσεως πρὸς τὸ δικάζεσθαι διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας· β'. διότι παρεβιάσθησαν οἱ ἀφορῶντες τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τύποι· γ'. διότι παρεβιάσθησαν αἱ περὶ ἀποπείρας συμβιβασμοῦ διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀρ. 262 ἀπόφασις τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν δὲν ἀπηγγέλθη ἀνεκκλήτως, οὔτε κατέχει τελεσίδικος, ὡς ἐκκληθεῖσα ὑπὸ τῶν διαδίκων· ἑπομένως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 812 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ἡ κατ' αὐτῆς γενομένη ἀναιρέσεως αἴτησις ὑπὸ τῶν δήμων Ἄνδρου, Ἄρνης καὶ Κορθίου εἶναι ἀπαράδεκτος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 774 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην τὰ περὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν διαταττόμενα, κατὰ δὲ τὸ 591 ἄρθρ., μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν, τὸ δικαστήριον, δικάζον ἐρήμην, ἐπιδικάζει εἰς τὸν ἐναγόμενον ὅλας τὰς προτάσεις του, τουτέστιν ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν, ἂν τὸ αἰτήσῃ ὁ ἐναγόμενος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσείοντες δῆμοι, ἐκκαλέσαντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 262 ἀπόφασιν τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν, καὶ καταστάντες διὰ τῆς ἐφέσεώς των ἐνάγοντες δὲν ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, δικασθέντες δὲ ἐρήμην καὶ ἀνακόψαντες τὴν κατ' αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, δὲν ἐνεφανίσθησαν καὶ αὖθις εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς των γενομένην συζήτησιν· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν καὶ τὴν ἀνακοπὴν των κατ' αἴτησιν τῶν ἐφεσιβλήτων, συνεμορφώθη ἐντελῶς μὲ τὰ ἄρθ. 774 καὶ 591 τῆς πολιτ. δικονομ., οὔτε ἐδύνατο νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἐφέσεως καὶ ἀνακοπῆς ἐνδιαλαμβανομένους λόγους οἵτινες κατὰ τὰ μνησθέντα ἄρθρα τῆς πολιτικῆς δικονομίας, καὶ ὡς μὴ προταθέντες ἐπὶ ἀκροατηρίου διὰ τῶν ἐγγρά-

φων προτάσεων τῶν ἐκκαλούντων συμφώνως μὲ τὰ ἄρθρα 580, 581 καὶ 173 τῆς πολιτ. δικονομίας θεωροῦνται ὡς μὴ γενόμενοι·

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρέσεως λόγοι, οἱ ἀφορῶντες ἀταξίας περὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, εἶναι ἀπαράδεκτοι, κατὰ τὸ 2 ἐδ. τοῦ 811 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ὡς μὴ προταθέντες ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν συμφώνως μὲ τὰ ῥηθέντα ἄρθρα τῆς πολιτ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ ἂν κατὰ τὸ 2 ἐδ. τοῦ 811 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικοναμίας λόγοι, ἀφορῶντες τὴν κοινὴν εὐταξίαν δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πρώτην φορὰν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀλλ' ὁ νόμος ἐννοεῖ προφανῶς ἀκυρότητες, τὰς ὁποίας ἐδύνατο καὶ ὤφειλε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασις προσβάλλεται, διότι ἀλλέως ἤθελε μεταβληθῇ ἡ φύσις τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις δὲν κρίνει περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ περὶ τῆς νομιμότητος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, μὴ ἐμφανισθέντων τῶν ἐκκαλούντων καὶ ἀνακοπτόντων πρὸς συζήτησιν τῆς ἐφέσεως καὶ ἀνακοπῆς αὐτῶν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιληφθῇ αὐτεπαγγέλτως τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ ζητήματος, ἂν ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ὀρθῶς ἐθεώρησε τοὺς ἐνάγοντας νομιμοποιημένους πρὸς τὴν δίκην, ἀλλ' ἀπέρριψε συμφώνως μὲ τὸν νόμον τὴν ἔφεσιν καὶ ἀνακοπὴν τῶν δήμων, ἑπομένως δὲν δύνανται ἤδη νὰ προσβληθοῦν διὰ τοῦ μέσου τῆς ἀναιρέσεως αἱ ὑπ' ἀρ. 1492 καὶ 1532 ἀποφάσεις τῶν ἐφετῶν ἐπὶ λόγῳ ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν ἦσαν οἱ ἀληθεῖς ἐναγόμενοι κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην· ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ λόγος οὗτος τῆς ἀναιρέσεως στηρίζεται εἰς πραγματικὰ περιστατικὰ, τὰ ὁποῖα μὴ παραδεχθέντα οὔτε ἀπὸ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν διαφεύγουν τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι δὲν ἔγεινεν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ εἶναι ἀνυπόστατος, καθότι δικαζομένων ἀφηλίκων, ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν δὲν ἦτον ἀναγκαία κατὰ τὰς διατάξεις τῶν §. 5 καὶ 6 τοῦ 532 ἄρθ. συνδυασμένου μὲ τὸ 588 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ, καθόσον ἀφορᾷ τὰ ζητούμενα ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἔξοδα, τὰ μὲν ὁδοιπορικὰ, καὶ τὰ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἐγγράφων εἶναι ἀναπόδεικτα, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπιδικασθῶσι· τὰ δὲ ἀφορῶντα τὰς συμβουλὰς, καὶ τὰς ἐγγράφους προτάσεις εἶναι ὑπερβολικὰ, καὶ πρέπει νὰ μετριασθῶσι, τὰ μὲν διὰ τὰς συμβουλὰς εἰς δρ. 13 καὶ 50, τὰς δὲ διὰ τὰς προτάσεις εἰς δραχ. 5·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῶν τριῶν δήμων Ἄνδρου, Ἄρνης καὶ Κορθίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 30 Ἰανουαρ. καὶ 12 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1492 καὶ 1532 ἐρήμην ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ τῆς ἀπὸ 20 Αὐγ. 1039 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν, ἐκδοθεῖ·

σῶν ἐπὶ τῆς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἰακώβου Περικλέους Ὀλυμπίου Φαλαγγίτου κηδεμόνος τῶν ἀφηλίκων Ἀναςασίας καὶ Μαργιορίτσας τέκνων τοῦ ποτὲ Γεωρ. Φραγκοπούλου διαφοράν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 58 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου των μετριασθέντα εἰς δραχ. 33 καὶ 50.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Σεπτεμβ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ὀκτωβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 395.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τοῦ Ἰω. Ἀσημακοπούλου, κατοίκου Πατρῶν, καὶ τοῦ Σπυρίδ. Γεωργίου, κατοίκου ὡσαύτως Πατρῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 608.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένων τοῦ τε ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ἰω. Ἀσημακοπούλου, κατοίκου Πατρῶν καὶ διαμένοντος εἰς Ζάκυνθον, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Χ. Ζώτου δικηγόρου, καὶ τοῦ Σπυρίδ. Γεωργίου, κατοίκου ἐπίσης Πατρῶν, ἀναιρεσιβλήτου, μὴ ἐμφανισθέντος, τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Κατὰ τὴν 15 Σεπτεμβ. 1839 ὁ Ἰω. Ἀσημακόπουλος ἐκίνησεν ἀγωγὴν, ἐνώπιον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικῶν κατὰ τῆς Εὐγενούλας Ἰω Ῥαζῆ χήρας Κ. Σύντυχα, Ζαμπίας Ἰω. Ῥαζῆ συζύγου Πέτρου Μπαλταδόρου, Εὐγενούλας Σπύρου Συράτου χήρας Ἀντ. Βερίτζη, καὶ Σπυρίδ. Γεωργίου, δι ἧς ἐξέθεσεν ὅτι κατὰ τὴν 14 Ἰουν. 1814 ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀποβιώσαντος Γερασίμου Γουλεμῆ 300 τάλληρα Ἱσπανικὰ ἔντοκα πρὸς 8 τὰ 0/0 κατ' ἔτος ἐπὶ συμφωνίᾳ ν' ἀποδώσῃ αὐτὰ ὁπότε ὁ δανειςὴς ἤθελε τὰ ζητήσῃ, ὅτι μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ εἰρημένου δανείου ἐπλήρωσε μέρος εἰς λογαριασμὸν τῶν κεφαλαίων καὶ τόκων αὐτοῦ καὶ ἔμεινεν ὀφειλέτης πρὸς τὸν δανειστὴν τάλληρα δίστηλα 246 καὶ φαρδίν. 45, ὅτι ἀποθανόντος τοῦ Γεωργ. Γουλεμῆ, οὗτος συνενοήθη μετὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὴν εἰρημένην ποσότητα πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους του· οἱ δὲ κληρονόμοι ἀπεδέχθησαν τὴν πρότασιν καὶ τὸν εἰρημένον λογαριασμόν του καὶ τὸν παρεκάλεσαν μόνον χάριν ἐλέους νὰ ἐπαυξήσῃ κατά τι τὴν διαληφθεῖσαν ποσότητα τῶν

246 δισήλων, ὅθεν καὶ παρήγγειλεν εἰς Μεσολόγγιον νὰ μετρηθῶσι πρὸς αὐτοὺς τὰ 280 δίσηλα καὶ νὰ ληφθῇ παρ' αὐτῶν τὸ ὁμόλογον. Ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις εἶχε συμβιβασθῆ τοιουτοτρόπως οἱ κληρονόμοι ἐναντίον τῆς διομολογήσεώς των μεταχειρίσθησαν πρᾶξιν παράνομον, τῆς ὁποίας τὴν ἀκύρωσιν ζητεῖ, πωλήσαντες καὶ παραχωρήσαντες εἰκονικῶς πρὸς τὸν Σπυρ. Γεωργίου τὸ ἀπὸ 14 Ἰουν. 1814 χρεωστικὸν ὁμόλογον τοῦ Ἀσημακοπούλου ὑπὲρ τοῦ Γουλεμῆ, ὁ δὲ ἀγοραστὴς ἐνήγαγεν ἀμέσως τοῦτον εἰς Ζάκυνθον ἀπαιτῶν δὶ ἐξόφλησιν τοῦ εἰρημένου ὁμολόγου δίσηλα 891 καὶ ὀβ. 272 ὅτι ἡ διὰ πωλήσεως αὕτη μεταβίβασις ἔγεινεν εἰκονικῶς καὶ κατὰ δολίαν συνενόησιν τῶν κληρονόμων, καὶ ἑπομένως ἐζήτησε νὰ κηρυχθῇ ἄκυρον τὸ ἐν Πάτραις ὑπ' ἀρ. 2534 συμβόλαιον γενόμενον τὴν 12 Νοεμβ. 1838 κλπ. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικῶν, τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 24 Νοεμβ. 1833 ὑπ' ἀρ. 448 ἀποφάσεως ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν περὶ ἀκυρώσεως τοῦ συμβολαίου ἀγωγὴν καὶ κατεδίκασε τὸν Ἀσημακόπουλον εἰς τὰ ἔξοδα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Ἀσημακόπουλος ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο ἀπέρριψε διὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαρτ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1545 ἀπεφάσεως τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἰω. Ἀσημακοπούλου, καὶ παραδεχθὲν τὴν ἀντέφεσιν τοῦ Σπυρίδ. Γεωργίου, ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάν. Ἀσημακοπούλου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ Ἰω. Ἀσημακόπουλος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν ἑξῆς λόγον, ὅτι τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἑρμήνευσεν ἐσφαλμένως τοὺς περὶ ἐκκρεμοδικίας νόμους, ἐπειδὴ ἐκκρεμοδικία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰς περίσασιν καθ' ἣν μία καὶ ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις εἶναι εἰσηγμένη ἐνώπιον δύο δικαστηρίων διαφόρων Ἐπικρατειῶν καὶ ἡ ἐκκρεμὴς ἑπομένως δίκη ἐνώπιον τοῦ ἐν Ζακύνθῳ πρωτοδικείου δὲν εἶναι λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐδύνατο νὰ κηρύξῃ ἀπαράδεκτον τὴν ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικείου κινηθεῖσαν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ ἀκυρώσεως τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούσῃ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἰσχύοντας εἰς τὴν Ἑλλάδα νόμους, ὑποχρεωτικὴν δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν ἔχουν μόνον τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια, καὶ κατὰ τὸ 553 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ἐκκρεμοδικίαν παραδέχεται ὁ νόμος μόνον ὅταν ἡ αὐτὴ ἢ τοὐλάχιστον ἡ κυρία δίκη εἶναι εἰσηγμένη εἰς ἄλλο δικαστήριον τοῦ κράτους, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅταν τυχὸν ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις εἰσήχθη ἐνώπιον ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου· καθότι ἂν κατὰ τὸ 858 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας αἱ ἀλλοδαπαὶ ἀποφάσεις ἐκδοθεῖσαι ἐναντίον Ἑλλήνων δὲν δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰμὴ μετὰ τὴν ἔρευναν τοῦ

πιριεχομένου αὐτῶν παρ' ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ συγχωρεῖται εἰς τὸν Ἕλληνα ἡ εἰσαγωγὴ τῆς αὐτῆς ἢ συναφοῦς ὑποθέσεως ἐνώπιον Ἑλληνικοῦ δικαστηρίου, ὅταν ἡ ὑπόθεσις εἶναι μόνον εἰσηγμένη ἐνώπιον ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν θεωρῆσαν ὅτι ἡ μεταξὺ Σπυρίδ. Γεωργίου καὶ Ἰω. Ἀσημακοπούλου δίκη, ὡς εἰσαχθεῖσα ἤδη ἐνώπιον τοῦ ἐν Ζακύνθῳ δικαστηρίου τοῦ πρώτου βαθμοῦ, δὲν ἐδύνατο νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὰς περὶ ἐκκρεμοδικίας καὶ δικαιοδοσίας διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 18 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1545 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 30 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δραχ. 238, διατάττει νὰ ἐπισραφῇ εἰς αὐτὸν τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δραχ. νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Σεπτεμβρ. τοῦ 1840 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ὀκτωβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 396.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Μπαξεβάνογλου, κατοίκου Αἰγίνης, καὶ τῆς Βασιλικῆς Κ. Καψάλη, κατοίκου Ναυπλίας.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 607).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Κ. Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου, κωλυομένων τοῦ δικαστοῦ Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Ὀκτωβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Γεωρ. Μπαξεβάνογλου, κατοίκου Αἰγίνης, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐδ. Μάσσωνος δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τῆς Βασλ. Κ. Καψάλη, κατοίκου Ναυπλίας, ἀναιρεσιβλήτου μὴ ἐμφανισθείσης.

Ἡ Βασιλ. Κ. Καψάλη ἐνήγαγε κατὰ τὴν 16 Ἰουλ. 1835 τὸν Γεώργιον Μπαξεβάνογλου, πρώην σύζυγον αὐτῆς, ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστη-

ρίου τῶν πρωτοδικῶν, ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ τὴν πληρωμὴν 400 δραχ, τὰς ὁποίας ὀφείλει δὶ ὁμολόγου του ἀπὸ 3 Ὀκτωβ. 1833 πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς Κ. Καψαλὴν Ὁ Μπαξεβάνογλους ἀπαντήσας ἐπρότεινεν, ὅτι τὸ ὁμόλογον ἐφ' οὗ χρίζεται ἡ ἀγωγὴ ἀνετράπη δὶ ἄλλου μεταγενεςέρου ἐγγράφου. Γενομένης δὲ συζητήσεως ἐρήμην τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος Γ. Μπαξεβάνογλου, τὸ δικαςήριον διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰουλ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 279 προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του ἐπέβαλεν εἰς τὸν Μπαξεβάνογλουν νὰ ἀποδειξῃ ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς τὴν παρ' αὐτοῦ προταθεῖσαν ἀνατροπὴν τοῦ ὁμολόγου Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ἐγκαίρως ὁ Μπαξεβάνογλους, κατὰ δὲ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν ἐξητήσατο ν' ἀπορριφθῇ ὁλοσχερῶς ἡ ἀγωγὴ τῆς ἀντιδίκου του ὡς μὴ ἀποδιδομένης κατὰ νόμον τῆς προικὸς εἰς τὴν ἕνεκα μοιχείας διαζευχθεῖσαν σύζυγον καὶ ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ὅτι τὸ ἀπὸ 3 Ὀκτωβρ. 1833 ὁμόλογον ἔγεινεν οἰκονομικὸν ὡς μὴ λαβόντος ποτὲ τοῦ Μπαξεβάνογλου προῖκα ἀπὸ τὴν ἐνάγουσαν, ὅτι μετὰ τὸ διαζύγιον καὶ τὸ προμνημονευθὲν ὁμόλογον, οἱ σύζυγοι συνδιηλλάγησαν καὶ συνῴκισαν ἓν περίπου ἔτος, καθ' ὃ ἔγεινεν μεταγενέςερον ἔγγραφον ἀναιροῦν τὸ ὁμόλογον τῶν 400 δραχ. καὶ διαλαμβάνον ὅτι ἡ ἐνάγουσα πρέπει νὰ φέρεται τιμίως, ἄλλως ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ ἐναγόμενος νὰ τὴν ἀποβάλῃ καὶ νὰ τὴν παιδεύσῃ· ὅτι αὕτη κατεπάτησε τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου της κτλ. Τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 28 Νοεμβρίου 1839 καὶ ὑπ' ἀριθ. 467 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἀγωγῆς ἕνεκα παραβιάσεως τῆς περὶ τοῦ γάμου πίςεως καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διὰ μαρτύρων κατὰ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὁμολόγου προτάσεις τοῦ Μπαξεβάνογλου, ἐπέτρεψε δὲ εἰς αὐτὸν νὰ ἀποδείξῃ ἐντὸς ῥητῆς προθεσμίας ὅλας τὰς λοιπὰς προτάσεις του. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξετασθέντων διαφόρων μαρτύρων προταθέντων ὑπὸ τοῦ Μπαξεβάνογλου καὶ γενομένης συζητήσεως ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ἐξεδόθη παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαςηρίου ἡ ἀπὸ 12 Μαρτ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 70 ἀπόφασις διὰ τῆς ὁποίας ἔγεινε δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ τῆς Βασιλικῆς Καψάλη, καὶ κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ πρὸς αὐτὴν ὁ εἰρημένος Μπαξεβάνογλους δρ. 400 μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀπὸ τὴν 19 Ἰουλ. 1835. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην καθὼς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ 70 προσέβαλε διὰ τῆς ἀναιρέσεως ὁ Γεώρ. Μπαξεβάνογλους διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 467, τὸ πρωτοδικεῖον ἀπογορεῦσαν τὴν ἀπόδειξίν του, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος παρεβίασε διὰ μοιχείας τὴν πρὸς τὸν γάμον πίςιν, ὅτι τὸ ἔγγραφον τῶν 400 δραχ. εἶναι εἰκονικὸν περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, καθὼς καὶ τὰς περὶ αὐτῶν οὐσιώδεις τύπους τῆς πολιτ. δικονομίας· 2. διότι ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 70 ἀπόφασιν, τὸ πρωτοδικεῖον ἦτο κακῶς συντεθειμένον ὡς προεδρεύσαντος τοῦ δικαςοῦ

Κ. Χ. Ματακίδου ἐνῷ ἔπρεπε νὰ προεδρεύῃ ὁ κατὰ νόμον προεδρύων τὸ β'. τμῆμα δικαστὴς Κ. Δ. Μ. Σοῦτζος. Προσέτι δὲν σημειοῦται εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅτι ὁ Κ. Ματακίδης ἀνεπλήρωσε τὸν Κ. Σοῦτζον κωλυόμενον, ἐνῷ διαλαμβάνει ῥητῶς ὅτι τοῦτον ἀνεπλήρωσεν ὁ δικαστὴς Κ. Φεταλίδης· 3. διότι ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι αἰτιολογημένη καὶ παραβιάζει τὰς οὐσιώδεις τυπικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 182 καὶ 181 τῆς πολιτ. δικονομίας, καθότι δὲν ἀναφέρει οὔτε εἰς τὸ διηγηματικὸν οὔτε εἰς τὸ ἱστορικὸν μέρος αὐτῆς, τὰ περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ἕκαστος τῶν μαρτύρων ὡμολόγησε καὶ ἔλαβε καὶ τὸ δικαστήριον ὑπ' ὄψιν διὰ νὰ πεισθῇ, καὶ διότι δὲν ἀναφέρει ἐν ἑαυτῇ ἡ ἀπόφασις τοὺς ὁποίους ἐφήρμοσε νομικοὺς κανόνας· 4. διότι ὁ Μιχαλόπουλος δικηγόρος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι καὶ ὑπερασπίζειν τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἐν ὀνόματι τοῦ Γ. Ξάνθη.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τό δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν ᾐριχθὲν εἰς τὸ ἀπὸ 3 Ὀκτωβρ. 1833 διαζύγιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ τοποτηρητοῦ Ἄργους, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπροσβλήθη παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ μὴ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν περὶ μοιχείας πρότασιν αὐτοῦ, συνεμορφώθη μὲ τὰς περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ δεδικασμένου πράγματος διατάξεις·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 303 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας κατὰ τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου δὲν εἶναι δεκτὴ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν μὴ παραδεχθὲν τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως, κατὰ τοῦ περιεχομένου τοῦ πρὸς τὴν Βασιλ. Καψάλην ὁμολόγου τοῦ Γεωργ. Μπαξεβάνογλου δὲν παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεων διατάξεις τῆς πολιτ. δεκονομίας·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου βεβαιοῦται, ὅτι ὁ προεδρεύων τὸ τμῆμα Κ. Δ. Σοῦτζος ἐκωλύετο νομίμως καὶ ἀνεπληρώθη παρὰ τοῦ δικαστοῦ Κ. Χρ. Ματακίδου, ἑπομένως δὲν ἔλαβε χώραν κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀποχρώντως αἰτιολογημένη, οὐδὲ ὑπάρχει διάταξις ἀπαιτοῦσα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν λεπτομερῆ καταχώρισιν τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ δικηγόρος τῆς ἀναιρεσιβλήτου Μ. Κ. Μιχαλόπουλος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου εἶναι ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὡς μὴ προταθεὶς εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια·

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργ. Μπαξεβάνογλου, κατοίκου Αἰγίνης, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28

Νοεμβρ. 1839 καὶ τῆς ἀπὸ 12 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 467 καὶ 70 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 100 δραχμ., εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχ. 32 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ὀκτωβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ὀκωβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 397.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Μιχ. Βατάλη, κατοίκου Χαλκίδος, καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Δουμπιώτου, κατοίκου ὡσαύτως Χαλκίδος.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 607.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ δικαστοῦ Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Σεπτεμ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, μεταξὺ τοῦ Μιχ. Βατάλη, κατοίκου Χαλκίδος, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Χ. Ζώτου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου, κατοίκου ὡσαύτως Χαλκίδος, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Πετζάλη δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Μιχ. Βατάλης, φέρων ἀνὰ χεῖρας ἀπόφασιν τῆς ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς ὑπ' ἀρ. 323 ἐκδοθεῖσαν τὴν 15 Ἰουν. τοῦ 1828 ἔτους καὶ καταδικάζουσα τὸν Κωνστ. Δουμπιώτην νὰ πληρώσῃ ποσότητά τινα γροσίων εἰς τὸν Γεώρ. Κωνσαντίνου, ἐντολέα τοῦ Μιχ. Βατάλη, προσεκάλεσε μετὰ τὴν περίαψιν εἰς αὐτὴν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν τὸν ἀντίδικόν του Κ. Δουμπιώτην νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν δρ. 5,403 ἀντίτιμον τῶν γροσ. 13,508, τὰ ὁποῖα οὗτος ὤφειλε κατὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Γεώρ. Κωνσαντίνου. Ὁ Κ. Δουμπιώτης ἐζήτησεν ἀκολούθως παρὰ τοῦ μνημονευθέντος δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικός του νὰ περιορίσῃ τὴν αἴτησίν του ταύτην, διότι τὰ 13,508 γρόσια φέρουν δρ. 3,859 καὶ ὄχι τὴν ποσότητα τὴν ὁποίαν οὗτος αἰτεῖ παρ' αὐτοῦ. Τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐξέδωκε κατὰ τὴν 20 Φεβρουαρ. 1837 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 56 διὰ τῆς ὁποίας ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς. Ἀπορρίπτει τὴν αἴ-

τησιν τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου διὰ τὸ τέλος τοῦ νὰ πληρώσῃ οὗτος εἰς τὸν ἀντίδικόν του Μ. Βατάλην τὴν ποσότητα τῶν γροσ. 13,508 ἀνὰ λεπτὰ 40 ἕκαστον γρόσι δηλ. ἀνὰ γρ. 15 τὸ δίζηλον, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Κ. Δουμπιώτης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 18 Φεβρουαρ. 1838 ὑπ' ἀρ. 664 ἀποφάσεώς του, μεταρρύθμισαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, διέταξε τὸ πρὸς τὸν Γεώργ. Κωνσταντίνου ἐντολέα τοῦ Μιχ. Βατάλη χρέος τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου συνισάμενον εἰς γρόσ. τουρκικὰ 13,508 30|40 νὰ πληρωθῇ εἰς δραχμὰς, ἀναλογιζομένης εἰς γρόσ. τρία καὶ πέντε τεσσαρακαστὰ τούτου ἑκάστης δραχμῆς. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Μ. Βατάλης διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἑρμήνευσε τὰ ἐν αὐτῇ μνημονευόμενα διάφορα ψηφίσματα καὶ διατάγματα ἐκδοθέντα περὶ τῆς ἀξίας τῶν γροσίων, ἀποφασίσαν νὰ πληρώσῃ ὁ Δουμπιώτης πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα ἀνὰ γρ. 3 καὶ 5|40 τὴν δραχμὴν ἐνῷ κατὰ τὰ ῥηθέντα ψηφίσματα καὶ διατάγματα ὁ ὀφειλέτης εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἀποδίδῃ τὸ χρέος του ἀναλογιζομένου τοῦ γρ. ἀνὰ 40 λεπτά· 2. διότι τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἀποδέχεται ὡς πασίδηλον ἀντεικείμενον ἀμφισβητούμενον μεταξὺ τῶν διαδίκων περὶ τῆς τιμῆς τῆς δραχμῆς ὡς πρὸς τὰ γρόσια, παραβαλλομένης καθ' ὃν καιρὸν ἐξεδόθη ὁ νομισματικὸς κανονισμὸς κατὰ τὸ 1833.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούσῃ, τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουν. 1828 ἀποφάσεως τῆς ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς ὁ Κωνς. Δουμπιώτης κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Γεώργ. Κωνσταντίνου ἐντολέα τοῦ Μιχ. Βατάλη, ποσότητα τουρκικῶν γροσ. 13,508, ἑπομένως κατέστη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπερήμερος καὶ ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ὀφειλομένου κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ νομίσματος εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὤφειλε νὰ γείνῃ ἡ πληρωμὴ, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 188 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, καθ' ὃ ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἀριθμητικῆς ποσότητος τῶν νομισμάτων πολιτευομένων, καθ' ὃν καιρὸν ἔμελλε νὰ γείνῃ ἡ πραγματικὴ ἐξόφλησις, ὃ ἐστὶ κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ νομοθέτου ἔννοιαν, καθ' ὃν καιρὸν ὁ ὀφειλέτης κατέστη ὑπερήμερος·

Ἐπειδὴ τὸ 21 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 8 Φεβρουαρ. 1833 νόμου φέρει ῥητῶς, ὅτι ὁ κανονισμὸς τοῦ εἰρημένου νόμου δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰσχὺν εἰς τὰς πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς του γενομένας ὑποχρεώσεις, ὡς πρὸς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπ' ἀρ. 188 ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, θεωρῆσαν ὅτι ὁ ἀπὸ 8 Φεβρουαρ. 1833

νόμος ἐφαρμόζεται εἰς ὑποχρεώσεις προγενεστέρας αὐτοῦ, ἐφήρμωσε κακῶς τὸν νόμον τοῦτον καὶ ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ὑπ' ἀρ. 188 ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 18 Φεβρ. 1838 ὑπ' ἀρ. 664 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καλεῖ τὰ μέρει νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχ. 39, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του συνισάμενα εἰς δραχ. 36, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Σεπτεμβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ὀκτωβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 398.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Βενιζέλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Ἀνδρέα Μαρινάκη, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν.

(Αριθ. βιβλ. καταχ. 607.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἰω. Κόνιαρη δικηγόρου, κωλυομένων τοῦ δικαστοῦ Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμμ. Ἰ. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ὀκτωβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ἰω. Βενιζέλου, κληρονόμου τοῦ Βασ. Βενιζέλου, ἐνεργοῦντος δὶ ἑαυτὸν καὶ ὡς κηδεμὼν τῶν ἀνηλίκων ἀδελφῶν του Θεοδοσίου, Ἀντωνίου, Γεωργίου καὶ Σμαράγδας, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Μ. Κ. Μαρίνογλου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος καὶ τοῦ Σ. Τριανταφύλλη διορισθέντος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ τοῦ Ἀνδ. Μαρινάκη, κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῶν ἀπὸ 13 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1505 καὶ ἀπὸ 31 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1599 ἀποφάσεων, ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων διαφορᾶς περὶ πληρωμῆς χρέους πηγάζοντος ἀπὸ δικαστικὴν ἐγγύησιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰωάν. Ἀντ. Σωμάκη, τὸν

πλερεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτήσαντα τὴν ἀναβολὴν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, διότι ὁ ἀντίδικός του Βασ. Βενιζέλος ἀπεβίωσε καὶ δὲν εἰδοποιήθη περὶ τούτου ἐγγράφως, ἐνῷ ἔγεινε βιαία διακοπὴ τῆς δίκης.

Ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος αἰτήσαντα τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ ἀναβολῆς αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 469 ἄρθρ. παράγρ. 3 τῆς πολιτ. δικονομίας ἡ δίκη δὲν εἶναι ὥριμος διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν πρὶν κοινοποιηθῶσιν προσηκόντως τὰ δικόγραφα παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἐκοινοποιήθη ἀκόμη τὸ ἀπολογητήριον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 470 ἄρθ. παράγρ. 2 ἐδάφ. ά. ὁ κληρονόμος ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ πρὸς τὸν ἀντίδικόν του, ὅτι θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Βενιζέλος δὲν εἰδοποίησεν ἀκόμη εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τὴν θέλησίν του ταύτην·

Διὰ ταῦτα ἀναβάλλει τὴν συζήτησιν τῆς προκειμένης δίκης, διὰ νὰ γείνῃ ἡ ἀπαιτουμένη τοῦ ἀναιρεσείοντος δήλωσις τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ὀκωβρ. τοῦ 1840 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθωρί.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 399.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Α, Μαυροκεφάλου, κατοίκου Ναυπλίας, καὶ τοῦ Θ. Μερίκα καὶ συντροφίας, κατοίκου ὡσαύτως Ναυπλίας.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 607.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου, Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Αν. Σωμάκη Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Π. Στρούμπου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ ὑπογραμμ. Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Ὀκτωβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Α. Μαυροκεφάλου, κατοίκου Ναυπλίας, πένητος ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξούσιόν του τὸν δικηγόρον Ἰω. Τυπαλδον, καὶ τοῦ Θ. Μερίκα καὶ συντροφίας, κατοίκου τῆς αὐτῆς πόλεως ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος μετὰ τοῦ πληρεξουσίου του Χ. Ζώτου δικηγόρου.

Κατὰ τὸ 1832 ἔτος ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία παρεχώρησεν

εἰς τὸν Ἄνας. Μαυροκέφαλον λόγῳ ἀποζημιώσεως τόπον ἐθνικὸν, κείμενον ἐν τῇ πόλει τοῦ Ναυπλίου μεταξὺ τοῦ τελωνείου καὶ τοῦ καφενείου Κολοκοτρώνη ἐκ πηχῶν τετραγωνικῶν 112 1/2 καὶ ἐκτιμηθέντα διὰ φοίνικας 3376, ἠκύρωσε δὲ μετὰ ταῦτα τὴν παραχώρησιν ταύτην λόγῳ ὑπερόγκου βλάβης καὶ ἐπώλησε τὸν αὐτὸν τόπον εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν δημογεροντίαν Ναυπλίας διὰ φοίνικας 7,600, ἡ δὲ πώλησις αὕτη ἐνεκρίθη ἀπὸ τὴν τότε ἐπταμελῆ ἐπιτροπὴν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δημογεροντία ἐξέθεσεν εἰς δημοπρασίαν τὸν αὐτὸν τόπον, ὅστις κατεκυρώθη εἰς τὸν Θεόδ. Μερίκαν, Μανόλην Πολίτην καὶ Μανόλην Ἀνδρέου, διὰ φοίν. 7550, οὗτοι δὲ πληρώσαντες τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς, καὶ λαβόντες τὴν κατοχὴν, ἠγόρασαν ἀπὸ τὸ δημόσιον ἄλλους 44 τετραγωνικοὺς πήχεις, καὶ ἔκτισαν οἰκοδομὴν ἐπὶ τῶν μνησθέντων τόπων. Κινήσαντος δὲ τοῦ Α. Μαυροκεφάλου ἀγωγὴν κατὰ τῶν ῥηθέντων ἀγοραστῶν, δι' ἧς ἐζήτησε τὴν ἀπόδοσιν τοῦ διαληφθέντος κτήματος καὶ τῶν ὠφελειῶν αὐτῶν, καὶ ἀνακοινωθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ δημόσιον, τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν 24 Αὐγ. 1838 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 341 δι' ἧς κατεδίκασε τοὺς ἐναγομένους εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ φιλονεικουμένου κτήματος, ἀφοῦ ὁ ἐνάγων πληρώσει εἰς αὐτοὺς τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς τοῦ γηπέδου καὶ τὸ τίμημα τῆς εἰς τὴν οἰκοδομὴν δαπανηθείσης ὕλης καὶ τὰ ἡμερομίσθια τῶν τεχνιτῶν καὶ τοὺς τόκους τῶν ποσοτήτων τούτων καὶ διέταξεν ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως περὶ τῶν ἀμοιβαίων λογαριασμῶν νὰ διορισθοῦν πραγματογνώμονες, νὰ συμψηφισθοῦν τὰ ἔξοδα καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ δημόσιον εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ Μερίκα καὶ συντροφίας. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν ἀμφότερα τὰ μέρη, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διὰ τῆς ἀπὸ 8 Αὐγ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 170 ἀποφάσεώς του, παραδεχθὲν τὰς ἐφέσεις καὶ μετερρύθμισαν ἐν μέρει τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπεφάσισεν ὡς ἐφεξῆς. Διατάττει ὁ Μαυροκέφαλος νὰ πληρώσῃ προηγουμένως εἰς τοὺς Θεόδ. Μερίκαν καὶ συντροφ. φοίν. 1937 εἰς δραχμὰς διὰ τὸ τίμημα τῶν προσεθέντων 44 καὶ 2/3 πηχῶν καὶ δραχ. 9,500 καὶ 50/00 διὰ τὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς οἰκοδομῆς γενόμενα ἔξοδα, ἐκπιπτομένων ἀπὸ τούτων τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θέλουν ἀπαρτίσει τὰ διὰ πραγματογνωμόνων ἐκτιμηθησόμενα ἐνοίκια, ὅσα ἐδύναντο ὁ Θ. Μερίκας καὶ συντρ. νὰ συνάξωσιν ἀπὸ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς, τουτέστιν ἀπὸ τὴν 27 Σεπτεμβ. 1835 μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης γενομένης παρὰ τῶν εἰρημένων Μερίκα καὶ συντρ. ἢ παρὰ τοῦ δημοσίου πρὸς τὸν Μαυροκέφαλον μ' ἐπιταγὴν τοῦ νὰ συμμορφωθῇ οὗτος μὲ αὐτὴν, εἰς τὸ ὁποῖον ποσὸν τῶν ἐνοικίων ἐντὸς τῶν εἰρημένων δύο ἐποχῶν καταδικάζει τοὺς Θεόδωρον. Μερίκα καὶ συντροφ. ὑπὲρ τοῦ Μαυροκεφάλου, διατάττει δὲ, τούτων γενομένων μεταξὺ τῶν διαληφθέντων διαδίκων, νὰ ἀποδώσῃ τὸ δημόσιον, λόγῳ ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς Θεόδωρον. Μερίκαν καὶ

συντροφίας φ. 7,550 εἰς δραχμὰς, διὰ τὸ τίμημα τῶν 112 1]2 πηχῶν καὶ προσέτι τὸ ἐκκαθαρισθησόμενον ποσὸν τῶν ὡς ἀνωτέρω, πληρωτέων παρ' αὐτῶν εἰς τὸν Μαυροκέφαλον ἐνοικίων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Α. Μαυροκέφαλος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν, ἀπορριφθείσης δὲ τῆς αἰτήσεώς του, ἐπρότεινεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν αἴτησιν περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας διὰ τοὺς λόγους· α. ὅτι ἡ διαληφθεῖσα ἀπόφασις δὲν ἀπεφάσισε παντάπασι περὶ τόκων ἀπαιτηθέντων ἐπὶ τῶν ἐνοικίων· β'. ὅτι μετὰ τὴν ἀπόφασιν εὑρέθη νέον κρίσιμον ἔγγραφον ἐπισχεθὲν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τὸ ἀπὸ 14 Νοεμβρ. 1832 μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος Νικ. Μιτυληναίου περὶ οἰκοδομῆς τοῦ ὑποδίκου τόπου αὐτόγραφον συμφωνητικὸν τῶν διαδίκων παραδοθὲν εἰς τὸν εἰρημένον παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἀσυγκρίτως ὀλιγωτέραν τῶν δραχμ. 9500 ποσότητα ἐξόδευσεν εἰς τὴν οἰκοδομὴν, καὶ ἑπομένως ἐζητήσατο τὴν κατάργησιν τῆς ὑπ' ἀρ. 170 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, τὴν διάταξιν τῆς ἐνεργείας τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας κατὰ τὸ ἄρθ. 801 τῆς πολιτ. δικονομίας. Τὸ ῥηθὲν δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 31 Μαΐου ε ε. ὑπ' ἀρ. 100 ἀποφάσεώς του, παραδεχθὲν τὴν περὶ ἐπαναλήψεω, τῆς διαδικασίας αἴτησιν τοῦ Α. Μαυροκεφάλου, ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ὑπ' ἀρ. 170 ἀπόφασις αὐτοῦ δὲν ἀπεφάσισε παντάπασι περὶ τῆς ἀφορώσης τοὺς ἐπὶ τῶν ἐνοικίων τῆς ἐπιδίκου οἰκίας τόκους αἰτήσεως τοῦ ῥηθέντος καὶ ἑπομένως ἀπεκατέστησε τοὺς διαδίκους ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἰς ἣν ἦσαν σάσιν πρὸ τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως, καὶ διέταξε περὶ τούτου νέαν συζήτησιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Α. Μαυροκέφαλος διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, περιορίσαν διὰ τῆς διαληφθείσης ἀποφάσεώς του τὴν ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας εἰς μόνον τὸ ἀντικείμενον τὸ ἐξαιρούμενον ἀπὸ τὸν παραδεχθέντα λόγον, ἐξήγησεν ἐσφαλμένως καὶ παρεβίασε τὰ ἄρθ. 785 ἐδ. 1, 789, 790 καὶ 800 τῆς πολιτ. δικονομ. 2. διότι τὸ ῥηθὲν δικαστήριον μὴ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸν λόγον πρὸς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας τὸν σηριζόμενον εἰς τὸ ὅτι εὑρέθη κρίσιμον ἔγγραφον, ἐπισχεθὲν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἐξήγησεν ὡσαύτως ἐσφαλμένως καὶ παρεβίασε τὸ 6 ἐδάφ. τοῦ ῥηθέντος 785 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας. Κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δικηγόρος Χ. Ζῶτος, ἐπρότεινεν ἔνσασιν ἀπαραδέκτου τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Α. Μαυροκεφάλου, καθότι τὸ περὶ ἐπιδόσεως τῆς ῥηθείσης περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ἔγγραφον δὲν εἶναι ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν Θ. Μερίκαν πρὸς ὃν ἀναφέρεται ὅτι ἐπεδόθη, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν υἱόν του Νικόλαον χωρὶς νὰ γίνεται μνεία ἂν οὗτος ἦτο σύνοικος τοῦ πατρός του. Μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐνσάσεως ταύτης τὸ δικαστήριον ἐπροχώρησε εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως.

2.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν Α. Μαυροκέφαλον καὶ τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ, τὸν δικηγόρον Χ. Ζῶτον πληρεξούσιον τοῦ Θ. Μερίκα καὶ συντρ. καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀπαραδέκτου·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ κατοικία τῶν ἀναιρεσιβλήτων εἶναι εἰς τὸ Ναύπλιον, τὸ δὲ ἀπὸ 20 Ἰουν. ἐνεστῶτος ἔτους ἐπιδοτήριον φέρει ῥητῶς ὅτι ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως τοῦ Α. Μαυροκεφάλου ἐπεδόθη, μὴ παρευρεθέντος τοῦ Θ. Μερίκα εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, εἰς τὸν υἱόν του Νικ. Θ. Μερίκα, ὅστις πρὸς τούτοις, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὁμολογίαν τοῦ Θ. Μερίκα εἶναι ἐπιτετραμμένος τὰς ὑποθέσεις τοῦ Θ Μερίκα καὶ συντρ., ἑπομένως ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ἐπεδόθη εἰς πρόσωπον ἁρμόδιον κατὰ τὰ 143 καὶ 144 ἄρθ. 4 τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ὡς πρὸς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Α. Μαυροκεφάλου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 790 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἂν ἀπόφασίς τις σύγκειται ἐκ πολλῶν κεφαλαίων, καὶ μόνον περὶ τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ἐζητήθη ἡ ἐπανάληψις τότε τὸ κεφάλαιον τοῦτο μόνον δύναται ν' ἀνακληθῇ, ἐκτὸς ἂν τὰ λοιπὰ ἤθελον εἶσθαι ἁπλᾶ παρεπόμενα αὐτοῦ. Ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν λόγον ἐπαναλήψεως, ὅστις ἀνάγεται εἰς ἓν κεφάλαιον μόνον δὲν δύναται νὰ ἀκυρώσῃ, εἰμὴ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς ἀποφάσεως μέρη μένουν ἀπρόσβλητα, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν θεωρῆσαν ἰσχυρὸν τὸν λόγον, ὅτι εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 170 ἀπόφασιν δὲν ἀπεφασίσθη περὶ τῆς προτάσεως, τῆς ἀφορώσης τοὺς τόκους τοῦ ἐνοικίου τῆς διεκδικουμένης οἰκίας καὶ διατάξαν τὴν ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας ὡς πρὸς τὴν πρότασιν ταύτην, συνεμορφώθη ἐντελῶς μὲ τὸν νόμον, ἑπομένως ὁ ἀναιρέσεως λόγος ὁ στηριζόμενος εἰς τὴν παραβίασιν τῶν ἄρθ. 785 ἐδ. 1 789, 790 καὶ 800 τῆς πολιτ. δικονομ. εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πεισθὲν ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν εἰς αὐτὸ ἀποδείξεων, ὅτι τὸ ἀπὸ 14 Νοεμβ. 1832 συμφωνητικὸν οὐχὶ μόνον δὲν ἐπεσχέθη παρὰ τῶν ἀντιδίκων τοῦ Μαυροκεφάλου, ἀλλ' ἦτον γνωστὸν εἰς αὐτὸν, ἀπεφάσισεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του πραγματικὸν περιστατικὸν, τὸ ὁποῖον διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ζητηθέντα ἔξοδα διὰ χαρτόσημον τῶν ἀντιγράφων τῶν ἀποφάσεων καὶ ἀντιγραφικῶν αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν ἐξόδων τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 ἀποφάσεως δὲν εἶναι νόμιμα, ὡς μὴ γενόμενα διὰ τὴν προκειμένην δίκην, καθὼς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς χρονολογίας τῶν ἀντιγράφων τούτων, τὰ δὲ λοιπὰ ἔξοδα εἶναι ἀποδοτέα·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν παρὰ τοῦ δικηγόρου Χ. Ζώτου, πληρεξουσίου

τοῦ Θ. Μερίκα καὶ συντροφ., προταθεῖσαν αἴτησιν περὶ ἀκυρώσεως τοῦ ἀπὸ 20 Ἰουν. 1840 ἐπιδόσεως ἐγγράφου, συνταχθέντος παρὰ τοῦ κληρονόμου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν καὶ Χ. Τσαμπῆρα. ἀπορρίπτει δὲ καὶ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν, τοῦ Α. Μυροκεφάλου, κατοίκου Ναυπλίας, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 31 Μαΐου 1840 καὶ ὑπ' ἀριθ. 100 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 40 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του μετριασθέντα εἰς δρ. 49.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ὀκτωβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 400.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Παππακωστοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Ἀναστασίου Λευκία κατοίκων ὡσαύτως Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 607.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Γεωρ. Παππακωσοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διά τοῦ πληρεξουσίου του Α. Τολμίδου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Ἀνας. Λευκία, κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος μετὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου.

Ὁ Γεώρ. Παππακωσόπουλος κατεμηνύθη ἀπὸ τὸν Ἀνας. Λευκίαν, ὡς ὕποπτος τῆς συμβάσης εἰς τὴν οἰκίαν του κλοπῆς. Κατὰ συνέπειαν, φυλακισθεὶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, ἀπελύθη τῆς φυλακίσεως διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, δι' οὗ ἐπαύθη προσωρινῶς ἡ περαιτέρω καταδίωξις δι' ἔλλειψιν ἀποχρωσῶν ἀποδείξεων· ἑπομένως ὁ Γ. Παππακωσόπουλος ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Α. Λευκία ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν ζητῶν νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 3000 διὰ τριάκοντα μηνῶν μισθὸν καθ' οὓς ὑπηρέτησεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς ὑπηρέτης ἀνὰ δρ. 100 κατὰ μῆνα, καὶ ἀποζημιώσεις ἕνεκα τῆς φυλακίσεώς του. Τὸ εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 438 ἀποφάσεώς του ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ χρέος νὰ ἀποδείξῃ τοὺς

ἰσχυρισμούς του καὶ ἀπέῤῥιψε τὰς περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεις του, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀρ. 45 ἐρήμην ἀποφάσεώς του ἀπέῤῥιψε τὰς αἰτήσεις τοῦ ἐνάγοντος, καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ 63 κατ' ἀντιμωλίαν επεκύρωσε τὴν αὐτὴν ὑπ' ἀρ. 45 ἀπόφασιν. Τὰς ἀποφάσεις αὐτὰς ἐξεκάλεσεν ὁ ἐνάγων ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ζητῶν τὴν ἀφάνισίν των. Ἡ ὑπόθεσις εἰσήχθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ῥηθέντος δικαστηρίου πρὸς συζήτησιν καὶ γενομένης ταύτης κατ' ἀντιμωλίαν εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς 18 Ἀπριλ. ε. ε., ὁ μὲν ἐφεσείων, ἀφοῦ προηγουμένως ἐζήτησε τὴν ἀφάνισιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως, ἐπήγαγεν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον τὸν ὅρκον, ὅτι δὲν εἶχεν αὐτὸν ὑπηρέτην, ὁ δὲ ἐφεσίβλητος ἐζήτησε τὴν ἀπόῤῥιψιν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων, συγχρόνως δὲ παρὼν ὁ ἴδιος εἰς τὸ ἀκροατήριον εἶπεν, ὅτι δέχεται τὸν ἐπενεχθέντα ὅρκον, καὶ ἑπομένως τὸ δικαστήριον δι ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθμ. 3767 ἀπέῤῥιψε τὰς περὶ ἀποδείξεως καὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκα τῆς φυλακίσεως αἰτήσεις τοῦ ἐφεσείοντος, καὶ ἔταξε προθεσμίαν πρὸς ὁρκομοσίαν τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως. Κατὰ συνέπειαν ἐμφανισθεὶς ἐπὶ ἀκροατηρίου ὁ Α. Λευκίας ἔδωκεν αὐτοπροσώπως ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐφεσείοντος καὶ τοῦ πληρεξουσίου του τὸν ταχθέντα ὅρκον, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 3829 ὁριστικὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέῤῥιψε τὴν ἔφεσιν τοῦ Γεωρ. Παππακωστοπούλου, καὶ ἐπεκύρωσε τὰς προσβληθείσας ἀποφάσεις τοῦ κατὰ τὴν βόρειον πλευρὰν εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν. Τῶν εἰρημένων δύο ἀποφάσεων ὑπ' ἀρ. 3767 καὶ 3829 ἐζήτησεν ὁ Γεώρ. Παππακωστόπουλος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 3767 προδικαστικὴν ἀπόφασιν, διότι τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε τὸ ἄρθ. 300 τῆς πολ. δικονομίας μὴ ἐπιτρέψαν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα νὰ ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ὅτι ὑπηρέτησε παρὰ τῷ Κυρίῳ Λευκίᾳ μῆνας τριάκοντα, ἐνῷ περὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης ἦτο παραγματικῶς ἀδύνατον νὰ προσφέρῃ ἔγγραφον ἀποδείξεως, καὶ ἀποστερήσαν αὐτὸν τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως παρεβίασε τὸ ἄρθρ. 304 τῆς αὐτῆς δικονομίας· 2. διότι ὡς πρὸς τὴν πρότασιν ὅτι ὑπάρχει ἔθιμον εἰς Ἀθήνας, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ ὑπηρέται δὲν συμφωνοῦν ἐγγράφως μὲ τοὺς κυρίους αὐτῶν περὶ τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς ὑπηρεσίας, ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι πάντῃ ἀναιτιολόγητος καὶ οὕτω παραβιάζει τὰ ἄρθρα 182 καὶ 183 τῆς πολιτ. δικονομίας ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 3829 οὐσιαστικὴν ἀπόφασιν, διότι ὁ ὅρκος δὲν ἐδόθη, παρὰ ὡς τυχαίως, ἤτοι ἐν περιπτώσει μὴ παραδοχῆς τῶν περὶ ἀποδείξεως προτάσεων καὶ ὅτι ἡ ῥηθεῖσα ἀπόφασις προσβάλλει τὸν κανόνα, ὅτι κάνεις δὲν πρέπει νὰ γίνεται πλουσιώτερος μὲ ζημίαν τρίτου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων Γ. Παππακωστόπουλος εἰς τὰς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν γενομένας αἰτήσεις του ὑπεστήριξε μόνον τὴν περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἔχει ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως. Τὸ δὲ δικαστήριον σταθμίσαν τὰ ὑπὸ τοῦ Παππακωσοπούλου προσαχθέντα ἐπίσημα ἔγγραφα, ἐν οἷς οὗτος ἀποκαλεῖται ἁπλῶς καὶ ἐμπαρόδῳ ὑπηρέτης, καὶ μὴ θεωρῆσαν αὐτὰ ἱκανὰ νὰ ἀποτελέσωσιν ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὡς μὴ δυναμένης τῆς ἁπλῆς ὀνομασίας νὰ δώσῃ ὕπαρξιν καὶ νομικὰς σχέσεις, συνιζώσας δικαιώματα καὶ ἐνοχὰς, ἐδίκασεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν κατὰ πεποίθησιν γενομένην παρὰ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων σάθμισιν τῶν ἀποδείξεων·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἐπρότεινεν ὅτι τῷ ἦτον ἀδύνατον νὰ προσαγάγῃ, κατὰ τὸν 2 §. τοῦ 304 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἔγγραφον ἀπόδειξιν, οὔτε προκύπτει τοῦτο ἐκ τῆς νομικῆς σχέσεως, ἥτις ἔδωκε χώραν εἰς τὴν προκειμένην δίκην· ἑπομένως τὸ δικαστήριον δὲν παρεβίασεν, ὡς αὐτὸς διατείνεται, τὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου 304 ἄρθ·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἀποφανθὲν, ὅτι δὲν συγχωρεῖται ἀπόδειξις διὰ μαρτύρων δι' ἔλλειψιν ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, αἰτιολόγησε συνάμα καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ ἐθίμου προτάσεως, διότι κατὰ τὸ 1100 ἀρ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἀκυροῦνται ἐν γένει ὅλα τὰ εἰς τὰς διατάξεις αὐτῆς ἀντιβαίνοντα ἔθιμα, ἑπομένως ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐθίμου δὲν ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ δεκτὴν τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν ἐναντίον τῶν διατάξεων τῆς πολιτ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν δὲν ἐπέτρεψε τὸν ὅρκον εἰς τὸν ἀντίδικον εἰμὴ ἀφοῦ ἐθεώρησεν ὡς ἀνισχύρους τὰς προταθείσας λοιπὰς ἀποδείξεις, καὶ ἑπομένως συμμορφωθὲν μὲ τας διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας δὲν παρεβίασεν, ὡς ἀξιοῖ ὁ ἀναιρεσείων, κἀνένα κανόνα τοῦ δικαίου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Παππακωστοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 24 Ἀπριλίου καὶ 20 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 3767 καὶ 3829 ἀποφάσεων τοῦ δικας. τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ παράβολον τῶν 100 δραχ., εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 30, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ὀκτωβρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 401.

Περὶ ἐκκαθαρίσεως δικαστικῶν ἐξόδων δίκης μεταξὺ τοῦ Γεωρ, Μανδρᾶ, ἐπιτρόπου τοῦ Ἀγγελῆ Μ. Δρίτσα Τσιμίνη, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τῆς Ἑλένης Χ. Νικ. Δημητρίου, κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν.

(Ἀρ. βιβλ. καταχ. 607.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Γεωργ. Μανδρᾶ, ἐπιτρόπου τοῦ Ἀγγελῆ Μ. Δρίτσα Τσιμίνη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐνάγοντος, παρασαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κ. Πολυάδου δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τῆς Ἑλένης Χ. Νικολάου Δημητρίου, κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν, ἐναγομένης, παρασαθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Α. Τολμίδου δικηγόρου, τὴν ἐξῆς περὶ ἐκκαθαρίσεως δικαστικῶν ἐξόδων δίκην.

Ἐπί τινος μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων διαφορᾶς ἐξεδόθη παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 3576 ἀπόφασίς του, τῆς ὁποίας προσβληθείσης διὰ τῆς παρὰ τοῦ διαδικηφθέντος Γεωργ. Μανδρᾶ γενομένης ἀναιρέσεως, τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀνῄρεσεν αὐτὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 384 ἀποφάσεώς του καὶ κατεδίκασε τὴν Ἑλένην Χ. Νικολ. Δημητρίου εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα. Μὴ προσδιορισθέντων δὲ ῥητῶς τῶν ἐξόδων τοῦ ἀντιδίκου αὐτῆς Γ. Μανδρᾶ ἐν τῇ μνησθείσῃ ἀποφάσει, ὡς μὴ γενομένου περὶ αὐτῶν λόγου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας δίκης, ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος Κ. Πολυάδης, κοινοποιήσας πρὸς τὴν ῥηθεῖσαν Ἑλένην κατάλογον τῶν κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου γενομένων ἐξόδων ἐκ δρ. 12, ἐζητήσατο τὴν καταδίκην αὐτῆς εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀνωτέρω ποσότητος.

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Κ. Πολυάδην πληρεξούσιον τοῦ ἐνάγοντος, τὸν δικηγόρον Α. Τολμίδην πληρεξούσιον τῆς ἐναγομένης, αἰτήσαντα νὰ μετριασθῶσι τὰ ῥηθέντα ἔξοδα εἰς δρ. 30, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ σημειουμένων ἐξόδων τοῦ Γεωρ. Μανδρᾶ, ἐπιτρόπου τοῦ ἀνήλικος Ἀγγελῆ Μ. Δρίτζα Τσιμίνη, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν κυρίαν δίκην, πλὴν τῆς κυρίας συμβουλῆς καὶ δύο ἑπομένων, αἱ ἄλλαι εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον, τὰ δὲ λοιπὰ ἔξοδα εἶναι νόμιμα·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν ἐπὶ τῆς μεταξὺ του Γεωρ. Μανδρᾶ καὶ τῆς Ἑλένης Χ. Νικ. Δημητρίου δίκης, δὲν ἐζητήθη ἡ πληρωμὴ τῶν κατ' αὐτὴν γενομένων δικαστικῶν ἐξόδων· ἑπομένως κατὰ τὸ 218 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας τὰ κατὰ τὴν παροῦσαν συζήτησιν ἔξοδα εἶναι εἰς βάρος τοῦ προκαλέσαντος αὐτὴν Γεωρ. Μανδρᾶ·

Διὰ τοῦτα καταδικάζει τὴν Ἑλένην Χατζῆ Νικ. Δημητρίου, κατοίκου Ἀθηνῶν, εἰς τὰ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου γενόμενα ἔξοδα δυνάμει τῆς ἀπὸ 7 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 384 ἀποφάσεώς του, κατὰ τῆς μεταξὺ τῆς διαληφθείσης καὶ τοῦ Γεωρ. Μανδρᾶ δίκης μετριασθέντα εἰς δρ. 58 καὶ λ. 86, καταδικάζει δὲ τὸν εἰρημένον Γεώρ. Μανδρᾶν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμ. 24, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ὀκτωβρίου τοῦ 1840 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 402.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Εὐφροσύνης Διογενίδου, κατοίκου Ἀθηνῶν., καὶ τοῦ Γεωργίου Ταμπακοπούλου, κατοίκου Ναυπλίας.

(Ἀριθ. βιβλ· καταχ. 609)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, κωλυομένων τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, μεταξὺ τῆς Εὐφροσύνης Διογενίδου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσειούσης, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Π. Παππαρρήγοπούλου δικηγόρου ἐξ' ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Γεωρ. Ταμπακοπούλου, κατοίκου Ναυπλίας, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Κ. Πολυάδη καὶ Α. Πετζάλη δικηγόρων.

Ἡ Εὐφροσύνη Δ. Παππαρρήγοπούλου σύζυγος Βελισσαρίου Διογενίδου, δυνάμει πράξεως τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἐνήργησε συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τετάρτου τοῦ μισθοῦ τοῦ ῥηθέντος Βελισσαρίου Διογενίδου συζύγου της, ἔτι ζῶντος, δι' ὅσας εἶχε προικῴας ἀπαιτήσεις κατ' αὐτοῦ. Ἀκολούθως κινήσασα τὴν περὶ κύρους τῆς αὐτῆς κατασχέσεως ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ διαληφθέντος δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἐζή-

τησε καὶ τὸν χωρισμὸν τῶν κτημάτων της. Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ὁ πληρεξούσιος τῆς Εὐφροσύνης Παππαῤῥηγοπούλου ἐζήτησε νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὴν πελάτιδά του ν' ἀποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου, ὅτι ὁ ποτὲ σύζυγός της ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, λόγῳ προικὸς 20,000 γρ. Τὸ εἰρημένον δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 5 Σεπτεμβ. 1838 ὑπ' ἀριθμ. 2186 ἀποφάσεώς του ἐπέτρεψε τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἐξέδωκε κατὰ τὴν 3 Ὀκτωβ. 1838 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπεκύρωσε τὴν ὑπὸ τῆς Εὐφροσύνης Παππαῤῥηγοπούλου ἐνεργηθεῖσαν συντηριτικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τετάρτου τοῦ μισθοῦ Βελισσαρίου Διογενίδου καὶ διέταξε τὸν παρ' ᾧ ἐνεργήθη ἡ κατάσχεσις γενικὸν ταμίαν ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν τὰ κατασχεθέντα χρήματα εἰς δρ. 1600. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὡς τρίτος διεκδικητὴς κατὰ τὴν 29 Νοεμβρίου 1838 ὁ Γεώργ. Ταμπακόπουλος, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ Εὐφροσύνη Παππαῤῥηγοπούλου ἐνήργησε κατάσχεσιν ἐπὶ κατεσχεμένων χρημάτων, διότι αὐτὸς περὶ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρ. τοῦ 1836 ἔτους ἐνήργησε συντηριτικὴν κατάσχεσιν παρὰ τῷ γενικῷ ταμίᾳ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τετάρτου τοῦ μισθοῦ τοῦ ὀφειλέτου του Βελισσαρίου Διογενίδους διὰ δρ. 4200 ἥτις καὶ ἐπικυρώθη διὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 724 καὶ 1523 ἀποφάσεων τοῦ διαληφθέντος δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἐξέδωκε κατὰ τὴν 24 Ἰανουαρ. 1837 ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 2516 διὰ τῆς ὁποίας παρεδέχθη ὡς πρὸς τὸν τύπον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Ταμπακοπούλου, ἀπέῤῥιψεν αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν διαληφθεῖσαν ἀπόφασιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὁ Γεώργ. Ταμπακόπουλος, τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1263 ἀποφάσεώς του ἐπέτρεψε εἰς τὸν Γ. Ταμπακόπουλον, ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἐπεκράτει περὶ τοῦ 1819 εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔθιμον πολυχρόνιον καὶ ἀδιάκοπον, κατὰ τὸ ὁποῖον ὅταν δὲν ὑπάρχῃ προικοσύμφωνον, ἢ ὅταν αὐτὸ δὲν ἦναι ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς μάρτυρας καὶ ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον τοῦ τόπου, ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου ἀπο τὸν πρῶτον ἱερέα τῆς ἐνορίας, εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ὁ σύζυγος λογίζεται ἄπροικος, καὶ δὲν δύναται νὰ ζητῇ προῖκα ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, ἢ μετὰ τὸν θάνατόν του ἀπὸ τὴν περιουσίαν του ἢ τοὺς κληρονόμους του, καὶ ὅτι ἐὰν ὁ σύζυγος ἦναι ἔμπορος θεωρεῖται τὸ κατάσιχόν του ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ ἂν εἰς τὸ κατάσιχον ἦναι γεγραμμένον ὅτι διὰ τῆς προικὸς ἠγόρασεν ἐπ' ὀνόματι τῆς συζύγου του κτήματα ἀκίνητα ἢ ὁμολογία αὐλικὰ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν αὐτὸς ὁ σύζυγος ἢ ἡ περιουσία του δὲν εἶναι ὑπόχρεως εἰς ἀπόδοσιν προικὸς τῆς συζύγου του. Κατὰ συνέπειαν τούτου ἐξετάσθησαν μάρτυρες καὶ τῆς ὑποθέσεως εἰσαχθείσης εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ συζητηθείσης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀρ. 1522 ἀπόφασις ἥτις ἀπεφάσισε τὰ

ἑξῆς· 1. παραδέχεται τὴν ἀπὸ 5 Μαρτ. 1839 ἔφεσιν τοῦ Γεωργ. Ταμπακοπούλου, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰανουαρ. 1839 ὑπ' ἀρ. 2506 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν· 2. μεταρρυθμίζον τὴν διαληφθεῖσαν ἀπόφασιν παραδέχεται ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 27 Νοεμβ. 1838 ἀνακοπὴν τοῦ Γεωργίου Ταμπακοπούλου, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ὀκτωβρ. 1838 ὑπ' ἀρ. 2250 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν· 3. ἀνατρέπει τὴν ἀπόφασιν ταύτην καθόσον διατάσσει τὴν κατὰ προτίμησιν πληρωμὴν τῆς προικὸς τῆς Εὐφροσύνης Διογενίδου ἐκ τῶν παρὰ τῷ γενικῷ ταμίᾳ κατασχεθέντων μισθῶν τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της Βελισσαρίου Διογενίδου καὶ διατάσσει νὰ διανεμηθῶσιν αὐτὰ συμμέτρως μεταξὺ τῆς Εὐφροσύνης Διογενίδου καὶ τοῦ Γεωρ. Ταμπακοπούλου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἡ Εὐφροσύνη Διογενίδου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. καθότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀποφασίσαν ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα δὲν ἔχει δικαίωμα προτιμήσεως διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς προικός της ἐκ τῶν παρὰ τῷ γενικῷ ταμίᾳ κατασχεθέντων μισθῶν τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της, ὡς ἀκυρωθέντος διὰ τῶν ἄρθρ. 940 καὶ 941 τῆς πολιτ. δικονομίας τοῦ παρὰ τοῦ Ῥωμ. εἰς τὴν σύζυγον δεδομένου προνομίου ἀπαιτήσεως, κακῶς ἐφήρμωσε τὰ ῥηθέντα ἄρθρα δόσαν ἀναδρομικὴν εἰς αὐτὰ δύναμιν·

Διότι τὰ ῥηθέτα ἄρθ. 940 καὶ 941, ὡς περιέχοντα διατάξεις οὐσιαστικὰς δὲν ἐδύναντο νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθότι ἡ ἀναιρεσείουσα ἔζησε πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ Βελισσαρίου Διογενίδου, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ῥωμ. νόμου πρὶν τῆς ἐκδόσεως τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ αἱ εἰς τὰ 940 καὶ 941 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας περιλαμβανομέναι διατάξεις περὶ κατατάξεως δὲν εἶναι ἁπλῶς διαδικαστικαὶ, ἀλλὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου, ὡς παρέχουσαι καὶ ἀφαιροῦσαι δικαιώματα, ἑπομένως καθὸ τοιαῦται δὲν ἔχουσιν ἀναδρομικὴν ἰσχὺν οὔτε δύνανται διὰ τοῦτο νὰ ἀφαιρέσωσι δικαιώματα ἀποκτημένα πρὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπαίτησις τῆς ἀναιρεσειούσης τὸ νὰ προτιμηθῇ λόγῳ προνομίου προικὸς προέρχεται ἀπὸ συμβόλαιον προγενέστερον τῆς δημοσιεύσεως τῆς πολιτ. δικονομίας, δηλ. ἀπὸ τὸν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου γενόμενον γάμον, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν θεωρῆσαν ὅτι εἰς τὴν ἀπαίτησιν ταύτην τῆς ἀναιρεσειούσης δὲν ἐφαρμόζεται ὁ Ῥωμαϊκὸς νόμος, ἀλλὰ ἡ πολιτ. δικονομία, καὶ ὅτι διὰ τοῦ 940 ἄρθ. ἐζεμήθη ἡ ἀναιρεσείουσα τοῦ προνομίου, τὸ ὁποῖον τὴν χορηγεῖ τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον, ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὸ ἄρθρον τοῦτο καὶ παρεβίασε τοὺς περὶ ἀναδρομικῆς τῶν νόμων ἰσχύος κανόνας·

Ἐπειδὴ μὴ ἐξαρκούσης τῆς κατασχεθείσης περιουσίας πρὸς ἐξόφλησιν ὅλων τῶν δανειστῶν τὸ δικαστήριον ὤφειλε νὰ διατάξῃ κατὰ τὸ 936 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας τὴν περὶ κατατάξεως διαδικασίαν, καὶ παραλεῖψαν τοῦτο παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρ. 936— 938 τῆς πολιτ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ταῦτα εἶναι ἀποδοτέα ἐκτὸς τῶν συμβουλῶν αἱ ὁποῖαι περιορίζονται εἰς τὴν κυρίαν καὶ εἰς 4 ἑπομένας·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 1 Μαρτίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 1522 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχμ. 34 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἀναιρεσειούσης μετριασθέντα εἰς δρ. 39 καὶ 50 λεπ., διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ὀκτωβρ. τοῦ 1840 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ὀκτωβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 403.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγῆ Μπελογιάννη, κατοίκου Τσεπιανῶν, καὶ τοῦ Συργίου Παπαπαναγιωτοπούλου, κατοίκου Δίβρης.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 607.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως ματαξὺ τοῦ Παναγῆ Μπελογιάννη, κατοίκου Τσεπιανῶν, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος ἀντικλήτου του Π. Στρούμπου δικηγόρου, καὶ τοῦ Συργίου Παπαπαναγιωτοπούλου, κατοίκου Δίβρης, ἀναιρεσειβλήτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος ἀντικλήτου του Χ. Ζώτου δικηγόρου.

Ὁ Σύργιος Παπαπαναγιωτόπουλος ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου Λαμπίας τὸν Παναγῆν Μπελογιάννην ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ τὴν πληρωμὴν 500 Τουρκικῶν γροσίων λόγῳ ἀποζημιώσεως ἕνεκα σκοτωθέντων παρ' αὐτοῦ βοῶν. Τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκε ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἀπὸ 6 Ἰανουαρ. 1839 ὑπ' ἀρ. 1 ἐρήμην, καὶ μετέπειτα κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπὸ τοῦ Παναγῆ Μπελογιάννη προταθείσης ἀνακοπῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 3 καὶ ἀπὸ 28 Ἰανουαρ.

1838 ἀπόφασιν, δὶ ὧν ὁ ἐναγόμενος κατεδικάσθη εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν 500 γροσίων καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Κηρυχθείσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδίκου ἐκτελεστὴς ὁ Σύργιος Παππαπαναγιωτόπουλος ἐνήργησε κατάσχεσιν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ μνησθέντος χρέους, ὁ δὲ Παναγῆς Μπελογιάννης δὶ ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν ἐζήτησε τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως διότι ἐξεκάλεσε τὰς ἀποφάσεις, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐνηργήθη ἡ κατάσχεσις. Εἰσαχθείσης τῆς ἐφέσεως ταύτης εἰς τὸ ἐν Πάτραις δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 1. Αὐγ. 1939 καὶ ὑπ' ἀριθ. 178 ἀπόφασίν του διὰ τῆς ὁποίας ἐκήρυξε τὴν ἀπὸ 12 Μαΐου 1839 ἔφεσιν τοῦ Παναγῆ Μπελογιάννη ἄκυρον καὶ ἐπεκύρωσε τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Παναγῆς Μπελογιάννης διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε τὰς διατάξεις τοῦ 201 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας διότι τὸ ἐφετήριον ἔγγραφον ἔφερεν ὑπογραφὴν ὄχι τρίτου προσώπου διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ αὕτη ἐντὸς τῆς τριακονθημέρου προθεσμίας, ἀλλὰ τοῦ ἰδίου ἀναιρεσείοντος, ὅστις, ἀγράμματος ὢν, παρεκάλεσε νὰ ὑπογραφῇ παρ' ἄλλου ἡ γενομένη παρ' αὐτοῦ ἔφεσις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον ἂν ὑποτεθῇ παρεβιάσθη ὁ κανὼν omnis ratihabitio retrotrahitur ad initium et mandato comparatar.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 136 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας οὐσιῶδες προσὸν παντὸς δικογράφου εἶναι ἡ ὑπογραφὴ τοῦ παρουσιάζοντος αὐτὸ διαδίκου, κατὰ δὲ τὸ 763 ἄρθρον τῆς αὐτῆς δικονομίας τὸ ἐφετήριον ἔγγραφον πρέπει νὰ ἦναι ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐφετήριον ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Παναγῆς Μπελογιάννης ἐξεκάλεσε τὰς ὑπ' ἀρ. 1 καὶ 3 ἀποφάσεις τοῦ εἰρηνοδίκου Λαμπίας, δὲν φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀλλ' ὑπεγράφη, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν, ὑπὸ τρίτου προσώπου, οὔτε ἔγεινεν ἀναπλήρωσις τῆς ἐλλείψεως ταύτης ἐντὸς τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, ἑπομένως ἡ ῥηθεῖσα ἔφεσις εἶναι ἄκυρος κατὰ τὰ ἄνω μνησθέντα ἄρθρα τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν, ἀπορρίψαν αὐτὴν, συνεμορφώθη μὲ τὰς ῥητὰς διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ δὲν παρεβίασε τὸν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος προτεινόμενον νομικὸν κανόνα omnis ratihabitio retrotrahitur ad initium, κανόνα, ὅστις δὲν ἐδύνατο νὰ λάβῃ ἐφαρμογὴν πρὸς βλάβην τῶν ἀποκτηθέντων ἤδη δικαιωμάτων τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Καθόσον ἀφορᾷ τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου·

Ἐπειδὴ τὰ προτεινόμενα ὁδοιπορικὰ ἔξοδα δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένα τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι νόμιμα καὶ ἀποδοτέα·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγῆ Μπελογιάννη, κατοίκου Τσεπιανῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Αὐγ. 1839 ὑπ' ἀρ. 178 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δραχ., εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 30 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του μετριασθέντα εἰς δραχ. 35.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ὀκτωβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Νοεμβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 404.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας Νικ. Μπλατζῆ, καὶ τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου, κατοίκου Αἰγίου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 607.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας Νικ. Μπλατζῆ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου, καὶ τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου, κατοίκου Αἰγίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Ἀργυροπούλου δικηγόρου.

Κατ' αἴτησιν τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας ὁ ἐπιτροπικὸς ταμίας Αἰγίου, ἐπροκάλεσε διὰ τοῦ διοικητικοῦ Ἀχαΐας τὴν φυλάκισιν τοῦ Ἰωάν. Οἰκονομοπούλου πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ πρὸς τὸ δημόσιον χρέους του ἐκ φοινίκ. 9567 προερχομένων ἀπὸ τὰς δεκαετεῖς ἐνοικιάσεις τῶν ἐθνικῶν ταφιδαμπέλων. Φυλακισθεὶς ἐν Πάτραις ὁ Ἰω. Οἰκονομόπουλος ἐπρότεινεν ἐνώπιον τοῦ ἐκεῖ πρωτοδικείου ὅτι ἐξώφλησε τὸ εἰρημένον χρέος ἢ τοὐλάχισταν ὅτι τὸ χρέος του, ἂν δὲν θεωρηθῇ ἐξωφλημένον, εἶναι εἰσέτι ἀκαθάριστον, διότι ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία παρέπεμψε τὴν ἐκκαθάρισιν εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον, καὶ ἐζητήσατο ν' ἀπολυθῇ τῆς φυλακῆς καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ταμίας εἰς τὰ ἔξοδα κλπ. Τὸ ἐν Πάτραις πρωτοδικεῖον παραδεξάμενον τὰς αἰτήσεις τοῦ Ἰωάν. Οἰκονομοπούλου, ἐκτὸς τῆς περὶ ἀποζημιώσεως

αἰτήσεως, περὶ ἧς δὲν διέταξέ τι, ἀπέλυσε αὐτὸν, διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1839 ὑπ' ἀρ. 114 ἀποφάσεώς του, τῆς φυλακῆς, καὶ κατεδίκασε τὸν ταμίαν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ διοικητικὸς ταμίας Κορινθίας, ὁ δὲ Ἰω. Οἰκονομόπουλος ἔκαμεν ἀντέφεσιν κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως. Γενομένης δὲ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας ὡς ἐκ πρόθεσμον καὶ τὴν ἀντέφεσιν τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ διοικητικὸς ταμίας Κορινθίας δια τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἡ ὑπ' ἀρ. 114 ἀπόφασις τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν δὲν ἐπεδόθη εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα, ἀλλ' εἰς τὸν ἐπιτροπικὸν ταμίαν Αἰγιαλείας, ὅς ἐν δὲν εἶχεν ἄλλην πληρεξουσιότητα παρὰ μόνον νὰ καταδιώξῃ τὸν Ἰω. Οἰκονομόπουλον, πληρεξούσιος δὲ καὶ ἀντίκλητος αὐτοῦ ἦτον ὁ ταμίας Ἀχαΐας· 2. διότι καὶ εἰς τὸν ταμίαν Ἀχαΐας, ἂν ἐπιδίδετο ἡ ἀπόφασις, δὲν ἐδύνατο νὰ ἀρχίσῃ ὡς πρὸς ἔφεσιν αὐτῆς προθεσμία, καθότι κατὰ τὰ ἄρθ. 102 §. 2 καὶ τὸ ἄρθ. 153 τῆς πολιτ. δικον., ἡ πληρεξουσιότης τὴν ὁποίαν ὁ ἀναιρεσείων εἶχε δώσει πρὸς αὐτὸν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς πρωτοδίκου δίκης, ἔπαυσε· ὁ δὲ Οἰκονομόπουλος ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸ ἄρθ. 143 τῆς πολιτ· δικονομίας, ἡ ἀπόφασις ἄρα παρεβίασε τὰ ἄρθρα ταῦτα· 3. διότι κακῶς ἐφηρμόσθησαν τὰ ἄρθρα 871 καὶ 1019 τῆς πολιτ. δικονομίας, καθότι ταῦτα δὲν ἀφορῶσιν εἰμὴ ἐκείνας τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὰς περὶ τὴν ἀπόλυσιν τῶν φυλακισμένων ἀποφάσεις, αἵτινες εἶναι τῆς ἁρμοδιότητος τῶν πολιτ. δικαστηρίων, ἐνῷ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἀντικείμενον τῆς ἐφέσεως ἦτον ἡ ἀναρμοδιότης αὐτῶν· 4. διότι κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως δὲν ἐδύναντο νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ διατάξεις τοῦ 871 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομ. ὡς πρὸς τὴν προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν βεβαιοῦται ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 114 ἀπόφασις τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν, κατὰ τῆς ὁποίας ἔγεινεν ἔφεσις ἐπεδόθη εἰς τὸν ἐν Αἰγίῳ διοικητικὸν ταμίαν ὡς ἀντίκλητον καὶ ἀντιπρόσωπον τοῦ τῆς Κορινθίας διοικητικοῦ ταμία, ἑπομένως κατὰ τὰ ἄρθρα 138 καὶ 1019 τῆς πολιτ. δικονομίας ἡ ἐπίδοσις ἔγεινεν εἰς ἁρμόδιον πρόσωπον, ὁ δὲ 1 καὶ 2 λόγος ἀναιρέσεως, ὡς σηριζόμενοι εἰς πραγματικὰ περιστατικὰ, μὴ παραδεδεγμένα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν εἶναι ἀπαράδεκτοι·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ 752 ἄρθρου τῆς αὐτῆς δικονομίας ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς εἰς τὸν διάδικον ἢ τὸν ἀντίκλητόν του ἐπιδόσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἔφεσις δὲν

ἐπεδόθη ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν. Πρὸς τούτοις δὲ προκειμένου λόγου περὶ ἔριδος γενομένης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἀφορώσης τὴν προσωπικὴν κράτησιν, ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθ. 871 καὶ 1019 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, κατὰ τὰ ὁποῖα δὲν χορηγεῖται, εἰμὴ τριήμερος πρὸς ἔφεσιν προθεσμία, ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀπορρίψαν ὡς ἐκπροθεσμον τὴν ἔφεσιν τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας συνεμορφώθη μὲ τὸν νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὰ ἔξοδα·

Ἐπειδὴ τὰ διὰ συμβουλὰς ζητούμενα ἔξοδα, ἐκτὸς τῆς πρώτης καὶ δύο ἑπομένων συμβουλῶν, δὲν εἶναι νόμιμα, τὰ δὲ λοιπὰ ἔξοδα εἶναι ἀποδοτέα·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας Νικ. Μπλατζῆ, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 225 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, διατάττει νὰ λογισθῶσιν τὰ τέλη τῆς σημάνσεως εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα, καθότι ἀντιπρόσωπον τοῦ δημοσίου εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του μετριασθέντα εἰς δραχ. 40 καὶ 50.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Νοεμβ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Νοεμβ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 405.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Θεοδοσίου Δούκα, κατοίκου Σύρου, καὶ τοῦ Νικ. Σιδερικούδη καὶ λοιπῶν, κατοίκων ὡσαύτως Σύρου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 641.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ἰω. Δ. Φέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Νοεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Θεοδοσίου Δούκα κατοίκου Σύρου καὶ διαμένοντος εἰς Ἀθήνας, παρασταθέντος διὰ τοῦ δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Νικ. Σιδερικούδη, Ἰω. Α. Ῥάλλη καὶ Γεωρ. Γιουρδῆ, τοῦ μὲν πρώτου κηδεμόνος, τῶν δὲ δύο ἄλλων ἐκκαθαριστῶν τῆς διαλυομένης ἐμπορεταιρίας τοῦ ἀποβιώσαντος Δ. Α. Μιαούλη, κατοίκων ὡσαύτως Σύρου, ἀναιρεσιβλήτων μὴ ἐμφανισθέντων.

Κατὰ τὴν 1 Ἰουλ. τοῦ 1838 ἔτους ὁ Θεοδόσ. Δούκας ἐκίνησεν ἐνώπιον

τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν ἐμποροδικῶν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Νικολ. Σιδεριχουδη κηδεμόνος, καὶ τοῦ Ἰω. Α. Ῥάλλη καὶ τοῦ Γεωρ. Γιουρδῆ ἐκκαθαριστῶν τῆς διαλυομένης ἐμπορεταιρίας τοῦ ἀποβιώσαντος Δημ. Α. Μιαούλη, διὰ τῆς ὁποίας ἐκθέσας, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 392 ἀποφάσεως τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου, ἀπερρίφθησαν μὲν προσωρινῶς τρεῖς ἀνταπαιτήσεις του κατὰ τοῦ κηδεμόνος καὶ τῶν ἐκκαθαριστῶν ἐκείνων, τῷ ἐπεφυλάχθη δὲ τὸ δικαίωμα νὰ ποοτείνῃ αὐτὰς εἰς ἄλλην χωριστὴν δίκην, ἐζήτησε νὰ καταδικασθῇ ἡ διαληφθεῖσα ἑταιρία· α. νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμ. 242, 64 διὰ τὴν ἀξίαν διαφόρων εἰδησμάτων ἅτινα ἔφερεν εἰς τὸν ἀποβιώσαντα Δ. Μιαούλην κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ καὶ ἄλλας 50 δραχ. δὶ ἔξοδά του εἰς τὴν ἐν Σύρῳ ἐκκάθαρσίν του· β'. νὰ τοῦ δώσῃ τὸν λογαριασμὸν τῆς ἐκκαθαρίσεως πέντε πασαβίων Τσόχας τὰ ὁποῖα παρέδωκε πρὸς τὸν ἀποβιώσαντα Δ. Μιαούλην νὰ πωλήσῃ διὰ λογαριασμόν του, ἢ νὰ τῷ μετρήσῃ δραχ. 900 τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν· γ'. νὰ τῷ πληρώσῃ τὸν τόκον ἐπὶ πάσης ἐπιδικασθησομένης ὑπὲρ ἑαυτοῦ ποσότητος, ἀρχόμενον ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔκαμε τὰς ἀνταπαιτήσεις του ταύτας μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς κλπ. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ μνημονευθὲν δικαστήριον τῶν ἐμποροδικῶν ἐξέδωκε τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1838 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 632, δὶ ἧς 1. ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ εἰς τὰς δύο πρώτας ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνάγοντος, παρέπεμψε δὲ τοὺς διαδίκους δὶ αὐτὰς εἰς τὸ ἐν Σύρῳ εἰρηνοδικεῖον· 2. ἀπέρριψεν ὅλας τὰς λοιπὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνάγοντος καὶ τὸν κατεδίκασε νὰ πληρώσῃ εἰς τοὺς ἐναγομένους τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Κατὰ τὴν 8 Φεβρουαρ. 1839 ὁ ἡττηθεὶς Θεοδόσ. Δούκας ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν τὴν μνημονευθεῖσαν ἀπόφασιν. Τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὴν 22 Σεπτεμβρ. 1839 ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 3 Ὀκτωβρ. ἀπόφασίν του ὑπ' ἀρ. 1373 δὶ ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Θεοδόσ. Δούκας, διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ἀπορρίψαν τὴν περὶ προσαγωγῆς τῶν βιβλίων αἴτησίν του ἀναιτιολογήτως, παρεβίασε τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους. Κυριακοῦ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπέρριψε τὴν περὶ προσαγωγῆς τῶν βιβλίων αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ οὕτω παρεβίασε τῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς ὑπερασπίσεως τὰ μέσα, ἐξελέγχεται μὴ ἀληθὴς ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀποφάσεως, ἥτις περιέχει ἀνεπτυγμένην μάλιστα περὶ τούτου αἰτιολογίαν·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Θεοδοσ. Δούκα, κατοίκον Σύρου καὶ διαμένοντος εἰς Ἀθήνας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ὀκτωβ.

1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 1373 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ παράβολον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 27 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Νοεμβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Νοεμβ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 406.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Φούσκα, κατοίκου Γαλαξειδίου, καὶ τοῦ Νικ. Χαραλάμπους, κατοίκου Αἰγίου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 641.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Π. Στρούμπου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ δικαστοῦ Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Ὀκτωβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Φούσκα, κατοίκου Γαλαξειδίου, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Τολμίδου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Νικ. Χαραλάμπους, κατοίκου Αἰγίου, μὴ ἐμφανισθέντος.

Ὁ Νικ. Χαραλάμπους κατὰ τὴν 29 Νοεμβ. 1837 ἐν Αἰγίῳ ἔδωκε πρὸς τὸν Γεώρ. Φούσκαν πέντε χιλιάδας δίσηλα Ἱσπανικὰ καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ ἑξῆς ἔγγραφον· « ὁ ὑποφαινόμενος ἐπεριλαβα παρὰ τοῦ Κ. Νικ. Χαραλάμπους διὰ λογαριασμὸν τῶν Κυρίων Λαουρέντζ καὶ συντροφίας εἰς τὴν Βρατζέραν μου ὀνομαζομένην Ἅγιος Νικόλαος μὲ σημαίαν Ἑλληνικὴν, πέντε γρούπους βουλωμένους περιέχοντας κολονάτα χιλιάδας πέντε καὶ τὰ ὁποῖα ὑπόσχομαι νὰ τὰ παραδώσω εἰς τὸν Κ. Σταῦρον Καμπερόπουλον εἰς Συκιάν· » ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα τὸ πλοῖον τοῦ Φούσκα πλεῦσαν εἰς Συκιὰν καὶ ἐκεῖθεν ἕνεκα τοῦ ἐναντίου καιροῦ σηκωθὲν ἐναυάγησε περὶ τὴν ἀκτὴν τῆς σερεᾶς Ἑλλάδος, ἔχον κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἰδίου, καὶ τὰ εἰρημένα χρήματα καὶ ποσότητά τινα σταφίδος φορτωθεῖσαν εἰς Συκιάν. Ὁ Ρικάρδος Γκρὴν διευθυντὴς τῆς ἐμπορ. ἑταιρίας Λαουρέντ καὶ συντρ. κατεμήνυσε τὸν εἰρημένον Φοῦσκαν ὡς δολίως δῆθεν ἐκτελέσαντα τὸ ναυάγιον. Τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ὁποῖον παρεπεμφθη ἡ ὑπόθεσις, διότι ἡ πρᾶξις συνέβη εἰς τὴν περιφέρειάν του, ἐξέδοτο βούλευμα, δι' οὗ ἔπαυσε προσωρινῶς τὴν περαιτέρω καταδίωξιν κατὰ τοῦ

Φούσκα καὶ ἄλλων συγκατηγορουμένων. Ὁ Καμπερόπουλος ἐν τούτοις ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις ἐμποροδικῶν τὸν Νικ. Χαραλάμπους διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν 5 χιλιάδων δισήλων, τὸ δὲ δικαστήριον παραδεχθὲν τὴν ἀγωγὴν ἐξέδοτο ἀπόφασιν δι' ἧς κατεδίκασε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ 30 χιλιάδας δραχ. μετὰ τοῦ τόκου των· ἀκολούθως ὁ Νικ. Χαραλάμπους ἐνήγαγε τὸν Φοῦσκαν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐξαιτούμενος νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος δυνάμει τοῦ φορτωτικοῦ ἐγγράφου εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς εἰρημένης ποσότητος, τοῦ ἀντιτίμου τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων λιτρῶν ταφίδος καὶ τῶν ἐξόδων τῶν γενομένων εἰς τὴν μετὰ τοῦ Καμπεροπούλου δίκην. Κατὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ὁ ἐναγόμενος ἐπρότεινεν ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος, τὸ δικαστήριον ὅμως τῶν ἐμποροδικῶν ἀπέρριψε τὴν πρότασιν καὶ διέταξε τὴν πρόοδον τῆς συζητήσεως. Μετὰ ταῦτα ὁ ἐναγόμενος ἐπρότεινε τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς ὡς δηθὲν μὴ κινηθείσης παρὰ τοῦ ἁρμοδίου προσώπου καὶ ὡς τελεσιδικῶς δικασθέντος τοῦ ἀντικειμένου διὰ τοῦ βουλεύματος τῶν πλημμελειοδικῶν· τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε καὶ τὰς ἐνστάσεις ταύτας τοῦ ἐναγομένου Φούσκα καὶ παραδεχθὲν τὴν περὶ ἀναβολῆς, παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προσαγάγῃ ἐνώπιόν του μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν 15 ὅσας ἐγγράφους πληροφορίας ἐπρότεινε, καὶ ἐσυγχώρησεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων ὅτι ὁ Φοῦσκας ἅμα φθάσας εἰς Συκιὰν δὲν παρέδωκεν εἰς τὸν Καμπερόπουλον τὸ σακκοῦλι μὲ τὰ χρήματα καὶ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 2 πρὸς τὴν 3 Δεκεμβρίου ὅτε ἐσηκώθη εἰς τὰ πανιά, ὁ ἄνεμος δὲν ἦτο τόσον σφοδρὸς ὥστε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀποπλεύσῃ ὅτι τὴν 3 τοῦ αὐτοῦ Δεκεμβ. περιπλέον εἰς τὰ παράλια τῆς Συκιᾶς ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ξηράν, καὶ ὅτι κατὰ τὴν 6 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς δὲν ἠκολούθησεν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τρικυμία καὶ τὰ λοιπὰ. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὑπ' ἀρ. 40 ὡς καὶ τὴν προεκδοθεῖσαν ὑπ' ἀρ. 39 ἐξεκάλεσεν ὁ Φοῦσκας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν καθόσον ἀπέρριψαν αὗται τὰς ἐνστάσεις αὐτῶν περὶ ἁρμοδιότητος καὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς. Τὸ δὲ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 192 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ Γ. Φοῦσκα, ὡς μὴ βάσιμον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Γ. Φούσκας διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἐνῷ ἡ ποιν. δίκη εἶναι ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τοῦ ἐν Λαμίᾳ ποιν. δικαστηρίου δὲν δύναται πρὶν τοῦ τέλους ταύτης νὰ κινηθῇ ἡ πολ. ἀγωγή. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διατάξαν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης παρεβίασε τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, le criminel tien le civil ed etat καὶ τὸ ἄρθ. 8 τῆς ποιν. δικονομίας· 2. διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὡς τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πρεσβεύει, ὅτι τὸ ὑπ' ἀρ. 88 βούλευμα τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ὁποίου διετάχθη ἡ προσωρινὴ παῦσις τῆς δίκης εἶναι ὁριστικὸν καὶ ὅτι ἑπομένως ἡ ποιν. δίκη δὲν ὑπάρχει ἐκκρεμὴς, ἔπρεπεν

3.

ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον πολιτ. δικαστηρίου, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν κηρύξαν ἁρμόδιον τὸ ἐμποροδικεῖον παρεβίασε τὸ ἄρθ. 22 §. 6 τῆς πολιτ. δικονομίας· 3. διότι τὸ δικαστήριον ἐφήρμωσε κακῶς τὸν εἰς τὴν ἀπόφασίν του ἀναφερόμενον κανόνα τοῦ δικαίου τὸν λέγοντα ὅτι ὁ δικαστὴς τῆς κυρίας ἀγωγῆς εἶναι δικαστὴς καὶ τῶν μέσων τῆς ὑπερασπίσεως. Le juge de l'action est le juge des faits de l'exception. Ὁ κανὼν οὗτος ὑποθέτει ὅτι τὰ προτεινόμενα μέσα τῆς ὑπερασπίσεως εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κρίνοντος τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν δικαστηρίου, ἀλλ' ὅταν τὰ μέσα ταῦτα εἶναι ἀλλότρια τῆς δικαιοδοσίας του, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ προσαπτόμενον εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα δόλιον ναυάγιον καὶ ὑπεξαίρεσις εἶναι τῆς δικαιοδοσίας τῶν ποιν. δικαστηρίων· ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν ἐμποροδικῶν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἶναι εἰσηγμένη ἡ κυρία δίκη, δὲν δύναται νὰ δικάσῃ τὰ μέσα ταῦτα. Τὸ δικαστήριον δὲ τῶν ἐφετῶν διατάξαν ὅτι τὸ ἐμποροδικεῖον δύναται δι' ἐνστάσεως νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ δολίου ναυαγίου καὶ τῆς ὑπεξαιρέσεως, τοῦτέστι περὶ ἀντικειμένου ποινικοῦ, παρεβίασε τοὺς περὶ ἁρμοδιότητος ὁρισμοὺς τῆς νομοθεσίας μας· 4. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διατάξαν νὰ δικασθῇ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις ἐν Πάτραις καὶ ὄχι εἰς τὴν Λαμίαν ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ ὁποίου συνέβη τὸ ναυάγιον καὶ ὁ ἀναιρεσείων ἔχει τὴν κατοικίαν του, παρεβίασε τὸ ἄρθ. 22 §. 6 τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν δικηγόρον Α. Τολμίδην καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης αὐτῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δηλοῦται, ὅτι δὲν ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου Λαμίας, ὡς ἀποφασισθέντος ἤδη περὶ αὐτοῦ ὁριστικῶς τοῦ ζητήματος, ὅτι ἐκ τῆς γενομένης ποινικῆς ἀνακρίσεως δὲν ἐξήχθησαν ἀποχρῶσαι ἐνδείξεις πρὸς ὑποστήριξιν κατηγορίας κατὰ τοῦ Γεωρ. Φούσκα, ἑπομένως ὁ προτεινόμενος περὶ ἐκκρεμοδικίας λόγος εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων Νικ. Χαραλάμπους δὲν στηρίζει τὰς κατὰ τοῦ Φούσκα ἀπαιτήσεις του εἰς πρᾶξιν κολάσιμον, ἀλλὰ εἰς τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Φοῦσκα γενομένου ἐμπορικοῦ συναλλάγματος, ἑπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ χώραν ἡ διάταξις τοῦ 6 §. τοῦ 22 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ἀλλὰ δυνάμει τοῦ 7 §. τοῦ αὐτοῦ ἄρθ. ἁρμόδιον νὰ δικάσῃ εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἦτον τὸ ἐμποροδικεῖον Πατρῶν, ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ ὁποίου συνετάχθη τὸ συμβόλαιον·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις ἐμποροδικῶν δικάζον περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ Φούσκα πρὸς ἀπόδοσιν τῶν δυνάμει τοῦ φορτικοῦ ἐγγράφου ἐγχειρισθέντων εἰς τὸν Φοῦσκαν χρημάτων καὶ τοῦ ἀντιτίμου τῆς εἰς

τὸ πλοῖον του φορτωθείσης σταφίδος, ἐδύνατο καὶ ὤφειλε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόδειξιν τῶν περιζατικῶν τῶν συνοδευσάντων τὸ ναυάγιον, διότι ἐξ αὐτῶν προκύπτει ἂν τὸ ναυάγιον ἦτον ἀποτέλεσμα ἀνωτέρας βίας, ἥτις ἀπαλλάττει τὸν πλοίαρχον τῆς ὑποχρεώσεώς του, ἢ λάθους τινὸς ἢ ἐλλείψεως τοῦ πλοιάρχου, ἥτις τὸν καθιστᾷ ὑπεύθυνον, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις ἐμποροδικῶν, ἐπιτρέψαν τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐπικυρῶσαν τὰς ὑπ' ἀρ. 39 καὶ 40 ἀποφάσεις τῶν αὐτῶν ἐμποροδικῶν, συνεμορφώθησαν μὲ τὰ ἄρθ. 244 καὶ 21 τῆς πολιτικ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 12 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ ποιν. δικαστηρίου τὸ πολ. δικαστήριον δὲν δύναται νὰ κρίνῃ ἐκ νέου περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἡ δὲ διάταξις αὕτη ἥτις δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἐφαρμογὴ τῶν περὶ τελεσιδικίας ἀρχῶν εἰς ῥητήν τινα περίπτωσιν ἐφαρμόζεται εἰς ἐκεῖνα τὰ ζητήματα μόνον, τὰ ὁποῖα ἀπεφασίσθησαν ῥητῶς παρὰ τοῦ ποιν. δικαστηρίου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν ἀπεφάνθη ἀπλῶς τὴν προσωρινὴν παῦσιν τῆς περαιτέρω καταδιώξεως τοῦ Φούσκα, ἑπομένως ἀφίνει ἀναποφάσιστον τὸ ζήτημα, ἂν καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἔλαβε χώραν τὸ ὑπὸ τοῦ Φούσκα εἰς τὴν πολιτ. δίκην προτεινόμενον ναυάγιον, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν θεωρῆσαν παράδεκτον τὴν ἀπόδειξιν τῶν περιζατικῶν τούτων, δὲν παρεβίασε τὸ μνημονευθὲν ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐφήμην ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Φούσκα, κατοίκου Γαλαξειδίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Αὐγ. 1839 ὑπ' ἀρ. 192 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δρ., καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 38 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ὀκτωβ. τοῦ 1840 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Νοεμβ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ. 407.

Περὶ ἀδείας κλητεύσεως πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου πληρεξουσίου τοῦ Ἀντ. Δεαγγέλου, κατοίκου Κέας.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 641.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου, ἐξαιρουμένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω.

Ἀντ. Σωμάκη, καὶ κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτιλᾶ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Νοεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ ἀδείας κλητεύσεως πρὸς κανονισμὸν ἁρμοδιότητος δικαστηρίου αἴτησιν τοῦ Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου πληρεξουσίου τοῦ Ἀντ. Δεαγγέλου, κατοίκου Κέας.

Ὁ Ἀντ. Δεάγγελος κατὰ τὸ ἔτος 1830 ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ παύσαντος πρωτοκλήτου Ἄνδρου καὶ Κέας ὡς ἐμπορικοῦ δικαστηρίου κατὰ τοῦ Ἰω. Παγκάλου περὶ πληρωμῆς τῆς ἀξίας τουφεκίων τινῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτὸν καὶ πωληθέντων ἀπὸ τὸν Ἰω. Πάγκαλον ὡς παραγγελιαδόχον· Τὸ δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 37 διὰ τῆς ὁποίας ἐπεδικάσθησαν αἱ προτάσεις τοῦ ἐνάγοντος. Γενομένης δὲ παρὰ τοῦ Παγκάλου ἐφέσεως εἰς τὸ παῦσαν ἔκκλητον τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 99 ἀπόφασίν του ἐπικυροῦσα τὴν τοῦ πρωτοκλήτου ὡς ἐμπορικοῦ· ὁ Πάγκαλος προσέφυγεν εἰς τὸ Ἀνώτατον ὡς εἰς τρίτον βαθμὸν δικαιοδοσίας, ἀλλὰ διαλυθέντος τοῦ Ἀνωτάτου ἔμεινεν ἐκκρεμὴς ἡ δίκη μέχρις ὅτου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διαδεχθὲν τὸ Ἀνώτατον διαὐτὰς τὰς ὑποθέσεις, ἐξέδωκε ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 62 διὰ τῆς ὁποίας ἠφάνισε τὰς ἀποφάσεις ταύτας καὶ ἠκύρωσε τὴν διαδικασίαν, θεωρῆσαν τὴν ὑπόθεσιν πολιτικὴν· ὁ Δεάγγελος ἐνήγαγεν ἐκ νέου τὸν Πάγκαλον εἰς τὸ πρωτοδικεῖον Σύρου, τὸ ὁποῖον θεωρῆσαν τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορικὴν ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 158 ἀποφάσεώς του ἥτις ἐκκαλεσθεῖσα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1013 ἐρήμην τοῦ Ἰω. Παγκάλου, ἀποφάσεώς του, ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ ῥηθέντος Παγκάλου καὶ ἐπεκύρωσε τὴν διαληφθεῖσαν ἀπόφασιν· ὁ δὲ Ἀντ. Δεάγγελος ἐξάγει ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅτι ὑπάρχουσι δύο ὁριστικαὶ καὶ τελεσίδικοι ἀποφάσεις τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀντιφατικαὶ πρὸς ἀλλήλας ἡ μὲν πρώτη ὑπ' ἀρ. 62, ἡ δὲ δευτέρα ὑπ' ἀρ. 1013, ὅτι πρόκειται ἤδη νὰ διευκρινησθῇ ἂν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος δίκη εἶναι ἐμπορικὴ ἢ πολιτικὴ, καὶ ἂν πρέπει νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὸ ἐν Σύρῳ πρωτοδικεῖον ἢ ἐμποροδικεῖον, ὅτι ὑπάρχει ἡ περίστασις ἡ προβλεπομένη ἀπὸ τὸ ἄρθ. 29 τῆς πολ. δικονομ., καθότι ἀμφισβητεῖται ἡ ἁρμοδιότης διαφόρων δικαστηρίων, καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν κανονίζεται ἡ ἁρμοδιότης ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον, ἑπομένως ἐζητήσατο διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἄδεια τῆς κλητεύσεως ἕνεκα τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἁρμοδιότητος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 καὶ 31 τῆς πολιτικῆς δικονομίας τότε μόνον ὑπάρχει περίπτωσις πρὸς κανονισμὸν τῆς ἁρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων καὶ

ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκδίδει τὴν ἕνεκα τούτου ἄδειαν τῆς κληρεύσεως, ὅταν διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἀμφιβάλλεται ἢ ἀμφισβητεῖται ἡ ἁρμοδιότης διαφόρων μὴ ὑπαγομένων ἀλλήλοις δικαστηρίων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δίκη ἐκκρεμὴς ἐνώπιον διαφόρων δικαστηρίων δὲν ὑπάρχει, καθότι αἱ δύω ἀποφάσεις τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἡ μὲν ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1835 ἡ δὲ ἀπὸ 16 Δεκεμβρ. 1838, τῆς ὁποίας ὁ αἰτῶν τὴν κληρεύσεως ἄδειαν προσάγει, ὡς φερούσας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ἀντιφατικὸν ἀποτέλεσμα, εἶναι ἀμφότεραι ἀποφάσεις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀδείας κληρεύσεως πρὸς κανονισμὸν ἁρμοδιότητος δικαστηρίου αἴτησιν τοῦ δικηγόρου Ἰω. Τυπάλδου πληρεξουσίου τοῦ Ἀντ. Δεαγγέλου, κατοίκου Κέας, ἐπὶ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἰωάν. Παγκάλου περὶ πληρωμῆς τουφεκίων τινῶν διαφορᾶς, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 24.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Νοεμβρίου 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Νοεμβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 408.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Σιδερῆς Παναγ. Λιάσου, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Γεωργ. Προκοπίου, κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 26.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Α. Πετζάλη καὶ Π. Στρούμπου δικηγόρων, κωλυομένων τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Νοεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τῆς Σιδερῆς Παναγ. Λιάσου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσειούσης, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Γεωργ. Ἀθανασίου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Γεωρ. Προκοπίου, κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου μὴ ἐμφανισθέντος.

Ἡ Σιδερῆ Παναγ. Λιάσου δι' ἀγωγῆς της ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν κατὰ τὴν 16 Αὐγ. 1836 ἐκθέσασα ὅτι ὁ Παναγ. Λιάσος εἶχε δύο τέκνα, αὐτὴν καὶ τὸν Προκόπιον, πατέρα τοῦ Γεωρ. καὶ Χρήσου· ὅτι αὐτὴ μὲν ἐπροικίσθη ἀπὸ τὸν πατέρα συνελθοῦσα εἰς γάμον μετὰ τοῦ Δημ. Κοπίδου, ὁ δὲ ἀδελφός της Προκόπιος, καὶ τοι λαβὼν ἱκανὰ δῶρα πρὸ τοῦ γάμου του παρὰ τοῦ πατρὸς, κατέλαβε μόλον τοῦτο καὶ τὴν ὑπόλοιπον πατρικὴν οὐσίαν ἀρνούμενος εἰς αὐτὴν τὸ ἐπιβάλον μερίδιον, ἐζήτησε νὰ κα-

ταδικασθῶσιν οἱ ἀνεψιοί της Χρῆστος καὶ Γεώργιος· α. νὰ ἀποδώσωσι τὸ ἥμισυ τῆς πατρικῆς περιουσίας· β. νὰ ἀποδώσωσι τὸν καρπὸν τοῦ ἡμίσεως μεριδίου ἀπὸ τὸ 1830. Τὸ δὲ εἰρημένον δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1839 ὑπ' ἀρ. 2651 ἀποφάσεως, παραδεχθὲν τὴν ἀγωγὴν ἀνεγνώρισε τὴν Σιδερῆν Π. Λιάσου ὡς κληρονόμον τοῦ πατρὸς αὐτῆς Παναγ. Λιάσου, κατεδίκασε τοὺς Χρῆσον καὶ Γεώρ. Προκοπίου Λιάσου νὰ τοῖς παραχωρήσουν τὸ ἥμισυ ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ πατρός της καὶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀναλόγου καρποῦ τοῦ μεριδίου της ἀπὸ τὸ 1830 μέχρι τῆς ἀποδόσεως καὶ ὑπέβαλεν αὐτοὺς ὡς πρὸς τοῦτο εἰς λογοδοσίαν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὁ Γεώ. Π. Λιάσου, τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαρτ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1526 ἀποφάσεώς του, παρεδέχθη τὴν ἔφεσιν τοῦ Γεωργ. Λιάσου, καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν διέταξεν, ὅτι ἡ Σιδερῆ Δ. Κοπίδου ἔχει δικαίωμα νὰ συμμεθέξῃ ἁπάσης τῆς ἀποληφθείσης περιουσίας τοῦ πατρός της Παναγ. Λιάσου ἐξαιρουμένων τῶν χωραφίων, καθὸ νόμιμος αὐτοῦ κληρονόμος, κατὰ τὸ ἓν τρίτον, καὶ κατεδίκασε τὸν Γεώρ. Λιάσου νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἓν ἕκτον τῆς ἀποληφθείσης περιουσίας τοῦ ῥηθέντος Π. Λιάσου, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν χωρίων, μετὰ τοῦ ἕκτου τῶν εἰσοδημάτων ἀπὸ τας 20 Αὐγ. 1836. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἡ Σιδερῆ Π. Λιάσου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: 1. διότι ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν παραδέχεται τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἐθίμου, ὅτι τὸ θῆλυ ἐνάμβανε ἓν μερίδιον μόνον, ἐκ μόνης τῆς μαρτυρίας δύο ἀνθρώπων τοῦ Ἀγγέλου Γέροντος καὶ Σπύρου Κυριάκου· 2. διότι τὸ ἔθιμον δεν ἀποδεικνύεται ποτὲ διὰ μαρτύρων. ἀλλὰ συνάγεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὡς ὑπαρκτὸν ἐκ τῶν πολλῶν παρομοίων περιπτώσεων τας ὁποίας ὡμολόγησαν τυχὸν οἱ μάρτυρες, εἰς δὲ τὴν προκειμένην περίστασιν οὐδὲ παράδειγμα τοιαύτης διανομῆς καὶ κληρονομίας τοῦ θήλεως ἀναφέρει τὸ δικαστήριον ὥστε νὰ δείξῃ ποῦ ἐστηρίχθη ἡ πεποίθησίς του. Τὸ δικαστήριον ὅθεν τῶν ἐφετῶν ψευδῶς ἑρμήνευσε τοὺς περὶ ἐθίμων νόμους ἀρ. 35 καὶ 37 τίτλ. α βιβλ. 1 τοῦ Ἀρμενοπ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Γ. Αθανασίου πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει σαφῶς ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δὲν ἐστήριξε τὴν ἀπόφασίν του εἰς ἔθιμον, ἀλλ' εἰς ξένον δίκαιον τὸ Τουρκικὸν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 245 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας, δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ τῶν συνήθων πρὸς ἀπόδειξιν μέσων· ἑπομένως τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν ἐπὶ τούτῳ μάρτυρας, ἐκτιμήσαν προσηκόντως τὸ ἀξιόπιστον αὐτῶν, σταθμίσαν ἀκριβῶς τὰς καταθέσεις αὐτῶν καὶ πεισθὲν ἐκ τούτων περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῶν ὅρων

τοῦ παρὰ τοῦ διαδίκου ἐπικαλεσθέντος Τουρκικοῦ δικαίου, δὲν παρεβίασε καμμίαν οὐσιώδη τοῦ νόμου διάταξιν·

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Σιδερῆς Π. Λιάσου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαρτ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1526 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὴν αἰτήσασαν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παραβόλον τῶν 100 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχ. 30 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Νοεμβ. τοῦ 1840 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Δεκεμβρίου 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 409.

Περὶ αἰτήσεως κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος δικαστηρίου διαφορὰν τοῦ Παναγ. Σαμπατζιώτου, κατοίκου Ναυπλίου, καὶ τοῦ Νικ. Χαρβούζη κλπ.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 26)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ καὶ Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, καὶ τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμ. Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Δεκεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς, μεταξὺ Παναγ. Σαμπατζιώτου, κατοίκου Ναυπλίου ἀφ' ἑνὸς, καὶ Νικ. Χαρβούζη κατοίκου ἐπίσης, καὶ Νικ. Παύλου κατοίκου Βρασιῶν ἀφ' ἑτέρου, περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος δικαστηρίου, διαφοράν.

Μεταξὺ τοῦ Παναγ. Σαμπατζιώτου καὶ τῶν ἀντιδίκων του Νικ. Χαρβούζη καὶ Νικ. Παύλου, ὑπῆρξε διαφορά τις προελθοῦσα ἐξ ἐνοικίου ἰχθυοτροφείων· ἐναχθέντων δὲ τούτων παρὰ τοῦ εἰρημένου Π. Σαμπατζιώτου ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ κηρυχθέντος τούτου ἀναρμοδίου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 314 τοῦ 1838 ἀποφάσεώς του, παρεπέμφθη ἡ διαφορὰ αὕτη ἐνώπιον τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὁ Παναγ. Σαμπατζιώτης εἰσήγαγε τὴν ἀγωγήν του ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ διοικητικοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ καὶ τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7 ε. ε. ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον· ὅθεν, εἰς τοιαύτην περίσασιν ὁ εἰρημένος Σαμπατζιώτης ἐζητήσατο κατὰ νόμον παρὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου τὸν κανονισμὸν τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τὸν ἀντει-

σαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ν' ἀπορρίφθῃ ἡ περὶ κανονισμοῦ αἴτησις· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Ἄρειος Πάγος τότε μόνον εἶναι ἁρμόδιος ν' ἀποφασίσῃ περὶ συγκρούσεως ἁρμοδιότητος, ὅταν αὕτη ἀμφιβάλλεται ἢ ἀμφισβητεῖται περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως μεταξὺ διαφόρων μὴ ὑπαγομένων ἀλλήλοις δικαστηρίων, πλὴν ὄχι μεταξὺ διοικητικῶν ἀρχῶν καὶ τακτικῶν δικαστηρίων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ πρωτοδικεῖον Ναυπλίας καὶ ἡ διοικητικὴ αὐτόθι Ἀρχὴ, ἐνεργοῦσα ὡς δικαστήριον τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁ Παναγ. Σαμπατζιώτης εἰσήγαγεν ἐκ διαδοχῆς τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀντιδίκων του Νικολ. Χαρβούζη καὶ Νιλ. Παύλου διαφορὰν προελθοῦσα ἐξ ἐνοικίου ἰχθυοτροφείων, ἐκηρύχθησαν ἀμφότερα λόγῳ ὕλης ἀναρμόδια νὰ δικάσωσιν, ἑπομένως δὲν ὑπάρχει ἀμφισβήτησις μεταξὺ τακτικῶν δικαστηρίων, ἀλλ' ἀποφατικὴ μεταξὺ δικαστικῆς καὶ διοικητικῆς Ἀρχῆς σύγκρουσις, περὶ τῆς ὁποίας ἀποφαίνεται μόνον τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 9 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα, κηρύττει ἑαυτὸ ἀναρμόδιον τοῦ νὰ δικάσῃ τὴν περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος δικαστηρίου αἴτησιν τοῦ Παναγ. Σαμπατζιώτου κατοίκου Ναυπλίας, ἐπὶ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Νικ. Χαρβούζη καὶ Νικ. Παύλου διαφορᾶς, καὶ καταδικάζει τὸν εἰρημένον Π. Σαμπατζιώτην εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 14.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Δεκεμβρ. τοῦ 1840 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Δεκεμβ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 410.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικ Σκαραμαγκᾶ, κατοίκου Τήνου, καὶ τοῦ Θεοχάρη Παλαιολόγου, κατοίκου Σύρου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 26.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Νοεμβ. 1840 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Νικ. Σκαραμαγκᾶ κατοίκου Τήνου πένητος ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτοῦ δικηγόρων Π. Στρούμπου, Π. Ἀργυροπούλου καὶ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος ἀντικλήτου αὐτῶν Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ τοῦ Θεοχάρη Παλαιολόγου, κατοίκου Σύρου ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Δ. Πετζάλη καὶ Ἐμ. Πρασσακάκη.

Ὑπαρχούσης διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Νικ. Σκαραμαγκᾶ καὶ Θεοχάρη Παλαιολόγου περὶ παραδόσεως λογαριασμοῦ ἐξ ἐμπορικῆς ἑταιρίας ὑπαρξάσης μεταξὺ αὐτῶν διώρισαν οὗτοι διὰ συνυποσχετικοῦ διαιτητὰς πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς, καὶ ὁ μὲν Ν. Σκαραμαγκᾶς ἐξελέξατο ὡς τοιοῦτον τὸν Κ. Καλούδην, ὁ δὲ Θεοχάρης Παλαιολόγος τὸν Παναγιώτην Γεραλόπουλον, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁ Σκαραμαγκᾶς δι' ἀγωγῆς του ἐζήτησε τὰ ἑξῆς· α. νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς αὐτὸν τοὺς λογαριασμοὺς, τὸ ἐξοφλητικὸν καὶ λοιπὰ ἀνὰ χεῖράς του ὑπάρχοντα ἔγγρφα τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ διανομῆς τῶν κοινωνικῶν ὑπαρχόντων τὰ ὁποῖα ἔκαμεν εἰς Λιβόρνον μέ τινας τῶν κοινωνῶν, καὶ νὰ παρακαταθέσῃ τὰ πρωτότυπα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου Σύρου· β'. διὰ νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ῥητὴν ἡμέραν νὰ ἐπιβεβαιώσῃ μετ' ἐπισήμου ὅρκου του ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου ὅτι οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον κοινοποιηθησόμενοι καὶ παρακατατεθησόμενοι οὗτοι λογαριασμοὶ καὶ λοιπὰ τῆς διαλύσεως ἔγγραφα εἶναι αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔλαβεν εἰς Λιβόρνον, ὅτε διέλυσαν ἐν τῷ μεταξύ των τὴν ἑταιρίαν, ὅτι δὲν ἠκολούθησε κἀμμία δήποτε ἀλλαγὴ εἰς αὐτὰ εἰς τὴν πολυχρόνιον διάρκειαν τῆς δίκης ταύτης, καὶ ὅτι δὲν ἔχει οὔτε ἔπαυσε δολίως νὰ ἔχῃ ἄλλα εἰς τὴν ἐξουσίαν του· γ'. νὰ καταδικασθῇ κατὰ συνέπειαν τῶν προηγουμένων ἄρθρων ὁ ἀντίδικος ὡς μέλος τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος καὶ ὡς εἷς τῶν συμμεθεξάντων εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνος πρὸς αὐτὸν νὰ τῷ πληρώσῃ· 1. τὰ κατὰ τὸ ἑταιροσύμφωνον κεφάλαιά του διὰ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ μερίδιόν του, καὶ τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν τότε ἀξίαν τῶν γροσίων φέρουν δίσηλα 11,250· 2. τὰ ἀποδειχθησόμενα ἐκ τῶν λογαριασμῶν τοῦ ἐξοφλητικοῦ καὶ λοιπῶν ἐγγράφων τῆς ἐκκαθαρίσεως κέρδη τῆς ἀναλογίας του διὰ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ μερίδιόν του ἀναλόγως μὲ ὅσα ἔλαβεν ὁ ἀντίδικος· 3. νὰ καταδικασθῇ ὡσαύτως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ νομίμου ἐμπορικοῦ τόκου· 4. εἰς πᾶσαν ἄρνησιν ἢ ἀποποίησιν τοῦ ἀντιδίκου ἀναφορικῶς εἰς τὴν κοινοποίησιν καὶ παρακατάθεσιν τῶν εἰρημένων λογαριασμῶν τοῦ ἐξοφλητικοῦ καὶ λοιπῶν τῆς ἐκκαθαρίσεως ἐγγράφων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μέλλει ν' ἀποδειχθῇ τὸ ποσὸν τῶν κερδῶν ὅσα ἔλαβεν οὗτος ἐπὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τριῶν ὀγδόων τοῦ μεριδίου του καὶ νὰ γνωρισθῶσιν ἀναλόγως τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν διὰ τὸ ἓν ἥμισυ μερίδιόν του καὶ παρελθούσης τῆς χορηγηθησομένης ἐπὶ τούτῳ ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας εἰς τοιαύτην περίπτωσιν νὰ μείνωσι χωρὶς ἀποτέλεσμα τὰ προηγούμενα τέσσαρα ἄρθρα καὶ νὰ χορηγηθῇ τὸ δικαίωμα πρὸς αὐτὸν νὰ προσδιορίσῃ τὸ ποσὸν δι' ἐκτιμητικοῦ ὅρκου δοθησομένου εἰς ῥητὴν προθεσμίαν ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου κατὰ τὸ ἄρθ. 383 τῆς πολιτ. δικονομίας ἐπὶ τοῦ ὅτι ὁ ἀντίδικος ἔλαβε κατὰ τὸ 1827, ὅτε διέλυσαν ἐν τῷ μεταξύ των τὴν ἑταιρίαν διὰ τὰ κεφάλαια καὶ κέρδη τῆς ἀναλογίας του ὁμοῦ δίσηλα 5400 καὶ ὅτι εἰς αὐτὸν ἀναλογοῦν ὡσαύτως μετὰ τοῦ περι-

πλέον ἑνὸς ὀγδόου μεριδίου του 61,714 2/7 δίστηλα τάλληρα· 5. κατὰ συνέπειαν τοῦ προηγουμένου 4 ἄρθ. καὶ δοθησομένου τοῦ ἐκτιμητικοῦ ὅρκου νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν εἰρημένων δισήλων ταλλήρων 61,714 2/7 μετὰ τοῦ ἐμπορικοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν πρὸς 12 τοῖς 100 τὸν χρόνον ἀπὸ τὸ 1828 ἔτος, ὅτε ἔγεινεν ἡ ἀπαίτησις μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς. Ὁ δὲ ἐναγόμενος Θεοχάρης Παλαιολόγος ἐπρότεινεν ἀνατρεπτικὴν ἔνσασιν, ζητήσας δι' αὐτῆς να κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου του. Οἱ διαιτηταὶ διαφωνήσαντες ἐξέδωκαν ἕκαστος ἰδίαν γνωμοδότησιν ὁ μὲν Ν. Καλούδης ἀπέρριψε τὴν ἀνατρεπτικὴν ἔνσασιν, τὴν ὁποίαν ἐπρότεινεν ὁ Θ. Παλαιολόγος, ὁ δὲ Π. Γεραλόπουλος παραδεχθεὶς τὴν περὶ ἀπαραδέκτου ἔνσασιν τοῦ Θ. Παλαιολόγου, ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον, καὶ ὡς τοιαύτην ἀπέρριψε τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν τοῦ Ν. Σκαραμαγκᾶ. Οἱ ῥηθέντες δὲ διάδικοι, θέλοντες νὰ δώσωσι τέλος εἰς τὴν διαφοράν των, διώρισαν διὰ συνυποσχετικοῦ των ἐπιδιαιτητὴν τὸν πρόεδρον τῶν ἐν Σύρῳ ἐμπορικῶν Κ. Ι Ν. Κιάππε, ὅς ις παρεδέχθη δι' ἀποφάσεώς του τὴν γνώμην τοῦ διαιτητοῦ Π. Γεραλοπούλου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην μετὰ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ διαιτητοῦ Π. Γεραλοπούλου ἐξεκάλεσεν ὁ Ν. Σκαραμαγκᾶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐρήμην τοῦ Ν. Σκαραμαγκᾶ, τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 1382, δι' ἧς ἀπέρριψεν τὴν ἔφεσιν τοῦ Ν. Σκαραμαγκᾶ καὶ ἐπεκύρωσε τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις. Ἀνακόψαντος δὲ τοῦ Ν. Σκαραμαγκᾶ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, τὸ δικαστήριον δικάσαν κατ' ἀντιμωλίαν, ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1600 ἀπόφασίν του διὰ τῆς ὁποίας ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Νικ. Σκαραμαγκᾶ τὴν γενομένην κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1382 ἀποφάσεώς του καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐκδοθείσης τὴν 7 Ἰουν. 1840 ὁ Ν. Σκαραμαγκᾶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν συγχρόνως δὲ ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 1382 τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν καὶ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου 1839 ἀποφάσεως τοῦ διαιτητοῦ Π. Γεραλοπούλου καὶ τῆς ἀπὸ 13 Ἀπρ. 1839 ἀποφάσεως τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ Ι. Ν. Κιάππε· λόγους δὲ προτείνει τοὺς ἑξῆς·

Ὡς πρὸς τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις·

Τὴν παράβασιν τῶν περὶ αἱρετοκρισίας ἰσχυόντων νόμων καὶ κυρίως τῶν ἄρθ. 100 καὶ 122 τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ὡς πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐφετῶν·

Α. Τὸ ἀναιτιολόγητον αὐτῶν, καθότι τὸ ἐφετεῖον παρεδέχθη τὰς αἰτιολογίας τῆς ἐπιδιαιτητικῆς ἀποφάσεως χωρὶς νὰ λέγῃ ῥητῶς ὡς νομίμους καὶ εὐλόγους· β'. τὴν ῥητὴν παράβασιν τοῦ ἄρθ. 430 τῆς πολιτ. δικονομ. ἀρ. 1 καὶ 2, καθότι διὰ τῆς αἰτιολογίας τοῦ ἐφετείου, ὅτι τὰ ἔγγραφα δὲν ἐχρεώστει ὁ ἀντίδικος νὰ τὰ παρουσιάσῃ, καθὸ ἰδιοκτησία του, παρεβιάσθη

τὸ νόημα τοῦ ῥηθέντος ἄρθρου, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ διάδικοι εἶναι ὑπόχρεοι εἰς τὴν περίσασιν ταύτην νὰ ἀποδεικνύουν τὰ ἔγγραφα χωρὶς νὰ ἐξάγεται ἡ διάκρισις τὴν ὁποίαν ἔθεσεν τὸ ἐφετεῖον· γ'. ὅτι παρεβιάσθη τὸ ἄρθρ. 776 τῆς πολ. δικονομίας καὶ προσεβλήθη ἀποκτηθὲν δικαίωμα δικασθὲν παρὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 21 καὶ 47 ἀποφάσεων τοῦ ἀνεκλήτου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰωάννου Ἀντων. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 117 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀναιρέσεως κατὰ διαιτητικῶν ἀποφάσεων δὲν συγχωρεῖται, ἑπομένως οἱ παρὰ τοῦ Ν. Σκαραμαγκᾶ προτεινόμενοι ἀναιρέσεως λόγοι κατὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτ. 1839 ἀποφάσεως τοῦ διαιτητοῦ Π. Γεραλοπούλου καὶ τῆς ἀπὸ 13 Ἀπριλ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀποφάσεως τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ Ἰωσὴφ Κιάππε εἶναι ἀπαράδεκτοι·

Ἐπειδὴ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὑπ' ἀριθμὸν 1382 καὶ 1600 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὁ λόγος, ὅτι αἱ ἀποφάσεις αὗται εἶναι ἀναιτιολόγητοι ἀποδεικνύεται ἀνυπόστατος ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων ἀποφασεων αἵτινες ἐνῷ φέρουσιν ἀποχρώσας αἰτιολογίας παραδέχονται πρωσέτι ἐν μέρει καὶ τας αἰτιολογίας τῆς ἐκκαλεσθείσης ἐπιδιαιτητικῆς ἀποφάσεως·

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπέρριψε τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν τοῦ Ν. Σκαραμαγκᾶ τὴν ἀφορῶσαν τὴν καταδίκασιν τοῦ Θ. Παλαιολόγου εἰς χρηματικὰς ἀποδόσεις διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐπιδιαιτητικῇ ἀποφάσει ἀναφερομένους λόγους, ἡ δὲ ἄλλη αἴτησις τοῦ αὐτοῦ Ν. Σκαραμαγκᾶ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Θ. Σκαραμαγκᾶς εἰς τὸ νὰ παρουσιάσῃ τὰ εἰς χεῖράς του εὑρισκόμενα ἔγγραφα τῆς ἑταιρίας, ἀπέβλεπε τὴν ἀπόδειξιν τῆς ῥηθείσης κυρίας ἀπαιτήσεως, τὸ δικαστήριον ἀπορρίψαν ὡς περιττὴν τὴν περὶ παρουσιάσεως τῶν εἰρημένων ἐγγράφων αἴτησιν τοῦ Ν Σκαραμαγκᾶ δὲν παρεβίασε κανένα νόμον, ἡ δὲ ἀπόφασίς του αἰτιολογεῖται ἤδη ἀποχρώντως ἐκ τῆς πρώτης αἰτιολογίας, ὥστε ὁ ἀναιρεσεως λόγος ὁ ἀφορῶν τὰς ἄλλας τὸ αὐτὸ κεφάλαιον ἀποβλεπούσας καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ προσθείσας σκέψεις δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι προσεβλήθη ἀποκτηθὲν δικαίωμα καὶ παρεβιάσθη τὸ 776 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας εἶναι πάντη ἀνυπόστατος, ὡς σηριζόμενος ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν προλαβόντων δικαστηρίων, αἵτινες ἀναιρεθεῖσαι διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 48 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου θεωροῦνται ὡς μὴ ὑπάρχουσαι· ἑπομένως ὁ Ν. Σκαραμαγκᾶς δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ κἀνὲν δικαίωμα ἐξ αὐτῶν·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ν. Σκαραμαγκᾶ κατοίκου Τήνου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 1382 καὶ 1600 ἀποφάσεων

τῆς 10 Ὀκτωβρ. 1839 καὶ τῆς 7 Ἰουν. 1840 τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ κατὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτ. 1839 ἀποφάσεως τοῦ διαιτητοῦ Π. Γεραλοπούλου καὶ τῆς ἀπὸ 15 Ἀπριλ. 1839 ἀποφάσεως τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ Ἰωσὴφ Κιάππε, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δρ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Νοεμβ. τοῦ 1840 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 411.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ῥῆγα Παλαμίδη, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Φιλίππου Γ. Κανελλοπούλου, κατοίκου Ναυπλίας.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 47.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμμ. Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Νοεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Ῥῆγα Παλαμίδη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσείοντος, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Πετζάλη, καὶ τοῦ Φιλίππου Γ. Κανελλοπούλου, κατοίκου Ναυπλίας, ἀναιρεσιβλήτου, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Ὁ Φίλιππος Γ. Κανελλόπουλος ἐπώλησε κατὰ τὸ 1833 ἔτος εἰς τὸν Ῥῆγα Παλαμίδην τὸ ἐν Ἀθήναις ἰδιόκτητόν του ὀσπητότοπον, ὃν εἶχε ἀγορασμένον ἀπὸ τὸν Μεχμὲτ Ἐμίνην τοῦ Χασὰν Τότζικα, κείμενον κατὰ τὴν θέσιν λεγομένην Πύλην τῆς Ἀγορᾶς διὰ δραχ. 1945 καὶ 50|00. Δυνάμει τοῦ πωλητηρίου τούτου ὁ Ῥῆγας Παλαμίδης ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχήν του οἰκόπεδον, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ὅτι εἶναι τὸ εἰς αὐτὸν πωληθὲν· ἀναγκασθεὶς δὲ νὰ παραγωρήσῃ τοῦτο εἰς τὸν ἀληθῆ ἰδιοκτήτην του, ἐκίνησε κατὰ τὴν 7 Αὐγ. 1837 ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθῆναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ζητῶν· α. νὰ καταδικασθῇ ὁ Φίλιππ. Γ. Κανελλόπουλος νὰ τῷ παραδώσῃ παραχρῆμα τὸν εἰς αὐτὸν πωληθέντα ὀσπητότοπον· β'. ἐν περιπτώσει μὴ παραδόσεως αὐτοῦ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ ἀποδώσῃ δραχμὰς 1645 60|00, τὰς ὁποίας ἔλαβε, μετὰ τῶν νομίμων τόκων εἰς ἀποζημίωσιν καὶ δικαστικὰ ἔξοδα. Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν διέταξε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν θέσιν τῆς Πύλης τῆς Ἀγορᾶς οἰκόπεδον κα-

λούμενον τοῦ Μεχμὲτ Ἐμίνη τοῦ Χασὰν Τότζικα, διάφορον ἀπ' ἐκεῖνο τοῦ Μεχμὲτ Τότσικα τὸ ὁποῖον ζητεῖ ὁ πωλητὴς νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτόν. Διεξαχθείσης τῆς ἀποδειξεως ταύτης καὶ γενομένης ἐκ νέου συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, διὰ τῆς ἀπὸ 4 Αὐγ. 1839 ὑπ' ἀρ· 2940 ἀποφάσεώς του, ἀπέρριψε τὰς ἐνστάσεις καὶ περὶ ἐξαιρέσεως μαρτύρων προτάσεις τοῦ ἐναγομένου, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Ῥῆγαν Παλαμίδην τὸ διαληφθὲν οἰκόπεδον τοῦ Τότζικα, ἄλλως τε, ἤτοι ἐὰν ἀνικανοῖ, νὰ τῷ παραδώσῃ, ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν μεγαλητέραν ἀξίαν τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ κτῆμα τοῦτο ἀπὸ τῆς 16 Ἰουλίου 1835 μέχρι τῆς τελεσιδικίας τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, κατεδίκασε δὲ προσούτοις τὸν ἐναγόμενον εἰς ὅλας τὰς ζημίας κτλ. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Φίλιπ. Γ. Κανελλόπουλος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 1443 ἐρήμην τοῦ Φιλίππ. Κανελλοπούλου ἀπόφασίν του. Γενομένης ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως κατ' ἀντιμωλίαν, τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἐπέβαλλε διὰ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως ὑπ' ἀρ. 1517 εἰς τὸν ἐπιμελέστερον τῶν διαδίκων τὸ χρέος ν' ἀποδείξῃ ἐντὸς 15 ἡμερῶν, μὲ ποῖον ἐκ τῶν διαληφθέντων οἰκοπέδων συνορεύει τὸ οἰκόπεδον τοῦ Γιαλαντζῆ Ἐμήρ. Ἐξετασθέντων διαφόρων μαρτύρων ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἐσυζητήθη ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἀπριλ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1561 ἀποφάσεώς του, παραδεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Φιλίπ. Γ. Κανελλοπουλου κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1443 ἀποφάσεώς του, ἀνέτρεψε τὸ β'. γ'. δ'. κεφ. τῆς μνημονευθείσης ἐρήμην ἀποφάσεώς του, καὶ παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ Φ. Κανελλοπούλου γενομένην κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2940 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικείου, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ῥηθέντος Παλαμίδη. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθμ. 1561 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς Ῥῆγας Παλαμίδης διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀποφηνάμενον ὅτι, δὲν ἔλαβε χώραν ἀγοροπωλησίας συνάλλαγμα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου του, ὤφειλε νὰ διατάξῃ συγχρόνως τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ καταβληθέντος τιμήματος μετὰ τοῦ τόκου· ὁ δὲ ἰσχυρισμός του ὅτι ἡ ῥητὴ περὶ τούτου αἴτησις τοῦ ἀναιρεσείοντος τείνει πρὸς ἐκτέλεσιν, καὶ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιστροφὴν διὰ τῆς περὶ διαλύσεως συναλλάγματος ἀγωγῆς, εἶναι ἀντιφατικὴ, καθότι ἡ διάλυσις προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν τοῦ συναλλάγματος τὸ ὁποῖον δὲν ἀνεγνώρισε τὸ δικαστήριον· β'. διότι ἐσφαλμένως διατείνεται τὸ δικαστήριον, ὅτι εἶναι ἀδιάφορον ἐὰν ἡ ἀτέλεια τοῦ συναλλάγματος τῆς ἀγοροπωλησίας προέκυψεν ἀπὸ τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπάτην τοῦ ἀντιδίκου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν σαθμίσαν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του τὰ πραγματικὰ πιριστατικὰ, παρεδέχθη ὅτι ὁ Ῥῆγας Παλαμίδης κινήσας ἀγωγὴν, ἕνεκα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1833 μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Φ. Κανελλοπούλου γενομένου συμβολαίου ἐζήτει τὴν εἰς αὐτὸν παράδοσιν τοῦ κατὰ τὴν γνώμην του πωληθέντος εἰς αὐτὸν κτήματος τοῦ Μεχμὲτ Ἐμίνη τοῦ Χασᾶν Τότσικα ἢ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ τιμήματος τῆς ἀγορᾶς μετὰ τῶν τόκων καὶ τῶν ἀποζημιώσεων, ὅτι δὲ, ἐκ τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας προέκυψεν ὅτι τὸ κτῆμα τὸ ὁποῖον ζητεῖ ὁ Ῥῆγας Παλαμίδης διὰ τῆς ἀγωγῆς του δὲν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπώλησεν εἰς αὐτὸν ὁ Φ. Κανελλόπουλος διὰ τοῦ ῥηθέντος συμβολαίου, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν ταύτην δὲν παρεβίασε κανένα νόμον, διότι ἀποδειχθείσης ἐσφαλμένης τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ὤφειλε ν' ἀπορριφθῇ αὕτη, οὐδὲ ἐδύνατο νὰ ἐπιδικάσῃ τὸ ἐφετεῖον τὴν περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ τιμήματος καὶ περὶ ἀποζημιώσεων αἴτησιν, ἥτις στηρίζεται ἐπίσης εἰς τὸν μὴ ἀποδειχθέντα διϊσχυρισμὸν τοῦ Ῥῆγα Παλαμίδη, ὅτι ὁ Φ. Κανελλόπουλος ἀρνεῖται τὴν παράδοσιν τοῦ εἰς τὸν ἐνάγοντα πωληθέντος οἰκοπέδου·

Ἐπειδὴ ἡ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν γενομένη πρότασις ἡ ἀφορῶσα τὴν διάλυσιν τοῦ συμβολαίου, ἕνεκα δόλου ἢ πραγματικοῦ λάθους, ἀποτελεῖ τὴν βάσιν νέας ἀγωγῆς καὶ μεταβάλλει ὅλως διόλου τὴν βάσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥήγα Παλαμίδη κινηθείσης ἀγωγῆς, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν μὴ ἐπιτρέψαν τὴν ἀπόδειξιν τῆς προτάσεως ταύτης, συνεμορφώθη μὲ τὸ 745 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ζητηθέντα ἔξοδα εἶναι νόμιμα·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ῥῆγα Παλαμίδη κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1561 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δραχ., εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 36 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του δραχ. 36.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Δεκεμβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 412.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Βενιζέλου υἱοῦ καὶ κληρονόμου τοῦ ἀναιρεσείοντος Βασ. Βενιζέλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Ἀνδρέου Μαρινάκη, κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 47.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου

κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Α. Πετζάλη καὶ Π. Στρούμπου δικηγόρων, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Νοεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Ἰω. Βενιζέλου υἱοῦ καὶ κληρονόμου τοῦ ἀναιρεσείοντος Βασ. Βενιζέλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐνεργοῦντος δὶ ἑαυτὸν καὶ ὡς κηδεμόνος τῶν ἀνηλίκων ἀδελφῶν του, Θεοδοσίου, Ἀντωνίου, Γεωργίου καὶ Σμαράγδας, παραταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος ἀντικλήτου αὐτοῦ δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τοῦ ἐπὶ ἀκροατηρίου παρὰ τοῦ ἰδίου διορισθέντος πληρεξουσίου του Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, καὶ τοῦ Ἀνδρέου Μαρινάκη κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου μὴ ἐμφανισθέντος οὔτε αὐτοπροσώπως οὔτε διὰ πληρεξουσίου του·

Ὁ Βασ. Βενιζέλος δὶ ἀγωγῆς του ἀπὸ 25 Ὀκτωβ. 1838 πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἐξέθεσεν ὅτι ἐγγυηθεὶς πρὸς τὸ δημόσιον ὑτὲρ τοῦ Ἀνδρ. Μαρινάκη διὰ τὴν ἐν Πειραιεῖ ἐργολαβίαν τῆς Αἱμασιᾶς διὰ δραχ. 2100 καὶ μὴ ἐκπληρωθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου Α. Μαρινάκη τῶν ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας πρὸς τὸ δημόσιον ἀνεδέχθη, ὑπεχρεώθη ὁ ῥηθεὶς Βενιζέλος εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐγγυηθείσης ποσότητος· διὰ ταῦτα ἐζήτησε νὰ καταδικασθῇ ὁ Α. Μαρινάκης εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν δραχμῶν 2100 μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως, ν' ἀπαγγελθῇ κατ' αὐτοῦ ὡς ἀλλοδαποῦ προσωπικὴ κράτησις, καὶ νὰ καταψηφισθῶσιν εἰς βάρος αὐτοῦ ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, δικάσαν ἐρήμην τὸν Α. Μαρινάκην, διέταξε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 3280 ἀποφάσεώς του τὰ ἑξῆς. «Καταδικάζει τὸν Α. Μαρινάκην νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Β. Βενιζέλον δρ. 2100 ὅσας δὶ αὐτῶν ὡς ἐγγυητὴς ἐπλήρωσεν εἰς τὸ δημόσιον, τὸν τόκον αὐτῶν 12 0|0 κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς των, τὰ ἔξοδα τῆς δίκης μετριασθέντα εἰς δραχ. 40 καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως. Ἀπορρίπτον τὴν περὶ προσωπικῆς κρατήσεως αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος, διατάττει τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως». Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Α. Μαρινάκης κατὰ τὴν 24 Ὀκτωβρ. 1839 ζητήσας τὴν ἀνάκλησιν αὐτῆς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου του καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὰ ἔξοδα, διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἡ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματεία ἐξησφαλίσθη διὰ τὴν ἐργολαβίαν τῆς ἐν Πειραιεῖ Αἱμασιᾶς ὡς ἀποπερατωθείσης ταύτης, καὶ ἑπομένως ὁ ἐγγυητὴς τοῦ ἐργολάβου εἶναι ἐλεύθερος τῆς εἰς τὸ δημόσιον δοθείσης ἐγγυήσεως. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως κατ' ἀντιμωλίαν, ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 3369 ἀποφάσε-

ὡς του τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Α. Μαρινάκη, καὶ ἐπεκύρωσε τὴν κατ' ἐρήμην ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκδοθεῖσαν κατὰ τὴν 12 Δεκεμβ. 1839, ἐξεκάλεσεν ὁ Α. Μαρινάκης κατὰ τὴν 28 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν· ἐξεκάλεσε δὲ αὐτὴν ὡσαύτως διὰ κυρίας ἐφέσεως καὶ ὁ Β. Βενιζέλος κατὰ τὴν 10 Ἰανουαρίου 1840 καθὼς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 3280 ἐρήμην ἐκδοθεῖσαν, καθόσον ἀπέρριψε τὰς προτάσεις του περὶ προσωπικῆς κρατήσεως, καὶ περὶ καταψηφήσεως τῶν τόκων, ὄχι ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀπεφασίσθη, ἀλλ' ἀφ' ἧς ἔγεινε ἡ πρὸς τὸ δημόσιον πληρωμὴ τῆς ἐγγυηθείσης ποσότητος. Κατὰ δὲ τὴν δικάσιμον, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ Μαρινάκη, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἀπέρριψεν ἀμφοτέρας τὰς ἐφέσεις τὴν μὲν τοῦ Μαρινάκη δυνάμει τοῦ 591 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὴν δὲ τοῦ Β Βενιζέλου ἐμφανισθέντος μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν τῆς οὐσίας, ὡς ἀνυπόστατα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Α. Μαρινάκης κατὰ τὴν 2 Ἀπριλ. καθ' ὅσον ἀπέβλεπε τὴν ἔφεσίν του. Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ὁ Β. Βενιζέλος ἀντέκρουσε τοὺς λόγους τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐπανέλαβεν ἐκ νέου τοὺς περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐφέσεως λόγους. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς ἀνυπόστατον, καὶ τὰς αἰτήσεις τοῦ Βενιζέλου ὡς ἀπαραδέκτους. Τελευταῖον ὁ Β. Βενιζέλος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἀμφοτέρων τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεγνώρισε τὰ ἀπὸ τὸν περὶ Ἰθαγενείας νόμον ἀπαιτούμενα προσόντα, καὶ ἀντεκατέστησεν εἰς αὐτὰ ἐσφαλμένως τὴν ἁπλῆν καταγραφὴν τοῦ αἰτοῦντος νὰ θεωρηθῇ ὡς δημότης. Διὰ δὲ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του ἐπρότεινε καὶ τοὺς ἑξῆς ἀναιρέσεως λόγους· 2. ὅτι μὴ ὑπαρχούσης εἰς τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως διατάξεως ἀπορριπτούσης τὰς αἰτήσεις τοῦ ἀναιρεσείοντος, τὸ δικαστήριον δὲν ἠδύνατο νὰ συμψιφίσῃ τὰ ἔξοδα· 3. ὅτι ὁ συμψιφισμὸς τῶν ἐξόδων ἔγεινεν ἀναιτιολογήτως· 4. ὅτι ἐσφαλμένως ἀπέρριψε τὰς περὶ τόκων αἰτήσεις τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀντικαταστήσας εἰς τὴν ἀγωγὴν ἁπλῆν αἴτησιν ἢ ἄλλως θεωρῆσαν τὴν αἴτησιν ὡς ἀγωγήν· 5. ὅτι ἐθεώρησε τὴν κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν, ὡς ἔχουσαν κύρος ὁριστικῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν πρῶτον ἐμφανισθέντα διάδικον, καὶ διὰ τοῦτο μὴ δεκτικὴν διορθώσεως εἰς τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν, ἐνῷ κατὰ τὸν νόμον αἱ ἐρήμην ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις θεωροῦνται ἰσοδύναμοι μὲ τὰς προπαρασκευαστικὰς, αἱ ὁποῖαι ἐπιδέχονται διόρθωσιν παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 7 καὶ 8 τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 περὶ Ἰθαγενείας νόμου, ἕκαστος ἐνήλιξ ξένος δύναται νὰ καθυποβάλλῃ τὴν περὶ πολιτογραφῆ-

σεως αἴτησίν του εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ κατοικήσῃ· ἀφ' ἧς δὲ ἡμέρας παραδώσει τὴν αἴτησιν ταύτην ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ πολιτ. δικαιώματα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν, ὁ ἀναιρεσίβλητος Μαρινάκης κατεγράφη εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία δημότης τοῦ δήμου Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς 15 Φεβρουαρ. 1837· ἑπομένως κατὰ τὰ εἰρημένα ἄρθρα ἀπολαμβάνει ἔκτοτε τὰ πολ. δικαιώματα τοῦ Ἕλληνος, διὰ τοῦτο τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀρνηθὲν νὰ διατάξῃ κατ' αὐτοῦ προσωπικὴν κράτησιν δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ §. 2 τῶν ἄρθ. 999 τῆς πολιτ. δικονομίας ἐφήρμωσεν ὀρθῶς τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τοὺς λόγους 2 καὶ 3 τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1505 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε ῥητῶς εἰς τὸ διατακτικὸν αὐτῆς μέρος τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ὑπ' ἀρ. 1599, ἥτις ἐξεδόθη ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Α. Μαρινάκη ἀπεφάνθη εἰς τὸ σκεπτικὸν αὐτῆς μέρος ἀπαραδέκτους καὶ παρεμπιπτούσας γενομένας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀναιρεσείοντος προτάσεις περὶ τῆς δικασθείσης ἤδη ἐφέσεως αὐτοῦ, εἰς τοιαύτην δὲ περίπτωσιν ἠδύνατο τὸ εἰρημένον δικαστήριον κατὰ τὰς διαταξεις τοῦ 211 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας νὰ συμψηφίσῃ τὰ ἔξοδα. Προσέτι δὲ ἐπειδὴ ἡ εἰς τὰ ἔξοδα καταδίκη εἶναι παρακολούθημα καὶ συνέπεια τῆς ἀπορρίψεως τῶν κυρίων αἰτήσεων, αἱ δικαιολογοῦσαι τὴν ἀπόρριψιν ταύτην αἰτιολογίαι, τοιαῦται δὲ ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, χρησιμεύουν καὶ ὡς αἰτιολογίαι τῆς εἰς τὰ ἔξοδα καταδίκης·

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος λόγος καθόσον ἐννοεῖται εἶναι ἀνίσχυρος διότι ἀφοῦ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεδέχθη ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν κατέστησεν ὑπερήμερον τὸν Μαρινάκην δι' οὐδενὸς ἐγγράφου ὀρθῶς ποιοῦν ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν αὐτῶν περὶ τόκων ὑπερημερίων·

Ἐπειδὴ ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ὅτε ἐναγόμενος Μαρινάκης καὶ ὁ ἐνάγων Βενιζέλος, ἐξεκάλεσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν διὰ κυρίας ἑκάτερος ἐφέσεως. Ἀφοῦ δὲ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κατὰ τὴν γενομένην ἐνώπιον αὐτοῦ πρώτην συζήτησιν, τὴν μὲν ἔφεσιν τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος καὶ ἐρήμην δικασθέντος Μαρινάκη, ἀπέρριψε δυνάμει τῶν ἄρθρ. 774 καὶ 591 τῆς πολιτ. δικονομίας, τὴν δὲ τοῦ Βενιζέλου ἐμφανισθέντος καὶ ὑποστηρίξαντος αὐτὴν, ἀπέρριψεν ὡς ἀνυπόστατον μετὰ προηγηθεῖσαν ἐξέτασιν καὶ συζήτησιν τῶν ὑπὲρ αὐτῆς προταθέντων λόγων, ὁ ῥηθεὶς Βενιζέλος δὲν ἠδύνατο πλέον κατὰ τὴν δευτέραν συζήτησιν τὴν λαβοῦσαν χώραν μόνην κατὰ συνέπειαν τῆς γενομένης ἀνακοπῆς ὑπὸ τοῦ Μαρινάκη, ἕνεκα τῆς ἐρήμην δικασθείσης ἐφέσεώς του, νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ αὖθις τὰς προτάσεις του ὑπὲρ τῆς ἐφέσεώς του ἥτις ἀπερρίφθη παρόντος ἤδη καὶ ἀκουσθέντος αὐτοῦ, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν θεωρῆσαν αὐτὰς ἀπαραδέκτους καθὸ δικασθείσας

ἅπαξ τελεσιδίκως ἀπεφάσισε συμφώνως μὲ τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀποῤῥίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Βασιλείου Βενιζέλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου καὶ 31 Μαΐου 1840 καὶ ὑπ' ἀριθ. 1505 καὶ 1599 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν ἀναδεχθέντα τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης υἱὸν καὶ κληρονόμον τοῦ ἀποθανόντος ἀναιρεσείοντος Βασιλείου Βενιζέλου, Ἰωάννου Βενιζέλου, δὶ ἑαυτὸν καὶ ὡς κηδεμόνα τῶν ἀνηλίκων ἀδελφῶν του Θεοδοσίου, Ἀντωνίου, Γεωργίου καὶ Σμαραγδας εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχμὰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττονται ἐν τῷ παρόντι αὐτός τε καὶ οἱ παρ' αὐτοῦ κηδημονευόμενοι ὡς πένητες.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΟΘ'.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κότσου Κατζιφῆ, κατοίκου εἰς Σπαΐδες τῶν Θηβῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 607.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντος τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Νοεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1093 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κότσου Κατζιφῆ, κατοίκου εἰς Σπαΐδες τῶν Θηβῶν·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορριφθῇ, ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις, ὡς ἀπαράδεκτος, διότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν παρεκατέθεσε τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον, οὐδὲ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας οἱ εἰς ποινὴν φυλακίσεως καταδικαζόμενοι αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν τῆς κατ' αὐτῶν ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὀφείλουν νὰ παρακαταθέσωσι συγχρόνως καὶ τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον, ἐκτὸς ἐὰν ἀποδείξωσι προσηκόντως ὅτι εἶναι πένητες, ἄλλως ἡ αἴτησις αὐτῶν εἶναι ἀπαράδεκτος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων Κατσιφῆς ἂν καὶ εἰς ποινὴν φυλακίσεως καταδικασθεὶς οὔτε τὸ παράβολον κατέθεσεν οὔτε ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κότσου Κατζιφῆ, κατοίκου εἰς Σπαΐδες τῶν Θηβῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Σεπτεμβ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 1093 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Νοεμβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Νοεμβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠ'.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Ζαχαρούλας Ι. Μαγοράκη, συζύγου τοῦ Σπύρου Καραλιᾶ καὶ Ἠλίας Ἀλεξάκη, κατοίκων Καλαμῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 641.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ.

Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς Ζαχαρούλας Ι. Μαζοράκη, συζύγου τοῦ Σπύρ. Καραλιᾶ καὶ Ἠλία Ἀλεξάκη, κατοίκων Καλαμῶν, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Ἐμμ. Κοκκίνου καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρων.

Ὁ Σπῦρος Καραλιᾶς, κάτοικος Καλαμῶν, δὶ ἐγκλήσεώς του τὴν 10 Μαΐου ε. ε. πρὸς τὸν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν εἰσαγγελέα ἐνεκάλεσε τὴν σύζυγόν του Ζαχαροῦλαν καὶ τὸν Ἠλίαν Ἀλεξάκην, ὅτι ἔχουσα ἐκείνη ἀθεμίτους μὲ τοῦτον σχέσεις παρέβη διὰ μοιχείας τὴν περὶ τὸν γάμον πίστιν ἀπὸ τὸ ἔτος 1836 καὶ ἐξητήσατο τὴν καταδίωξίν της. Ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως καὶ ὑποβληθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, τοῦτο διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 273 βουλεύματός του παρέπεμψεν ἀμφοτέρους τοὺς ἐγκαλεσθέντας εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῶσιν ἡ μὲν Ζαχαροῦλα, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1837 καὶ ἐφεξῆς καὶ ἰδίως τὴν 24 Ἀπριλ. ε. ε. ἐν Καλάμαις παρέβη τὴν περὶ τὸν γάμον πίστιν, ὁ δὲ Ἠλίας Ἀλεξάκης ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξεν ἀμέσως διὰ τῆς συνδρομῆς του τὰς πράξεις ταύτας. Κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν οἱ συνήγοροι τῶν κατηγορουμένων ἐπρότειναν ν' ἀναβληθῇ ἡ δίκη διὰ νὰ προηγηθῇ ἡ πολιτ. ἀγωγή, τὴν ὁποίαν ἐκίνησε κατὰ τοῦ Σπυρίδ. Καραλιᾶ ἡ σύζυγός του Ζαχαροῦλα περὶ διαλύσεως τοῦ μεταξύ των γάμου, διότι εἶχε σεφανωθῆ μετ' ἄλλον πρότερον ζῶντος ἔτι, καὶ μὴ διαλυθέντος τοῦ μετ' αὐτοῦ ὑφεστῶτος γάμου, ὁ δὲ Καραλιᾶς διὰ βίας συνήφθη εἰς γάμον μετ' αὐτῆς. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 332 ἀποφάσεώς του ἀπορρίψαν τὴν ἔνστασιν ταύτην προέβη εἰς τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας δίκης καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 337 ὁριστικῆς ἀποφάσεώς του κηρύξαν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους, κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς τρίμηνον φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼς καὶ τῶν προδικαστικῶν ὑπ' ἀρ. 330, 332, 335 καὶ 336 ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες· 1. διότι τὸ δικαστήριον κακῶς ἐνόησεν, ὅτι δύναται νὰ νομισθῇ γάμος ὁ διὰ τῆς βίας πρὸ τῆς διαλύσεως προγενεσέρου νομίμου γάμου καὶ ἄνευ ἀδείας τῆς ἁρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς γενόμενος, τότε δὲ μόνον λέγεται γάμος, ὅταν ὑπάρχουν τὰ ἀπαρτίζοντα τὸν γάμον χαρακτηριστικὰ, ἄλλως θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων ὁ γάμος καὶ ἑπομένως οὐδεμία πίστις παραβιάζεται εἰς τὴν οὕτω πως συνοίκησιν μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ἐνῷ ἐξ' ἄλλου οὐδεμία βεβαιότης ὑπάρχει ὅτι ἐξετελέσθησαν αἱ ἀνήκουσαι ἐκκλησιαστικαὶ διατυπώσεις εἰς τὸν λεγόμενον δεύτερον τοῦτον γάμον· 2. διότι ἐξ ἀναλογίας τοῦ ἄρθρου 283 τοῦ ποιν. νόμου ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ νόμιμος γάμος καὶ τότε νὰ ἦναι ἐφαρμοστέα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 286 τοῦ ποιν. νό-

μου. Ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐπρόσθεσαν οἱ πληρεξούσιοι τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν ἑξῆς λόγον, ὅτι γενομένης ἐνστάσεως παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων τοῦ νὰ ἀναβληθῇ ἡ δίκη διὰ νὰ προηγηθῇ ἡ πολιτ. ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ δευτέρου γάμου, ὤφειλε τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ν' ἀναβάλῃ αὐτὴν μεχρισοῦ ἀποφασισθῇ παρὰ τοῦ πολιτ. δικαστηρίου ἡ ὑπόθεσις.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα, γνωμοδοτήσαντα ν' ἀναιρεθῇ ἡ ὑπ' ἀρ. 332 ἀπόφασις διὰ παραβίασιν τοῦ 11 ἄρθ. τῆς πολ. δικον.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 11 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ὁσάκις δίκη τις περιέχει προδικαστικὸν ζήτημα ἀπορῶν τὴν ποιν. διαδικασίαν, ἀποφαίνονται κατ' ἐξαίρεσιν πρῶτα τὰ πολιτ. δικαστήρια περὶ τῆς πολιτ. ἀγωγῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορούμενοι Ἠλίας Ἀλεξάκης καὶ Ζαχαρούλα Μαζοράκη κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν δίκην των ἐπρότειναν δὶ ἐνστάσεως ὅτι προϋπῆρχεν ἄλλος νόμιμος γάμος μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἑνὸς ἑτέρου ἔτι ζῶντος ἀνδρὸς, καὶ ὅτι περὶ τῆς ἀκυρώσεως τοῦ μετὰ τοῦ Σπύρου Καραλιᾶ ὑπάρχοντος δευτέρου γάμου τῆς εἰρημένης, ὡς γενομένου πρὸς τούτοις διὰ βίας, ἐκινήθη ἤδη πολιτ. ἀγωγὴ, ἡ δὲ πρότασίς του περιεῖχε προδικαστικὸν ζήτημα, ἔχον οὐσιώδη ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν ἐπὶ μοιχείᾳ ἐκκρεμῆ κατηγορίαν, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, μὴ παραδεχθὲν τὴν ἔνστασιν ταύτην, καὶ ἀποφασίσαν ὅτι δὲν ἔχει ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ποιν. ὑποθέσεως, παρεβίασε τὸ μνημονευθὲν 11 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, προσέτι δὲ ἐφήρμωσεν ἐσφαλμένως καὶ τὸ 286 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, διότι ἀποδεικνυομένου ὅτι ὑπῆρχεν ἀπόλυτον κώλυμα πρὸς τὸν δεύτερον γάμον αὐτοδικαίως καθίστατο οὗτος ἄκυρος ὡς ἀντιβαῖνον εἰς ῥητὸν ἀπαγορευτικὸν νόμον, καὶ οὕτως ἡ κατηγορουμένη πρᾶξις δὲν ἐδύνατο νὰ φέρῃ ἀληθῶς χαρακτῆρα μοιχείας, μηδὲν ἄλλο οὔσης ταύτης εἰμὴ παραβάσεως τῆς περὶ τὸν νομίμως συνεσῶτα γάμον πίσεως·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 6 Σεπτεμβρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 332 ἀπόφασιν τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν καὶ τὰς ἀπελθούσας ὑπ' ἀριθ. 335, 336 καὶ 337 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ ἐπισραφῇ τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. εἰς τοὺς ἀναιρεσείοντας, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Νοεμβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Νοεμβ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΑ.

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος δικαστηρίου αἰτήσσεως τοῦ παρὰ τῷ Β. διαρκεῖ πολεμικῷ συμβουλίῳ εἰσηγητοῦ.

(Αριθ. βιβλ. καταχ. 641.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἰω. Κόνιαρη δικηγόρου, κωλυομένων τοῦ τε Ἀρειοπαγ. Κ. Διομήδ. Κυριακοῦ καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμμ. Ἰ. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ὀκτωβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησον περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος δικαστηρίου τοῦ παρὰ τῷ Β. διαρκεῖ πολεμικῷ συμβουλίῳ εἰσηγητοῦ.

Ὁ Ἠλίας Δημητρίου, κάτοικος Μύλων τοῦ Τημενίου, τὴν 16 Μαΐου ε. ε. ἐνεκάλεσε προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ Ναυπλίας ἀντεισαγγελέως τὸν Βίσσελ λοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ, ὡς αἰκίσαντα αὐτὸν διὰ τῆς χειρός του κατὰ τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν τὴν νύκτα τῆς ά—β' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἐντὸς τοῦ ἐν Μύλοις τοῦ δήμου Τημενίου καφφενείου. Ὁ εἰσαγγελεὺς θεωρῶν τὸν ἐγκαλεσθέντα στρατιωτικὸν ὄντα, ἠρώτησε τὸν φρούραρχον Ναυπλίου ἂν ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἐν ἀδείᾳ καὶ εἰς ἀπάντησιν διεύθυνεν ὁ φρούραρχος πρὸς αὐτὸν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1933 τὴν 19 Μαΐου ε. ε. ἔγγραφον τοῦ διοικητοῦ τοῦ πυροβολικοῦ τάγματος, βεβαιοῦντος ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ καταμηνυθεὶς διέτριβεν εἰς Μύλους ἐν ἀδείᾳ 24 ὡρῶν. Κατὰ συνέπειαν ὁ εἰρημένος εἰσαγγελεὺς παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τακτικὴν ἀναίρεσιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη κατὰ τοῦ καταμηνυθέντος τὸ ὑπ' αρ. 682 ἔνταλμα φυλακίσεως. Περαιωθείσης τῆς ἀνακρίσεως ὁ αὐτὸς εἰσαγγελεὺς ὑπέβαλε τὴν δικογραφίαν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Ἰουν. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 149 βουλεύματός του, ἀπεφάνθη ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Μπουλχὰρ Βίσσελ, γεννηθέντος εἰς τὴν πόλιν Ἄννωβερ τῆς Γερμανίας καὶ κατοικοῦντος εἰς Ναύπλιον, ἡλικίας ἐτῶν 39, λοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ, ὅτι τὴν ά. Μαΐου ε. ε. ὢν ἐν ἀδείᾳ εἰς Μύλους τοῦ δήμου Τημενίου, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσε τραυματισμὸν κατὰ τοῦ Ἠλία Δημητρίου, ἐκ δὲ τοῦ τραυματισμοῦ τούτου ἐστερήθη οὗτος τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν, ἕνεκα κακουργήματος προβλεπομένου καὶ τιμωρουμένου ἀπὸ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 308 §. 1 καὶ 307 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου, ἀνέπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικείου

διὰ νὰ δικασθῇ κατὰ τὸν νόμον, ἐπεκύρωσε τὴν κατ' αὐτοῦ διαταχθεῖσαν φυλάκισιν καὶ διέταξε τὴν διάρκειαν αὐτῆς. Κατὰ συνέπειαν τούτων ὁ παρὰ τῷ 2. στρατιωτικῷ συμβουλίῳ εἰσηγητὴς, ἐζητήσατο παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 313 ἐγγράφου του τὸν κανονισμὸν τῆς ἁρμοδιότητος καὶ τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ στρατιωτικὸν συμβούλιον διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐπειδὴ ὁ εἰρημένος λοχαγὸς Βίσσελ δὲν ἔλαβεν ἔγγραφον ἄδειαν ἀπουσίας ἀλλὰ μόνον προφορικὴν 24 ὡρῶν δὲν δύναται διὰ τοῦτο νὰ θεωρηθῇ κατὰ τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμοὺς ὅτι ἦτον ἐν ἀδείᾳ ὅτε ἐξετέλεσε τὴν ὁποίαν κατηγορεῖται πρᾶξιν.

Ἀκοῦσαν τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 37 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας εἰς τὰ παρὰ τῶν στρατοδικῶν τιμωρούμενα στρατιωτικὰ παραπτώματα ὑπάγονται πάντα τὰ πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακουργήματα, ὅσα πράττει στρατιωτικός τις ἢ στρατιωτικὸς ὑπάλληλος ἐν ἐνεργείᾳ ὤν, διατελῶν παρὰ τῷ στρατιωτικῷ αὐτοῦ σώματι ἢ ἐφεδρεύων, ἑπομένως εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποιν. δικαστηρίων ἀνήκουσι μόνον τὰ κοινὰ κακουργήματα, πλημμελήματα καὶ πταίσματα τὰ πραττόμενα ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀπόντων δι' ἀδείας ἢ ὑπὸ λειποτακτῶν·

Ἐπειδὴ στρατιωτικὰ ἐγκλήματα δὲν λογίζονται εἰμὴ μόνον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πράττονται ὑπὸ στρατιωτικῶν κατὰ τῶν ἀφορώντων αὐτοὺς εἰδικῶν νόμων, ἢ κατὰ τῶν γενικῶν νόμων, ὅταν διατελοῦντες ὑπὸ τὴν σημαίαν ἢ εὑρισκόμενοι εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσι σῶμα, ὑπόκεινται εἰς πειθαρχίαν καὶ ἐπιτήρησιν αὐστηροτέραν, ἑπομένως τὰ παρὰ στρατιωτικῶν ἐκτὸς τοῦ σώματος ἢ τῆς ἐφεδρείας αὐτῶν πραττόμενα δὲν εἶναι ἐγκλήματα στρατιωτικὰ, ἀλλὰ ἐγκλήματα παραβάτου τῶν γενικῶν νόμων ὁποιασδήποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ ἐπάγγελμά του· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐξάγεται ἐκ τῶν παρὰ τοῦ λοχαγοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ δευτέρου διαρκοῦς πολεμικοῦ συμβουλίου τῆς Ἀργολίδος εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο ὑποβληθέντων ἐγγράφων, ὅτι ὁ λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Μπουλχὰρ Βίσσελ, κατὰ τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἔπραξε τὸ ἔγκλημα ἕνεκα τοῦ ὁποίου κατηγορεῖται ἦτον ἀπὼν ἀπὸ τὸ εἰς ὃ ἀνήκει στρατιωτικὸν σῶμα καὶ τὸν τόπον τῆς ἐφεδρείας του διὰ προφορικῆς ἐπιτρέψεως τοῦ διοικητοῦ τοῦ τάγματος τοῦ νὰ μένῃ ἐλεύθερος τῆς ἐφημέρου ὑπηρεσίας, ἑπομένως ἦτον ἀπὼν δι' ἀδείας, καθότι ὁ νόμος δὲν διαχέλλει μεταξὺ μακροτέρας καὶ βραχυτέρας καὶ ἐγγράφου ἢ προφορικῆς ἀδείας.

Διὰ ταῦτα ἀποφαίνεται ἁρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἐπὶ τῆς δίκης τῆς κατὰ τοῦ λοχαγοῦ Μπουλχὰρ Βίσσελ κατηγορουμένου ἐπὶ αἰκίας καὶ

ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Νοεμβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Δεκεμβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΒ'.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σωτηρίου Λαμψιάδου, κατοίκου Καλαβρύτων. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 27.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένων τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, καὶ τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέζα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Δεκεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 24 καὶ 25 Ὀκτωβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 135 καὶ 137 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Σωτηρίου Λαμψιάδου, κατοίκου Καλαβρύτων, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Π. Ἀργυροπούλου καὶ Ἐδ. Μάσσωνος.

Ὁ Σωτήριος Λαμψιάδης κατεμήνυσε τοὺς Βασ. Γεωρ. Τζημένην, Παναγ. Παππασπυρόπουλον, Γιάννην Μαραγκὸν καὶ Παναγ. Ἀλεξανδρόπουλον, ὅτι εἰσελθόντες διὰ νυκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν του ἠπείλησαν διὰ ξίφους τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως ἐπὶ τῆς καταμηνύσεως ταύτης, ἐπροφυλακίσθη ὁ Βασ. Τζημένης· ἀλλ' ἀκολούθως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἐκδόσαν ὑπὲρ αὐτῶν βούλευμα, ἀπεφήνατο ὅτι, δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῶν καταμηνυθέντων, καὶ διέταξε τὴν προφυλάκισιν τοῦ προφυλακισθέντος Βασλι. Τζημένη. Ἀπολυθεὶς δὲ οὗτος τῆς φυλακίσεως κατεμήνυσε τὸν ῥηθέντα Σωτήριον Λαμψιάδην ἐπὶ ψευδεῖ εἰσαγγελείᾳ, ἐνώπιον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, καὶ ἐζητήσατο νὰ καταδιωχθῇ καὶ τιμωρηθῇ κατὰ τὸν νόμον. Κατὰ συνέπειαν τῆς καταμηνύσεως ταύτης, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐκλήτευσεν ἀπ' εὐθείας τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ μνησθέντος δικαστηρίου. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκε προδικαστικὴν ὑπ' ἀρ. 135 καὶ ἀπὸ 24 Ὀκτωβρ. ε. ε. ἀπόφασιν, δι' ἧς, παραδεχθὲν τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, ὡς πρὸς τὸ νὰ μὴ ἐξετασθῶσιν ἐπὶ ἀκροατηρίου ἄλλοι ἐκ τῶν μαρτύρων, παρὰ οἱ ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων καὶ τῶν θεμάτων, ἅτινα τείνουν ν' ἀποδείξουν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν κατεμήνυσεν ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητός των τὸν Βασίλ. Γ. Τζημένην, Παναγ.

Παππασπυρόπουλον, Ἰω. Μαραγκὸν καὶ Παναγ. Ἀλεξανδρόπουλον, ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου τοῦ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐπὶ ἀκροατηρίου καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς ἀποπείρας τοῦ φόνου προεξετασθέντες ἄλλο τε μάρτυρες. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε κατὰ συνέπειαν τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 137 καὶ ἀπὸ 25 Ὀκτωβρ. ε. ε. ἀπόφασίν του, δι' ἧς, κηρύξαν τὸν Σωτήριον Λαμψιάδην ἔνοχον τοῦ ὅτι ψευδῶς κατεμήνυσεν εἰς τὸν ἐνομωτάρχην Αἰγίου καὶ εἰς τὴν εἰσαγγελείαν τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν τοὺς Βασ. Γεωργίου ἢ Τζημένην, Παναγ. Παππασπυρόπουλον, Γιάννην Μαραγκοῦ καὶ Παναγ. Ἀλεξανδρόπουλον ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητός των, διὰ πρᾶξιν χαρακτηριζομένην ὡς κακούργημα ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς δύο ἐτῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὴν διὰ βίου στέρησιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου δικαιωμάτων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀρ. 137 καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 135 προδικαστικῆς, ὁ καταδικασθεὶς Σωτήριος Λαμψιάδης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 135 προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ παρεβίασε τὰ ἄρθ. 127 καὶ 28 συνδυασμένα μὲ τὰ ἄρθ. 32 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου· β'. διότι τὸ δικαστήριον ἀποδόσαν τὴν ἰσχὺν τοῦ δεδικασμένου εἰς τὸ προεκδοθὲν βούλευμα, κακῶς ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρ. 351 τῆς ποιν. δικονομίας, διότι πρὶν ἐκδοθῇ τὸ ἀνωτέρω βούλευμα οἱ προτεινόμενοι παρὰ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀναίρεσιν μάρτυρες δὲν ἐξαιτάσθησαν ἐνῷ ἐξ αὐτῶν ἤθελε προκύψει ὅτι δὲν κατεμήνυσεν ὁ ἀναιρεσείων ψευδῶς ἢ ἐν γνώσει αὐτοῦ· γ'. διότι καταδικάσαν τὸ δικαστήριον τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς διὰ βίου στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, παρεξήγησε τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθ. 21 καὶ 22 συνδυασμένου μὲ τὸν τελευταῖον παράγραφον τοῦ ἄρθ. 28 τοῦ ποιν. νόμου· καὶ δ'. κατὰ τὸν ἐπὶ ἀκροατηρίου προσεθέντα λόγον, διότι ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου, διὰ τὸν λόγον ὅτι, δύο ἐκ τῶν δικαστῶν ὡρκίσθησαν ἐνώπιον τοῦ διοικητοῦ Ἀχαΐας, ἐνῷ κατὰ τὸν νόμον ἔπρεπε νὰ ὁρκισθῶσιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τοὺς πληρξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ βούλευμα τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, δι' οὗ ἀπεφασίσθη ὅτι, δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῶν ἐπὶ ἀποπείρᾳ φόνου καταμηνυθέντων, μὴ προσβληθὲν διὰ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου, ἔμεινεν ἀμετάκλητον, ἐκ τούτου δὲ ἕπεται, ὅτι, τὸ περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ ἀληθείας τῆς ἀποπείρας ζήτημα ἐδικάσθη ἔκτοτε τελεσιδίκως ἀπὸ τὸ ἁρμόδιον συμβούλιον·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, ἐνώπιον τοῦ

ὁποίου εἰσήχθη ἡ κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπὶ ψευδεῖ καταμηνύσει κατηγορία, ὤφειλε μὲν νὰ ἐκτιμήση, ὡς ἔπραξεν, ἂν ἡ καταμήνυσις ἀναγνωρισθεῖσα ἤδη ὡς ψευδὴς, δυνάμει τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου, περιεῖχε τὴν δολίαν προαίρεσιν, διότι ἡ ψευδὴς καταμήνυσις ὡς δυναμένη νὰ γενῇ ἐνίοτε ἐν καλῇ πίστει δὲν ὑποθέτει ἀναγκαίως τὴν δολίαν προαίρεσιν, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἀφῆκεν εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐλευθέραν τὴν χρῆσιν τῶν νομίμων πρὸς ὑπεράσπισιν μέσων, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπεμβῇ εἰς ἐξέτασιν τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀληθείας τῆς πράξεως τῆς ἀποπείρας, διότι περὶ τούτων εἶχεν ἤδη ἀποφασίσῃ τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, ἑπομένως ἀρνηθὲν νὰ ἐξαιτάσῃ τοὺς μάρτυρας ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀποπείρας δὲν παρεβίασε παντάπασι τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 22 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, οἱ εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν καταδικασθέντες ἕνεκα ψευδοῦς καταμηνύσεως, ὑπόκεινται εἰς τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα τῶν εἰς ποινὴν ἐγκληματικὴν καταδικασθέντων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν παντοτινὴν στέρησιν τῶν ἐν τῷ ἄρθ. 21 ὡρισθέντων δικαιωμάτων, καταδικάζονται δὲ προσέτι καὶ εἰς τὴν πρόσκαιρον στέρησιν τῶν διαγραφομένων εἰς τὸ 23 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ νόμου δικαιωμάτων, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν κατεδίκασεν τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον ψευδοῦς καταμηνύσεως ἀναιρεσείοντα εἰς τὴν διὰ βίου στέρησιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 21 δικαιωμάτων καὶ εἰς τὴν πρόσκαιρον διαιτῆ στέρησιν τῶν ἐν τῷ ἄρθ. 23 δικαιωμάτων, ἐφήρμωσε τὸν νόμον ὀρθῶς·

Ἐπειδὴ ὁ περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου λόγος δὲν στηρίζεται εἰς κἀμμίαν ἀπόδειξιν·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Σωτηρίου Λαμψιάδου, κατοίκου Καλαβρύτων, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 24 καὶ 25 Ὀκτωβ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 135 καὶ 137 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ., καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Δεκεμβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Δεκεμβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΓ'.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Εὐαγγελινοῦ Δέδε, κατοίκου Σκοπέλου, καὶ Κωνς. Δημητρίου, κατοίκου Σκιάθου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 27.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μα-

νούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμμ. Ἰω. Δ. φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Δεκεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Ὀκτωβ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 128 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Εὐαγγελινοῦ Δέδε, κατοίκου Γλώσσης τῆς Σκοπέλου, καὶ Κωνστ. Δημητρίου, κατοίκου Σκιάθου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν δικηγόρων Π. Τυπάλδου καὶ Σ. Τριανταφύλλη.

Ὁ δήμαρχος Γλώσσης κατεμήνυσε εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα τὸν Εὐαγγελινὸν Δέδε καὶ Κωνστ. Δημητρίου, ὅτι τὴν 3 Ἀπριλ. ε. ε. ὁπλισθέντες μὲ ξύλα μετέβησαν εἰς τὴν θέσιν Ἔλεος, καὶ ἐπιπεσόντες κατὰ τοῦ Ζήση Εὐαγγελινοῦ ἐτραυμάτισαν αὐτὸν καὶ τὸν ἀφῆκαν ἡμιθανῆ. Κατὰ συνέπειαν τῆς καταμηνύσεως ταύτης, γενομένης ἀνακρίσεως οἱ καταμηνυθέντες παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 118 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ καταδικασθῶσιν ὡς παραβάται τοῦ ἄρθ. 307 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου. Δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 128 καὶ ἀπὸ 18 Ὀκτωβρ. ε. ε. ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐνόχους ἐπὶ τραύμασιν ἐκ προμελέτης, διὰ παράβασιν τοῦ ἄρθ. 307 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ τοὺς κατεδίκασεν εἰς δύο ἐτῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον, διὰ τὸν λόγον ὅτι, προσελήφθη δικηγόρος ὅστις ὡς πληρεξούσιος τοῦ Κων. Διοματάρη εἰς πολιτικὴν δίκην, κατὰ τῆς Μονοβάσως, ἀδελφῆς τοῦ εἰρημένου Εὐαγγελινοῦ Δέδε, ἔπρεπε νὰ ἦναι αὐτεπαγγέλτως ἐξαιρετέος· β'. διότι παρεβιάσθη ἡ προθεσμία τῆς κλητεύσεως τῶν κατηγορουμένων, οἵτινες κλητευθέντες διὰ νὰ δικασθῶσιν κατὰ τὴν 10 Ὀκτωβρ. ε. ε., ἐδικάθησαν τὴν 18 αὐτοῦ· γ'. διότι τὸ δικαστήριον ἀπεφάσισεν ὑπὲρ τὰ αἰτηθέντα παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως, καθότι τοῦ εἰσαγγελέως αἰτήσαντος φυλάκισιν ἑνὸς μόνου ἔτους, τὸ δικαστήριον ἐπέβαλε τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ποινῆς· δ'. διότι ἡ ἀπόφασις ἀναγνωσθεῖσα παρὰ τοῦ γραμματέως, δὲν ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸν νόμον· ε. διότι ἡ ὑπεράσπισις περιωρίσθη παρὰ τὸν νόμον, ἀποβληθείσης προφορικῶς ἀπὸ μόνον τὸν πρόεδρον τῆς αἰτήσεως περὶ τῆς διασαφήσεως τῆς ταυτότητος τοῦ ἐξετασθέντος μάρτυρος Ν. Γλυκοῦ· ς'. διότι ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι προσηκόντως αἰτιολογημένη, ἡ δὲ πεποίθησις τοῦ δικαστοῦ παραβεβιασμένη καὶ ἀσύμφωνος μὲ τὸ ἄρθρ. 92 τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰωάννου Ἀντωνίου. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἐλλείποντος ἢ κωλυομένου τινὸς τῶν πλημμελειοδικῶν, τοῦ εἰρηνοδίκου, καὶ τῶν παρέδρων, συμπληροῦται τὸ δικαστήριον ὑπό τινος τῶν δικηγόρων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διαλαμβανομένη ῥητῶς ὅτι δὲν ὑπῆρχε πέμπτος δικαστὴς εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικεῖον, οἱ δὲ πάρεδροι καὶ ὁ εἰρηνοδίκης ἐκωλύοντο· ἑπομένως συμπληρωθέντος τοῦ πλημμελειοδικείου ὑπὸ τοῦ δικηγόρου Γεωρ. Παππαμανόλη μὴ ἐξαιρεθέντος ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων, δὲν ἔλαβε χώραν κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου·

Ἐπειδὴ ἡ προτεινομένη παραβίασις τῆς προσδιοριζομένης διὰ τῆς κλήσεως προθεσμίας πρὸς ἐμφάνισιν τῶν κατηγορουμένων εἰς τὸ ἀκροατήριον, δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, καθότι τὸ δικαστήριον δὲν ἐσυντόμευσε τὴν νόμιμον προθεσμίαν, ἀλλὰ παρέτεινεν αὐτὴν ἀναβαλὸν τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλην ἡμέραν, καὶ ἐκ τούτου δὲν περιωρίσθη ποσῶς τὸ τῆς ὑπερασπίσεως δικαίωμα·

Ἐπειδὴ τὰ ποινικὰ δικαστήρια δύνανται κατὰ τὸν νόμον νὰ ἐπιβάλλωσι τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ποινῆς, ὁσάκις ἀνακαλυφθῶσι κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐπιβαρυντικὰ περιστατικά, ἑπομένως ὁ λόγος, ὅτι, τὸ δικαστήριον ἐπέβαλλεν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ποινῆς, εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι, ἡ ἀπόφασις ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ γραμματέως καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι, ἡ αἴτησις τῶν κατηγορουμένων τοῦ νὰ παρουσιασθῇ μεταξὺ τῆς ἀγορεύσεως ὁ μάρτυς Νικ. Γλυκοῦ, διὰ νὰ διασαφήσῃ τὴν ταυτότητά του, ἀπερρίφθη ἀπὸ μόνον τὸν πρόεδρον προφορικῶς, ἀποδεικνύεται ψευδὴς ἐκ τῶν πρακτικῶν, διαλαμβανόντων, ὅτι, ὁ μάρτυς οὗτος ἐξετάσθη κατ' αἴτησιν τοῦ συνηγόρου τῶν κατηγορουμένων·

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει ἀποχρώντας αἰτιολογίας, καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς πεποιθήσεως τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, ὡς στηριζομένης ἐπὶ πραγματικῶν περιστατικῶν, ἑπομένως ὁ ἕκτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ψευδὴς ἐνταυτῷ καὶ ἀπαράδεκτος·

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Εὐαγγελινοῦ Δέδε, κατοίκου Γλώσσης τῆς Σκοπέλου, καὶ Κων. Δημητρίου, κατοίκου Σκιάθου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 18 Ὀκτωβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 128 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ., καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 30.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Δεκεμβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Δεκεμβρ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΑ'.

Περὶ αἰτήσεως παραπομπῆς δίκης τοῦ Μπουλχὰρ Βίσσελ.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 27.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Δεκεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως, περὶ παραπομπῆς τῆς δίκης τοῦ ἐπὶ τραύματι κατηγορουμένου Μπουλχὰρ Βίσσελ.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελεὺς δὶ αἰτήσεώς του πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἐκθέτων· 1. ὅτι ὁ Μπουλχὰρ Βίσσελ παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 149 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον κακουργιοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τραύματος, προνοουμένου καὶ τιμωρουμένου ὑπὸ τῶν ἄρθ. 308 καὶ 307 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου καὶ 2. ὅτι οἱ πλειότεροι τῶν κατὰ τὴν ἐνεσῶσαν ἐν Πελοποννήσῳ σύνοδον τῶν κακουργιοδικῶν διορισθέντων συνέδρων ἐξαιροῦνται νὰ δικάσωσι τὴν πρ μ ημονευθεῖσαν κατηγορίαν, ὡς λαβόντες μέρος εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα, ζητεῖ διὰ ταῦτα νὰ παραπεμφθῇ ἡ κατὰ τοῦ εἰρημένου Μπουλχὰρ Βίσσελ ποινικὴ δίκη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν.

Ἀκοῦσαν τὸν ἀντεισαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀπὸ 26 Νοεμβρ. ε. ε. ἀπόφασιν τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Β. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας σύνεδροι τοῦ κατὰ τὴν τετάρτην τριμηνίαν ε. ε. συσταθησομένου ἐν Πελοποννήσῳ κακουργιοδικείου διωρίσθησαν οἱ Κ. Α. Μωραϊτίνης πρόεδρος, Ι. Γ. Μαυρομάτης καὶ Κ. Φεταλίδης, ἐξ αὐτῶν δὲ οἱ Κ. Ι. Μαυρομάτης καὶ Κ. Φεταλίδης ἐξαιροῦνται νὰ δικάσωσι τὴν κατὰ τοῦ Μπουλχὰρ Βίσσελ ποιν. δίκην ἐπὶ τραύματι, παραπεμφθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου κακουργιοδικείου, καθότι ἀμφότεροι ἔλαβον μέρος εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, ὁ μὲν ὡς ἀναπληρώσας τὸν εἰσαγγελέα, ὁ δὲ ὡς μέλος τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου. Ἰσχυρᾶς δὲ οὔσης κατὰ τὸ 416 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομ. τῆς ἐξαιρέσεως τῶν εἰρημένων συνέδρων, ὁ ὑπολειπόμενος μόνος πρόεδρος τῶν συνέδρων Κ. Α. Μωραϊτίνης, δὲν δύναται μετὰ δύο ἀναπληρωτικῶν μελῶν νὰ συγκροτήσῃ νομίμως τὸ τῶν συνέδρων δικαστήριον·

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως, παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ λοχαγοῦ Μπουλχὰρ Βίσσελ ἐπὶ τραύματι δίκην ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Δεκεμβ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Δεκεμβ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΕ.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Θουρίας δημοσίου κατηγόρου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 27.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Αντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ τε ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Δεκεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Αὐγ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 8 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Θουρίας αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ πταισματοδικείῳ δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ ἀσυνόμος Θουρίας ἐκατηγόρησεν ἐνώπιον τοῦ αὐτόθι πταισματοδικείου τὸν Παναγ. Καλογερίκον ὅτι κατὰ τὴν 15 Ἰουλ. ε. ε. ἤκισεν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Φρουτζάλας τὸν Ποῦλον Ἀποστολόπουλον. Τὸ δὲ πταισματοδικεῖον σκεφθὲν ὅτι οἱ προσαχθέντες μάρτυρες ὁμοφώνως κατέθεσαν ὅτι ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν ἀδίκως ὁ κατηγορούμενος ἐῤῥάπισε διὰ τῆς χειρός του κατὰ πρόσωπον τὸν Ποῦλον Ἀποστολόπουλον καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη πρᾶξις χαρακτηρίζεται δυνάμει τοῦ 207 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ἐπίθεσις κατὰ προσώπου, ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον καὶ παρέπεμψεν τὸν κατηγορούμενον ἐνώπιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν. Τὴν ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικείου ἐκδοθεῖσαν τὴν 8 Αὐγ. 1840 καὶ φέρουσαν ἀρ. 8 προσέβαλε διὰ τῆς ἀναιρέσεως ὁ εἰρημένος ἀσυνόμος, ὡς δημόσιος κατήγορος παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Θουρίας, δὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ποιν. νόμου δηλ. διότι τὸ πταισματοδικεῖον ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν κατηγορηθεῖσαν πρᾶξιν ἥτις χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ 688 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου ὡς ἁπλοῦν πταῖσμα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 359 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας δὲν συγχωρεῖται ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως ἐπὶ πταίσματι ἐκδοθείσης, εἰμὴ ἐὰν αὕτη ἐξεδόθη ἀνεκκλήτως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ὑπ' ἀριθ. 8 ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικείου Θουρίας δὲν ἐξεδόθη ἀνεκκλήτως, καθότι ἡ πρᾶξις δι' ἣν ἐκατηγορήθη ὁ Παναγ. Καλογερίκος καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον τὸ πταισματοδικεῖον δύναται κατὰ τὸ 688 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου νὰ ἐπισύρῃ, καὶ ὡς πταῖσμα θεωρουμένη, ποινὴν βαρυτέραν τοῦ προσίμου τῶν 10 δρ. μὴ γενομένης δ' ἐφέσεως κατὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ἀπαράδεκτος·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Θουρίας δημοσίου κατηγόρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Αὐγ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 8 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Δεκεμβ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Δεκεμβ. 1840.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΘ'.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Α. Καλετζίδου, κατοίκου Ἄργους. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 27.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Δεκεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Α. Καλετζίδου, κατοίκου Ἄργους, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ εἰρημένος Γεώρ. Καλετζίδης παρεπέμφθη, διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, ὡς ὑπαίτιος ὅτι, εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ Κ. Χ. Τσαμπίρη, ὅστις ὡς κλητὴρ κατὰ τὸ 1839 ἢ 1840 συνέταξεν ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως ἀνακοπῆς τῶν Ζωϊοπούλων, κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 154 κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐπισημότητι τῆς ἀρχῆς, ἐβεβαίωσε δὶ αὐτῶν καὶ ἐμαρτύρησεν ἐν γνώσει πρᾶγμα μὴ ἀληθὲς, ὡς ἀληθὲς, ὁ ῥηθεὶς Χαλετζίδης διὰ τῆς ὑπογραφῆς του ἐν τῷ εἰρημένῳ ἀποδεικτικῷ ἐχορήγησεν εἰς τὸν ῥηθέντα Τσαμπίρην ἐνῷ ἐξετέλει τὴν ῥηθεῖσαν

πρᾶξιν ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως τοιαύτην βοήθειαν, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο οὗτος νὰ φέρῃ εἰς πέρας ταύτην τὴν ἀξιόποινον πρᾶξιν. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικείου, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν, ὅτι, εἶναι ἔνοχος ὁ Γεώργ. Α. Καλετζίδης ὅτι, διὰ τῆς ὑπογραφῆς του ἐν τῷ παρὰ τοῦ Κ. Χ. Τσαμπίρη τοιχοκολληθέντι ἀποδεικτικῷ, ἐχορήγησεν εἰς τοῦτον ἐνῷ ἐξετέλει τὴν προεκτεθεῖσαν πρᾶξιν ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως τοιαύτην βοήθειαν, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο οὗτος νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν προκειμένην ἀξιόποινον πρᾶξιν, κατεδίκασε τὸν εἰρημένον Γ. Α. Καλετζίδην, διὰ τῆς ἀπὸ 31 Ὀκτωβρ. 1840 ὑπ' ἀρ. 76 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τοῦ 56 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου εἰς πέντε ἐτῶν εἱρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους. 1. διότι ἀπερρίφθη ἡ αἴτησίς τοῦ ἀναιρεσείοντος τοῦ νὰ μὴ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐνόρκων οἱ Κύριοι Νικόλαος καὶ Κωνσταντῖνος Ἰατροῦ, ὡς συγγενεῖς τετάρτου βαθμοῦ μετὰ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος· 2. διότι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν δίκην ὡς ἔνορκοι οἱ εἰρημένοι, ἐνῷ ὡς ἀδελφοὶ ἦτον ἐπόμενον νὰ ἔχωσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψῆφον, δὲν ἦτο δὲ δυνατὸν νὰ ἐξαιρεθῇ ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ἐπειδὴ εἶχεν ἐξαντληθῇ τὸ πρὸς ἐξαίρεσιν δικαίωμά του· 3. διότι ἐξετάσθη ἔνορκος ὁ Κ. Λιμπέριος Γιαννακόπουλος, ὅς ἦτο πολιτικῶς ἐνάγων τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δίκης· 4. διότι ἐνῷ δὲν παρεδέχθη ἡ ἀνάγνωσις τοῦ περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ κατηγορουμένου μαρτυρικοῦ ἐπικυρωμένου παρὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ἀπ' ἐναντίας ἐπετράπη ἡ ἀνάγνωσις ἀσήμου ἀντιγράφου ἐπιστολῆς τοῦ Ἰω. Ζωϊοπούλου πρὸς τὸν Ἰω. Φερκανόπουλον, ἐνῷ ἀμφότεροι δὲν ἀνεγνώρισαν τοῦτο ὡς ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ, καὶ ἐγκαίρως ἔγεινεν ἡ περὶ τῆς μὴ ἀναγνώσεώς του ἔνστασις· 5. ὁ Κ. εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ Κ. πρόεδρος ἠπείλησαν τοὺς δικηγόρους τῶν κατηγορουμένων, καὶ περιώρισαν δι' αὐ οὗ τοῦ τρόπου τὴν ὑπεράσπισιν· 6. διότι δὲν παρεδέχθη ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως Κ. Βλάση καὶ Σοφίας συζύγου Α. Μποῦρα διὰ λόγους συγγενείας, ἐνῷ ἡ μὲν συγγένεια αὐτῶν ὑπῆρχε πρὸς ἕνα τῶν συγκατηγορηθέντων, ἡ δὲ μαρτυρία των ἠδύνατο νὰ ὠφελήσῃ τοὺς λοιποὺς· 7. διότι τινὲς ἐκ τῶν ἐνόρκων ἐκοιμῶντο κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ὑπερασπίσεως, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπεμνήσθη μὲν ἐγκαίρως διὰ νὰ σημειωθῇ εἰς τὰ πρακτικὰ, δύναται ὅμως ν' ἀποδειχθῇ δι' ἄλλων μέσων· 8. διότι ἐζητήθη ἡ ἐξαίρεσις τοῦ μάρτυρος Α. Μελιγκοῦ ἀποδειχθέντος δι' ἰδιοχείρου του ἐπιστολῆς ἀναγνωσθείσης εἰς τὴν συζήτησιν, ἀγορασμένου μὲ τρεῖς ὀκάδες ζάκχαριν παρὰ τοῦ Λιμπερίου Γιαννακοπούλου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μαγούση, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος χορηγήσας διὰ τοῦ 72 ἄρθρ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων εἰς τοὺς κατηγορουμένους τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολύτου ἢ ἀναιτιολογήτου ἐξαιρέσεως πλειόνων ἐκ τῶν πρὸς σχηματισμὸν τοῦ δικαστηρίου πληρωθέντων ἐνόρκων, ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς ἱκανὰ μέσα πρὸς ἀπομάκρυνσιν παντὸς προσώπου δυναμένου νὰ γεννήσῃ εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν φόβον ἢ δυσπιστίαν, ἑπομένως οἱ κατηγορούμενοι ὀφείλουσι νὰ ἐνεργῶσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως, πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν ὁποίων ἡ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων παρουσία ἤθελε τοὺς ἐμπνέει δυσπιστίαν καθότι ὁ νόμος δὲν παραδέχεται ἄλλο, παρὰ τὸ εἰρημένον δικαίωμα ἐξαιρέσεως κατὰ τῶν ἐνόρκων. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀπολύτου ἐξαιρέσεως, ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ προτείνῃ νέας ἐξαιρέσεις στηριζομένας εἰς ῥητοὺς λόγους, οἱ λόγοι οὗτοι δὲν δύνανται νὰ ἦναι ἄλλοι εἰμὴ οἱ εἰς τὸ 48 ἄρθρ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων διαλαμβανόμενοι, διότι αἱ περὶ ἐξαιρέσεως τῶν τακτικῶν δικαστῶν διατάξεις τοῦ 51 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. δὲν δύνανται νὰ ἐπεκτανθῶσι καὶ ἐπὶ τῶν ἐνόρκων, καθότι ἄλλως αἱ δίκαι ἤθελον παρατείνεσθαι ἀορίστως διὰ ἀτελευτήτων ἀμφισβητήσεων, ὁσάκις οἱ κατηγορούμενοι συνειδότες τὴν ἑαυτῶν ἐνοχὴν φαντασθῶσιν νὰ προτείνωσι κατὰ τῶν ἐνόρκων ἐξαιρέσεως λόγους, οἱουσδήποτε, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ λόγοι δι' οὓς ἐζητήθη νὰ μὴ προσληφθῶσιν εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ὁ Κως. Ἰατρὸς, ὁ Νικ. Ἰατρὸς καὶ ὁ Ἠλίας Ι. Ἰατροῦ δὲν εἶναι ἐκ τῶν προβλεπομένων παρὰ τοῦ 48 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ὁ δὲ ἀναιρεσείων ἠδύνατο ἂν ἡ παρουσία αὐτῶν ἔδιδεν ὑπόνοιαν εἰς αὐτὸν νὰ μεταχειρισθῇ κατ' αὐτῶν τὸ δικαίωμα τῆς παρὰ τοῦ 72 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων διαταττομένης ἀναιτιολογήτου ἐξαιρέσεως, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἀπορρίψαν τὴν δι' ἄλλους λόγους παρὰ τοὺς εἰς τὸ 48 ἄρθρ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων γενομένην αἴτησιν ἐξαιρέσεως τῶν ἐνόρκων, δὲν παρεβίασε οὐδεμίαν οὐσιώδη τῶν νόμων διάταξιν·

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων παρουσία δύο ἀδελφῶν δὲν ἀπαγορεύεται παρὰ τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 73 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων βεβαιοῦται ὅτι ὁ Λ. Γιαννακόπουλος δὲν παρεσάθη ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου ἐπὶ τῆς προκειμένης ποιν. δίκης ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ὡς προτείνει ὁ ἀναιρεσείων·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦται, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξέφρασε διὰ τῶν συνηγόρων του τὴν συαίνεσίν του εἰς τὴν περὶ τῆς μὴ ἀναγνώσεως τοῦ προσαχθέντος ὑπὲρ ἑαυτοῦ πιστοποιητικοῦ, ἀπόφασιν τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, τὸ δὲ ἀναγνωσθὲν ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς

5.

τοῦ Ἰω Ζωϊοπούλου ἀνεγνώσθη πρὸς ἁπλῆν πληροφορίαν, ἑπομένως δὲν ἔλαβε χώραν οὐδεμία πρραβίασις τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπεύθυθυνον ἀπειλὰς πρὸς τοὺς συνηγόρους τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ προσέτι ὅλως ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἡ ἐξαίτασις τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως τῶν Κ. Βλάση καὶ τῆς Σοφίας συζύγου τοῦ Α. Μποῦρα, ἔγεινεν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 74 ἀποφάσεως τῶν συνέδρων εἰς τὴν προανάκρισιν συμφώνως μὲ τὸ 114 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομ. πρὸς διασάφησιν τῆς ὑποθέσεως·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τινὲς τῶν ἐνόρκων ὕπνωττον κατὰ τὴν συζήτησιν εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀναπόδεικτος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἐξάγεται, ὅτι δὲν ἔγεινεν οὐδεμία πρότασις περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος Α. Μελιγκοῦ·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Ἀδριανοῦ Καλετζίδου, κατοίκου Ἄργους, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Ὀκτωβρ. 1840 ὑπ' ἀρ. 76 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχ. 42.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Δεκεμβ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΗ.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Δημητρίου Κοντογιάννη καὶ Κωνς. Παππαναζοπούλου κατοίκων Σίτζοβας τοῦ δήμου Ἀλαγωνίας τῆς Μεσσηνίας.

Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 47.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαζῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Ὀκτωβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Δημητρίου Κοντογιάννη καὶ Κωνς. Γ. Παππαναζοπούλου, κατοίκων Σίτζοβας τοῦ δήμου Ἀλαγωνίας τῆς Μεσσηνίας παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν συγγενῶν των Ἰωάν. Βασιλάκη καὶ Δημ. Κοντογιάννη, καὶ τοῦ ἐπὶ ἀκροατηρίου διορισθέντος συνηγόρου Π. Τυπάλδου δικηγόρου.

Κατὰ συνέπειαν τοῦ ἀπὸ 2 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 64 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον οἱ Κωνς. Παππαναζασό-

πουλος, Γεώρ. Δημ. Κοντογιάννης καὶ Ἰω. Π. Βασιλάκη διὰ νὰ δικασθῶσι κατὰ τὸν νόμον ὡς ὑπαίτιοι ὅτι, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 8 πρὸς τὴν 9 Ἰανουαρίου ε. ε. ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν καὶ ἐφόνευσαν ἐν Σίτζοβα τὸν ἱερέα Πολυζώην Κουτουμάνον ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 288 τοῦ ποιν. νόμου. Εἰσαχθέντων τῶν εἰρημένων εἰς δίκην διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 1743 ἐγκλητηρίου ἐγγράφου τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων περιέχουσαν· « ναὶ εἶναι ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι Κωνς. Γεωρ. Παππαναγασόπουλος καὶ Γ. Δ. Κοντογιάννης ὅτι τὴν νύκτα τῆς 8 πρὸς τὴν 9 Ἰανουαρ. ε. ε. ἐν τῷ χωρίῳ Σίτζοβα ἀπεφάσισαν προμελετημένως καὶ ἐπροξένησαν ἐπίτηδες διὰ πυροβόλου ὅπλου τραῦμα εἰς τὸν ἱερέα Παππαπολυζώην Κουτουμάνον ἐξ οὗ ἐξερήθη οὗτος τῆς ζωῆς του, » κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 42 ἀποφάσεώς του τῆς 19 Ὀκτωβρ. ε. ε. τοὺς εἰρημένους Κωνς. Γεωρ. Παππαναγασόπουλον καὶ Γεώρ. Δημ. Κοντογιάννην εἰς δεσμὰ ἐτῶν δέκα καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες οὗτοι ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἦτο κακῶς συντεθειμένον παραληφθέντων εἰς τὴν δίκην τῶν τελευταίων κληρωθέντων, ἐπὶ παραλήψει τῶν ἤδη κεκληρωμένων καὶ ὡς ἐπὶ ἀκροατηρίου προσέθεσεν ὁ δικηγόρος τῶν ἀναιρεσειόντων διότι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 61 καὶ 63 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ· β'. διότι ἀντὶ εἴκοσι ἓξ ὀνομάτων ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα μόνον εἴκοσι τέσσαρα καὶ ἐκ τούτου περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως εἰς μόνους πέντε καὶ οὐχὶ ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος ἕξ· γ'. διότι μόνος ὁ Κ. πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐνήργησε τὸν διορισμὸν τῶν δεκατεσσάρων ἐνόρκων, χωρὶς τὴν σύμπραξιν τῶν λοιπῶν δικαστῶν· δ'. διότι ἡ συνεδρίασις ἔγεινεν εἰς ἄλλο κατάστημα παρὰ τὸ προκεκηρυγμένον καὶ ὡς ἐκ τούτου προσεβλήθη ἡ δημοσιότης τῆς συζητήσεως· ε. διότι χωρὶς προηγουμένης ἀποφάσεως καὶ ἄνευ ἀποδείξεων περὶ τοῦ βασίμου τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως τῆς προταθείσης ἐκ μέρους τοῦ ἐνόρκου Ι. Ῥουσοπούλου ἐξηρέθη οὗτος καὶ ἀφηρέθη ὁ κλῆρος αὐτοῦ ἐκ τῆς κληρωτίδος· ς'. διότι ἐξετάσθη ἐνόρκως ἡ μάρτυς Ἑλένη Πολυζώη, ἥτις δείξασα ἐφ' ἅπαξ τὴν διάθεσιν καὶ ἰδιότητά της ὡς πολιτικῶς ἐνάγουσα, δὲν ἔπρεπε νὰ ὁρκισθῇ κατὰ τὴν μαρτυρίαν της· ζ'. διότι ἐξετάσθησαν ἐπὶ ἀκροατηρίου ὡς μάρτυρες, οἱ ἄλλοτε ἐπὶ συκοφαντίᾳ καταδικασθέντες δὶ ἀποφάσεως πλημμελειοδικῶν Γεώρ. Κουτουμάνος καὶ Δημ. Χρισοδουλάκης· η. διότι ἄνευ συναινέσεως τῶν κατηγορουμένων μετεβλήθη ὁ χαρακτὴρ τῆς πράξεως παρὰ τὸν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ ἐπίλογον εἰς τραυματισμὸν, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ πρὸς ἀθώωσιν μέσον τῆς ὑπερασπίσεως ἀπέβη πρὸς κατηγορίαν τούτων· θ'. διότι παρεβιάσθησαν αἱ περὶ καταλογισμοῦ καὶ περὶ αὐτουργῶν καὶ συναιτίων διατάξεις, καθόσον, προκειμένου περὶ πράξεως τὴν ὁποίαν ἀναμφι-

σθήτως δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ εἷς μόνος νὰ πράξῃ, ὤφειλε τὸ δικαστήριον νὰ διακρίνῃ τὸν βαθμὸν τῆς ἐνεργείας ἑκάστου· ι. διότι ὤφειλε τὸ δικαστήριον ἐπὶ τοῦ δισταγμοῦ περὶ τοῦ ἂν ἦτον ἀναγκαῖον νὰ ἐξαχθῶσι ἐκ τῆς κληρωτίδος δύο ὀνόματα ἐνόρκων περιπλέον τοῦ ἀνακαιοῦντος ἀριθμοῦ νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν καὶ οὐχὶ ν' ἀποφασίσῃ προφορικῶς ὡς ἔπραξεν· ια. διότι ἐναντιον τοῦ ἄρθ. 449 τῆς ποιν. δικονομίας ἀνετράπη ἡ τάξις τῶν συζητήσεων, ἐπιτραπέντος εἰς τὴν πολιτικῶς ἐνάγουσαν, νὰ συζητήσῃ τὴν πολιτικὴν αὐτῆς ἀγωγὴν, κατὰ τῶν κατηγορουμένων, πρὶν ἢ κηρυχθῶσιν οὗτοι ἔνοχοι καὶ ιβ'. διότι εἰς τὴν δευτέραν συζήτησιν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τοὺς κατηγορουμένους καὶ ὡς ἐκ τούτου περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς μὴ ἐμφανίσεως τῶν προκεκληρωμένων ἐνόρκων, ἐν τῇ πρὸς ἔναρξιν τῆς συνόδου ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀναπληροῖ αὐτοὺς κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθ. 58 καὶ 63 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, καὶ τοῦτο ἐπράχθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὥστε ὁ λόγος τῆς κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ἕνεκα παραλήψεως τῶν κεκληρωμένων, εἶναι ἀνυπόστατος, ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ εἰμὴ 24 τοὐλάχιστον ἐνόρκους παρόντας εἰς τὴν κλήρωσιν, οὐχὶ δὲ 26, ἔργον δὲ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων εἶναι, κατὰ τὸ 63 ἄρθρον τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ν' ἀναπληρώνῃ διὰ κληρώσεως τοὺς ἐλλείποντας, ἑπομένως ὁ λόγος, ὅτι εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν μόνον 24 ὀνόματα, καὶ ὅτι μόνος ὁ πρόεδρος ἐνήργησεν ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν λοιπῶν δικαστῶν τὸν διορισμὸν τῶν ἐλλειπόντων 14 ἐνόρκων εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ οὔτε ἐκ τῆς προσβαλλομενης ἀποφάσεως, οὔτε ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ συνεδρίασις τῶν κακουργιοδικῶν ἔγεινεν εἰς ἄλλο παρὰ τὸ προκεκηρυγμένον κατάστημα, ἄρα ἡ προτεινομένη μετάθεσις τῆς συνεδριάσεως δὲν ἔχεται ἀληθείας·

Ἐπειδὴ ἡ ἐξαίρεσις τοῦ ἐνόρκου Ἰω. Ῥουσοπούλου ἐγένετο νομίμως διότι συμβουλεύσας οὗτος ὡς δικηγόρος τὴν σύζυγον τοῦ φονευθέντος νὰ παρασταθῇ ὡς πολιτικῶς ἐνάγουσα, κατὰ τὴν αὐτὴν δίκην, δὲν ἠδύνατο πλέον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 48 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ἄλλως δὲ δὲν ἀληθεύει παντάπασιν, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐξαίρεσις ἔγεινεν ὡς διατείνονται οἱ ἀναιρεσείοντες ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως, διότι ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ὃ ἐστὶ, ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων περὶ τούτου ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ φακέλλου·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν βεβαιοῦται ἂν ἔγεινεν ἀντίρρησις ἢ ἀντίσασις εἴτε ἐκ μέρους τῶν ἀντιδίκων, εἴτε καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς την παραδοχὴν τῆς ἐνόρκου ἐξετάσεως τῆς μάρτυρος Ἑλένης Πολυζώη Κουτουμάνου, καθὸ πολιτικῶς ἐναγούσης, ἑπομένως, γενομένης ἅπαξ σιωπηλῶς παραδεκτὴς τῆς εἰρημένης μαρτυρίας, δὲν δύνανται ἤδη οἱ ἀναιρεσείοντες νὰ μεταχειρισθῶσι ταύτην ὡς λόγον ἀναιρέσεως· αὐτὸ δὲ τοῦτο ἰσχύει λεγόμενον καὶ περὶ τοῦ ἑξῆς λόγου, τῆς ἐνόρκου δηλ. ἐξαιτάσεως τῶν μαρτύρων Γεωρ. Κουτουμάνου καὶ Δημ. Χρισοδουλάκη, ὡς καταδικασμένων δὶ ἀποφάσεως ἐπὶ συκοφαντίᾳ, καθότι οὔτε εἰς τῆς μαρτυρίας ταύτης τὴν παραδοχὴν ἐγένετο κἀμμία ἀντίρρησις ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου·

Ἐπειδὴ ἂν τὸ 421 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας διατάττῃ ὅτι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων δὲν διώκεται ἄλλη κατηγορία, εἰμὴ ἢ ἐν τῷ παραπομπῆς βουλεύματι καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ διαλαμβανομένη, ἐντεῦθεν δὲν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ θέσις ζητημάτων περὶ ἄλλων περισατικῶν, παρὰ τὰ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ ἐνδιαλαμβανόμενα, ἐξ ἐναντίας τὸ 430 ἄρθ. ἐπιτρέπει ῥητῶς νὰ τίθενται εἰς τοὺς ἐνόρκους ζητήματα περὶ περιστάσεων προκυπτούσῶν ἐκ τῆς συζητήσεως καὶ ἐπιβαρυνουσῶν ἢ ἐλαφρυνουσῶν τὴν κυρίαν κατηγορίαν, ἑπομένως οἱ ἔνορκοι δύνανται ν' ἀποφανθοῦν περὶ τῶν ζητημάτων τούτων, καὶ ἂν μεταβάλλεται ἐντεῦθεν ὁ χαρακτὴρ τῆς ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ ἐνδιαλαμβανομένης πράξεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐνῷ οἱ κατηγορούμενοι παρεπέμφθησαν ὡς πράξαντες ἀνθρωποκτονίαν ἐκ προμελέτης, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἐξαγαγὸν ἐκ τῆς ἐνώπιόν του γενομένης συζητήσεως, καὶ θέσαν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸ ζήτημα τοῦ ἐκ προμελέτης τραυματισμοῦ ἐξ ὧν προῆλθεν θάνατος, συνεμορφώθη μὲ τὸ μνησθὲν 430 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, οὔτε παρεβιασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι αἱ ἐκ προμελέτης γενόμεναι σωματικαὶ βλάβαι ἢ τὰ τραύματα, τὰ συνεπάγοντα μεθ' ἑαυτῶν θάνατον ἐμπεριλαμβάονται εἰς τὸ βαρύτερον ἔγκλημα τοῦ ἐκ προμελέτης φόνου, καὶ ὑπονοοῦνται οὕτως εἰς τὴν κατηγορίαν, ὥστε οἱ ἀναιρεσείοντες κατηγορηθέντες διὰ πρᾶξιν χαρακτηριζομένην ὡς φόνον ἐκ προμελέτης ὑπερασπίζοντο καὶ ἠδύναντο νὰ ὑπερασπισθοῦν ἕνεκα τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς πράξεως παραχθέντος ἐλαφροτέρου ἐγκλήματος τοῦ τραυμαασμοῦ·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἀμφότεροι οἱ ἀναιρεσείοντες θεωροῦνται ὡς αὐτουργοὶ τῆς πράξεως τοῦ τραυματισμοῦ, καὶ ὡς τοιοῦτοι κατεδικάσθησαν διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων, οὔτε ἔγεινε περὶ τούτου κἀμμία ἐναντία παρατήρησις ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἑπομένως ἐκτὸς ὅτι δὲν παρεβιάσθησαν κατὰ τὴν ἀξίωσιν τῶν ἀναιρεσειόντων αἱ περὶ καταλογισμοῦ τῆς ἐνοχῆς διατάξεις, οὔτε δύνανται οἱ εἰρημένοι νὰ προτεί-

νωσι τὸν λόγον τοῦτον κατὰ πρώτην φορὰν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν ἀποδεικνύεται ἂν ἐπετράπη εἰς τὴν πολιτικῶς ἐνάγουσαν Ἑλένην Πολυζώη Κουτουμάνου νὰ συζητήσῃ τὴν πολιτικὴν αὐτῆς ἀγωγὴν κατὰ τῶν κατηγορουμένων πρὶν ἢ οὗτοι κηρυχθῶσιν ἔνοχοι, ἑπομένως ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιτρέψεως ταύτης ῥηριζόμενος λόγος εἶναι διόλου ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὡσαύτως δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐκώλυσε τοὺς κατηγορουμένους νὰ κάμωσι κατὰ τὴν δευτέραν συζήτησιν παρατηρήσεις περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, καὶ ἑπομένως δὲν ἀληθεύει παντάπασιν ὅτι περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνς. Γ. Παππαναστοπούλου καὶ Γεωρ. Δημ. Κοντογιάννη, κατοίκων Σιτζόβας τοῦ δήμου Ἀλαγωνίας τῆς Μεσσηνίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 42 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 49.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Δεκεμβρ. 1840.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΘ'.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Φραγκίσκου Φεράλδου δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου τοῦ Φραγκίσκου Θεοφίλου Φεράλδου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 47.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμμ. Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Νοεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ἀναιρέσεως τοῦ ὑπ' ἀρ. 426 ἀπὸ 12 Σεπτεμβ. 1840 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν αἴτησιν τοῦ Φραγκίσκου Φεράλδου δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου τοῦ Φραγκίσκου Θεοφίλου Φεράλδου παραστάθεντος διὰ τοῦ ἐπὶ ἀκροατηρίου διορισθέντος πληρεξουσίου του Α. Πετζάλη δικηγόρου.

Ὁ Ἰω Γκηλιόνης κατεμήνυσε τὴν 16 Μαΐου 1840 τοὺς Φραγκ. Φεράλδην, Φραγκ. Θ. Φεράλδην καὶ Φραγκ. Σημερίαν πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἔξωθεν τοῦ ἐνταῦθα θεάτρου ἐπέφερον κατ' αὐτοῦ ὕβρεις καὶ αἰκίας

ἐκ προμελέτης. Κατὰ δὲ τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Φραγκ. Θ. Φεράλδης κατεμήνυσεν ἐπίσης τὸν Ἰω. Γκηλιόνην ὅτι κατὰ τὴν νύκτα ἀπεπειράθη νὰ τὸν δολοφονήσῃ διὰ πυροβόλου τὸ ὁποῖον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ. Ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως κατὰ συνέπειαν τῶν καταμηνύσεων τούτων, τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπ' ἀρ. 2028 βουλεύματός του, κηρύξαν ἀποπεραττωμένην τὴν ἀνάκρισιν παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν τὸν Φραγκ. Φεράλδην καὶ τὸν ἀνεψιόν αὐτοῦ Φραγκ. Θ. Φεράλδην διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ὕβρεων κατὰ τοῦ Ἰω Γκηλιόνη ἀποκαλέσαντες αὐτὸν λῃστὴν, κλέπτην καὶ μπερμπάντην, καὶ ὡς καθυβρίσαντες συγχρόνως ἔργῳ τὸν αὐτὸν Γκηλιόνην διὰ ῥαπισμάτων καὶ αἰκιῶν, ἀπήλλαξε πάσης κατηγορίας τὸν Φραγκ. Σημερίαν ὡς μὴ ὑπαρχουσῶν κατ' αὐτοῦ ἐνδείξεων, καὶ ἀπεφήνατο ὅτι δὲν πρέπει νὰ γενῇ ὡσαύτως κατηγορία κατὰ τοῦ Ἰω. Γκηλιόνη ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 15 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὕβρισε διὰ λόγου τὸν Φραγ. Φεράλδην, ὅτι ἀπεπειράθη κατὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ διὰ πυροβόλου ἢ ὅτι ἔπραξεν ἄλλην ὁποιανδήποτε πρᾶξιν ἀξιόποινον κατὰ τοῦ Φραγκ. Φεράλδου ὡς μὴ ὑπαρχουσῶν παντάπασιν ἀποδείξεων κατ' αὐτοῦ. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ Φραγ. Φεράλδης δὶ ἑαυτὸν καὶ ὡς πληρεξούσιος τοῦ ἀνεψιοῦ του Φραγκ. Θ. Φεράλδου τὴν 13 Αὐγ. 1840 καὶ διεύθυνε τὴν ἀνακοπήν του ταύτην τὴν 22 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πρὸς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπ' ἀριθ. 426 βουλεύματός του ἀπορρίψαν τὴν περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Φραγκ. Φεράλδου αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως καθόσον ἀφορᾷ τὸν ἀνεψιόν του Φραγ. Θ. Φεράλδην παρεδέχθη τὴν ἀνακοπὴν ταύτην καθόσον ἀφορᾷ τὸ ῥηθὲν ὑπ' ἀρ. 2028 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν καὶ ἀπέρριψεν αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν κατὰ τοῦ Ἰω. Γκηλιόνη κατηγορίαν. Μεταῤῥυθμίζον δὲ τὸ μνημονευθὲν βούλευμα ἠφάνισε τὸ ἀ. κεφάλαιον αὐτοῦ, καὶ ἐπικυρώσαν τὸ β'. παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν τὸν Φραγκ. Φεράλδην καὶ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Φραγκ. Θ. Φεράλδην διὰ νὰ δικασθῶσιν ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 15 Μαΐου 1840 ἔξωθεν τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ θεάτρου ἔπραξαν ἄδικον ἐπίθεσιν διὰ διαιοπραγίας κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰω. Γκηλιόνη. Τοῦ βουλεύματος τούτου ὑπ' ἀριθ. 426 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ αὐτὸς Φραγ. Φεράλδης δὶ ἑαυτὸν, καὶ ὡς πληρεξούσιος τοῦ Φραγ. Θ. Φεράλδου ἀνεψιοῦ του διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· ἀ. διὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἁρμοδιότητος ἀρχῶν καὶ 1. διότι ἐνῷ τὸ συμβούλιον τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν ἀπεφήνατο ὅτι κακῶς ἐπιμβὰν τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐδίκασε περὶ πλημμελήματος ἐξυβρίσεως διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχεν ἔγκλησις κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ ἐνῷ ὤφειλε ἁπλῶς νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ ἀνακοπὴν βούλευμα παραδεχόμενον τὴν ἀνακοπὴν, ἐπεμβῆκεν

ἀναρμοδίως καὶ ἐδίκασε περὶ ἄλλης πράξεως τούτέστι δὶ ἐπίθεσιν, περὶ τῆς ὁποίας οὔτε ἐπελήφθη οὔτε ἀπεφάνθη τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν· 2. διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν εἶχε τοιαύτην ἐξουσίαν δὲν ἠδύνατο ἐπίσης αὐτεπαγγέλτως νὰ δικάσῃ περὶ τοῦ πλημμελήματος τῆς ἐπιθέσεως, καθότι ἐπιληφθεν τῆς ὑποθέσεως ταύτης κατ' αἴτησιν τοῦ Φραγκ. Φεράλδου δὲν ἠμποροῦσε νὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ· 6'. διὰ κακὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου καὶ 1. διότι τὰ ἀναφερόμενα πραγματικὰ περιστατικὰ εἰς τὸ ἀναιρεσιβαλλόμενον βούλευμα δὲν συνιστοῦν τὸ ἔγκλημα τῆς ἐπιθέσεως ἂν ποτὲ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ· 2. διότι τὸ πλημμέλημα τῆς ἐπιθέσεως αὐτοτελὲς θεωρούμενον καὶ οὐχὶ ὡς κοινὴ ἰδιότης ὅλων τῶν ποινικῶν πράξεων τότε μόνον δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐνόσῳ δὲν ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ ὡρισμένον χαρακτῆρα ῥητοῦ πλημμελήματος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 260 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας οἱ εἰσαγγελεῖς οἱ ἰδιωτικοὶ κατήγοροι οἱ κατηγορούμενοι καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' ἀνακόπτουν τὰ βουλεύματα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν δὲν εἶναι ἁρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ ὑποθέσεως τινὸς, εἰμὴ δυνάμει τῆς ἀπὸ τὰ ῥηθέντα πρόσωπα γενομένης ἀνακοπῆς, ἐξαιρουμένων τῶν ὅσα τοῦ ἄρθρ. 264 καὶ ἑπόμ· διατάττουσι περὶ κακουργημάτων·

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ 260 ἄρθρ. χορηγουμένη ἀνακοπὴ ἐμπεριέχει ἐν ἑκυτῇ τὰ οὐσιώδη προσόντα τῆς ἐφέσεως, καὶ χαρακτηρίζεται ῥητῶς ἀπὸ τὸν νόμον ὡς δικαίωμα τῶν προμνημονευθέντων προσώπων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον αὐτὰ δύνανται νὰ παραιτηθοῦν καὶ θεωροῦνται ὡς παραιτηθέντα, ὅταν δὲν προτείνουν ἐγκαίρως τὴν ἀνακοπὴν, ἐντεῦθεν δὲν ἕπεται, ὅτι ἂν μόνος ὁ κατηγορούμενος ἕνεκα πλημμελήματος τινὸς προτείνῃ τὴν ἀνακοπὴν, οὗτος μεταχειρίζεται τὸ ἔνδικον τοῦτο μέσον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καλλιτερεύσῃ τὴν τύχην του, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο, τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἔχει μὲν δικαίωμα ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀνακοπὴν, οὐχὶ ὅμως νὰ τροποποιήσῃ τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς βλάβην τοῦ ἀνακόπτοντος, διότι ὁ εἰσαγγελεὺς μὴ ἀνακόψας τὸ βούλευμα συγκατετέθη εἰς αὐτὸ, πρὸς τούτοις δὲν εἶναι γενικὴ ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἐνδίκων μέσων πηγάζουσα ἀρχὴ ὅτι ὁ διάδικος προτείνων ἔνδικόο τι μέσον τὸ ὁποῖον ὁ νόμος χορηγεῖ εἰς αὐτὸν πρὸς ὄφελός του δὲν δύναται νὰ χειροτερεύσῃ τὴν τύχην του, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένης ἀνακοπῆς ἀπὸ μέρος μόνον τῶν κατηγορουμένων κατὰ τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγ. 1840 ὑπ' ἀρ. 2028 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθή-

ναις πλημμελειοδικῶν τὸ ὁποῖον παρέπεμψεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὅτι, καθύβρισεν ἔργῳ τὸν Ἰω. Γκηλιόνην διὰ ῥαπισμάτων καὶ ῥαβδισμοῦ, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν χαρακτηρίσαν τὴν πεῖξιν τοῦ Φραγ. Φεραλδου καὶ Φραγ. Θ. Φεράλδου ὡς ἄδικον ἐπιθεσιν διὰ βιαιοπραγίας κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰω. Γκηλιόνη μετερρύθμισε τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς βλάβην τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ δικάσαν οὕτω περὶ ἀντικειμένου τὸ ὁποῖον δὲν ὑπεβλήθη εἰς αὐτὸ οὔτε ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους οὔτε ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα ἢ ἄλλο τὶ τῶν εἰς τὸ 260 ἄρθ. μνησθέντων προσώπων παρεγνώρισε τὰ ὅρια τῆς ἁρμοδιότητός του

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὸ ἀπὸ 12 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 426 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καθόσον παραπέμπει εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν τὸν Φραγκ. Φεραλδὴν καὶ Φραγ. Θ. Φεράλδὴν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ἀδίκου ἐπιθέσεως διὰ βιαιοπραγίας κατὰ τοῦ Ἰω. Γκηλιόνη, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀποφασίζει νὰ ἐπιγραφῇ τὸ προκαταβληθὲν παράβολον εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα Φραγ. Φεράλδὴν δὶ ἑαυτὸν καὶ ὡς πληρεξούσιον τοῦ ἀνεψιοῦ του Φραγκ. Θ. Φεραλδου, κάτοικοι Ἀθηνῶν, καὶ νὰ λογισθῶσιν τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλεύματος καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Δεκεμβ. τοῦ 1840 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ *υη'*.

Περὶ παραπομπῆς τῆς αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 47.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου κωλυομένου τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τοῦ πρώτου προέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Παναγὴς Παππαθανασόπουλος καὶ οἱ κλητῆρες Δ. Χ. Ῥαΐδης, Κωνσ. Ῥῶτας, Ἀναςάσ. Λαμπρόπουλος καὶ Μ. Γεωργιάδης κατηγορούμενοι ὁ μὲν

πρῶτος ἐπὶ πλαστογραφίᾳ οἱ δὲ λοιποὶ ἕνεκα ψευδομαρτυρίας ἐνώπιον τς ἀρχῆς, ἐκλητευθησαν, μετὰ τὴν γενομένην κατὰ νόμον ἀνάκρισιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ ἡ κατ' αὐτῶν κατηγορία· ἀλλ' ὁ Παναγὴς Παππαθανασόπουλος ἐπρότεινε λόγῳ ἔχθρας τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ δικαστοῦ Ἀναστ. Κατζαΐτου. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν διωρισμένων εἰς τὸ εἰρημένον δικαστήριον τεσσάρων δικαστῶν δὲν ὑπολείπονται μετὰ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ Α. Κατζαΐτου καὶ διὰ δὶ ἀποφάσεως προηγηθείσης ταύτης ἐξαίρεσιν τοῦ προέδρου Βάρβογλου εἰμὴ μόνον οἱ Κ. Κ. Χριστόδουλος Αὐγερινὸς καὶ Γεώρ. Στεφόπουλος, καὶ δὶ αὐτῶν δὲν συμπληροῦται ὁ κατὰ νόμον ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως διὰ ταῦτα ὁ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζητήσατο παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις δυνάμει τοῦ ἄρθρου 60 §. 1 τῆς ποιν. δικονομίας εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐξαιρέσεως.

Ἀκοῦσαν τὸν ἀντεισαγγελέα· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ μὴ ὑπαρχόντων εἰς τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, εἰμὴ τεσσάρων δικαστῶν συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου Π. Βάρβογλου, τούτου δὲ ἐξαιρεθέντος δὶ ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου δὲν ὑπολείπονται εἰς αὐτὸ εἰμὴ δύο δικασταὶ ὁ Χριστόδ. Αὐγερινὸς καὶ Γεώργιος Στεφόπουλος, οἵτινες δὲν συμπληροῦσι τὸν παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν διὰ νὰ δικάσωσι τὴν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου Παναγῆ Παππαθανασοπούλου προταθεῖσαν ἐξαίρεσιν τοῦ δικαστοῦ Α. Κατζαΐτου, ἑπομένως ἀνήκει εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον νὰ δικάσῃ ταύτην·

Ἐπειδὴ οἱ προφερθέντες εἰς τὴν ἐν Καλάμαις Λέσχην λόγοι ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ Α. Κατζαΐτου « κύριος οἶδε πόσα ψεύματα θὰ λέγῃ εἰς τὸν Βασιλέα ὁ Παναγῆς Παππαθανασόπουλος, » δὲν ἰσχύουσι πρὸς ἀπόδειξιν ἔχθρας τινὸς ἐκ μέρους τοῦ ῥηθέντος δικαστοῦ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου Παναγῆ Παππαθανασοπούλου, ἄλλην δέ τινα ἀπόδειξιν τῆς προτεινομένης ἔχθρας δὲν ἐπέφερεν ὁ ἐξαιρῶν, ἑπομένως μὴ ἐξαιρουμένου τοῦ δικαστοῦ Α. Κατζαΐτου μένουσι τρεῖς τακτικοὶ δικασταὶ εἰς τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, οἵτινες δύνανται κατὰ τὸν νόμον νὰ δικάσωσι μετὰ δύο παρέδρων τὴν κατὰ τοῦ Παναγῆ Παππαθανασοπούλου κατηγορίαν·

Διὰ τοῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἕνεκα ἐξαιρέσεως περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ Παναγῆ Παππαθανασοπούλου καὶ λοιπῶν κατηγορίαν πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ διατάττει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Δεκεμβρ. τοῦ 1840 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 1.

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως, τοῦ διοικητοῦ Εὐβοίας.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 47.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα, Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου, κωλυομένων τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη καὶ Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ διοικητοῦ Εὐβοίας.

Ὁ δήμαρχος Χαλκίδος καταμηνυθεὶς εἰς τὴν εἰσαγγελίαν τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσει, διότι ἐφυλάκισε πολίτην τινὰ δυςροποῦντα εἰς τὴν ἀπόδοσιν δρ. 15 πρόςιμον εἰς τὸ ὁποῖον κατεδικάσθη παρὰ τοῦ πταισματοδικείου καὶ προσκληθεὶς παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ εἰς δικαστικὴν ἀνάκρισιν ἀνέφερεν εἰς τὸν διοικητὴν Χαλκίδος, ὅτι ἡ πρᾶξις διὰ τὴν ὁποίαν κατεμηνύθη, ἔλαβε χώραν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δημαρχικῶν του χρεῶν καὶ ὅτι ἡ ἀνάκρισις αὐτοῦ ὑπάγεται εἰς τὴν διοικητικὴν καὶ ὄχι εἰς τὴν δικαςικὴν ἁρμοδιότητα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην διεύθυνεν ὁ διοικητὴς εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ ἠρώτησε τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡ ἀνάκρισις τοῦ διοικητικοῦ τούτου ὑπαλλήλου ἐνεργεῖται δικαστικῶς. Ἡ εἰσαγγελία ἀπήντησεν ὅτι τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ δημάρχου τὴν ἐθεώρησεν ὁ νομοθέτης ὡς συνήθη καὶ δὲν τὴν συμπεριέλαβε εἰς τὰς διατάξεις τοῦ κεφ. ΚΔ'. τοῦ ποιν. νόμου καὶ ὅτι εἶναι ἔργον τῆς δικαςικῆς ἀνακρίσεως· ἕνεκα τούτου ὁ ῥηθεὶς διοικητὴς διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 5570 καὶ ἀπὸ 27 Δεκεμβ. π. ε. ἐγγράφου του ἐζήτησε τὸν κανονισμὸν τῆς ἁρμοδιότητος.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 46 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας κανονισμὸς ἁρμοδιότητος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων δύναται νὰ λαβῇ χώραν μόνον ὁσάκις ἀμφίβολος ἢ ἀμφισβητεῖται ἡ ἁρμοδιότης πολλῶν ἐπίσης ἁρμοδίων καὶ μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων ὡς πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πταῖσμα, πλημμέλημα, ἢ κακούργημα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἀμφισβητεῖται ἡ ἁρμοδιότης διαφόρων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, καθότι ὁ διοικητὴς Εὐβοίας δὲν ἐνήργησεν ὡς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος καὶ ἡ παρ' αὐτοῦ προτεινομένη διοικητικὴ προανάκρισις δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν δικαςικῆς ἀνακρίσεως, ἑπομένως δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς κανοισμὸν ἁρμοδιότητος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 27 Δεκεμβ. 1840 περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ διοικητοῦ Εὐβοίας ἐπὶ τῇ ἕνεκα παρανόμῳ καταχρατήσει κατὰ τοῦ δημάρχου Χαλκιδέων Γ. Ἀπ. ζολιδου ἀνακρίσεως, καὶ διατάττει νὰ λογισθῶσι τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰανουαρ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιευθη ἐν Ἀθηναις, τὴν 13 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ. 2.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικ. Κοζαδίνου, κατοίκου Κέας.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 47.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανουση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναυτη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰανουαρ τ. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 17 ἀπὸ 1 Νοεμβ. 1840 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Κέας, αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Νικ. Κοζαδίνου, κατοίκου Κέας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα προτείναντα τὸ ν' ἀπορριφθῇ ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκτος διότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν προκατέβαλεν τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἢ ὁ καταδικασθεις, αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν, παρακαταθέσωσι συγχρόνως τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον, ἀπηλλαγμένοι δὲ τῆς χρηματικῆς παρακαταθέσεως ταύτης εἶναι οἱ πένητες, καὶ οἱ ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντες· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Νικόλ. Κοζαδῖνος πολιτικῶς ἐνάγων εἰς δίκην ἀφορῶσαν πταῖσμα οὔτε τὸ παράβολον κατέθεσεν οὔτε ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικ. Κοζαδίνου, κατοίκου Κέας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Νοεμβ. 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 17 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Κέας, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ἰανουαρ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 3.

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος δικαστηρίου αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 47).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαζῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Κ. Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος δικαστηρίου αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Διὰ κλοπῆς μιᾶς ἵππου ἀποδιδομένης εἰς τὸν Ἀθαν. Κουτζονικολάκην, ἐνεργήθη ἀνάκρισις κατὰ παραγγελίαν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, καὶ ἔγεινεν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν πρότασις παραπομπῆς ε'ς τὸ ἀκροατήριον. Τὸ δὲ ῥηθὲν συμβόλαιον, διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Νοεμβρ. 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 396 βουλεύματός του, ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ εἰσαγγελέως διὰ τὸν λόγον ὅτι, κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἡ κλοπὴ ἐγένετο εἰς τόπον ὑπαγόμενον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, καὶ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐγεννήθη εἰς χωρίον Βάγκου τοῦ δήμου Βερένθης τῆς Γόρτυνος καὶ κατοικεῖ ἤδη εἰς Βεργαδεῖκα τῆς Κοτίτζας, ὥστε ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι κατοικεῖ ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειδικῶν. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζητήθη ἀνακοπὴ, ἀλλ' ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ὡς ἀπαράδεκτος. Τελευταῖον εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, καὶ τὸ συμβούλιον τοῦτο ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον διὰ τοῦ ἀπὸ 8 Δεκεμβ. 1840 καὶ ὑπ' ἀριθ. 415 βουλεύματος, διότι τὰ Βεργαδεῖκα ὅπου κατοικεῖ ὁ κατηγορούμενος, κεῖνται κατὰ τὸ ὑπ' ἀρ. 770 ἔγγραφον τοῦ διοικητοῦ Λακεδαίμονος, ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ δήμου Βελαμίνης τῆς ἐπαρχίας Λακεδαίμονος, ὅστις ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν. Κατὰ συνέπειαν τούτου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικαις εἰσαγγελέως αἴτησις κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος, διὰ ν' ἀποφανθῇ ὁ Ἄρειος Πάγος ἁρμόδιον ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν. -

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 29 καὶ 31 τῆς ποιν. δικονομίας ἁρμόδια πρὸς ἐκ-

δίκασιν πλημμελήματος τινὸς ἢ κακουργήματος εἶναι τὰ δικαστήρια, εἴτε τοῦ τόπου ὅπου συνέβη ἡ πρᾶξις, εἴτε τοῦ τόπου ἔνθα κατοικεῖ ἢ διαμένει προσωρινῶς ὁ κατηγορούμενος. Μεταξὺ δὲ πολλῶν συνεπιλαβομένων καὶ ἐπίσης ἁρμοδίων δικαστηρίων προτιμᾶται τὸ πρότερον καλέσαν τὸν ἐγκαλούμενον ἢ διατάξαν τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ·

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀνακρίσεως, ὁ ἐγκαλούμενος Ἀθαν. Κουτζονικολάκης εἰς Ζευγαλατιὸν Βεργαδεῖκα τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ὑπ' ἀρ. 770 ἔγγραφον τοῦ διοικητοῦ Λακεδαίμονος, ἐκδιδόμενον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, κεῖται εἰς τὸν δῆμον Βελαμίνης τῆς ἐπαρχίας Λακεδαίμονος, ἑπομένως ἁρμόδιον, ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ εἰρημένου Ἀθ. Κουτζονικολάκη κατηγορίας, εἶναι τὸ ἐν Σπάρτῃ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον προσέτι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ κλοπὴ ἐγένετο ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν ἐπελήφθη πρῶτον τῆς ὑποθέσεως·

Διὰ ταῦτα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθ. 46 καὶ 47 τῆς ποιν. δικονομίας, ἀποφαίνεται ἁρμόδιον τὸ ἐν Σπάρτῃ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ Ἀθαν. Κουτζονικολάκη, κατοίκου Βεργαδεῖκων, κατηγορίας ἐπὶ κλοπῇ μιᾶς ἵππου, καὶ διατάττει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰανουαρ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 4.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀπος. Ἀργύρη ξενοδόχου, κατοίκου Ἀθηνῶν. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 47.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀπος. Ἀργύρη ξενοδόχου, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Γεωρ. Ἀθανασίου καὶ Σ. Τριανταφύλλη.

Ὁ Ἀνδρέας Σγουρίτζας κατεμήνυσε πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν τὸν Ἀπός. Ἀργύρην ξενοδόχον, ὅτι κατὰ τὴν 30 Νοεμβ. 1839, κτυπήσας αὐτὸν μὲ ξύλον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν, τοῦ ἐπέφερε τὴν φθίσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ του. Ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως καὶ εἰσαχθείσης τῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδι-

κῶν, τὸ δικαστήριν τοῦτο κηρύξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον ὅτι κατὰ τὴν 30 Νοεμβρ. 1839, ἄνευ προμελέτης καὶ παροξυνθεὶς ἀπὸ βαρείας αἰτίας ἐτραυμάτισε τὸν Ἀνδρ. Σγουρίτζαν στερηθέντα ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ τούτου τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν, τὸν κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 23 Δεκεμβρ. 1840 ἀποφάσεώς του εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διὰ παρεκτροπὴν ἀπὸ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, καθότι εἰσήχθη νὰ δικασθῇ διὰ αἰκίαν, ἥτις προυξένησε ἀσθένειαν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, καὶ κατεδικάσθη διὰ τραῦμα προξενήσαν τὴν ἀποστέρησιν τοῦ ὀφθαλμοῦ, παραβίασις προβλεπομένη ἀπὸ τὰ ἄρθρ. 162 καὶ 163 τῆς ποιν. δικονομίας· 2. διὰ παραβίασιν ἁρμοδιότητος, καὶ ὅτι ἀφοῦ ἅπαξ προσέλαβε τὸ δικαστήριον πρᾶξιν χαρακτηριζομένην ὡς κακούργημα, οἱ ἐλαφρυντικοὶ λόγοι δὲν ἠδύνατο νὰ δικασθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ ἑπομένως ἔπρεπε νὰ κηρυχθῇ ἀναρμόδιον· 3. διότι μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου δὲν ἐκοινοποιήθη καὶ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων, πρᾶξις συντελοῦσα εἰς ἐλάττωσιν καὶ περιορισμὸν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως· 4. διότι ἐνῷ ἡ ἔκθεσις τοῦ ἰατροῦ διαλαμβάνει ἀμφίβολον τὴν ἀποστέρησιν τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ λέγει πιφανὴν τὴν θεραπείαν του, τὸ δικαστήριον ἐδίκασεν ἀναρμοδίως περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς τυφλώσεως καὶ ὑπερέβη κατὰ τοῦτο τὰ καθήκοντά του, περίσασις προβλεπομένη ἀπὸ τὸ ἄρθ. 477 §. 1 τῆς ποιν. δικονομίας· 5. διότι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καθότι περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς δὲν ἐδόθη ἀκρόασις εἰς τὸν συνήγορον τοῦ κατηγορουμένου, περίσασις προβλεπομένη ἀπὸ τὰ ἄρθ. 394 καὶ 397 τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 458 ἄρθρ. ἀρ. 1. τῆς ποινικ. δικονομίας ἐφαρμοζομένην κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ τῶν πλημμελημάτων, μόνον ἡ μεταβολὴ τῆς κατηγορηθείσης κυρίας πράξεως, ἀλλ ὄχι καὶ τῶν συνοδευσῶν αὐτὴν περιστάσεων, ὅσας τυχὸν τὸ δικαστήριον ἀντιλαμβάνεται ἐκ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συζητήσεως, δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ἐκατηγορήθη ὅτι ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἐτραυμάτισε τὸν Ἀνδρ. Σγουρίτζαν ὑποπεσόντα ἐκ τῶν τραυμάτων εἰς νόσον καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα διαρκέσασα πλέον τῶν τριῶν οὐχὶ δὲ καὶ τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, κατεδικάσθη δὲ ὅτι ἄνευ προμελέτης καὶ παροξυνθεὶς ἀπὸ βαρείας αἰκίας ἐτραυμάτισε τὸν Ἀνδρέαν Σγουρίτζαν στερηθέντα ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ τούτου τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, ἑπομένως καὶ ἡ κατηγορία καὶ ἡ καταδίκη ἀποβλέπουσι τὴν αὐτὴν ἀξιόποινον πρᾶξιν, ἡ δὲ προτεινομένη ἀλλοίωσις δὲν ἀφορᾷ νέαν αὐτοτελῆ πρᾶξιν ἀλλὰ

μόνον περίστασιν ἐπιβαρυντικὴν προκύψασαν ἐκ τῆς συζητήσεως τὴν ὁποίαν καίτοι μὴ ἀναφερομένην εἰς τὸ κατηγορητήριον, τὸ δικαστήριον ἠδύνατο νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ἑπομένως δὲν ἔλαβε χώραν οὐδεμία παραβίασις τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις τῆς ὁποίας ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη ἔνοχος φέρει χαρακτῆρα πλημμελήματος, ἐπι τοῦ ὁποίου τὸ πλημμελειοδικεῖον ἦτον ἁρμόδιον νὰ δικάσῃ·

Ἐπειδὴ ἡ πρὸς τὸν κατηγορούμενον κοινοποίησις τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, ὅταν πρόκειται περὶ πλημμελήματος δὲν διατάττεται παρὰ τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἰατροῦ λόγος, μὴ προταθεὶς κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν συζήτησιν δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὁ δὲ λόγος οὗτος εἶναι καὶ ἄλλως ἀνίσχυρος καθότι τὸ δικαστήριον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἐπείσθη περὶ τῆς περιστάσεως τῆς τυφλώσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἑπομένως δὲν ἔλαβε χώραν οὔτε ἀναρμοδιότης, οὔτε καθηκόντων ὑπέρβασις·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 15 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας, ἐπὶ πλημμελημάτων ἐπισυρόντων τὸν περιορισμὸν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, οἱ κατηγορούμενοι ὀφείλουσι νὰ ἐμφανίζωνται αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν συζήτησιν, δύνανται δὲ παρόντες νὰ διορίζωσι δικηγόρον τινὰ ὡς συνήγορον ἢ ἀντιλήπτορά των, ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πάντοτε παρόντα τὸν κατηγορούμενον διὰ νὰ δύναντοι ν' ἀγορεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ δικηγόρος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ κατηγορούμενος ἐμφανισθεὶς κατὰ τὴν περὶ ἐνοχῆς συζήτησιν, ὑπερασπίσθη προσηκόντως ὑπὸ τῶν παρ' αὐτοῦ διορισθέντων δικηγόρων ἀλλ' ἀποχωρήσαντος αὐτοῦ μετὰ τὴν εἰρημένην συζήτησιν ὁ συνήγορος δὲν ἐδύνατο ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ νὰ φέρῃ τὸν λόγον εἰς τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν, καὶ τὸ δικαστήριον, μὴ ἐπιτρέψαν εἰς τὸν δικηγόρον Γεώρ. Ἀθανασίου τὸν λόγον, ἔπραξε σύμφωνα μὲ τὸ 25 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀπος. Ἀργύρη ξενοδόχου κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Δεκεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1168 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δικης δραχ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰανουαρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πρώτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 413.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰακώβου Περικλέους, κατοίκου Ναυπλίας, καὶ τοῦ Παρασκευᾶ Παλάσκα κλπ., κατοίκων Σκαφιδακίου τοῦ δήμου Τημενίου τῆς ἐπαρχίας Ἄργους. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 88.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, μεταξὺ τοῦ Ἰακώβου Περικλέους, κατοίκου Ναυπλίας, πένητος, ἀναιρεσείοντος, παραγαθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαργγέλματος διορισθέντος ἀντικλήτου αὐτοῦ δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τοῦ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ παρ' αὐτοῦ διορισθέντος πληρεξουσίου του δικηγόρου Γ. Ἀθανασίου, καὶ τοῦ Παρασκευᾶ Παλάσκα, Μήτρου Μπεντέρη, Νικολῆ Μουγκούση, Ἀθαν. Μαρέντα, Ἰω. Κολανδρούτζου, Δημητράκη Πανούση, Παναγῆ Καλανδριώτου, Δημ. Ντῆβα, Νικ. Ντάκαρη καὶ Ἀντώνενας χήρας, κατοίκων Σκαφιδακίου τοῦ δήμου Τημενίου τῆς ἐπαρχίας Ἄργους, ἀναιρεσιβλήτων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν Ἐδ. Μάσσωνος δικηγόρου.

Ὁ Ἰάκωβος Περικλῆς Ὀλύμπιος ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου Ἄργους τοὺς ῥηθέντας Παρασκευᾶν Μπαλάσκαν καὶ λοιπούς, ζητῶν παρ' αὐτῶν τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὸν μέρος ἐκ τῶν προϊόντων, τὰ ὁποῖα οὗτοι συνήλεξαν χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσουν, κατὰ τὴν ὁποίαν τοῖς εἶχε δώσει παραγγελίαν, ἐξ ἑβδομήκοντα πέντε στρεμμάτων χωραφίων κειμένων εἰς Σκαφιδάκη καὶ παραχωρημένων εἰς αὐτὸν παρὰ τῆς κυβερνήσεως, ἐζητήσατο δὲ νὰ προσδιορισθῇ τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὸν μέρος τῶν προϊόντων διὰ πραγματογνωμόνων. Τὸ εἰρηνοδικεῖον ἐκδόσαν ἀπόφασιν παρεμπίπτουσαν ὑπ' ἀριθμ. 140 διέταξε νὰ παρουσιάσῃ ὁ ἐνάγων τὰ ἐπὶ τῶν εἰρημένων χωραφίων δικόγραφα καὶ ν' ἀποδείξῃ πότε τῷ παρεχωρήθησαν αὐτά, καὶ ἂν παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀντιδίκους του νὰ τὴν εἰδοποιήσωσι κατὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὁ Ἰάκωβος Περικλῆς πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω προσήγαγε δύο πωλητήρια τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, δι' ὧν ἀπεδείχθη κύριος πεντήκοντα στρεμμάτων γῆς κειμένων εἰς Σκαφιδάκι, μάρτυρα δὲ τὸν Δημ. Κάββαν, καταθέσαντα ἐνόρκως, ὅτι κατὰ παραγγελίαν τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου, παρεχώρησε μὲν εἰς τὸν Ἰάκωβον Περικλῆν τὴν εἰρημένην γῆν κατὰ τὴν 13 Ἰουν. 1839, δὲν ἤκουσε δὲ αὐτὸν παραγγέλλοντα εἰς τοὺς ἐναγομένους τὸ νὰ τὸν εἰδοποιήσωσι κατὰ τὴν σύναξιν τῶν καρπῶν.

Διϊσχυρισθέντων ἑπομένως τῶν ἐναγομένων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὅτι ὁ ἀντίδικος αὐτῶν τοῖς παρήγγειλε νὰ δώσωσι τὸ μερίδιόν του εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τῶν προσόδων· τὸ εἰρηνοδικεῖον δὶ ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 168, ἐσυγχώρησεν εἰς τοὺς ἐναγομένους ν' ἀποδείξωσι τὸν ἰσχυρισμόν των τοῦτον. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης προσήγαγον οὗτοι μάρτυρας τοὺς Ι. Μαγριώτην καὶ Χρῆσον Κουτζομήτην κατὰ τῶν ὁποίων ἐπρότεινεν ὁ Ι. Περικλῆς ἐξαίρεσιν ἥτις ὅμως ἀπερρίφθη δὶ ἀποφάσεως ὑπ' ἀρ. 181 τοῦ εἰρηνοδικείου τούτου. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ῥηθέντων μαρτύρων, ὁ ἐνάγων ἐζήτησε τὸν διορισμὸν πραγματογνωμόνων πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς αὐτὸν ποσοῦ, μὴ ἀντειπόντων δὲ τῶν ἀντιδίκων πρὸς τοῦτο, τὸ εἰρηνοδικεῖον δὶ ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 182 διώρισε πραγματογνώμονας οἵτινες ὁρκισθέντες προσηκόντως ἀνέλαβον τὰ χρέη των καὶ προσήγαγον κατὰ τὴν 9 Αὐγ. 1839 τὴν ἐπὶ τούτῳ ἔκθεσίν των. Τελευταῖον συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐπὶ τῆς οὐσίας, τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 211 δὶ ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἰακώβου Περικλέους καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς τὰ ἔξοδα. Τὰς ῥηθείσας ἀποφάσεις τοῦ εἰρηνοδικείου ὑπ' ἀρ. 168, 181 καὶ 211 ἐξεκάλεσεν ὁ Ἰάκ. Περικλῆς ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, ζητῶν τῶν μὲν δύο πρώτων τὴν ἀκύρωσιν, τὴν μεταρρύθμισιν δὲ τῆς τελευταίας ὑπ' ἀρ. 211 πρὸς τὸ τέλος τοῦ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοι αὐτοῦ εἰς τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὸν μέρος ἐκ τῶν προϊόντων τῶν χωραφίων του κτλ. Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν δικάσαν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 10 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 264 ἀπόφασίν του δὶ ἧς ἀπέρριψεν τὴν κατὰ τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων τοῦ εἰρηνοδίκου Ἄργους ἔφεσιν τοῦ Ἰακ. Περικλέους ὡς ἀβάσιμον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ αὐτὸς Ι. Περικλῆς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους, καθὼς καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν προεκδοθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ εἰρηνοδικείου ὑπ' ἀρ. 168, 181 καὶ 211· 1. διότι ἡ προκειμένη ὑπόθεσις ἐδικάσθη χωρὶς νὰ προηγηθῇ ποσῶς ἀγωγὴ καὶ κλῆσις· 2. διότι τὸ εἰρηνοδικεῖον καὶ πρωτοδικεῖον ἔπραξαν ὑπέρβασιν καθηκόντων δικάσαντα τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ἥτις ὑπάγεται εἰς διοικητικὰς ἀρχὰς ἢ μᾶλλον ποσῶς εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον ὡς πρῶτον βαθμὸν καὶ τὸ πρωτοδικεῖον ὡς δεύτερον, ἡ δὲ παραβίασις αὕτη οὖσα δημοσίας τάξεως ἐπιφέρει ἀναίρεσιν· 3. διότι ὑπάρχει ἔλλειψις αἰτιολογικοῦ ἐπὶ τῶν διαφόρων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος καθὼς καὶ ἔλλειψις διατακτικοῦ· 4. διότι διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 285, 286 καὶ 287 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἐμπεριέχοντα ὁριστικὰς διατάξεις, καὶ 5. ὡς ἐπὶ ἀκροατηρίου μεταξὺ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του προσέθεσε, διότι δὲν προηγήθη ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Αν. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ μεταξὺ Ἰακ. Περικλέους καὶ Παρασκευᾶ Παλάσκα καὶ τῶν λοιπῶν ὑπόθεσις ἐδικάσθη μὴ γεομένης ἀγωγῆς καὶ κλήσεως, ἀποδεικνύεται ἀνυπόστατος ἐξ αὐτῶν τῶν προσβαλλομένων διὰ τῆς ἀναιρέσεως ἀποφάσεων, καθότι ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἀποφάσεων, γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Ἰάκ. Περικλῆς ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Παρασκευᾶ Παλάσκα καὶ λοιπῶν ζητῶν παρ' αὐτῶν ποσότητα τινὰ προϊόντων ἐκ τῶν χωραφίων του, καὶ ἐκλήτευσεν αὐτοὺς νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Ἄργους·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ ἄρθ. 811 τῆς πολιτ. δικονομίας δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ νέος λόγος εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὅσις δὲν εἰσήχθη ἤδη εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια, ἐκτὸς ἂν ὁ λόγος οὗτος ἐνάγεται εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ἕνεκεν ἀναρμοδιότητος τοῦ εἰρηνοδίκου ὄχι μόνον ἐκίνησεν τὴν ἀγωγήν του ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, ἀλλὰ προσούτοις δὲν προσέβαλλε τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου δευτέρου βαθμοῦ, ἡ δὲ διάταξις τοῦ 491 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἡ δικαιοδοσία τοῦ εἰρηνοδίκου, εἰμὴ ὅταν ὅλοι οἱ διάδικοι ζητήσωσι τοῦτο ῥητῶς καὶ συνταχθῇ ἔκθεσις περὶ τούτου, δὲν ἀφορᾷ τὴν κοινὴν εὐταξίαν ἀλλὰ τὸ συμφέρον μόνον τῶν διαδίκων, οἵτινες ἂν ἐπιτρέπετο ἡ σιωπηλὴ παράτασις, ἠδύνατο ἀπὸ ἄγνοιαν νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην δικαιοδοσίαν, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν ὑπῆρξε ῥητὴ δι' ἐκθέσεως γενομένη παράτασις τῆς δικαιοδοσίας τοῦ εἰρηνοδίκου δὲν εἶναι δεκτὸς ὡς προταθεὶς κατὰ πρώτην φορὰν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὑπάρχει ἔλλειψις αἰτιολογικοῦ καὶ διατακτικοῦ εἰς τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις ἀποδεικνύεται ἀνυπόστατος ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἀποφάσεων·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Ἄργους εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸν 2 παράγραφον τοῦ 519 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ὡς μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν·

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰακώβου Περικλέους, κατοίκου Ναυπλίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 264 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικείου καὶ τῶν ὑπ' ἀρ. 168, 181 καὶ 211 π. ε. ἀποφάσεων τοῦ εἰρηνοδίκου Ἄργους, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 46 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Δεκεμβ. τοῦ 1840 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Φεβρουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 1.

Περὶ ἐξαιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀπος. καὶ Γεωρ. Περρούκα κλπ., καὶ τοῦ Χρήστου, Κωνστ., Ἰω. καὶ Εὐφροσύνης Θ. Βλάση κλπ.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 88)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου ἐξαιρουμένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ ὑπογραμμ. Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ ἐξαιρέσεως αἴτησιν.

Ὑπαρχούσης δίκης ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου μεταξὺ τοῦ Ἀπος. καὶ Γεωρ. Περρούκα, Π. Πολυδώρου ἐπιτρόπου τῆς συζύγου του Ἑλένης Περρούκα, καὶ Δημ. Περρούκα ἐξ ἑνὸς μέρους, καὶ τοῦ Χρήσου, Κωνς., Ἰω. καὶ Εὐφροσύνης Θ. Βλάση καὶ τῆς Εὐδοκίας Π. Κοτῆρα ἀφ' ἑτέρου, οἱ πρῶτοι ἐζήτησαν τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν, ὅτε διετέλει ὁ ῥηθεὶς Κ. Χ. Κλονάρης εἰς Ἄργος, ἐσυμβούλευσε τοὺς ἀντιδίκους των Βλάσιδες καὶ μάλιστα ἐπροσπάθησε νὰ τοὺς συμβιβάσῃ μετὰ τοῦ Α. καὶ Γ. Περρούκα· ὑποσχεθεὶς μάλιστα καὶ δὶ ἐγγράφου του πρὸς τοὺς ῥηθέντας Α. καὶ Γ. Περρούκα νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ εἰς ὅλας τὰς μετὰ τοῦ Δ. Περρούκα διαφοράς των· 2. διότι αἱ μεταξὺ τοῦ Κ. Χ. Κλονάρη καὶ τῆς οἰκογενείας Βλάση σχέσεις εἶναι ἰδιάζουσαι καὶ εἰς ἄκρον φιλικαί. Πρὸς βεβαίωσιν δὲ τῶν λόγων των ἐπαρουσίασαν τὸ ἀπὸ 17 Δεκεμβ. 1830 συμφωνητικὸν μεταξὺ τοῦ Κ. Χ. Κλονάρη καὶ τῶν ἀδελφῶν Α. καὶ Γ. Περρούκα καὶ ἐζήτησαν νὰ τοὺς χορηγηθῇ ἡ ἄδεια νὰ ἀποδείξουν διὰ παντὸς μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ Κ. Χ. Κλονάρης ἐσυμβούλευσεν εἰς Ἄργος τοὺς Βλάσιδες εἰς τὴν προκειμένην δίκην, καὶ ὅτι αἱ σχέσεις τοῦ ῥηθέντος Κ. Χ. Κλονάρη μετὰ τῆς οἰκογενείας Βλάση εἶναι ἐξιδιάζουσαι καὶ εἰς ἄκρον φιλικαί. Κοινοποιηθείσης τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης εἰς τὸν ἐξαιρούμενον, οὗτος ἀπήντησεν ὅτι ἡ μετὰ τοῦ Χ. Βλάση σχέσεις του δὲν εἶναι τόσον σενὴ ὥσε νὰ φέρῃ ἐξαίρεσιν, ὅτι συμβουλὰς περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως δὲν ἔδωσε, ὅτι τὸ παρουσιαζόμενον συμφωνητικὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν Α. καὶ Γ. Περρούκα ἀναφέρεται εἰς ἄλλην παρὰ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ὅτι συμβιβασμὸν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν καὶ τῆς οἰκογενείας Βλάση, οὔτε αὐτὰ τὸν ἐπρότειναν, οὔτε οὗτος τοὺς ἐπρόσφερεν, ὅτι μόνον ὁ Δ. Περρούκας τοῦ ἐζήτησε κατὰ τὸ 1834 νὰ παρεμβῇ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν Βλάση καὶ νὰ τοὺς συμ-

βιβάση ἢ νὰ τοὺς δικάση ἀνεκκλήτως ὡς κοινὸς τῶν δύο μερῶν διαιτητὴς, ἀλλ' ὅτι ἀπεποιήθη τὴν πρότασίν του· ἐπρότεινε δὲ ὁ ἴδιος καὶ τὸν ἑξῆς λόγον ἐξαιρέσεως ὅτι ἀπὸ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἐγεννήθη ποινικὴ δίκη μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ του Κωνς. Κλονάρη καὶ τοῦ Δ. Πορρούκα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τοὺς δικηγόρους Π. Καλλιγᾶν, Ἰω. Τυπάλδον καὶ Σ. Τριανταφύλλην πληρεξουσίους τῶν προτεινόντων τὴν ἐξαίρεσιν, τὸν δικηγόρων Α. Πετζάλην πληρεξούσιον τοῦ Χ. Βλάση καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 41 καὶ 42 τῆς πολιτ. δικονομίας οἱ περὶ ἐξαιρέσεως λόγοι πρέπει νὰ ἦναι προσηκόντως βεβαιωμένοι, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐξαίρεσις τοῦ Κ. Χ. Κλονάρη προτείνεται πρῶτον διότι ὁ Κ. Χ. Κλονάρης ἐσυμβούλευσε ὡς δικηγόρος τοὺς ἀδελφοὺς Βλάση καὶ ἐπροσπάθησε νὰ συμβιβάση αὐτοὺς μετά τινων ἐκ τῶν Περρούκα, δεύτερον, διότι μεταξὺ τοῦ Κ. Χ. Κλονάρη καὶ τῶν Βλάση ὑπάρχει σχέσις φυλίας ἰδιαιτέρα, ἀλλ' ἐν τοσούτῳ κἀνὲν εἶδος ἀποδείξεως ἢ ἐνδείξεως δὲν προσήχθη πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων τούτων, τὸ δὲ προσαχθὲν συμφωνητικὸν μεταξὺ τοῦ τότε δικηγόρου Κ. Χ. Κλονάρη καὶ τῶν ἀδελφῶν Ἀπος. καὶ Γεωργ. Περρούκα δὲν ἔχει ἐπιρροὴν, διότι ἀφορᾷ ἄλλην παρὰ τὴν προκειμένην μεταξὺ τῶν Βλάση καὶ Περρούκα διαφοράν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Κωνς. Κλονάρης ἀδελφὸς τοῦ Κ. Χ. Κλονάρη εἶχε δίκην ποινικὴν μετὰ τοῦ Δ. Περρούκα, δὲν ἕπεται ὅτι μεταξὺ τοῦ ἐξαιροῦντος καὶ τοῦ ἐξαιρουμένου ὑπάρχει ἔρις ἢ ἔχθρα·

Ἐπειδὴ διὰ νὰ ἐπιβληθῇ κρείττων ἀπόδειξις ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ ἤδη βεβαίωσίς τις δι' ἧς νὰ πειθανολογῶνται τὰ περιστατικὰ ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ αἴτησις ἐξαιρέσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει κἀμμία βεβαίωσις, ἑπομένως ἡ αἴτησις τοῦ νὰ συγχωρηθῇ ἀπόδειξις εἶναι ἀπορρίπτεα κατὰ τὸ 45 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 8 Δεκεμβρ. π. ε. αἴτησιν τοῦ Ἀποστόλου Γεωρ. καὶ Δημ. Περρούκα, Παναγ. Πολυδώρου, ἐπιτρόπου τῆς συζύγου του Ἑλένης Περρούκα, περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν εἰρημένων καὶ τοῦ Χρήστου, Κωνστ. Ἰω., καὶ Εὐφροσύνης Θ. Βλάση, Εὐδοκίας συζύγου Π. Κωτῆρα διαφορᾶς, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἐξαίρεσιν εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 28, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου των.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πρώτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Φεβρουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 2.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Αἰμιλίας Καζάλη, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Ἀλεξ. Κοντοσταύλου, κατοίκου Πειραιῶς.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 88.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἀντ. Ἰω. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τῆς Αἰμιλίας Καζάλη, κατοίκου Ἀθηνῶν, πένητος ἀναιρετειούσης, παρασαθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Α. Πετζάλη δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Ἀλεξ. Κοντοσαύλου κατοίκου Πειραιῶς ἀναιρεσιβλήτου, παρασαθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Ἐμ. Πρασσακάκη καὶ Α. Τολμίδου δικηγόρων.

Ἡ Αἰμιλία Καζάλη δι' ἀγωγῆς της ἀπὸ 20 Μαρτ. 1840 ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἐξέθεσεν ὅτι ὁ Ἀλέξ. Κοντόσαυλος ἐνήργησε νὰ συνταχθῇ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Πιτάρη ἔγγραφον συμβόλαιον ὑπ' ἀρ. 1063 εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ἔβαλε νὰ συνυπογράψῃ χωρὶς νὰ δύναται νὰ γνωρίζῃ καὶ ὁποίας διὰ τῆς ὑπογραφῆς της ἐζήτη νὰ τῆς ἐπιβάλλωσιν ὑποχρεώσεις, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἤδη παρατηρεῖ ὅτι θεωρεῖται συνυπόχρεως μετὰ τοῦ συζύγου της μιᾶς ποσότητος σημαντικῆς εἰς τὴν ὁποίαν δὲν συνέπραξεν, ὅτι τὸ συμβούλαιον αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ὠφεληθῇ ὁ Κοντόσαυλος καθὼς καὶ τὰ προηγούμενα ὑπὸ τοιαύτην μορφὴν δανειστικὰ ἔγγραφα, ὑποκρίπτουν ἄλλου εἴδους ὑποχρεώσεις καὶ γέμουν ἀπὸ ἀκυρότητας· ὅτι τὸ ῥηθὲν συμβόλαιον ἐπεχείρησεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ὁ ἀντίδικος νὰ ἐκτελέσῃ μεταχειρισθεὶς καὶ ἀναγκαστικὰ μέτρα περιορισθέντα εἰς μίαν μόνον ἐπιταγὴν, ἀκολούθως ὅμως σκεφθεὶς ὁποῖον παραπεποιημένον χαρακτῆρα φέρει τὸ ῥηθὲν συμβόλαιον καὶ θεωρήσαν ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ τὴν ἀναγκάσῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὅσα ἀναφέρονται εἰς αὐτὸ ὑποχρεώσεων ἐγκατέλειπεν αὐτὴν καὶ ἀπεύθυνεν ὅλας του τὰς ἀξιώσεις κατὰ τοῦ συζύγου της, ἐκθέσας εἰς πλειστηριασμὸν τὴν ὁποίαν ἐσφαλμένως ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν οἰκίαν, ὅτι ἀποτυχὼν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, διότι ἡ ῥηθεῖσα οἰκία ἐπεδικάσθη κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς αὐτὴν, μετέστρεψεν ἤδη τὰς ἀξιώσεις του κατ' αὐτῆς καὶ ζητεῖ παρ' αὐτῆς, ὅ,τι ποτὲ δὲν τῇ ἔδωκεν καὶ διὰ ταῦτα ἐξαιτεῖται· 1. νὰ κηρυχθῇ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ πάσης πρὸς τὸν Κοντόσταυλον ὑποχρεώσεως· 2. νὰ κηρυχθῇ ἄκυρον τὸ ὁποῖον ἐκδιάζει ὁ ἀντίδικος συμβόλαιον ἀπέναντι αὐτῆς· 3. νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ

γενομένη κατάσχεσις ἐπὶ τῆς οἰκίας της καὶ 4. νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὰς ζημίας καὶ ἔξοδα. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ πρωτοδικεῖον ἐξέδοχε τὴν ἀπὸ 27 Ἀπριλ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 3766 ἀπόφασιν δι' ἧς ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Α. Κοντόσταυλον νὰ ἀποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου ὅτι ἡ Αἰμιλία Καζάλη ἦτον ἔμπορος κατὰ τὴν 11 Μαΐου 1836, ὅτε συνετάχθη τὸ εἰρημένον ὑπ' ἀρ. 1063 συμβόλαιον καὶ ἔγειναν αἱ ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμεναι πληρωμαὶ χρημάτων ἀπὸ τὸν Κοντόσαυλον. Ἐπέτρεψε δὲ εἰς τὴν ἐνάγουσαν Αἰμιλίαν Καζάλη ν' ἀποδείξῃ διὰ τῶν νομίμων μέσων ὅτι τὸ ποσὸν τῶν 55,543 δραχ. καὶ 40 λεπ. ἐπληρώθη ἀπὸ τὸν Κοντόσαυλον διὰ χρέη τοῦ συζύγου της Φ. Καζάλη, ἔταξεν ἡμέραν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων καὶ παρακατάθεσιν τῶν ἐγγράφων ἀποδείξεων, ἀνέσειλλε προσωρινῶς τὸν πλειστηριασμὸν κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκίας καὶ ἐπεφυλάχθη νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῶν ἐξόδων εἰς τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Α. Κοντόσταυλος ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ ἡ Αἰμιλία Καζάλη ἀντεκάλεσε καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτὴν καὶ τὸν ἀντίδικον ἀπόδειξιν. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραδεχθὲν διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ὀκτωβρ. 1840 ὑπ' ἀριθμ. 172 ἀποφάσεώς του τὴν ἔφεσιν τοῦ Α. Κοντοσαύλου, ἀπέρριψε τὴν ἀντέφεσιν τῆς Αἰμαλίας Καζάλη, ἠφάνισε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 3 Μαρτ. 1840 ἀγωγὴν τῆς Αἰμιλίας Καζάλη κατὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 1063 συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου διὰ νὰ λάβῃ τοῦτο τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα καὶ κατεδίκασε τὴν Αἰμιλίαν Καζάλη εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ ῥηθεῖσα Αἰμιλία Καζάλη ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ἀντιφωνήσεως καὶ προσποιήσεως νόμων· ἀ. διότι ἐνῷ τὰ ὁποῖα παραδέχεται ὡς ἀληθῆ συμπεριλαμβανόμενα εἰς τὸ συμβόλαιον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀκυρότητα ἐζήτει, πραγματικὰ περιστατικὰ σχηματίζουν ἐντελῶς τὸ συνάλλαγμα τῆς ἀντιφωνήσεως, ἀφ' ἑτέρου παρεγνώρισεν ἤτοι ἠρνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν μετὰ τῶν νόμων τῆς ἀντιφωνήσεως σχέσεις των καὶ καταφεύγον εἰς ἰδεολογικοὺς συμπερασμοὺς μὴ ἔχοντας κἀμμίαν σχέσιν μὲ τὸ προκείμενον ζήτημα ἠρνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτὸ ὡς τοιοῦτον· β'. διότι ἐνῷ ὁ οὐσιώδης χαρακτὴρ καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ἰδιότης τῶν εἰκονικῶν συμβολαίων συνίσταται ὥστε ἡ ἐσωτερική των οὐσία νὰ μὴ συνάδει μὲ τὸν ἐξωτερικὸν ὑπὸ τὸν ὁποῖον καλύπτονται τύπον καὶ ἑπομένως εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, ὁ ἐξωτερικὸς τύπος, ἐνῷ προσβάλλεται τὸ συμβόλαιον ὡς εἰκονικὸν δὲν καθίσταται ἀναγκαῖος ὅρος τῆς γνησιότητός του καὶ διακριτικὸν σημεῖον τῆς οὐσίας του τὸ ἐφετεῖον ἀπ' ἐναντίας διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα ὁμολογεῖ εἰς τὸ προσβαλλόμενον συμβόλαιον ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὰ χρέη τοῦ συζύγου της ἐνῷ ἀπέδειξε τὸ ἐναντίον, καὶ ἐνῷ διὰ τοῦτο τὸ προσέ-

βαλλεν ὡς εἰκονικὸν, ὡς γενόμενον οὕτω κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀντιδίκου της διὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὰ τῶν ἀπαγορεύσεων ἐμπόδια, τοῦ νόμου μὴ παραδεχομένου ἰσχυρὰς τὰς ἀναδοχὰς τῶν συζύγων, ἐπεχείρησε νὰ συνάξῃ ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπειδὴ ὡμολόγησεν, οὕτω δὲν δύναται νὰ ἦναι εἰκονικὸν καὶ τοιουτοτρόπως ὑπέπεσεν εἰς τὸ ἀτόπημα νὰ ἀποποιηθῇ τὴν ὕπαρξιν τῶν εἰκονικῶν συμβολαίων· γ'. διότι παρεβίασε τὰς περὶ ἀδιαιρέτου τῶν ὁμολογιῶν ἀρχὰς καὶ ἐνῷ παρέλαβεν ὡς ἐπιχείρημα κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης τὸ διαληφθὲν μέρος τοῦ συμβολαίου δὲν παρεδέχθη τὸ λοιπὸν μέρος διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεδεικνύετο ὅτι δὲν ἔλαβε μετοχὴν· δ'. διότι παρεβίασε τὴν τῶν δικαστικῶν ὁμολογιῶν αὐθεντικὴν δύναμιν, ὡς μὴ παραδεχθὲν τὰς ἰσχυρὰς καὶ διαφόρους ὁμολογίας τοῦ ἀντιδίκου της, ὅτι δὲν εἶχε πρὸς αὐτὸν κἀμμίαν ὑποχρέωσιν, καταφυγὸν ὡσαύτως εἰς ἰδανικοὺς συμπερασμοὺς τοὺς ὁποίους ἀντικατέστησεν εἰς τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων· ἐπρόσθεσε δὲ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών της ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ τοὺς ἑξῆς λόγους· 2. ὅτι τὸ δικαστήριον παρεβίασε τοὺς δύο βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας ἐκδικάσαν τὴν οὐσίαν ἐνῷ ἐπρόκειτο περὶ παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως καὶ παρεβίασεν ἐπίσης τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 345 τῆς πολιτ. δικονομίας ἐναντίον τῶν ῥητῶν περιορισμῶν τῶν προτάσεών της· 3. ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος, καθόσον ἐκθέτουσα τὴν ὑπόθεσιν τῆς κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης διδομένης actio in reverso, δὲν ἀναφέρει πόθεν συνήγαγε τὰ περιστατικὰ τῆς πιθανότητος ταύτης· 4. ὅτι ὁ ἀβέβαιος καὶ δυνητικὸς τρόπος τῆς actio in reverso καθιστᾷ ἐπίσης πλημμελῆ τὴν ἀπόφασιν ἥτις πρέπει νὰ ἐκφράζῃ θετικῶς τὴν πεποίθησιν τοῦ δικαστηρίου· 5. ὅτι μὴ προσδιορίζοντος τοῦ δικαστηρίου κατὰ πόσον μέρος ὠφελήθη ἡ ἀναιρεσείουσα ἀπὸ τὰ χρέη τοῦ συζύγου της καὶ ἑπομένως κατὰ πόσον μέρος ἀποκρούεται ἡ περὶ τῆς ἀντιφωνήσεως ἀγωγής της καὶ ἐλλειπούσης τῆς ἀκριβοῦς ἀναλογίας μεταξὺ τῆς ὑποθετικῆς ταύτης ὠφελείας καὶ τοῦ ποσοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ὑπεχρεώθη παρεβιάσθη ὁ αὐτὸς περὶ actio in re, νόμος· 6. ὅτι ἡ περὶ τοῦ δεδικασμένου τῆς οἰκίας τῶν συζύγων Καζάλη πρότασις ἐξετέθη ἢ ἦτον ἔνσασις ἔχουσα ἱσορικὴν αἰτίαν καὶ ἴδιον συμφέρον ἐπὶ τῆς δίκης καὶ τὸ δικαστήριον παρηνόμησε νὰ τὴν χαρακτηρήσῃ ὡς ἁπλοῦν ἐπιχείρημα ἐνῷ μάλιστα ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς· 7. ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεβίασε τὸ ἄρθ. 5 τοῦ Ἀρμενοπούλου περὶ συμβολαίων ἐξαγαγὼν τὴν ὑποχρέωσιν τῆς Αἰμιλίας Καζάλη ἀπὸ τὸ μνημονευθὲν ἔγγραφον χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ μνημονευόμενα τὰ ὁποῖα μάλιστα ἀπορρίπτει.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούσῃ, τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 745 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας πᾶσα αἴτησις γενομένη πρωτοδίκως καὶ ἂν δὲν ἐξεδόθη περὶ αὐτῆς ἀπόφασις δύναται νὰ ἦναι ἀντικείμενον ἐφέσεως· ἐκ δὲ τούτου συνάγεται ὅτι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως εὑρίσκεται εἰς ὥριμον κατάστασιν διὰ ν' ἀποφασισθῇ ὁριστικῶς δύνανται οἱ ἐφέται ν' ἀποφασίζωσι περὶ αὐτῆς ὁριστικῶς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου βεβαιοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἡ αἰτοῦσα τὴν ἀναίρεσιν ἐσυζήτησε πρωτοδίκως τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἡ ὑπόθεσις προπαρασκευάσθη παρ' αὐτῆς ἐντελῶς, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀποφασίσαν μετὰ τοῦ παρεμπίπτοντος ζητήματος καὶ περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως δὲν παρεβίασε τὰς περὶ δύο βαθμῶν διαδικασίας διατάξεις·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 810 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας λόγος πρὸς ἀναίρεσιν δὲν ὑπάρχει, ὁσάκις ἡ ἑρμηνεία τοῦ δικαστηρίου ἐνάγεται ἁπλῶς εἰς πράγματα ἢ ἀποβλέπει τὴν ἔννοιαν συμβολαίου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἑρμηνεῦσαν τὸ μεταξὺ Αἰμιλίας Καζάλη καὶ Ἀλεξ. Κοντοσαύλου συμβόλαιον καὶ παραδεχθέν ἐκ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ προσεχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι τὸ συμβόλαιον δὲν εἶναι εἰκονικὸν οὐδ' ὑποκρίπτει ἐγγύησιν ἐκ μέρους τῆς Αἰμιλίας Καζάλη ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐξηγῆσαν καὶ καθμίσαν πραγματικὰ περιστατικά, τῶν ὁποίων ἡ ἐκτίμησις διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἑπομένως προκειμένου λόγου περὶ ἑρμηνείας πραγμάτων καὶ ἰδίως περὶ τῆς ἐννοίας συμβολαίου οἱ περὶ ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ἀντιφωνήσεως καὶ προσποιήσεως νόμων λόγοι εἶναι ἀπαράδεκτοι·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως ἀνυπόστατος, καθότι ἡ ἀπόφασις φέρει ἀποχρώσας αἰτιολογίας·

Ἐπειδὴ ὁ περὶ τοῦ δεδικασμένου πράγματος λόγος εἶναι ὡσαύτως ἀνυπόστατος, καθότι ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1512 ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν δικασθεῖσα ὑπόθεσις ἦτον ἄλλη παρὰ τὴν προκειμένην·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Αἰμιλίας Καζάλη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Ὀκτωβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1728 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὴν αἰτήσασαν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. τεσσαράκοντα τρεῖς, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου της.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Φεβρουαρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πρώτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Φεβρουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 3.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Αἰκατερίνης Ἀθ. Θεοχάρη, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Κωνς. Στυλιανέση, κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν.

(Αριθ. βιβλ. καταχ. 88.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀρειοπαγ. Κ. Διομήδ. Κυριακοῦ, ἀναπληροῦντος τοὺς κωλυομένους εἰσαγγελέα Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμμ. Ἰ. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Φεβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τῆς Αἰκατερ. Ἀθ. Θεοχάρη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσειούσης παραγαθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Κ. Πολυάδου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Κωνς. Στυλιανέση κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου, μὴ ἐμφανισθέντος.

Ὁ Κωνς. Σπήλιος Βρυζάγιας διὰ συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 2641 γενομένου τὴν 21 Ὀκτωβρ. π. ε. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Πιτάρη παρεχώρησεν εἰς τὸν Ἀθ. Θεοχάρην τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐργολαβίαν τῶν τοίχων καὶ γεφυρῶν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ Μάνδρας μέχρι τοῦ Βίλαρη, ὁ δὲ Ἀθ. Θεοχάρης ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν εἰρημένον, ἢ κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Κ. Μαρινάκην δρ. 1433 ὅσας μέχρι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἐξώδευσεν εἰς προθεσμίαν 41 ἡμέρας. Ὁ Σπήλιος Βρυζάγιας τὴν 29 Νοεμβ. π. ε. λαβὼν παρὰ τοῦ Κωνς. Στυλιανέση ὡς τοῦτο δηλοῦται ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2964 συμβόλαιον τὰς ἀνωτέρω δρ. 1433 παρεχώρησεν εἰς τοῦτον τὸ κατὰ τοῦ Ἀθ. Θεοχάρη περὶ αὐτῶν δικαίωμά του. Ὁ δὲ Κωνς. Στυλιανέσης περιαφθέντος τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὸ ἀνωτέρω συμβόλαιον διέταξε τὴν 23 Δεκεμβρ. 1837 τὸν ὀφειλέτην του Ἀθ. Θεοχάρην νὰ πληρώσῃ τὴν διαταγήν του. Τὴν δὲ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατέσχε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ κειμένην εἰς τὴν θέσιν Ριζόκαστρον, καὶ τὴν 3 Ἰανουαρ. ἐπέδωκε διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τὴν ἔκθεσιν τῆς κατασχέσεως αὐτῆς εἰς τὸν Ἀθ. Θεοχάρην, εἰδοποιῶν αὐτῷ τὸν χρόνον τοῦ πλειστηριασμοῦ της. Ὁ ὀφειλέτης Ἀθ. Θεοχάρης καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Αἰκατερίνη ἀνέκοψαν τὴν πρὸς πληρωμὴν διαταγὴν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· ὅτι ὁ Ἀθαν. Θεοχάρης ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Σπήλιον Βρυζάγιαν δρ. 1433, ἀλλ' εἰς τὴν ὑποχρέωσίν του ταύτην ὑπάρχει σιωπηλὴ ἡ αἵρεσις ἂν τῷ ὄντι τόσα ἐξώδευσεν, ὅτι ὁ Βρυζάγιας δὲν ἀπέδειξεν ὅτι τόσα ἐξώδευσεν ὅτι ἐπιμένοντος τοῦ Βρυζάγια εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ἀποδείξεως, δύναται ὁ ὀφειλέτης νὰ διϊσχυρισθῇ ὅτι ὁ Βρυζάγιας

μετεχειρίσθη δόλον καὶ ἀπάτην εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπ' ἀρ. 2641 συμβολαίου, περίπτωσις εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθ. 414 §. 2 τῆς πολ. δικονομίας, ὅτι παρανόμως ἐνήργησε κατάσχεσιν ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς συζύγου της καὶ τοῦτο δύναται ν' ἀποδείξῃ καὶ ὅτι ἐξαιτεῖται· ά. νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικός του νὰ προσαγάγῃ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι τῷ ὄντι ἐπλήρωσε δρ. 1433· β'. ν' ἀναχαλλῇ ὁ πλειοψηφισμὸς καὶ γ'. νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 1706 ἀπόφασιν διὰ τῆς ὁποίας· 1. διέταξε τὸν ἐνάγοντα Θεοχάρην ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἰς τὴν συμφωνίαν τῆς πληρωμῆς δρ. 1433 πρὸς τὸν Βρυζάγιαν ὑπεχρεώθη διὰ δόλου καὶ ἀπάτης· 2. ἡ Αἰκατερίνα σύζυγος τοῦ Ἀθ. Θεοχάρη ν' ἀποδείξῃ ὡσαύτως ὅτι ἡ κατασχεθεῖσα οἰκία εἶναι ἰδιοκτησία της. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ὁ Κωνς. Στυλιανέσης, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 1166 ἀπόφασιν δι' ἧς παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ Κωνς. Στυλιανέση ἠφάνισε τὴν μνημονευθεῖσαν ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Ἀθ. Θεοχάρη κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς οἰκίας του ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τοῦ Κ. Στυλιανέση, καὶ ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴν τῆς Αἰκατερίνης Θεοχάρη. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ Αἰκατερίνη Θεοχάρη ἔκαμεν ἀνακοπὴν τὴν 9 Μαΐου π. ε. καὶ εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ὑπογραφή, «ἡ διάδικος Αἰκατερίνη Θεοχάρη, ὡς ἀγράμματος δὲ ὑπογράφεται διὰ χειρὸς ἐμοῦ Ἀθ. Δημίδου» Τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκεν ἑπομένως τὴν ὑπ' ἀρ. 1260 καὶ ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1839 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἠκύρωσε τὴν ἀπὸ 9 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀνακοπὴν τῆς Αἰκατερίν. Θεοχάρη. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἡ εἰρημένη Αἰκατερ. Θεοχάρη διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρ. 237, 598, 13 καὶ 14 τῆς πολιτ. δικον. καθότι τὸ ἄρθρον 237 τῆς πολιτ. δικονομίας εἰς τὸ ὁποῖον παραπέμπει τὸ ἄρθ. 598 τῆς αὐτῆς δικονομ., διατάττει μὲν νὰ ὑπογράφεται τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς ἢ παρὰ τοῦ διαδίκου ἢ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου του, ἐννοεῖ δὲ βέβαια ὡς ὑπογραφὴν τοῦ διαδίκου εἰς αὐτὸ, ὅταν αὕτη γίνεται, ὅπως ὑπάρχει γεγραμμένη ἡ ὑπογραφὴ αὐτῆς εἰς τὸ ἀπὸ 9 Μαΐου 1839 ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς· 2. διότι παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 224 §. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας, καθότι κατὰ τὸ ῥηθὲν ἄρθρ, ἐὰν ὁ πένης ἡττηθῇ πληρόνει τὰ δικαστικὰ ἔξοδα ὅταν εὐπορήσῃ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνῷ ἡ αἰτοῦσα τὴν ἀναίρεσιν ἀπήλαυσε κατὰ τὸν νόμον τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων, ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐφετείου, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἀναφέρει εἰς τὸ διατακτικόν της μέρος ὅτι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα εἰς τὰ ὁποῖα κατεδικάσθη πρέπει νὰ πληρωθῶσιν ὅταν εὐπορήσῃ, ὁ δὲ ἀντίδικος ζητεῖ παρ' αὐτῆς τὴν ἀπόδοσιν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσειούσης, καὶ τὸν ἐκπληροῦντα χρέη εἰσαγγελέως δικαστήν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἄρθ. 237, 598, 13 καὶ 14 τῆς πολιτ. δικονομίας συνάγεται, ὅτι τὰ παρὰ τῶν διαδίκων εἰς ἀλλήλους κοινοποιούμενα ἔγγραφα πρέπει νὰ ὑπογράφωνται ἢ παρ' αὐτῶν τούτων ἰδιοχείρως ἢ παρὰ τῶν νομίμων διωρισμένων πληρεξουσίων των· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδέτερος τῶν ὅρων τούτων ἐξεπληρώθη διότι ἡ μὲν ἀναιρεσείουσα Αἰκατερ. Θεοχάρη καθὸ ἀγράμματος δὲν ὑπεγράφη, ὁ δ' ἀντ' αὐτῆς ὑπογραφόμενος ἢ ὁ ὑπογράψας αὐτὴν Α. Δημήδης δὲν εἶχε τὸν νόμιμον πληρεξουσίου χαρακτῆρα ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν βεβαιοῦται, ἑπομένως ὁ πρῶτος ἀναιρέτεως λόγος ὁ εἰς τὴν παραβίασιν τῶν εἰρημένων ἄρθρων στηριζόμενος εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν §. 2 τοῦ 224 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομ. ἀπαλλάττεται ὁ πένης διάδικος ἡττηθεὶς ἀπὸ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, δι' αὐτῶν ὅμως ἐννοοῦνται μόνον τὰ εἰς τὸ δικαστήριον ὀφειλόμενα, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ πρὸς τὸν ἀντίδικον, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοιαῦτα εἶναι τὰ ἔξοδα ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ὁ δεύτερος τῆς ἀναιρεσειούσης λόγος, ὥστε καὶ ἡ προτεινομένη τοῦ εἰρημένου ἄρθρου παραβίασις εἶναι ἐπίσης ἀνίσχυρος·

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Αἰκατερίνης Ἀθ. Θεοχάρη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Ἰουν. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 1260 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμ. 29, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Φεβρουαρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Φεβρουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 4.

Περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Γεωργ. Ζαφειρίου κλπ., κατοίκων τοῦ χωρίου Ῥαχαις τῆς Φθιωτίδος, καὶ τοῦ Χασὰν Ἐφέντη Μουδεριζαδὲ, ἐπιτρόπου τοῦ Μουσταφᾶ Μπεϊζαδὲ, διαμένοντος εἰς Ἀθήνας, ὑποθέσεως.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 88.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἰω. Κόνιαρη δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, ἀναπληροῦντος τοὺς κωλυομένους εἰσαγγελέα Κ. Δ. Γ. Σοῦτσον καὶ ἀντεισαγγελέα Κ. Γ. Α. Ναύτην, καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς ὑπόθεσιν μεταξὺ τοῦ Γεωργ. Ζαφειρίου, Ἀγγελῆ Θεοδώρου, Κωνς. Νικολάου, Σταμάτη Ἰωάννου, Θεοδ. Ἀναγνώσου, Ἀθαν. Δήμου καὶ Τριανταφύλλου Γεωργίου, κατοίκων τοῦ χωρίου Ῥάχαις τῆς Φθιώτιδος, ἐξ ἑνὸς μέρους ἐναγόντων παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Π. Κενταύρου, διορίσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξούσιόν του τὸν δικηγόρον Χ. Ζῶτον, καὶ τοῦ Χασᾶν Ἐφέντη Μουδεριζαδὲ, ἐπιτρόπου τοῦ Μουσαφᾶ Μπεϊζαδὲ, διαμένοντος εἰς Ἀθήνας ἐξ ἑτέρου, ἐναγομένου παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Ὁ Χασᾶν Ἐφέντης Μουδεριζαδὲς, ἐπίτροπος τοῦ Μουσταφᾶ Μπεϊζαδὲ, ἐκίνησεν ἀγωγὴν τὴν 19 Μαρτ. 1839 ἐνώπιον τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τῶν ῥεθέντων Γεωρ. Ζαφειρίου καὶ λοιπῶν, ἀπαιτῶν μέρος ὕδατος ἀπὸ τὸ πρὸς τὴν γῆν τοῦ χωρίου των πλησίον Ῥεῦμα Βελλᾶ, ὡς ἰδιοκτησίαν του καὶ ἀναπόσπαστον παρακολούθημα τοῦ χωρίου Ἀχηνοῦ. Ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ δικάσασα ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως παρεδέχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 539 ἀποφάσεως τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος, ἀναγνωρίσασα τὸ ὕδωρ τοῦ ῥεύματος Βελλᾶ ὡς ἀνῆκον εἰς τὸ χωρίον Ἀχηνός. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ Γεώργ. Ζαφειρίου εἷς ἐκ τῶν ἐναγομένων, μαθὼν ὅτι Τουρκικόν τι ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν εἰς τὴν ἀπόφασίν της, ἦτο πλαστὸν, ἔκαμεν ἔγκλησιν πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα, ὅστις παρέπεμψεν αὐτὴν πρὸς τὸν ἀνακριτήν. Καθυποβληθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, τοῦτο ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀρ. 2070 βούλευμα δι' οὗ ἀπεφήνατο τὰ ἑξῆς· « Κηρύττον ἀποπερατωμένην τὴν ἀνάκρισιν, » παύει πρὸς καιρὸν τὴν περεταίρω καταδίωξιν κατὰ τοῦ Χασὰν Ἐφέντη » Μουδεριζαδὲ, γεννηθέντος εἰς Λαμίαν καὶ κατοικοῦντος εἰς Λάρισσαν ἐτῶν » 40, ἰμάμην ὅτι κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος ἔκαμεν ἐν γνώσει χρῆσιν πλαστογρα- » φημένης ἀποφάσεως ἢ χοτζετίου, ὡς ἐκδοθείσης καὶ ὑπογεγραμμένης πα- » ρὰ τοῦ ἐν Λαμίᾳ χρηματίσαντος Γιουσοὺφ, ὑπὸ τὸ Ὀθωμανικὸν ἔτος 1240 » τῆς 19 Σελήνης Τζεμαζιοὺλ Ἐβὲλ, μεταξὺ τοῦ Μουσταφάμπεη καὶ τοῦ » Ἰτζέτμπεη περὶ τοῦ ὕδατος περὶ οὗ αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος ἐκίνησεν ἀγω- » γὴν ἐνώπιον τῆς Μικτῆς ἐνταῦθα Ἐπιτροπῆς, καὶ ἐπαρουσίασε τὴν πλα- » σὴν ταύτην ἀπόφασιν ὡς ἐπίτροπος τοῦ Μουσαφάμπεη καὶ ἐξεδόθη ἐπο- » μένως ἡ ὑπ' ἀρ. 539 ἀπόφασις τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς. » Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ δικηγόρος Χ. Ζῶτος, πληρεξούσιος τοῦ καταμηνυτοῦ ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Νοεμβρ. 1840 βουλεύματός του ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐπεκύρωσε τὸ βούλευμα τῶν πρωτοδικῶν· οἱ ἐναγόμενοι διϊσχυριζόμενοι ὅτι τὸ Τουρκικὸν ἔγγραφον ἀνεγνωρίσθη παρὰ τοῦ συμβουλίου τῶν πρωτοδικῶν πλαστὸν καὶ

τηρζόμενοι εἰς τὸ ἄρθ. 785 §. 5 καὶ 791 §. 4 τῆς πολιτ. δικονομίας, τὰ ὁποῖα εἰς τοιαύτην περίστασιν δίδουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀποφηνάμενον τὰς ἀποφάσεις δικαστήριον, ἤτοι ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ δὲν ὑπάρχει πλέον ἀπὸ τῆς 23 Μαρτ. 1839, οὐδὲ δέχεται αἰτήσεις ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, ἐξαιτοῦνται οἱ εἰρημένοι Γεώργιος Ζαφειρίου καὶ λοιποὶ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ προσδιορίσῃ καὶ σημειώσῃ ἄλλο δικαστήριον τὸ ὁποῖον νὰ δικάσῃ τὴν περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας αἴτησίν των.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούσῃ, τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἐκπληροῦντα χρέη εἰσαγγελέως δικαστήν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ 787 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ὁσάκις πρόκειται περὶ αἰτήσεως ἐπαναλήψεως διαδικασίας, ὁ Ἄρειος Πάγος τότε μόνον σημειοῖ πρὸς ἐκδίκασιν τῆς αἰτήσεως ἄλλο δικαστήριον ὅταν τὸ ἀποφηνάμενον τὴν ἀπόφασιν δὲν ὑπάρχῃ πλέον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν κατὰ τῆς ὁποίας οἱ αἰτοῦντες σκοποῦσι νὰ κάμωσι χρῆσιν τοῦ μέσου τῆς ἐπαναλήψεως ὑπάρχει εἰσέτι, ἑπομένως δὲν ὑπάρχει ἡ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένη περίπτωσις πρὸς σημείωσιν ἄλλου δικαστηρίου, καὶ ταύτης μὴ ὑπαρχούσης, κανεὶς ἐκ τῶν λοιπῶν προταθέντων λόγων δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Χρήστου Ζώτου δικηγόρου, πληρεξουσίου τοῦ Γεωργ. Ζαφειρίου καὶ λοιπῶν, κατοίκων Ῥάχαις, χωρίον τῆς Φθιώτιδος, περὶ σημειώσεως ἄλλου δικαστηρίου ἀντὶ τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του δραχ. 49.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Μαρτίου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαρτ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 5.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Καραμπέτζου, κατοίκου τοῦ χωρίου Πλατάνου τοῦ Πύργου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 47.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Νοεμβ. 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 34 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Πύργου αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγ. Καραμπέτζου, κατοίκου τοῦ χωρίου Πλατάνου τοῦ Πύργου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις, ὡς ἀπαράδεκτος, διὰ τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ νομίμου παραβόλου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρ. 485 καὶ 486 τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένα μὲ τὸν ἀπὸ 16 Αὐγ. 1838 νόμον, ὁ εἰς ποινὴν πλημμελήματος ἢ πταίσματος καταδικασθεὶς αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ὀφείλει νὰ παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν καὶ τὸ παράβολον 50 δραχ., ἐκτὸς ἐὰν εἶναι πένης· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Παναγιώτ. Καραπέτζος αἰτήσας τὴν τῆς ἀπὸ 23 Νοεμβρ. 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 34 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Πύργου δὲν παρεκατέθεσε τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον οὐδ' ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης, ἑπομένως ἡ αἴτησίς του εἶναι ἀπαράδεκτος·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγιώτου Καραμπέτζου, κατοίκου τοῦ χωρίου Πλατάνου τοῦ Πύργου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 23 Νοεμβρ. 1840 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 34 ἀποφάσεων τοῦ πταισματοδικείου, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δρ., καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰανουαρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰανουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 6.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθ. Γ. Χορμόβα, κατοίκου Ἄργους.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 88.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-

ζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα καὶ παρόντων τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ ἀναπληροῦντος τοὺς κωλυομένους εἰσαγγελέα Κ. Δ. Γ. Σοῦτζον καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα Κ. Γ. Α. Ναύτην, καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 Φεβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθ. Γ. Χορμόβα, κατοίκου Ἄργους, παραγαθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ἐμ. Πρασακάκη.

Κατὰ συνέπειαν βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ὁ Ἀθ. Γ. Χορμόβας στρατιωτικὸς, καταμηνυθεὶς ὅτι ὁμοῦ μὲ ἄλλους τὴν νύκτα τῆς 30 πρὸς τὴν 31 Ἰουλίου 1840 ἐλῄστευσε κατὰ τὴν ἀπὸ Ἄργος εἰς Τρίπολιν δημοσίαν ὁδὸν τὸν Ταχυδρόμον Χαράλαμπον Κουτζόπουλον, παρεπέμφθη ὡς ὑπαίτιος τῆς τοιαύτης πράξεως ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν Πελοπόννησον κακουργιοδικείου. Εἰσαχθέντος τούτου εἰς δίκην τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, μετὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων διαλαμβάνουσαν, ὅτι εἶναι ἔνοχος ὁ Α. Χορμόβας ὅτι θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἐπέπεσεν ὁμοῦ μὲ ἄλλους εἰς τὸν ταχυδρόμον Χαράλαμπον Κουτζόπουλον τὴν νύκτα τῆς 30 πρὸς τὴν 31 Ἰουλ. 1840 καὶ ἀφῄρεσεν ἀπ' αὐτὸν χαρτόσημα καὶ ἄλλα κινητὰ πράγματα, κατεδίκασεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1841 ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 24, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 366 §. 5 τοῦ ποιν. νόμου εἰς δώδεκα ἐτῶν δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι δὲν διετηρήθησαν οἱ περὶ τὴν διαδικασίαν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένοι τύποι· 2. διότι τὸ δικαστήριον δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον, λαβόντος μέρος τοῦ ἐνόρκου Φωτίου Σταυροπούλου ἐνῷ ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ ὁ ἔνορκος Ἀθ. Σέκερης κατὰ τὴν τάξιν τῆς κληρώσεώς του ἢ ν' ἀποδειχθῇ νόμιμον κώλυμα αὐτοῦ· 3. διότι παρεβιάσθησαν οἱ περὶ ἀποδείξεως γενικοὶ ὁρισμοὶ τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἐκπληροῦντα χρέη εἰσαγγελέως δικαστήν·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως πάσης ἀποφάσεως πρέπει νὰ στηρίζεται εἰς ὡρισμένους καὶ εἰδικοὺς λόγους, εἴτε οὗτοι ἀφορῶσι τοὺς οὐσιαστικοὺς νόμους εἴτε στρέφονται περὶ τοὺς τύπους, γενικαὶ δὲ καὶ ἀόριστοι ἐκφράσεις περὶ τῆς κακῆς ἑρμηνείας ἢ τῆς παραβιάσεως ἐκείνων ἢ τούτων δὲν δύνανται νὰ γενῶσι ποτὲ ἀντικείμενον διασκέψεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ

παρὰ τοῦ Ἀθ. Γ. Χορμόβα προτεινόμενοι λόγοι πρῶτος καὶ τρίτος φέρουσι τοιοῦτον ἀοριςίας χαρακτῆρα, διότι ὁ μὲν αἰτῶν φέρει ἁπλῶς ὅτι παρεβιάσθησαν οἱ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τύποι τῆς διαδικασίας, ὁ δὲ ὅτι παρβιάσθησαν οἱ περὶ ἀποδείξεως γενικοὶ ὁρισμοὶ τὶς ὅμως ἐκ τῶν τύπων καὶ τῶν ὁρισμῶν τῆς διαδικασίας παρεβιάσθη, δὲν προσδιορίζουσι ποσῶς, ἑπομένως καὶ ὁ τοιοῦτοι εἶναι ἀπαράδεκτοι·

Ἐπειδὴ καὶ ὁ δεύτερος ἐκ τῶν προτεινομένων λόγων ὁ τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαςηρίου τῶν ἐνόρκων ἀποβλέπων, εἶναι οὐδὲν ἧττον ἀνυποςατος διότι ὁ προσληφθεὶς ἔνορκος Φώτιος Σταυρόπουλος ἀνεπλήρωσεν, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν αὐτῶν, τὸν ἀπόντα ἔνορκον Ἀναςάσ. Σέκερην καὶ ἡ τοιαύτη ἀναπλήρωσις δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου·

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθ. Γ. Χορμόβα, κατοίκου Ἄργους, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰανουαρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 24 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 27.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Φεβρουαρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Φεβρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 7.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δημ. Πορριώτου κλπ., κατοίκων Ἀθηνῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 88.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ι. Κόνιαρη δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ ἀναπληροῦντος τοὺς κωλυομένους εἰσαγγελέα Κ. Δ. Γ. Σοῦτζον καὶ ἀντεισαγγελέα Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημ. Πορριώτου κατοίκου Ἀθηνῶν, Παναγ. Μιχαλοπούλου καὶ Δημητ. Βίκου ἐνωμοταρχῶν, κατοίκων ἐπίσης Ἀθηνῶν, παραςαθέντων διὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντων δικηγόρων Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ Π. Παπαπαῤῥηγοπούλου.

Διὰ τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβ. π. ε. ἀναφορᾶς του ὁ Ν. Παναγιώτου Καςρινὸς, Ὀθωμανὸς ὑπήκοος, παρεπονέθη εἰς τὴν παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσῃ Ὀθωμανικὴν Πρεσβείαν, ὅτι ὑπηρέτης ὢν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μήτρου Πορριώτου παρεδόθη ὑπὸ τούτου εἰς τὴν ἀςυνομίαν ὡς ὕποπτος κλοπῆς χρημάτων τινῶν συμβάσης, ὡς λέγει, εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτι ἀκολούθως παρεδό-

θη εἰς τὴν μοιραρχίαν ὅπου ὑπέφερεν πολλὰς βασάνους καὶ ὅτι τέλος μεταβιβασθεὶς εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ παραδοθεὶς ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν κύριόν του δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὰ αὐτὰ δεινὰ μέχρις οὗ δραπετεύσας ἠδυνήθη νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν πρεσβείαν καὶ ἐπικαλεσθῇ τὴν δικαιοσύνην. Διαβιβασθείσης τῆς ἀναφορᾶς ταύτης διὰ τοῦ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα ἐφέταις εἰσαγγελέως εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα, καὶ ἐνεργηθείσης ἑπομένως ἀνακρίσεως καθυπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2183 καὶ ἀπὸ 28 Νοεμβ. 1840 βουλεύματός του παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν τὸν μὲν Δημ. Πορριώτην ὡς ὑπαίτιον παρανόμου κατακρατήσεως καὶ ἀπειλῆς πραχθείσης κατὰ τοῦ ὑπηρέτου αὐτοῦ Νικ. Π. Καστρινοῦ, δι' ἐγκαθείρξεως αὐτοῦ εἰς ὑπόγειον, καὶ ἀποστερήσεως τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας του ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὴν μίαν ἑβδομάδα, τοὺς δὲ ἐνωμοτάρχας Παναγ. Μιχαλόπουλον καὶ Δημήτ. Βίκον, ὡς ὑπαιτίους παρανόμου κατκρατήσεως καὶ καταχρήσεως τῆς ἐξουσίας τῆς Ἀρχῆς καθὸ κατακρατήσαντος τὸν ῥηθέντα Καστρινὸν εἰς τὸ κατάστημα τῆς πρωτοφυλακῆς ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὴν μίαν ἑβδομάδα στερηθέντα οὕτως ἀκουσίως τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ Δ. Πορριώτης διὰ τῆς ἀπὸ 3 Δεκεμ. 1840 ἀνακοπῆς του καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐνταῦθα ἐφέταις εἰσαγγελέα. Ὑποβληθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τοῦτο ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀρ. 459 καὶ ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. ε. ε. βούλευμα, διὰ τοῦ ὁποίου παραδεχθὲν τὴν ῥηθεῖσαν ἀνακοπὴν, καὶ ἀκυρῶσαν τὸ διαληφθὲν βούλευμα καὶ τὴν κατὰ τῶν ἀνακοπτόντων ἐνεργηθεῖσαν ἀνάκρισιν, καθόσον ταῦτα ἀφορῶσι τὴν παράνομον κατακράτησιν, μετερρύθμισε τὸ αὐτὸ βούλευμα ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτοῦ μέρη καὶ παρέπεμψε τοὺς εἰρημένους Δ. Πορριώτην, Π. Μιχαλόπουλον καὶ Δ. Βίκον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι σωματικῆς βλάβης, ἐκτελεσθείσης ἐσκεμμένως κατὰ τοῦ Νικ. Παναγιώτου Καστρινοῦ, καὶ ἐπενεγκούσης ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν. Τοῦ βουλεύματος ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ εἰρημένοι Δ. Πορριώτης, Π. Μιχαλόπουλος καὶ Δ. Βίκος διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῶν ἀναιρέσεως λόγους, τοὺς ὁποίους τέλος, ἐκφωνηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἀναθέσαντες εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου τούτου προσέθεσαν κατὰ τὴν συζήτησιν τοὺς ἑξῆς λόγους ἀναιρέσεως· 1. ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν παραπέμψαν αὐτοὺς διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τραυμάτων, πρᾶξις περὶ τῆς ὁποίας οὔτε ἀνάκρισις ἐνεργήθη οὔτε βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν ἐξεδόθη, ἐχειροτέρευσε τὴν θέσιν τῶν ἀνακυπτόντων, καὶ παρεξήγησε τὸν περὶ καθηκόντων αὐτοῦ νό-

μον· 2. ὅτι ἐνῷ δὲν ἐξάγεται ἂν οἱ ἐνωμοτάρχαι Βίκος καὶ Μιχαλόπουλος ἀνέκοψαν τὸ ῥηθὲν βούλευμα, τὸ συμβούλιον μετερρύθμισεν αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐνωμοτάρχας, καὶ οὕτως παρεβίασε τὸν αὐτὸν περὶ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ νόμον· 3. ὅτι τὸ βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δὲν φέρει πρὸς αἰτιολογίαν τῆς ἀποφάσεώς του οὐδένα λόγον ἐξ οὗ νὰ ἐξάγεται πόθεν ἐμόρφωσε τὴν πεποίθησίν του· 4. ὅτι τὸ διατακτικὸν τοῦ ῥηθέντος βουλεύματος δὲν ἀναφέρει τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν συνέβη ἡ πρᾶξις ἕνεκα τῆς ὁποίας παραπέμπονται ὁ Πορίωτης, Βίκος καὶ Μιχαλόπουλος, καὶ τοῦτο εἶναι οὐσιῶδες προσὸν δι' οὗ κανονίζεται τὸ περὶ παραγραφῆς τῆς πράξεως ζήτημα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς δικηγόρους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν ἐκπληροῦντα χρέη εἰσαγγελέως δικαστήν·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν δὲν εἶναι ἁρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ ὑποθέσεως τινὸς, περὶ ἧς ἐξέδωκαν βούλευμα οἱ πλημμελειοδίκαι, εἰμὴ δυνάμει τῆς ἀπὸ τοὺς εἰσαγγελεῖς, τοὺς ἰδιωτικοὺς κατηγόρους τοὺς κατηγορουμένους, ἢ τοὺς πολιτικῶς ἐνάγοντας γενομένης ἀνακοπῆς, ἐξαιρουμένων τῶν ὅσα διατάττουν τὰ ἄρθ. 264 καὶ ἑπόμενα περὶ κακουργημάτων, ἡ δὲ ἀπὸ τὸ 260 ἄρθρα εἰς τὰ ῥηθέντα πρόσωπα χορηγουμένη ἀνακοπὴ φέρει οὐσιώδη προσόντα τῆς ἐφέσεως καὶ χαρακτηρίζεται ῥητῶς ἀπὸ τὸν νόμον ὡς δικαίωμα τῶν προμνημονευθέντων προσώπων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δικαίωμα δύνανται νὰ παραιτηθῶσι καὶ θεωροῦνται ὡς σιωπηλῶς παραιτηθέντα, ἅμα δὲν προτείνουν ἐγκαίρως τὴν ἀνακοπὴν, ἑπομένως γενομένης ἀνακοπῆς, ἀπὸ μέρους μόνου τοῦ κατηγορουμένου, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ τὰ λοιπὰ τὸ τῆς ἀνακοπῆς δικαίωμα ἔχοντα πρόσωπα συγκατετέθησαν διὰ τῆς σιωπῆς των εἰς τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν·

Ἐπειδὴ εἶναι γενικὴ ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἐνδίκων μέσων πηγάζουσα ἀρχὴ, ὅτι ὁ διάδικος προτείνων ἔνδικόν τι μέσον τὸ ὁποῖον ὁ νόμος χωρηγεῖ εἰς αὐτὸν πρὸς ὄφελός του, δὲν δύναται νὰ χειροτερεύσῃ τὴν τύχην του, ἐκ δὲ τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἕπεται ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν δύναται νὰ τροπολογήσῃ τὸ ἀναποπὲν βούλευμα πρὸς βλάβην τοῦ κατηγορουμένου, ἂν οὗτος μόνος ἐπρότεινε τὴν ἀνακοπὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου μόνοι οἱ κατηγοροῦμενοι ἀνέκοψαν τὸ ἀπὸ 28 Νοεμβ. καὶ ὑπ' ἀρ. 2183 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν·

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε τὸν μὲν Δημ. Πορίωτην εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, ὡς ἀπειλήσαντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Παναγ. Καρρινοῦ ἐπὶ παραβάσει τοῦ 557 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον καταγινώσκει κράτησιν τὸ πολὺ ἓξ ἑβδομάδων, τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν παρέπεμψεν τὸν αὐτὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ὡς ὑπαίτιον σω-

ματικῆς βλάβης ἐκτελεσθείσης ἐσκεμμένως κατὰ τοῦ Νικολ. Παναγιώτου Καζρινοῦ, καὶ ἐπενεγκούσης ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν διαρκέσασα πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν, πράξεως προβλεπομένης ἀπὸ τὸ ἄρθρον 307 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τιμωρουμένης μὲ φυλάκισιν ἓξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, τοὺς δ' ἐνωμοτάρχας Π. Μιχαλόπουλον καὶ Δημ. Βίκον παρέπεμψε τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἕνεκα πράξεως τιμωρουμένης κατὰ τὰ ἄρθρ. 557 καὶ 473 τοῦ ποιν. νόμου μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν, παρέπεμψε τοὺς ῥηθέντας κατηγορουμένους εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 307 § 4 τοῦ ποιν. νόμου τὸ ὁποῖον καταγινώσκει, ὡς ἐλάχιστον ὅρον τῆς ποινῆς φυλάκισιν ἓξ μηνῶν, ἑπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἐχειροτέρευσε τὴν τύχην τῶν ἀνακοπτόντων καὶ παρεγνώρισεν οὕτω τὰ ὅρια τῆς ἁρμοδιότητός του·

Ἐπειδὴ ὁ Ἄρειος Πάγος μόνον κατὰ τὰς εἰς τὸ 500 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας προβλεπομένας περιπτώσεις δὲν ἀποφαίνεται τὴν παραπομπὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, δὲν γίνεται ἀναίρεσις ἕνεκα τινὸς ἐκ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀναφερομένων λόγων·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 16 Ἰναουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 459 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ὡς πρὸς τὸ τρίτον κεφάλαιον αὐτοῦ, διὸ παραπέμπεται εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ὁ Δημ. Ποριώτης κάτοικος Ἀθηνῶν, καὶ οἱ ἐνωμοτάρχαι τῆς χωροφυλακῆς Παναγ. Μιχαλόπουλος καὶ Δημ. Βίκος κατοικοῦντες εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι σωματικῆς βλάβης ἐκτελεσθείσης ἐσκεμμένως κατὰ τοῦ Νικ. Καζρινοῦ, καὶ ἐπενεγκούσης ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν διαρκέσασαν πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν, καθόσον ἀφορᾷ τὸ εἰρημένον τρίτον κεφάλαιον τοῦ βουλεύματος πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀποφασίζει νὰ ἐπιγραφῇ τὸ προκαταβληθὲν παράβολον εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα Δημ. Ποριώτην, νὰ λογισθῶσιν τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλεύματος καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Φεβρουαρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Φεβρουαρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 8.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Σχινᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 88.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πο-

λυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτιλα παρέδρου, κωλυομένων τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τοῦ πρώτου παρεδρου Κ. Γ. Ἀρθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμμ. 1. Δ. Φ. σα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Σχινᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσιων του Α. Πετζάλη καὶ Ἰω. Τυπαλδου δικηγόρων.

Ὁ παρα τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελεοδικῶν εἰσαγγελεὺς ἐκάλεσε διὰ κλητηρίου θεσπίσματος ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τὸν Ἰω. Σχινᾶν, ὑπευθυνον συντάκτην τῆς ἐφημερίδος τοῦ Φιλου τοῦ Λαοῦ, κατηγορῶν αὐτον, ὅτι διὰ τῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 76 φύλλον τῆς ἐφημερίδος του, δημοσιευθὲν τὴν 30 Σεπτεμβ. 1840 κατοχωρισμένον ἄρθρ. ἐπιγραφόμενον Ἑλλας, περιεχομένων τῶν ἑξῆς ἐκφράσεων, «τέλος ἐρωτῶμεν τὸν Ταχυδρόμον ἡ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἐξησφαλισμένη ὅταν ἐπὶ ἁπλῇ συκοφαντίᾳ ἢ διὰ παράλογον ὑποψίαν φυλακίζεται, ἢ ὅταν διαταγὴ τῆς Β. Κυβερνήσεως ἐπιτρέπῃ εἰς τοὺς φαρμακοπώλας τοῦ κράτους, νὰ δίδωσι δηλητήρια πρὸς φαρμάκευσιν τῶν ληστῶν, ἡ τελευταία αὕτη διαγωγὴ τῆς Κυβερνήσεως δὲν εἶναι αὐτόχρημα ἐπιβουλὴ ἐναντίον τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν, ἀπο τοὺς ὁποίους ὡς ἐπίσημοι δολοφόνοι δύνανται νὰ φονεύσωσι ἀτιμωρητὶ ὅσους τὰ πάθη καὶ ἡ καταδρομὴ ὡρκίσθησαν νὰ ἐξαλείψωσι;» δυσφημεῖ καὶ προσβάλλει τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ συγχρόνως προσπαθεῖ νὰ διεγείρῃ μῖσος ἐναντίον της, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 20 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐγγένει καὶ περὶ τύπου νόμου. Κατὰ συνέπειαν τούτου ἐμφανισθεὶς ὁ κατηγορούμενος εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπρότεινε προδικαστικῶς νὰ τοῦ δοθῇ τὸ δικαίωμα ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων του, ἢ τοὐλάχιστον διὰ τῶν πρακτικῶν τοῦ ἐν Τριπόλει Σρατοδικείου ν' ἀποδείξῃ τὴν πηγὴν, ἐξ ἧς ἐπορίσθη τὰ παρ' αὐτοῦ γραφέντα. Τὸ δικαστήριον διὰ της ὑπ' ἀρ. 1152 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων δὲν συγχωρεῖται ἀπὸ τὸν νόμον. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὸ δικαστήριον ἐξέδωκεν ἑτέραν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθμ. 1153, ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου, διὰ τῆς ὁποίας ἐκήρυξεν αὐτὸν ἀθῶον καθόσον ἀφορᾷ τὴν προσπάθειαν τοῦ νὰ διεγείρῃ μῖσος κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἔνοχον δὲ καθόσον ἀφορᾷ τὴν δυσφημίαν, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τρίμηνον φυλάκισιν καὶ εἰς 500 δρ. χρηματικὴν ποινήν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνακόψας ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ὅτι ἐνήργησεν ἄνευ δολίας προαιρέσεως εἰς τὸ προσαπτόμενον εἰς αὐτὸν πλημμέλημα. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1185 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην ὡς δεδικασμένην διὰ

τῆς ὑπ' ἀρ. 1152 ἀποφάσεώς του. Συζητηθείσης ἑπομένως τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 11 Φεβρουαρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 1188 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον ὅτι διὰ τῶν καταχωρισθέντων εἰς τὸ ῥηθὲν ὑπ' ἀριθ. 76 φύλλον τῆς ἐφημερίδος τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ ἐκφράσεων, « τέλος ἐρωτῶμεν τὸν Ταχυδρόμον κλπ.» ἐδυσφήμησε τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 20 καὶ 37 τῶν περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου εἰς τρίμηνον φυλάκισιν καὶ εἰς 100 δραχ. χρηματικὴν ποινήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼς καὶ ὅλων τῶν πρὸ αὐτῆς ἐκδοθεισῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του ἀποφασίσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1152 ἀποφάσεώς του, οὐ μόνον ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς ἀναβολῆς τῆς δίκης, ἥτις μόνον τοῦ ὑπεβλήθη, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς διὰ μαρτύρων ἢ ἐγγράφων ἀποδείξεως ἐπὶ τῶν ἐπὶ δυσφημίᾳ κατηγοριῶν, χωρὶς νὰ τὸν ὑποβληθῇ τακτικῶς πρὸς διαδικασίαν τοιαύτη αἴτησις, ἥτις ἐν παρόδῳ ἀναφέρεται ὡς αἰτιολογία τῆς περὶ ἀναβολῆς αἰτήσεως, ἑπομένως αὐτὸ ὤφειλε νὰ περιορισθῇ ἐντὸς τῆς αἰτήσεως τῆς ἀναβολῆς, ἢ τὸ πολὺ εἰς τὸ αἰτιολογικόν του ν' ἀναιρέσῃ τὰς αἰτιολογίας τῆς αἰτήσεως· 2. διότι ἐνῷ τότε ἐδίκασεν ὅτι δὲν συγχωρεῖται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας ἐπὶ τῶν τοιούτων κατηγοριῶν, ἀπέῤῥιψεν ὡς δεδικασμένην τὴν πρότασιν τοῦ ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων τὸ ψυχολογικὸν μέρος πάσης ἐγκληματικῆς πράξεως, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐνήργησεν ἄνευ δολίας προαιρέσεως καὶ ἑπομένως ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀδίκημα ἐνῷ ἄλλη εἶναι ἡ μία πρότασις, καὶ ἄλλη ἡ δευτέρα· 3. διότι ὁ περὶ τύπου νόμος ἔγγραφον ἀπόδειξιν ἐπιτρέπει ὁσάκις πρόκειται περὶ σχέσεως τῆς δημοσίου ἀγωγῆς ὑπαλλήλου καὶ τοῦτο ἐπρόκειτο ἐνταῦθα, ὅπου καὶ ἂν εἰς τὸ γενικὸν ὄνομα τῆς Κυβερνήσεως ἀπεδόθη ἡ πρᾶξις, ἐννοεῖτο ὅμως πάντοτε ὁ ὑπουργὸς τοῦ ἁρμοδίου κλάδου· 4. διότι κατεκερματίσθη ἡ ποινικὴ διαδικασία, ἥτις πρέπει νὰ ἦναι μία καὶ ἀδιαίρετος ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατὸν, ἐνῷ ἐνταῦθα ἄλλοι δικασταὶ ἐδίκασαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ ζήτημα τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως, καὶ ἄλλοι ἐδίκασαν τὴν οὐσίαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπὶ πολιτικῆς δίκης φέρει ἀναίρεσιν πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐπὶ ποινικῆς· 5. διότι ἐνῷ ἐπροτάθη εἰς τοὺς δευτέρους δικαστὰς, ὅτι οὗτοι ὡς μάρτυρες δὲν ἠδύναντο ποσῶς νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας ὁριστικῶς δικάζει καὶ περὶ τῶν προδικαστικῶν, ἤθελον λογισθῆ ὅτι ἐδίκασαν καὶ περὶ ἑαυτῶν, οὗτοι ἐδίκασαν μόνοι των τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, ἰσοδυναμοῦντα μὲ αἴτησιν ἐξαιρέσεως· 6. διότι δὲν ἐσυγχωρήθη ὁ λόγος ἀπὸ τὸν προεδρεύοντα Ι. Μ. Μαυρογορδάτον εἰς τοὺς δικηγόρους τῶν κατηγορουμένων, ὅταν τὸν ἐδίκασαν μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ ὅτι ὁ πρόεδρος Ν. Φλο-

γαΐτης εἰς τὸν ἀνωτέρω πέμπτον λόγον δὲν ἔδωσε τὸν λόγον δευτέραν φορὰν εἰς τοὺς συνηγόρους τοῦ κατηγορουμένου· 7. διότι δὲν ἠρωτήθη ὁ κατηγορούμενος ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ τι ἀλλ' ἀμέσως μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ δικηγόρου Π. Ἀργυροπούλου ἀπεσύρθη ἀπὸ τὰς ἕδρας του τὸ δικαστήριον· 8. διότι ἡ πρᾶξις ἥτις ἀπεδόθη, ὁποία ἐκτίθεται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ εἰσαγγελέως, παρουσιάζει ὡς δυνατὴν τὴν κατηγορίαν τῆς συκοφαντίας καὶ οὐχὶ τῆς δυσφημήσεως· 9. διότι ἀφοῦ τὸ δικαστήριον παρεδέχθη διὰ τῆς ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἔπλασεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὰς ὁποίας ἀναφέρει εἰς τὴν ἐφημερίδα του πράξεις τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ παρέλαβεν αὐτὰς ἐκ τῆς κοινῆς φήμης, δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρήσῃ τοῦτο ὡς ἐλαφρυντικὴν περίσασιν τῆς κατηγορουμένης πράξεως, ἀλλ' ὡς ἀποκλειστικὸν παντὸς καταλογισμοῦ, ὡς μὴ γενομένης τῆς πράξεως μετὰ δολίας προαιρέσεως· 10. διότι ἑπομένως τὸ 20 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου ὁμοῦ, ἐφηρμόσθη κακῶς κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὡς ἀποδοθείσης εἰς αὐτὸν πράξεως μὴ τιμωρουμένης ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνσασις τοῦ δεδικασμένου πράγματος, τότε μόνον δύναται νὰ λάβῃ χώραν, ὅταν αἴτησις τὶς περὶ ἧς ἀπεφασίσθη ἤδη ὁριστικῶς μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, ὑποβάλλεται ἐκ νέου εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1152 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου περὶ ἀποδείξεως τῆς ἀληθείας τῶν διϊσχυρισμῶν του, τουτέστι τῆς ἀληθείας τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφομένων, κατὰ δὲ τὴν συνεδρίασιν τῆς 11 Φεβρουαρ. 1841, ἐζήτησεν ὁ κατηγορούμενος ν' ἀποδείξῃ, ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ κατηγορουμένου ἄρθ. δὲν ἦτον ἐν κακῇ πίστει οὔτε εἶχεν δολίαν προαίρεσιν προσβολῆς κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἀπορρίψαν δια τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1185 ἀποφάσεώς του τὴν αἴτησιν ταύτην ἐπὶ λόγῳ, ὅτι εἶχεν ἀποφασισθῇ ἤδη ὁριστικῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1152 ἀποφάσεώς του, ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὰς περὶ τελεσιδικίας ἀρχὰς, καὶ μὴ ἀποφανθὲν περὶ τοῦ ζητήματος, ἂν συγχωρεῖται ἡ ζητηθεῖσα ἀπόδειξις παρεβίασε τὸ 400 ἄρθ. τῆς ποινικῆς δικονομίας, καὶ περιώρισε τὸ τῆς ὑπερασπίσεως δικαίωμα τὸ ὁποῖον φέρει ἀναίρεσιν·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 11 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1185 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν καὶ ὅλην τὴν ἑπομένην διαδικασίαν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ ἐπισραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα

τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ., νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Φεβρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 9.

Περὶ αἰτήσεως κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος δικαστηρίου, τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 88.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος δικαςηρίου αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Ανας. Κανατᾶς, κάτοικος Ἀθηνῶν, κατεμήνυσεν ἐνώπιον τῆς εἰσαγγελίας τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν τὴν συζύγόν του Μπίτζαν Γκαΐρη ὡς παραβάσαν τὴν περὶ τὸν γάμον πίςιν μετά τινος Μανόλη Καρβουνᾶ, καὶ ὡς ὑφαιρέσασαν διάφορα ἔπιπλα τῆς οἰκίας του· ἐπὶ τῆς καταμηνύσεως ταύτης ἐνεργήθη προκνάκρισις μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ἐξέδωκε βούλευμα ὑπ' ἀρ 2154 διὰ τοῦ ὁποίου ἀποφανθὲν περὶ τῆς ὑφαιρέσεως, ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον ὡς πρὸς τὴν μοιχίαν, θεωρῆσαν ἁρμόδιον κατὰ μόνην τὴν πρᾶξιν ταύτην τὸ ἐν Σύρῳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ῥηθὲν δικαςήριον τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν τοῦτο ἐξέδωκε βούλευμα ὑπ' ἀρ. 190 δι' οὗ ἀπεφάνθη ἑαυτὸ ἀναρμόδιον. Κατὰ συνέπειαν τούτων ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς, ἐζητήσατο παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸν κανονισμὸν τῆς ἁρμοδιότητος.

Ἀκοῦσαν τὸν ἀντεισαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀνακρίσεως, ὁ σύζυγος τῆς ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορηθείσης Μπίτζας Γκαΐρη Ἄνας. Κανατᾶς, ἐγεννήθη καὶ ἔχει μόνιμον κατοικίαν εἰς Ἀθήνας, ὅπου μετ' αὐτοῦ συνεκατῴκει ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, κατὰ τὴν ὁμολογίαν της, καὶ ἡ εἰρημένη Μπίτζα Γκαΐρη, μέχρις οὗ ἀπελθοῦσα εἰς Νάξον ἐκατηγορήθη ὡς μοιχαλὶς, ἡ δὲ ἁπλῆ ἀναχώρησις καὶ διαμο-

νὴ αὐτῆς εἰς Νάξον δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐπενεγκούσας μεταβολὴν τῆς κατοικίας της, ἥτις ὑπάρχει κατὰ νόμον εἰς Ἀθήνας·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἡ πρᾶξις τῆς μοιχείας δι' ἣν κατηγορεῖται ἡ Μπίτζα Γκαΐρη συνέβη εἰς Νάξον ὅπου διαμένει εἰσέτι, μ' ὅλον τοῦτο ἁρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς πράξεως ταύτης εἶναι κατὰ προτίμησιν τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διά τε τὴν ἐν Ἀθήναις μόνιμον κατοικίαν τῆς κατηγορουμένης καὶ διότι πρῶτον αὐτὸ ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 32 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ διὰ τὸν πρωταίτιον ἁρμοδιότης ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συνενόχους καὶ συναιτίους, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχουν ἰδιαίτεροι λόγοι ὑπαγορεύοντες τὸν χωρισμὸν τῆς δίκης περὶ ὧν ἀποφασίζουν τὰ δικαστήρια· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ἐμμ. Καρβουνᾶς ἐκατηγορήθη ὡς συναίτιος ἐπὶ μοιχείᾳ τῆς Μπίτζας Γκαΐρη, μὴ ὑπαρχόντων δὲ γνωστῶν λόγων ὑπαγορευόντων τὸν χωρισμὸν τῆς δίκης πρέπει νὰ δικασθῇ συνάμα μετὰ τῆς πρωταιτίου Μπίτζας Γκαΐρη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν·

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, ἀποφαίνεται ἁρμόδιον τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικάσῃ τοὺς ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορουμένους Μπίτζαν Δ. Γκαΐρην καὶ Ἐμμ. Καρβουνᾶν, καὶ ἀποφασίζει νὰ λογισθῶσιν τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Μαρτ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαρτ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 10.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 164)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη. Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Λεοντακιανὸς καὶ Ἀντ. Κουριανοὶ κάτοικοι Τζήμοβας ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν ὅτι τὴν 5 Αὐγούς. π. ε. ἤκισαν ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς τὴν Παναγιώτεναν Ἀγριοδημό-

νυμφην καταςάσαν ὡς ἐκ τούτου ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν πλέον τῶν τριῶν οὐχὶ δὲ καὶ τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, πρᾶξιν προβλεπομένην ἀπὸ τὸ ἄρθρον 308 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου· ἀρξαμένης τῆς συζητήσεως ὁ πληρεξούσιος τῶν κατηγορουμένων ἐξητήσατο νὰ μὴ προοδεύσῃ ἡ δίκη ὡς γενομένης τῆς ἐγκλήσεως οὐχὶ ὑπὸ τῆς ποθούσης ἀλλ' ὑπὸ ἀναρμοδίου προσώπου. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνςάσεως ταύτης, τὸ δὲ δικαςήριον διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 5 ἀποφάσεώς του ἀπεφάσισε ὅτι δὲν δύναται νὰ γενῇ περαιτέρω καταδίωξις κατὰ τοῦ Λεοντακιανοῦ καὶ Ἀντ Κουριανῶν διότι δὲν ὑπάρχει ἔγκλησις ἐκ μέρους τῆς παθούσης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι πρὶν ἢ τὸ δικαςήριον ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ προταθέντος ζητήματος ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων, ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες καὶ νὰ διεξαχθῶσιν αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις ὥςε νὰ εὑρεθῇ εἰς κατάστασιν τοιουτοτρόπως νὰ κρίνῃ ἂν ἐπρόκειτο περὶ τραυμάτων τιμωρουμένων, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 317 τοῦ ποιν. νόμου κατ' ἔγκλησιν τῆς βλαφθείσης· 2. διότι ἐξέτασε τὴν παθοῦσαν ἀνωμοτὶ, ἐνῷ κατὰ τὸ ἄρθρον 120 τῆς ποιν. δικονομίας ὤφειλε προηγουμένως νὰ τὴν ὁρίσῃ, ἡ δὲ παραβίασις αὕτη εἶναι λόγος ἀναιρέσεως· 3. διότι ἐνῷ ὤφειλε ν' ἀπαγγείλῃ τὴν καταδίκην ἢ τὴν ἀθώωσιν τῶν εἰς δίκην εἰσαχθέντων δὲν ἔκαμεν οὐδέτερον τούτων, ἑπομένως παρεβίασε τὴν οὐσιώδη τοῦ ἄρθ. 84 διάταξιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαςήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν παραδεχθὲν ὅτι οἱ κατηγορούμενοι εἰσάγονται ἐνώπιόν του δι' αἰκίας προβλεπομένας ἀπὸ τὸ ἄρθ. 308 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου καὶ καταδιωκομένας κατ' ἔγκλησιν τοῦ παθόντος κατὰ τὸ ἄρθ. 317 τοῦ ἰδίου νόμου καὶ ὅτι ἔγκλησις δὲν ὑπῆρχεν ἐκ μέρους τῆς βλαφθείσης, ὤφειλε συμφώνως μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ῥηθέντος 317 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ τοῦ 34 τῆς ποιν. δικονομίας νὰ κηρύξῃ τοὺς κατηγορουμένους ἀθώους καὶ νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόλυσίν των, ἀποφασίσαν δὲ ὅτι δὲν δύναται νὰ γενῇ περαιτέρω ποινικὴ καταδίωξις δὲν ἐφήρμωσεν ὀρθῶς τὸν νόμον·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὸ ἀπὸ 9 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 5 ἀπόφασιν τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, ἀπολύει ἐντελῶς τοὺς κατηγορουμένους Λεοντακιανὸν καὶ Ἀντ. Κουριανοὺς κατοίκους Τζήμοβας τοῦ δήμου Ἄρεως, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἀπριλ. τοῦ 1841 ἔτους

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 11.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθαν. Καμπόλη, κατοίκου εἰς Λιόσσα τοῦ δήμου Χασιῶν. Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 164.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθαν. Καμπόλη, κατοίκου εἰς Λιόσσα τοῦ δήμου Χασιῶν, παραςαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε διὰ βουλεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν Ἀθανάσ. Καμπόλην διὰ νὰ δικασθῇ, ὅτι κατὰ τὴν 31 Ἰουλ. ε. ε. ἀπρομελετήτως καὶ εἰς ἀπαρασκευάςους διαπληκτισμοὺς, ἐτραυμάτισε διὰ λίθου εἰς τὸν ἀριςερὸν βραχίωνα τὸν Παναγ. Χρίςου ἀνθρακοποιὸν ἀπαντήσας αὐτὸν εἴς τινα θέσιν ἐν τῇ Ἀττικῇ Λιόσσα καλουμένην, ὑποπεσόντα ὡς ἐκ τούτου εἰς ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν ὑπὲρ τὰς τριάκοντα ἡμέρας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας. Τὸ δικαςήριον διὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαρτ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 1227 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τῆς εἰρημένης πράξεως, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς ἑξάμηνον φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον ἀναγνωρίσαν τὴν ἀνάγκην νὰ διορισθῇ ἑρμηνεὺς εἰς τὸν μάρτυρα Ἀντ. Μιχαὴλ Λιόσσην μὴ εἰδότα τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν ὤφειλε νὰ ὁρκίσῃ τὸν μάρτυρα μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ ἑρμηνέως, ὁ δὲ γενόμενος πρὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ὅρκος δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν οὐδ' ὑποτίθεται ὅτι ἔλαβε χώραν· 2. διότι ἡ ἀπόφασις τῆς ἐνοχῆς δὲν ἐξάγεται ν' ἀπαγγελθῇ δημοσίως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως ὁ μάρτυς Ἀντ. Λιόσσης εἶπεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ καλῶς εἰς τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν, ἀλλὰ δὲν εἶπεν ὅτι ἀγνοεῖ αὐτὴν ὁλοτελῶς, ἑπομένως ἦτον εἰς κατάσασιν νὰ ἐννοήσῃ τὸν εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντα ὅρκον, ὁ δὲ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον ὤφειλε νὰ ὁρκίσῃ τὸν μάρτυρα ἐκ δευτέρου μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ ἑρμηνέως εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν βεβαιοῦται ὅτι ἡ συνεδρίασις ἔγεινε δημοσίως, ἡ δὲ ἀπόφασις ἥτις περιέχει τόσον τὸ περὶ ἐνοχῆς καθως καὶ τὸ περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς ἀποτέλεσμα τῆς συζητήσεως, φέρει, ὅτι ἐδημοσιεύθη, ἑπομένως ὁ λόγος, ὅτι, ἡ περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασις δὲν ἐξάγεται ὅτι ἀπηγγέλθη δημοσίως, εἶναι χωρὶς βάσιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθαν. Καμπόλη, κατοίκου εἰς Λιόσσα τοῦ δήμου Χασιῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαρτ. 1841 ὑπ' ἀρ. 1227 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 17.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἀπριλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 12.

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως, τοῦ παρὰ τῷ Β. διαρκεῖ πολεμικῷ συμβουλίῳ Ἀργολίδος εἰσηγητοῦ.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 164.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Λ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου καὶ Α. Τολμίδου δικηγόρου, κωλυομένων τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, καὶ τοῦ πρώτου προέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος τοῦ παρὰ τῷ Β. διαρκεῖ πολεμικῷ συμβουλίῳ Ἀργολίδος εἰσηγητοῦ.

Ὁ ῥηθεὶς εἰσηγητὴς διετάχθη διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰανουαρ. 1841 διαταγῆς τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας νὰ εἰσαγαγῇ εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖ πολεμικοῦ συμβουλίου τὸν ὑπομοίραρχον τῆς χωροφυλακῆς Γ. Μανιάτην, ὡς κατηγορούμενον ὅτι ἐνῷ διετελεῖ διοικητὴς τοῦ κατὰ τὴν Λακωνίαν μεταβατικοῦ σώματος, κατέστη ὑπαίτιος δωροδοκίας, σφετερισμοῦ ξένων πραγμάτων, καὶ ὑπεξαιρέσεως μισθῶν τῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς του στρατιωτῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς θεωρῶν τὸν ὑπομοίραρχον ὡς ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἐπελήφθη τῶν κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν καὶ ἐζήτησε τὴν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν παράδοσιν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀφορώντων τὴν κατηγορίαν ἐγγράφων, ὁ ῥηθεὶς εἰσηγητὴς δι' αἰτήσεώς του

πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἐζητήσατο ν' ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ποῖα εἶναι τὰ ἐπὶ τῆς δίκης ἁρμόδια δικαστήρια.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ χωροφυλακὴ κατὰ τὸ 2 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 20 Ἰουν. 1833 Διατάγματος καὶ τὰ ἄρθ. 243 καὶ ἑπόμενα τοῦ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ἀποτελοῦσα συμπληρωματικὸν μέρος τοῦ στρατοῦ ἐκτὸς τῶν καθηκόντων της ὡς ὑπαλλήλου διοικητικῆς καὶ δικαστικῆς ἀσυνομίας ἐκπληροῖ καὶ καθήκοντα στρατιωτικά. Κατὰ δὲ τὸ 174 ἄρθρ. τοῦ εἰρημένου κανονισμοῦ καὶ τὸ 38 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, οἱ χωροφύλακες ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια ἕνεκα τῶν κοινῶν πταισμάτων, πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων τὰ ὁποῖα πράττουσιν ἐνῷ ἐνεργοῦσιν ὡς διοικητὴς καὶ δικαστικῆς ἀσυνομίας ὑπάλληλοι, διὰ δὲ τὰ πταίσματα καὶ ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα πράττουσιν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὑπόκεινται εἰς μόνην τὴν ἁρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀφορώσης τὸν ὑπομοίραρχον Γ. Μανιάτην ποιν. δικογραφίας, ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος, ὅτε ἐξετέλεσε τὰς κατὰ τὴν κατηγορίαν ἀποδιδομένας εἰς αὐτὸν πράξεις, ἐξεπλήρου στρατιωτικὰ χρέη διατελῶν διοικητὴς τοῦ κατὰ τὴν Λακωνίαν μεταβατικοῦ σώματος· ἑπομένως δὶ αὐτὰς τὰς πράξεις ὑπόκειται κατὰ τὰ προμνημονευθέντα ἄρθρα εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων·

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ λοχαγοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ Β. διαρκοῦς πολεμικοῦ συμβουλίου τῆς Ἀργολίδος, ἀποφαίνεται ἁρμόδια τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια νὰ δικάσωσι τὸν ὑπομοίραρχον Γ. Μανιάτην, κατηγορούμενον ὅτι κατέστη, ὅτε διετέλει διοικητὴς τοῦ κατὰ τὴν Λακωνίαν μεταβατικοῦ σώματος, ὑπαίτιος δωροδοκίας, σφετερισμοῦ ξένων πραγμάτων καὶ ὑπεξαιρέσεως μισθῶν τῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς του στρατιωτῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἀπριλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 13.

Περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 164.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανού-

σῃ, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Π. Παππαθανασόπουλος παραπεμφθεὶς ἐνώπιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι ἐπλαστογράφησε διάφορα ἔγγραφα, ἐπρότεινε τὴν ἐξαίρεσιν ἑνὸς τῶν δικαστῶν τοῦ Κ. Α. Κατζαΐτου, ἀλλ' ἀπορριφθείσης τῆς ἐξαιρέσεως διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1841 καὶ ὑπὸ ριθ. υγ ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ προκειμένου νὰ δικασθῇ ὁ Παππαθανασόπουλος ἐνώπιον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, ὁ ῥηθεὶς δικαστὴς Κ. Α. Κατζαΐτης ἐπρότεινεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐξαίρεσίν του· ἐπειδὴ δὲ πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης δὲν ὑπῆρχον εἰς τὸ εἰρημένον δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν εἰμὴ δύο δικασταὶ ὁ Κ. Χ. Αὐγερινὸς καὶ Γ. Στεφόπουλος, καθότι ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου Κ. Π. Βάρβογλους εἶχεν ἐξαιρεθῆ πρότερον, ὁ παρὰ τῷ εἰρημένῳ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς ἐζητήσατο παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ παραπέμψῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐξαιρέσεως εἰς ἄλλο ὁμοιόβαθμον δικαστήριον.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ εἰς τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν ὑπάρχουσιν εἰμὴ τέσσαρες δικασταὶ συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου Κ. Π. Βάρβογλου, τούτου δ' ἐξαιρεθέντος δι' ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, εἰς τὴν κατὰ τοῦ Π. Παππαθανασοπούλου ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δίκην καὶ προκειμένης ἤδη τῆς κατὰ τὴν αὐτὴν δίκην ἐξαιρέσεως τοῦ δικαστοῦ Κ. Κατζαΐτου, δὲν ὑπολείπονται εἰμὴ δύο δικασταὶ ὁ Κ. Χ. Αὐγερινὸς καὶ ὁ Κ. Γ. Στεφόπουλος, οἵτινες δὲν συμπληροῦσι τὸν παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν διὰ νὰ δικάσωσιν αὐτὴν, ἑπομένως ἀνήκει εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς·

Ἐπειδὴ ὁ δικαστὴς Κ. Α. Κατζαΐτης, ἐκθέτει πρὸς τοῖς ἄλλοις διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Μαρτ. 1841 πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ἐγγράφου του, ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἀνυποστάτου ἐξαιρέσεως τὴν ὁποίαν κατ' αὐτοῦ ἐπρότεινεν ὁ Π. Παππαθανασόπουλος, ἐγενήθη εἰς αὐτὸν ἀγανάκτησις, ἥτις δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ ἐλευθέραν· ὁ δὲ λόγος οὗτος εἶναι κατὰ νόμον ἰσχυρὸς πρὸς ἐξαίρεσιν τοῦ εἰρημένου δικαστοῦ, εἰς τὴν κατὰ τοῦ Παππαθανασοπούλου μνημονευθεῖσαν δίκην·

Ἐπειδὴ οὕσης δεκτῆς τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ δικαστοῦ Κ. Α. Κατζαΐτου δὲν ὑπολείπονται εἰς τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν εἰμὴ μόνον δύο δικασταὶ ὁ Κ. Χ. Αὐγερινὸς καὶ ὁ Κ. Γ. Στεφόπουλος, οἵτινες

κατὰ τὰ ἄρθρ. 60 καὶ 61 τῆς ποιν. δικονομίας δὲν δύνανται νὰ συμπληρώσωσι τὸν κατὰ νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς κατὰ τοῦ Π. Παππαθανασοπούλου δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν δικαςῶν, εἰς τοιαύτην δὲ περίπτωσιν καθίςαται ἀναγκαία ἡ παραπομπὴ τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο ὁμοιόβαθμον δικαςήριον·

Διὰ ταῦτα παραπέμπει πρὸς ἐκδίκασιν, τὴν κατὰ τοῦ Π. Παππαθανασοπούλου, ἐπὶ πλαςογραφίᾳ ἐγκληματικὴν δίκην εἰς τὸ δικαςήριον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἀπριλ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 14.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Σπετζῶν δημοσίου κατηγόρου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 164.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Κ. Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναθτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Σπετσῶν δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Ἰωάννης Πρεβενᾶς, κάτοικος Σπετσῶν, κατεμήνυσε τὸν Μιχαὴλ Ζωναρᾶν καὶ Νικόλαον Ζωναρᾶν, κατοίκους Σπετσῶν, ἕνεκα αἰκίας πραχθείσης κατ' αὐτοῦ ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Σπετσῶν, τὸ δικαςήριον τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 12 Δεκεμβ. 1840 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε τοὺς κατηγορουμένους ἀθώους· ὁ δὲ παρὰ τῷ εἰρημένῳ πταισματοδικείῳ δημόσιος κατήγορος δι' ἐκθέσεώς του γενομένης εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαςηρίου, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1840 ἀπόφασις τοῦ πταισματοδίκου Σπετσῶν, τῆς ὁποίας ὁ δημοτικὸς ἀςυνόμος Σπετσῶν, ἐνεργῶν ὡς δημόσιος κατήγορος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν, εἶναι ἀπόφασις ἀθωοτικὴ, τὸ δὲ 480 ἄρθρον τῆς ποινικῆς δικονομίας, ἀναφέρει ῥητῶς τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα

συγχωρεῖται, εἰς τὰς παρὰ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ὡρισμένας περιπτώσεις, νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν, μεταξὺ δὲ τῶν προσώπων τούτων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι, οἵτινες, ἑπομένως δὲν δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι δικαίωμα μὴ ἐπιτραπὲν εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ νόμου·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Σπετσῶν δημοσίου κατηγόρου, Ἰω. Β. Βουρίκη, κατὰ τῆς ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1840 ὑπ' ἀριθμ. 8 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου Σπετσῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἀπριλ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἀπριλ. 1841.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 5.

Περὶ ἐφέσεως τοῦ Χρήστου Τζάντα, κατοίκου Ναυπλίας, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν αὐτόθι ἐφετῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. κατάχ. 165.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντωνίου Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Π. Καλληγᾶ δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν ἐν τῷ συμβουλίῳ τὴν 23 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ἔφεσιν τοῦ Χρήστου Τζάντα, κατοίκου Ναυπλίας, κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰουλ. π. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 132 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀφορώσης τὴν περὶ ἀδείας πρὸς ἀγωγὴν κακοδικείου κατὰ τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν Κ. Ν. Οἰκονόμου αἴτησιν τοῦ εἰρημένου Χ. Τζάντα.

Ὁ ῥηθεὶς Χ. Τζάντας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1838 ἐνήργησε κατάσχεσιν κατὰ τοῦ ἑνὸς τετάρτου τοῦ πλοίου ὁ Φιλοκτήτης, διοικουμένου ὑπὸ τοῦ Ἐμμ. Δ. Λαζάρου Ὀρλὸφ ἐκ Σπετζῶν καὶ ἐπέσπευσε τὸν πλειστηριασμὸν αὐτοῦ, δι' ἀξιώσεις τὰς ὁποίας εἶχε κατ' αὐτοῦ. Ὁ εἰρημένος Ἐμμ. Ὀρλὸφ ἠτήσατο παρὰ τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν τὴν ἀναστολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ μνησθέντος τεταρτημορίου. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 188 ἀποφάσεώς του ἀπεφήνατο ἄκυρον ὅλην τὴν ἐπιχειρισθεῖσαν παρὰ τοῦ Τζάντα ἐκτέλεσιν καὶ κατάσχεσιν τοῦ τετάρτου πλοίου ὁ Φιλοκτήτης. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀναφέρει ἐν τέλει ὅτι ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν συμβουλίῳ τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν τὴν 2 Μαΐου 1838 καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν 2 Ἰουν. 1838 ἀπόντων τῶν μερῶν. Τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν ἐξεκάλεσεν ὁ Ἐμμ. Ὀρλὸφ ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον παρέλιπε ν' ἀποφασίσῃ συγχρόνως καὶ ἐπὶ τῶν ζητηθεισῶν παρ' αὐτοῦ ἀποζημιώσεων διὰ τὰς ἐκ τῆς κατασχέσεως προκυψάσας ζημίας καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 174 καὶ 263 τοῦ ἔτους 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 28 τοῦ ἔτους 1839 ἀποφάσεών του κατεδίκασε τὸν Χ. Τζάνταν νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Ὀρλὸφ τὴν διὰ πραγματογνωμόνων ἐκκαθαρισμένην ἀποζημίωσιν τῶν θετικῶν ζημιῶν τῶν προξενηθεισῶν ἀπὸ τὴν 13 Ἀπριλίου 1838 μέχρι τῆς 3 Ἰουν. τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Κανονισθέντος ὅθεν εἰς δραχμ. 8556 τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως παρὰ πραγματογνωμόνων τὸ αὐτὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἰουν. 1839 ὑπ' ἀρ. 98 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τὸν αὐτὸν Τζάνταν νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Ὀρλὸφ

πρὸς ἀποζημίωσιν δραχ. 6417 ἤτοι τὰ τρία τέταρτα τοῦ εἰρημένου ποσοῦ τῶν 8556 δραχ. τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν Ὀρλὸφ, τοῦ ἑτέρου τεταρτημορίου ἀνήκοντος εἰς ἄλλον. Μετὰ ταῦτα ὁ διαληφθεὶς Χ. Τζάντας διὰ της ἀπὸ 3 Ἰουλ. 1840 αἰτήσεώς του πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν Μ. Οἰκονόμου, διϊσχυριζόμενος ὅτι κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ δραχ. 6417 εἰς τὸν ἀντίδικόν του Ὀρλὸφ ἕνεκα τῆς βραδύτητος τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπ' ἀρ. 188 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν ὡς ἀποφασισθείσης καὶ γενομένης δηθεν τῆς ἀποφάσεως τὴν 2 Μαΐου 1838 δημοσιευθείσης δὲ τὴν 2 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἠτήσατο παρὰ τοῦ εἰρημένου προέδρου τὴν θεραπείαν τῆς ζημίας ταύτης δυνάμει τοῦ ἄρθ. 60 τῆς πολιτ. δικονομίας, προσέτι δὲ καὶ δρ. 2000 δὶ ὅσα ἐξόδευσεν. Ἐπιδοθείσης τῆς αἰτήσεως ταύτης πρὸς τὸν μνησθέντα πρόεδρον, οὗτος ἀπήντησε διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1840 ἐγγράφου του, ὅτι δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς 25 καὶ 28 Ἀπριλ. 1838, τὸ δικάσαν δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἐσύγκειτο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἀπὸ τὸν Ἀθαν. Πλατύκαν, ἐσυνεδρίασε μετὰ ταῦτα εἰς τὰς ἑπομένας συνεδριάσεις διὰ ποινικὰς ὑποθέσεις, ὅτι κατὰ τὴν 2 Μαΐου 1838 ὁ λαβὼν μέρος ὡς δικαστὴς εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν Α. Πλατύκας διωρίσθη ἀνακριτὴς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Σπέτζας πρὸς ἀνάκρισιν ποινικῶν ὑποθέσεων, ὅτι ἕνεκα τούτου ἔμεινεν ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις εἰς περαιτέρω διάσκεψιν μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ μνησθέντος δικαστοῦ Α. Πλατύκα, ἐπανελθόντος μετὰ ἕνα μῆνα, ὅτε κατηρτίσθη ἡ ἀπόφασις, ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν καταρτίζεται εἰμὴ διὰ τῆς δημοσιεύσεως, διότι μέχρι ταύτης δύνανται οἱ δικασαὶ νὰ μεταρρυθμίσωσι καὶ νὰ μεταβάλλωσι ταύτην καὶ ὅτι ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις ἥτις ἐδημοσιεύθη τὴν 2 Ἰουν. εἶναι χρονολογημένη τὴν 2 Μαΐου 1838 εἴτε κατὰ πραγματικὸν λάθος, εἴτε διότι τὸ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικεῖον ἐσυνείθιζε κατὰ τὸ ἔτος 1838 νὰ βάλλῃ τὴν χρονολογίαν καθ' ἣν ἐγίνετο τὸ σχέδιον τῆς ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ τὴν χρονολογίαν καθ' ἣν καταρτίζετο ἡ ψηφοφορία ὁριστικῶς ἐν προετοιμασμένῳ σχεδίῳ τῆς ἀποφάσεως. Ὁ δὲ Χ. Τζάντας διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1840 αἰτήσεώς του πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἠτήσατο παρ' αὐτοῦ τὴν ἄδειαν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 8 [20] Ἰουλίου 1840 νόμου νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κακοδικείου ἀγωγὴν κατὰ τοῦ αἰτίου τῆς ζημίας του. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 132 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ Χ. Τζάντα ὡς ἀπαράδεκτον, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς χρηματικὴν ποινὴν δρ. 10 καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Χ. Τζάντας ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι παρεδέχθη ἡ πρότασις τοῦ Χ. προέδρου Μ. Οἰκονόμου, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθμ. 188 ἀπόφασις τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, εὑρίσκεται ὑπὸ διάσκεψιν ἀπὸ τῆς 28 Ἀπριλ. καθ' ἣν ἐγένετο ἡ συζήτησις μέχρι τῆς 2 Ἰουν. καθ' ἣν ἐγένετο

ἡ δημοσίευσις, ἀπ' ἐναντίας τῆς ῥητῆς καὶ καθαρᾶς σημειώσεως τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἐγένετο καὶ ἀπεφασίσθη κατὰ τὴν 2 Μαΐου· 2 ὅτι τὸ ἐφετεῖον παρεδέχθη τὴν ἀρχὴν ὅτι μόνον διὰ τῆς δημοσιεύσεως καταρτίζεται ἡ ἀπόφασις ἐνῷ συνήθως αἱ ἀποφάσεις πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἐν τῇ διασκέψει ἀποφασίζονται καὶ καταρτίζονται μὴ ὑπαρχούσης διαφωνίας καὶ ἐπὶ τούτου γίνεται καὶ πρακτικὸν τῆς διασκέψεως ἐνῷ ὁ διαφωνῶν δικαστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταχωρήσῃ τὴν διαφωνοῦσαν γνώμην του, ἐπὶ δὲ τῆς δίκης ταύτης προσετέθη καὶ ἄλλη περίφασις ὁ διορισμὸς τοῦ τρίτου δικαστοῦ Ἀθ. Πλατύκα εἰς ἀνάκρισιν τῶν ἐν Σπέτζαις συμβάντων, καὶ ἐπὶ τῆς γενομένης διασκέψεως κατηρτίσθη ἡ ἀπόφασις κατὰ τὴν 2 Μαΐου διὰ νὰ εὐκολυνθῇ ἡ ἀναχώρησίς του, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἡ δὲ ἀναβολὴ τῆς δημοσιεύσεώς της προῆλθεν ἐξ ἀμελείας τοῦ Κ. προέδρου· 3. διότι τὸ ἐφετεῖον παρεδέχθη τὴν ἀρχὴν τοῦ ὅτι δύναται τὸ δικαστήριον νὰ παρεκτείνῃ ἀορίστως κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὴν διάσκεψιν καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποφάσεων, ἀπ' ἐναντίας τῶν ῥητῶν διατάξεων τῆς νομοθεσίας μας, αἵτινες ἐπιβάλλουν τὸ χρέος ἡ δυνατὸν νὰ ἀπαγγέλλεται παραχρῆμα ἡ ἀπόφασις· 4. διότι δὲν ἐθεώρησεν ὡς ἐνεργὸν αἰτίαν τῆς καταδίκης τοῦ ἐφεσείοντος τὴν ἀργοπορίαν τῆς δημοσιεύσεως ἐνῷ καὶ αἱ προηγούμεναι ἀποφάσεις τοῦ ἐφετείου κανονίζουσι τὴν ἔναρξιν τῶν ζημιῶν τοῦ κατασχεθέντος πλοίου ἀπὸ τὴν 13 Ἀπριλ. καὶ τὴν παῦσιν αὐτῶν τὴν 3 Ἰουν., καὶ αἱ γνωμοδοτήσεις τῶν πραγματογνωμόνων βεβαιοῦσιν ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ἀργοπορίας δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον ταξείδιον τὸ πλοῖον, καὶ ἐκ τούτου κατεδικάσθη εἰς τὰ ἐλπιζόμενα κέρδη αὐτοῦ δι' ἀποζημίωσιν ὥστε ἐὰν ἐδημοσιεύετο ἡ ἀπόφασις κατὰ τὴν 2 ἢ 3 Μαΐου ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξείδιόν του χωρὶς βλάβην τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ἐφεσείοντος.

Ἀκοῦσαν τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος προτεινομένη βραδύτης τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν Μ. Οἰκονόμου εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς δίκης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἐμμ. Ὀρλὸφ δὲν φέρει τὸν χαρακτῆρα οὐδεμιᾶς ἐκ τῶν εἰς τὸ 56 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας προβλεπομένων περιπτώσεων, αἵτινες μόναι δύνανται νὰ δώσωσιν ἐφαρμογὴν εἰς ἀγωγὴν κακοδικείου διότι ἡ ἀμέλεια τὴν ὁποίαν ὁ ἐκκαλῶν προβάλλει δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰς τὴν ἀργοπορίαν τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως· ἡ δὲ ἄρνησις δικαιοσύνης ἡ ὁποία κατὰ τὸ 3 ἐδάφ. τοῦ 57 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας δύναται νὰ πηγάσῃ ἐξ ἀργοπορίας δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἄλλην δὲ ἀμέλειαν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος δὲν ἀπέδειξεν ὁ ἐκκαλῶν, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἐδικαιολόγησεν ἀποχρώντως τὴν ἀναβολὴν τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἔφεσιν τοῦ Χρήσου Τζάντα, κατοίκου Ναυπλίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰουλ. 1840 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἐπικυροῖ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ καταδικάζει τὸν ἐκκαλοῦντα εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 24.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ἀπριλ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 6.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰωσὴφ Δραξίγγερ, κατοίκου Πατρῶν, καὶ τοῦ Σταύρου Ἀγγελῆ, δημάρχου Μεσσαπίων.

(Ἀριθ. βιβλ. κταχ. 165.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλοναρῆ προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Ἰωσὴφ Δραξίγγερ, κατοίκου Πατρῶν, ἀναιρεσείοντος παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τοῦ Σταύρου Ἀγγελῆ, δημάρχου Μεσσαπίων, ἀντιπροσωπεύοντος τὸν δῆμον αὐτῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου.

Ὁ Ἰωσὴφ Δραξίγγερ ἐκίνησεν ἐνώπιον τοῦ ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικείου ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δήμου Μεσσαπίων δι' ἧς ἐξέθεσεν, ὅτι ὁ ἐν Αἰγείῳ ἀνταποκριτὴς αὐτοῦ Δημ. Μελετόπουλος ἐναύλωσε τὸ πλοῖον τοῦ Νικ. Ἀνδρέου Παππαπέτρου, νὰ ἀπέλθῃ εἰς Κιάτον διὰ νὰ φορτώσῃ Κορινθιακὴν σαφίδα, ἐπιβιβάσας εἰς αὐτὸ τὸν ἐπιστάτην του Μῆτρον Χρυσικὸν, εἰς ὃν παρέδωκε διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς σαφίδος δρ. 14708, 95/00, ὅτι προσορμισθέντος τοῦ πλοίου ἕνεκα τῶν ἐναντίων ἀνέμων εἰς τὸν λιμένα τοῦ Γαλαξειδίου λῃσαὶ ἐπιπεσόντες εἰς αὐτὸ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 15-16 Ἰανουαρ. 1838 συνέλαβον τὸν ἐπιστάτην καὶ δέσαντες αὐτὸν καὶ πληγώσαντες, ἔλαβον τὰ χρήματα καὶ ἀνεχώρησαν· διὸ δυνάμει τοῦ περὶ εὐθύνης τῶν δήμων νόμου ἐζήτησε νὰ ὑπογρεωθῇ ὁ δῆμος Μεσσαπίων ἢ Γαλαξειδίου εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν δραχ. 18708 εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 28 Ὀκτωβρ. 1838 καὶ ὑπ' ἀριθμὸν. 273 ἀπόφασις τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν τῆς ὁποίας ἀναιρεθείσης διὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 284 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδι-

κῶν ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐπρότεινε κατὰ τὴν 19 Ἰουλ. 1839 ὁ πληρεξούσιος τοῦ δήμου Μεσσαπίων ἔνσασιν περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀπαραδέκτου, διότι ἡ πρᾶξις τῆς ἁρπαγῆς τῶν χρημάτων ἀποτελεῖ πειρατείαν καὶ οὐχὶ ληστείαν καὶ διότι οἱ λημένες δὲν ἀπαρτίζουν μέρος τῆς περιφερείας τῶν δήμων, ἀλλ' ἀπορριφθείσης τῆς ἐνσάσεως ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 233 ἀποφάσεως τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου ὁ αὐτὸς πληρεξούσιος ἐπρότεινε κατὰ τὴν 2 Αὐγ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἑτέραν ἔνσασιν ἀπαραδέκτου σηριζομένην εἰς τὸ ὅτι δὲν εἶναι ὑπεύθυνος ὁ δῆμος διὰ τὰς ἐντὸς τῆς θαλάσσης πραττομένας ζημίας, καὶ ὅτι καταδικαζομένου τοῦ δήμου ἠθελε παραβιασθῇ ἡ ἀρχὴ ὅτι κανεὶς δὲν ὑποχρεοῦται εἰμὴ διὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ πράξεις καὶ ἐλλείψεις· ἀπορριφθείσης καὶ τῆς ἐνσάσεως ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 261 ἀποφάσεως ὁ αὐτὸς πληρεξούσιος ἐπρότεινε κατὰ τὴν 30 Αὐγ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους τρίτην ἔνσασιν ἀπαραδέκτου σηριζομένην εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον ὑπεύθυνος εἰς ἀποζημίωσιν εἶναι ὁ πλοίαρχος, ὡς ἀπομακρυνθεὶς τοῦ πλοίου καθ' ἣν σιγμὴν συνέβη ἡ ληστεία, ἢ ὁ ἐντολοδόχος τοῦ ἐνάγοντος Μελετόπουλος ὅστις ὤφειλε νὰ πληροφορηθῇ καλῶς περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πλοιάρχου πρὶν τῷ ἐμπιστευθῇ τὰ πράγματα τοῦ πελάτου του ἀλλὰ καὶ ἡ ἔνσασις αὕτη ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 301 ἀποφάσεως, καὶ τότε ὁ αὐτὸς πληρεξούσιος ἐπρότεινεν ἔνσασιν ἀκυρωτικὴν κατὰ τῆς ἀγωγῆς ὡς εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν, κατὰ συνέπειαν ἁπλῆς κλήσεως οὐχὶ δὲ διὰ νέας ἀγωγῆς. Ἐπὶ τῆς ἐνσάσεως ταύτης ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἡ ἀπὸ 29 Σεπτεμβρ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 351 ἀπόφασις δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἔνσασις καὶ ἐπεβλήθη τὸ χρέος εἰς τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ τοὺς ἰσχυρισμούς του ὅπως ἄλλως δύναται καὶ διὰ μαρτύρων εἰσέτι. Κατὰ συνέπειαν τούτου ἐξετάσθησαν διάφοροι ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως μάρτυρες καὶ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 112 ἀπόφασις δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀκυρώσεως τῆς κλήσεως τῶν μαρτύρων ἔνσασις τοῦ ἐναγομένου δήμου καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 113 δι' ἧς ἐξηρέθη ὁ ὡς μάρτυς κλητευθεὶς Δημ. Χρυσικὸς· ἐπὶ τέλους γενομένης συζητήσεως τὴν 9 Ἀπριλ. 1840 ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀρ. 125 ἀπόφασις δι' ἧς ἐπεβλήθη εἰς τὸν δῆμον Μεσσαπίων ὁ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος. Πρὸς τοῦτο τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Μεσσαπίων διὰ βουλεύματος καὶ δυνάμει τῶν ἄρθ. 364, 365 καὶ 366 τῆς πολιτ. δικονομίας παρεδέχθη ὑπὲρ τοῦ δήμου τὸν ἀπαλλακτικὸν ὅρκον καὶ ἐπρότεινε πρὸς ὁρκοδοσίαν πεντήκοντα ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ διὰ νὰ ἐκλέξῃ ἐξ αὐτῶν ὁ ἀντίδικος τὸν νόμιμον ἀριθμόν. Κοινοποιηθείσης τῆς ῥηθείσης ὑπ' ἀρ. 125 ἀποφάσεως καὶ τοῦ βουλεύματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ὡς καὶ τῆς ἀπὸ 8 Μαΐου κλήσεως τοῦ δήμου ἐνεφανίσθησαν αὐτοπροσώπως οἱ ὡς ἀνωτέρω μνημονευθέντες πεντήκοντα δημόται κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 9 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μαΐου διὰ νὰ

ἐκλέξῃ ἐξ αὐτῶν ὁ ἐνάγων τοὺς ὁρκισθησομένους, ἀλλ' ὁ μὲν ἐνάγων καὶ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ δὲν ἐνεφανίσθησαν, ὁ δὲ πληρεξούσιος τοῦ ἐναγομένου δήμου ἐζητήσατο νὰ ὁρκισθῶσιν καὶ οἱ πεντήκοντα ἐκλεχθέντες δημόται· ἐνδόσαντος δὲ τοῦ δικαστηρίου καὶ ὁρκισθέντων, κατὰ τὴν αὐτὴν συνδρίασιν τῶν εἰρημένων δημοτῶν, ἐγένετο συζήτησις ἐρήμην τοῦ ἐνάγοντος καθ' ἣν τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 11 Μαΐου 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 164 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἰωσὴφ Δραξίγγερ, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου μετριασθέντα εἰς δραχ. 1378, 30/00 καὶ ἀπέρριψε τὴν περὶ προσωπικῆς κρατήσεως πρότασιν τοῦ δήμου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Ἰωσὴφ Δρεξίγγερ διὰ τοὺς λόγους· 1. ὅτι ὁ δοθεὶς ὅρκος εἶναι ἄκυρος ὡς μὴ ἐγκριθέντος τοῦ βουλεύματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου παρὰ τῆς ἁρμοδίου διοικητικῆς ἀρχῆς, καὶ 2. διότι ἡ κλῆσις τοῦ δήμου περὶ ἐμφανίσεως αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καθ' ἣν ἡμέραν ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ πέντε ἐκ τῶν προβεβλημένων πεντήκοντα δημοτῶν, δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον Ἰωσὴφ Δραξίγγερ, ὡς ἔδει, ἀλλ' εἰς τὸν πληρεξούσιόν του· ἀλλὰ τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἀπερρίψε διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ἰουν. π. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 201 ἀποφάσεώς του τὴν ἀνακοπὴν, ἐπεκύρωσε τὴν μνημονευθεῖσαν κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν, καὶ κατεδίκασε τὸν ἀνακόπτοντα εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως καὶ εἰς τὰ νόμιμα ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του. Τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως καὶ ὅλων τῶν προμνημονευθεισῶν ἐζήτησεν ὁ Ἰωσὴφ Δραξίγγερ τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ὑπάρχει εἰς αὐτὰς κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου μὴ λαβόντων μέρος εἰς τὰς αὐτὰς συνεδριάσεις τῶν αὐτῶν δικαστῶν καὶ μὴ ἐπαναληφθείσης τῆς διαδικασίας· 2. διότι ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος, εἰς μόνον τὸν δήμαρχον τὸν παρουσιασθέντα ὡς διάδικον ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ὄχι εἰς τὸν δῆμον· 3. διότι περιεῖλαν τὸ δικαστήριον τὴν ὁρκομωσίαν εἰς πεντήκοντα μόνον δημότας κατέθλιψε καὶ περιώρισε ἀναιτιολογήτως καὶ ἐναντίον τοῦ νόμου τῆς ἀποδείξεως τὰ μέσα. Διὰ δὲ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του ἐπρότεινε καὶ τοὺς ἑξῆς λόγους· 4. διότι παρερμηνεύθη ὁ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 νόμος καθ' ὃν δῆμός τις δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου εἴτε ὡς ἐνάγων εἴτε ὡς ἐναγόμενος χωρὶς ἀδείας τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς· 5. διότι ἐνῷ εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 201 ἀπόφασίν του τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὅτι ἀπαιτεῖται ῥητὴ ἄδεια ὅταν πρόκειται νὰ γενῇ συμβιβασμὸς, ἀλησμόνησιν ὅτι ἀπαιτεῖται τοιαύτη καὶ ὅταν πρόκειται περὶ ὅρκου ὅστις κατὰ τὸν νόμον δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ τοῦ συμβιβασμοῦ ὑποδιαίρεσις· 6. διότι τὸ δικαστήριον παρεμβαλὸν διάκρισιν μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ νόμου μεταξὺ τοῦ παρὰ τῶν διαδίκων ἐπαγομένου καὶ τοῦ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβαλλομένου ὅρκου παρήνειρεν ἑαυτὸ εἰς νομοθετικὰ καθήκοντα, ἐμόρφωσε διάταξιν μὴ ἀναγνωρισμένην ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν μας καὶ ἔπραξεν ὑπέρβασιν

καθηκόντων, διότι ἀφοῦ καὶ διὰ τοῦ ἑνὸς καὶ διὰ τοῦ ἄλλου τρόπου φθάσει τὶς εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἄτοπον νὰ τεθῇ διάκρισις· 7. διότι τεθέντος ὅτι ὁ ὅρκος εἶναι ὑποδιαίρεσις τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ μὴ φαινομένου ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὅτι ὁ δικηγόρος Βάλβης εἶχεν ἰδικὴν πληρεξουσιότητα, δὲν ἠδύνατο νομίμως νὰ ἐπιδοθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ὑπ' ἀρ. 125 ἀπόφασις· 8. διότι ἐνῷ αἱ ἀποφάσεις δὲν ἀναγνωρίζουν τὸν δικηγόρον Βάλβην ὡς ἀντίκλητον τοῦ Δρεξίγγερ, ἀλλ' ὡς πληρεξούσιον, μ' ὅλα ταῦτα συγχέουν τὴν ἰδιότητα καὶ ταυτίζουν τὰ καθήκοντα, ἐνῷ ἡ νομοθεσία μας ἀποδέχεται διάκρισιν· 9. διότι ἡ καταδίκη εἰς τὰ ἔξοδα τῶν μαρτύρων εἶναι ἀναιτιολόγητος· 10. διότι ἐναντίον τοῦ νόμου ἔγεινε δεκτὴ ἡ ἐξαίρεσιν τοῦ Δημ. Χρυσικοῦ· 11. διότι ὁ δικηγόρος Νικ. Πεταλᾶς διετέλεσεν ἐπ' αὐτῆς τῆς δίκης καὶ δικαστὴς καὶ εἰσαγγελεύς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς δικηγόρους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ λόγους ἀναιρέσεως ἐκ τῶν ὑπ' ἀρ. 233, 261, 301, 351 καὶ 112 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καθότι αὗται ἐξεδόθησαν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ συμφώνως μὲ τὰς αἰτήσεις του· αἱ δὲ ὑπ' ἀριθ. 113, 125, 164 καὶ 201 ἀποφάσεις τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐξεδόθησαν ἐπὶ ζητημάτων ἀνεξαρτήτων ἀπαλλήλων καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖτο ἀναγκαίως ἡ σύμπραξις τῶν αὐτῶν δικαστῶν, ὥστε ὁ λόγος τῆς κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 364 καὶ 365 τῆς πολιτ. δικονομίας ὁ ὅρκος δύναται καὶ εἰς ἰδανικὰ πρόσωπα νὰ ἐπαχθῇ, προσέτι δὲ τότε μόνον δίδεται παρὰ τῶν προϊσταμένων σωματίου τινὸς ἢ κοινότητος ὅταν αἱ πράξεις αὐτῶν ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὅρκου, ἄλλως δίδεται παρὰ τῶν μελῶν τοῦ σωματίου ἢ τῆς κοινότητος κατὰ τὴν διάκρισιν τὴν ὁποίαν τίθησι τὸ ἑπόμενον 366 ἄρθρον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπαχθεὶς ὅρκος δὲν ἀπέβλεπε πρᾶξιν τοῦ δημάρχου Μεσσαπίων, οὐδ' ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ δοθῇ παρ' αὐτοῦ·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ προμνησθὲν 366 ἄρθ. ὅταν κοινότης τις συνίσταται ἐκ μελῶν πλειόνων τῶν εἴκοσι τότε προτείνονται πρὸς ὁρκοδοσίαν τὸ τρίτον μέρος τῶν μελῶν ἀλλ' ὄχι καὶ πλέον τῶν πεντήκοντα, ἑπομένως διαταξαν τὸ δικαστήριον νὰ ὁρκισθῶσι πεντήκοντα ἐκ τῶν δημοτῶν τοῦ δήμου Μεσσαπίων, ἐφήρμωσε πληρέστατα τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ εἰς τὸ 4 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τῶν δήμων διατάγματος γίνεται μὲν λόγος περὶ ἐγκρίσεως τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζονται ῥητῶς αἱ περιπτώσεις καθ'

ἃς πρέπει νὰ ζητεῖται, κατὰ δὲ τὸ 119 ἄρθ. ἀρ. 11 τοῦ περὶ δήμων νόμου ἡ ἔγκρισις ἀπαιτεῖται μόνον ὅταν πρόκειται περὶ εἰσαγωγῆς δίκης ἐκ μέρους τοῦ δήμου, ὅταν δηλ. ὁ δῆμος εἶναι ἐνάγων. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀναγκαία ἡ ἄδεια τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς, καὶ ὁσάκις ἐνάγεται ὁ δῆμος βεβαιοῦται ἐκ τοῦ ἀπὸ 3 Ἰουλ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 2133 ἐγγράφου τοῦ διοικητοῦ Φωκίδος, ὅτι τοιαύτη ἄδεια ἐδόθη·

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ὡς προεξετέθη ὁ δῆμος δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς δύναται νὰ ἐνεργῇ καὶ ὅλας τὰς δικαστικὰς πράξεις μεταξὺ δὲ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ὁρκοδοσία, ἥτις προσέτι ἐπεβλήθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ δικαστηρίου·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸν 6. λόγον τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικῶν ἀποφανθὲν ὅτι μόνος ὁ παρ' ἑνὸς τῶν διαδίκων πρὸς τὸν ἕτερον ἐπαγόμενος ὅρκος εἶναι ὑποδιαίρεσις τοῦ συμβιβασμοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ παρὰ τοῦ δικαστηρ. πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας αὐτεπαγγέλτως ἐπιβαλλόμενος συνεμορφώθη ἀκριβῶς μὲ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ 349 ἄρθ. τῆς πολ. δικον.

Ἐπειδὴ αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις ἀποδέχονται τὸν δικηγόρον Βάλβην ὡς πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος ὡς τοιοῦτος δὲ ἠδύνατο ὁ εἰρημένος δικηγόρος κατὰ τὸ 95 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας νὰ ἐπάγῃ, καὶ δέχεται ὅρκον πολὺ πλέον δὲ νὰ δεχθῇ νομίμως ἀπόφασιν ἐπιβάλλουσαν αὐτεπαγγέλτως ὅρκον εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ·

Ἐπειδὴ ἡ ἰδιότης τοῦ πληρεξουσίου συνεπάγει καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου, ἥτις δὲν ὑπάρχει αὐτοτελῶς εἰμὴ ἐν ἐλλείψει ἐντελοῦς πληρεξουσιότητος· ἐπειδὴ ἡ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν μαρτύρων καταδίκη εἶναι συνέπεια τῆς εἰς τὴν οὐσίαν καταδίκης περὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχουσιν ἀποχρῶσαι αἰτιολογίαι·

Ἐπειδὴ ὁ 9. λόγος δὲν ἀπεδείχθη παντάπασιν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ δικηγόρος Πεταλᾶς διετέλεσεν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν δικαστὴς καὶ εἰσαγγελεὺς δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν ἀλλ' εἰς ἐξαίρεσιν ἥτις ὅμως δὲν ἐπροτάθη ἐν καιρῷ.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰωσὴφ Δρεξίγγερ, κατοίκου Πατρῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἰουλ., 7 καὶ 31 Αὐγ., καὶ 29 Σεπτεμβ. 1839, 2 καὶ 20 Ἀπριλ., 11 Μαΐου καὶ 27 Ἰουλ. 1840, ὑπ' ἀρ. 233, 261, 301, 351, 112, 113, 125, 164 καὶ 201 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δραχμῶν, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 50 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του δραχ. 60.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ἀπριλ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 7.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀναγ. Κορονιώτου κλπ. κατοίκων τοῦ χωρίου Ζημινίου τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας, καὶ τοῦ Δημοσίου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 165)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Αντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένων τοῦ τε ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμ. Ἰ. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν. ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Ἀναγν. Κορονιώτου καὶ Νικολ. Τυμπακάκη, ἐνεργούντων δὶ ἑαυτοὺς καὶ ὡς πληρεξούσιοι τῶν ὁμοδίκων αὐτῶν Γ. Χατούπη, Γ. Γκήνη, Χρ. Κορονιώτου, Γ. Καρατζόλη, Στ. Θηβαίου, Ἰω. Καμπάρδη, Θ. Σκῆπα, Γ. Μακρῆ, Δ. Σαλάτα, Σ. Γκήνη, Κωνς. Κωσάκη, Α. Γκίκα, Δ. Παππαντωνοπούλου ἢ Παππαδοπούλου. Κ. Χολέση, καὶ Β. Ζαρῆ, κατοίκων ἁπάντων τοῦ χωρίου Ζημινίου τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας, ἀναιρεσεόντων, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν Χ. Ζώτου καὶ Α. Πετζάλη δικηγόρων, καὶ τοῦ Δημοσίου ἀναιρεσιβλήτου, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Οἱ ῥηθέντες Ἀναγν. Κορονιώτης, Νικ. Τυμπακάκης καὶ λοιποὶ διατεινόμενοι ὅτι ἔχουν εἰς τὴν κατοχὴν καὶ ἀναμφισβήτητον κυριότητά των πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἰδιοκτήτους γαίας, κειμένας ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ δήμου Ἄνω Πελήνης, ἐκ σρεμμάτων χιλίων πεντακοσίων περίπου, συνισάμενων εἰς χωράφια, ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας κατὰ τὴν ἐν τῷ προκληρίῳ ἐγγράφῳ αὐτῶν, ἀπὸ 1 Ἀπριλ. 1838, πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν διαγραφομένην ὁροθεσίαν, ἐπροκάλεσαν τὸ δημόσιον εἰς ἀγωγὴν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι, τὸ δημόσιον αἴφνης καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἔχει ἐπὶ τῶν εἰρημένων γαιῶν ἀξιώσεις κυριότητος. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἰσήχθη ἡ πρόσκλησις ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 6 Αὐγ. 1838 καὶ ὑπ' ἀριθ. 309 ἀπόφασιν δὶ ἧς παρατηρῆσαν, ὅτι διὰ νὰ δυνηθῇ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ παραδεκτοῦ ἢ μὴ τῆς πρὸς ἀγωγὴν προσκλήσεως ἀπαιτεῖται ν' ἀποδείξουν οἱ προκαλοῦντες ὅτι τὸ δημόσιον οὔτε εἶχεν οὔτε ἔχει τὴν διακατοχὴν τῶν ἐπιδίκων γαιῶν· ὅτι οὗτοι ἔχουν τὴν διακατοχὴν αὐτῶν οὐχὶ τὴν δὶ ἁπλῆς παρακλήσεως· τὸν χρόνον τῆς τοιαύτης κατοχῆς, ὅτι οὔτε ἔδωκαν, οὔτε δίδουν εἰς τὸ δημόσιον τὸν τῆς ἐπικαρπίας φόρον, ἐπέβαλεν εἰς τοὺς προκαλοῦντας τὸ χρέος τοῦ ν' ἀποδείξωσιν ὅλα τὰ εἰρημένα ἀντικείμενα· Τὴν ἀπόφασιν ταύτην

ἐξεκάλεσαν οἱ προκαλοῦντες ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν τὸ ὁποῖον δικάσαν ἐρήμην τὸ μὴ ἐμφανισθὲν δημόσιον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 24 Φεβρουαρ. 1839 ὑπ' ἀριθ. 43 ἀπόφασίν του δι' ἧς παρεδέχθη τὴν ἔφεσιν, καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ἀπεφήνατο νόμιμον τὴν πρόσκλησιν καὶ παρεχώρησεν εἰς τὸ δημόσιον δεκαήμερον προθεσμίαν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως διὰ νὰ κάμῃ τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγήν του. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψε τὸ δημόσιον καὶ γενομένης κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 23 Ἀπριλ. ὑπ' ἀρ. 72 ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ εἰρημένον δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, παραδεχθὲν τήν τε ἀνακοπὴν τοῦ δημοσίου καὶ τὴν ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ Ζημινίου γενομένην ἔφεσιν, κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 309 πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν ταύτην, διέταξε ν' ἀποδείξῃ τὸ δημόσιον δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ διὰ μαρτύρων ἔτι ἐντὸς 40 ἡμερῶν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Ζημινίου κατέχουν τὰς ἀμφισβητουμένας γαίας κατὰ παράκλησιν ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου, καὶ ὅτι προλαβόντως καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1887 πρὸ τῆς προκλήσεως αὐτῶν εἰς ἀγωγήν, ἔδωκαν ἑκουσίως τὸν φόρον τῆς ἐπικαρπίας εἰς τοὺς ἐνοικιαστάς. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξετάσθησαν διάφοροι ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως μάρτυρες, μεθ' ὃ ὁ πληρεξούσιος τοῦ δημοσίου δια τῆς ἀπὸ 19 Ἰουν. 1839 αἰτήσεώς του πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐζήτησε παρέκτασιν τῆς τριακονθημέρου προθεσμίας, ἀλλ' ἀπορριφθείσης τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ ὡς ἀπαραδέκτου καθὸ ἀναρμοδίως εἰσαχθείσης ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, ἐπανέλαβεν τὴν αὐτὴν αἴτησιν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, τὸ ὁποῖον, γενομένης συζητήσεως κατ' ἀντιμωλίαν, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 11 Σεπτεμβ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 363 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὰς περὶ ἀκυρότητος τῆς κλήσεως ἤτοι τῆς προμνημονευθείσης ἀπὸ 19 Ἰουνίου 1839 ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν αἰτήσεως, καὶ περὶ ἀπαραδέκτου αὐτῆς ἐνστάσεως τοῦ πληρεξουσίου τῶν κατοίκων τοῦ Ζημινίου, ἀπέρριψε τὴν εἰρημένην περὶ παρεκτάσεως προθεσμίας αἴτησιν τοῦ δημοσίου ὡς ἀνυπόστατον, καὶ ἀνέβαλλεν τὴν περὶ τῶν λοιπῶν προτάσεων τῶν ἀντιδίκων ἀπόφασίν του· ἑπομένως παρακατατεθεισῶν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου τῶν τε μαρτυριῶν καὶ τῶν λοιπῶν παρὰ τοῦ δημοσίου προσενεχθέντων ἐγγράφων ὡς ἀποδεικτικῶν μέσων, ἔγεινε συζήτησις τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 23 Ὀκτωβρ. 1839 ὑπ' ἀρ. 418 ἀπόφασις δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἔνστασις τῶν προκαλούντων περὶ μὴ ἀναγνωρίσεως τινῶν ἐκ τῶν μαρτυρικῶν ἐκθέσεων, ἀπερρίφθη ὡσαύτως ἡ περὶ ἀκυρότητος καὶ ἀπαραδέκτου τῆς προκλήσεως ἔνστασις τοῦ δημοσίου, καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸ δέκα προσέτι ἡμερῶν προθεσμία, διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀγωγήν του. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσε τὸ δημόσιον, διότι τὸ πρωτοδικεῖον ἐφήρμωσεν ἐσφαλμένως τὰς περὶ προκλήσεως εἰς

ἀγωγὴν ἀρχὰς τῆς πολιτ. δικονομίας· οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ χωρίου Ζημηνίου ἔκαμαν ἀντέφεσιν κατὰ τῆς προμνημονευθείσης ὑπ' ἀριθ. 363 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πρωτοδικείου, διὰ τὸν λόγον ὅτι, μὴ γενομένης ἐγκαίρως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, αἱ μετὰ τὴν προθεσμίαν ληφθεῖσαι μαρτυρίαι εἶναι ἄκυροι. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἰσήχθησαν ἡ ἔφεσις τοῦ δημοσίου καὶ ἀντέφεσις τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ζαμηνίου, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 22 Μαρτ. π. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 30 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀντέφεσιν κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 363 ἀποφάσεως, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀντέφεσις δὲν εἶναι δεκτὴ κατὰ τῆς ἀποφάσεως εἰμὴ ἐὰν ὑπάρχῃ ἔφεσις κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, καὶ παραδεχόμενον τὴν ἔφεσιν τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 418 ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν ἀπέρριψε τὴν πρὸς ἀγωγὴν πρόσκλησιν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ζημινίου κατὰ τοῦ δημοσίου, καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς ὅλα τῆς δίκης τὰ ἔξοδα. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ ῥηθέντες Α. Κορονιώτης καὶ Ν. Τυμπανάκης δι' ἑαυτοὺς καὶ ὡς ἐπίτροποι τῶν λοιπῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ζημηνίου διὰ τὸν λόγον ὅτι, δι' αὐτῆς ἑρμηνεύθη ἐσφαλμένως τὸ 758 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας, ἡ δὲ παραβίασις αὕτη δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν, καθότι μὴ γενομένης παραδεκτῆς τῆς ἀντεφέσεως παρεβιάσθησαν τὸ τῆς ἐφέσεως δικαίωμα, τὸ ὁποῖον εἶναι τοῦ κοινοῦ δικαίου, ἡ περὶ τῶν δύο βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας οὐσιώδης διάταξις τῆς νομοθεσίας, καὶ τὸ ἀπὸ τὰ ἄρθ. 747 κτλ. τῆς πολιτ. δικονομίας καθιερωθὲν δικαίωμα τῆς ἀπολογίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τῶν ἀναιρεσειόντων Α. Πετζάλην καὶ Χ. Ζῶτον προτείναντας ἐπὶ ἀκροατηρίου καὶ τοὺς ἑξῆς δύο λόγους ἀναιρέσεως· 1. ὅτι οἱ ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις παρεξήγησαν τὰς περὶ προκλήσεως πρὸς ἀγωγὴν ἀρχὰς, ἀποφανθέντες ὅτι ἡ κατοχὴ πρέπει νὰ ἦναι νομικὴ μόνον, ἐνῷ ὁ νόμος δὲν προδιορίζει τὸ εἶδος αὐτῆς· 2. ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν μνημονεύει τὸ μέρος ὅπου ἐγένετο καὶ ἐδημοσιεύθη, τουτέστι τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως ἢ τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, ἀλλ' ἀναφέρει μόνον ὡς τοιοῦτον τὸ Ναύπλιον, τὸν δικηγόρον Μ. Μαρινάκην πληρεξούσιον τοῦ δημοσίου ζητήσαντα νὰ κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις καθόσον ἀφορᾷ τοὺς χωρικοὺς Γ. Χατούπην Γ. Γκήνην καὶ λοιπούς, καθότι ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν προκύπτει μεταξὺ τῶν ἀναιρεσειόντων ὁμοδικίας δεσμός· ἑπομένως οἱ Κύριοι Α. Κορονιώτης καὶ Δ. Τυμπακάκης μὴ ὄντες ὁμόδικοι, δικηγόροι, ἢ συγγενεῖς μηδὲ περιβεβλημένοι μὲ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα δὲν ἠδύναντο νὰ ζητήσουν ἀναίρεσιν, καὶ ἐξ ὀνόματος τῶν ἄλλων χωρικῶν· Ἀκοῦσαν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἔνστασιν τοῦ δημοσίου·

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου τῆς 16 Μαρτ. 1838 γενομένου ἐνώπιον τοῦ ἐν Κορύνθῳ συμβολαιογραφοῦντος εἰρηνοδίκου, ὁ Α. Κορονιώτης καὶ Ν. Τυμπανάκης διωρίσθησαν ὑπὸ τῶν λοιπῶν κατοίκων Ζημινίου εἰδικοὶ πληρεξούσιοι αὐτῶν διὰ νὰ τοὺς ἀντιπροσωπεύωσι καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, δυνάμενοι πρὸς τοῦτο νὰ διορίζωσι καὶ ἄλλους πληρεξουσίους ἐκ τῶν δικηγόρων· ἡ δὲ ἔνστασις ὅτι μεταξὺ τῶν εἰρημένων κατοίκων καὶ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ὁμοδικίας δεσμὸς, ἐκτὸς ὅτι δὲν ἐπριτάθη πώποτε ἐνώπιον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, ἀλλ' ἐγένετο κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀποδεικνύεται ἀνυπόστατος ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου τῆς εἰς ἀγωγὴν προσκλήσεως, τὸ ὁποῖον διαλαμβάνει ὅτι ἡ εἰς ἀγωγὴν πρόκλησις γίνεται ἐξ ὀνόματος ἁπάντων τῶν κατοίκων συμπεριλαμβανομένων ῥητῶς καὶ τῶν ἀντιπροσωπευόντων αὐτοὺς πληρεξουσίων, καὶ ζηρίζεται διὰ ἅπαντας τοὺς προκαλοῦντας εἰς τὸν αὐτὸν νόμιμον λόγον.

Καθόσσον ἀφορᾷ τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 758 ἐδάφ. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἡ ἀντέφεσις πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς τὰ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος προσβληθέντα ἐφέσεως κεφάλαια, ἐκ δὲ τούτου συνάγεται ἀδιζάκτως ὅτι δὲν εἶναι δεκτὴ ἀντέφεσις κατά τινος ἀποφάσεως εἰμὴ ἐὰν ὑπάρχῃ ἤδη κατ' αὐτῆς ἔφεσις· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀπορρίψαν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν νῦν ἀναιρεσειόντων ἀντέφεσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 363 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν εἶχε προσβληθῆ δὶ ἀντεφέσεως, ἐφήρμωσεν ὀρθῶς τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ νόμος εἰς τὸ 81 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας δὲν ἐννοεῖ ἄλλην διακατοχὴν εἰμὴ τὴν νομικὴν ἥτις μόνη δίδει δικαιώματα εἰς χρησιδεσποτείαν καὶ εἰς παραγγέλματα τοὐτέστιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖ τὶς ἐν ἰδίῳ ὀνόματι καὶ μὲ τὴν διάθεσιν τοῦ νὰ κατέχῃ τὸ πρᾶγμα ὡς ἰδιοκτησίαν τουἡ δὲ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀποδέχεται ὡς ἐξαχθὲν ἐκ τῆς γενομένης περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν κατεῖχον ἐν ἰδίῳ αὐτῶν ὀνόματι ἀλλὰ μόνον κατὰ παράκλησιν καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου·

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει ῥητῶς, ὅτι ἐγένετο ἐν Ναυπλίῳ, ὑποτίθεται δὲ, ἐν ἐλλείψει ἐναντίας ἀποδείξεως, ὅτι οἱ δικασταὶ ἐδίκασαν καὶ ἐδημοσίευσαν αὐτὴν εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ προσδιωρισμένον τόπον οὐδ' ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ γίνεται τοῦ περιστατικοῦ τούτου μνεία εἰς τὴν ἀπόφασσιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεπς ἔνστασιν τοῦ δημοσίου, καὶ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Α. Κορονιώτου καὶ Ν. Τυμπανάκη ἐνεργούντων δὶ ἑαυτοὺς καὶ ὡς πληρεξουσίων τῶν ὁμοδίκων

αὐτῶν Γ. Χατούπη, Γ. Γκίνη, Χ. Κορονιώτου, Γ. Καρατζόλη, Σ. Θηβαίου, Ι. Καμπάρδη, Δ. Σκῆπα, Γ. Μακρὺ, Δ. Σαλάτα, Σ. Γκίνη, Κ. Κωσάκη, Α. Γκίκα, Δ. Παππαντωνοπούλου ἢ Παππαδοπούλου, Κ. Χολέση καὶ Β. Ζαρῆ ἁπάντων κατοίκων τοῦ χωρίου Ζημηνίου τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Μαρτίου 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 30 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δρ. εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 50, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δημοσίου συνιςάμενα εἰς δραχ. 58.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ἀπριλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 8.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας, ἀντιπροσωπεύοντος τὸ δημόσιον καὶ τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου, κατοίκου Αἰγίου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 166.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἀντ. Ἰω. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέτεως μεταξὺ τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας, ἀντιπροσωπεύοντος τὸ δημόσιον, ἀναιρεσείοντος, παραςαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου, καὶ τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου κατοίκου Αἰγίου, παραςαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Ἀργυροπούλου, δικηγόρου.

Κατὰ παραγγελίαν τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας, ἐνεργήθη κατὰ τὸν Αὔγουςον μῆνα τοῦ 1839 ἔτους, κατάσχεσις ἐπὶ ποσότητός τινος ςαφιδοκαρποῦ τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου διὰ χρέος δῆθεν αὐτοῦ πρὸς τὸ δημόσιον, προερχόμενον ἀπὸ πολυετῆ ἐνοικίασιν σταφ δαμπέλου. Ὁ Οἰκονομόπουλος ἐζήτησε παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν ν' ἀρθῇ καὶ ἀκυρωθῇ ἡ κατάσχεσις καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ταμίας εἰς ἀποζημιώσεις καὶ ἔξοδα. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως τὸ εἰρημένον δικαστήριον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 26 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ταμία ἀπεφήνατο ἑαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ κατεδίκασε τὸν Οἰκονομόπουλον εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Οἰκονομόπουλος ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον

γκριχθὲν κυρίως εἰς τὸ ὅτι ἡ κατὰ τοῦ Οἰκονομοπούλου ἀπαίτησις τοῦ δημοσίου δὲν πηγάζει ἀπὸ κάμμίαν ἐκ τῶν ἐνδιαλαμβανομένων ἐξαιρέσεων εἰς τὸν ἀπὸ 7 Μαΐου 1839 περὶ ἁρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων νόμον ἀλλ' ἀπὸ πολυετῆ μίσθωσιν δημοσίου κτήματος, ἥτις δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν φόρων, ὡς ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως τοῦ συναλλάγματος, καὶ ἐκ περισσοῦ, ὡς ἐκ τῆς ῥητῆς περὶ τούτου πράξεως τοῦ δημοσίου, καὶ προσέτι δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς εἰρημένης ἀπαιτήσεως οὐδὲ τὸ ἀπὸ 7 Φεβρουαρ. 1835 περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων Β. Διάταγμα, παρεδέχθη τὴν ἔφεσιν, ἐξηφάνισε τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου καὶ ἐκήρυξεν αὐτὸ ἁρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν μνημονευθεῖσαν τοῦ Οἰκονομοπούλου αἴτησιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῶν ἐφετῶν ἐκδοθεῖσαν τὴν 22 Αὐγούστου π. ε. καὶ φέρουσαν ἀρ. 158, προσέβαλε διὰ τῆς ἀναιρέσεως ὁ διοικητικὸς ταμίας Κορινθίας διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἑρμηνεύθη κακῶς ὁ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1835 νόμος περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ γείνῃ προσφυγὴ εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἕνεκα τῶν λαμβανομένων βιαίων μέτρων, ἐκτὸς μόνον ὅταν πρόκειται περὶ κατασχέσεως ἀκινήτων κτημάτων ἐνῷ ἐπρόκειτο περὶ κατασχέσεως κινητῆς περιουσίας, καὶ διότι ἐσφαλμένως τὸ ἐφετεῖον ἑρμήνευσε τὴν ἔννοιαν τοῦ εἰρημένου νόμου εἰς μόνα τὰ ἐκ φορολογίας καθυστεροῦντα· 2. διότι ὤφειλε νὰ συμψηφίσῃ τὰ ἔξοδα καὶ ὄχι νὰ καταψηφίσῃ αὐτὰ ἅπαντα εἰς τὸ δημόσιον, ἀφοῦ ὁμολογεῖται ἀπὸ τὰς σκέψεις τῆς ἀποφάσεως ὅτι ὁ ἀντίδικος καὶ τοι ζητήσας τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὅλης ὑποθέσεως δὲν ἔκαμεν ὅμως ἐγγράφους πορτάσεις ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ πολυετὴς μίσθωσις δημοσίου κτήματος δὲν συμπεριλαμβάνεται μὲν, ὡς ὀρθῶς ἐσκέφθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων περὶ τῶν ὁποίων ὁ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 νόμος ἀποφαίνεται ὅτι ἐξαιροῦνται τῆς ἁρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ κατὰ τὴν παροῦσαν δίκην δὲν πρόκειται περὶ ἐκδικάσεως τοῦ πρὸς τὸ δημόσιον χρέους τοῦ Οἰκονομοπούλου, προερχομένου δῆθεν ἀπὸ πολυετῆ ἐνοικίασιν σταφιδαμπέλου, ἀλλὰ περὶ ἄρσεως καὶ ἀκυρώσεως τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας κατασχέσεως ἐπὶ ποσότητός τινος σταφίδος τοῦ αὐτοῦ Οἰκονομοπούλου ἕνεκα τοῦ πρὸς τὸ δημόσιον καθυστερήσαντος χρέους του·

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Φεβρ. 1835 περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμου, ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἐξασφαλισθῶσιν ὅσον ἐνδέχεται ἀνελλειπῆ τὰ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους προσδιοριζόμενα εἰσοδήματα καὶ νὰ

ἀντικρουσθῶσιν ἐντόνως αἱ βλαβεραὶ τῶν χρεῶν καθυστερήσεις ὡς τοῦτο διαλαμβάνεται ῥητῶς εἰς τὸ προοίμιον τοῦ αὐτοῦ νόμου. Ἐκ τούτου δὲ συνάγεται ὅτι ἡ εἴσπραξις παντὸς πρὸς τὸ δημόσιον χρέους, καθὸ ἀναγομένου εἰς τὰ εἰσοδήματα τοῦ κράτους, κανονίζεται ἐν γένει ἀπὸ τὸν εἰρημένον νόμον, ὅτις χορηγῶν εἰς τοὺς διοικητικοὺς καὶ τοὺς οἰκονομικοὺς ὑπαλλήλους τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρισθῶσι κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενα βίαια μέτρα δὲν ἐπιτρέπει τὴν παρέμβασιν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων εἰμὴ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐκποίησιν τῆς ἀκινήτου τῶν ὀφειλετῶν περιουσίας, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κηρύξαν ἁρμόδιον τὸ ἐκεῖσε πρωτοδικεῖον νὰ δικάσῃ τὴν μεταξὺ τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας καὶ τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου διαφορὰν, ἀφορῶσαν τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατάσχεσιν ἐπὶ κινητῆς περιουσίας τοῦ αὐτοῦ Οἰκονομοπούλου, ἠρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸν ἀπὸ 7 Φεβρ 1835 περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμον καὶ παρεβίασε τοὺς περὶ ἁρμοδιότητος κανόνας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 22 Αὐγ. 1840 ὑπ' ἀρ. 158 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, κηρύττει τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἀναρμόδια νὰ δικάσωσι τὴν μεταξὺ τοῦ διοικητικοῦ ταμία Κορινθίας καὶ τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου διαφορὰν ἀφορῶσαν τὴν κατάσχεσιν κινητῆς περιουσίας τοῦ αὐτοῦ Οἰκονομοπούλου, λόγῳ χρέους αὐτοῦ πρὸς τὸ δημόσιον, ἀπαγορεύει εἰς αὐτὰ τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Ἰω. Οἰκονομόπουλον, κάτοικον Αἰγίου, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμ. 33 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἀπριλ. τοῦ 1841 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 9.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀναγ. ἡ Σιδερῆ Δεδούση, κατοίκου Γαλαξειδίου, καὶ τοῦ Γιαννούτζου Δεδούση, κατοίκου ἐπίσης Γαλαξειδίου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 165.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ

τὴν ἐξῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τοῦ Ἀναγ. ἢ Σιδερῆ Δεδούση κατοίκου Γαλαξειδίου, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Ἀθανασίου δικηγόρου, καὶ τοῦ Γιαννούτζου Δεδούση κατοίκου ἐπίσης Γαλαξειδίου, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Φωκᾶ δικηγόρου.

Ὁ Ἀναγν. Δεδούσης ἐνήγαγε κατὰ τὴν 15 Αὐγ. 1840 ἐνώπιον τοῦ ἐν Λαμίᾳ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ὡς ἐμποροδικῶν, τὸν Γιαννοῦτζον Δεδούσην, ἐκθέσας ὅτι αὐτὸς εἶχε μετοχὴν ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ σκάφους ἐφοπλίσματος καὶ λοιπῆς ἀποσκευῆς τοῦ ἐν Γαλαξειδίῳ ἤδη ἐλλιμενισμένου ἐμπορικοῦ πλοίου [βρίκιον] ὀνομαζόμενον Παναγία Εὐαγγελίστρια τῆς χωριτικότητος τόνων 154 καὶ 59 [94]. Ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν δύο τρίτων μερῶν εἶναι συνιδιοκτήτης ὁ ἀντίδικός του Γιαννοῦτζος Δεδούσης ἀδελφός του ὅτι τοῦ μνησθέντος πλοίου εἶναι πλοίαρχος αὐτὸς κατὰ συνέπειαν ἰδιωτικῆς συμφωνίας καὶ τῆς πλοιαρχίας τοῦ αὐτοῦ πλοίου ὑπεσχέθη διὰ συμβολαίου τοῦ νὰ παραιτηθῇ στηριζόμενος εἰς τὴν ἀνωτέρω ἰδιωτικὴν συμφωνίαν, ὑποχρεοῦσαν τὸν ἐναγόμενον νὰ καταβάλλῃ ἓν τρίτον τῆς τιμῆς ἑνὸς ἄλλου πλοίου, ναυπηγουμένου ἤδη παρὰ τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἐκβιάζων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ῥηθέντος συμβολαίου ἐπεχείρησε τὴν ἀποβολήν του ἀπὸ τὸ πλοῖον τοῦτο, μὴ πειθόμενος εἰς τὰς ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ ὑποχρεώσεις του, καὶ διὰ ταῦτα ἐζητήσατο ἵνα ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος Γιανοῦτζος Δεδούσης νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν τὸ δὶ ἐκτιμήσεως δοκιμαστῶν ἀποδειχθησόμενον ἰσότιμον τῆς εἰς τὸ ἓν τρίτον ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πλοίου μετοχῆς του, μετὰ τῆς λοιπῆς ἀποσκευῆς, νὰ διορισθοῦν οἱ ἐπὶ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ πλοίου τούτου δοκιμαστὰ, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς ὅλα τὰ τῆς δίκης ἔξοδα καὶ ν' ἀπαγγελθῇ κατ' αὐτοῦ προσωπικὴ κράτησις ἕνεκα τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης καὶ τῶν ἐξόδων. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν, ὡς ἐμποροδικῶν, ἐξέδωκε τὴν 11 Ὀκτωβρ. 1840 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 17 δὶ ἧς ἀπεφάνθη ὅτι διορίζει ἐκτιμητὰς διὰ νὰ ἐκτιμήσουν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πλοῖον, εἰσηγητὴν, δικαστὴν, καὶ ἡμέραν καθ' ἣν θέλει γενῇ ἡ διὰ πραγματογνωμόνων ἐκτίμησις. Τὴν δὲ ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ ἐναγόμενος Γιανοῦτζος Δεδούσης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ζητῶν τὴν μεταῤῥύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ τὴν ἀπόῤῥιψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ Ἀναγ. Δεδούση. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰανουαρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 2820 ἀποφάσεώς του, παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ Γιανούτζου Δεδούση ἠφάνισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ ἀπέῤῥιψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἀναγν. Δεδούση. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ ῥηθεὶς Ἀναγ. Δεδούσης δὶ ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τῶν ἄρθ 218 καὶ 219 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου· 1. διότι ἡ διοίκησις πλοίου τινὸς δὲν εἶναι συνάλλαγμα αἰσθητικὸν, ἀλλ' ἁπλῶς

ἐντολὴ τὴν ὁποίαν ὁ ἰδιοκτήτης δύναται πάντοτε ν' ἀνακαλέσῃ· 2. διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθ. 218 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἀποβολὴ πλοιάρχου εἶναι πᾶσα ὁποιαδήποτε ἀφαίρεσις ἢ ἀνάκλησις τῆς ἐντολῆς τοῦ διοικεῖν τὸ πλοῖον εἴτε προηγήθη συνομολογία τοῦ διοικοῦντος εἴτε μὴ· 3. διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 219 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου τοιαύτη διάκρισις δὲν γίνεται, καθ' ἣν προηγουμένης μὲν συνομολογίας εἰς τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐντολῆς νὰ μὴ δύναται νὰ ἐπικαλεῖται ὁ ἀποβαλλόμενος πλοίαρχος τὴν ὠφέλειαν τοῦ νόμου, μὴ προηγουμένης δὲ, νὰ δύναται, ὥςε ἐσφαλμένως τὸ ἐφετεῖον ἑρμηνεύει αὐτό· 4. διότι ἡ ὕπαρξις ὁποιασδήποτε συμφωνίας περὶ τούτου εἶναι περιττὴ καὶ ἀνωφελὴς, καθότι τῆς πλοιαρχίας οὔσης ἁπλῆς ἐντολῆς διὰ πάσης ἐπερχομένης μεταβολῆς εἰς τὴν θέλησιν τῶν συναλλαξαμένων, καταςρέφεται καὶ οὐδετεροῦται ἥτε διάρκεια καὶ πᾶν ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης συμφωνίας, ὥςε οὐδέτερος αὐτῶν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτὴν ὑπὲρ ἑαυτοῦ· 5. διότι συνομολογῶν τις εἰς ἄλλον δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχει ἐκεῖνος παρὰ τοῦ νόμου. [ἄρθ. 218] δὲν συνομολογεῖ διὰ τοῦτο καὶ παρέκτασιν δικαιώματος ἄλλου τὸ ὁποῖον ἔχει αὐτὸς [ἄρθρον 219] ὡς ἐσφαλμένως ἀποδέχεται τὸ ἐφετεῖον, καθότι πᾶσα παραίτησις ἀπαιτεῖται νὰ ἦναι ῥητὴ καὶ ἔγγραφος καὶ τὸ ἐφετεῖον παρεβίασε τὴν ἀρχὴν ταύτην· 6. διότι ὁ Γιαννοῦτζος Δεδούσης ὑποχρεώσας τὸν Σιδερῆ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀνάκλησιν τῆς εἰς αὐτὸν δοθείσης ἐντολῆς κατ' ἀρέσκειαν ἐκείνου δὲν περιεποίησεν εἰς ἑαυτὸν μείζονα δίκαια παρ' ὅσα χορηγεῖ ὁ νόμος, καὶ ἑπομένως δὲν δύναται τοῦ νόμου νὰ ματαιώσῃ τὰς συνεπείας, ὅςις ἀπαλλάττει τὸν πλοίαρχον τῆς ὑποχρεώσεως νὰ μένῃ εἰς τὴν κοινοκτημοσύνην· 7. διότι προσέτι τὸ νὰ ὑποχρεώσῃ ὁ Γιαννοῦτζος τὸν Ἀναγνώςην νὰ συνομολογήσῃ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἐντολῆς ταύτης ἦτον αὐτόχρημα βία καὶ ἀποβολῆς προαναγγελία, καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἂν τὸ ἐφετεῖον δὲν παραδέχεται ὡς τοιαύτην τὴν πρᾶξιν, καθότι τὸ ἐμποροδικεῖον παρεδέξατο αὐτήν· ὁ δὲ Ἀναγνώςης ὡς ἔχων αὐτεξούσιον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητήσῃ ὁπότε ἤθελε τῶ συμφέρει τὴν πληρωμὴν καὶ ἐ ργῶν αὐτὸ ἤδη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὡς ἐκ τῆς βραδύτητος ἔχασε τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἢ ὅτι ἦτον ὑπόχρεως νὰ ἐκφράσῃ ὁποιανδήποτε ἐπιφύλαξιν τοῦ δικαιώματος τούτου, ὥςε κακῶς ἐδίκασε τὸ ἐφετεῖον, ὅτι ὁ Ἀναγνώςης δὲν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ δυνάμει τοῦ 219 ἄρθ. τὴν πληρωμήν· 8. διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 219 τίθεται ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος ὑπὲρ τοῦ πλοιάρχου ἵνα δύναται παρὰ τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας νὰ παραιτῇ τὴν κοινοκτημοσύνην, καὶ τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης τὸ δικαίωμα παρεγνώρισε καὶ παρεβίασε τὸ ἐφετεῖον. Boully Paty Tom I Τόμ. 4.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα· 9.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ εἶναι γενικὴ τοῦ δικαίου ἀρχὴ ὅτι τὰ συναλλάγματα ἔχουσιν ἰσχὺν νόμου μεταξὺ τῶν συναλλαττομένων, ἑπομένως ὑπαρχούσης μεταξὺ τοῦ Α. Σιδερῆ καὶ Γιαννούτζου Δεδούση ῥητῆς περὶ ἀναδοχῆς τῆς πλοιαρχίας συμφωνία δὲν εἶχον ἐφαρμογὴν τὰ ἄρθρα 218 καὶ 219 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουν τὸ ἀπὸ τὸν νόμον χορηγούμενον δικαίωμα τῆς ἀποβολῆς τοῦ πλοιάρχου·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἑρμηνεύσαν τὸ μεταξὺ τῶν διαδίκων συνομολογηθὲν συνάλλαγμα παρεδέχθη ὅτι ὁ Γιαννοῦτζος Δεδούσης εἶχε δυνάμει αὐτοῦ τὸ δικαίωμα, ν' ἀναλάβῃ τὴν πλοιαρχίαν, ὅταν θέλῃ, ἡ δὲ ἑρμηνεία τῶν συμβολαίων διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ά. ἐδάφ. τοῦ 211 ἄρθ. τῆς πολιτ. διδονομίας, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναγν. ἢ Σιδερῆ Δεδούση, κατοίκου Γαλαξειδίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 1320 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δρ. καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 24 καὶ συμψηφίζει τὰ λοιπὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἀπρλι. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 10.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Σπυριδώνου, κατοίκου Κορίνθου, καὶ τοῦ Γιαννούλη Καραμάνου, κατοίκου Λεωνιδίου κλπ.

Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 199.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Γεωρ. Σπυριδώνου, κατοίκου Κορίνθου καὶ διαμένοντος εἰς Ναύπλιον, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος μετὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Χ. Ζώτου, ἐξ ἐπαγγέλματος διωρισμένου, Μ. Μαρίνογλου καὶ Α. Πετζάλη, διωρισθέντων ἐπὶ ἀκροατηρίου παρὰ τοῦ ἰδίου ἀναιρεσείοντος, καὶ τῶν Γιαννούλη Καραμάνου, κατοίκου Λεωνιδίου καὶ Ἰω. Κρητικοῦ, κατοίκου Βερβαίνων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Α. Ἀργυροπούλου, δικηγόρου.

Ὁ Γεώρ. Σπυριδώνου, δυνάμει ὁμολογίας ἐχούσης ἀγρόσια πέντε χιλιάδες ἡμεῖς οἱ κάτωθεν ὑπογεγραμμένοι ἐδανείσθημεν διὰ χρείαν τοῦ Καζά-

» μας ἀπὸ τὸν Κύρ. Γ. Σπυριδώνου, τὰ ὁποῖα ὑποσχόμεθα διὰ νὰ τοῦ τὰ
» ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πρώτην του ἀναζήτησιν μὲ τὸ διάφορόν τους πρὸς
» 20 τὰ 100 τὸν χρόνον, καὶ οὕτω ἐδώσαμεν τὴν παροῦσάν μας πρὸς ἀσφά-
» λειαν. Τὴν 11 Ἰουν. 1820 Τριπολιτζά.

» Γιαννούλης Καραμάνος βεβαιόνω,
» Ἀνωγν. Κονδάκης βεβαιόνω,
» Γιαννάκης Κρητικὸς βεβαιόνω. »

Ἐνήγαγε τοὺς ῥηθέντας εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πρωτοδικεῖον κατὰ τὴν 2 Ἰανουαρίου 1836 ἐξαιτούμενος, νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ τὸν ἀποδόσωσι τὰς πέντε χιλιάδας γρόσια μετὰ τοῦ νομίμου τόκου των ἀπὸ τῆς 11 Ἰουν. 1820 κατὰ τὴν χρεωστικὴν των ὁμολογίαν, ἀναλογιζομένης τῆς ποσότητος εἰς δραχμὰς κατὰ τὴν διατίμησιν, καὶ τόκον ἐπ' αὐτῆς ἀπὸ τὰς 29 Ὀκτωβρίου 1834, ὅτε διεμαρτυρήθη κατ' αὐτῶν, οἱ δὲ ἐναγόμενοι ἐζήτησαν τὴν ἀπόῤῥιψιν τῆς ἀγωγῆς, καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὰ ἔξοδα, διότι ἀπαιτῶν χρέος ὀφειλόμενον πρὸς αὐτὸν ἀπὸ κοινότητος δὲν συνεμορφώθη μὲ τὸ ἄρθ. 75 καὶ 45 §. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας, καὶ μὲ τὸ ἀπὸ 12 [24] Μαΐου 1835 Β. Διάταγμα. Τὸ δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 5 διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τοὺς ἐναγομένους νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα 5,000 γρόσ. Τουρκικὰ, ἤτοι δραχ. 2,000 καὶ ἄλλας τόσας διὰ τόκον, τὸ ὅλον 4,000 δραχ. καθὼς καὶ τόκον ἐτήσιον 8 τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τῆς 2 Ἰανουαρίου 1836 μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως, ὁ δὲ τρόπος καὶ χρόνος τῆς πληρωμῆς ἀπεφάσισε νὰ κανονισθῇ κατὰ τὸ ὑπ' ἀρ. ΛΓ. ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου. Ἐκκαλεσθείσης ἐγκαίρως τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν καταδικασθέντων, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δικάσαν ἐρήμην τὸν Ἀναγ. Κονδάκην, ἀπέῤῥιψε τὴν ἔφεσιν αὐτοῦ διὰ νὰ ἔχῃ ὡς πρὸς αὐτὸν καὶ διὰ τὴν ἀναλογίαν του ὅλον τὸ κῦρος ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, παραδεχθὲν δὲ τὴν ἔφεσιν τοῦ τε Γιαννούλη Καραμάνου καὶ τοῦ Ἰω Κρητικοῦ, μετεῤῥύθμισεν ὡς πρὸς αὐτοὺς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, καὶ ἀπέῤῥιψε τὴν κατ' αὐτῶν ἀγωγὴν τοῦ Γεωρ. Σπυριδώνου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 24 Ἰουν. 1839 καὶ φερούσης ἀρ. 41 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Γ. Σπυριδώνου, διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεξήγησε τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπὸ 11 Ἰουν. 1820 χρεωστικῆς ὁμολογίας τῶν ἀναιρεσιβλήτων, παραδεχθὲν ὅτι τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον δάνειον ἔγεινε διὰ λογαριασμὸν τῆς κοινότητος, καὶ οὕτω παρεβίασε κανόνας τοῦ δικαίου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 810 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἡ ἐσφαλμένη ἑρμηνεία τῆς ἐννοίας συμβολαίου δὲν δίδει χώραν πρὸς ἀναίρεσιν τῆς

ἀποφάσεως, εἰμὴ μόνον ὅταν ἡ ἑρμηνεία αὕτη προσβάλλει κανόνας τοῦ δικαίου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἑρμηνεύσαν τὴν ἀπὸ 11 Ἰουν. 1830 χρεωστικὴν ὁμολογίαν τῶν ἀναιρεσιβλήτων, παρεδέχθη ὅτι τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον δάνειον ἔγεινε διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐπαρχίας τὴν ὁποίαν ὡς προεστῶτες, ἀντιπροσώπευον τότε οἱ ῥηθέντες, διὰ δὲ τῆς ἑρμηνείας τοῦ ῥηθέντος συμβολαίου γενομένης κατὰ συνέπειαν σαθμίσεως πραγματικῶν περιστατικῶν, δὲν προσεβλήθη κανεὶς κανὼν του δικαίου, ἑπομένως οἱ ἀναιρέσεως λόγοι εἶναι ἀνίσχυροι·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργ. Σπυριδώνου, κατοίκου Κορίνθου καὶ διαμένοντος εἰς Ναύπλιον, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Φεβρ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 41 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δρ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 27. τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του δρ. 34 καὶ 50.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Μαΐου τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαΐου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 11.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀντ. Βακτῆ πλοιάρχου, κατοίκου Τήνου, καὶ τῶν Σταματίου καὶ Ἰω. Καγκάδη, ἐμπόρων, κατοίκων ὡσαύτως Τήνου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 198.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Κ. Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούτη, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Μαρτ. καὶ 7 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Ἀντ. Βακτῆ πλοιάρχου, κατοίκου Τήνου, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ι. Τυπάλδου δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τῶν Σταματίου καὶ Ἰω. Καγκάδη, ἐμπόρων κατοίκων Τήνου, ἀναιρεσιβλήτων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Α. Τολμίδου, δικηγόρου.

Οἱ εἰρημένοι Σταμάτιος καὶ Ἰω. Καγκάδης ἐνήγαγον ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ ἐμποροδικείου τὸν Ἀντ. Βακτῆν ἐξαιτούμενοι νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν πληρωμὴν δισχίλιων ἑκατὸν πρὸς ἐξόφλησιν ναυτοδανείου μὲ τοὺς τόκους, δοθέντος εἰς αὐτὸν δυνάμει τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 9 Σεπτεμβ. 1838 ὁμολογίας του. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐμποροδικῶν ἐξέδωκε παρεμπίπτουσαν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 812 δι' ἣς συνεχώρη-

σεν εἰς τοὺς διαδίκους ν' ἀποδείξουν τὰ ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενα ἀντικείμενα. Διεξαχθείσης τῆς ἀποδείξεως ταύτης καὶ γενομένης συζητήσεως περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας καὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον τῶν ἐμπορικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλ. 1840 ὑπ' ἀρ. 881 ἀποφάσεως κατεδίκασε τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν πληρωμὴν δισχίλων 100 πρὸς τοὺς ἐνάγοντας, καθὼς καὶ τῶν τόκων αὐτῶν πρὸς 2 3/4 τὰ ἑκατὸν τὸν μῆνα ἀπὸ τὴν 9 Σεπτεμβ. 1838 μέχρι τῆς 7 Μαρτ. 1839, ἔκτοτε δὲ τοὺς ἐγγείους ἐμπορικοὺς τόκους πρὸς 1 ο/ο τὸν μῆνα μέχρι τῆς τελείας πληρωμῆς τοῦ κεφαλαίου τούτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἀντ. Βακτής διότι τὸ ἐμποροδικεῖον Σύρου ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμωσε τὰ ἄρθρα 246 καὶ 247 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου θεωρήσαν αὐτὸν αὐτεπαγγέλτως ὡς αἴτιον τοῦ ναυαγίου καὶ ὡς ἐκ σφάλματος αὐτοῦ προελθόντος, ἐνῷ αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἀντιδίκων δὲν ἐστηρίζοντο εἰς τὸ περιστατικὸν ὅτι τὸ ναυάγιον συνέβη ἐκ δόλου ἢ σφάλματος αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς 3 Μαρτ. ὁ πληρεξούσιος τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐπρότεινε τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, καθότι συνετάχθη ἀπὸ τὸν δικηγόρον Ἰωσὴφ Ἡσαΐαν ὅστις μὴ ὢν ἰδιωρισμένος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις δὲν ἠδύνατο κατὰ τὸ 91 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιαύτην πρᾶξιν, ἀλλ' ἀπορριφθείσης ταύτης τὸ δικαστήριον ἐπροχώρησε κατὰ τὴν 17 Ἀπριλίου ε. ε. εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀπαραδέκτου·

Ἐπειδὴ ὁ Ἀντ. Βακτὴς διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Αὐγ. 1840 εἰδικοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου διώρισε τὸν δικηγόρον Ἰωσὴφ Ἡσαΐαν πληρεξούσιον διὰ νὰ συντάξῃ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν, καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ ἄλλον πληρεξούσιον πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἑπομένως τὸ ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τούτου ἀντὶ τοῦ ἀγραμμάτου διαδίκου ὑπογραφὲν ἔγγραφον ἀναιρέσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄκυρον, διότι ἔγεινεν ἀπὸ πρόσωπον λαβὸν πρὸς τοῦτο εἰδικὴν καὶ δι' ἐπισήμου ἐγγράφου ἀποδειχθεῖσαν ἐντολήν.

Ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν τῆς ἀναιρέσεως·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 155 καὶ 170 τῆς πολιτ. δικονομίας ὁ δικαστὴς δὲν ἐνεργεῖ αὐτεπαγγέλτως εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἀλλὰ μόνον κατ' αἴτησιν καὶ πρότασιν τῶν διαδίκων καὶ ἰδίως δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ πράγματα μὴ προταθέντα παρὰ τῶν διαδίκων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπαίτησις τῶν ἐναγόντων δὲν στηρίζεται εἰς τὸ πραγματικὸν περιστατικὸν, ὅτι

τὸ ναυάγιον ἐκ τοῦ ὁποίου πηγάζει ἡ ἀπαίτησις των συνέβη ἐκ δόλου ἢ σφάλματος τοῦ ἐναγομένου πλοιάρχου, τὸ δὲ δικαστήριον ἀνεπλήρωσεν αὐτεπαγγέλτως τοῦτο τὸ περιστατικὸν, καί τοι μὴ προταθὲν ὑπὸ τῶν ἐναγόντων καὶ ἐξέδωκεν ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὴν ἀπόφασίν του, καὶ παρεβίασεν οὕτως τὰς μνημονευθείσας οὐσιώδεις διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸν ἀπὸ 6 Δεκεμβ. 1837 νόμον περὶ αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρὰ τοῖς ἐμποροδίκαις δικαστῶν· ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαραδέκτου ἔνστασιν τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλήτων Σταματίου καὶ Ἰω. Καγκάδη· ἀναιρεῖ δὲ τὴν ἀπὸ 10 Ἰουλ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 881 ἀπόφασιν τοῦ ἐμποροδικείου Σύρου, παραπέμπει τὴν μεταξὺ Ἀντ. Βακτῆ καὶ Σταματίου καὶ Ἰω Καγκάδη δίκην εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν διὰ νὰ δικάσῃ ὡς ἐμποροδικεῖον, καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 35 καὶ εἰς τὰ ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ ἀναιρεσείντος σημειούμενα ἔξοδα δραχ. 81 καὶ λεπτὰ 50, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τῶν ἡττηθέντων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Μαΐου τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαΐου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 12.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Θεοφίλου Θησέως, ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κυπριανοῦ Θησέως κλπ. κατοίκων Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Χ. Νικ. Οἰκονομίδου, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 199.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Θεοφίλου Θησέως, ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κυπριανοῦ Θησέως, Ξένης, Ἀριστείδου, Μιλτιάδου, Ἑλένης, Ἀναστασίας καὶ Πέτρου, κατοίκων Ἀθηνῶν, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου, ἐξ ἐπαγγέλματος διωρισμένου, καὶ τοῦ Χ. Νικ. Οἰκονομίδου, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξουσίους του τοὺς δικηγόρους Π. Καλλιγᾶν καὶ Χρῆστον Ζῶτον.

Κατὰ τὴν 30 Μαΐου 1837 ὁ Κυπριανὸς Θησεὺς ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Χ. Νικ. Οἰκονομίδου ἐξαιτούμενος παρ' αὐτοῦ δώδεκα χιλιάδας γρόσια μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν, δυνάμει μιᾶς χρεωστικῆς ὁμολογίας, γενομένης ἐν Λευκοσίᾳ τῆς Κύπρου κατὰ τὴν 27 Ἀπριλ. 1820 διὰ τῆς ὁποίας ὁ ῥηθεὶς Χ. Νικ. Οἰκονομίδης, ἡ Χρισαλλένια καὶ ἡ Μαριὼν Νικολαΐδου ὁμολογοῦν ὅτι ἐδανείσθησαν ἀλληλεγγύως παρὰ τοῦ ἐνάγοντος 12,000 γρόσια πληρωτέα τὴν 27 Ὀκτωβρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 2485 διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασεν ἐρήμην τὸν ἐναγόμενον Οἰκονομίδην νὰ πληρώσῃ πρὸς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἐνάγοντος Κυπριανοῦ Θησέως, ἀποβιώσαντος ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, τὸ κεφάλαιον τῶν 12,000 γροσίων, καὶ ἄλλα τόσα διὰ τόκους κλπ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀνακοπείσης ἐν καιρῷ παρὰ τοῦ Χ. Ν. Οἰκονομίδου, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε κατ' ἀντιμωλίαν δευτέραν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 2982 δι' ἧς ἐπεκύρωσε τὴν προηγουμένην ἐρήμην ἀπόφασίν του καθόλα τὰ κεφάλαια αὐτῆς, ἐκτὸς τοῦ β'., καὶ διέταξε νὰ κανονισθῇ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς ἀπὸ δικαστήριον ἐπιεικείας. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Ν. Οἰκονομίδης ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, οἵτινες διὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεώς των ὑπ' ἀρ. 1539 ἐπέτρεψαν εἰς αὐτὸν ν' ἀποδείξῃ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἓξ μηνῶν, διά τε ἀποσπασμάτων ἐξηγμένων ἐκ τῶν βιβλίων τῆς κοινότητος Κύπρου, καὶ προσηκόντως ἐπικυρωμένων καὶ διὰ παντὸς ἄλλου νομίμου μέσου, καθὼς καὶ διὰ μαρτύρων ἐξετασθησομένων ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, ὅτι τὸ δάνειον αὐτὸ ἔγεινε διὰ τὸ δημόσιον τῆς Κύπρου, τὸ ὁποῖον ἐπίστωσε τὴν μερίδα τοῦ Κ. Θησέως, ὑποσχεθέντος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Οἰκονομίδην τὴν χρεωστικὴν ὁμολογίαν. Προσαχθεισῶν δὲ τῶν εἰρημένων μαρτυριῶν παρὰ τοῦ Κ. Οἰκονομίδου ὁ πληρεξούσιος τοῦ κηδεμόνος τῶν ἀνηλίκων τέκνων τοῦ Κυπριανοῦ Θησέως Θεόφιλος Θησεὺς προσέβαλεν εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτὰς ὡς ἀκύρους, δυνάμει τῶν ἄρθρων 309, 311, 312 καὶ λοιπῶν περὶ μαρτύρων διατάξεων τῆς πολιτ. δικονομίας, καὶ ἐζήτησε ν' ἀκροασθῶσιν ἐκ νέου οἱ μάρτυρες κατὰ τοὺς ἐν ἰσχύει τύπους ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν. Ὁ πληρεξούσιος τοῦ Ν. Οἰκονομίδου, συμφωνήσας μετὰ τοῦ ἀντιδίκου περὶ τῆς ἀκυρότητος τῶν ῥηθεισῶν μαρτυριῶν ἐζήτησε νὰ ἐξετασθῶσιν οὗτοι ἐκ νέου δυνάμει τοῦ 346 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἀπὸ τὸ κοινοβούλιον τῆς Κύπρου καὶ νὰ τὸν δοθῇ πρὸς τοῦτο ὀκτάμηνος προθεσμία. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν· «κηρύττει ἀκύρους τὰς ἐπιμελείας τοῦ Νικ. Οἰκονομίδου ληφθείσας εἰς Κύπρον μαρτυρίας παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως Κύπρου· διατάττει ἐντὸς ὀκτὼ μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης νὰ ἐπαναληφθοῦν αὗται κατὰ τὸ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1539 διαταχθὲν θέμα ἀποδείξεως ἐνώπιον τοῦ κοινοβουλίου Κύπρου». Τῆς

ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 10 Δεκεμβρ. 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 1777, ἐζήτησεν ὁ Θεόφιλος Θησεὺς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 15 τῆς πολιτ. δικονομίας μόνον ἐγχώρια δικαστήρια δύνανται νὰ διαταχθῶσι ἢ προσκληθῶσι νὰ ἐξετάσωσι μάρτυρας, οὐχὶ δὲ καὶ ἀλλοδαπᾶ, καθότι ταῦτα δὲν εἶναι ὑπόχρεα ν' ἀκολουθῶσι τοὺς αὐτοὺς κανόνας ἀποδείξεως· ἄλλως ἡ παραπομπὴ εἰς δικαστήριον ἀλλοδαπὸν ἀποστερεῖ τὸν Ἕλληνα τοῦ φυσικοῦ του δικαστοῦ μόνον νομίμου καὶ ἐπιχωρίου· 2. διότι ἐκ τῆς τοιαύτης παραπομπῆς καταστρέφονται ἅπασαι αἱ ἐγγυήσεις τὰς ὁποίας τὸ ἡμέτερον δικανικὸν σύστημα χορηγεῖ εἰς τοὺς πολίτας· 3. διότι ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἀπαντοῦνται μάρτυρες ἀλλοδαποὶ εἰς ἐξέτασιν, τὸ ἄρθ. 262 διατάττει τὴν κλήτευσιν αὐτῶν, καὶ τὸ ἐφετεῖον συμμορφούμενον μὲ τὴν διάταξιν ταύτην, ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ἀντίδικον τὸ χρέος νὰ παραστήσῃ αὐτοὺς ἐνταῦθα· 3. διότι ἡ διάταξις αὕτη τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν περιέχει ἀληθῶς ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων του καὶ εἶναι ἀληθῶς νομοθετικὴ καὶ ἐναντία εἰς οὐσιώδη διάταξιν τῆς πολιτ. δικονομίας ἐμπεριεχομένην ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ἄρθ. 14 αὐτῆς καὶ διαλαμβάνουσαν ὅτι ὁ ἁρμόδιος δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόφασιν εἰς ἄλλον δικαστήν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν 3 παράγραφον τοῦ 812 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν πράξεων εἶναι δεκτὸν μόνον ἕνεκα ὑπερβάσεως καθηκόντων κατὰ τὸ 808 ἄρθρ. ἢ ἐὰν ἔγεινεν ἔφεσις κατ' αὐτῶν κατὰ τὸ 181 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διατάξαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀρ. 1777 παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως, τὴν ἐνώπιον ἀλλοδαπῆς ἀρχῆς ἐπανάληψιν τῶν ἀκυρωθεισῶν μαρτυριῶν κατὰ τὸ διαταχθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1539 ἀποφάσεώς του θέμα δὲν ἔπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων ὡς διϊσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων, καθότι διὰ τῆς ῥηθείσης διατάξεώς του δὲν παρένειρεν ἑαυτὸ εἰς ἀντικείμενον ἐντελῶς ξένον τῆς δικαιοδοσίας του, οὔτε εἰς διοικητικὰ καὶ νομοθετικὰ καθήκοντα, ἑπομένως ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις τοῦ Θεοφίλου Θησέως, ἐπιτρόπου τῶν ὀρφανῶν Ξένης, Ἀριστείδου καὶ λοιπῶν τέκνων τοῦ ἀποβιώσαντος Κυπριανοῦ Θησέως, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Θεοφίλου Θησέως ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κυπριανοῦ Θησέως, Ξένης, Ἀριστείδου, Μιλτιάδου, Ἑλένης, Ἀνασασίας καὶ Πέτρου, κατοίκων Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1777 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρε-

σιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δραχμ. εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 30 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττονται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένητες καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου δραχ. 43.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Μαΐου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαΐου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 13.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δημ. Κιμπρέκου, κατοίκου Λαμίας, καὶ τοῦ Ἀναγ. Ζητουνιάτου, κατοίκου ἐπίσης Λαμίας.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 197.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Δημ. Κιμπρέκου, κατοίκου Λαμίας, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τοῦ Ἀναγ. Ζητουνιάτου, κατοίκου ἐπίσης Λαμίας, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Τολμίδου.

Ὁ Δημ. Κιμπρέκος ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Λαμίας τὸν Ἀναγ. Ζητουνιάτην, ἐκθέτων ὅτι ἔχει εἰς τὴν πόλιν Λαμίας ὑπὸ τὴν κατοχήν του ἓν οἰκόπεδον εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβὰς ὁ ἐναγόμενος, ἤνοιξε θεμέλεια καὶ ἤρχισε νὰ κτίζῃ, μ' ὅλον ὅτι δὲν εἶχε λάβῃ χώραν ὁ συμβιβασμὸς τὸν ὁποῖον ἔμειναν σύμφωνοι νὰ κάμωσι καὶ ἐζητήσατο νὰ ἐνισχυθῇ διὰ προσωρινῶν μέτρων εἰς τὴν κατοχὴν ταύτην, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 490 τῆς πολιτ. δικονομ. καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως. Συζητήσεως γενομένης τὸ εἰρηνοδικεῖον ἐξέδοτο ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνσασιν τοῦ Ἀναγν. Ζητουνιάτου, ἀπέρριψε δὲ τὴν ἀπὸ 3 Μαΐου ε. ε. ἀγωγὴν τοῦ Δ. Κιμπρέκου κατὰ τοῦ Ἀναγ. Ζητουνιάτου περὶ προσωρινῆς ἐπὶ τῆς κατοχῆς ἑνὸς τεμαχίου διατάξεως ὡς ἄτακτον καὶ κατεδίκασε τὸν Δημ. Κιμπρέκον εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Δ. Κιμπρέκος ἐνώπιον τοῦ ἐν Λαμίᾳ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ὁ δὲ Ἀναγ. Ζητουνιάτης ἐξεκάλεσεν ὡσαύτως τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν. Τὸ δικαστήριον λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθ. 778 §. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἐξηφάνισε τὴν ὑπ' ἀριθμ. 98 καὶ ἀπὸ 8 Μαΐου π. ε. ἀπόφασιν τοῦ εἰρηνοδίκου Λαμίας καὶ ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν μεταξὺ τοῦ Δ. Κιμπρέκου

καὶ Δ. Ζητουνιάτου περὶ διακατοχῆς προσωρινῶν μέτρων δίκην. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 4 Δεκεμβ. 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 219 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Δ. Κιμπρέκος διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον κηρυχθὲν ἀναρμόδιον ἐπὶ τῇ βάσει Διαταγμάτων παρερμηνευθέντων, παρεγνώρισε τὰς βάσεις τῆς ἀγωγῆς, περιοριζομένας εἰς ἁπλᾶ προσωρινὰ μέτρα περὶ διακατοχῆς εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ὁποίων μόνα τὰ τακτικὰ δικαστήρια εἶναι ἁρμόδια· 2. διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἁρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα δὶ ἔλλειψιν αἰτιολογίας, καθότι ἐκ τῆς ἰδίας δὲν προκύπτει ἂν ὁ ἀναιρεσίβλητος συμμορφωθεὶς μὲ τὰς διατάξεις τῶν παρὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐφαρμοζομένων Διαταγμάτων, ἀπήλαυσεν ἀπόφασιν περιέχουσαν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἰδιοποιηθῇ ξένην ἰδιοκτησίαν λόγῳ κανονισμοῦ καὶ εὐθυγραμμίας τῆς πόλεως Λαμίας, ἄρα ὀρθῶς ἐχαρακτηρίσθη ἡ ἀγωγὴ περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀφορώντων τὴν διαταραχθεῖσαν κατοχήν· 3. διότι τὸ δικαστήριον κηρυχθὲν ἀναρμόδιον παρερμήνευσε τὰ περ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου δικαστηρίου ἐφαρμοζόμενα Διατάγματα, καὶ ἔδοσεν εἰς αὐτὰ ἔκτασιν μεγαλητέραν ἀφ' ὅσην ἔχουν, θεωρῆσαν ταῦτα ἐφαρμοζόμενα καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως Λαμίας ἐνῷ ὅπως καὶ ἡ ἰδία ἀπόφασις ἀναγνωρίζει ταῦτα ἀφοροῦν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ μόνον τρεῖς ἐκ τῶν πρωτίστων ὁδῶν αὐτῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 3 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομ. ἀπὸ τὴν ἁρμοδιότητα τῶν πολιτ. δικαστηρίων, ἐξαιροῦνται μόνα ἐκεῖνα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἰδιαίτερυι νόμοι προσδιώρισαν, ὅτι πρέπει ν' ἀποφασίζωνται παρὰ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἂν καὶ τ' ἀφορῶντα τὸν κανονισμὸν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Λαμίας, ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, αἱ διαφοραὶ ὅμως ὅσαι τυχὸν γεννῶνται μεταξὺ τῶν ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ἐκείνης οἰκοδομούντων καὶ τῶν γειτόνων ἔχουσαι ἀντικείμενον πραγματικὴν ἢ νομιζομένην προσβολὴν ἰδιοκτησίας, πρέπει νὰ δικάζωνται ἀπὸ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, διότι δὲν ὑπάρχει ἰδιαίτερος νόμος ὁρίζων ἄλλο τι περὶ τούτου, τὰ δὲ περὶ μεταρρυθμίσεως ἰδιοκτησίας καὶ περὶ τεμαχίων διατάγματα, τὰ ἀποβλέποντα τὸ σχέδιον τῶν Ἀθηνῶν καθὸ εἰδικὰ δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἑπομένως ἡ μεταξὺ τοῦ Ἀναγν. Π. Ζητουνιάτου καὶ Δημ. Κιμπρέκου διαφορὰ συνιζαμένη, εἰς τὸ ὅτι ὁ πρῶτος συμπεριέλαβεν εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ σχεδίου οἰκοδομήν του τεμάχιον γῆς ἀνῆκον εἰς τὸν ῥηθέντα Κιμπρέκον ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τούτου, ὤφειλε νὰ δικασθῇ

ἀπὸ τὰ ἁρμόδια πολιτικὰ δικαστήρια, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν θεωρῆσαν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην διοικητικὴν καὶ κηρύξαν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, παρεβίασε τὰς εἰς τὰ ἄρθ. 1 καὶ 3 τῆς πολιτ. δικονομίας διαλαμβανομένας περὶ ἁρμοδιότητος ἀρχάς.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 4 Δεκεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 219 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν, παραπέμπει τὴν μεταξὺ Δημ. Κιμπρέκου καὶ Ἀναγν. Π. Ζητουνιάτου δίκην εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι πρωτοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ παράβολον τῶν 100 δρ. εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα Δημ. Κιμπρέκον, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Ἀναγν. Ζητουνιάτην εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 32 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του μετριασθέντα εἰς δρ. 100, διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 14.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παππᾶ Σταύρου, Παππᾶ Διαμαντῆ κλπ. κατοίκων Λεβιδίου τῆς Μαντινείας, καὶ τοῦ Γεωρ. Σπυριδώνου, κατοίκου Ναυπλίας.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 199.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρ[illegible] Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Π. Κα[illegible]γᾶ δικηγόρου κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ [illegible]ὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Φεβρ. ε. ε. διὰ νὰ δι[illegible]άσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τῶν ἀναιρεσειόντων Παππᾶ Σταύρου, Παππᾶ Διαμαντῆ, Ἀθαν. Π. Σαμαντοῦρα καὶ Χρήσου Παππώνη, κατοίκων Λεβιδίου τῆς Μαντινείας, παρασαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν δικηγόρου Ι. Τυπάλδου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Γεωρ. Σπυριδώνου, κατοίκου Ναυπλίας, μὴ ἐμφανισθέντος οὔτε αὐτοπροσώπως οὔτε διὰ πληρεξουσίου του.

Ὁ ῥηθεὶς Γεώργ. Σπυριδώνου δανείσας κατὰ τὴν 29 Ὀκτωβρ. 1820 δι' ἐγγράφου ὁμολογίας ὑπογεγραμμένης ὑπὸ 16 ἀτόμων 9100 γρόσια Τουρκικὰ εἰς τὸ χωρίον Λεβιδίου, ἐνήγαγε κατὰ τὴν 12 Νοεμβ. 1835 ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει πρωτοδικῶν τέσσαρας ἐκ τῶν ὑπογεγραμμένων εἰς τὸ ῥη-

θὲν χρεωςικὸν ὁμόλογον δηλ. τὸν Παππᾶ Σταῦρον, Παππᾶ Διαμαντῆν, τὸν Α. Παναγιώτην Σαμαντοῦραν καὶ τὸν Χρῆςον Πεππώνην ἐξαιτούμενος παρ' αὐτῶν τὴν πληρωμὴν τοῦ ῥηθέντος δανείου του ἀλληλεγγύως ὡς ἀτομικοῦ ὄντος τοῦ χρέους. Τὸ δικαςήριον αὐτὸ ἀπέῤῥιψε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 6 ἀποφάσεώς του τὴν ἀγωγὴν ὡς ἄτακτον διατάξαν νὰ συμμορφωθῇ ὁ ἐνάγων μὲ τὰς διαταξεις τοῦ ἀπὸ 12 (24) Μαΐου 1835 Β. Διατάγματος· ὁ ἐνάγων ἐξεκάλεσε τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, οἵτινες δὶ ἀποφάσεώς των ὑπ' ἀριθμ. 195 μεταῤῥυθμίσαντες τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, κατεδίκασαν τοὺς ἐφεσιβλήτους νὰ πληρώσωσι πρὸς τὸν ἐκκαλέσαντα 7503 γρόσ. ἤτοι δρ. 2400 μετὰ τοῦ τόκου· ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀλλ' ἡ αἴτησίς των ἀπεῤῥίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 260 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὁ Γ. Σπυριδώνου ἐπισπεύδων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 195 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἐνήργησε κατάσχεσιν ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν καταδικασθέντων, οἵτινες ἐζήτησαν τὴν ἀναςολὴν τῆς ἐκτελεσεως καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς περὶ ταύτης διαδικασίας, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ τρόπος τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους, παλαιοῦ ὄντος, πρέπει νὰ κανονισθῇ προηγουμένως ἀπὸ δικαςήριον ἐπιεικείας κατὰ τὸ λγ'. ψήφισμα. Ἐπὶ τῆς ἐνςάσεως ταύτης τὸ δικαςήριον τῶν ἐν Τριπόλει πρωτοδικῶν ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 284 διὰ τῆς ὁποίας παραδεχθὲν τὴν ἔνςτασιν τῶν ὀφειλετῶν παρέπεμψε τοὺς διαδίκους εἰς διαιτητάς. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Γ. Σπυριδώνου ἐνώπιον τοῦ δικαςηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 23 Αὐγ. 1840 ὑπ' ἀριθμ. 157 ἀποφάσεώς του, μεταῤῥυθμίσαν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ἀπέῤῥιψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἔνςασιν τῶν ἐφεσιβλήτων περὶ παραπομπῆς ὡς πρὸς τὸν κανονισμὸν τῆς ἐκτελέσεως εἰς διαιτητικὸν δικαςήριον κατὰ τὸ λγ'. ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, καὶ διέταξε τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ὑπ' ἀρ. 195 ἀποφάσεώς του. Τῆς ἀποφάσεσεως ταύτης ὁ Παππᾶ Σταῦρος καὶ λοιποὶ δὶ ἀναφορᾶς των πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον, ἐπιδοθείσης εἰς τὸν ἀντίδικόν των τὴν 29 Ὀκτωβρ. 1840, ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λύγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸ περὶ παλαιῶν χρεῶν λγ'. ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος· 2. διότι τὸ ῥηθὲν ψήφισμα ὁρίζει ῥητῶς, ὅτι ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὁριςικῶν ἀποφάσεων θέλει κανονίζεσθαι ἀπὸ δικαςήριον τῆς ἐπιεικείας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὑποχρεοῦν τὸ ἐν Ναυπλίῳ ἐφετεῖον τοὺς ἀναιρεσείοντας νὰ πληρώσωσι τὸ πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον χρέος χωρὶς νὰ κανονισθῇ ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς πληρωμῆς τούτου, παρεβίασε τὰς σαφεῖς διατάξεις τοῦ ἐν ἰσχύει ὑπάρχοντος ψηφίσματος· 3. διότι ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ κανονίζεται ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς πληρωμῆς τῶν παλαιῶν χρεῶν ἀφοῦ ὁριστικῶς ἀποφασισθῶσι

ταῦτα ἀπὸ τὰ τακικὰ δικαστήρια, ἀπαγορεύθη ἀπὸ τὴν ἀνέχειαν τῶν δυστυχῶν Ἑλλήνων, ἑπομένως εἶναι νόμος εἰδικὸς ὁ ὁποῖος ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν μόνον, καὶ ἡ πρότασις αὕτη δύναται νὰ προταθῇ εἰς τὴν περὶ ἐκτελέσεως δίκην χωρὶς νὰ γείνῃ λόγος οὔτε πρωτοδίκως οὔτε ἐφεσίμως, καθὼς ῥητῶς ἀπεφάνθη καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τοῦ τελευταίου αἰτιολογικοῦ του εἰς τὴν ἀπὸ 10 Μαρτ. 1839 ὑπ' ἀρ. 260 ἀπόφασιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπορρίψας τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τὴν γενομένην κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 195 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, θεωρῆσαν μὴ παραδεκτὴν τὴν περὶ παραπομπῆς εἰς δικαστήριον τῆς ἐπιεικείας αἴτησιν, καθὸ μὴ γενομένην κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν, δὲν παρεβίασε κάνένα νόμον, ὅτι δὲ προστούτοις ἡ ἔνσασις αὕτη ὡς ἀφορῶσα τὴν ἐκτέλεσιν πρέπει νὰ προταθῇ κατὰ τὴν περὶ ἐκτελέσεως δίκην, οὐχὶ μόνον δὲν ἀπέκλεισε διὰ πάντα τὴν περὶ τῆς εἰς δικαστήριον τῆς ἐπιεικείας παραπομπῆς πρότασιν, ἀλλ' ἀπεφάνθη ἁπλῶς ὅτι ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ἀπορρίπτεται, καθὸ ἔχουσα σκοπὸν τὴν μεταρρύθμισιν ἀποφάσεως, ἥτις ὀρθῶς ἀπέρριψεν αἴτησιν μηκέτι δεκτὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν δικαζόντων περὶ τῆς οὐσίας, ἡ δὲ ἔννοια αὕτη τοῦ διατακτικοῦ δηλοῦται ἀποχρώντως καὶ ἐκ τῶν αἰτιολογικῶν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, αἵτινες πρέπει νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ διατακτικοῦ· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀποφανθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 157 ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάσισεν ἤδη τελεσιδίκως καὶ περὶ τοῦ μὴ παραδεκτοῦ τῆς αἰτήσεως ταύτης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, παρεγνώρισε προφανῶς τὰς περὶ τελεσιδικίας ἀρχὰς καὶ ἐφήρμωσεν ἐσφαλμένως τὸ 274 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομ.

Ἐπειδὴ τὸ 2 ἄρθ τοῦ ἀπὸ 18 Μαΐου 1829 καὶ ὑπ' ἀριθ. 12,574 λγ'. ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, διαλαμβάνει ὅτι « τὰ τακτικὰ δικαστήρια κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἁρμοδιότητα αὐτῶν θέλουν κρίνει τὰς ἀγωγὰς καὶ θέλουν τὰς ἐκκαθαρίζει διὰ χρέη προερχόμενα ἀπὸ δάνειον συμφωνηθέντα ἀπὸ ἰδιαιτέρους ἀνθρώπους μέχρι τοῦ 1827 ἔτους συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων τῶν ἀναγομένων εἰς τοιαύτης φύσεως χρέη θέλει κανονίζεσθαι ἀπὸ δικαστήρια ἐπιεικείας »· ἐκ τῶν σαφῶν δὲ διατάξεων τοῦ ῥηθέντος Διατάγματος, γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀφορωσῶν τοιαῦτα χρέη ἀποφάσεων δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ πρὶν κανονισθῇ ὁ τρόπος αὐτῆς ἀπὸ διαιτητικὰ δικαστήρια ἐπιεικείας, συσαινόμενα συμφώνως μὲ τὰ κατὰ συνέπειαν τοῦ ῥηθέντος ψηφίσματος ἐκδοθέντα διατάγματα τοῦ Κυβερνήτου καὶ μὲ τὸ

πὸ 21 Σεπτεμβρ. 1836 Β. Διάταγμα, οὔτε ὑποχρεοῦνται οἱ διάδικοι νὰ ζητήσωσι τὴν σύγασιν τοιούτου δικαστηρίου πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀποφάσεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἑρμηνεῦσαν τὸ μεταξὺ τοῦ Γεωρ. Σπυριδώνου καὶ τοῦ Παππαγαύρου καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοδίκων του γενόμενον συμβόλαιον ἐκτὸς τῶν καθηκόντων του, παρεδέχθη ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ ἐνδιαλαμβανόμενον χρέος, εἶναι χρέος ἰδιωτικὸν τῶν ὑπογραψάντων τὸ συμβόλαιον, καὶ ὅτι ἔγεινε πρὸ τοῦ 1821 ἔτους, ἑπομένως ἡ ἐκτέλεσις τῆς μεταξὺ τῶν ῥηθέντων ἐκδοθείσης ἀποφάσεως κανονίζεται ἀπὸ δικαστήριον τῆς ἐπιεικείας, κατὰ τὸ μνησθὲν ψήφισμα εἰς τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ παραπέμψῃ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν τοὺς διαφερομένους.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 23 Αὐγ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 157 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, παραπέμπει τὰ διαφερόμενα μέρη εἰς σύγασιν δικαστηρίου ἐπιεικείας, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Γεώρ. Σπυριδώνου εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 48, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀναιρεσιβλήτων δρ. 49 καὶ λεπ. 50· καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου. τοῦ 1841 ἔτους

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 15.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις ἀντεισαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις ἀντεισαγγελέως.

Διὰ τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβ. π. ε. ἀναφορᾶς του ὁ Ν. Παναγιώτου Καζρινὸς, Ὀθωμανὸς ὑπήκοος, παρεπονέθη εἰς τὴν παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει Ὀθωμανικὴν πρεσβείαν, ὅτι ὑπηρέτης ὢν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μήτρου Πορι-ώτου παρεδόθη ὑπὸ τούτου εἰς τὴν ἀσυνομίαν ὡς ὕποπτος κλοπῆς χρημάτων τινῶν συμβάσης, ὡς λέγει, εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτι ἀκολούθως παρεδόθη εἰς τὴν μοιραρχίαν ὅπου ὑπέφερε πολλὰς βασάνους, καὶ ὅτι τέλος μεταβιβασθεὶς εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ παραδοθεὶς ὑπ᾽ αὐτῆς εἰς τὸν κύριόν του, δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας παρ᾽ αὐτοῦ τὰ αὐτὰ δεινὰ, μεχρισοῦ δραπετεύσας ἠδυνήθη νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν πρεσβείαν καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν δικαιοσύνην. Διαβιβασθείσης τῆς ἀναφορᾶς ταύτης διὰ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελέως εἰς τὸν παρὰ τοῖς αὐτόθι πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα, καὶ ἐνεργηθείσης ἑπομένως ἀνακρίσεως καθυπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ὑπ᾽ ἀρ. 2183 ἀπὸ 28 Νοεμβ. 1840 βουλεύματός του παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν τὸν μὲν Δημ. Πορι-ώτην ὡς ὑπαίτιον παρανόμου κατακρατήσεως καὶ ἀπειλῆς, προσαχθείσης κατὰ τοῦ ὑπηρέτου αὐτοῦ Ν. Καζρινοῦ δὶ ἐγκαθείρξεως αὐτοῦ εἰς ὑπόγειον καὶ ἀποστερήσεως τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας του ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὴν μίαν ἑβδομάδαν, τοὺς δὲ ἐνωμοτάρχας Παναγ. Μιχαλόπουλον καὶ Δημ. Βίκον, ὡς ὑπαιτίους παρανόμου κατακρατήσεως καὶ καταχρήσεως τῆς ἐξουσίας τῆς ἀρχῆς, καθὸ κατακρατήσαντας τὸν ῥηθέντα Καζρινὸν εἰς τὸ καστάσημα τῆς πρωτοφυλακῆς ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὴν μίαν ἑβδομάδαν, ῥηθέντα οὕτως ἀκουσίως τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας, καὶ καθὸ ὡς ἀνακριτικοὺς ὄντας ὑπαλλήλους, δηλ. ὑπαξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς, αἰκίσαντας διὰ ῥαβδισμῶν τὸν εἰρημένον Καζρινὸν καὶ βιάσαντας αὐτὸν φυλακισμένον, νὰ ὁμολογήσῃ τὴν περὶ ἧς κατεμηνύθη κλοπήν. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψαν ὁ Δ. Πορι-ώτης καὶ οἱ δύο ἐνωμοτάρ-

χαι· ὑποβληθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τοῦτο ἐξέδωκε τὸ ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 459 βούλευμα, διὰ τοῦ ὁποίου παραδεχθὲν τὴν ῥηθεῖσαν ἀνακοπὴν καὶ ἀκυρώσαν τὸ ἀνακοπὲν βούλευμα καὶ τὴν κατὰ τῶν ἀνακοπτόντων ἐνεργηθεῖσαν ἀνάκρισιν, καθόσον ταῦτα ἀφορῶσι τὴν παράνομον κατακράτησιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν προηγήθη νόμιμος ἔγκλησις τοῦ παθόντος, μετερρύθμισε τὸ αὐτὸ βούλευμα ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτοῦ μέρη, καὶ παρέπεμψε τοὺς εἰρημένους Δ. Πορριώτην, Π. Μιχαλόπουλον καὶ Δ. Βίκον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι σωματικῆς βλάβης, ἐκτελεσθείσης ἐσκεμμένως κατὰ τοῦ Παναγ. Καστρινοῦ, καὶ ἐπενεγκούσης ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν ὁ Δ. Πορριώτης, Π. Μιχαλόπουλος καὶ Δ. Βίκος, τὸ δὲ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ἀπὸ 22 Φεβρ. 1841 ἀποφάσεώς του ἀνῄρεσε τὸ ῥηθὲν βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, διὰ παραβίασιν τῆς ἀρχῆς, ὅτι δὲν δύναται νὰ χειροτερεύσῃ ἡ τύχη τοῦ ἐγκαλουμένου ὅταν αὐτὸς μόνος μεταχειρίσθῃ τὸ ἔνδικον τῆς ἀνακοπῆς μέσον, ὡς πρὸς τὸ τρίτον κεφάλαιον, δι' οὗ παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ὁ Δημ. Πορριώτης καὶ οἱ ἐνωμοτάρχαι Π. Μιχαλόπουλος καὶ Δ. Βίκος διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι σωματικῆς βλάβης ἐκτελεσθείσης ἐσκεμμένως κατὰ τοῦ Ν. Καστρινοῦ καὶ ἐπενεγκούσης ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν διαρκέσασαν πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν, καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν, καθόσον ἀφορᾷ τὸ εἰρημένον τρίτον κεφάλαιον τοῦ βουλεύματος, πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως, τὸ εἰρημένον συμβούλιον ἐξέδωκε τὸ ἀπὸ 19 Μαρτ. 1841 βούλευμα δι' οὗ παρεδέχθη τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Δημητ. Πορριώτου κατὰ τοῦ ἀπὸ 25 Νοεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 2183 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν καὶ μεταρρυθμίσαν αὐτὸ ὡς πρὸς τὴν διάταξιν αὐτοῦ, δι' ἧς παρέπεμψεν εἰς δίκην τὸν εἰρημένον Δ. Πορριώτην, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 557 τοῦ ποιν. νόμου, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Δ. Πορριώτου ἐπὶ ἀπειλῇ καὶ ἐπὶ παρανόμῳ ἐκβιάσει καὶ αἰκίαις κατὰ τοῦ Ν. Παν. Καστρινοῦ, παρεδέχθη δὲ καὶ τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἐνωμοταρχῶν Π. Μιχαλοπούλου καὶ Δ. Βίκου κατὰ τοῦ αὐτοῦ βουλεύματος, μόνον καθόσον μεταρρυθμίζει τὰς περὶ ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ἐκφράσεις τῆς περὶ παραπομπῆς αὐτῶν εἰς δίκην διατάξεως, ἀποφανθὲν ὅτι παραπέμπει αὐτοὺς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβ. τοῦ 1840 ἤκισαν ὡς ἀσυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται τὸν ὑπὸ φυλακὴν κρατούμενον Νικ. Π. Καστρινὸν ἐκβιάζοντες αὐτὸν παρανόμως νὰ ὁμολογήσῃ τὴν περὶ ἧς κατεμηνύθη κλοπήν. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖν ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις

ἀντεισαγγελεὺς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ὅλαι ἐν γένει αἱ ἀξιόποινοι πράξεις καταδιώκονται αὐτεπαγγέλτως, ἐξαίρεσις δὲ τότε μόνον γίνεται τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος, ὅταν ῥητῶς ὁ νόμος ἀπεφήνατο αὐτὴν, τὰς δὲ ἐξαιρέσεις οὔσας τοῦ γενοῦ δικαίου, δὲν δύναταί τις νὰ παρεκτείνῃ παντάπασιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν, εὑρίσκον εἰς τὴν γάθμισιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ Δ. Ποριώτης ἤκισεν ἐκ προμελέτης τὸν Νικ. Παναγιώτου εἰς βαθμὸν πταίσματος, ἀπέλυσεν αὐτὸν τῆς κατηγορίας, διότι δὲν ὑπάρχει κατ' αὐτοῦ ἔγκλησις ἐκ μέρους τοῦ παθόντος· 2. διότι τὸ ἄρθρ. 689 τοῦ ποιν. νόμου, ὁρίσαν ὅτι αἱ αἰκίαι περὶ ὧν γίνεται λόγος εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ ἄρθ. 688, μεταῤῥυθμισθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουν. (18) Ἰουλ. 1836 Β. Διατάγματος, τιμωροῦνται κατ' ἔγκλησιν τοῦ βλαφθέντος, προσδιώρισε ταὐτοχρόνως ὅτι τοῦτο γίνεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθ. 317 τοῦ αὐτοῦ ποιν. νόμου, κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄρθ. αἱ ἀπρομελέτητοι μόνον καὶ ἐξ ἀμελείας αἰκίαι τιμωροῦνται κατ' ἔγκλησιν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ προμελέτης, ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου, χαρακτηρισθείσης τῆς πράξεως τοῦ Δ. Ποριώτου, καθὰ ἐῤῥέθη, ὡς αἰκίαι ἐκ προμελέτης, δὲν δύναται νὰ μὴ καταδιωχθῇ οὗτος διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐγκλήσεως τοῦ παθόντος· 3. διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 263 §. 3 τῆς ποιν. δικονομίας, λόγος ἀναιρέσεως κατὰ βουλευμάτων ὑπάρχει καὶ ἡ ψευδὴς τοῦ νόμου ἑρμηνεία καὶ ἡ ἐφαρμογὴ, καθίσταται δὲ πρόδηλον ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι τὸ προμνησθὲν ἄρθρον 689 ἡρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη ψευδῶς, διότι παρεξέτεινε τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν διὰ τοῦ εἰρημένου βουλεύματός του τὰς διατάξεις αὐτοῦ εἰς περιπτώσεις τὰς ὁποίας δὲν διέλαβε· 4. διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθ. 500 τῆς αὐτῆς ποιν. δικονομ., ζητουμένης τῆς ἀναιρέσεως ἕνεκα ψευδοῦς ἑρμηνείας ἢ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ὁ Ἄρειος Πάγος ἐφαρμόζει καὶ ἑρμηνεύει αὐτόν· 5. διότι ἂν καὶ ὁ κατηγορούμενος Δ. Ποριώτης ἀπελύθη διὰ τοῦ βουλεύματος τῶν ἐφετῶν, οὐχ ἧττον ὅμως ἡ κατὰ τοῦ βουλεύματος τούτου ἀναίρεσις εἶναι δεκτὴ, καὶ διὰ πολλοὺς μὲν ἄλλους λόγους ἀλλὰ καὶ διότι ἀ. τὸ 480 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀπαγορεύει τὴν ἀναίρεσιν κατὰ ἀθωοτικῆς ἀποφάσεως ἤδη δὲ δὲν ζητεῖται ἀναίρεσις εἰμὴ κατὰ βουλεύματος· 6'. διότι κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν δὲν δύνανται αἱ ἀποφάσεις νὰ ἐξομοιοθοῦν μὲ τὰ βουλεύματα καθότι διάφορος εἶναι καὶ ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ φύσις ἑκατέρων, τὸ δὲ παρὰ τοῦ νόμου χορηγηθὲν πλεονέκτημα εἰς τοὺς κατηγορουμένους, τὸ νὰ μὴν ὑπόκεινται πλέον εἰς νέας καταδιώξεις ἀφοῦ ἅπαξ δι' ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἐπέτυχον ὁπωσδήποτε τὴν ἀθώωσιν αὐτῶν δὲν δύναται νὰ παρεκταθῇ καὶ εἰς τὰ βουλεύματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ διατάξεις (ordonnances) προσδιορίζουσαι ἁπλῶς τὴν ἁρμοδιότητα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς κατηγορουμένης πράξεως, ὡς καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπὸ σταιχεῖον ρλδ'. ποιν. αὐτοῦ ἀποφάσεως ἀπεφάσισε.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγ. Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ Δημ. Πορριώτης, διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Μαρτ. ε. ε. βουλεύματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, παρεπέμφθη ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, προνοεῖται ἀπὸ τὸ 1 ἐδάφιον τοῦ 688 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, χωρὶς νὰ ᾖναι συνοδευμένη ἀπὸ ἄλλην τινὰ ἐπιβαρυντικὴν περίσασιν.

Ἐπειδὴ αἱ τοιαύτης φύσεως πράξεις, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 689 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, ὁσάκις δὲν ᾖναι συνδεδεμέναι μὲ διατάραξιν τῆς κοινῆς εὐταξίας καὶ ἡσυχίας, καταδιώκονται καὶ τιμωροῦνται μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ βλαφθέντος ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων του, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 317 ἄρθ. τοῦ ποιν. νομου, ἡ δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἄρθρ. τούτου διάταξις φέρουσα ὅτι αἱ ἀπρομελετήτως καὶ ἐξ ἀμελείας προερχόμεναι σωματικαὶ βλάβαι, καθόσον δὲν ἔχουν ἐπακόλουθον τὴν διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ εὐταξίας καταδιώκονται καὶ τιμωροῦνται μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ βλαφθέντος δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὰς παρὰ τοῦ 688 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου προβλεπομένας περιπτώσεις, ἀλλ' ἀφορᾷ αἰκίας φερούσας χαρακτῆρα πλημμελήματος, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 307-310 τοῦ ποιν. νόμου εἰδικώτερον ὡρισμένα, οὐδὲ ἐδύνατο ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου νὰ ᾖναι τὸ νὰ ἐξομοιώση ὡς πρὸς τοῦτο τὰ πταίσματα μὲ τὰ πλημμελήματα, ἑπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, θεωρῆσαν ὅτι δὶ ἔλλειψιν ἐγκλήσεως παρὰ τοῦ παθόντος Ν. Καστρινοῦ δὲν δύναται νὰ γείνῃ καταδίωξις κατὰ τοῦ Δημ. Πορριώτου ἡρμήνευσεν ὀρθῶς τὸν νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις ἀντεισαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 40 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἀπριλ 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 16.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Σπετζῶν δημοσίου κατηγόρου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Α. Τολμίδου δικηγόρου, κωλυομένων τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμμ. Ἰω. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Σπετζῶν δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Μιχαὴλ Ζωναρᾶς κατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Σπετζῶν ὅτι κατὰ τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1840 ἐξύβρισεν ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν Φραντζέσκον Μαλοκίνην. Ὁ δὲ εἰρηνοδίκης ἐκήρυξε μὴ ἔνοχον τὸν Μιχ. Ζωναρᾶν καὶ κατεδίκασε τὸν Φρ. Μαλοκίνην εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἥτις ἐξεδόθη τὴν 16 Ἰανουαρ. 1841, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ δημόσος κατήγορος διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναφερομένους λόγους.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ καὶ τὸν εἰσαγγελέα· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, κατὰ ἀθωοτικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις μόνον ἐπιμελείᾳ τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις ἢ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου ἢ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀθωοτικῆς οὔσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου Σπετσῶν, ὁ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ τούτῳ δημόσιος κατήγορος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς, ὅθεν ἡ αἴτησις αὕτη εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Σπετσῶν δημοσίου κατηγόρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 10 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἀπριλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἀπριλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 17.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κων. Παππαδοπούλου, κατοίκου Πατρῶν. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσταντίνου Παππαδοπούλου, κατοίκου Πατρῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Στρούμπου δικηγόρου.

Κατὰ συνέπειαν προφορικῆς καταμηνύσεως τοῦ Κῶστα καὶ τοῦ Γεωργ. Λαγουμτζίδων ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς, ἐκα-

τηγόρησεν ἐνώπιον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν τὸν Κωνς. Παππαδόπουλον, Ἀνδρ. Σέταν καὶ Παναγ. Παππαθεοδωρόπουλον, ὅτι τὴν ἑσπέραν τὴν 26 Νοεμβ. 1840 μίαν ὥραν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μεταβάντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κῶςα Λαγουμτζῆ, ἐπέφερον αἰκίας εἰς τὸν Γεώρ. Λαγουμτζῆ καὶ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Κ. Λαγουμτζῆ, ἥτις ἕνεκα τῶν αἰκιῶν καὶ τοῦ φόβου ἀπεβλήθη τριῶν μηνῶν ἔμβρυον, καὶ μετὰ ταῦτα μεταβάντες εἰς τὸν λουτρὸν ἤκισαν καὶ τὸν ὑπηρέτην τοῦ λουτροῦ Χρῆςον Κωνςαντίνου, καὶ ἐζήτησε νὰ κηρυχθῶσιν ἔνοχοι παραβιάσεως τοῦ ἄρθ. 201 §. 1 συνδυασμένου μὲ τὸ ἄρθ. 308 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ δὲ δικαςήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 167 ἀποφάσεώς του, τοὺς μὲν Κῶςαν Παππαδόπουλον καὶ Ἀνδρέαν Σέταν κατεδίκασεν εἰς ἑνὸς ἔτους καὶ ἓξ μηνῶν φυλάκισιν, τὸν δὲ Παναγ. Παππαθεοδωρόπουλον εἰς φυλάκισιν ἑνὸς ἔτους. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν, διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, κακῶς ἐχαρακτήρισε τὴν προσαπτομένην εἰς τοὺς ἀναιρεσείοντας πρᾶξιν ὡς διαταράξιν οἰκιακῆς εἰρήνης, καθότι δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖνα τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα τὸ ἄρθ. 201 τοῦ ποιν. νόμου ἀπαιτεῖ, δηλ. εἰσβολὴν, ἥτις καὶ κατὰ τὴν γραμματικὴν αὐτῆς ἔννοιαν καὶ κατὰ τὴν νομολογίαν αὐτὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τὸ ἄρθ. 184 τοῦ Γαλλικοῦ ποινικοῦ Κώδηκος, ἀπαιτεῖται νὰ ᾖναι συνωδευμένη μὲ βίαν ἢ ἀπειλάς· ἀκολούθως ὁ Ἀνδρέας Σέτας καὶ ὁ Παναγ. Παππαθεοδωρόπουλος ἀνεκάλεσαν τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησίν των.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 201 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, τιμωρεῖται ἕνεκα διαταράξεως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης, ὅστις, χωρὶς νὰ διαταράξῃ τὴν κοινὴν εἰρήνην, εἰσβάλλει παρανόμως εἰς ἑνὸς ἄλλου οἰκίαν καὶ ἐπιχειρεῖ αὐτόθι πράξεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶχε κανὲν δίκαιον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαςήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, σταθμίσαν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, τὰ προσαχθέντα ἀποδείξεως μέσα, καὶ παραδεχθὲν ὅτι οἱ κατηγορούμενοι εἰσῆλθον παρανόμως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κῶστα Λαγουμτζῆ, καὶ ἅμα εἰσῆλθον ἀμέσως ἐπεχείρησαν ἐν αὐτῇ πρᾶξιν δεινὴν ἐπιπεσόντες κατὰ τοῦ Γεωρ. Λαγουμτζῆ καὶ ἐπενεγκόντες βιαιοπραγίας κατ' αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐχαρακτήρισεν ὀρθῶς τὴν πρᾶξιν ταύτην ὡς διαταράξιν τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης καὶ ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνς. Παππαδοπούλου κατοίκου Πατρῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Δεκεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 167 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50

δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . .
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαΐου τοῦ 1841 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Μαΐου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 18.

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς Σύρῳ πρωτοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. κατοχ. 200)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἀντ. Ἰω. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πρωτοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Χαϊδούλης Κορδέλλας, καταγόμενος ἐξ Ἀμφίσσης καὶ κατοικῶν εἰς Σμύρνην, ὡς ὑπήκοος Ἕλλην, κατεμηνύθη κατὰ τὸ 1836 ἔτος ἐνώπιον τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἑλληνικοῦ προξένου ἐπὶ διαδόσει κιβδήλων νομισμάτων. Παραπεμφθείσης δὲ τῆς μηνύσεως πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα, οὗτος ἀφοῦ διέταξε τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀνάκρισιν, εἰσῆξε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν καὶ ἐζήτησε νὰ κηρυχθῇ τὸ ἐν Σύρῳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ οἱ ἐκεῖσε ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι ἀναρμόδιοι νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς κατὰ τοῦ ῥηθέντος Κορδέλλα κατηγορίας, καθότι δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι κατῴκησέ ποτε εἰς Σύρον ἢ ἄλλην τινὰ νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἀλλὰ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ὁμολογίας του, διέμεινεν μόνον προσωρινῶς εἰς Νεόκαστρον. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν παραδεχθὲν τὴν αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως ἐκηρύχθη διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Μαΐου 1840 ὑπ' ἀρ. 67 βουλεύματος, ἀναρμόδιον. Ἀλλὰ παραπεμφθείσης τῆς ὑποθέσεως πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα, κατ' αἴτησιν αὐτοῦ, ἐκηρύχθη ἐπίσης ἀναρμόδιον, διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Μαρτ. 1841 ὑπ' ἀρ. 64 βουλεύματος καὶ τὸ ἐν Καλάμαις συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν. Κατὰ συνέπειαν τούτων ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἀπριλ. 1841 αἰτήσεώς του νὰ κανονίσῃ τὴν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἁρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν καὶ,

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἐν ἀντιγράφῳ ἐπισυνημμένον εἰς τὴν δικογραφίαν διαβατήριον τοῦ κατηγορουμένου Χαϊδούλη Κορδέλλα ἐκδιδόμενον ἐν Σύρῳ τὸ 1832

ἔτος, διαλαμβάνει ὅτι οὗτος εἶχε τὴν διαμονήν του εἰς Τῆνον· Ἡ δὲ ὁμολογία αὐτοῦ ὅτι διέμεινεν εἰς Νεόκαστρον κατὰ τὸ 1825 δὲν δύναται μόνη νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐκ τοῦ δημοσίου ἐγγράφου ἐξαγομένην βεβαίωσιν τῆς εἰς Τῆνον κατὰ τὸ 1832 διαμονῆς του, ἑπομένως ἐπειδὴ ἡ νῆσος Τῆνος, ὅπου ὑπῆρξεν ἡ τελευταία διαμονὴ τοῦ κατηγορουμένου, κεῖται ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, τὸ δικαστήριον τοῦτο εἶναι κατὰ τὸ ἄρθ. 30 τῆς ποιν. δικονομίας, ἁρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς κατὰ τοῦ ῥηθέντος Χαϊδούλη Καρδέλλα κατηγορίας.

Διὰ ταῦτα κηρύττει ἁρμόδιον τὸ ἐν Σύρῳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ Χαϊδούλη Καρδέλλα ἐπὶ διαδόσει κιβδήλων νομισμάτων κατηγορίας, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Μαΐου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαΐου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 19.

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος δικαστηρίου αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ ά. διαρκεῖ στρατοδικείῳ εἰσηγητοῦ.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς πρὸς κανονισμὸν ἁρμοδιότητος δικαστηρίου αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ ά. διαρκεῖ στρατοδικείῳ εἰσηγητοῦ.

Ὁ ἐκτὸς ἐνεργείας ὢν ὑπολοχαγὸς Σπυρίδων Κρομμύδας, κατηγορηθεὶς ὅτι τὴν 19 Μαρτ. ε. ε. ἐφόνευσε ἐν Μεσολογγίῳ τὸν καταλυματίαν Ἀθανάσ. Βρονᾶν, συνελήφθη ὑπὸ τῆς χωρφουλακῆς καὶ παρεδόθη πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐκεῖσε πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα, ὅστις διέταξε κατ' αὐτοῦ τὴν προσήκουσαν ἀνάκρισιν. Μετὰ παρέλευσιν δέ τινων ἡμερῶν ὁ ἐν Μεσολογγίῳ Φρούραρχος ἐζήτησε νὰ παραδοθῇ εἰς αὐτὸν ὁ κατηγορούμενος ὡς ὑπαγόμενος δηθεν εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια· ἀλλὰ μὴ ἐνδώσαντος τοῦ ῥηθέντος εἰσαγγελέως εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην ὁ παρὰ τῷ ά. διαρκεῖ στρατοδικείῳ εἰσηγητὴς ἐπεκαλέσθη δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον, ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1841 τὸν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως κανονισμὸν τῆς ἁρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων, διϊσχυριζόμενος ὅτι ὁ εἰρημένος στρατιωτ. καὶ τοι διαθέσιμος, ἀλ-

λὰ μὴ ὢν μήτε ἐν ἀδείᾳ μήτε ἐν καταςάσει λειποταξίας, ὑπάγεται εἰς τὰ ςρατιωτικὰ δικαςήρια.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν καὶ, Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις διὰ τὴν ὁποίαν κατηγορεῖται ὁ ὑπολοχαγὸς Κρομμύδας δὲν ἀποτελεῖ ςρατιωτικὸν ἔγκλημα· κατὰ δὲ τὸ 37 ἄρθρ. τῆς ποινικ. δικονομίας εἰς τὰ παρὰ τῶν ςρατοδικῶν τιμωρητέα ςρατιωτικὰ παραπτώματα ὑπάγονται πάντα τὰ πταίσματα, πλημμελήματα, καὶ κακουργήματα, ὅσα πράττει ςρατιωτικός τις ἐν ἐνεργείᾳ ὢν, διατελῶν παρὰ τῷ ςρατιωτιωτικῷ αὐτοῦ σώματι ἢ ἐφεδρεύων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς δικογραφίας, ὁ ῥηθεὶς ὑπολοχαγὸς Κρομμύδας, ὅτε ἐφόνευσε κατὰ τὴν κατηγορίαν, τὸν καταλυματίαν Βρανᾶν δὲν ἦτον εἰς ἐνέργειαν, οὐδὲ διετέλει παρά τινι ςρατιωτικῷ σώματι ἢ ἐν ἐφεδρείᾳ· ἑπομένως δὲν δύναται νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὰ ςρατιωτικὰ δικαςήρια, οὔτε λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ ἀπιδιδομένου εἰς αὐτὸν κακουργήματος, οὔτε λόγῳ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος.

Διὰ ταῦτα κηρύττει ἁρμόδια τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια νὰ δικάσωσι τὸν ὑπολοχαγὸν Σπυρίδωνα Κρομμύδα, κατηγορούμενον ὅτι τὴν 19 Μαρτ. 1841 ἐφόνευσε τὸν καταλυματίαν Ἀθαν. Βρανᾶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Μαΐου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαΐου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 20.

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως, τοῦ Ταγματάρχου εἰσηγητοῦ τοῦ ά. πολεμικοῦ συμβουλίου τῆς Ἀττικῆς.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου, Κ. Χ. Κλονάρη; Ἰω. Ἀντωνίου Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέςα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ Ταγματάρχου εἰσηγητοῦ τοῦ ά. πολεμικοῦ συλβουλίου τῆς Ἀττικῆς.

Κατὰ συνέπειαν ἐγγράφου ὑπ' ἀριθ. 2637 τῆς μοιραρχίας Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Μεσσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς

ἐξέδωκε τὸ ἀπὸ 17 Αὐγ. 1840 ὑπ' ἀρ. 2455 κλητήριον θέσπισμα, δι' οὗ ἐκάλεσε τὸν Σπῦρον Νῖνον χωροφύλακα καὶ τοὺς Χρῆσον Κοντόρον καὶ Ἰω. Γούσην στρατιώτας τοῦ 7. τάγματος τῆς χωροφυλακῆς διαμένοντας ἅπαντας εἰς Βόνιτζαν ἵνα ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τῶν εἰρημένων πλημμελειοδικῶν καὶ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι ἐπιφορτισθέντες ἅπαντες νὰ μεταφέρωσιν εἰς Μεσολόγγιον τὸν ἐπὶ κακουργήματι κατηγορούμενον Νικ. Β. Ἀγγελῆ δὲν κατέβαλον τὴν προσήκουσαν ἐπιμέλειαν πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ καὶ οὕτω ἐδραπέτευσεν οὗτος ἐκ τῆς ἐν τῷ χωρίῳ Μπαρμπίνι οἰκίας τοῦ Νικολ. Κουσκουρῆ, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 183 καὶ 184 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ δὲ ἀρχηγεῖον τοῦ σώματος τῆς ἐν Ἀκαρνανίᾳ χωροφυλακῆς ἐπιστρέψαν τὸ κλητήριον θέσπισμα ἐπὶ λόγῳ ὅτι κατὰ διαταγὴν τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας ἡ ἁρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου κανονίζεται, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς δύο στρατιώτας, ἀπὸ τὸ 2. ἐδάφ. τοῦ 196 ἄρθ. τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς, ἐζήτησε νὰ διευθυνθῇ εἰς αὐτὸ ἡ δικογραφία μετὰ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ χωροφύλακος, ὅπως ὑποβληθῇ εἰς τὴν εἰρημένην Γραμματείαν καὶ διαταχθῇ παρ' αὐτῆς ἡ εἰς δίκην εἰσαγωγὴ τῶν δύο στρατιωτῶν ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου στρατοδικείου. Κατὰ συνέπειαν τούτων ὁ ῥηθεὶς εἰσαγγελεὺς εἰσήγαγεν εἰς δίκην ἐνώπιον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν μόνον τὸν χωροφύλακα Σπῦρον Νῖνον, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον τῶν εἰρημένων πλημμελειοδικῶν, παραδεχθὲν διὰ τῆς ἀπὸ 21 Φεβρ. 1841 καὶ ὑπ' ἀριθ. 19 ἀποφάσεώς του τὴν ἔνστασιν τοῦ χωροφύλακος διέταξεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ χωρισθῇ ἡ κατ' ἐκείνου ἐπὶ ἐλευθερώσει φυλακισμένου δίκη ἀπὸ τὴν κατὰ τῶν συναιτίων τῆς αὐτῆς πράξεως δύο στρατιωτῶν. Εἰς τοιαύτην στάσιν εὑρισκομένης τῆς ὑποθέσεως ὁ Ταγματάρχης εἰσηγητὴς τοῦ ἀ. πολεμικοῦ συμβουλίου τῆς Ἀττικῆς, ἐζήτησε διὰ τῆς πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον αἰτήσεώς του, ἀπὸ 15 Ἀπριλ. 1841, νὰ κανονισθῇ ἡ ὡς πρὸς τοὺς εἰρημένους δύο στρατιώτας ἁρμοδιότης τῶν δικαστηρίων.

Ἀκοῦσαν τὸν ἀντεισαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν καὶ,

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ χωροφύλακες ἐξομοιούμενοι μὲ τοὺς ἁπλοῦς πολίτας ὑπάγονται, κατὰ τὸ 38 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἕνεκα τῶν κοινῶν κακουργημάτων, πλημμεληματῶν καὶ πταισμάτων τὰ ὁποῖα πράττουσιν ἐνῷ ἐνεργοῦσιν ὡς δικαστικῆς ἀσυνομίας ὑπάλληλοι εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν ταχτικῶν ποιν. δικαστηρίων·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἀπὸ 2 Ἰουν. 1833 Διατάγματος τὰ ὑπὸ στρατιωτῶν ἐκ συμφώνου μὲ πολίτας, πραττόμενα κοινὰ πταίσματα καὶ ἐγκλήματα εἶναι τῆς ἁρμοδιότητος τῶν ταχτικῶν ποιν. δικαστηρίων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ στρατιῶται Ἰω. Γούσης καὶ Χρῆσος Κοντόρος κατηγοροῦνται μετὰ τοῦ χωροφύλακος Σπύρου Νίνου, ὅτι ἐπιφορτισθέντες νὰ μεταγάγωσιν εἰς Μεσολόγγιον τὸν ἐπὶ κακουργήματι κατηγορούμενον Νικ.

Ἀγγελῆ δὲν κατέβαλον τὴν προσήκουσαν ἐπιμέλειαν πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ καὶ οὕτω ἐδραπέτευσεν οὗτος ἐκ τῆς ἐν τῷ χωρίῳ Μπαρμπίνι οἰκίας τοῦ Νικ. Κουσκουρῆ· ἑπομένως οἱ ῥηθέντες στρατιῶται καθὸ συγκατηγορούμενοι περὶ κοινοῦ πλημμελήματος μετὰ τοῦ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν ὑποκειμένου χωροφύλακος Σπύρου Νίνου, ὑπόκεινται καὶ αὐτοὶ ἀναγκαίως εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν.

Διὰ ταῦτα κηρύττει ἁρμόδιον τὸ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν νὰ δικάσῃ τοὺς στρατιῶτας Ἰω. Γούσην καὶ Χρῆστον Κοντόρον, κατηγορουμένους μετὰ τοῦ χωροφύλακος Σπύρου Νίνου ἐπὶ ἐλευθερώσει φυλακισμένου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Μαΐου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαΐου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 21.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀναγν. Μακαρούνη, κατοίκου Καστρίου τῆς Κυνουρίας. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Μαΐου. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 108 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀναγν. Μακαρούνη, κατοίκου Καστρίου τῆς Κυνουρίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ν' ἀποῤῥιφθῇ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις, ὡς ἀπαράδεκτος, διότι ὁ ἀναιρεσείων οὔτε τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον κατέθεσεν, οὔτε ὡρκίσθη συμφώνως μὲ τὸν 2 §. τοῦ 486 ἄρθ. τῆς ποινικ. δικονομίας ὅτι εἶναι πένης·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων Ἀναγν. Μακαρούνης καταδικασθεὶς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ εἰς ποινὴν φυλακίσεως δὲν ἐξεπλήρωσε τὰς ῥητὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγ. 1838 Διατάγματος καὶ τοῦ 2 παραγρ. τοῦ 486 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομ. τουτέστιν οὔτε τὸ ἀπαιτούμενον παράβολον παρεκατέθεσε, οὔτε ἐβεβαίωσε τὴν πενίαν του ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ ἀνακριτοῦ τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς του, διότι τὸ προσαχθὲν παρ' αὐτοῦ ἀποδεικτικὸν πενίας δὲν εἶναι συντεταγμένον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προκειμένης ποιν.

δίκης του, οὔτε φέρει ὅτι ὁ παρὰ τοῦ νόμου διατασσόμενος ὅρκος ἔγεινεν ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς, ἑπομένως ἡ μὴ ἐκπλήρωσις τῶν εἰρημένων ὅρων, καθὼς κατὰ τὸ 487 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν, καὶ ἐπιφέρει τὴν εἰς πρόστιμον καταδίκην τοῦ ἀναιρεσείοντος.

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναγνώστου Μακαρούνη, κατοίκου Καστρίου τῆς Κυνουρίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 108 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δραχμ., καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 19.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Μαΐου τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαΐου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 22.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Καλαματιανοῦ ἐνωμοτάρχου τῆς 95 ἐνωμοτίας, κατοίκου Σπάρτης.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Αντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ἰ. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγ. Καλαματιανοῦ ἐνωμοτάρχου τῆς 95 τῶν χωροφυλάκων ἐνωμοτίας, κατοίκου Σπάρτης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Παναγιώτ. Καλαματιανὸς μεταβὰς εἰς Θεολόγον, χωρίον τῆς Σπάρτης, ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Διαμάντω σύζυγος τοῦ Ἰω. Στρατηγάκη παραλαβοῦσα δύο τζεβρέδες πρὸς φύλαξιν παρὰ τῆς Ἡλιοῦς Μαρινόνυμφης, ἀρνεῖται ἤδη τὴν παραλαβὴν καὶ ἀπόδοσιν αὐτῶν· χωρὶς δὲ νὰ διαταχθῇ οὔτε ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων του, οὔτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς παραλαβὼν ἕνα τῶν στρατιωτῶν τῆς ὁροφυλακῆς μετέβη τὴν ἑσπέραν τῆς 10 Ἀπριλ. 1840 ἤτοι τὴν μεγάλην τετάρτην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ῥηθείσης Διαμάντως, τὴν ὁποίαν ἐξέτασε περὶ τῆς πράξεως ταύτης κλείσας τὴν θύραν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἐπειδὴ ἡ Διαμάντω ἠρνεῖτο τὴν παραλαβὴν τῶν τζεβρέδων, ἔδεσε τὸν ἄνδρα καὶ αὐτὴν, τὴν ἐμαστίγωσε κατὰ τοὺς πόδας καὶ τὴν ἐπλήγωσε καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Καταμηνυθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς παθούσης καὶ

κατηγορηθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἐν Σπάρτῃ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἐκηρύχθη ἔνοχος διαταράξεως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης καὶ κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 24 Μαρτ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 53 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς· α. διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου· β'. διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 201 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ἐκ τῶν μαρτύρων δὲν ἀπεδείχθη ὅτι εἰσέβαλε παρανόμως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς παθούσης· γ'. διότι οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας ὄντες συγγενεῖς τοῦ ἀνδρὸς τῆς παθούσης καὶ ἐμπαθῶς διακείμενοι κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐμεγάλυναν τὸ πρᾶγμα διὰ νὰ τὸν ἐπιβαρύνωσι, ὅτι μ' ὅλα ταῦτα ἐπρόκυψε ὅτι ὁ ἀναιρεσείων κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἦτον μεθυσμένος. Ἐν δὲ τῷ ἀκροατηρίῳ ὁ αὐτεπαγγέλτως διορισθεὶς συνήγορος αὐτοῦ Π. Καλλιγᾶς δικηγόρος ἐπρότεινε καὶ τοὺς ἑξῆς λόγους· δ'. ὅτι δὲν γίνεται μνεία εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅτι ἀπηγγέλθη δημοσίως· ε. ὅτι τοῦ προέδρου ἐκδόσαντος ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ μάρτυρος Γ. Γιαννακοπούλου καὶ μὴ ἀποφασισθέντος παρ' ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου ἂν πρέπει ν' ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, παρεβιάσθη τὸ 369 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει ῥητῶς ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀναπληροῦντος τὸν εἰσαγγελέα νεωτέρου δικαστοῦ προσελήφθη ὁ εἰρηνοδίκης Σπάρτης, διότι ἀμφότεροι οἱ πάρεδροι τοῦ δικαστηρίου ἦσαν ἀπόντες· ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ὁ β'. καὶ γ'. λόγος σηρίζονται εἰς καθαρῶς πραγματικοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ὁποίων ἡ ἐξέτασις διαφεύγει τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ ἡ βεβαίωσις τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως καθὸ πρᾶξις μεταγενεστέρα τῆς συντάξεως αὐτῆς δὲν ἀποτελεῖ οὐσιῶδες προσὸν τῆς ἀποφάσεως καὶ δύναται διὰ τοῦτο νὰ γίνῃ διὰ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, τὰ ὁποῖα φέρουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐδημοσιεύθη·

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἐντάλματος συλλήψεως κατὰ τοῦ μάρτυρος Γ. Γιαννακοπούλου ὡς ὕποπτον ψευδορκίας, μὴ γενομένης αἰτήσεως ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως τῆς δίκης μήτε ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, μήτε ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, τὸ δικαστήριον δὲν ὤφειλεν ὡς ἐσφαλμένως διϊσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων νὰ ἐκδώσῃ περὶ τούτου ἀπόφασιν, προσέτι δὲ ὁ λόγος οὗτος ὡς κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προταθεὶς, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγ. Καλαματιανοῦ ἐνωμοτάρχου τῆς χωροφυλακῆς, κατοίκου Σπάρτης, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 34 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 53 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν

50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαΐου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 23.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δημ. Λαμπίρη, κατοίκου Ἀθηνῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 305.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημ. Λαμπίρη, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Κατ' ἔγκλησιν τοῦ Γεωρ. Βλαχοπούλου εἰσήχθησαν εἰς δίκην ἡ σύζυγός του Μαρία καὶ ὁ Δημ. Λαμπίρης διὰ νὰ δικασθῶσιν, ἡ μὲν πρώτη ὅτι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τοῦ παρελθόντος καὶ ἐνεστῶτος ἔτους, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν 9 Μαρτ. ε. ε. παρέβη διὰ μοιχείας τὴν περὶ τοῦ γάμου πίστιν, ὁ δὲ δεύτερος ὡς συμπράξας εἰς τοῦτο· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκεν ἀπ' ἀρχῆς προδικαστικὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 1276 δι' ἧς παρεδέχθη τὴν ἔνστασιν τῶν δικηγόρων τῶν κατηγορουμένων κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ τοῦ μάρτυρος Γεωρ. Βλαχοπούλου, μετέπειτα δὲ προχωρήσαν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου Δημ. Λαμπίρη, ὅτι δὲν ὑπάρχει νόμος τιμωρῶν αὐτὸν καὶ ἐκήρυξε τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς πράξεως ἕνεκα τῆς ὁποίας κατηγορήθησαν. Μετὰ δὲ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τὴν Μαρίαν Γ. Βλαχοπούλου καὶ τὸν Δημ. Λαμπίρην εἰς τετράμηνον φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 1277 καθὼς καὶ τῆς προδικαστικῆς ὑπ' ἀρ. 1276 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Δ. Λαμπίρης διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους 1. διότι τὸ δικαστήριον ἀφοῦ διέταξε νὰ γείνῃ ἡ συζήτησις κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ὤφειλε νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ὑπ' ἀρ. 1276 προδικαστικὴν ἀπόφασίν του ἀνεωγμένων αὐτῶν· 2. διότι τὸ 286 ἄρθ. τοῦ ποινικοῦ νόμου δὲν ἐφαρμόζεται κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀγάμου ὄντος καὶ ἑπομένως μὴ παραβιάσαντος καμμίαν πίστιν τοῦ γάμου οὐδὲ ἠδύνατο νὰ ὑποτε-

ὑῃ συνεργὸς, ἀλλὰ τὸ πολὺ ἐδύνατο νὰ κατηγορηθῇ μόνον ἐπὶ προσβολῇ τῶν χρηςῶν ἠθῶν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 77, 78 καὶ 397 τῆς ποιν. δικονομίας ἡ ἀπόφασις ἀπαγγέλλεται πάντοτε ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως καὶ ἂν ἡ συζήτησις ἔγεινε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ μὲν ὑπ' ἀρ. 1276 παρεμπίπτουσα ἀπόφασις φέρει εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅτι τὸ δικαςήριον συνεδρίασε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, εἰς δὲ τὸ τέλος ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη καὶ ἐδημοσιεύθη, τὰ δὲ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως διαλαμβάνουν ὅτι οἱ δικαςαὶ σκεφθέντες ἐπὶ τῶν ἐδρῶν ἐξέδωκαν τὴν μνησθεῖσαν ἀπόφασιν χωρὶς νὰ γείνῃ μνεία τοῦ ὅτι ἡ δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως ἔγεινεν ἀνεωγμένων τῶν θυρῶν, ἑπομένως παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 77 καὶ 78 τὸ ὁποῖον φέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὸ 5. ἐδάφ. τοῦ 407 ἄρθ. τῆς ποινικ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὰς ἀπὸ 26 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1276 καὶ 1277 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καθόσον ἀφορᾷ τὸν ἀναιρεσείοντα Δημ. Λαμπίρην, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαςήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει νὰ ἐπιςραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ., νὰ λογισθῶσι τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῶν ἀναιρεθεισῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοςοῦ τεσσαρακοςοῦ πρώτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 24.

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 305.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Α. Φωκᾶ δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ

παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέρσα

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ἡ Ἑλένη σύζυγος τοῦ πυροβολισοῦ Δημ. Παππαδοπούλου κατηγορηθεῖσα μετὰ διαφόρων στρατιωτῶν, ὡς ὑπαίτιος τοῦ κατὰ τὴν 6 Φεβρουαρ. ε. ε. πραχθέντος φόνου ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Πύλου, τοῦ ἀξιωματικοῦ Εὐθυμίου Χρυσοβουλᾶ, ἐφυλακίσθη ἐντὸς τῆς ἐν Ναυπλίῳ στρατιωτικῆς φυλακῆς καὶ ὑπεβλήθη ὑπὸ στρατιωτικὴν ἀνάκρισιν, λόγῳ ὅτι ὑπόκειται εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδοσίαν, ἀλλὰ κατ' αἴτησιν αὐτῆς ζητήσαντος τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως τὴν παράδοσιν αὐτῆς ὡς ὑπαγομένης εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια, ὁ παρὰ τῷ 2. διαρκεῖ στρατοδικείῳ εἰσηγητὴς δὲν ἐνέδωκεν εἰς τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, διϊσχυριζόμενος ὅτι ἡ εἰρημένη Ἑλένη ὑπάγεται ἀπ' ἐναντίας εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια· ἕνεκα τούτου ὁ εἰρημένος παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς, δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον, ἐζήτησε νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἁρμοδιότης τῶν δικαστηρίων ὡς πρὸς τὴν ῥηθεῖσαν Ἑλένην καὶ τοὺς μετ' αὐτῆς κατηγορουμένους στρατιώτας.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη σύζυγος τοῦ πυροβολιστοῦ Δημ. Παππαδοπούλου δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ὡς ὑποκειμένη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, καθότι τὸ φρούριον τῆς Πύλου ὅπου κατοικεῖ, καὶ ὅπου ἐπράχθη ὁ φόνος, δι' ὃν κατηγορεῖται μετὰ διαφόρων στρατιωτῶν, δὲν ὑπάρχει εἰς κατάστασιν πολιορκίας, ἢ στρατιωτικῆς ἀμύνης, οὐδὲ ἀπεδείχθη ὅτι ἡ εἰρημένη Ἑλένη ἀνήκει ἀναγκαίως εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ στρατοῦ·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1833 Διάταγμα, ὁσάκις στρατιωτικοὶ συγκατηγοροῦνται μετὰ πολιτῶν ἁρμόδια δι' αὐτοὺς εἶναι τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προσαχθείσης δικογραφίας, μετὰ τῆς Ἑλένης Παππαδοπούλου, ὑπαγομένης, καθὸ μὴ στρατιωτικῆς εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια, συγκατηγοροῦνται διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀξιωματικοῦ Εὐθυμίου Χρυσοβουλᾶ καὶ διάφοροι στρατιῶται, οἵτινες δύνάμει τοῦ προμνησθέντος Διατάγματος, ὑπάγονται ἐπίσης εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποιν. δικαστηρίων.

Διὰ ταῦτα κηρύττει ἁρμόδια τὰ τακτικὰ ποιν. δικαστήρια, καὶ ἰδίως τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν μετὰ τῶν παρ' αὐτῷ ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, ν' ἀνακρίνωσι καὶ δικάσωσι τὴν Ἑλένην σύζυγον τοῦ πυροβολισοῦ Δημ. Παππαδοπούλου, καὶ τοὺς σὺν αὐτῇ κατηγορουμένους στρατιώτας ὡς ὑπαιτίους τοῦ ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Πύλου πραχθέντος φόνου

τοῦ ἀξιωματικοῦ Εὐθυμίου Χρυσοβουλᾶ, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουλίου τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουλίου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 25.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 307.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Κατὰ συνέπειαν καταμηνύσεως τῆς δημαρχίας Πατρῶν γενομένης ἀνακρίσεως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 307 βουλεύματός του παρέπεμψε τὸν Στέλλιον Κουμανιοτόπουλον στρατιωτικὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ, ὅτι δι' ὀνειδισικῶν λέξεων καὶ ἀπειλῶν ἐξύβρισε τὰς 6 Μαΐου 1840 ἐντὸς τοῦ καταστήματος τῆς δημαρχίας τὸν δημαρχικὸν πάρεδρον Πατρῶν Γ. Κωνσαντόπουλον πρὸς ἐκδίκησιν ἕνεκα τῆς κληρώσεως τοῦ ἀδελφοῦ του Σ. Κουμανιοτοπούλου, ὡς νεοσυλλέκτου ἐπὶ παραβάσει τοῦ 21 ἄρθ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου. Προκειμένης δὲ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐπρότεινεν ὅτι τὸ δικαστήριον εἶναι ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν πρᾶξιν ταύτην, καθότι ὁ κατηγορούμενος καθ' ἣν στιγμὴν ἔπραξε τὴν ἀποδιδομένην εἰς αὐτὸν πρᾶξιν ἦτο στρατιωτικὸς ἐν ἐνεργείᾳ. Τὸ δικαστήριον δικάσαν ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 24 Αὐγ. 1841 ἀπόφασίν του δι' ἧς ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν εἰς τὸν Στέλλιον Κουμανιοτόπουλον ἀποδιδομένην πρᾶξιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι κατὰ τὸ ἐδ. 2 τοῦ 37 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ὑπάγονται τὰ πλημμελήματα τὰ ὑπὸ στρατιωτικῶν δι' ἀδείας ἀπόντων πραττόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ κατηγορούμενος Κουμανιοτόπουλος εὑρίσκετο εἰς Πάτρας νοσηλευόμενος εἰς τὸ ἐκεῖ στρατιωτικὸν

νοσοκομεῖον, ἐνῷ ὁ λόχος του ἐφέδρευεν εἰς Ῥίον ἀπέχον τῶν Πατρῶν δύο περίπου ὥρας· 2. ὅτι ἐκ τῶν λόγων δι' οὓς ἀπομακρύνεταί τις τῆς θέσεώς του εἶναι καὶ ὁ τῆς ἀσθενείας, ἑπομένως μεταξὺ τῶν ἀπόντων δι' ἀδείας περιλαμβάνεται ἀναμφιβόλως, καὶ ὁ δι' ἀσθένειαν ἀπὼν, ὅθεν τὸ δικαστήριον κηρυχθὲν ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν προσαπτομένην εἰς τὸν στρατιώτην πρᾶξιν θεωροῦν αὐτὸν ἐν ἐνεργείᾳ, παρεξήγησε τὸν νόμον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ κατηγορουμένου Στέλλιου Κουμανιοτοπούλου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 37 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν ὑπάγονται πάντα τὰ πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακουργήματα, ὅσα πράττει στρατιωτικός τις ἢ στρατιωτικὸς ὑπάλληλος ἐν ἐνεργείᾳ ὤν, διατελῶν παρὰ τῷ στρατιωτικῷ αὐτοῦ σώματι ἢ ἐφεδρεύων, εἰς δὲ τὴν ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἀνήκουσι μόνα τὰ κοινὰ κακουργήματα, πλημμελήματα καὶ πταίσματα τὰ πραττόμενα ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀπόντων δι' ἀδείας ἢ ὑπὸ λειποτακτῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς γίνεται δῆλον ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ ἐξυβρίσει ἀρχῆς στρατιωτικὸς Στέλλιος Κουμανιοτόπουλος, καθ' ὃν καιρὸν συνέβη ἡ εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένη ἀξιόποινος πρᾶξις, δὲν διετέλει παρὰ τῷ στρατιωτικῷ αὐτοῦ σώματι, καθότι ὁ μὲν λόχος εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον κατεταγμένος ὁ κατηγορούμενος ἐφεδρευεν εἰς Ῥίον, οὗτος δὲ διετέλει εἰς Πάτρας μόλις ἐξερχόμενος τοῦ ἐκεῖσε στρατιωτικοῦ νοσοκομείου· ἡ δὲ εἰς νοσοκομεῖον εἰσαγωγὴ στρατιωτικοῦ τινος ἐπιφέρει κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν τὴν ἐκ τοῦ σώματός του ἀπουσίαν αὐτοῦ, ἑπομένως προκειμένου λόγου περὶ κοινοῦ πλημμελήματος πραχθέντος ὑπὸ στρατιωτικοῦ μὴ διατελοῦντος παρὰ τῷ στρατιωτικῷ αὐτοῦ σώματι ἡ ἐκδίκασις αὐτοῦ ἀνήκει εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν κηρυχθὲν μὴ ἁρμόδιον, ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ῥηθὲν 37 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 24 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 63 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν κατηγορούμενον Στέλλιον Κουμανιοτόπουλον εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμ. 32, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουλ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 15.

Περὶ δικάσεως τῆς μεταξὺ τοῦ Μιχ. Βατάλη καὶ τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου, κατοίκων Χαλκίδος ὑποθέσεως.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 304.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωρά η, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μεταξὺ τοῦ Μιχ. Βατάλη, κατοίκου Χαλκίδος, ἐνάγοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Χ. Ζώτου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος καὶ τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου, κατοίκου ἐπίσης Χαλκίδος, ἐναγομένου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Α. Πετζάλη ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ Γ. Ἀθανασίου διορισθέντος ἐπὶ ἀκροατηρίου παρὰ τοῦ ἰδίου Κ. Δουμπιώτου.

Ὁ Μιχ. Βατάλης φέρων ἀνὰ χεῖρας ἀπόφασιν τῆς ἀντιθαλασσίου δικαςηρίου ἐπιτροπῆς ὑπ' ἀρ. 323 ἐκδοθεῖσαν τὴν 15 Ἰουν. τοῦ 1828 ἔτους, καὶ καταδικάζουσαν τὸν Κωνς. Δουμπιώτην νὰ πληρώσῃ ποσότητά τινα γροσίων εἰς τὸν Γεώρ. Κωνσαντίνου ἐντολέα τοῦ Μιχ. Βατάλη, προσεκάλεσε, μετὰ τὴν περίαψιν εἰς αὐτὴν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τοῦ δικαςηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν, τὸν ἀντίδικόν του Κ. Δουμπιώτην νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν δραχ. 5403 ἀντίτιμον τῶν γροσ. 13,508 τὰ ὁποῖα οὗτος ὤφειλε κατὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Γεώρ. Κωνσαντίνου. Ὁ Κ. Δουμπιώτης ἐζήτησε ἀκολούθως παρὰ τοῦ μνημονευθέντος δικαςηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικός του νὰ περιορίσῃ τὴν αἴτησίν του ταύτην, δ' ὅτι τὰ 13,508 γρόσ. φέρουν δραχ. 3,859 καὶ ὄχι τὴν ποσότητα τὴν ὁποίαν οὗτος ἀπαιτεῖ παρ' αὐτοῦ. Το ἐν Χαλκίδι δικαςήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐξέδωκε κατὰ τὴν 20 Φεβρουαρ. 1837 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 56, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου διὰ τὸ τέλος τοῦ νὰ πληρώσῃ οὗτος εἰς τὸν ἀντίδικόν του Βατάλην τὴν ποσότητα τῶν γροσ. 13,508 ἀναλογ. 40 ἑκατὸν γρόσια δηλ. ἀνὰ γρόσ. 15 τὸ δίσηλον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξαφάνισεν ὁ Δουμπιώτης ἐνώπιον τοῦ δικαςηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 18 Φεβρουαρ. 1838 ὑπ' ἀρ. 66 ἀποφάσεώς του μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν διέταξε τὸ πρὸς τὸν Γεώργ. Κωνσαντίνου ἐντολέα τοῦ Μιχ. Βατάλη χρέος τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου συνισταμένον εἰς γρόσ. τουρκικὰ 13,508 νὰ πληρωθῇ εἰς δραχμὰς ἀναλογίζοντας εἰς γρόσ. τρία καὶ πέντε τεσσαρακοστὰ τούτου ἑκάστης δραχμῆς. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Μιχ. Βατάλης· τὸ

δὲ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 377 δι' ἧς ἀνήρεσε τὴν προσβληθεῖσαν ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν, καὶ ἐκάλεσε τὰ μέρη νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιόν του πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐνεφανίσθησαν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι.

Ἀκούσαν τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1838 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ὁ Κωνς. Δουμπιώτης κατεδικάσθη δι' ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῆς ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς, ἐκδοθείσης τὴν 15 Ἰουνίου 1828 νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Γεώρ. Κωνσαντίνου ἐντολέα τοῦ Μιχ. Βατάλη, ποσότητα γροσίων τουρκικῶν 13,508, ἑπομένως ὁ εἰρημένος Κωνς. Δουμπιώτης ὤφειλε νὰ καταβάλῃ τὴν ῥηθεῖσαν ποσότητα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ καταδικάζουσα αὐτὸν ἀπόφασις·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν περιεχομένης διατάξεως τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἀξία τῶν τουρκικῶν γροσ. κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο 15 γρόσ. τὸ Ἱσπαν. δίσηλον τάλ., εἰς τοῦτο δὲ ὁ ἐναγόμενος δὲν ἀντεῖπεν, ἑπομένως ἡ ῥηθεῖσα ποσότης τῶν 13,508 γροσ. φέρει τάλ. δίσηλα 900 8/15·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἰσχύουσαν διατίμησιν τὸ Ἱσπανικὸν δίσηλον τάλληρον ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓξ δραχμάς, ἑπομένως τὸ χρέος τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου συμποσοῦται εἰς δραχ. 5,403 ἀντίτιμον τῶν γροσ. 13,508, τὰ ὁποῖα ὤφειλε κατὰ τὴν προειρημένην ἀπόφασιν τῆς ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Γεώρ. Κωνσαντίνου ἐντολέα τοῦ Μιχ. Βατάλη.

Διὰ ταῦτα δικάζον τὴν οὐσίαν ἐπὶ τῆς μεταξὺ Κωνς. Δουμπιώτου καὶ Μιχ. Βατάλη δίκης, καταδικάζει τὸν Κωνς. Δουμπιώτην κάτοικον Χαλκίδος, νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Μιχ. Βατάλην κάτοικον Χαλκίδος, δρ. 5403, ἀντίτιμον γροσ. 13,508, καταδικάζει δὲ προσέτι τὸν αὐτὸν Κωνς. Δουμπιώτην εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχ. 31, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του δρ. 36 50/00.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Μαΐου τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαΐου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 16.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τοῦ Κωνς Χαλουλοπούλου, καὶ τοῦ Ἰω. Καρταλᾶ, κατοίκων Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 304.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πο-

λυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανοῦση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ι. Τυπάλδου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Κων. Χαλουλοπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσείοντος, παραχαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Χ. Ζώτου ἐξ ἐπαγγέλματος διωρισμένου, καὶ τοῦ Ἰω. Καρταλᾶ κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου, μὴ ἐμφανισθέντος οὔτε αὐτοπροσώπως οὔτε διὰ πληρεξουσίου του, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Κων. Χαλουλόπουλος ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν τὸν Ἰω. Καρταλᾶν, ἐκθέσας διὰ τῆς ἀγωγῆς του, ὅτι ὁ Καρταλᾶς ἐνοικιάσας τὸ ἐργαστήριόν του πρὸς αὐτὸν δὶ ἓν ἔτος ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ προτιμᾶται ὁ αὐτὸς Χαλουλόπουλος εἰς τὴν ἐνοικίασιν καὶ διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος εἰς τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν ἄλλος τις ἤθελε προσφέρει, ἀλλ' ὅτι ὁ Καρταλᾶς παραβὰς τὴν ὑπόσχεσίν του ἐνοικίασε τὸ ἐργαστήριόν του εἰς ἄλλον πρὸς 45 δραχμὰς τὸν μῆνα, διὸ ἐζήτησε νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Καρταλᾶς νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν τὸ ἐργαστήριόν του ὑπὸ ἐνοίκιον δὶ ἓν ἔτος ἀκόμη πρὸς 45 δραχμ. τὸν μῆνα. Συζητηθείσης τῆς ὑποθήκεως τὸ ῥηθὲν δικαστήριον δὶ ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 3147 ὑπεχρέωσε τὸν Ἰω. Καρταλᾶν νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Κ. Χαλουλόπουλον τὸ ῥηθὲν ἐργαστήριον εἰς μίσθωσιν καὶ δὶ ἓν ἕτερον ἔτος πρὸς 45 δραχ. τὸν μῆνα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Ι. Καρταλᾶς ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1593 ἀποφάσεώς του, παρεδέχθη τὴν ἔφεσεν τοῦ Ι. Καρταλᾶ καὶ μεταρρύθμισαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Κων. Χαλουλοπούλου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ ῥηθεὶς Κ. Χαλουλόπουλος διὰ τὸν λόγον ὅτι παρεβιάσθησαν οἱ περὶ μισθώσεως κανόνες καθ' οὓς ἀνανεοῦται ἡ μίσθωσις ἂν ὁ μισθωτὴς ἐξακολουθῇ νὰ διαμείνῃ εἰς τὸ ἐκμισθωμένον πρᾶγμα χωρὶς νὰ ἀντιλέγῃ ὁ ἐκμισθωτής.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὴν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν §. 2 τοῦ 810 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν ὅταν τὸ δικαστήριον ἐξήγῃ ἐσφαλμένως τὴν ἔννοιαν συμβόλαιον τινὸς, ἐκτὸς ἂν διὰ τῆς ἑρμηνείας ταύτης προσβάλλονται κανόνες τοῦ δικαίου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἑρμηνεῦσαν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του τὸ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐνοικιάσεως συμβόλαιον, ἀπεφάνθη ὅτι κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὴν ἔννοιαν αὐ-

τοῦ, ἂν ὁ Κωνς. Δ. Χαλουλόπουλος ἤθελε νὰ προτιμηθῇ εἰς τὴν ἐνοικίασιν τοῦ εἰς αὐτὸν ἐνοικιασθέντος κατὰ τὴν 14 Ἰουλ. 1839 ἐργαστήριον τοῦ Ἰω. Καρταλᾶ καὶ διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, ὤφειλε νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν Δ. Καρταλᾶν τρεῖς μῆνας πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐνοικιάσεως, μὴ πράξας δὲ τοῦτο δὲν δύναται κατὰ τὸ ῥηθὲν συμβόλαιον νὰ θεωρηθῇ ὡς μισθωτὴς τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρώτης μισθώσεως, ἑπομένως τὸ ῥηθὲν δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν παρεβίασε διὰ τῆς ἑρμηνείας τοῦ συμβολαίου κανένα κανόνα τοῦ δικαίου.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην τὸν Ἰω. Καρταλᾶν, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνστ. Χαλουλοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Μαΐου 1840 ὑπ' ἀριθμ. 1593 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηριου τῶν ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαΐου τοῦ 1841 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰουν. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 17.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τοῦ Στεφάνου Δημ. Σοφιανοῦ, καὶ τοῦ Ἀνας. Λοιδωρίκη, κατοίκων Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 304.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Μαΐου. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Στεφάνου Δημ. Σοφιανοῦ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσείοντος, μὴ ἐμφανισθέντος οὔτε αὐτοπροσώπως οὔτε διὰ πληρεξουσίου του, καὶ τοῦ Ἀνασασίου Λοιδωρίκη, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέν ος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μ. Κ. Μαρινόγλου δικηγόρου, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἰουλ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 1639 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων διενέξεως περὶ ἀποδόσεως χρέους.

Ἀκούσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτήσαντα νὰ ἀρνηθῇ τὸ

δικαστήριον διὰ πάντα τὴν συζήτησιν τῆς ἀπὸ 9 Αὐγ. π. ε. ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου του, διὰ τὴν μὴ προκαταβολὴν τοῦ παραβόλου καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἔξοδα συνισάμενα εἰς δραχ. 20.

Ἀκούσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Στέφανος Δημ. Σοφιανὸν αἰτήσας τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1629 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δὲν παρεκατέλεσε τὸ νόμιμον παράβολον, κατὰ τὸ 823 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, οὔτε ἀπήλαυσε τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων κατὰ τὸν ἐν παράγραφον τοῦ 824 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας· ἑπομένως ὁ Ἄρειος Πάγος ὀφείλει κατὰ τὸ ῥηθὲν 823 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας νὰ ἀρνηθῇ διὰ πάντα τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεως τῆς ἀναιρέσεως, ἄλλως ἐκ τῆς μὴ καταθέσεως τοῦ παραβόλου ἤθελον διαιωνίζεσθαι αἱ δίκαι ἐναντίον τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς δικονομίας.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην τὸν Στέφανον Δ. Σοφιανὸν, ἀρνεῖται διὰ πάντα τὴν συζήτησιν τῆς ἀπὸ 9 Αὐγ. 1840 αἰτήσεως τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Στεφάνου Δ. Σοφιανοῦ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἰουλ. π. ε. ὑπ' ἀριθ. 1627 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμ. 14 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαΐου. τοῦ 1841 ἔτους

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰουν. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 18.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Εἰρήνης Θεοχαροπούλου χήρας τοῦ ποτὲ Ἀνας. Βούλγαρη, κατοίκου Ναυπλίας, καὶ τοῦ Βασ. Θεοχαροπούλου, κατοίκου Κορίνθου.

Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 306.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τῆς Εἰρήνης Θεοχαροπούλου χήρας τοῦ ποτὲ Ἀναστ. Βούλγαρη, κατοίκου Ναυπλίας, ἀναιρεσειούσης καὶ ἀναιρεσιβλήτου ἐν ταύτῳ, παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων της δικηγόρων Χ. Ζώτου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, Α. Πετζάλη καὶ Σ. Τριανταφύλλη διορισθέντων ἐπὶ ἀκροατηρίου παρὰ τῆς ἰδίας Θεοχαροπούλας, καὶ τοῦ Βασ. Θεοχαροπούλου, κατοίκου Κορίνθου, ἀναρισείοντος καὶ ἀναιρεσιβλήτου ἐπίσης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου.

Ἡ Εἰρήνη θυγάτηρ τοῦ ποτὲ Ἰω. Θεοχαροπούλου καὶ ἀμφιθαλὴς ἀδελφὴ τοῦ Βασ. Θεοχαροπούλου, τοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος ἑτέρου ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου, καὶ προσέτι δύο παρὰ τοῦ πατρὸς προαποθεισῶν καὶ ὑπανδρευθεισῶν ἀδελφῶν, νυμφευθεῖσα ἡ ἰδία κατὰ τὸ 1825 ἔτος μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν γονέων της μετὰ τοῦ Ἀνας. Δ. Βούλγαρη ἐνήγαγε διὰ τῆς ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1835 ἀγωγῆς της τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Βασίλειον εἰς τὸ ἐν Πάτραις πρωτοδικεῖον, καὶ ἐζήτησατο· 1. ἅπασα ἡ πατρικὴ περιουσία κινητὴ καὶ ἀκίνητος νὰ διαιρεθῇ εἰς τρία ἴσα μέρη, ἀφοῦ αὐτὴ συνεισφέρη τὰ ὅσα ἔλαβε παρὰ τοῦ ἐναγομένου λόγῳ προικὸς διὰ νὰ λάβῃ σῶον καὶ ἀνελιπὲς τὸ τρίτον μερίδιον· 2. τὸ μερίδιον τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ τῶν διαδίκων νὰ διαιρεθῇ εἰς δύο ἴσα μέρη διὰ νὰ λάβῃ πάλιν τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν· 3. νὰ τὴν διαφυλαχθῇ ἀκαίρεον τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ μετὰ ταῦτα τὰς ἐπικαρπίας τόσον ἐκ τοῦ πατρικοῦ μεριδίου, ὅσον καὶ ἐκ τοῦ ἀδελφικοῦ, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς ὅλα τὰ ἔξοδα. Ὁ ἐναγόμενος ἀποδείξας κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀρ. 671 ἀποφάσεως τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ὅτε συνεζεύχθη εἰς γάμον κατὰ τὸ 1825 εἶχεν ἤδη συμπληρωμένον τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας της ἐπαρουσίασεν ἰδιωτικὸν ἔγγραφον ὑπογεγραμμένον παρὰ τῆς εἰρημένης Θεοχαροπούλας κατὰ τὴν 8 Νοεμβρ. 1825 καὶ μεμαρτυρημένον παρὰ διαφόρων μαρτύρων, δι' οὗ ἐδήλου, ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἀδελφός της Βασίλειος δι' ἰδίων του ἐξόδων ἐφρόντισε καὶ ἔκαμεν ἀνελλιπῆ τὴν προῖκά της, καὶ ὅτι ἐπειδὴ τὴν δίδει μετρητὰ 5000 γρόσ. κατὰ τὴν ἰδίαν γνώμην της καὶ ἀπόφασιν δὲν δυναται αὕτη νὰ ζητήσῃ εἰς τὸ ἑξῆς διὰ πατρικὴν κληρονομίαν οὐδὲ τρίχα, ἀλλ' ἀποκαθίσταται κληρονόμος καὶ οἰκοκύρης τοῦ μεριδίου της ὁ εἰρημένος ἀδελφός της, αὕτη δὲ ξένη εἰς τὸ παντελές. Ἡ ἐνάγουσα προσέβαλε τὸ ἔγγραφον αὐτὸ ὡς γενόμενον δια δόλου, ἀπάτης καὶ βίας, καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 55. ἀποφάσεως ἐδόθη εἰς αὐτὴν ἡ ἄδεια ν' ἀποδείξῃ τοὺς ἰσχυρισμούς της. Μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 25 Μαΐου 1837 ἀποφάσεως θεωρήσαν ἀποδεδειγμένην τὴν βίαν ἐκήρυξεν ἄκυρον τὸ ἀπὸ 8 Νοεμβρ. 1825 ἔγγραφον καὶ διέταξε· 1. νὰ διανεμηθῇ ἡ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος Ι. Θεοχαροπούλου εἰς τρία ἴσα μέρη, νὰ λάβῃ ἡ ἐνάγουσα ἀφοῦ συνεισφέρει ὅ,τι ἔλαβε διὰ προῖκα, τὸ ἀνῆκον εἰς αὐτὴν τρίτον μέρος· 2. νὰ διανεμηθῇ ἐπίσης εἰς δύο ἴσα μέρη τὸ μερίδιον τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ τῶν διαδίκων Κωνσαντίνου, ὅπως λάβῃ καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐνάγουσα τὸ ἥμισυ, ἐπεφύλαξεν εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τοὺς καρποὺς τῶν κτημάτων, τὰ ὁποῖα εἰς αὐτὴν ἀνῆκον δυνάμει τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Βασ. Θεοχαρόπουλος εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν. Κατὰ συνέπειαν τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων ἐξεδόθησαν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου αἱ ὑπ' ἀρ. 116, 165 καὶ 239 ἀπο-

φάσεις δι' ὧν ἀπερρίφθη ἡ ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἡ ἔφεσις αὐτοῦ κατὰ τοῦ κεφαλαίου τῆς ἐκκληθείσης ἀπεφάσεως, τὸ ὁποῖον διέταξε τὴν εἰς δύο ἴσα μέρη διανομὴν τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸν ἀποθανόντα Κωνσ. Θεοχαροπούλου μεριδίου ἐπὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας διὰ νὰ λάβῃ ἐξ αὐτῆς ἡ ἐφεσίβλητος, ἀπερρίφθησαν αἱ περὶ ἀπάτης καὶ βίας ἐνστάσεις τῆς ἐφεσιβλήτου. Πρὶν δὲ ἀποφασισθῇ ὁριστικῶς τὸ περὶ τῆς εἰς τρία μερίδια διανομῆς τῆς πατρικῆς κληρονομίας διετάχθη προδικαστικῶς νὰ ἐκτιμηθῶσιν διὰ πραγματογνωμόνων ἀφ' ἑνὸς ἡ ἀκίνητος καὶ κινητὴ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος Ἰω. Θεοχαροπούλου πατρὸς τῶν διαδίκων κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτῆς εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς 8 Νοεμβρίου 1825, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ ἀντικείμενα τῆς παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος δοθείσης κατὰ τὸ προικοσύμφωνον προικὸς ἵνα διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ἐξακριβωθῇ, ἐὰν ὑπάρχῃ ζημία ὑπέρογκος πρὸς ὅλαβὴν αὐτῆς δυναμένη κατὰ νόμον νὰ διαρρήξῃ τὸ εἰρημένον συμβόλαιον. Περαιωθείσης τῆς διὰ πραγματογνωμόνων ἐκτιμήσεως καὶ εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὶν ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον ὁριστικῶς ὡς πρὸς τὸ ἐκκρεμὲς ἀντικείμενον τῆς ἐφέσεως τοῦ Βασ. Θεοχαροπούλου καὶ περὶ τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων, διέταξε ν' ἀποδείξῃ ὁ ἐκκαλῶν ἐντὸς 50 ἡμερῶν ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας καὶ διὰ μαρτύρων ἔτι, δύο ἰσχυρισμούς του, ὅτι ἐκ τῶν παρὰ τῶν πραγματογνωμόνων περιληφθέντων εἰς τὴν ἐκτίμησιν 1930 πηχῶν εἰς θέσιν ἔξω κάμπον Ξυλοκάστρου, ὡς ὄντων ὅλων ραφιδαμπελώνων κατὰ τὸ 1825, πήχεις 1200 δὲν ἦσαν τοιοῦτοι, ἀλλ' ἐφυτεύθησαν παρ' αὐτοῦ κατὰ τὸ 1829 καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκτιμηθεῖσαν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ραφιδοφυτείαν συμπεριελήφθη ὡς τοιαύτη καὶ ἥμισυ βρέμμα τὸ ὁποῖον ἐφυτεύθη παρ' αὐτοῦ μόνον κατὰ τὸ 1834. Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως ἐξετάσθησαν μάρτυρες τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, μεθ' ὃ τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 2 Ἀπριλ. 1840 ὑπ' ἀρ. 47 ἀπόφασιν, δι' ἧς παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ Βασ. Θεοχαροπούλου κατὰ τοῦ Ι. κεφαλαίου τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, τὸ ὁποῖον διατάττει νὰ λάβῃ ἡ Εἰρήνη Θεοχαροπούλα τὸ ἓν τριτημόριον τῆς περιουσίας τοῦ ποτὲ πατρός των Ι. Θεοχαροπούλου συνεισφέρουσα τὴν ληφθεῖσαν προῖκα, καὶ μεταῤῥυθμίσαν αὐτὸ διέταξε ν' ἀποδώσῃ ὁ ἐκκαλῶν πρὸς τὴν ἐφεσίβλητον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δικαίου τιμήματος τὸ ὁποῖον ὤφειλεν ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐκποιηθέντος παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου τριτημορίου τῆς ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας 2310 δραχ. καὶ 40/00. ἀπέῤῥιψε τὰς λοιπὰς προτάσεις τῶν μερῶν, καὶ συνεψήφισε τὰ ἔξοδα. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὡς καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 116 προηγηθείσης ἐζήτησαν ἀμφότερα τὰ μέρη τὴν ἀναίρεσιν, ἡ μὲν Εἰρήνη Θεοχαροπούλα διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ χώραν συνοπτικὴ δίκη περὶ διανομῆς, ἀλλὰ κυρία ἀγωγὴ περὶ διεκδικήσεως,

χρηζουσαν ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ· 2. διότι δὲν ἠδύνατο ἡ ἀναιρεσείουσα, ζῶντος τοῦ σύζυγου της, νὰ κινήσῃ τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, ἡ δὲ δοθεῖσα ἀπὸ τὴν σύζυγόν της ἄδεια πρὸς ἀγωγὴν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰσχυρὰ· ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 116 ἀπόφασιν· 3. διότι διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης κακῶς ἐχαρακτηρίσθη τὸ ἔγγραφον τῆς 8 Νοεμβ. 1825, ὡς ἐξοφλητικὸν ἁπλῆς συμφωνίας, ἐνῷ ἐναργέστατα φαίνεται ὅτι εἶναι παραχωρητήριον ἀπὸ ἐκτεμεῖν κληρονομικῶν δικαιωμάτων· 4. διότι διὰ τὸ λόγον ἐξοφλητικοῦ μιᾶς ἁπλῆς συμφωνίας τὸ φετεῖον δὲν ἔδωσε καὶ ἕνα χαρακτῆρα εἰς τὸ συνάλλαγμα, καὶ ἀφήσας τοιουτοτρόπως τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἀναιτιολόγητον ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, προσέβαλε τὸν κανόνα τοῦ δικαίου, ὅτι ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ πρὸ πάντων τὴν ἀληθῆ φύσιν καὶ οὐσίαν τῶν συναλλαγμάτων· 5. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξ μὲν τὴν ὑπ' ἀριθ. 116 ἀπόφασίν του ὀνομάζει τὸ ἔγγραφον αὐτὸ ἐξοφλητικὸν μιᾶς ἁπλῆς συμφωνίας χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καμμία προηγουμένη οὔτε ἁπλῆ οὔτε σύνθετος συμφωνία μεταξὺ τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Βασ. Θεοχαροπούλου, ὥστε καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχει ἔλλειψις αἰτιολογικοῦ, εἰς δὲ τὴν μεταγενεστέραν ὑπ' ἀρ. 47 ἐθεώρησε τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἀντιφατικῶς ὡς πωλητήριον κληρονομικῶν δικαιωμάτων· 6. διότι ἡ ἀναιρεσείουσα δὲν ἠδύνατο κατὰ τὸ Βελλανὸν δόγμα νὰ συναλλάξῃ ὡς ὁ ἴδιος ἀντίδικός της διϊσχυρίσθη, ἀξιώσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀποκαταστάσεως ἀγνοοῦσα ὡς γυνὴ κατὰ τὸ 1825 τὸ ἴδιον αὐτῆς δίκαιον καὶ βλαπτομένη ἀποκαθίστανται ὡς ἡ ἀπολαμβάνουσα ἐνοχάς· 7. διότι ἡ ἀπόφασις μὴ ἀναφέρουσα εἰς τὸ αἰτιολογικόν της τὰ περιστατικὰ τῶν μαρτυριῶν τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν εἶναι ἀναιτιολόγητος καὶ ἑπομένως αὐθαίρετος· 8. διότι τὸ προκείμενον συνάλλαγμα ὤφειλε νὰ ἀκυρωθῇ ὡς ἄνευ αἰτίας (obligatio sine causa,) ἐπειδὴ τὸ μὲν προικοσύμφωνον ἔγεινε τὴν 8 Σεπτεμβρ. 1825, τὸ δὲ ἔγγραφον τοῦτο μετὰ δύο μῆνας τὴν 8 Νοεμβ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους χωρὶς νὰ λάβῃ ἡ ἀναιρεσείουσα τίποτε, ὡς δοθείσης προηγουμένως τῆς προικὸς παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της· 9. διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ πωλητήριον πάλιν ὤφειλε νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς τοῦ τε ἀγοραστοῦ καὶ πωλητοῦ καὶ νὰ γίνῃ διπλοῦν· ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 47 ἀπόφασιν· 10. διότι ὑπῆρξεν κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ἐπειδὴ ὁ Κ. Λουκόπουλος δὲν ἠδύνατο ὡς δικαστὴς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ἀφοῦ ἡ Κυβέρνησις τὸν ἀπέλυσεν αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας, ὑπογράψασα τὸ περὶ τούτου Διάταγμα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Μαρτίου, τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Κ. Ι. Καραμάνος, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ὁ Ἰω. Καραμάνος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν θέσιν τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν, ὡς ὢν οὐχὶ ὁ νεώτερος τῶν δικαστῶν, ἀλλὰ μάλιστα ὁ πρεσβύτερος· 11. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἑρμηνεύει κακῶς τὸ 298 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἐννοοῦν παραβίασιν τύπων τὸ νὰ μὴν ὑπογραφθοῦν ὅλοι οἱ πραγματογνώμο-

νες εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν εἴτε ὁμονοοῦντες εἴτε διαφωνοῦντες· 12. διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἀναφέρει ποσῶς, ὁποῖα τὰ πεσισατικὰ τὰ παρ' ἑκάστου μάρτυρος ὁμολογηθέντα, τὰ ὁποῖα ἔτειναν τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ὅτι ἀπεδείχθησαν οἱ δύο ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ τοῦ ὅτι αὐτὸς ἐφύτευσε μετὰ τὸ 1825 ἔτος μέρος τῆς ταφιδος· 13. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν κακῶς ἐφήρμοσε τὸν νόμον 2 καὶ 8 de rescud enpt. καθὼς ἐκεῖ ὁ λόγος εἶναι περὶ ἁπλῆς πωλήσεως καὶ οὐχὶ ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου περὶ ἀναστροφῆς πωλήσεως δι' ὑπερμέτρον βλάβην. Ὁ δὲ Βασ. Θεοχαροπουλος διὰ τοὺς λόγους· α. διότι τὸ ἐφετεῖον παρεδέχθη ἀγωγὴν ἢ ἔνστασιν τῆς ἀντιδίκου του περὶ ἀποκαταστάσεως δι' ὑπέρμετρον ζημίαν μετὰ δέκα ἑπτὰ ἔτη ἰδίως δὲ ἡ περὶ δόλου δὲν ἐκτείνεται πλέον τῶν δύο ἐτῶν· β'. διότι τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀντιδίκου του συνάλλαγμα ἦτον ἐκ τῶν λεγομένων τυχηρῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς διάλυσιν· γ'. διότι τὸ μεταξὺ τῶν συγκληρονόμων συμφωνίαι τότε διαλύονται ὅταν τὶς ἐξ αὐτῶν ἔχων εἰς χεῖρας ὅλα τὰ ἔγγραφα τῆς κληρονομίας ἄγνωσα εἰς τὸν ἕτερον ἢ ὅταν γενομένης διανομῆς ἀπατήσῃ τὸν ἄλλον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδὲν τοιοῦτον ὑπάρχει· ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 47 ἀπόφασιν· δ'. διότι τὸ δικαστήριον ἀναπληρῶσαν ἔλλειψιν ὑπάρχουσαν δῆθεν εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων ἔπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων· ε. διότι ἀπέρριψεν ἐσφαλμένως τὴν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἔνστασίν του, θεωρῆσαν ὅτι ἠδύναντο νὰ ὑπάρξωσιν αἱ προταθεῖσαι ἐνστάσεις πρὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ οὕτω παρεβίασε τὸν κανόνα « point d'interêt point d'actives » ς'. διότι ἡ παραπομπὴ εἰς πραγματογνώμονας ἔγεινεν ἀναιτιολογήτως· ζ'. διότι εἰς τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως δὲν ὑπάρχει διάταξις ὡς πρὸς τὴν περὶ τῆς παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀντιδίκου ἔνστασίν του· η. διότι ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐγγράφου δὲν ὑπάρχει αἰτιολογία· θ'. διότι κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ 747 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, διότι ἡ ἀντίδικος παρήλλαξε τὸ θέμα τῆς ἀγωγῆς ζητήσασα ἀντὶ τῆς διανομῆς ἀποκατάστασιν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ὑπ' ἀρ. 116 καὶ 47 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν διαφιλονεικεῖτο μεταξὺ τῶν διαδίκων Βασιλείου Θεοχαροπούλου καὶ Εἰρήνης Θεοχαροπούλας ἡ φύσις καὶ τὸ κύρος τοῦ ἀπὸ 8 Νοεμβ. 1825 ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, καθότι ὁ μὲν προσάγων αὐτὸ ἐναγόμενος Βασίλ. Θεοχαρόπουλος τὸ ἐχαρακτήριζεν ὡς παραχώρησιν κληρονομικῶν δικαιωμάτων, ἡ δὲ ἐνάγουσα Εἰρήνη Θεοχαροπούλα προσέβαλεν αὐτὸ ὡς γενόμενον διὰ δόλου, ἀπάτης καὶ βίας, τὸ δὲ δικαστήριον

τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἑνῶ ἐξ ἑνὸς μέρους εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 116 ἀπόφασίν του, τὸ ἐθεώρησεν ὡς ἐξοφλητικὸν ἀλλῆς συμφωνίας, ἐξ ἑτέρου τὸ ἐγγραφτήρισεν εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 47 ὁριστικὴν ἀπόφασίν του ὡς συμβόλαιον πωλήσεως κληρονομικῶν δικαιωμάτων χωρὶς νὰ αἰτιολογῇ εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασίν του τὸν τοιοῦτον τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου χαρακτηρισμὸν οὐδὲ ἄλλως νὰ ἐξάγεται ἐκ τῶν αἰτιολογιῶν τῆς ἀποφάσεως ὁ λόγος τοῦ τοιούτου χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἐγγράφου, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν μὴ αἰτιολογήσαν ὡς πρὸς τοῦτο τὴν ἀπόφασίν του παρεβίασεν τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθ. 182 καὶ 283 τῆς πολιτ. δικονομίας τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν §. 6 τοῦ 807 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸν §. 3 τοῦ 41 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομ. ἀναιρεῖ τὰς ἀπὸ 24 Μαΐου 1838 ὑπ' ἀριθμ. 116 καὶ ἀπὸ 2 Μαΐου 1840 ὑπ' ἀρ. 47 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα Βασ. Θεοχαρόπουλον τὸ προκαταβληθὲν παραβολον τῶν 100 δρ., καταδικάζει ἀμφότερα τὰ μέρη εἰς τὴν ἐξ ἡμισείας πληρωμὴν τῶν τελῶν τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δρ. 50 ἐπὶ τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ἡ Εἰρήνη Θεοχαροπούλα ὡς πένης, συμψηφίζει τὰ λοιπὰ ἔξοδα, διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῶν ἀναιρεθεισῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τῶν διαδίκων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰουν. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 19.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀντ. Κατζῆ, κατοίκου Ὕδρας, καὶ τῶν Ἰω καὶ Παναγ. ἀδελφῶν Μιχελῆ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Μιχ. Μιχελῆ, κατοίκων Σπετζῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 304.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ἀντ. Κατζῆ, κατοίκου Ὕδρας, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Φωκᾶ δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος καὶ τοῦ Ἰω. καὶ Παναγ. ἀδελφῶν Μιχελῆ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Μιχ. Μιχελῆ, κηδεμόνος τῶν λοιπῶν ἀφηλίκων τέκνων του, Μαγδαλινῆς, Βασ.

καὶ Δημητρίου, κατοίκων ἁπάντων Σπετζῶν, παρασταθέντων τοῦ μὲν Ἰω. καὶ Π. Μιχελῆ διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Χ. Ζώτου δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος δ ορισθέντος, τοῦ δὲ Μιχ. Μιχελῆ μὴ ἐμφανισθέντος.

Ὁ Αντ. Κατζῆς, δυνάμει τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, ἐκδοθείσης ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ Μιχ. Μιχελῆ τὴν 22 Μαρτίου 1837, ἐνήργησεν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἐξέθεσεν εἰς πλειστηριασμὸν κτήματά τινα κείμενα εἰς Σπέτζας, ὡς ἀνήκοντα δῆθεν εἰς τὸν ὀφειλέτην του. Ταῦτα δὲ κατεκυρώθησαν εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα τὴν ἐκτέλεσιν, οἱ δὲ Ἰω. καὶ Παναγ. Μιχελῆ ἐκίνησαν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Ἀντ. Κατζῆ, ἕνεκεν ἐκνικήσεως τῶν πλειστηριασθέντων καὶ κατακυρωθέντων εἰς αὐτὸν κτημάτων, ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὰ οἰκόπεδα, ἐφ' ὧν ἐκτίσθησαν ἥ τε οἰκία καὶ τὰ μαγαζία, καθὼς καὶ ἡ οἰκία καὶ τὰ μαγαζία εἶναι προῖξ τῆς μητρός των, ἥτις μετὰ τὴν ἀποβίωσιν ταύτης μετέβη κληρονομικῷ δικαιώματι εἰς αὐτοὺς, καὶ προσήγαγεν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς των προικοσύμφωνον χρονολογημένον τὴν 7 Νοεμβ. 1799. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 29 Δεκεμβ. 1838 ὑπ' ἀρ. 2 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν. Τὴν μνησθεῖσαν ὁριστικὴν ἀπόφασιν καθὼς καὶ τὰς ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ἐκδοθείσας προδικαστικὰς ἀποφάσεις, ἐξεκάλεσαν οἱ ἐνάγοντες, εἰς δὲ τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην παρενέβη ὁ πατὴρ τῶν λοιπῶν ἀφηλίκων ἀδελφῶν τῶν ἐναγόντων ὡς κηδεμὼν αὐτῶν. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν καὶ τὴν παρέμβασιν τοῦ κηδεμόνος τῶν ἀφηλίκων μετερρύθμισε τὰς ὑπ' ἀρ. 366 καὶ 438 προδικαστικὰς ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικῶν, καθόσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, καὶ ὁρίζον τοῦτο ἀκριβῶς ἀνέτρεψε τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν τῶν ἐν αὐτῷ ἐνδιαλαμβανομένων ἀντικειμένων. Περαιωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας καὶ γενομένης συζητήσεως τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τὸν Ἀντ. Κατζῆ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τῶν ἐκκαλούντων καὶ παρεμβάντων τὴν παρ' αὐτοῦ πλειστηριασθεῖσαν οἰκίαν μὲ τὰ ὑπ' αὐτὴν μαγαζία καὶ ν' ἀποδώσῃ ὡσαύτως τὰ ἐνοίκια αὐτῶν, ὅσα ἀποδειχθῇ ὅτι ἐσύναξεν ἢ θέλει συνάξει. Τῆς ἀπαφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 82 προδικαστικῆς περὶ ἀποδείξεως ἐζητήθη ἡ ἀναίρεσις δι' αἰτήσεως χρονολογημένη τὴν 21 Αὐγ. 1839 καὶ φερούσης τὴν ὑπογραφὴν « Ἀντών. Κατζῆς ἀγράμματος ὄντα, ὑπογράφω δι' αὐτὸν ἐγὼ ὁ Ἀναγν. Στήπα ». οἱ δὲ ἀναιρεσίβλητοι ἐπρότειναν ἔνστασιν τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, διότι ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις, κατὰ τὸ 819 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας πρέπει νὰ ἦναι ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἀναιρεσείοντα ἢ ἀπὸ τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπὸ 21 Αὐγ. 1839 αἴτησις ἀναιρέσεως τοῦ ἀντιδίκου, ὄντος ἀγραμμάτου, δὲν εἶναι ὑπογεγραμμένη ἀπ' αὐτὸν, ἀλλ' οὔτε ἀπὸ πληρεξούσιόν του, τοιαύτη δὲ ἔλλειψις ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐγγράφου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 819 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις, πρέπει νὰ ᾖ αὐτογεγραμμένη ἤτοι παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἢ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ὑπὸ χρονολογίαν 21 Αὐγ. 1839 ἀναιρέσεως αἴτησις δὲν ὑπεγράφη οὔτε ἀπὸ τὸν ἀναιρεσείοντα οὔτε ἀπὸ νομίμως διορισθέντα πληρεξούσιον αὐτοῦ, ἡ δὲ ὑπογραφὴ τοῦ διαδίκου ἢ πληρεξουσίου αὐτοῦ, εἶναι κατὰ τὸ 136 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομ. προσὸν οὐσιῶδες παντὸς δικογράφου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 602 τῆς πολιτ. δικονομίας, οἱ ἐμφανισθέντες διάδικοι θεωροῦνται ὡς πληρεξούσιοι τῶν μὴ ἐμφανισθέντων ὁμοδίκων·

Ἐπειδὴ τὰ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα εἶναι ὑπερβολικὰ καὶ πρέπει νὰ μετριασθῶσιν εἰς δραχ. 20, τὰ δὲ λοιπὰ ἔξοδα εἶναι νόμιμα.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν ἔνστασιν τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀδελφῶν Ἰω. καὶ Παναγ. Μιχελῆ δι' ἑαυτούς τε καὶ τὸν μὴ ἐμφανισθέντα Μιχ. Μιχελῆ, ἐπίτροπον τῶν ἀφηλίκων τέκνων του, Μαγδαλινῆς, Βασιλείου καὶ Δημητρίου, ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀντ. Κατζῆ, κατοίκου Ὕδρας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Μαΐου. ὑπ' ἀρ. 82 καὶ ἀπὸ 11 Αὐγ. 1839 ὑπ' ἀριθ. 175 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα Ἀντ. Κατζῆν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 33, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων του δραχ. 57 καὶ λεπ. 50.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰουν. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 21.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τῆς Σοφίας Γιάννη Δρίτζα, καὶ τοῦ Γεωρ. Θειάσπρα, κατοίκων Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 326.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Α. Πετζάλη δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ἰω. Δ. Φέξα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν

ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τῆς Σοφίας Γιάννη Δρίτζα, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσειούσης παραγαθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της δικηγόρου Κ. Πολυάδου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Γεωρ. Θειασπρα κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου, παραγαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Χ. Ζῶτον.

Ἡ Σοφία Γιάννη Δρίτζα ἐκίνησε τὴν 17 Μαΐου 1839 ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Γεωρ. Θειάσπρα ἐπὶ λόγῳ ὅτι χηρεύσας ὁ ἐναγόμενος τὴν ὑπεσχέθη νὰ τὴν νυμφευθῇ, ὅτι τὴν ἐδέχθη διὰ τοῦτο εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπὸ τῆς 5 Δεκεμβρίου 1835, καὶ συνέζη μετ' αὐτῆς ὡς ἀνὴρ μετὰ τῆς συζύγου του, ὅτι πρὸ 9 ἤδη μηνῶν ἐγέννησεν ἡ ἐνάγουσα μετ' αὐτοῦ παιδίον, ὀνομασθὲν Στάμος, ἀλλὰ μεθ' ἡμέρας τινὰς ἀνεχώρησεν ὁ ἐναγόμενος ἀπὸ τὴν οἰκίαν της μὴ θέλων πλέον νὰ τὴν νυμφευθῇ, διὰ τοῦτο ἐζήτησε νὰ καταδικασθῇ ὁ εἰρημένος Θειάσπρας νὰ τῇ δίδει 60 δρ. κατὰ μῆνα πρὸς διατροφὴν αὐτῆς τε καὶ τοῦ τέκνου ἀφ' ἧς τοῦτο ἐγεννήθη μέχρις οὗ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν. Ἐπὶ τῆς δίκης ταύτης ἐξεδόθη παρεμπίπτουσα ἀπόφασις ὑπ' ἀρ. 2784 διὰ τῆς ὁποίας ἐπετράπη εἰς τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων τοὺς ἰσχυρισμούς της. Κατὰ συνέπειαν δὲ αὐτῆς ἐξετάσθηταν διάφοροι μάρτυρες, μεθ' ὃ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἡ ἐνάγουσα ἐζήτησε διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών της νὰ τῇ δοθῶσιν 600 δρ. διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ τέκνου της ἀπὸ 17 Αὐγ. 1838 καθ' ἣν ἐγεννήθη μέχρι τῆς 17 Ἰουν. 1839 καθ' ἣν ἐτελεύτησε. Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν κατεδίκασε τὸν Γεώρ. Θειάσπραν ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν Σοφίαν Γιάννη Δρίτζα 150 δραχ. διὰ τὴν ἐπὶ 10 μῆνας διατροφὴν τοῦ παρ' αὐτοῦ γεννηθέντος τέκνου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Γεώργ. Θειάσπρας ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως κατ' ἀντιμωλίαν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 1 Ἰουν. 1840 ὑπ' ἀρ. 1611 ἀπόφασίν του δι' ἧς παρεδέχθη τὴν ἔφεσιν καὶ ἠφάνισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἡ Σοφία Γιάννη Δρίτζα.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ ἀπὸ 29 Ἰουν. 1840 ἔγγραφον ἀναιρέσεως δὲν εἶναι ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὴν ἀναιρεσείουσαν ἢ τὸν πληρεξούσιον αὐτῆς κατὰ τὸ ἄρθ. 819 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἀλλ' ὑπεγράφη ἀπό τινα Γρηγόριον Δ. Ζαχαρίτζαν. Ἀκούσαν τὸν πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 819 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις πρέπει νὰ ἦναι ὑπεγεγραμμένη ἤτοι παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἢ παρὰ τοῦ

πληρεξουσίου αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐν ὀνόματι τῆς Σοφίας Γιάννη Δρίτζα γενομένη αἴτησις ἀναιρέσεως ἀπὸ 29 Ἰουλ. 1840 δὲν ὑπεγράφη οὔτε ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀναιρεσειούσης οὔτε ὑπὸ νομίμως διορισθέντος πληρεξουσίου αὐτῆς, ἡ δὲ ὑπογραφὴ τοῦ διαδίκου ἢ πληρεξουσίου αὐτοῦ εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρ. 136 τῆς πολ. δικονομ. οὐσιῶδες προσὸν παντὸς δικογράφου· Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα αἱ τρεῖς ἑπόμεναι συμβουλαὶ πρέπει νὰ περιορισθῶσιν εἰς μίαν μόνην συμβουλήν.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Γεωρ. Θειάσπρα, ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Σοφίας Γιάννη Δρίτζα, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουν. 1840 ὑπ' ἀριθ. 1611 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου της δρ. 31.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 22.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ δημοσίου, καὶ τοῦ Κων. Γιαννακοπούλου, κατοίκου Κερπινῆς τῆς Γόρτυνος.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 326.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 καὶ 14 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ δημοσίου, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Τολμίδου καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τοῦ Κων. Γιαννακοπούλου, κατοίκου Κερπινῆς τῆς ἐπαρχίας Γόρτυνος, ἀναιρεσιβλήτου, ἐνεργοῦντος δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου τῶν ὁμοδίκων του Ἡλιοῦ ἱερέως Οἰκονόμου, Πέτρου Ἀποσολοπούλου, Ἀπος. Ἀνασασοπούλου, Νικ. Δ. Γιαννακοπούλου, Στάθη Γιαννοπούλου, Γεωρ. Δημητρίου, Προκοπίου Ψοφίνα, Ἀθαν. Ψαροῦ, Γιαννάκη Θ. Γιαννακοπούλου, Χρήσου Χρόνη, Δημ. Μοσκόβου, Θεωδ. Σπηλιοτοπούλου, Παναγ. Ψόφιου, Νικ. Παναγιοτοπούλου καὶ λοιπῶν κατοίκων ἐπίσης Κερπινῆς, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Χ. Ζώτου δικηγόρου.

Ὁ Κων. Γιαννακόπουλος ἐνεργῶν δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ὁμοδίκους του, κα-

τοίκους τοῦ αὐτοῦ χωρίου, περὶ τῶν ἀξιώσεων τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων κειμένων ἐντὸς τοῦ χωρίου των, ἔκαμε πρόκλησιν πρὸς ἀγωγὴν δι' ἧς προσεκάλεσε τὸ δημόσιον ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν κατ' αὐτῶν ἀγωγήν του, ἄλλως νὰ κηρυχθῇ παραγεγραμμένη ἡ ἀγωγὴ αὕτη. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν δι' ἧς ἐπέβαλε εἰς τὸ δημόσιον τὸ χρέος ν' ἀποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων ὅτι οἱ εἰρημένοι χωρικοὶ δὲν εἶναι συνιδιοκτῆται, ἑπομένως οὔτε συγκοινωνοὶ δικαιωμάτων, ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ χωρίον τῆς Γόρτυνος Κερπινῆς ἀκινήτων κτημάτων, περὶ ὧν ἔγεινεν ἡ προκειμένη πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν τοῦ Κωνς. Γιαννακοπούλου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὁ δικηγόρος Α. Τολμίδης πληρεξούσιος τοῦ δημοσίου, οἱ δὲ ἐνάγοντες ἀντεκάλεσαν τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐξέδωκεν ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις τοῦ δημοσίου, ἔγεινεν ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἀντέφεσις τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Κερπινῆς, καὶ ἀφανισθείσης τῆς ἐκκαλεσθείσης ἀποφάσεως ἀπερρίφθησαν αἱ περὶ νομιμοποιήσεως τῆς δίκης καὶ ὁμοδικίας ἐνστάσεις τοῦ δημοσίου, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ αἰτήσεις τῶν εἰρημένων κατοίκων· ἑπομένως εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐκ νέου ἐνώπιον τοῦ ῥηθέντος δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν τοῦτο ἐξέδωκεν ἀπόφασιν διὰ τῆς ὁποίας σκεφθὲν ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 τῆς πολιτ. δικονομίας, ὡς πρὸς τὴν συζήτησιν τῆς περὶ προκλήσεως εἰς ἀγωγὴν δίκης ἐφαρμόζονται τὰ ἐν γένει περὶ δικαστικῆς συζητήσεως ὡρισμένα, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 160 τῆς πολ. δικονομίας εἰς τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον συνεδρίασιν γίνονται ὅλαι ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως αἱ ἐνστάσεις ἀναβλητικαί τε καὶ ἀνατρεπτικαί, ἐντὸς ἐκείνων ὅσαι δύνανται νὰ προταθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατὰ ῥητὴν τοῦ νόμου διάταξιν εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ὅτι ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς 28 Ὀκτωβρ. π. ε. καθ' ἣν ἡ προκειμένη δίκη ἐσυζητήθη κατὰ πρῶτον ὁ πληρεξούσιος τοῦ δημοσίου δὲν ἐπρότεινε τὸ ὁποῖον σήμερον προτείνει ἀπαράδεκτον τῆς προκλήσεως τῶν Κερπινιωτῶν στηριζόμενον εἰς τὸν λόγον ὅτι δὲν κατέχουν οἱ εἰρημένοι τὰ περὶ ὧν ἡ πρόκλησις κτήματα, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον σήμερον παρέστησεν ἐπὶ ἀκροατηρίου τὸ ἀπαράδεκτον τούτου καὶ ἑπομένως ἀπεκλείσθη ἤδη, ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς, «ἀποφαίνεται ἐκπρόθεσμον τὴν περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς προκειμένης εἰς ἀγωγὴν προκλήσεως τῶν κατοίκων Κερπινῆς ἔνστασιν τοῦ δημοσίου τὴν ἀφορῶσαν τὴν κατοχὴν τῶν περὶ ὧν ἡ πρόκλησις κτημάτων καὶ παραδεχόμενον τὴν πρόκλησιν ταύτην ὑποχρεοῖ τὸ δημόσιον νὰ κινήσῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐπὶ ποινῇ ἀποσβέσεως τὴν ἀγωγήν του περὶ τῶν ἀξιώσεων τὰς ὁποίας ἐκαυχήθη ὅτι ἔχει ἐπὶ τῶν περὶ ὧν ἡ πρόκλησις κτημάτων ὡς ἐθνικῶν δῆθεν. Ὁ πλη-

ρεξούσιος τοῦ δημοσίου ἐξεκάλεσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν τὸ ὁποῖον παραδεχθὲν τοὺς λόγους τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθ. 774, 783 καὶ 219 τῆς πολιτ. δικον., ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 27 Φεβρουαρ. ἔφεσιν τοῦ δημοσίου τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ὑπ' ἀρ. 3562 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν μνημονευθεῖσαν ἀπόφασιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἀπὸ 22 Μαρτ. π. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 1547 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ πληρεξούσιος τοῦ δημοσίου δικηγόρος Α. Τολμίδης, διότι κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθ. 160 τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ κακῶς ἐξηγήθη τὸ ἄρθ. 84 τῆς αὐτῆς δικονομίας. Κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς 7 Ἀπριλ. ὁ πληρεξούσιος τῶν ἀναιρεσιβλήτων Χ. Ζῶτος δικηγόρος ἐπρότεινε τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι κατὰ τὸ 819 ἄρθ. καὶ τὸ τρίτον ἐδάφ. τοῦ 97 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναιρέσεως πρέπει νὰ ἦναι ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἢ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ ἔχοντος εἰδικὴν πληρεξουσιότητα, ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοιαύτην πληρεξουσιότητα δὲν εἶχεν ὁ δικηγόρος Τολμίδης ὅταν ἔκαμεν τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτ. 1840· 2. διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 819 §. 1 τῆς αὐτῆς δικονομίας ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἡ δὲ αἴτησις ἀναιρέσεως τοῦ δικηγόρου Τολμίδου δὲν περιέχει τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀλλὰ μόνον ἑνὸς ἐξ αὐτῶν πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγεινεν ἡ ἐπίδοσις τῆς αὐτῆς ἀναιρέσεως· 3. διότι κατὰ τὸν 3 §. τοῦ 819 ἄρθρ. καὶ κατὰ τὸ ἄρθ. 137 τῆς αὐτῆς δικονομίας πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ τοὺς ἀναιρέσεως λόγους· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ δικηγόρος Τολμίδης ἀναφέρει μὲν ὅτι κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ 160 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ ὅτι κακῶς ἐξηγήθη τὸ ἄρθ. 84 τῆς αὐτῆς δικονομ. ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει κανένα λόγον περὶ τούτου· 4. διότι ἡ παρὰ πόδας τῆς αὐτῆς αἰτήσεως τοῦ Τολμίδου παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν εἶναι ἐπίσης παρὰ τοὺς τύπους διότι δὲν ἀναφέρει πρὸς ποῖον νὰ ἐπιδοθῇ, ἑπομένως ὁ κλητὴρ κακῶς ποιῶν ἐνήργησε τὴν ἐπίδοσιν καὶ ἡ ἐπίδοσις ἔγεινεν ἄνευ προηγουμένου ἐγγράφου παραγγελίας. Ἀποῤῥιφθείσης ἐνστάσεως ταύτης τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν 14 Ἀπριλ. ἐπροχώρησεν εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Σκρίλη, τοῦ πληρεξουσίου τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀπαραδέκτου.

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 19 Μαΐου 1839 ἔγγραφον τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας, δι' οὗ ὁ Α. Τολμίδης ὁρίζεται πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ δημοσίου διὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν

Ἀθήναις δικαστηρίων, προσθέτει ἐπὶ τέλους, ὁ δικηγόρος οὗτος ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ ἐκκαλῇ ὅλας τὰς τυχὸν κατὰ τοῦ δημοσίου ἐκδοθησομένας ἀποφάσεις καὶ ἐν γένει νὰ μεταχειρίζεται ὅλα τὰ ἔνδικα μέσα, ἐκ τούτου δὲ ἕπεται ὅτι ἦτον ἐφοδιασμένος μὲ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα νὰ κάμῃ χρῆσιν καὶ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου. Προτέτι δὲ δὶ ἰδιαιτέρου ἐγγράφου τῆς αὐτῆς Γραμματείας χρονολογουμένου ἀπὸ 28 Νοεμβ. 1840 οἱ δικηγόροι Τολμίδης καὶ Μ. Μαρίνογλους ἐπιφορτίζονται ῥητῶς νὰ ὑποστηρίζωσι τὰς ἀναιρέσεως αἰτήσεις κατὰ δύο ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις ἐρετῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ σήμερον προσβαλλομένη, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσείοντος δεν ἔχει δίκην πληρεξουσιότητα διὰ τὴν αἴτησιν τῆς ἀναιρέσεως εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφ τῶν ὁ Κων. Γιαννακόπουλος πρὸς ὃν ἐπεδόθη ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις, θεωρεῖται εἰς τὴν προκειμένην δίκην ὡς ἐνεργῶν δὶ ἑαυτῶν καὶ διὰ τοὺς ὁμοδίκους του κατοίκους τοῦ αὐτοῦ χωρίου, ὥστε ὁ ἀναιρεσείων σημειώσας εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναιρέσεως τὸ ὄνομα μόνον τοῦ Κων. Γιαννακοπούλου ὅστις φέρει πρόσωπον ὅλων τῶν ἐπιλοίπων ἀναιρεσιβλήτων, ἐσυμμορφώθη ἀποχρώντως μὲ τὴν διάταξιν τοῦ 819 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις περιέχει συνοπτικῶς τοὺς ἀναιρέσεως λόγους καθότι ἀναφέρει τὴν κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 160 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ τὴν κακὴν ἐξήγησιν τοῦ ἄρθρου 84 τῆς αὐτῆς, ἑπομένως δὲν παρεβιάσθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 819 §. 3 τῆς αὐτῆς δικονομίας·

Ἐπειδὴ ὑπὸ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναιρέσεως ὑπάρχει σημειωμένη ἡ πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελία συμφώνως μὲ τὸ 141 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀναφέρεται ῥητῶς ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τοῦ ἐγγράφου, ὥστε ὁ κλητὴρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλλῃ πρὸς ποῖον ὤφειλε νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐπίδοσιν, ὁ δὲ λόγος ὅτι ἡ παραγγελία ἔγεινε παρὰ τοὺς τύπους εἶναι χωρὶς βάσιν.

Ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν τῆς ἀναιρέσεως·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 160 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν γίνονται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως ὅλαι αἱ ἐνστάσεις ἀναβλητικαί τε καὶ ἀνατρεπτικαὶ, ἐξαιρουμένων ἐκείνων αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ γίνουν ἐξ ἐπαγγέλματος, ἢ κατὰ ῥητὴν τοῦ νόμου διάταξιν κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης φάσιν, κατὰ δὲ τὸ 84 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας εἰς τὴν περὶ προσκλήσεως συζήτησιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν γένει περὶ δικαστικῶν συζητήσεων ὡρισμένα, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ πληρεξούσιος τοῦ δημοσίου δὲν ἐπρότεινεν εἰς τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν τὸ ἀπαράδεκτον τῆς προκλήσεως τῶν Κερπινιωτῶν στηριζόμενον εἰς τὸν λόγον ὅτι δὲν κατέχουν

οἱ εἰρημένοι τὰ περὶ ὧν ἡ πρόκλησις κτήματα ἀλλ' ἐπρότεινεν αὐτὸ εἰς ἄλλην μεταγενεςέραν συνεδρίασιν, ἡ δὲ ἔνςασις αὕτη δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων αἵτινες γίνονται ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης ςάσιν, ἑπομένως τὸ δικαςήριον τῶν ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν τοῦ δημοσίου καὶ ἐπικυρῶσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἥτις δυνάμει τῶν ἄρθρ. 160 καὶ 84 ἀπεφάνθη ἐκπρόθεσμον τὴν ῥηθεῖσαν ἔνςασιν τοῦ δημοσίου συνεμορφώθη ἀκριβῶς μὲ τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαραδέκτου ἔνστασιν τοῦ δικηγόρου Χ. Ζώτου πληρεξουσίου τοῦ Κωνς. Γιαννακοπούλου, ἐνεργοῦντος δ' ἑαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου τῶν ὁμοδίκων του, καὶ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ δημοσίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Μαρτ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1547 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαςηίου τῶν ἐφετῶν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ καταδικάζει αὐτὸ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων δραχ. 52 καὶ λεπ. 50.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἰουλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἰουλ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 23.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τῆς Χρυσούλας Κωνς. Χ. Δημητρίου, καὶ τοῦ Θεοφάνους Κοπίδου, κατοίκων Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 326.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Α. Τολμίδου δικηγόρου, κωλυομένων τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμμ. Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τῆς Χρυσούλας Κωνς. Χ. Δημητρίου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσειούσης, παραςαθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Γ. Ἀθανασίου δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Θεοφάνους Κοπίδου, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, μὴ ἐμφανισθέντος.

Ἡ Χρυσοῦλα Κωνςαντ. Χ. Δημητρίου δι' ἀναφορᾶς της ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1840 πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαςηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἐζήτησατο τὸν χωρισμόν της ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης ἀπὸ τὸν σύζυγόν της Θεοφάνην Κοπίδην ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος φέρεται βαρβαρικῶς πρὸς αὐτὴν, ἣν κακομεταχειρίζεται, ἐξέθεσε τὴν ζωήν της εἰς κίνδυνον, τὴν ἐδίωξεν

ἀπὸ τὴν οἰκίαν του, καὶ μολονότι μετὰ 15 ἡμέρας ἐπανῆλθεν εἰς αὐτὴν οὗτος πάλιν ἐξακολουθεῖ νὰ φέρεται πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ τέλος ὅτι ὁ ῥηθεὶς σύζυγός της ἔχει ἀθεμίτους σχέσεις μετά τινος χήρας γυναικός. Γενομένης δὲ ἀποπείρας ἑνώσεως καὶ ἀποτυχούσης ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ ά. Αὐγ. 1840 ἀπόφασίν του δὶ ἧς ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς. « Διατάττει τὴν κατὰ τοὺς τύπους δημοσίευσιν καὶ τοιχοκόλλησιν περιλήψεως τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλ. 1840 ἀναφορᾶς τῆς Χρυσούλας Κωνσαντ. Χ. Δημητρίου, χορηγεῖ εἰς τὴν αὐτὴν Χρυσούλαν τὴν ἄδειαν νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐγκρίνει τὴν αἴτησίν της τοῦ νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων της ὡς καὶ μέχρι τοῦδε· ὑποχρεοῖ τὸν Θεοφάνην Κοπίδην νὰ χορηγῇ εἰς τὴν σύζυγόν του πρὸς διατροφὴν αὐτῆς καὶ τοῦ τέκνου της μηνιαίαν σύνταξιν ἐκ δραχ. 20 καὶ νὰ χορηγήσῃ εἰς αὐτὴν τὰ διὰ τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας τοῦ βίου ἀναγκαῖα πράγματα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὁ Θεοφάνης Κοπίδης, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 19 Νοεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1757 ἀποφάσεώς του, παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ Θεοφάνους Κοπίδου ἠφάνισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ Χρυσούλα ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ὁ λόγος τῆς ἀναφερομένης σχέσεως τοῦ Θ. Κοπίδου καὶ τοῦ κινδύνου τῆς Χρυσούλας δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῶσιν ἐμπεριστατομένως ἐν τῇ ἀναφορᾷ, καὶ ἡ σοβαρότης αὐτοῦ ἀνεφάνη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ὁμοζύγων· 2. διότι οἱ αὐτοὶ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους συγχωρεῖται τὸ διαζύγιον δὲν ἀπαιτοῦνται ἀπαραιτήτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τραπέζης χωρισμοῦ, καθότι ὡς πρὸς τοῦτον ἀρκεῖ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδρὸς νὰ ᾖναι ἀπηνὴς καὶ ὠμὸς, ὥστε διὰ τῆς διαστάσεως αὐτῆς ν' ἀποφεύγῃ ἡ γυνὴ τὰ βάσανα καὶ νὰ ὑποχρεοῦται ὁ ἀνὴρ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς πρᾴοτερον καὶ κοινωνικότερον ἦθος· 3. διότι τὸ ἄρθ. 683 τῆς πολιτ. δικονομίας, διατάττει τὴν διάστασιν εἰς περίστασιν ἀποτυχίας τῆς ἑνώσεως, τὸ δὲ βάσιμον τῆς αἰτήσεως ἀπάρτησεν ὁ νομοθέτης ὄχι ἐκ λόγων, ὁποῖοι εἶναι οἱ τῆς διαζεύξεως, ἀλλ' ἐκ τῆς κρίσεως τῶν πρωτοδικῶν, ὅτι οἱ ἐν ὁμονοίᾳ συμβίωσις δὲν φαίνεται τελεσιουργός· ὅθεν εἶναι ἐσφαλμένη ἡ σκέψις τῶν ἐφετῶν ὅτι ἐπὶ διαστάσεως δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι κατ' ἀναλογίαν εἰμὴ οἱ τοῦ διαζυγίου λόγοι, καθότι αἱ ἰδέαι, ἤτοι οἱ ὅροι διάστασις καὶ διαζύγια δὲν εἶναι ἰδέαι ἰσοπλατεῖς, ὅθεν οὔτε ἐξ ἰσοδυνάμων αἰτιῶν πρέπει νὰ χορηγῶνται ἢ ἐπιτρέπωνται, καὶ πρὸς τούτοις αἱ διατάξεις ξένων νομοθεσιῶν μᾶς δίδουσι τὴν λύσιν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 682 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ὁ αἰτῶν τὸν ἀπὸ τρα-

πέζης καὶ κοίτης χωρισμὸν σύζυγος, ὀφείλει νὰ ἐκθέσῃ ἀκριβῶς τὰ περιστατικὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζει τὴν αἴτησίν του, ἡ δὲ ἀναιρεσείουσα Χρυσούλα Κωνς. Χ. Δημητρίου, δὲν ἀνέφερεν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δηλοῦται, περιστατικὰ δυνάμενα νὰ ὑποστηρίξωσι καὶ δικαιολογήσωσι τὴν παρ' αὐτῆς γενομένην αἴτησιν χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης.

Ἐπειδὴ μὴ ὑπαρχούσης ἐναντίας διατάξεως, οἱ αὐτοὶ νόμοι οἵτινες κανονίζουσι τὰ περὶ διαζεύξεως, ἐφαρμόζωνται καὶ εἰς τὰ περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης, ἡ δὲ ἀναιρεσείουσα δὲν ἐπρότεινε τὴν παραβίασιν οὐδενὸς ἄλλου νόμου τοῦ πολ. δικαίου.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Χρυσούλας Κωνς. Χ. Δημητρίου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Νοεμβ. 1840 καὶ ὑπ' ἀριθ. 1757 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὴν αἰτήσασαν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἰουλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 26.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Χρήςου Ἰωάννου καὶ λοιπῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 325.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χρήςου Ἰωάννου, Ἰω Κρανιᾶ καὶ Κωνστ. Κοτρόζου ἢ Κούτζικου, παραςαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Χρῆςος Ἰωάννου καὶ λοιποὶ παρεπέμφθησαν ἐπὶ φόνῳ καὶ ληςείᾳ ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, ὅπου δικασθέντες κατὰ τὴν 7 Ἰουν. ε. ε. παρὰ τοῦ εἰρημένου δικαςηρίου ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ὡς ἐφεξῆς. « Ναὶ εἶναι ἔνοχοι οἱ εἰρημένοι Χρῆςος Ἰωάννου, Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κωνς. Κοτρόζος ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1840 ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους κινούμενοι μετ' ἄλλων ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος συναπεφάσισαν τὴν ἐκτέλεσιν πολλῶν μὴ ἰδίως ὡρισμένων ληςειῶν καὶ ἀντιςάσεων κατὰ τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἀρχῆς διὰ βίας κατὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ πυροβολήσεως, καὶ ἕνεκα τούτου ὡμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομήν· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κωνς. Κοτρόζος ὅτι κατὰ τὴν 10 Ἰανουαρ. 1840 εἰς θέσιν Τριμπόνια πλησίον τοῦ χωρίου Μαρκοπούλου αὐτοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναπεφάσισαν νὰ ληςεύσουν διαφόρους ὁδοιπόρους καὶ ἕνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, οἱ δὲ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κωνς. Κοτρόζος παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας ταύτης· ναὶ ἡ ληστεία αὕτη ἐπράχθη εἰς δημοσίαν ὁδόν· ναὶ ὁ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κωνς. Κοτρόζος εἶναι ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὴν 21 Ἀπριλ. 1840 εἰς θέσιν Στέρναν μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Μεγάρων αὐτοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν νὰ ληςεύσουν διαφόρους ὁδοιπόρους καὶ ἕνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ὁ δὲ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κωνς. Κοτρόζος παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληςείας ταύτης· ναὶ ἡ ληςεία αὕτη ἐπράχθη εἰς δημοσίαν ὁδόν· ναὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας ταύτης οἱ λησταὶ μετεχειρίσθησαν τὰ ὅπλα των· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ ὁ Κωνς. Κοτρόζος ὅτι τὴν ά. Μαΐου 1840 εἰς θέσιν Πέτρα τοῦ δήμου Δρομιᾶς αὐτοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν ν' ἀντισταθῶσι διὰ βίας

κατὰ προσώπου κατὰ τῶν πρὸς καταδίωξιν αὐτῶν ἀποσταλέντων χωροφυλάκων καὶ ἐθνοφυλάκων καὶ ἕνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, οἱ δὲ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κων. Κοτρόζος παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀντιστάσεως ταύτης· ναὶ κατὰ τὴν ἀντίστασιν ταύτην ἐφονεύθησαν ἐσκεμμένως ὁ χωροφύλαξ Ἀντ. Τζιμενάκης καὶ ὁ ἐθνοφύλαξ Δημ. Χωματαραῖος· ναὶ ὁ φόνος οὗτος ἦτο πρᾶξις ἐξηρημένη ῥητῶς διὰ τῆς ἀνωτέρω περὶ ἀντισάσεως συμφωνίας· ναὶ ὁ φόνος οὗτος ἦτον ἀναγκαῖος ὡς μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παρ' αὐτῶν μελετηθείσης ἀντισάσεως· ναὶ ὁ φόνος οὗτος προέκυψεν ἐκ τῆς ἀνωτέρω διὰ πυροβολήσεως γενομένης ἀντισάσεως ὡς συνέπεια συνήθης καὶ εὐπρονόητος κατὰ γενικὴν πεῖραν· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ ὁ Κων. Κοτρόζος ὅτι κατὰ τὴν 30 Ἰανουαρ. 1840 εἰς θέσιν Στενὴν μεταξὺ Λεβαδίας καὶ Ἀμφίσσης αὐτοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν νὰ ληϊσεύσουν διαφόρους ὁδοιπόρους καὶ ἕνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, οἱ δὲ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κων. Κοτρόζος παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληϊσείας ταύτης· ναὶ ἡ ληϊσεία αὕτη ἐπράχθη εἰς δημοσίαν ὁδόν· ναὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληϊσείας ταύτης οἱ ληϊσταὶ οὗτοι ἦσαν ἔνοπλοι καὶ μετεχειρίσθησαν τὰ ὅπλα των· ναὶ εἶναι ἔνοχοι ὁ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ ὁ Κων. Κοτρόζος ὅτι κατὰ τὴν 31 Ἰανουαρ. 1840 εἰς θέσιν Στενὴν μεταξὺ Λεβαδίας καὶ Ἀμφίσσης αὐτοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν νὰ ληϊστεύσουν διαφόρους ὁδοιπόρους καὶ ὅτι ἕνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν· οἱ δὲ Ἰωάννης Κρανιᾶς καὶ Κων. Κοτρόζος παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληϊστείας ταύτης· ναὶ ἡ ληϊσεία αὕτη ἐπράχθη εἰς δημοσίαν ὁδόν· ναὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληϊσείας ταύτης οἱ ληϊσαὶ ἦσαν ἔνοπλοι καὶ ἐμεταχειρίσθησαν τὰ ὅπλα των· ναὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληϊστείας ταύτης οἱ ληϊσταὶ κατέϊσησαν ἑαυτοὺς ἀγνωρίσους ἐνδυόμενοι ψευδῆ σολήν· ναὶ εἶναι ἔνοχοι ὁ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ ὁ Κων. Κοτρόζος ὅτι κατὰ τὴν 31 Ἰανουαρ. 1840 εἰς θέσιν Στενὴν μεταξὺ Λεβαδίας καὶ Ἀμφίσσης αὐτοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν ν' ἀντισαθοῦν διὰ βίας κατὰ τοῦ προσώπου καὶ πυροβολήσεως κατὰ τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἀρχῆς καὶ ἕνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, οἱ δὲ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κων. Κοτρόζος παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνθιστάσεως ταύτης· ναὶ εἶναι ἔνοχοι ὁ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ ὁ Κων. Κοτρόζος ὅτι κατὰ τὴν 31 Ἰανουαρ. 1840 εἰς θέσιν Στενὴν μεταξὺ Ἀμφίσσης καὶ Λεβαδίας αὐτοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν νὰ ληϊσεύσουν τὸν ἐνωμοτάρχην τῆς χωροφυλακῆς Πάνον Κωνσαντίνου καὶ ἄλλους τινὰς χωροφύλακας καὶ ἐθνοφύλακας καὶ ἕνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, οἱ δὲ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κωνστ. Κοτρόζος

παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λῃστείας ταύτης· ναὶ ἡ λῃστεία αὕτη ἐπράχθη εἰς δημοσίαν ὁδόν· ναὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς λῃστείας ταύτης οἱ λῃσταὶ μετεχειρίσθησαν τὰ ὅπλα των· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Χρῆστος Ἰωάννου ὅτι αὐτὸς καὶ ἄλλοι τινὲς ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν κατὰ τὴν 2 πρὸς τὴν 3 Ἰανουαρ. 1840 ἔτους εἰς Παραπούγγια νὰ λῃσεύσουν τὸν Ἀθαν. Ῥόκαν καὶ ἕνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ὁ δὲ Χρῆστος Ἰωάννου παρευρέθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λῃσείας ταύτης· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Χρῆστος Ἰωάννου ὅτι ἐν γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας ἐδέχθη ἀντὶ δώρου ἓν χαϊμαλὴ ἀργυροῦν καὶ ἄλλα τινὰ πράγματα, προερχόμενα ἀπὸ τὴν κατὰ τὴν 2 πρὸς τὴν 3 Ἰανουαρ. εἰς Παραπούγγια ἐκτελεσθεῖσαν λῃσείαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀθαν. Ῥόκα· ναὶ ἡ λῃστεία αὕτη ἔγεινε δὶ εἰσχωρήσεως ἐν καιρῷ νυκτὸς· ναὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λῃσείας ταύτης ὁ Ἀθ. Ῥόκας ἐβασανίσθη σωματικῶς διὰ νὰ ἀναγκασθῇ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν του εἰς τοὺς λῃσάς· ναὶ εἶναι ἔνοχοι ὁ Ἰωάννης Κρανιᾶς καὶ Κων. Κοτρόζος ὅτι κατὰ τὴν 15 πρὸς τὴν 16 Μαρτ. 1840 αὐτοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν νὰ λῃσεύσουν εἰς τὸ χωρίον Χώσια τῆς Βοιωτίας τὸν Ἀνας. Κατζιβέλην καὶ ἕνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ὁ δὲ Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κων. Κοτρόζος παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λῃσείας ταύτης· ναὶ ἡ λῃσεία οὕτη ἐξετελέσθη διὰ ῥήξεως τῆς στέγης τῆς κατοικίας τοῦ ῥηθέντος Ἀνας. Κατζιβέλη καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς· ναὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λῃσείας ταύτης ὁ Ἀνασάσ. Κατζιβέλης καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐβασανίσθησαν σωματικῶς διὰ νὰ ἀναγκασθῶσιν ν' ἀνακαλύψωσιν εἰς τοὺς λῃσὰς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν των· ναὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λῃσείας ταύτης ὁ Ἀντ. Κατζιβέλης καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐπληγώθησαν καιρίως παρὰ τῶν λῃστῶν· ναὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λῃσείας ταύτης ὁ Ἀνας. Κατζιβέλης καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐφονεύθησαν παρὰ τῶν λῃστῶν· ναὶ ἡ μελετηθεῖσα πρᾶξις τῆς λῃσείας ἐξετελέσθη δὶ ὑπερβάσεως τῶν τεταγμένων ὁρίων ὡς πρὸς τὰς ἐπιβαρυντικὰς ταύτας περιστάσεις τῶν βασάνων τῆς πληγώσεως καὶ τοῦ φόνου. » Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης οἱ εἰρημένοι Χρῆστος Ἰωάννου Ἰω. Κρανιᾶς καὶ Κων. Κοτρόζος κατεδικάσθησαν διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἰουν. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 55 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν συνέδρων, δυνάμει τῶν ἄρθ. 364 §. 1 καὶ 3, 366 §. 3 169, 288, 57 καὶ 58 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου· Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι εἰς τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον ἀναφέρεται ὅτι ὁ Χρῆστος Ἰωάννου εἶναι κάτοικος Μαυρομμάτι, εἰς δὲ τὰ πρακτικὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν ἀναφέρεται ὅτι εἶναι κάτοικος Θηβῶν, καὶ ἑπομένως λείπει ἡ ταυτότης τοῦ ὑποκειμένου· 2. διότι εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ὑπάρχει ἀντίφασις

εἰς δύο ζητήματα ἀποφασισθέντα καταφατικῶς ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους ἤτοι τὰ ζητήματα 38 καὶ 39, ἐκ μὲν τοῦ πρώτου κηρυττομένου ἐνόχου τοῦ Χρήστου Ἰωάννου ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 364 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου, συγχρόνως διὰ τοῦ ἀντιφατικοῦ ἑτέρου ζητήματος ἐκηρύχθη ἔνοχος ὅτι ἐν γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας ἐδέχθη ἀντὶ δώρου λῃστευθέντα ἀντικείμενα· καὶ ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον ζήτημα ἀκυροῖ τὸ πρῶτον κακῶς ἐφηρμόσθη κατ' αὐτοῦ τὸ ἄρθρ. 364 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου· 3. διότι ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω λόγων ὑπαρχουσῶν ἀκυροτήτων εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν καθὼς καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ ἡ ἐτυμηγορία αὕτη δὲν δύναται κατὰ νόμον νὰ ἦναι ἰσχυρὰ, καθότι δὲν δύναται ἐν μέρει ν' ἀκυρωθῇ καὶ ἐν μέρει νὰ διατηρηθῇ ἰσχυρῶς, καὶ ἑπομένως ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα καὶ διὰ τοὺς τρεῖς καταδικασθέντας.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Χρῆστος Ἰωάννου δικασθεὶς κατ' ἀντιμωλίαν ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι κακουργιοδικῶν, δὲν ἔκαμεν οὐδεμίαν περὶ τῆς ταυτότητός του ἔνστασιν, ἑπομένως ὁ λόγος τὸν ὁποῖον προτείνει ἤδη ὅτι τὸ μὲν ἐγκλητήριον ἔγγραφον τὸν ὀνομάζει κάτοικον Μκυρομμάτι, εἰς δὲ τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων καὶ τὴν καταδικάσασαν αὐτὸν ἀπόφασιν ἀναφέρεται ὡς κάτοικος Θηβῶν δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν· ἐπειδὴ τὰ ζητήματα 38 καὶ 39 ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ὁ αὐτὸς ἀναιρεσείων ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος ἀποβλέποντα δύο διακεκρυμμένας πράξεις δὲν ὑπάρχουν εἰς ἀντίφασιν πρὸς ἄλληλα, διότι διὰ μὲν τοῦ πρώτου ζητήματος ἐκηρύχθη ἔνοχος ὅ ι αὐτὸς καὶ ἄλλοι τινὲς ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν κατὰ τὴν 2 πρὸς τὴν 3 Ἰανουαρ. 1840 εἰς Παραπούγγια νὰ λῃσεύσουν τὸν Ἀθαν. Ῥόκαν καὶ ἕνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ὁ δὲ νῦν ἀναιρεσείων Χρῆστος Ἰωάννου παρευρέθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λῃσείας ταύτης, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου ζητήματος ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι, ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἰδιοτελείας ἐδέχθη ἀντὶ δῶρον ἓν χαϊμαλὶ ἀργυροῦν καὶ ἄλλα τινὰ πράγματα προερχόμενα ἀπὸ τὴν κατὰ τὴν 2 πρὸς τὴν 3 Ἰανουαρ. 1840 εἰς Παραπούγγια ἐκτελεσθεῖσαν λῃσείαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀθ. Ῥόκα· αἱ δὲ πράξεις αὗται δύνανται νὰ συνυπάρξωσιν αὐτοτελῶς·

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος εἶναι μᾶλλον συμπέρασμα ἐξαγόμενον κατὰ τὸν ἀναιρεσείοντα ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ τῶν δύο προμνημονευθέντων λόγων καὶ ὡς τοιοῦτος εἶναι κατὰ τὰ προλεχθέντα ἐπίσης ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Χρήστου Ἰωάννου, κατοίκου Θηβῶν, Ἰω. Κρανιᾶ, κατοίκου Πιναιοῦ καὶ Κωνς. Κοτρόζου ἢ Κότζικα, γεννηθέντος εἰς Ἀλμυρὸν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἰουνίου ε. ε.

ὑπ' ἀρ. 55 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 49.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 27.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Πανάγου Πολυδωροπούλου.

(Αριθ. βιβλ. καταχ. 325.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ἰουλ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Πανάγου Πολυδωροπούλου, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Χ. Ζώτου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Πανάγος Πολυδωρόπουλος κατηγορηθεὶς μεθ' ἑνὸς ἄλλου συγχωρίου του, ὡς ὑπαίτιος τραυμάτων θανατηφόρων, καὶ τραυμάτων μὴ ἐπενεγκόντων νόσον καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα διαρκέσασαν ἔλαττον τῶν 30 ἡμερῶν, καὶ διαταράξεως οἰκιακῆς εἰρήνης γενομένης διὰ βιαιοπραγιῶν, εἰσήχθη δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀρ. 141 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν. Δικασθεὶς δὲ κατὰ τὴν 10 Ἰουν. ε. ε. παρὰ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου ἐκηρύχθη ἔνοχος διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὅτι κατὰ τὴν 14-15 Σεπτεμβ. 1840 ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς εἰσελθὼν βιαίως εἰς τὴν ἐν Φτέρῃ οἰκίαν τοῦ Ἀθαν. Κατζανιώτου διετάραξε τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην αὐτοῦ καὶ ἐτραυμάτισε διά τινος σκαλιστηρίου εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν κοιλίαν τὸν Δημήτ. Θεοδωρόπουλον, στερηθέντα ἐκ τούτου τῆς ζωῆς. Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουν. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 6 ἀποφάσεώς του τὸν ῥηθέντα Πανάγον Πολυδωρόπουλον, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 308 §. 1, 307 §. 1, 201 §. 1 καὶ 109 τοῦ ποιν. νόμου εἰς ἓξ ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι συνταχθεισῶν δύο ἐτυμηγοριῶν παρετέθη εἰς τὰ πρακτικὰ μόνον ἡ δευτέρα. ἐνῷ ἔπρεπε καὶ ἡ πρώτη νὰ ἐγγραφῇ διὰ νὰ γνωσθῇ, ἂν, ὡς εἶχεν, δηλ. ἐλλείψει τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου *δὲν*, δὲν ἦτο σαφὴς πρὸς ὄφελος τοῦ κατηγορουμένου· 2. διότι

οὕτω πῶς ἀσαφοῦς τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ὡς πρὸς τὸ 7. ζήτημα τῶν βαρειῶν αἰκιῶν, οἱ ἔνορκοι ἐπιστρέψαντες εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεών του ἐπανῆλθον εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὁ δὲ προϊστάμενος αὐτῶν ἀνέγνω μόνον τὸ 7. τοῦτο ζήτημα παραλείψαν τὴν ὅλην ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας καὶ οὐσιωδῶς δὲν ἀνέφερον ὅτι κατηρτίσθη κατὰ τὴν νόμιμον πλειονοψηφίαν καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ ἀρθ. 440 τῆς ποιν. δικονομίας· 3. διότι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἡ ἐτυμηγορία δὲν ἀνεγνώσθη παρόντων τῶν ἐνόρκων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐδαφ. 3 τοῦ 441 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας. 4. ὅτι ἀναφέροντος τοῦ κατηγορουμένου ὅτι εἰς κατάσασιν ἀμύνης εὑρεθεὶς ἐπέφερε τὸ θανατηφόρον τραῦμα καὶ γενομένης αἰτήσεως τοῦ νὰ τεθῇ ὡς πρὸς τοῦτο ζήτημα, οἱ σύνεδροι ἀπέρριψαν τὴν αἴτησιν ταύτην κακῶς ἑρμηνεύσαντες τὸ 430 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἐγκληματικὴν δίκην τοῦ ἀναιρεσείοντος συνταχθεισῶν δύο ἐτυμηγοριῶν, ἥτε ἀφορῶσα τὸ σύνολον τῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους προταθέντων ζητημάτων καὶ ἡ εἰς μόνον τὸ 7. ζήτημα ἀποτεινομένη ὑπάρχουσι παρατεθειμέναι εἰς τὰ πρακτικά, ἡ μὲν ὁλόκληρος, ἡ δὲ καθ' ὅσον ἀποβλέπει τὸ 7. αὐτὸ ζήτημα, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι λείπει ἡ τῆς δευτέρας ἐτυμηγορίας παράθεσις δὲν ἀληθεύει·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν δευτέραν ἐτυμηγορίαν προκειμένου λόγου περὶ διασαφήσεως μόνου τοῦ 7. ζητήματος ἐξήρκει ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐτυμηγορίας, ἥτις ἀπέβλεπεν αὐτὸ τοῦτο κυρίως, οὐδὲ διατάσσει ἄλλως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ νόμος τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀναγνώσεως ὁλοκλήρου τῆς ἐτυμηγορίας·

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος ὅτι ἡ ἐτυμηγορία δὲν ἀνεγνώσθη παρόντων τῶν ἐνόρκων ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῶν τῶν πρακτικῶν ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως προκύπτει, ὁ κατηγορούμενος νῦν ἀναιρεσείων, δὲν ἀνέφερε ἰδιαίτερα περιστατικὰ τοῦ ὅτι εὑρέθη εἰς κατάσασιν ἀμύνης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἴδιον περὶ τούτου ζήτημα, τὸ δὲ δικαστήριον ἀπέρριψε ἐντὸς τῶν καθηκόντων του τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου, ὥστε καὶ ὁ δ'. λόγος τῆς ἀναιρέσεως εἶναι ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγίου Πολυδωροπούλου, κατοίκου τοῦ χωρίου Φτέρης τοῦ δήμου Ἐλίκης, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 6 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 28.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Χρυσικοπούλου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 325.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Χρυσικοπούλου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Α. Πετζάλη καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀποφανθὲν διὰ βουλεύματος, ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Ἰω. Χρυσικοπούλου ἐτῶν 45 γεννηθέντος εἰς Κόρινθον, κατοικοῦντος εἰς Τρίκαλα, ξενοδόχου, ὅτι κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1841 ἐκ προθέσεως ἔβλαψε τὸν παρὰ τοῦ Ἰω. Σωτηροπούλου ἐνοικιασμένον ἀμπελῶνα τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Βλάση, κείμενον ἐντὸς τοῦ δήμου Τρικάλων δὶ ἐκκοπῆς καὶ ἐκκριζώσεως 22 κλημάτων, κατὰ παράβασιν τῶν ἄρθρ. 422 καὶ 425 τοῦ ποιν. νόμου, ἀνέπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸν εἰρηνοδίκην Τρικάλων διὰ νὰ δικασθῇ κατὰ τὸν νόμον. Εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου συζήτησιν, ὁ ὑπερασπιςὴς τοῦ κατηγορουμένου ἐπρότεινε κατὰ πρῶτον τὴν ἀκύρωσιν τῶν ἐκθέσεων τοῦ δημάρχου Τρικάλων, καθότι δὲν συνετάχθησαν ἐνώπιον δικαστικοῦ γραμματέως ἢ μαρτύρων ἢ ἄλλου ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ διότι δὲν ἐγνωςοποιήθησαν εἰς τὸν κατηγορούμενον τὰ ὀνόματα τῶν πραγματογνωμόνων, οἵτινες εἶναι ἐξαιρετέοι· ὁ δὲ εἰρηνοδίκης δὶ ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. Ο. ἀπέρριψε τὴν ἔνςασιν ταύτην καὶ προχωρήσας εἰς τὴν συζήτησιν ἐξέδωκεν ἀπόφασιν χρονολογουμένην τὴν 19 Ἰουλ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ ΟΒ'., δὶ ἧς ἐκήρυξεν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τῆς εἰς αὐτὸν προσαφθείσης πράξεως, κατεδίκασεν αὐτὸν, δυνάμει τῶν ἄρθ. 422 §. 5 καὶ 425 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου εἰς δύο ἐτῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δοίκης τλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. Ο. ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναφερομένους λόγους.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀπὸ 20 Ἰουν. ε. ε. ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Χρυσικοπούλου κατὰ τῶν ἀπὸ 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὑπ' ἀρ. Ο καὶ ΟΒ' ἀποφάσεων τοῦ πταισματοδίκου Τρικάλων, διὰ τὸν λόγον ὅτι οὐσῶν ἐφεσίμων τῶν ἀποφάσεων τούτων δὲν ἐδύνατο νὰ προσβληθῶσι διὰ τοῦ τῆς ἀναιρέσεως μέσου πρὶν γενῇ ἔφεσις κατὰ τὸν νόμον·

Ἀκούσαν τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος,
Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 31 Δεκεμβ. 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν Διάταγμα ὑποβάλλει μὲν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν εἰρηνοδικῶν τὰ πλημμελήματα ὅσα ἀφορῶσι βλάβην εἰς δενδροφυτείας καὶ ἄλλα φυτουργήματα, δὲν ὁρίζει ὅμως ὅτι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὁ εἰρηνοδίκης θέλει κρίνει ἀνεκκλήτως ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ τὸ Διάταγμα τοῦτο φέρον ῥητῶς ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης θέλει δικάσει τὰ πλημμελήματα ταῦτα κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοὺς περὶ πταισμάτων, ἕπεται ἀναγκαίως ὅτι αἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαι ἐπὶ τοιούτων πλημμεληματῶν ἀποφάσεις εἶναι ἐφέσιμοι, καθότι ἂν κατὰ τοὺς περὶ πταισματοδικῶν διατάξεις τῆς ποιν. δικονομίας ἡ ἔφεσις συγχωρεῖται ἐν γένει ἅμα κατεγνώσθη ποινὴ κρατήσεως ἢ πρόσιμον 10 δρ., πολὺ μᾶλλον πρέπει νὰ ἦναι αὐτὴ δεκτὴ προκειμένου λόγου περὶ πλημμεληματῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῆς φυλακίσεως· ἑπομένως ἡ προκειμένη ἀπόφασις τοῦ πταισματοδίκου Τρικάλων ἀφορῶσα πλημμελήματα προνοούμενα ἀπὸ τὰ ἄρθ. 422 §. 5 καὶ 425 § 1 τοῦ ποιν. νόμου εἶναι ἐφέσιμος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 359 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ πταίσματι ἀνεκκλήτως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόφασις τοῦ πταισματοδίκου Τρικάλων ἐφέσιμος οὖσα προσβάλλεται κατὰ πρῶτον διὰ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου ὥςε ἡ κατ' αὐτῆς γενομένη ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι κατὰ νόμον ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως, ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Χρυσικοπούλου, κατοίκου Τρικάλων, ἥτι ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 19 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. Ο. καὶ ΟΒ'. ἀποφάσεων τοῦ πταισματοδίκου Τρικάλων, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουλ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 24.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Μαντὼς Μαυρογένη, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Κωνς. Καμπάνη κλπ., κατοίκων Ἄνδρου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 326.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τῆς Μαντὼς Μαυρογένους, κατοίκου προσωρινῶς Ἀθηνῶν, ἀναιρεσειούσης, παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων της δικηγόρων Γ. Ἀθανασίου καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου, διορισθέντος τοῦ πρώτου ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ τοῦ Κωνς. Καμπάνη καὶ Ζανῆ Δαπόντε, κατοίκου Ἄνδρου, ἀναιρεσειβλήτων, τοῦ μὲν πρώτου μὴ ἐμφανισθέντος, τοῦ δὲ δευτέρου παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Ἀργυροπούλου δικηγόρου.

Ἡ Μαντὼ Μαυρογένους ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Κωνς. Καμπάνη ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν, τὴν 28 Μαρτ. 1838, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέθεσεν ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς Νικ. Μαυρογένης, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἀπέθανε, ἐπώλησε πρὸς τὸν Ἀντ. Λ. Νέρην τὸ εἰς τὸ χωρίον Ἀποίκι τῆς Ἄνδρου κτῆμά του, κατὰ τὸ 1808 διὰ γρόσ. 7000, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀντ. Λ. Νέρης ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Νικ. Μαυρογένην μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους, καὶ ἂν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης δὲν ἤθελεν ἐνοχληθῇ ὁ ῥηθεὶς ἀγοραστὴς ἀπό τινα ἔχοντα ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαίωμα προτιμήσεως· ὅτι ἡ συμφωνηθεῖσα τιμὴ δὲν ἐπληρώθη εἰς τὸν πατέρα τῆς ἐναγούσης, ὅτι τὸ κτῆμα εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Κωνς. Καμπάνη, καὶ ἐζήτησε νὰ κηρυχθῇ πᾶσα πώλησις τοῦ μνησθέντος κτήματος ἄκυρος, ὡς μὴ πληρωθέντος τοῦ τιμήματος καὶ νὰ τῆς παραχωρηθῇ τὸ κτῆμα μὲ τοὺς καρποὺς ἐκκαθαρισθησομένους ὑπὸ πραγματογνωμόνων καὶ ὀφειλομένους ἀπὸ τοῦ ἔτους 1808 μέχρι τῆς ἀποδόσεως. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν ἐξέδωκε κατὰ τὴν 22 Δεκεμβ. 1838 τὴν ὑπ' ἀριθ. 383 ἀπόφασιν διὰ τῆς ὁποίας ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς· α. κηρύττει ἄκυρον καὶ διαλελυμένην τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Νικολ. Μαυρογένους πρὸς τὸν Ἀντών. Νέρην πώλησιν τοῦ ἐν Ἀποίκι κτήματος μὲ οἰκίαν, καθὼς καὶ τὰς μετ' ἐκείνην γενομένας πρὸς ἄλλους πωλήσεις τοῦ αὐτοῦ κτήματος· β'. καταδικάζει τὸν νῦν κάτοχον τοῦ κτήματος Κωνς. Καμπάνην ἐξ Ἄνδρου, νὰ παραχωρήσῃ αὐτὸ εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τῆς Μαντὼς Μαυρογένους καὶ ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν τοὺς καρποὺς του

ἢ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων, ἀφ' ἧς ἐπεδόθη εἰς τὸν ῥηθέντα Καμπάνην ἡ περὶ τούτου ἀγωγὴ μέχρι τῆς παραχωρήσεως τοῦ κτήματος. γ'. ἐπιφυλάττεται εἰς τὴν ἐνάγουσαν τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαιτήσεως τῶν προηγουμένων καρπῶν τοῦ κτήματος, παρ' ὧν τινων ἀνήκει. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσε κατὰ τὴν 10 Φεβρουαρίου 1839 ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὁ Κωνς. Καμπάνης διὰ τοῦ υἱοῦ καὶ πληρεξουσίου αὐτοῦ Μιχ. Καμπάνη. Κατὰ τὴν 11 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀνεκοίνωσε τὴν δίκην εἰς τὸν Ζανῆν Δαπόντε καὶ τὸν ἐκλήτευσεν εἰς παρέμβασιν. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἀναγγελέως τῆς δίκης Κωνς. Καμπάνη, ὁ παρεμβαίνων ἐπρότεινεν, ὅτι ὁποῖαι καὶ ἂν ἦναι αἱ ἀπόκρυφοι μεταξὺ τοῦ Ν. Μαυρογένους καὶ Α. Νέρη συμφωνίαι ἀντιβαίνουν εἰς τὴν δημοσίαν πώλησιν τὴν γενομένην μεταξύ των καὶ δὲν δύνανται νὰ βλάψουν τρίτους ἀγοράσαντας καλῇ τῇ πίστει· ὅτι τῆς πρὸς τὸν Α. Νέρην γενομένης πωλήσεως περὶ τὸ 1808 ἔτος δηλ. 30 ἔτη πρὸ τῆς ἀγωγῆς, ὑπάρχει παραγραφή· ὅτι δύνανται ν' ἀποδείξουν ἐπικουρικῶς διὰ μαρτύρων, ὅτι ἡ Μαντὼ Μαυρογένους περὶ τὸ 1820 ἐνήγαγε τὸν Ἀντ. Νέρην πρὸς ἀπότισιν τῆς εἰς τὸν πατέρα της ὀφειλομένης ποσότητος καὶ ἑπομένως δὲν δύναται συγχρόνως νὰ καταδιώκῃ τὸν ἀγοραστὴν πρὸς ἀπότισιν τοῦ τιμήματος καὶ νὰ διεκδικῇ τὸ κτῆμα. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουν. 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 1613 ἀποφάσεώς του διέταξε τὰ ἑξῆς· 1. παραδέχεται τὰς προτάσεις τοῦ Ζανῆ Ν. Δαπόντε εἰς ὃν ἀνεκοινώθη ἡ δίκη, καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ἀπὸ 10 Φεβρουαρ. 1839 ἔφεσιν τοῦ Κωνς. Καμπάνη τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 383 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν· 2. ἀφανίζον τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 28 Μαρτίου 1838 ἀγωγὴν τῆς Μαντὼς Μαυρογένους κατὰ τοῦ Κωνς. Καμπάνη. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἡ Μαντὼ Μαυρογένους διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ ἐφετεῖον ἐξέλαβε μίαν καταπιστευτικὴν κατοχὴν ὡς ἀπαρτίζουσαν τὴν ἀπαιτουμένην, ἵνα ὑπάρχῃ, κατοχὴν εἰς τὴν πώλησιν· ἑπομένως ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸν νόμον τῆς ἑξαβίβλου ἀρ. 1 τίτλ. γ'., καθότι μία κατοχὴ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ διπλῆν ἔποψιν· 2. διότι τὸ ἐφετεῖον ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸ ἀπὸ 20 Αὐγούς. 1808 συμβόλαιον, ἡ ἐσφαλμένη δὲ αὕτη ἑρμηνεία δὲν ἀφορᾷ μόνον εἰς πράγματα, ἀλλ' εἰς κανόνας τοῦ δικαίου, δηλ. εἰς τοὺς νόμους περὶ πωλήσεως, μισθώσεως καὶ κατοχῆς, καθότι τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο περιέχει οὐ μόνον τὴν καταπιστευτικὴν κατοχὴν, τὴν ὁποίαν τὸ ἐφετεῖον ὀνομάζει εἰκονικὴν πώλησιν, καὶ τὴν σχεδιασθεῖσαν καὶ ἀτελῆ μείνασαν πώλησιν τὴν ὁποίαν τὸ αὐτὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησε πλήρη καὶ τελείαν, ἀλλὰ καὶ μίαν μίσθωσιν, καθ' ἣν ἐκ τῆς καλλιεργείας τῶν κτημάτων ὁ καταπιστευθεὶς αὐτὰ ἔμελλε νὰ λαμβάνῃ τὸ ἥμισυ

τῶν καρπῶν καὶ ἥτις συμφωνία καίτοι ὑςέρα καὶ τελευταία τῇ θέσει, εἶναι πρωτέρα ὅμως τῆς ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τῷ χρόνῳ, ὥςε τρεῖς συμφωνίαι ὑπάρχουσαι καὶ ὑφιςάμεναι συγχρόνως, δὲν δύνανταί ποτε νὰ θεωρηθῶσιν οὔτε λογικῶς οὔτε νομικῶς ὡς ἰσχυραὶ καὶ δυνάμενα νὰ ἐνεργηθῶσιν· ἀλλ' ἐπαλλήλως δὲ πάλιν αὗται δὲν ἐνεργήθησαν ἅπασαι, δηλ. μετὰ τὴν μίσθωσιν ἡ πώλησις δὲν ἐγένετο, καθότι νεώτερον συμβόλαιον δὲν ὑπάρχει, καὶ ἄρα παρεβίασε τὸ ἐφετεῖον τὸ ἄρθρ. 810 τῆς πολιτ. δικονομ, καὶ ὡς εἴρηται τὸν ἀνωτέρω νόμον καὶ τὸν ἑπόμενον τῆς ἑξαβίβλου, « ὁ μισθωτικῶς νεμόμενος » οὐδέποτε διὰ πολυχρονίου νομῆς δύναται διςπόσαι τοῦ πράγματος βιβλ. » β'. τίτ. ά. ἀρ. β'. καὶ γ'., ψυχῇ γὰρ μόνη ἀπόλλυμεν, τὴν δὲ προσκτηθεῖ- » σαν τιμὴν δυνάμεθα ψυχῇ φυλάττειν. Εἰ δὲ τὸν ἀγρὸν ὃν ἐγὼ ψυχῇ νέ- » μομαι σὺ κρατεῖς, ἐνὶ ἐγὼ νέμομαι. »

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς πληρεξουσίους τῆς ἀναιρεσειούσης Γ. Ἀθανασίου καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλουν προτείναντας ἐπὶ ἀκροατηρίου καὶ τὸν ἑξῆς λόγον ἀναιρέσεως, ὅτι ὁ Κωνς. Καμπάνης διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισίν του πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου δὲν προκατέβαλε τὸ πρόςιμον τῶν 10 δρχ. εἰς τὸν Β. Ταμίαν, μὴ ὑπαρχούσης δὲ αἰτιολογίας εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν περὶ τοῦ περιςατικοῦ τούτου, ἡ ῥηθεῖσα ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα·

Ἀκούσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ζανῆ Δαπόντε καὶ τὸν εἰσαγγελέα· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαςήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἑρμηνεύσαν ὡς εἶχε τὸ δικαίωμα, τὸ συνταχθὲν κατὰ τὴν 20 Αὐγ. 1808 συλβόλαιον μεταξὺ τοῦ Νικ. Μαυρογένους πατρὸς τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τοῦ Ἀντ. Νέρη, ἐξ οὗ μετεβιβάσθησαν τὰ διεκδικούμενα κτήματα εἰς τὸν ἐναχθέντα Κωνς Καμπάνην, καὶ ἀκολούθως εἰς τὸν Ζανὴν Δαπόντε, ἀναγνωρίζει διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀρ. 1613 ἀποφάσεώς του ὅτι τὸ εἰρημένον ἔγγραφον ἐμπεριέχει ἐκτὸς τῆς εἰκονικῆς πωλήσεως καὶ ἑτέραν τελείαν πώλησιν. Προσέτι δὲ καὶ ἂν ἤθελε λογισθῇ ἐσφαλμένη ἡ παρὰ τοῦ δικαςηρίου γενομένη ἑρμενεία τοῦ εἰρημένου συμβολαίου ἡ ἐσφαλμένη ἐξήγησις τοῦ περιεχομένου τοῦ συμβολαίου δὲν δύναται κατὰ τὸ 810 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ κατὰ τὸ προμνημονευθὲν ἄρθρ. δύναται ν' ἀναιρεθῇ ἡ ἀπόφασις, ὅταν δι' αὐτῆς προσεβλήθησαν κανόνες τοῦ δικαίου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οἱ ἰσχυρισμοὶ ἐφ' ὧν ςηρίζει ἡ ἀναιρεσείουσα τὴν προσβολὴν τῶν κανόνων τοῦ δικαίου ὄντες ὅλως πραγματικοὶ δὲν ὑπάρχουν βεβαιωμένοι εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ὥστε δὲν δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν ἔρευναν αὐτῶν·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν παρακατέθεσε τὸ ἕνεκα τῆς μὴ

ἐμφανίσεώς του, κατὰ τὴν πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμὸν συζήτησιν, πρόσιμον τῶν 10 δρ., καθὸ προταθεὶς κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ προσέτι μὴ συνταχθεὶς ἐγγράφως εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Μαντὼς Ν. Μαυρογένους, διαμενούσης εἰς Ἀθήνας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουν. 1840 ὑπ' ἀριθ. 1613 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καταδικάζει τὴν αἰτήσασαν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . . τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου της Ζανῆ Δαπόντε μετριασθέντα εἰς δραχ. 37 καὶ λεπ. 50.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἰουλ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερῶν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 20.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Χρήστου, Κωνς. καὶ λοιπῶν τέκνων τοῦ ποτὲ Θεοδ. Βλάσση, καὶ τοῦ Δημ. Ν. Περρούκα κλπ., κατοίκων ἁπάντων Ἄργους.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 366.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου, Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντωνίου Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τοῦ παρέδρου Δ. Ν. Φωτίλα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13, 17, 20, 24, 26, καὶ 27 Μαρτ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὰς ἑξῆς αἰτήσεις ἀναιρέσεων μεταξὺ τοῦ Χρήστου, Κωνσταντίνου, Ἰωάννου, Εὐδοκίας καὶ Εὐφροσύνης τέκνων τοῦ ποτὲ Θεοδώρ. Βλάσση κατοίκων Ἄργους, ἀναιρεσειόντων καὶ ἀναιρεσιβλήτων ἐξ ἑνὸς μέρους, ἐμφανισθέντος αὐτοπροσώπως μόνου τοῦ Χρήστου Βλάσση καὶ παρασταθέντων αὐτοῦ τε καὶ τῶν λοιπῶν διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν Π. Ἀργυροπούλου καὶ Α. Πετζάλη δικηγόρων, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Δημητρ. Ν. Περρούκα, ἐνεργοῦντος δὶ ἑαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Εὐδοκίας Ζαΐμη, ἐμφανισθέντος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ μετὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Σ. Τριανταφύλλη καὶ Ἐδουάρδου Μάσσωνος, τοῦ Ἀποσόλ. καὶ Γεωρ. Σ. Περρούκα παρασαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν Π. Καλλιγᾶ καὶ Ἐδουάρδου Μάσσωνος, καὶ τοῦ Π. Πολυδώρου πληρεξουσίου τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἑλένης Σ. Περρούκα παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου, ἁπάντων κατοίκων Ἄργους, ἀναιρεσειόντων ἐπίσης καὶ ἀναιρεσιβλήτων.

Κατὰ τὸ 1793 ὁ Θεόδ. τοῦ Χρήσου Βλασσόπουλος ἀγοράσας παρά τι-

νος Ὀθωμανοῦ τὸ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κορίνθου κείμενον ζευγαλατιὸν Δημηνιὸν καλούμενον ἐξέδωκε τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον. -« Διὰ τοῦ παρόντος γράμματος ἐγὼ ὁ ὑποκάτωθεν ὑπογεγραμμένος ἔσωντας καὶ ἠγόρασα εἰς Βασιλεύουσαν μὲ χέρι τοῦ Ἰω. Κορδία ἓν ζευγαλατιὸν τῆς Ἀσημαγάδενας ὀνομαζόμενον Δημηνιὸν εἰς τὸν Καζᾶ τῆς Κορίνθου κατὰ τὰ συνέτια ὁποῦ ἔχω εἰς χεῖράς μου τῆς ἀγορᾶς καὶ τὴν σήμερον ἐσυμφώνησα μὲ τὸν Κ. Νικολῆ καὶ ἀδέλφια Περρουκαίους ὁποῦ εἰς αὐτὸ τὸ ζευγαλατιὸν νὰ ἀγροικῶνται οἱ ἄνωθεν εἰς τὸ ἥμισυ καὶ μὲ τὸ νὰ ἦναι τὰ σενέτια εἰς ὄνομά μου τοὺς ἔδωκα τὸ παρὸν μου συμφωνητικὸν ὡς ἄνωθεν, ὁποῦ ν' ἀγροικῶνται εἰς τὸ ἥμισυ καὶ τὴν σήμερον ἔλαβα ἀπὸ τοὺς ἄνωθεν Περρουκαίους τὸ ἥμισυ τῆς ἀγορᾶς τοῦ αὐτοῦ ζευγαλατιοῦ γρόσ. 2,200, λέγω δύο χιλιάδας διακόσια, καὶ ἐρχόμενος ὁ Κύρ. Νικ. ἀπὸ Βασιλεύουσαν, κάμνοντες λογαριασμὸν τῶν ὅσων μᾶς ἐκόστισε, κατὰ τὸν λογαριασμὸν ὁποῦ θέλει μὲ σείλη ὁ ἄνω Κορδίας νὰ ἀγροικώμεθα μὲ τὴν εὐγενείαν τους καὶ οὕτω ἔδωσα τὸ παρόν μου εἰς χεῖράς των ὑπογεγραμμένον ἰδιοχεῖρός μου καὶ ἔσω εἰς ἔνδειξιν.—1793 Ἰουλ. 13 Ἄργος. — Θεοδ. Χρήσου Βλασσόπουλος βεβαιόνω.» — Ἀκυρωθείσης ὅμως τῆς πωλήσεως ταύτης ἀπὸ τὰς τότε Τουρκικὰς ἀρχὰς τὸ εἰρημένον χωρίον Δημηνιὸν ἠγοράσθη ἀπὸ τὸν Κιαμήλμπεην ὅσις τὸ παρεχώρησεν εἰς τὸν Θ. Βλάσσην κατὰ τὸ 1816 Ἰουν. 15, οὗτος δὲ ἐξέδωκεν τότε ἕτερον ἔγγραφον ὡς ἐφεξῆς. « Διὰ τοῦ παρόντος ἀποδεικτικοῦ γράμματος τὸ ὁποῖον θέλουσι τὰ μέρη ἵνα ἔχῃ τὸ κῖρος καὶ τὴν ἰσχὺν κατὰ τὸν πλέον ἰσχυρὸν καὶ βάλιδον τρόπον, γίνεται δῆλον ὅ, τι ὁ εὐγενέστατος Κ. Θεοδ. Βλασσόπουλος ἔχων ἀγορασμένον παρὰ τῆς ἐν Κωνσαντινουπόλει Ναϊλὲ Χανούμης μέσον τοῦ Ἀρμπενσόνη καὶ διὰ χειρὸς Ἰω. Κορδία κατὰ τὸ 1793 Ἰουν. 4 ἕνα χωρίον ὀνομαζόμενον Δημηνιὸν ἐντερεσάρισεν εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ χωρίου κατὰ τὰ σενέτια, ἐβασοῦσεν εἰς χεῖράς του τοὺς εὐγενεσάτους Ν. καὶ Σ. Περρούκα λαβὼν παρὰ τῆς εὐγενείας των γρόσ. 2,200 ὁποῦ τόσα ἔφερε τὸ ἥμισυ μέρος διὰ τὸ κόστος ἀγορᾶς καὶ ἔξοδα ἦτον γενομένα, δίδοντες ἀποδεικτικὸν γράμμα τῇ εὐγενείᾳ των σημειούμενον τὴν 13 Ἰουνίου 1793, ἐπειδὴ δὲ καὶ αὕτη ἡ ῥηθεῖσα ἀγορὰ ἔμεινεν ἄκυρος διὰ ψευδεῖς προτάσεις τῆς Ναϊλὲ χανούμης χάνοντες ἡμεῖς ὅλον τὸ ἐμπόριον ἀγορᾶς καὶ ἔξοδα καὶ ἔχοντες τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὸ ἀποκτήσωμεν, ἐκινήθημεν διαφόρως ὥστε ἐξοδεύσαμεν χωρὶς νὰ κατορθώσωμεν τί· εὑρέθημεν λοιπὸν ἀναγκασμένοι εἰς τὸ νὰ τὸ συναγοράσωμεν διὸ καὶ παρεκαλέσαμεν τὸν ἐνδοξομεγαλοπρεπέστατον Κιαμήλμπεην Ἐφέντην Νουρημπεζαδὲν κάμνοντες τοῦτο διὰ περισσοτέραν καουτέλαν μας ἵνα παρουσιασθῇ ὡς ἀγοραστὴς ἡ ἐνδοξότης του καὶ οὕτως ἠγοράσθη ἐκ μέρους του κατὰ τὸ 1816 Ἰουν. 15 κατὰ τὰ σενέτια ὁποῦ βαστῶ εἰς χεῖράς μου, θεωρήσαντες λοιπὸν καὶ ἐκκαθαρίσαντες κάθε λογαριασμὸν παλαιόν τε καὶ νέον κόστους καὶ ἐξόδων δηλ.

ἀγορᾶς καὶ ὅσα ἄλλα ἠκολούθησαν ἄχρι τῆς σήμερον εἰς οἰκοδομὴν μύλου καὶ εἰς ἄλλα λοιπὰ, τὰ ὁποῖα τάζω καὶ ὑπόσχομαι ὅτι ἐξοδεύθησαν διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν φέρει τὸ ἓν δεύτερον τοῦ μέρους τῶν γρόσια τριάντα δύο χιλιάδας τὰ ὁποῖα μοῦ ἐμετρήθησαν σήμερον σῶα καὶ ἀνελλειπῆ, διὰ νὰ ἦναι δὲ εἰς ὄνομά μου ὅλα τὰ ἀναγκαῖα γράμματα πρὸς διαφέντευσιν καὶ διαφύλαξιν τοῦ αὐτοῦ χωρίου δηλ. σενέτια, ταπία, παλαιὰ καὶ νέα, συμφωνίαι μεταξὺ σπαΐδων καὶ μεταξὺ τῶν ὅσων ἔδοτα προλαβόντως εἰς διαφόρους τόπους καὶ ἔβαλαν ταφίδα μεσακὴν, κατὰ τὰ σενέτια καὶ συμφωνίαν μεταξύ των ἔχω, ἐνέχονται ἡ εὐγενεία των εἰς τὸ ἓν τέταρτον ὅσης σταφίδος ἐβάλθη, καθότι τὰς μεσὰς βαλμένας ταφίδας τὰς ἐξουσιάζουσιν ὅσοι τὰς ἔβαλαν τὰς δὲ ἄλλας ἐγὼ καὶ οἱ Κύριοι Νικ. καὶ Σωτήριος Περρούκας, ἐκτὸς εἴκοσι πέντε τρεμμάτων τόπος ὁποῦ ἐχαρίσθη τῷ Σταύρῳ Νικολάου, πλησίον τῆς ἐκκλησίας μὲ ἄδειαν τοῦ νὰ λάβῃ σταφίδα πρὸς ἀποπληρωμὴν τῶν κόπων του, δίδω εἰς χεῖρας τῆς εὐγενείας των τὸ παρὸν γράμμα δυνάμει τοῦ ὁποίου γίνονται οἱ προρρηθέντες Κύριοι Νικ. καὶ Σωτήριος Περρούκας κύριοι καὶ καθολικοὶ ἐξουσιασταὶ εἰς ὅλον τὸ ἥμισυ διὰ νὰ τὸ κάμουν ὡς θέλουν καὶ βούλονται αὐτοὶ καὶ οἱ κληρονόμοι των εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, διὸ καὶ βεβαιοῦται τῇ ἰδίᾳ μου χειρὶ καὶ ἐμμαρτυροῦται παρὰ τῶν κάτωθεν ἀξιοπίστων μαρτύρων πρὸς ἔνδειξιν ἀληθείας, μὲ προσθήκην ὑποσχέσεώς μου ὅτι εἰς κάθε των ζήτησιν νὰ δίδω τῇ εὐγενείᾳ των τὰ ἀναγκαῖα ταπία καὶ σενέτια διὰ καουτέλαν των Ἄργος 1818. 10 Ἰουν. Θεοδωράκης Βλασσόπουλος βεβαιῶ τὰ ἄνωθεν.» Μετὰ ταῦτα ἀφοῦ ἐτελεύτησεν ὅ,τε Νικ. καὶ Σωτήρ. Περρούκας καὶ ὁ Θεοδωράκης Βλάσσης, ὁ Χρῆστος Βλάσσης υἱὸς τοῦ Θεοδωράκη κατὰ τὸ ἔτος 1828 Μαΐου 12 διεύθυνε πρὸς τὸν Δ. Περρούκα υἱὸν τοῦ Νικολῆ, σημείωσιν τῶν εἰσοδημάτων, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χωρίον Δημηνιὸν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν, ὁ δὲ Δ. Περρούκας εἰς ἀπάντησιν διεμαρτυρήθη κατ' αὐτοῦ διὰ τὴν δεκαετῆ κατανράτησιν τοῦ μέρους του εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κτῆμα κτλ., ὁ Χρῆστος Βλάσσης ἀναφερθεὶς πρὸς τὸν ἔκτατον ἐπίτροπον Ἀργολίδος ἐζήτη νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Δ. Περρούκας εἰς τὸ νὰ καθυποβάλλωσι τὴν διαφορὰν των εἰς αἱρετοὺς κριτὰς, ἀνεφέρθη ὡσαύτως εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ὁ Δ. Περρούκας ζητῶν νὰ εὑρῇ ὑπὸ τὴν σφραγίδα τῆς Κυβερνήσεως ὅλον τὸ εἰσόδημα τοῦ διαφιονεικουμένου κτήματος, ἕως ὅτου ἀποφασισθῇ ἡ ὑπόθεσις εἴτε δι' αἱρετῶν κριτῶν ἢ ἄλλως πῶς. Διάφορα ἔγγραφα διεμοίφθησαν μεταξὺ τῶν εἰρημένων Χ. Βλάσση καὶ Δ. Περρούκα ἐνώπιον τῆς ἐπαρχιακῆς δημογεροντίας Ναυπλίας περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν αἱρετῶν κριτῶν, ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις μείνασα ἐκρεμὴς ὁ Δ. Περρούκας διεμαρτυρήθη κατὰ τοῦ Βλάσση εἰς τὴν προσωρινὴν διοίκησιν Ναυπλίας. Τέλος συζητθέντων τῶν δικαστηρίων ὁ Δ. Περρούκας κατὰ τὸ 1829 Ἰουλίου 4ῳ ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Ἄργους τὸν Χρῆστον Βλάσσην, τοὺς

ἀδελφούς του καὶ λοιποὺς κληρονόμους τοῦ πατρός των Θεοδ. Βλάσση καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ὅτι τὸ ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1818 ἔγγραφον τοῦ Θ. Βλάσση καὶ ὁ ἀπὸ 12 Μαΐου 1824 λογαριασμὸς μὲ ἐπιστολὴν τοῦ Χρήστου τὰ ὁποῖα μόνον ἐπεσύναψεν, ἀποδεικνύουν ἀναντιῤῥήτως ὅτι τὰ ἀκίνητα τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τὸ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Κορίνθου κείμενον χωρίον Δημηνιὸν κατακρατούμενα παρανόμως παρὰ τῶν τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ Θ. Βλάσση, Χρήστου καὶ λοιπῶν ἀνήκουν ἐξ ἡμισείας εἰς αὐτὸν (τὸν Δ. Περρούκα) κατὰ πατρικὴν κληρονομίαν, ὡς ἰδιοκτησία ἀναμφισβήτητος καὶ ὡμολογουμένη ἀπὸ τοὺς ῥηθέντας Κυρίους δι' ἰδίων αὐτογράφων ἐγγράφων των, ἐξητήσατο παρὰ τοῦ εἰρηνοδικείου ἵνα προσκαλέσῃ τοὺς ῥηθέντας Χ. Βλάσσην καὶ λοιποὺς κληρονόμους τοῦ Θ. Βλάσση καὶ τοὺς προτείνῃ διὰ νὰ συμβιβάσῃ εἰρηνικῶς τὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐξεναντίας δὲ νὰ παραπέμψῃ τὴν ἀπαίτησίν του ταύτην μετὰ τῶν ἐπισυνημμένων ἐγγράφων καὶ τὰς ἀκολούθους πράξεις του πρὸς τὸ πρωτόκλητον δικαστήριον τοῦ τμήματος τῆς Ἀργολίδος διὰ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῶν ἀκολούθων κεφαλαίων· 1. διὰ τὴν πραγματικὴν παραίτησιν τοῦ ἡμίσεως μέρους τῶν ὑποσατικῶν ὅσα ἐμπεριέχονται εἰς τὸ εἰρημένον κτῆμά των Δημηνιὸν κείμενον κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κορίνθου δηλ. χωραφίων, ᾳφίδων, ἀμπελίων, μύλων, περιβολίου καὶ παντὸς ἄλλου πράγματος· 2. διὰ τὴν διαίρεσιν τῶν εἰρημένων ὑποσατικῶν, δ' ἐπιτηδίων ἐκτιμητῶν ἐκλελεγμένων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ εἰς περίσασιν ἀσυμφωνίας τούτων ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ διαιρέσωσι οὗτοι τὰ εἰρημένα ὑποσατικὰ εἰς δύο ὅμοια μερίδια ἐκτάσεως καὶ τιμῆς, καὶ ἔπειτα τὸ ἴδιον δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ διὰ τῶν κλήρων τὸ ἀνῆκον μερίδιον ἑκάστου μέρους· 3. διὰ τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν δικαιωμάτων τὰ ὁποῖα ἀναλογοῦσιν εἰς τὸν Δ. Περρούκαν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων ὅσα ἐσύναξαν οἱ εἰρηνεύοι Χρ. Βλάσσης καὶ λοιποὶ παρὰ τοῦ εἰρημένου συντροφικοῦ κτήματος Δημηνιοῦ ἀπὸ τὸ 1818 μέχρι σήμερον μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἰδίου διὰ νὰ θέσωσιν ἤδη ὑπὸ μεσέγγυον εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον τοῦτο τὸ ἀνάλογον μέρος τοῦ Δ. Περρούκα ἀφ' ὅσα καταγράφονται εἰς τὸ κατάστιχον 12 Μαΐου 1828 καὶ ὅσα ἐτοιμένως ἐσύναξεν ἀπὸ τὴν ἄνω ἐποχὴν μέχρι σήμερον· 4. διὰ νὰ θέσῃ ἐν ταυτῷ τὸ εἰρηνοδικεῖον τοῦτο χωρὶς ἀναβολὴν ὑπὸ ἐπίσημον μεσέγγυον τοὺς ἄρτι συναχθησομένους καρποὺς τῶν ᾳφίδων, ἀμπελώνων, καὶ χωραφίων ὅλων, καθὼς καὶ τὰ ἐνοίκια τῶν μύλων καὶ περιβολίου πρὸς ἀσφάλειαν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Δ. Περρούκα καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ νὰ ἐκδώσῃ τὰς ἀναλόγους διαταγὰς πρὸς τοὺς κληρονόμους Βλάσση καὶ τοὺς Σέμπρους διὰ νὰ μὴ κάμωσιν ἔναρξιν τοῦ τρύγους τῶν σταφίδων καὶ ἀμπελώνων χωρὶς νὰ ἦναι παρὼν ὁ ἐπιτρόπος τοῦ Δ. Περρούκα καὶ εἷς ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ προσωρινοῦ διοικητοῦ Κορινθίας διὰ νὰ ἐπιστατήσουν ὁμοῦ εἰς τὴν σύναξιν τῶν καρπῶν, νὰ τοὺς θέσωσιν εἰς ἀποθήκην ἐν καθαρῷ καταστίχῳ

καὶ νὰ τὴν φυλάττωσιν ἑκάτερα τὰ μέρη ὑπὸ τὰς σφραγίδας των μὲ τὴν ἀπαιτουμένην ἀσφάλειαν, ἕως ὅτου τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀποφασίσῃ τὸ δίκαιον καὶ νὰ ἐνοικιάσωσιν ἐπὶ δημοπρασίᾳ τοὺς μύλους καὶ τὰ περιβόλια διὰ λογαριασμὸν τῆς συντροφίας ὑποχρεοῦντες τοὺς ἐνοικιαστὰς νὰ θέσωσι τὰ καταβληθησόμενα χρήματα ὑπὸ μεσέγγυον εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐκδίδον ἤδη συνάμα καὶ τὰς ἀναλόγους προσκλήσεις του πρὸς τὸν προσωρινὸν διοικητὴν τῆς Κορινθίας διὰ τὴν ἀποστολὴν ἑνὸς ὑπαλλήλου του ὀφείλοντες νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ εἰρημένα χρέη διὰ τὴν εὐταξίαν καὶ ἀσφάλειαν· ὁ εἰρηνοδίκης μὴ λαβὼν ἀπολογίαν ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν Βλάσσῃ κατὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινοποιηθείσης αἰτήσεως τοῦ Περρούκα, διεύθυνε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πρωτόκλητον Ἀργολίδος τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε πολλὰς προδικαστικὰς ἀποφάσεις ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων. Δύο δὲ ἐκ τῶν ἀποφάσεων τούτων αἱ ἀφορῶσαι τὴν περὶ παρουσιάσεως Τουρκικῶν τινῶν ἐγγράφων αἴτησιν τοῦ Δ. Περρούκα, ἐξεκαλέσθησαν ὑπὸ τῶν Βλάσσιδων ἐνώπιον τοῦ τότε ἀνεκκλήτου. Τὸ δὲ δικαστήριον ἐκεῖνο ἀφοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 173 ἀποφάσεώς του διέταξε τὴν ἐκ μέρους τῶν Βλάσσιδων παρακατάθεσιν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἐγγράφων διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 229 μεταγενεστέρας ἀποφάσεώς του ἀνήρεσε τὴν ὑπ' ἀρ. 1309 πρᾶξιν τοῦ πρωτοκλήτου τῆς Ἀργολίδος καὶ πᾶσαν ἄλλην κατ' ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἐκδοθεῖσαν. Μετὰ ταῦτα διὰ τὸν ἐπισυμβάντα τότε νέον δικαστικὸν ὀργανισμὸν ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη ἀπὸ τὸ τῆς Ἀργολίδος εἰς τὸ τῆς Κορινθίας πρωτόκλητον δικαστήριον ἔνθα ἔκειτο τὸ διαφιλονεικούμενον κτῆμα. Τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο μετὰ διαφόρους προδικαστικὰς πράξεις ἐξέδωκεν ἐπὶ τῆς οὐσίας τὴν ἀπὸ 1 Ἰουλ. 1831 ὑπ' ἀρ. 29 ἀπόφασίν του δι' ἧς ἀπεφήνατο τὰ ἑξῆς· «Ἀπὸ τὸ ἥμισυ τοῦ χωρίου Δημηνιοῦ κατὰ τὰ ὅρια τὰ εἰς τὰ ἐπίσημα Τουρκικὰ ἔγγραφα καταγεγραμμένα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἀπὸ τὸ Σέτι τῶν συνόρων τοῦ Λαλουτίου, ἀπὸ τὸ ἄλλο βράχος τοῦ Μελησίου, ἀπὸ τὸ τρίτον πεζαλιον καὶ ἀπὸ τὸ τέταρτον ἀπὸ τὸ δένδρον Ζεκοὺμ τὸ ἐντὸς τῶν σχίνων εἰς τὰς γαίας τοῦ Κιάτου, καὶ κατάτινα μέρη ἀπὸ τὴν μεγάλην ὁδὸν τὴ φέρουσαν ἀπὸ τὰς γαίας τοῦ Τσαφέραγα καὶ τῶν Τερβεναγαζαδέων εἰς τὸ Καπανδρίτι, ἀναγνωρίζεται καὶ ὑπάρχει δυνάμει τοῦ ἐγγράφου 10 Ἰουν. 1818 κοινὴ καὶ ἀδιαίρετος ἰδιοκτησία ὅλων τῶν κληρονόμων τοῦ ποτὲ Νικ. καὶ Σωτηρίου Περρούκα κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ πρὸ τοῦ ἐγγράφου τούτου δ δ μέρους εἰς τοὺς σταφιδοφυτευτὰς τόπου καὶ τῶν εἰς τὸν Κ. Σταῦρον Νικολάου χαρισθέντων 25 στρεμμάτων καὶ τοῦτο χωρὶς βλάβην τῶν δικαίων λόγων καὶ ἀγωγῶν τρίτων προσώπων διὰ τὰ ὁποῖα μένουσι τὰ πράγματα καθὼς τώρα εὑρίσκονται, καὶ χωρὶς βλάβην ὁπωσοῦν τῶν ἐνδεχομένων δικαίων καὶ ἀγωγῶν τῶν κληρονόμων Περρούκα κατ' αὐτῶν· β'. ἡ διαίρεσις τοῦ χωρίου Δημηνιοῦ θέλει γενῆ εἰς δύο ἴσα μέρη ἐκτάσεως καὶ ποιότητος γῆς καὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἄλλων κτημάτων

εἰς τὰ ῥηθέντα ὅρια παρ' ἀμερολήπτων ἐμπείρων καὶ τιμίων δοκιμαστῶν ἐκλεχθησομένων κατὰ τὸ 11 κεφ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἅμα μείνῃ ὁριστικὴ ἡ ἀπόφασις καὶ ἀποδείξῃ ὁ Κ. Δ. Περρούκας ποῖον μέρος συμφερόντων ἔχει ἢ ἀποστάνει νομίμως εἰς τὸ κληρονομικὸν τοῦτο ἀγρόν, διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἐπιβάλλον μέρος του προσωπικῷ δικαίῳ ἢ διὰ νομίμου παραστάσεως ἄνευ βλάβης τῶν δικαίων καὶ τῶν λοιπῶν συγκληρονόμων του, ὧν ἔχοντων ἕν τοῦ αὐτοῦ κλήματος ἴσον δικαίωμα μὲ αὐτόν· γ'. διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ἅμα μείνῃ ὁριστικὴ ἡ παροῦσα ἀπόφασις θέλουν δώσει οἱ ἀνήλικοι ἀδελφοὶ Βλάσση καὶ οἱ Ἰω. Γ. Βλασσόπουλος καὶ Σπυρ. Σ. Ἠλιοτόπουλος κηδεμόνες τῶν ἀνηλίκων Βλάσση πρὸς τὸν ἐνάγοντα Δημ. Περρούκαν καὶ λεπτομερῆ λογαριασμὸν ὅλων τῶν εἰσοδημάτων καὶ ἐξόδων τοῦ ὅλου συντροφικοῦ χωρίου Δημηνιοῦ ἀπὸ τὸ 1818 ἔτος Ἰουν. 10 μέχρι τῆς 25 Ἰουλ. τοῦ 1829 καὶ ἀπὸ τοῦ 1829 ἔτους μέχρι τῆς σήμερον καὶ ἂν ἐπιμείνωσι περεταίρω κατακρατοῦντες ἀδίκως τὸ εἰς τὸ Δ. Περρούκαν ἀνῆκον μέρος ἐκ τοῦ ἡμίσεως τοῦ χωρίου Δημηνιοῦ μέχρι τῆς πραγματικῆς παραιτήσεώς του, ὡς κάτοχοι κακῆς πίστεως λογαριασμὸν μόνον εἰσοδημάτων καὶ μόνον τῶν ἀναγκαίων ἐξόδων διὰ νὰ λάβῃ ἐξ αὐτῶν μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν τὸ ὁποῖον μέρος ἤθελεν ἀποδείξῃ ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτὸν προσωπικῷ δικαίῳ ἢ διὰ νομικῆς παρασάσεως ἐννοουμένης πάντοτε τῆς κακῆς πίστεως τῶν Βλάσσιδων καὶ κηδεμόνων μόνον ὡς πρὸς τὸν Δ. Περρούκαν καὶ τὴν ἐξάδελφην του Ἑλένην οἵτινες δὲν διέκοψαν τὴν δίοδον τῆς δίκης ἀπὸ τῆς 25 Ἰουλίου 1829 καίτοι ἤθελεν ἐνδυθῇ ἀκολούθως ὁ Κ. Δ. Περρούκας μὲ χαρακτῆρα νομίμου παρασάσεως ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν συγκληρονόμων διαφυλαττομένου εἰς αὐτὸν τοῦ δικαιώματος νὰ προβάλῃ ὅσας νομίμους ἐξαιρέσεις καὶ ἀποδείξεις ἤθελε νομίσῃ ἀναγκαίας κατὰ τῶν παρουσιασθησομένων λογαριασμῶν· δ'. ἐπικυροῦνται ὅσα μεσέγγυα ἔθεσεν ὁ Δημήτρ. Περρούκας ἐπὶ τῶν καρπῶν τοῦ χωρίου Δημηνιοῦ καὶ τοῦτο χωρὶς βλάβην τοῦ δικαίου καὶ ἀγωγῶν τρίτων προσώπων καὶ διαφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος εἰς τοὺς Βλάσσιδες νὰ ζητήσουν ἀποζημίωσιν δ' ὅσας ζημίας καὶ ἔξοδα ἤθελον ἀποδείξει ἐν καιρῷ προελθούσας καὶ προερχομένας εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἐπιβληθέντων μεσεγγύων ὡς πρὸς τὰς νομίμους ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνάγοντος· ε'. ἐπικυροῦνται καὶ διαμένουν εἰς ὄφελος τοῦ ἐνάγοντος αἱ εἰς τὸ πρῶτον ἀνέκκλητον προσαχθεῖσαι δύο ἐγγυήσεις τοῦ Κ. Δ. Βώκου Μιαούλη διὰ τῶν ἀναφορῶν του τῆς 13 καὶ 16 Αὐγ. 1830 ἡ μὲν μία διὰ εἴκοσι καὶ μίαν χιλιάδας λίτρας παλαιὰς ταφίδος, ἡ δὲ ἄλλη διὰ τριάντα ὀκτὼ χιλιάδας ἐννεακοσίας σαράντα πέντε λίτρας νέας ἀντὶ τῶν μὴ εὑρεθεισῶν 45,000 παραδεχθεῖσαι ἀμφότεραι διὰ πράξεων ὑπ' ἀρ. 225 καὶ 226· ς'. ἐπικυροῦται καὶ διαμένει ἡ ἐγγύησις τοῦ Κωνσ. Δημητριάδου διὰ 500 μπότζας κρασί· ζ'. τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τίθενται εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη κατὰ τὸ παρ'

ἑκάστου ἄχρι τοῦδε πληρωθὲν ποσόν· ἡ. τὸ δικαίωμα τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ ἡμίσεως τοῦ χωρίου Δημανιοῦ κατὰ τὴν γενησομένην ἐκτίμησιν παρ' ἐπιτηδείων δοκιμασῶν τίθεται εἰς βάρος τῶν ἐνηλίκων καὶ ἀνηλίκων ἀδελφῶν Βλάσσιδων. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν ἀμφότερα τὰ μέρη, ὁ μὲν Δ. Περρούκας διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλ. 1831 ἐφέσεώς του εἰσαχθείσης εἰς τὸ ἔκκλητον τῆς Πελοποννήσου τὴν 17 τοῦ ἰδίου μηνὸς, ὁ δὲ Χρῆστος, Κωνσταντῖνος, Ἰωάννης καὶ Νικ. Βλάσσης καὶ οἱ κηδεμόνες τῶν ἀνηλίκων Βλάσσιδων ἐπίσης διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλ. 1831 ἐφέσεώς των εἰσαχθείσης τὴν 21 τοῦ ἰδίου μηνὸς, ἕνεκεν ὅμως τῆς ἐπισυμβάσης μεταβολῆς καὶ παύσεως τῶν δικαστηρίων ἡ ὑπόθεσις ἔμεινεν ἐκκρεμὴς μέχρι τῆς συστάσεως τῶν ἐνεστώτων, ὅτε κατὰ τὴν 6 Μαΐου 1835, ὁ μὲν Δημήτ. Περρούκας ἐνέγραψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ὁ δὲ πληρεξούσιος δικηγόρος τῶν ἀδελφῶν Χρήστου, Κωνσταντίνου καὶ Ἰωάννου καὶ λοιπῶν Βλάσσιδων ἐκοινοποίησε πρὸς τὸν εἰρημένον Δ. Περρούκαν δικόγραφον περιέχον τοὺς λόγους τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 29 ἀποφάσεως τοῦ πρωτοκλήτου Κορινθίας καὶ διαφόρους ἄλλας αἰτήσεις κατὰ τῶν ἀντιδίκων του. Ὁ Γεώργιος, Ἀπόστολος καὶ Ἑλένη ἀδελφοὶ Σ. Περρούκα ἐζήτησαν νὰ παρεμβοῦν εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν δίκην τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 25 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἴτησίν των διότι οἱ παρεμβάντες δὲν προσετέθησαν μόνον εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ Δ. Περρούκα ἀλλ' ἔκαμαν καὶ νέας προτάσεις, ἀφοῦ ὅμως οἱ παρεμβάντες συμμορφωθέντες μὲ τὸν νόμον ἐζήτησαν νὰ προσεθῶσι καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν ὁμοδίκων των Δ. Περρούκα, τὸ δικαστήριον παρεδέχθη τὴν αἴτησίν των διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 48 ἀποφάσεώς του Οἱ Περρούκα μετὰ ταῦτα ἐζήτησαν νὰ ἐξετασθῶσι διάφοροι μάρτυρες διὰ νὰ ὁμολογήσωσι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἀφορώντων τὰ εἰς τὸ ὑπόλοιπον κτῆμα πραγματικὰ δικαιώματα τοῦ Δ Περρούκα καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοδίκων του, τὸ δικαστήριον ὅμως διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 51 ἀποφάσεως ἀπεφήνατο ἀπαράδεκτον ὡς προδικαστικὸν ζήτημα τὴν αἴτησιν ταύτην καὶ παρέπεμψεν αὐτὴν εἰς τὴν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως τάξιν της, οἱ Περρούκα ἐζήτησαν πρὸς ἔτι τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ δικαστοῦ Βασ. Κουρουτοπούλου, τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 45 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἴτησίν των διότι δὲν ἐπροτάθη ἐν καιρῷ καὶ διότι οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως δὲν ἦτο προσηκόντως βεβαιωμένοι. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 21 Φεβρουαρ. 1839 οἱ διάδικοι ἐνεφανίσθησαν ἐν μέρει προσωπικῶς καὶ ἐν μέρει διὰ πληρεξουσίων καὶ συμφώνησαν νὰ προοδεύσῃ ἡ συζήτησις ὅλης τῆς δίκης, ἀνέγνωσαν ἐν μέρει τὰς προτάσεις των, τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 7 Αὐγ. 1839 ὑπ' ἀρ. 180 ἀποφάσεώς του ἀπεφήνατο τὰ ἑξῆς. « Παραδέχεται ἐν μέρει τὰς ἐφέσεις καὶ προτάσεις τῶν τε Δ. Περρούκα καὶ Εὐδοκίας Ν. Περρούκα καὶ Ἀπο-

ςόλου Γεωργίου καὶ Ἑλένης Σ. Περρούκα, καὶ τῶν Χρήςου, Ἰωάννου, Κωνσταντίνου, Εὐδοκίας καὶ Εὐφροσύνης Θ. Βλάσση καὶ κηρύττον ἰσχυρὸν τὸ ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, ἐκτὸς ὡς πρὸς τοὺς ἤδη διαδίκους Ἰωάννην, Κωνςαντῖναν, Εὐδοκίαν καὶ Εὐφροσύνην, ἀδελφοὺς Βλάσση, καθόσον ἀφορᾷ τὰς ἰδιαιτέρας μερίδας των, εἰς τὰς κατὰ τὴν εἰρημένην ἐποχὴν εὑρισκομένας εἰς τὸ διαφιλονεικούμενον χωρίον Δημηνιὸν γυμνὰς γαίας καὶ κηρύττον ἐπίσης ἰσχυρὰ ὅλα τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα ἔγγραφα, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ δικαςήριον ἐστήριξε τὴν παραδοχὴν τῶν προτάσεων τοῦ Δ. Περρούκα, μεταρρυθμίζει τὴν ἀπὸ 1. Ἰουλ. 1131 καὶ ὑπ' ἀρ. 29 ἀπόφασιν τοῦ ποτὲ πρωτοκλήτου δικαςηρίου τῆς Κορίνθου, καὶ ἀντὶ τῶν δι' αὐτῆς ἀποφασισθέντων διατάττει τὰ ἑξῆς· 1. νὰ παραχωρηθῇ ἐκ τοῦ διαφιλονεικουμένου χωρίου Δημηνιοῦ ἀπὸ ὅλους τοὺς εἰρημένους ἀδελφοὺς Βλάσσιδας εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ Δ. Περρούκα καὶ Εὐδοκίας Ν. Περρούκα καὶ Ἀποςόλου, Γεωργ. καὶ Ἑλένης Σ. Περρούκα τὸ ἥμισυ ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς 10 Ἰουν. 1818 ἐμπεριεχομένων εἰς τὸ εἰρημένον χωρίον φθαρτῶν κτημάτων, ἤτοι ἀχουρίου, οἰκίας τῶν γεωργῶν, λειμονοκήπου, νερομύλου, κήπου μὲ δένδρα, ἀλωνοτόπων, καὶ φυτειῶν ςαφιδαμπέλων ἐκτὸς τῶν λεγομένων παλαιῶν ςαφιδαμπέλων συνισταμένων ἐκ στρεμμάτων 35 3/4 τὰς ὁποίας ἠγόρασεν ὁ Θ. Βλάσσης ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Δερμοπούλους καὶ αἵτινες κηρύττονται χωρὶς ἡ ἰδιοκτησία τῶν κληρονόμων τοῦ αὐτοῦ Θ. Βλάσση· 2. νὰ παραχωρηθῇ ἐπίσης πρὸς τοὺς εἰρημένους Περρούκα ἀπὸ τὸν Χρῆςον Βλάσσην προσέτι τὸ ἥμισυ τοῦ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντος μεριδίου ἀπὸ ὅλα τὰ λοιπὰ κτήματα τοῦ εἰρημένου χωρίου κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1818 ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου· 3. νὰ παραχωρηθῇ ἐπίσης πρὸς τοὺς εἰρημένους Περρούκα ἀπὸ ὅλους τοὺς εἰρημένους Βλάσσιδας προσέτι τὸ ἥμισυ τοῦ εἰς τὸν ἤδη ἀποθανόντα καὶ παρ' αὐτῶν κληρονομηθέντα Νικ. Βλάσσην ἀνήκοντος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, μεριδίου ἀπὸ ὅλα τὰ λοιπὰ κτήματα τοῦ εἰρημένου χωρίου· 4. νὰ ἐξαιρεθοῦν ἀπὸ τὴν γενησομένην ταύτην παραχώρησιν αἱ εἰς τοὺς ἐμφυτευτὰς δοθεῖσαι κατὰ κυριότητα λόγῳ ἐμφυτεύσεως γαῖαι μέχρι τῆς 25 Ἰουλ. 1829 ἐποχὴν τῆς ἀγωγῆς τοῦ Περρούκα· 5. πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν προηγουμένων κεφαλαίων νὰ γίνῃ δικαστικὴ διανομὴ συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 109 καὶ ἑπόμενα τῆς πολιτ. δικονομίας, τοῦ κατὰ τὴν Κόρινθον διαφιλονεικουμένου χωρίου Δημηνιοῦ, κειμένου ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπισήμων Ὀθωμανικῶν τῆς πρὸς τὸν Θ. Βλάσσην ἐκ μέρους τοῦ Κιαμήλμπεη γενομένης παραχωρήσεως μεταξὺ τῶν ὁρίων ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τὸ Σέτι τῶν συνόρων τοῦ Λαλιοτίου, ἀπὸ τὸ ἕτερον βράχος τοῦ Μηλησίου, ἀπὸ τὸ τρίτον παράλιον καὶ ἀπὸ τὸ τέταρτον τὸ δένδρον Ζακοὺμ (ξυλοκερατιὰν) τὸ ἐντὸς τῶν σχίνων εἰς τὰς γαίας τοῦ Κιάτου καὶ κατά τινα μέρη ἀπὸ τὴν μεγάλην ὁδὸν τὴν φέρουσαν ἀπὸ

τὰς γαίας τοῦ Τζαφέραγα καὶ τῶν Δερβεναγαζαδέδων εἰς τὸ Καπανδρίτι· 6. καταδικάζει τοὺς εἰρημένους ἀδελφοὺς Β άσση ν' ἀποδώσωσιν ἕκαστος κατὰ τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν ἀναλογίαν του εἰς χρήματα πρὸς τοὺς εἰρημένους Περρούκα τὸ ἀντίτιμον τῶν συναχθέντων καθαρῶν καρπῶν ἀπὸ τὴν 20 Νοεμβρ. 1820 μέχρι τῆς ἀγωγῆς 25 Ἰουλ. 1829 προερχομένων ἐκ τῶν ἄνω εἰρημένων κτημάτων τὰ ὁποῖα ἐδικαιώθησαν νὰ λάβωσιν οἱ εἰρημένοι Περρούκα καὶ πρὸς τοῦτο ὑποχρεοῖ τοὺς εἰρημένους Βλάσσιδας νὰ δώσωσιν ἀκριβῆ λογαριασμὸν συμφώνως μὲ τὰ ἄρθ. 853 καὶ 701 τῆς πολιτ. δικονομίας ἐντὸς μηνῶν ὀκτὼ μετὰ τὴν νόμιμον γνωσοποίησιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως· 7. διορίζει εἰσηγητὴν μὲν διὰ τὴν λογοδοσίαν ταύτην τὸν δικαστὴν Α. Λουκόπουλον, τόπον δὲ τὸ κατάστημα τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου· 8. διατάττει δὲ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπειθείας τῶν εἰρημένων Βλάσσιδων τὴν κατάσχεσιν καὶ πώλησιν τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῶν περιουσίας· 9. καταδικάζει τοὺς εἰρημένους ἀδελφοὺς Βλάσση ν' ἀποδώσωσι εἰς χρήματα πρὸς τοὺς εἰρημένους Περρούκα τοὺς καρποὺς τῶν εἰρημένων κτημάτων, τοὺς ὁποίους ἐδύνατο νὰ συλλέξωσιν ἀπὸ τὰ προῤῥηθέντα κτήματα ἀπὸ τὴν 25 Ἰουλ. 1829 ὡς ἔκτοκε κακῆς πίστεως κατόχους, μέχρι τῆς πραγματικῆς παραχωρήσεως τῶν κτημάτων αὐτῶν· 10. διατάττει νὰ προσδιορισθῆ τὸ τήσιον ποσὸν τῶν εἰρημένων καρπῶν διὰ πραγματογνωμόνων, ἡ δὲ κατ' ἔτος ἀξία αὐτῶν νὰ συγκρισθῆ κατὰ τὰ περὶ τῶν ἀγοραίων τιμῶν κατάστιχα τοῦ κατὰ τὸ Δημήτριον δημαρχείου καὶ ἐν ἐλλείψει τοιούτων καταστίχων κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἰδίων πραγματογνωμόνων ὡς ἐκτιμητῶν· 11. διορίζει πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διαταττομένης διανομῆς καὶ παραχωρήσεως καὶ προσέτι διὰ τὸν προσδιορισμὸν καὶ ἐκτίμησιν τῶν διὰ τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου ἀποφασισθέντων καρπῶν, ἐκτιμητὰς μὲν τὸν Σωτήριον Νοταρᾶν, Ἀνας. Λόντον καὶ Δημ. Μελετόπουλον κτηματίας κατοίκους, τοῦ μὲν πρώτου Συκιῶνος τῶν δὲ λοιπῶν Αἰγείου, εἰσηγητὴν δὲ τὸν εἰρηνοδίκην Κορίνθου· 12. ἐπικυροῖ ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας συντηρητικὰς κατασχέσεις καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν εἰρημένων Περρούκα δοθείσας ἐγγυήσεις· 13. ἀποῤῥίπτει ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτῆς μέρη τὴν ἀπὸ 25 Ἰουλ. 1829 ἀγωγὴν τῶν εἰρημένων Περρούκα, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς ἤδη διαδίκους ἀδελφοὺς Βλάσση· 14. ἀποῤῥίπτει ὅλας τὰς λοιπὰς προτάσεις καὶ ἐνστάσεις ἀμφοτέρων τῶν διαφερομένων μερῶν ἄνευ βλάβης ὁποίων δήποτε ἄλλων ἀγωγῶν τὰς ὁποίας ἤθελον ἔχει τὰ διαφερόμενα μέρη ὡς ἐκ τοῦ νόμου· 15. συμψηφίζει μεταξὺ αὐτῶν τῶν διαδίκων τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου τῆς πρωτοκλήτου καὶ ἐφεσίμου δίκης καθὼς καὶ τὸ δικαίωμα τῆς πρωτοκλήτου ἀποφάσεως τὸ ὁποῖον θέλουν πληρώσει ἐξ ἡμισείας μὲν οἱ εἰρημένοι Περρούκα καὶ ἐξ ἡμισείας οἱ ἀδελφοὶ Βλάσση κατ' ἐκτίμησιν δοκιμαστῶν· 16. ἀνατίθησι δὲ

τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν.» Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῶν ἀπὸ 25 Ἰουλ. 1835 ὑπ' ἀρ. 48 καὶ 8 Δεκεμβ. 1835 ὑπ' ἀρ. 156 καὶ 160 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ μὲν Χ. Βλάσσης διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α. διότι ἀπὸ τὴν ἀναφορὰν τοῦ εἰρηνοδίκου Ἄργους πρὸς τὸ πρωτόκλητον Ἀργολίδος τῆς 11 Αὐγ. 1829 ἀποδεικνύεται ὅτι οὔτε ἐφένετο οὔτε ἐπροβλήθη συμβιβασμὸς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀλλ' ἡ δίκη μετεφέρθη εἰς τὸ πρωτόκλητον χωρὶς νὰ προηγηθῇ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ἡ ἐκπλήρωσις καὶ ἕνεκα τούτου παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 8 καὶ 9 τῆς διαδικασίας τοῦ ἔτους 1828 β'. διότι ὁ Ἀπόστολος Γεώργιος καὶ Ἑλένη Σ. Περρούκα μὴ ἔχοντες δικαίωμα νὰ παρεμβῶσιν ἐφεσίμως εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Δ. Περρούκα καὶ τῶν Βλάσσιδων δίκην, ὑπεισῆλθον εἰς τὸ ἐφετεῖον δι' αὐτοτελῶν προτάσεων καὶ ἀξιώσεων ἑναντίων τῶν ἄρθ. 741 καὶ 234 §. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας· καὶ διότι παρεβιάσθη τὸ μεταξὺ των εἰρημένων παρεμβάντων καὶ τῶν Βλάσσιδων δικαστικὸν συμβόλαιον τὸ συσταθὲν ὡς ἐκ τῆς ἐποχῆς ἥτις ἔλαβε χώραν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Δ. Περρούκα διὰ τῆς ἀνακλήσεως τῆς εἰς τοῦτον δοθείσης πληρεξουσιότητος, ἐπὶ τῷ εἰρημένῳ σκοπῷ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ δικαστικοῦ συμβολαίου, ὥστε τοιαύτη ἀποχὴ ἀπέκλειεν ἐκείνους διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν ἐκκρεμῆ διαδικασίαν τὴν μεταξὺ τῶν Βλάσσιδων καὶ τοῦ Δ. Περρούκα δυνάμει τῶν ἄρθ 485, 486 καὶ 487 τῆς πολιτ. δικονομίας. γ'. διότι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Δ. Περρούκα Εὐδοκία Ζαΐμη εἰσῆλθε λαθραίως εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν δίκην χωρὶς νὰ προηγηθῶσιν αἱ περὶ προδικασίας διατάξεις τῆς δικονομίας ἄρθ. 158 καὶ λοιπὰ ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 13, 90, 136, 158 καὶ 741 τῆς πολιτ. δικονομ. δ'. διότι ἀμφισβητουμένου τοῦ εἴδους τοῦ συμβολαίου τοῦ ἀπαρτίζοντος τὸ ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ἔγγραφον οἱ ἐφέται ὤφειλον νὰ ὁρίσωσιν αὐτό, αὐτοὶ δὲ ἀπεποιήθησαν ῥητῶς νὰ τὸ χαρακτηρίσωσιν καὶ ἡ ἔλλειψις αὕτη καθιστᾷ τὴν ἀπόφασιν πλημμελῆ καθόσον στερεῖται τοῦ κυριοτέρου συστατικοῦ δηλ. τοῦ νομίμου χαρακτηρισμοῦ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου· τοῦτο δὲ εἶναι λόγος ἀναιρέσεως ἀπαιτῶν ἐκ μέρους τοῦ Ἀρείου Πάγου χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως· ε. διότι τὸ ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1818 ἔγγραφον τοῦ Θ. Βλάσση πρὸς τὸν Ν. καὶ Σ. Περρούκαν θεωρούμενον ὡς ὁμολογία ἀποδεικνύουσα προηγουμένην ἄγραφον συμφωνίαν ἦτον ἀνίσχυρον ἄνευ ῥητῆς ἀποδοχῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 266 τῆς πολιτ. δικονομίας· ἑπομένως ἀνίκανος νὰ μεταβιβάσῃ οὐδὲν δικαίωμα εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ Ν. καὶ Σ. Περρούκα, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου στηρίζεται ἡ καταδίκη τῶν Βλάσση ἐπὶ τοιαύτης ἐκ μονομερίας συναινέσεως ἀκύρου ἀποδείξεως διδούσης χώραν εἰς ἀναίρεσιν Θεοφ. βιβ. 3 Τίτ. 13, 3, 2, καὶ Ἀρμενόπουλος βιβ. α. ἀριθ. 1 καὶ Ἀρείου Πάγου ἀποφ. ὑπ' ἀρ. 5 καὶ 7 τοῦ 1835· ς'. διότι ἡ ἔλλειψις ἐκ μέρους τοῦ Ν. καὶ Σ. Περρούκα τοιαύτης ἀποδοχῆς καὶ συναινέσεως πρὸς

τὴν ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ὁμολογίαν καθιερᾷ χωρὶς ἰσχὺν καὶ κῦρος καὶ τὴν παρενειρομένην δὶ αὐτῆς ἄγραφο συμφωνίαν, ἄλλαι δὲ μεταγενέστεραι τῆς ἀνωτέρω ὁμολογίας μονομερεῖς ἐκ μέρους τοῦ Θ. Χρ. καὶ Ν. Βλάσση δὲν δύνανται ν' ἀναπληρώσουν τὴν ἔλλειψιν ἥτις παρουσιάζεται καὶ εἰς τὴν ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ὁμολογίαν ἀλλ' ἀπαιτοῦσαι καὶ αὗται νέαν παραδοχὴν καὶ συναίνεσιν, καὶ ὑποκείμεναι εἰς τὴν αὐτὴν ἔλλειψιν εἶναι ἐπίσης ἄκυροι· ἡ δὲ ἐπιστολὴ τοῦ Ἰωάν. Περρούκα πρὸς τὸν ἀδελφόν του Δ. Περρούκα εἶναι πρᾶξις μεταξὺ ἄλλων, ἑπομένως παρεβιάσθη ἡ ἀρχὴ ὅτι δὲν συγχωρεῖται εἰς κανένα νὰ παραγάγῃ τίτλον ἐκ τῶν ἰδίων του πράξεων· ζ'. διότι τὸ ἄρθ. 256 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἀφίνει μὲν ἐλεύθερον τὸν δικαστὴν ν' ἀποφαίνεται κατὰ πεποίθησιν χωρὶς νὰ περιορίζεται ἀπὸ νομικήν τινα περὶ ἀποδείξεως θεωρίαν ἐννοεῖται ὅμως πάντοτε ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ κύρους καὶ τῆς ἰσχύος τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἐφ' οὗ ὁμολογεῖ ὅτι ἐρανίζεται τὰ στοιχεῖα τῆς πεποιθήσεώς του, οὐχὶ δὲ καὶ ἐναντίον τῆς καταγινοσκομένης ἀκυρότητος τοιούτων μέσων διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην μεταβιβάζεται εἰς τὴν ἀπόφασιν ἡ τοιαύτη ἀκυρότης καὶ καθιερᾷ αὐτὴν πλημμελῆ. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν οὐδετερόνον κατὰ πεποίθησιν τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα τῆς ὑπὸ τοῦ Δ. Περρούκα διὰ τῆς ἐκκλητικῆς του ἀπαιτήσεως γενομένης ὁμολογίας (ὅτι ὁ Περρούκας ποτὲ δὲν συήννεσε) παρεβίασε ῥητὴν ἐξαίρεσιν ὁποίαν καθιέρωσεν εἰς τὸν τελευταῖον παράγραφόν του τὸ εἰρημένον 256 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, μεταξὺ δὲ τῶν ἐξαιρουμένων ἀντικειμένων διὰ τοῦ εἰρημένου παραγράφου εἰς τὰ ὁποῖα ἡ παντοδυναμία τοῦ δικαστοῦ εὑρίσκεται περιωρισμένη εἶναι καὶ ἡ πεοίγασις τοῦ ἄρθ. 412 παραπέμποντος εἰς τὰ ἄρθ. 409 καὶ 410 τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν σφετεριζόμενον καὶ ὡς πρὸς ταῦτα τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα τῆς πεποιθήσεως ἐκύρωσε τὸ ἀπὸ 10 Ἰουν 1818 ἀνωτέρω ἔγγραφον ὅπερ ἐστερεῖ ο τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Ν. καὶ Σ. Περρούκα· ἡ. διότι κατὰ τὸ περὶ ἐθίμων Β. Διάταγμα μόνον τὰ ἔθιμα ἰσχύουν ὅσα καθιέρωσεν ἀδιάκοπος καὶ μακροχρόνιος συνήθεια καὶ δικαστικαὶ ἀποφάσεις, τὸ δὲ ἐφετεῖον δὲν ἐχαρακτήρισε τοιαύτην συνήθειαν, ἐξ' ἧς παράγει τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι συνιστῶνται συμβόλαια καὶ ἄνευ τῆς ὑπογραφῆς ἑκατέρων τῶν συμβαλλομένων, προσέτι δὲ ὁ νόμος ὥρισεν ὅτι συνήθεια δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ ὀλιγώτερα τῶν τριῶν παραδειγμάτων, τὸ δὲ ἐφετεῖον δὲν λέγει πόσα εἶναι τὰ πωλητήρια τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑπ' ὄψιν, ἑπομένως παρεβιάσθησαν οἱ ὅροι τοῦ Β. Διατάγματος καὶ οἱ νόμοι 51 καὶ 38 Διγέστου· θ'. διότι ἡ καταβολὴ τοῦ τιμήματος χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ δώσῃ ἀγωγὴν εἰς τὸν ἀγοραστὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ, ἀλλὰ μνημονευομένη εἰς ἄκυρον συμβόλαιον μόνη ἡ μνεία ταύτης δὲν ἀκυροῖ τὸ συμβόλαιον, τὸ δὲ ἐφετεῖον μόνον διὰ τὴν ὑπάρχουσαν τοιαύτην μνείαν θεωρεῖ ἔγκυρον τὸ ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ἔγγραφον τὸ ὁποῖον ζερούμενον τῆς συναι-

νέσεως τοῦ Ν. καὶ Σ. Περρούκα εἶναι ἄλλως ἄκυρον· ί. διότι ἡ ἀποδοχὴ εἴτε συναίνεσις τῶν κληρονόμων τοῦ Ν. καὶ Σ. Περρούκα γενομένη μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν ἀπὸ τοὺς κληρονόμους των εἰς τὸ ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1818 ἔγγραφον (μ' ὅλον ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι αὐτοὶ διὰ τῆς ἐκκλητικῆς των ἀπαιτήσεως τρανῶς ὁμολογοῦσιν ὅτι οἱ γονεῖς των ποσῶς δὲν συνήνεσαν) κατὰ τὴν παροῦσαν δίκην δὲν ἰσχυροποιεῖ τὸ ζερούμενον τῆς συναινέσεως τῶν διαθετῶν αὐτὸ συμβόλαιον, καθότι οἱ κληρονόμοι διαδέχονται τοὺς διαθέτας εἰς ὅσα δικαιώματα ζῶντες ἔτι οὗτοι ἀπέκτησαν καὶ δὲν δύνανται νὰ δώσωσιν οὗτοι τὴν συναίνεσιν ἥτις ἦτον προσωπικὸν δικαίωμα ἐκείνων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐφετεῖον δικάσαν κατ' ἀντίστροφον τρόπον παρεβίασε τὸν νόμον 62 de regulis Juris ἴδ. καὶ Merlin Ratification ἀρ. 9· ιά διότι τοῦ ἐγγράφου τῆς 10 Ἰουν. 1818 παριστάντος ἔγγραφον συμφωνίαν ἢ πώλησιν ἀπαρτιζομένην ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὰ ἐκδοθησόμενα ταπία καὶ χοντζέτια καὶ συμφωνηθέντος νὰ ὑπογράψωσιν καὶ μάρτυρες ἡ συμφωνία αὕτη ὑποκειμένη εἰς τὸν ὅρον τῆς ὑπογραφῆς τῶν μαρτύρων καὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἄλλων ἐγγράφων ἦτον μετακλητὴ καὶ ἀτελὴς ὥστε μείνασα χωρὶς τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὅρων αὐτῶν εἶναι ἄκυρος. Τὸ δὲ ἐφετεῖον θεωρήσαν τελείαν τοιαύτην συμφωνίαν ἄνευ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν κατατεθέντων ὅρων παρεβίασε τὸν νόμον τοῦ Κώδ. de fide instrumentorum· ιβ'. διότι τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησε τὸν ἰσολογισμὸν τὸν ὁποῖον ὁ Χ. καὶ Ν. Βλάσσης ἔδωσεν εἰς τὸν Δ. Περρούκαν ὡς ἐκτέλεσιν ἰσοδυναμοῦσαν μὲ συναίνεσιν καὶ παρεξέτεινε ταύτην καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς κληρονόμους τοῦ Περρούκα καὶ οὕτω παρεβίασε τὸ 411 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ ὡς ἐκτέλεσιν ἐνέργειαν ὑλικὴν καὶ ὄχι ἁπλῆν καὶ ἀόριστον ὡς πρὸς τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὸ συμβόλαιον ἐλλείματα· ιγ'. διότι καὶ ἂν τὸ δικαστήριον ἐξάγει ὅτι οἱ ἀναγνωρίσαντες ἐγνώριζον τὰς ἐλλείψεις τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ἐγγράφου δὲν λέγει ὅμως ὅτι ἔγεινε καὶ ῥητὴ ἀναγνώρισις ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος προσέτι δὲ ἡ ἀναγνώρισις εἶναι ἀνίσχυρος ἐπὶ συμβολαίων εἰς ἃ δὲν ἀποδεικνύεται ἡ συγκατάθεσις τῶν μερῶν ὡς μὴ ὑπαρχόντων τούτων νομικῶς, καὶ ὡς ἀπαιτουμένης τῆς ἀναγνωρίσεως ἀπὸ ὑποχρεωτικὸν εἰς τὸ συμβόλαιον ἄτομον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐλλειπούσης ἀπὸ τὸ ἔγγραφον τῆς 10 Ἰουν. 1818 τῆς ὑπογραφῆς καὶ ὑποχρεώσεως τοῦ Ν. καὶ Σ. Περρούκα παρεβίασε τὸ δικαστήριον τὰς περὶ ἀναγνωρίσεως ἀρχάς· ιδ'. διότι ἡ ἔλλειψις τῆς κατοχῆς τῶν Περρούκα κατέσαινεν ἀδύνατον τὴν ὕπαρξιν συμβολαίου κοινωνίας καὶ ὅτι ὄντος τοῦ συμβολαίου ἁπλῶς συναινετικοῦ προέκυπτεν ἐντεῦθεν ἀγωγὴ προσωπικὴ, τὸ δὲ ἐφετεῖον ἐξ ἐναντίας δεχθὲν πραγματικὴν ἀγωγὴν περὶ διεκδικήσεως παρεβίασε τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου usu-capionibus et præscriptionibus non nudis pactis dominia rerum transferuntur· ιέ. διότι διϊσχυριζομένων τῶν ἀντιδίκων ὅτι τὸ μεταξὺ τοῦ Θ. Βλάσση καὶ τοῦ Περρούκα

συμβόλαιον ἦτον κοινωνία, δὲν εἴπετο ἡ καταδίκη τῶν Βλάσση εἰς ἀπόδοσιν πλέον ὧν ἐσύναξαν καρπῶν ἐνῷ δὲν ἐζητήθη ἡ διάλυσις τῆς κοινωνίας, ἀλλ' ἐπαρουσιάσθη ἁπλῶς τὸ ζήτημα περὶ ἰδιοκτησίας καὶ ἐξετέθη ἡ ἀναγνώρισις ὡς πρὸς ταύτην. Τὸ δὲ ἐφετεῖον καταδικάσαν τοὺς Βλάσση ἀπὸ τῆς 25 Ἰουν. 1829 ν' ἀποδώσουν ὅσους ἠδύναντο νὰ συνάξωσι καρπούς καὶ οὐχὶ ὅσους ἐσύναξαν πραγματικῶς παρεβίασε τὸν περὶ κοινωνιῶν νόμον· ις'. διότι ὁ νόμος ὡς πρὸς τοὺς καλῇ πίστει νεμομένους δὲν κάμνει διαζολὴν περὶ ἀποζημιώσεως καὶ ἀποδόσεως καρπῶν, ἀλλ' ἀπαλλάττει αὐτοὺς ἀνεξαιρέτως ἀπὸ τοιαύτας ὑποχρεώσεις, τὸ δὲ ἐφετεῖον παρεδέχθη τοιαύτην διαζολὴν καὶ κατεδίκασε τοὺς Βλάσση καὶ τοι κηρυχθέντας καλῆς πίστεως νομεῖς εἰς ἀπόδοσιν καρπῶν ἀπὸ τὸ 1820 ἐνῷ μετὰ ἐνιέχ χρόνους ἔγεινεν ἡ ἀγωγὴ ἑπομένως παρεβιάσθη ὁ εἰρημένος νόμος τῶν Πανδεκτῶν βιβ. XVI de acquerendo rerum dominio καὶ Ἀρμενόπ. βιβ. 3 τιτ. ά, ἀρ. 11 καὶ 12. ιζ'. διότι ἡ κακὴ πίστις τῶν κληρονόμων Βλάσση προσδιορισθεῖσα ἀπὸ τῆς 25 Ἰουν. 1829 καθ' ἣν ἔγεινεν ἀγωγὴ τοῦ Δ. Περρούκα ἐφαρμόσθη ἀναιτιολογήτως καὶ πρὸς τοὺς παρεμβάντας ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, ἐνῷ ὡς πρὸς τούτους ἡ κακὴ πίστις καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν καρπῶν ἄρχεται ἀπὸ τῆς παρεμβάσεώς των ἥτις ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ ἔχει τὰ προσόντα ταύτης. Τὸ δὲ ἐφετεῖον παρεβίασε τὸ ἄθροον τοῦτο καὶ ἐξέτεινε τὴν δύναμιν τοῦ 156 ἄρθ. καὶ εἰς τοὺς παρεμβάντας, προσέτι δὲ ἡ ἐπέκτασις τῶν συνεπειῶν τῆς ἀγωγῆς καὶ ὑπὲρ τῶν παρεμβάντων ἔγεινεν ἀναιτιολογήτως· ιή. διότι τὸ ἐφετεῖον ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως καὶ ἐφήρμωσε ψευδῶς τοὺς νόμους τοῦ Τουρκικοῦ δικαίου σαφῶς ἐκφραζομένους ἐντὸς τῶν φετφάδων τοὺς ὁποίους τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε παραδεδεγμένους παρὰ τοῦ Περρούκα· ιθ'. διότι ὁ τύπος τῆς ἀγωγῆς ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξ ὑπαρχῆς ὁ Δ. Περρούκας προσέφυγεν εἰς τὰ δικαστήρια ἦτον ἐκεῖνος τοῦ ἑταίρου ἢ τῆς διαιρέσεως τῶν κοινῶν πραγμάτων, κατ' αὐτοὺς δὲ τοὺς νόμους δὲν ἠδύνατο τὸ ἐφετεῖον νὰ καταδικάσῃ τοὺς Βλάσση εἰς ἀνωτέρας προσωπικὰς παροχὰς ἀπὸ τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν οἱ ὁποῖοι καὶ ὁπόσοι ἐσυνάχθησαν· διότι τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος εἶχε προβληθῆ παρὰ μόνον τῶν Βλάσσιδων ὡς ἔνσασις καὶ δὲν ἠδύνατο ἑπομένως τὸ ἐφετεῖον νὰ ἐφαρμώσῃ κατὰ τῶν Βλάσσιδων τοὺς περὶ διεκδικήσεως νόμους καὶ νὰ θέσῃ διάκρισιν μεταξὺ κακῆς καὶ καλῆς πίστεως κατοχῆς. Τὸ δὲ ἐφετεῖον κατεδίκασε τοὺς Βλάσση ν' ἀποδώσωσιν ὄχι ὅσους ἐσύναξαν καρπούς ἀλλ' ὅσους ἠδύναντο νὰ συνάξωσι καὶ οὕτω παρεβίασε τοὺς νόμους pro-socio καὶ communi dividundo καὶ τὸν νόμον 27 §. 3 Πανδεκτῶν de pactis καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τοὺς νόμους περὶ διεκδικήσεως· κ'. διότι ἀναγνωρίσαντος καὶ καθιερώσαντος τοῦ ἐφετείου ὅτι κατὰ τὸ Ὀθωμανικὸν δημόσιον δίκαιον ἀπαιτεῖτο ἀπολύτως ταπὶ πρὸς ἀπόκτησιν ἀφθάρτων γαιῶν καὶ κηρύξαν ἕνεκα τούτου ἀνίσχυρον τὸ μεταξὺ τοῦ Θ. Βλάσση καὶ τῶν

προγόνων τῶν ἀντιδίκων Περρούκα συγαθὲν κατὰ τὸ 1816 ἄγγραφον συμβόλαιον ἔπρεπε νὰ κηρύξῃ ἐπίσης ἄκυρον καὶ τὴν κατὰ τὸ 1818 δοθεῖσαν πρὸς αὐτοὺς ἀπόδειξιν τοῦ Θ. Βλάσση κατὰ τὴν ἀρχὴν ὅτι τὰ πρόσθετα ἀκολουθοῦν τὴν τύχην τῶν κυρίων καὶ « τοῦ πρωτοτύπου μὴ ἐρρωμένου οὐδὲ τὰ παρακολουθήματα ἔρρωται » Βασιλικὰ βιβ. β'. τίτλ. γ'. κτλ. Τὸ δὲ ἐφετεῖον ἀκυρῶνον αὐτὸ τὸ κύριον ὅπερ ἦτο τὸ ἄγραφον, ἐκήρυξεν ἔγκυρον τὴν περὶ αὐτοῦ ἀπόδειξιν τοῦ 1818· ἑπομένως παρεβίασε προφανῶς τοὺς ἀνωτέρω νομικοὺς κανόνας ἀποφασίσαν κυρίους τοὺς ἀντιδίκους μέρους τῶν γαφιδώνων τοὺς ὁποίους, μετὰ τὴν σύγασιν τοῦ ἀκύρου συμβολαίου ἐφύτευσεν ὁ Θ. Βλάσσης χωρὶς νὰ παραχωρηθῇ κἀνὲν δικαίωμα εἰς τοὺς ἰδίους διὰ νέου συμβολαίου· κά. διότι τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησεν ἀναιτιολογήτως τοὺς λοιποὺς Βλάσση ὡς κληρονόμους τοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης, ἀποθανόντος ἀδελφοῦ των Νικολ. Βλάσση καὶ παρεβίασε τὰ ἄρθ. 560 καὶ 1076 τῆς πολιτ. δικονομίας. Ὁ δὲ Δημ. Περρούκας καὶ οἱ ὁμόδικοι αὐτοῦ ἐζήτησαν ἐπίσης τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀπὸ 22 Ἰουλ. 1835 καὶ ὑπ' ἀριθ. 45, ἀπὸ 24 Ἰουλ. 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 196, ἀπὸ 26 Ἰουλ. 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 51, ἀπὸ 24 Νοεμβ. 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 150, ἀπὸ 12 Αὐγ. 1838 καὶ ὑπ' ἀριθ. 213 καὶ ἀπὸ 7 Αὐγ. 1839 καὶ ὑπ ἀρ. 180 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ διαγηρίου καθότι ὁ Βασ. Κουρουσόπουλος δικαγὴς τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν καίτοι κατὰ νόμον ἐξαιρετέος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δίκην δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 196 καὶ ὑπ' ἀρ. 219 ἀποφάσεων τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη δὲν φέρει οὐδένα τῶν διατεταγμένων τύπων πάσης ἀπαφάσεως, ἡ δὲ δευτέρα δὲν παρεδέχθη τὴν ἐξαίρεσιν τούτου· 2. διότι τὸ ἐφετεῖον εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 213 ἀπόφασίν του παρὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ 36 ἀρ. §. 1 τῆς πολιτ. δικονομίας ἐξετίμησε κακῶς τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἐκεῖνος δικαγὴς Κουρουσόπουλος ὡμολόγησεν ἐνώπιόν των καὶ δὲν παρεδέχθη τὴν ἐξαίρεσιν αὐτοῦ καὶ ἐκ τούτου προῆθε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν δίκην ἔκτοτε μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς· 3. διότι εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 51 ἀπόφασιν δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ κωλυομένου προέδρου εἰς δὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 45 καὶ 150 τοῦ ἔτους 1835 καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 180 τοῦ ἔτους 1839 ἀποφάσεως ἄλλο τε μὲν ἔλαβε μέρος ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ γραμματεὺς καὶ ἄλλο τε ὁ ἀντεισαγγελεὺς καὶ ὁ ὑπογραμματεύς, χωρὶς νὰ γενῇ λόγος περὶ τῶν κωλυμάτων τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως ἐκ τούτου δὲ παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 27 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαγηρίων καὶ τὸ ἄρθ. 182 τῆς πολ. δικονομίας· 4. διότι τὸ δικαγήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν μὴ διατάξαν ἢ θεωρῆσαν ἀνωφελῆ τὴν παρουσίασιν τῶν ζητηθέντων ἐπισήμων Τουρκικῶν ἐγγράφων τοῦ χωρίου Δημηνιοῦ, ὡς ἔπραξε τὸ πρωτόκλητον Ἀργολίδος διὰ τῆς ἀπὸ 12 Σεπτεμβ. 1829 ὑπ' ἀρ. 1056 ἀποφάσεώς του, παρεβίασε τὴν

ἀρχὴν τοῦ δεδικασμένου καθότι ἡ μὴ παρουσίασις αὐτῶν καθιςᾷ τὰ ζητηθέντα ὡς ὡμολογούμενα κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 273 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας. Προσέτι δὲ ἡ ὑπ' ἀρ. 180 ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν ἀντιφάσκει πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1056 εἰρημένην ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου Ἀργολίδος ἥτις ἐμείνεν ὁριςικὴ καὶ τελεσίδικος ἀφ' ἧς δὲν ἐξετελέσθη καὶ κατέςη ἔτι μᾶλλον ἀφ' ἧς ἐπεκυρώθησαν αἱ ἐν αὐτῇ διατάξεις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 173 τοῦ ἀνεκκλήτου ςηριζομένης πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὰς αὐθορμήτους δικαςικὰς ὁμολογίας τῶν ἰδίων ἀντιδίκων· 5. διότι τὸ δικαςήριον δὲν ἐσυγχώρησεν εἰς τὸν Δ. Περρούκαν καὶ λοιποὺς ν' ἀποδείξωσι κατὰ τὴν αἴτησίν των ὅτι ὁ Χ. Βλάσσης ἦτον ἀδιακόπως γενικὸς οἰκονόμος ὅλης τῆς οἰκογενείας καὶ ἀπόλυτος διαχειριςὴς τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀδελφῶν Βλάσση ἀλλ' ἐπίσθη συμπερασματικῶς εἰς τὸ ἐναντίον καὶ ὡς ἐκ τούτου παρεβίασε τὸ 548 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας· 6. διότι τὸ δικαςήριον τῶν ἐφετῶν ἐθεώρησε τοὺς παρὰ τῶν ἀδελφῶν Βλάσση εἰσαχθέντας φετφάδας ὡς νόμους καὶ ἀποδόσαν εἰς αὐτοὺς ἰσχὺν τελείας ἀποδείξεως παρεβίασε τὴν διάταξιν τοῦ 245 ἄρθ. τῆς πολιτικ. δικονομίας· 7. διότι τὸ δικαςήριον ἀπεςέρρησε τοὺς Περρούκα τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως τοῦ ὅτι ἐπεκράτη εἰς Ἀργολίδα καὶ ἀλλαχοῦ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος γεγηρακεία συνήθεια, ἐπὶ Τουρκοκαρτίας καὶ ἕως τῆς ἐπαναςάσεως, νὰ ἦναι τὶς κύριος καὶ κάτοχος ἁπλῶν γαιῶν καὶ ἄλλων κτημάτων ἐξ ἀγοραπωλήσεως καὶ ἄλλων συναλλαγμάτων γενομένων δὶ Ἑλληνιςὶ γεγραμμένων ὁμολογιῶν ἢ διὰ μαρτύρων ἢ καλῇ μόνῃ πίστει καὶ ἄνευ οὐδενὸς ταπίου ἢ χοτζετίου καθὼς καὶ τὸ νὰ ἐιδίδωνται τὰ δημόσια αὐτὰ ἔγγραφα μετὰ δύο τρεῖς ἢ καὶ περισσοτέρους χρόνους ἀπὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν εἰρημένων συναλλαγμάτων καὶ διὰ μόνον τῶν ῥηθεισῶν ὁμολογιῶν ἢ ἄλλων ἀποδείξεων· 8. διότι ἀπεςέρησε τὸ δικαςήριον τοὺς Περρούκα τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως διὰ τῆς μὴ παρουσιάσεως τῶν ἐπισήμων Τουρκικῶν ἐγγράφων ἅτινα ἀπεδείκνυον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἴδιον λάθος του ὡς πρὸς τοὺς Τουρκικοὺς νόμους καὶ ἀφήρεσεν ἀπὸ τοὺς Περρούκα προςούτοις τὸ δὶ αὐτὰ ἀποκτηθέν καὶ δικαςικῶς δικαίωμά των ἐπὶ ξηρᾷ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἦσαν τάχα περιττὰ ἐνῷ οὔτε τὰ ἀνέγνωσε οὔτε τὰ εἶδε τοὐλάχιςον διὰ νὰ σχηματίσῃ κἂν πεποίθησιν σύμφωνον μὲ τὸν νόμον, οὔτε ἀπέκειτο εἰς αὐτὸ νὰ κρίνῃ καὶ ν' ἀνατρέψῃ τὸ δεδικασμένον διὰ τοιαύτης αἰτιολογίας ἢ ἄλλης δήποτε· 9. διότι τὸ δικαστήριον παρεδέχθη ἐναντίον τῶν ἄρθ. 13 καὶ 747 τῆς πολιτικ. δικονομίας νέας πραγματικὰς ἀξιώσεις καὶ προτάσεις τῶν Βλάσσιδων κατὰ τοῦ κύρους καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ἐγγράφου ἂν καὶ μὴ γενομένας πρωτοδίκως καὶ ἀπεςέρησε τοὺς Περρούκα ἑνὸς βαθμοῦ δικαιοδοσίας διὰ μονολέκτων ἅτινα κατὰ νόμον εἶναι ὁριστικῶς ἀδύνατον νὰ παρέξωσιν ἀνατρεπτικὰς ἢ ἄλλας τινὰς ἐνςάσεις· 10. διότι τὸ δικαςήριον παρεδέχθη ἐναντίον τῶν ἄρθ. 158,

160 καὶ 580 τῆς πολιτ. δικονομίας προτάσεις τῶν ἀντιδίκων μὴ ἀναγνωσθείσας οὐδὲ γενομένας κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν ἀλλὰ μετὰ πολλὰς καὶ διαφόρους συνεδριάσεις καὶ ἐκ τούτου παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 747, 13, 158, 160, 580. 172, 244, 245, 252, 12, 808, §. 3 τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρ. 1835 Β. Διάταγμα· 11. διότι τὸ δικαστήριον ἀφοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 51 προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του παρέπεμψεν εἰς τὴν περὶ τῆς κυρίας ὑποθέσεως συζήτησιν τὴν αἴτησιν περὶ ἀποδείξεως διὰ μαρτύρων διαφόρων ἀντικειμένων ἀφορώντων τὰ πραγματικὰ δικαιώματα αὐτοῦ τοῦ Περρούκα, οὐδὲ αἰτιολόγησεν οὐδὲ διέταξε περὶ αὐτῆς μηδέν· 12. διότι τὸ δικαστήριον διαιρέσαν τὰς ὁμοιομόρφους καὶ ἀδιαιρέτους ὁμολογίας τοῦ Θ. Βλάσση καὶ τῶν διαδόχων του καὶ τὴν πίστιν τε καὶ ἰσχὺν αὐτῶν ὡς πρὸς ὅλους τοὺς κληρονόμους του παρεβίασε τὰς περὶ τοῦ ἀδιαιρέτου καὶ ἰσχυροῦ αὐτῶν νομικὰς ἀρχὰς ὡς καὶ τὰς περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν τεκνων καὶ κληρονόμων εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῶν κληρονομηθέντων πατέρων αὐτῶν καὶ τῶν συγκοινωνῶν εἰς τὰς πράξεις τῶν προϊσταμένων τῆς κοινωνίας αὐτῶν· 13. διότι τὸ δικαστήριον παρεμόρφωσε τὴν φύσιν τοῦ συναλλάγματος ἐναντίον καὶ τῶν ἐν τοῖς διαβεβαιοῦσιν αὐτὸ ἐγγράφως σαφῶν καὶ ὁριστικῶν φράσεων, ὡς καὶ τῆς διανοίας αὐτῶν καὶ διέταξε περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν συνεπειῶν του τὰ ἐναντία καὶ αὐτῶν πρὸς τοῖς ἄλλοις τῶν Ὀθωμανικῶν νόμων ἐπὶ τῶν ἐπικοίνων γραιῶν καὶ ἄλλων κατ' αὐτοὺς κτημάτων, προσβαλὸν συνάμα καὶ τὸν ἐκπεφρασμένον σκοπὸν τοῦ συναλλάξαντος κοινωνοῦ Θ. Βλάσση διὰ τὴν μετὰ πολλοὺς μάλιστα χρόνους τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἄδικον γνώμην μόνον τῶν κληρονόμων του· 14. διότι δὲν ἠγόρευσεν ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπαρχόντων εἰς τὴν δίκην προσώπων ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελούντων καὶ κατὰ συνέπειαν ἀνικάνων νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ 74 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ὡς τῆς συζύγου τοῦ Π. Πολυδώρου ἐκ μέρους τῶν ἐναγόντων καὶ τῆς συζύγου τοῦ Παναγῆ Κοτήρα ἐκ μέρους τῶν ἐναγομένων ἐνῷ ὤφειλε νὰ ἀγορεύσῃ ὁ εἰσαγγελεὺς κατὰ τὰ ἄρθ. 532 ἀρ. 6 καὶ 558 ἀρ. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τοὺς πληρεξουσίους ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀναπτύξαντας τοὺς ἀναιρέσεως λόγους, καὶ ἰδίως τὸν μὲν Χρῆσον Βλάσσην καὶ τοὺς πληρεξουσίους αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ παραιτηθέντος τοῦ τετάρτου λόγου ἀναιρέσεως, καθὼς ἐν γένει καὶ τῶν ἀφορώντων λόγων τὰς ἀπὸ 8 Δεκεμβ. 1835 ὑπ' ἀρ. 159 καὶ 160 ἀποφάσεις τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν καὶ ἀντικρούσαντας ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Πολυδώρου καθόσον ἀφορᾷ τὰς ἀπὸ 24 Ἰουλ 1835 καὶ 12 Αὐγ. 1808 ὑπ' ἀρ. 196 καὶ 213 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν· Ἀκούσαν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθόσσον ἀφορᾷ τοὺς λόγους τῶν Βλάσσιδων·

1. Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀποπείρας συμβιβασμοῦ, τὸ 8 ἄρθ. τῆς πολ. διαδικασίας τοῦ 1828 ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἔλαβεν ἔναρξιν ἡ δίκη, διαλαμβάνει μὲν ὅτι ὅσαι ὑποθέσεις ὑπερβαίνουσι τὴν ἁρμοδιότητα τῶν εἰρηνοδικῶν ἀναφέρονται εἰς αὐτὸν διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὰ μέρη ἂν ἐμπορῇ, ἀλλ' ὅμως ἡ διάταξις τοῦ εἰρημένου ἄρθρου οὔτε ῥητῶς χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς διάταξις ἀποβλέπουσα τὴν κοινὴν εὐταξίαν οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ τοιαύτη ὡς ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς συνεχείας τοῦ νόμου τούτου, ἑπομένως ἡ περὶ ἐλλείψεως ἀποπείρας συμβιβασμοῦ ἔνστασις μὴ προταθεῖσα ἐνώπιον τῶν κατωτέρω δικαστηρίων δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἤδη κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ ἐδ. 2 τοῦ ἄρθ. 811 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ εἰς τὸ μνημονευθὲν ἄρθρον τῆς διαδικασίας τοῦ 1828 διαγραφόμενος τύπος πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκπληρωμένος, καθότι, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 180 ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν, ὁ Δ. Περῥούκας παρουσιάσας εἰς τὸν εἰρηνοδίκην Ἄργους τὴν ἀγωγήν του ἐζήτησε νὰ προσκληθῶσιν οἱ Βλάσσιδες πρὸς συμβιβασμόν, ὁ δὲ εἰρηνοδίκης ὅς ἐν ἦν ὁ πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ἁρμόδιος δικαστής, κοινοποιήσας τὴν αἴτησιν τοῦ Περῥούκα πρὸς τοὺς Βλάσσιδας καὶ προσκαλέσας αὐτοὺς ἐνώπιόν του ἔπραξε τοῦτο ἐπὶ σκοπῷ βέβαια τοῦ νὰ ἐνεργήσῃ, δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ μνησθέντος 8 ἄρθρ. τὴν ἀπόπειραν τοῦ συμβιβασμοῦ ἥτις ἀπέτυχε μόνον διότι οἱ Βλάσσιδες δὲν ἠθέλησαν οὔτε νὰ ἐμφανισθῶσιν οὔτε ν' ἀπαντήσωσιν, ἑπομένως ὁ περὶ παραβιάσεως τοῦ 8 ἄρθ. τῆς διαδικασίας τοῦ 1828 λόγος εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἠδύναντο νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ περὶ ἀποπείρας συμβιβασμοῦ ἀρχαὶ τῆς νῦν ἰσχυούσης πολιτ. δικονομίας, ὁ εἰς τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀποπείρας συμβιβασμοῦ στηριζόμενος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνίσχυρος, διότι κατὰ τὸ 5 καὶ 6 ἐδάφ. τοῦ 532 ἄρθ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν δὲν εἶναι ἀναγκαία εἰς δίκας ἀνηλίκων μεταξὺ δὲ τῶν ἐναγομένων Βλάσσιδων ὑπάρχουν καὶ ἀνήλικες·

2. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 89 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας, πᾶς τρίτος ὅστις κατά τινα μεταξὺ ἄλλων ἐκκρεμῆ δίκην ἔχει ἔνδικον συμφέρον δύναται νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐκκρεμοῦς ἔτι ὑποθέσεως, κατὰ δὲ τὸ 741 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας τρίτοι ἔχοντες νόμιμον συμφέρον δύνανται νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην, ὅταν εἷς τῶν διαδίκων ἐξεκάλεσε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ὀφείλουν δὲ νὰ προστεθῶσιν ἁπλῶς εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν κυρίων διαδίκων καὶ δὲν δύνανται νὰ κάμουν νέας αἰτήσεις, ἐκτὸς ἐὰν ἤθελον ἔχει κατὰ τὸ ἄρθ. 238 τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ δικαίωμα τῆς τρίτου ἀνακοπῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ἄρθρ. 82 καὶ 232 ἐδ. 2 τῆς πολιτικ. δικονομίας, ἀνήκει εἰς τοὺς ὅσοι ἔχοντες ἔννομον συμφέρον εἰς τὴν

ἔκβασιν τῆς δίκης οὔτε ἔλαβον μέρος εἰς τὴν πρωτόδικον δίκην οὔτε ἐπροσκλήθησαν ὑπὸ τῶν διαδίκων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόφασις τοῦ παύσαντος πρωτοκλήτου Κορινθίας ὑπ' ἀριθ. 29 δὲν ἀπεφάνθη μόνον περὶ τῆς εἰς τὸν Δημ. Περρούκαν ἀνηκούσης μερίδος τοῦ χωρίου Δημηνιοῦ εἰς ὅλους τοὺς κληρονόμους τοῦ Νικ. καὶ Σωτηρίου Περρούκα ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Ἀπόστολος μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Γεωργίου καὶ Ἑλένης Περρούκα, ἑπομένως ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην ἐμφανισθέντων διαδίκων ὁ Ἀπόστολος, Γεώργιος καὶ Ἑλένη Περρούκα ὄχι μόνον ἠδύναντο νὰ παρέμβωσιν εἰς τὴν ἐφέσιμον δίκην ἀλλὰ νὰ κάμωσι καὶ νέας προτάσεις, διότι μὴ κληθεὶς εἰς τὴν δίκην ταύτην ἤθελον ἔχει κατὰ τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν τὸ δικαίωμα τῆς τρίτου ἀνακοπῆς, ὡς ἀφορώσης τῆς δίκης καὶ τὴν εἰς αὐτοὺς ἀνήκουσαν μερίδα τοῦ χωρίου Δημηνιοῦ, ὅθεν ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐσυγχώρησεν εἰς τοὺς παρεμβαίνοντας νὰ προτείνουν νέας αἰτήσεις ἐναντίον τοῦ νόμου δὲν εἶναι ἰσχυρός· πρὸς τούτοις δὲ δὲν εἶναι οὐδ' ἀληθὲς διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐπέτρεψε εἰς τοὺς εἰρημένους Περρούκα διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 48 ἀποφάσεώς του τὴν ἄδειαν τῆς παρεμβάσεως ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τοῦ νὰ μὴ κάμουν νέας αἰτήσεις, ἀλλὰ νὰ προστεθῶσιν ἁπλῶς εἰς τὰς τοῦ κυρίου διαδίκου. Ἐκ δὲ τῆς ὑπ' ἀρ. 180 οὐσιαστικῆς ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν ἐφετῶν, προκύπτει· 1. ὅτι οἱ παρεμβάντες δὲν ἔκαμαν οὐδεμίαν νέαν πρότασιν πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τῶν Βλάσσιδων· 2. ὅτι εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν συζήτησιν οἱ Βλάσσιδες δὲν ἔκαμαν κἀμμίαν παρατήρησιν περὶ τοῦ ὅτι αἱ προτάσεις τῶν παρεμβάντων περιεῖχον νέας αὐτοτελεῖς αἰτήσεις, ἑπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἔκαμαν νέας προτάσεις εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὑπῆρξε δικαστικὸν συμβόλαιον συζηθὲν κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν Βλάσσιδων, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ἀπός. καὶ Γεώργ. Περρούκα εἶχον δηλώσῃ εἰς τὸ πρωτόκλητον Κορινθίας ὅτι δὲν θέλουν νὰ συνδικασθῶσιν μετὰ τοῦ Δημ. Περρούκα καὶ οἱ Βλάσσιδες ἀπεδέχθησαν τοῦτο, ἡ ἐκ τοιούτου συμβολαίου πηγάζουσα ὑποχρέωσις τῶν Περρούκα ἠδύνατο νὰ ἰσχύσῃ διὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ πρωτοκλήτου ἐκείνου δίκην καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν ἀπεφασίσθη περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Ἀπος. καὶ Γεωρ. Περρούκα, διότι οὗτοι διὰ τῆς δηλώσεώς των ἐκείνης δὲν παρῃτήθησαν διὰ παντὸς τοῦ δικαιώματος νὰ ἐνάξωσι τοὺς Βλάσσιδας εἰς ἄλλην περίπτωσιν, ὅθεν ἀφοῦ τὸ πρωτόκλητον Κορινθίας ἀπεφάσισε καὶ περὶ τῶν συμφερόντων αὐτῶν, ἦτον ἐπόμενον νὰ λάβωσι καὶ αὐτοὶ μέρος εἰς τὴν ἐφέσιμον δίκην, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν δὲν ἔγεινε λόγος περὶ παραβιάσεως δικαστικοῦ συμβολαίου καὶ περὶ τῆς ἐντεῦθεν πηγαζούσης παραβιάσεως τῶν ἄρθ. 485, 486 καὶ 487 τῆς πολιτ. δικονομίας, καθὸ δὲ προταθεὶς ὁ λόγος οὗτος κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶναι κατὰ τὰ 811 ἄρθρον τῆς αὐτῆς δικονομίας ἀπαράδεκτος·

3. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 180 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου προκύπτει ὅτι ὁ Δημ. Περρούκας ἐξεκάλεσε τὴν προμνημονευθεῖσαν ὑπ' ἀρ. 29 ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου Κορινθίας ἐν ἰδίῳ ὀνόματι καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Εὐδοκίας Ζαΐμη τῆς ὑποίας ἀνεγνωρίσθη παρὰ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν νόμιμος πληρεξούσιος, ὅτι δὲ ἡ Εὐδοκία Ζαΐμη ἠδύνατο νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν ἐφέσιμον δίκην τοῦτο εἶναι ἀναντίρρητον, καθότι καὶ αὐτὴ καὶ ἡ κληρονόμος τοῦ Ν. Περρούκα εἶχε τὸ αὐτὸ νόμιμον συμφέρον τὸ ὁποῖον εἶχαν οἱ ἀδελφοὶ Ἀπόστολος, Γεώργιος καὶ Ἑλένη Περρούκα, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι παρεμβῆκεν εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην λάθρα καὶ ἐναντίον τῶν παρεμβάσεως διατάξεων εἶναι ἀνυπόστατος·

4. Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 180 ἀποφάσεως, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὕπαρξιν τῆς μεταξὺ Βλάσση καὶ Περρούκα συμφωνίας, ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν συναίνεσιν τοῦ Περρούκα καὶ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἔγκρισιν τοῦ Βλάσση, στηρίζεται εἰς διάφορα πραγματικὰ περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ὡς τοιαῦτα διαφεύγουν τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἑπομένως εἰς τὴν περὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων ἀπόφασίν του δὲν παρεβίασε κανένα νόμον· οἱ δὲ λόγοι ε., ς'., ζ'., η., θ'., ι., ια., ἀφορῶντες τὸ ἀνίσχυρον τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ἐγγράφου ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τῆς συναινέσεως τῶν Περρούκα καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἀδελφῶν Χρήσου καὶ Κωνς. Βλάσση εἶναι ἀνίσχυροι·

5. Ἐπειδὴ εἴτε ἐκ τοῦ δοθέντος εἰς τὸν Δημήτ. Περρούκα λογαριασμοῦ ὑπὸ τῶν Χρήσου καὶ Νικ. Βλάσση εἴτε ἐξ' ἄλλων περιστατικῶν ἐσχηματίσθη ἡ πεποίθησις τοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ συναλλάγματος, τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον, διότι εἶναι ἐντὸς τῶν καθηκόντων τῶν κατωτέρων δικαστηρίων νὰ σταθμίσωσι κατὰ τὴν κρίσιν καὶ τὴν πεποίθησίν των τὰ πράγματα, ὅτι δὲ ἡ παραδεχθεῖσα παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἀναγνώρισις τοῦ συναλλάγματος ἔπρεπε νὰ ὠφελήσῃ ἄλλους ἐν γένει τοὺς Περρούκα περὶ τούτου τὸ δικαστήριον δίδει ἀποχρῶντα λόγον εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ὑπ' ἀρ. 180 ἀποφάσεως φερούσας ῥητῶς ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ συναλλάγματος δὲν ἔγεινε παρὰ τῶν Βλάσση ὑπὸ ὅρον τοῦ ν' ἀναγνωρίσωσι μόνον τοὺς κληρονόμους Νικ. καὶ Σωτήριον Περρούκα, τὸ δὲ 411 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομ. δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς πράξεις γενομένας πρὸ τῆς ἐνεργείας τῆς ἑνεστώσης πολιτ. δικονομίας, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον κατὰ παράβασιν τοῦ μνησθέντος 411 ἄρθ. ἐθεώρησεν ἐκτέλεσιν ἕνα ἰσολογισμὸν καὶ ἐξέτεινε τὴν ἀναγνώρισιν ὑπὲρ ἁπάντων τῶν Περρούκα εἶναι ἀνίσχυρος·

6. Ἐπειδὴ ἡ ἀναγνώρισις ἢ ἔγκρισις συμφωνίας τινὸς δύναται νὰ γείνῃ μόνον ἐγγράφως καὶ διὰ ῥητῶν λέξεων, ἀλλὰ καὶ σιωπηλῶς, τουτέστι διὰ πράξεων ἐμφαινουσῶν τὸν σκοπὸν τῆς ἐγκρίσεως, ἑπομένως τὸ δικαστήριον

τῶν ἐφετῶν ἐξάγον τὴν ἐκ μέρους τοῦ Χρήσου καὶ Νικ. Βλάσση ἀναγνώρισιν τοῦ συναλλάγματος ἀπὸ διαφόρους πράξεις αὐτῶν τὰς ὁποίας ἐσάθμισεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, δὲν παρεβίασε κἀνένα νόμον, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἄλλην εἰς τὸν αὐτὸν λόγον ἐμπεριεχομένην πρότασιν ὅτι ἐλλειπούσης τῆς ὑπογραφῆς εἰς τὸ ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ἔγγραφον δὲν ἠδύνατο νὰ γενῇ ἀναγνώρισις ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος δὲν ἔχει ἰσχὺν, διότι ἡ ἔγκρισις δὲν εἶναι ἄλλο τὶ εἰμὴ ἡ μετέπειτα δοθεῖσα συναίνεσις καὶ γίνεται μάλισα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἐλλειψιν τῆς εἰς τὸ συμβόλαιον μὴ ἐμφαινομένης συναινέσεως·

7. Ἐπειδὴ ἀποδειχθείσης τῆς συμμετοχῆς τοῦ Περρούκα εἰς τὸ ὑπόδικον κτῆμα τοῦ ὁποίου οἱ Βλάσση, ὡς παρεδέχθη τὸ δικαστήριον, ἦσαν διαχειρισαὶ διὰ κοινὸν λογαριασμὸν, ἕπεται ὅτι οἱ Περρούκα ὡς συνιδιοκτῆται ἠδύναντο νὰ κινήσουν ἀγωγὴν πραγματικὴν, κατὰ τῶν κοινωνούντων ἅμα οὗτοι ἠθέλησαν νὰ οἰκειοποιηθῶσι τὸ μὴ ἀνῆκον εἰς αὐτούς μερίδιον, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παραδεχθὲν τὴν τοιαύτην περὶ διεκδικήσεως ἀγωγὴν τῶν Περρούκα συνεμορφώθη μὲ τὸν νόμον ἰδίως νόμ. 1 καὶ 2 Πανδ. περὶ ἑταιρίας 17, 2·

8. Ἐπειδὴ ἡ περὶ διανομῆς τοῦ ἐπιδίκου κτήματος αἴτησις τῶν Περρούκα περιέχει ἐν ἑαυτῇ ὡς ἀναγκαίαν συνέπειαν καὶ τὴν περὶ διαλύσεως τῆς προϋπαρχούσης μεταξὺ Βλάσση καὶ Περρούκα κοινωνίας αἴτησιν, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐζητήθη ἡ διάλυσις καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον καταδικάσαν τοὺς Βλάσση εἰς ἀπόδοσιν ὅσων καρπῶν ἠδύναντο νὰ συνάξωσι, παρεβίασε τὸν περὶ κοινωνῶν νόμον, σφρίζεται εἰς μὴ ἀληθῆ ἰσχυρισμόν·

9. Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 180 ἀποφάσεως, προσδιορίσαν τὴν κακὴν πίστιν τῶν Βλάσση ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Δ. Περρούκας ἐκίνησε τὴν ἀγωγήν του κατεδίκασεν αὐτοὺς ἔκτοτε εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἰς ἀπόδοσιν ὅσων ἐδύναντο νὰ συνάξωσι καρπῶν, διὰ δὲ τοὺς πρὸ τῆς ἀγωγῆς χρόνους θεωροῦν τοὺς Βλάσση οὐχὶ ὡς καλῇ πίστει νομεῖς ἀλλοτρίου κτήματος, ἀλλὰ ὡς διαχειρισὰς κτήματος ἐπικοίνου ὑπεχρέωσεν αὐτοὺς εἰς λογοδοσίαν καὶ ἀπόδοσιν τῶν συναχθέντων εἰσοδημάτων, ἑπομένως τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν ἐδίκασε συμφώνως μὲ τὸ ἄρθ. 13 βιβ. 6'. τίτλ. 1. τοῦ Ἁρμενοπούλου, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας ἐφήρμωσεν ὀρθῶς τοὺς περὶ διοικήσεως ἀλλοτρίων πραγμάτων καὶ περὶ κοινωνίας νόμους §. 1 εἰσηγ. βιβ. 3 τίτλ. 29 Ν. 2 Πανδ. περὶ διοικήσεως ἀλλοτρίων πραγ. (3, 5.), Ν. 4 §. 3 Πανδ. περ διαιρέσεως κοινῶν κτημάτων (10, 3.) Ν. 6 §. 2 αὐτόθι.-19 Πανδ. περὶ διαιρέσεως κληρονομίας καὶ Ν. 56 αὐτόθι.-Ν. 38 Πανδ. περὶ ἑταιρίας (17, 2) καὶ πρὸς τούτοις τὸν Ν. 1 καὶ 2 Πανδ. αὐτόθι, ὁ δὲ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον καταδικάσαν τοὺς Βλάσση καί τοι κηρυχθέντας καλῆς πίστεως νομεῖς εἰς ἀπόδοσιν καρπῶν, παρ

ριβίασε τὸν νόμον τῶν Πανδ. de acquirendo rerum dominio, εἶναι ἀνυπόστατ.

10. Ἐπειδὴ ὁποιονδήποτε καὶ ἂν ἔχῃ τύπον ἡ ἀγωγὴ τοῦ Δημ. Περρούκα νόμιμος αὐτῆς συνέπεια ἦτο νὰ καταστήσῃ τοὺς Βλάσσῃ ἐν κακῇ πίστει, ἅμα δὲν ἔσπευσαν ν' ἀποδόσωσι πρὸς τὸν Δ. Περρούκαν τὸ ἀνῆκον μέρος των, ἑπομένως τὸ δικαστήριον καταδικάσαν τοὺς Βλάσσῃ εἰς ὅλα τὰ τῆς κακῆς πίστεως ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀγωγῆς τοῦ Δ. Περρούκα, ἔπραξεν ὀρθῶς, ἡ δὲ προταθεῖσα παραβίασις τῶν νόμων prosocio et communi dividundo εἶναι ἀνυπόστατος·

11. Ἐπειδὴ τῆς εἰς τὸ ἄρθ. 244 τῆς πολιτ. δικονομίας διαλαμβανομένης γενικῆς ἀρχῆς ὅτι ἀντικείμενα τῆς ἀποδείξεως εἶναι οἱ εἰς τὴν ἀπόφασιν οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἔχοντες πραγματικοὶ ἰσχυρισμοὶ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δικανικῶς πεπεισμένος ὁ δικαστής, ἐξαιροῦνται μὲν κατὰ τὸ 3 ἐδάφ. τοῦ 245 ἄρθ. οἱ γενικοὶ νόμοι τοῦ κράτους, διότι οὗτοι πρέπει νὰ ἦναι γνωστοὶ εἰς τὸν δικαστὴν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην δὲν ὑπάγεται ὁ Τουρκικὸς νόμος, διότι καὶ τοι ἰσχύσας ἄλλο τε ἐν τῇ Ἑλλάδι δὲν δύναται ἤδη νὰ ὑποτεθῇ ὡς γνωστὸς εἰς τοὺς δικαστὰς διὰ τοὺς ὁποίους μάλιστα ὡς μὴ γνωρίζοντας τὴν Τουρκικὴν γλῶσσαν ὑπάρχει ἀνυπέρβλητον πρόσκομμα τῆς κατ' ἀκρίβειαν γνώσεως τοῦ Τουρκικοῦ δικαίου, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι οἱ Τουρκικοὶ νόμοι εἶναι ἀντικείμενα τῆς ἀποδείξεως, οἱ δὲ διάδικοι πρὸς ἀπόδειξιν τῶν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἐφαρμοζομένων διατάξεων τοῦ Τουρκικοῦ νόμου προσήγαγον φετφάδες καὶ ἄλλα ἀποδεικτικὰ μέσα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δικαστήριον ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησίν του περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἐννοίας τῶν εἰς τὴν προκειμένην διαφορὰν ἐφαρμοζομένων Τουρκικῶν νόμων·

12. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 809 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἕνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς ἢ ψευδοῦς ἑρμηνείας νόμου τινὸς συγχωρεῖται ἀναίρεσις, τότε μόνον ὅταν ὑπάρχῃ ῥητὴ ἀπ' εὐθείας ἢ ἐκ πλαγίου παράβασις τῶν σαφῶν ὁρισμῶν νόμου τινὸς, ἡ δὲ σάθμισις τῶν πραγματικῶν περισατικῶν καὶ ἰδίως τῶν ἀποδείξεων ἀνήκει εἰς τὰ ἐπὶ τῆς οὐσίας δικάζοντα δικαστήρια, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν σηρίζει τὴν περὶ τῶν διατάξεων καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ Τουρκικοῦ νόμου ἀπόφασίν του εἰς τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαχθέντα ἀποδείξεως μέσα, ἑπομένως ἡ ἑρμηνεία αὕτη τοῦ Τουρκικοῦ νόμου εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὴν σάθμισιν τῶν ἀποδείξεως μέσων διὰ τοῦτο ἡ περὶ κακῆς ἑρμηνείας τοῦ Τουρκικοῦ νόμου πρότασις δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἀναιρέσεως·

13. Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀρ. 180 ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν διαλαμβάνει ῥητῶς εἰς μίαν ἐκ τῶν αἰτιολογιῶν αὐτῆς ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐφεσίμου δίκης τελευτήσαντος Νικ. Βλάσσῃ παριστάνουσιν αὐτὸν κατὰ κληρονομίαν καὶ ὅτι περὶ τούτου δὲν ἐγένετο κἀμμία ἀντίρρησις, δίδει τὸν λό-

γον τῆς εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοὺς ἐπιβληθείσης ὑποχρεώσεως τοῦ ν' ἀποδώσωσι πᾶν ὅ,τι ἀπεφασίσθη ὅτι ὤφειλεν ὁ τελευτήσας. Τὰ δὲ ἄρθ. 560 καὶ 1076 τῆς πολιτ. δικονομίας τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται οἱ Βλάσσιδες δὲν ἔχουν σχέσιν πρὸς τὸ προκείμενον, διότι τὸ πρῶτον ἀφορᾷ τὴν προθεσμίαν τῆς ἀπογραφῆς τὸ δὲ δεύτερον ἐκθέτει τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμων, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησε τοὺς Βλάσση ἀναιτιολογήτως ὡς κληρονόμους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Νικολ., εἶναι ἀνυπόστατος·

14. Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀποφανθὲν ὅτι οἱ Βλάσση εἶναι ὑπόχρεοι ν' ἀποζημιώσωσιν ὅλους τοὺς Περρούκα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἤρχισεν ἡ κακὴ αὐτῶν πίστις, δηλ. ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Δ. Περρούκας ἐκίνησε τὴν ἀγωγήν του ὤφειλε νὰ δώσῃ τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ἐπεξέτεινε οὕτω καθόσον ἀφορᾷ τὴν κακὴν πίστιν τὰς συνεπείας τῆς ἀγωγῆς τοῦ Δ. Περρούκα, κινηθείσης τὴν 25 Ἰουλίου 1829, καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς Περρούκα, οἵτινες μετὰ πολλὰ ἔτη παρεμβῆκαν μόνον κατὰ τὴν ἐφέσιμον δίκην, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπέκτασις αὕτη δὲν αἰτιολογεῖται παντάπασιν εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, κατὰ δὲ τὸ 307 ἄρθ. §. 6 τῆς πολιτ. δικονομίας ἡ ἔλλειψις αἰτιολογικοῦ εἶναι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν.

Καθόσον ἀφορᾷ τοῦς λόγους τοῦ Περρούκα·

1. Ἐπειδὴ καθ' ἣν περίφασιν δικαστικός τις ὑπάλληλος φανερόνει ἐν τῷ δικαστικῷ συμβουλίῳ ὅτι γνωρίζει περὶ ἑαυτοῦ λόγον τινὰ ἐξαιρέσεως τὸ δικαστικὸν συμβούλιον ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα ἀποφασίζει περὶ τῆς παραδοχῆς ἢ μὴ τῆς προταθείσης ἐξαιρέσεως, ἡ δὲ ἀπόφασις αὕτη μὴ ἀποφαινομένη περὶ προτάσεως τινὸς τῶν διαδίκων οὔτε ἐπιδικάζει εἰς αὐτοὺς οὔτε ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτῶν δικαιώματα καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ κοινοποιεῖται καὶ εἰς αὐτοὺς, ὅθεν οἱ διάδικοι δὲν δύνανται νὰ προσβάλλωσιν αὐτὴν δι' οὐδενὸς ἐνδίκου μέσου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Δ. Περρούκας προσβάλλει διὰ τοῦ μέσου τῆς ἀναιρέσεως τὴν ὑπ' ἀρ. 213 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τοῦ αὐτοῦ δικας. ἐπὶ τῆς προταθείσης παρὰ τοῦ Βασ. Κορουσοπούλου μέλους τοῦ αὐτοῦ δικας. περὶ ἐξαιρέσεως ἑαυτοῦ αἰτήσεως εἰς τὴν μεταξὺ Περρούκα καὶ Βλάσση δίκην, ἑπομένως ἡ αἴτησις αὕτη εἶναι κατὰ τὸν νόμον ἀπαράδεκος·

2. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 316 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ ὁποῖον παραπέμπει εἰς τὸ 852 τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις συγχωρεῖται τότε μόνον ὅταν ἐνεχειρίσθῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως τριάκοντα ἡμερῶν ἀφοῦ ἡ ὁρσικὴ ἀπόφασις ἐπιδοθῇ εἰς τὸν διάδικον, ἑπομένως ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης πρέπει νὰ προταθῇ ἡ ἀναίρεσις καὶ ὅλων τῶν παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων, ἡ δὲ παράλειψις τῆς κοινοποιήσεως προδικαστικῆς ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ παραδεκτὴν τὴν ἀναίρεσιν καὶ μετὰ τὴν ῥηθεῖσαν προθεσμίαν, καθότι ὁ νόμος διατάττει γενικῶς καὶ ὤφειλε νὰ δι-

ατάξη οὕτω, καθότι ἄλλως κατασταθείσης ἤδη ἀπροσβλήτου τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἠδύνατο νὰ προσβληθῶσιν ἔτι νέα ἔνδικα μέσα κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐπισυνημμένων εἰς τὴν δικογραφίαν ἐπιδοτηρίων, ἡ ὑπ' ἀρ. 180 ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν ἐκοινοποιήθη παρὰ τῶν Βλάσσιδων εἰς τοὺς ὅλους μεταξὺ τῆς 10 καὶ 18 Μαΐου 1840, αἱ δὲ ἀναιρέσεως αἰτήσεις τῶν Περρούκα κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 196 ἀποφάσεως, ἔγειναν καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τοὺς Βλάσση μεταξὺ τῶν 24 καὶ 29 Ἰουλ. 1840 δηλ. μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου τριακονθημέρου προθεσμίας, ἑπομένως εἶναι ἀπαράδεκτοι·

3. Ἐπειδὴ ἀπορριφθείσης τῆς παρὰ τῶν Περρούκα προταθείσης ἐξαιρέσεως τοῦ δικαστοῦ Βασ. Κουρουσοπούλου διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 45 ἀποφάσεως ὡς μὴ προταθείσης ἐν καιρῷ, καὶ διότι οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως δὲν ἦσαν προσηκόντως βεβαιωμένοι καὶ μὴ γενομένης δεκτῆς παρὰ τοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 213 ἀποφάσεώς του τῆς παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ προβληθείσης περὶ ἐξαιρέσεως ἑαυτοῦ προτάσεως, ἀπροσβλήτων δὲ οὐσῶν ἤδη τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ἕπεται ὅτι ἡ σύμπραξις τοῦ δικαστοῦ Βασ. Κουρουσοπούλου εἶναι ἀποχρόντως δικαιολογημένη, ὁ δὲ λόγος ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ λάβῃ μέρος καὶ ὅτι ἐντεῦθεν προέκυψε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου εἶναι ἀνίσχυρος·

4. Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀριθ. 51 ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν τὸ 182 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ὁρίζον τὰ οὐσιώδη ἑκάστης ἀποφάσεως μέρη δὲν διατάττει ὅτι πρέπει ν' ἀναφέρωνται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐξαιρεθέντων ἢ ἀπόντων δικαστῶν, ἡ δὲ ἔλλειψις τῆς σημειώσεως τῶν ὀνομάτων ἀναπληροῦται ἀποχρώντως, ὁσάκις εἰς τὴν ἀπόφασιν δηλοῦται ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπόντος δικαστοῦ· ἡ δὲ μνησθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 51 ἀπόφασις τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν φέρουσα *ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ προέδρου*, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐχαρακτήρησεν ἀποχρώντως διὰ τῆς σημειωθείσης ἰδιότητος τοῦ προέδρου τὸν ἀπόντα δικαστὴν, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὰς ὑπ' ἀρ. 45, 150, 180, ἀποφάσεις τῶν αὐτῶν ἐφετῶν ἐξ ὧν εἰς τὰς μὲν ἔλαβε μέρος ὁ εἰσαγγελεὺς, εἰς τὰς δὲ ὁ ἀντεισαγγελεὺς καὶ ὁ ὑπογραμματεὺς ἀντὶ τοῦ γραμματέως, χωρὶς ν' ἀναφέρωνται τὰ κωλύματα τοῦ τε εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως, τοῦτο ἠδύνατο νὰ λάβῃ χώραν, διότι τὰ ἄρθρα 91 καὶ 122 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, δίδουσιν εἴς τε τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν γραμματέα τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀντικαταστασαίνουσι ἀντ' αὐτῶν χρείας τυχούσης ὁ μὲν τὸν ἀντεισαγγελέα ὁ δὲ τὸν ὑπογραμματέα, ἑπομένως οἱ ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐκ τούτου κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου στηριζόμενος λόγος, εἶναι ἀνυπόστατος·

5. Ἐπειδὴ αἱ ὑπ' ἀριθ. 1056, 1309 καὶ 1511 ἀποφάσεις τοῦ πρωτοκλήτου Ἀργολίδος αἱ ἀφορῶσαι τὴν παρουσίασιν τῶν Τουρκικῶν ἐγγράφων ἐκκληθεῖσαι μετερρυθμίσθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 183, ἰδίως δὲ διὰ τῆς τε-

λευταίας ὑπ' ἀριθ. 227 ἀποφάσεως τοῦ ἀνεκλήτου τῆς Πελοποννήσου διὸ καὶ λογίζονται ὡς μὴ ὑπάρχουσαι οὐδὲ δύναται νὰ γείνῃ λόγος περὶ τελεσιδικίας αὐτῶν. Καθόσον δὲ ἀποβλέπει τὰς τοῦ ἀνεκλήτου ἀποφάσεις αὗται ἐξετελέσθησαν ἐν μέρει, καθότι οἱ Βλάσσιδες ἐπαρουσίασαν ἔκτοτε τινὰ τῶν ζητηθέντων ἐγγράφων, ἂν δὲ δὲν ἐξετελέσθησαν καθ' ὁλοκληρίαν τοῦτο προῆλθε διότι ὁ Α. Περρούκας δὲν ἐπέμεινεν εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν· ἀλλὰ διὰ νέας ἀπὸ 2 Σεπτεμβ. 1830 αἰτήσεως μεταβιβασθείσης ἀπὸ τὸ ἔκκλητον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ἐπανέλαβε τὴν περὶ παρουσιάσεως ἐγγράφων αἴτησίν του τῆς ὁποίας ἐπιληφθὲν τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 159 δι' ἧς διετάχθη ἡ παρουσίασις τῶν αὐτῶν ἐγγράφων, ἐκ δὲ τούτων γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Δημ. Περρούκας λογίζεται ὡς παραιτηθεὶς τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ ζητήσῃ ἀμέσως τὴν ὁλοσχερῆ ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀνεκκλήτου, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 181 ἀπόφασις διέταττε μὲν τὴν παρουσίασιν τῶν ἐγγράφων, ἀλλ' ἡ διάταξις αὐτῆς δὲν ἐνισχύετο δι' οὐδεμιᾶς κυρώσεως· προσέτι δὲ ὡς παρεμπίπτουσα ἐδύνατο κατὰ τὸ 180 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας νὰ ἀνακληθῇ παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου καὶ πραγματικῶς ἀνεκλήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ὁριστικῆς ἀποφάσεως, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ δικαστήριον εὗρε τὴν παρουσίασιν τῶν ἐγγράφων περιττήν, ἑπομένως ὁ περὶ παραβιάσεως τοῦ δεδικασμένου καὶ τοῦ 273 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας λόγος εἶναι ἀνίσχυρος·

6. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 180 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δὲν ἐξάγεται ὅτι ὁ Δημ. Περρούκας ἔκαμεν ἔγγραφον πρότασιν ἵνα ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Χρ. Βλάσσης ἦτον γενικὸς διαχειριστὴς τῆς περιουσίας ὅλων τῶν ἀδελφῶν του, ἑπομένως τὸ δικαστήριον δὲν ἦτο ὑπόχρεων ν' ἀποφασίσῃ τί περὶ τούτου, μ' ὅλα ταῦτα, ἐπειδὴ ὡς φαίνεται ὁ Δημήτ. Περρούκας διϊσχυρίσθη προφορικῶς κατὰ τὴν συζήτησιν ὅτι ὁ Χρ. Βλάσσης ἐνήργη ὡς γενικὸς οἰκονόμος καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ πράξεις αὐτοῦ ἰσχύουν καὶ κατ' αὐτῶν, τὸ δικαστήριον λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἐσκέφθη πρῶτον ὅτι οὗτος ἀντίκειτο εἰς τὸν νόμον, διότι ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ κατ' ἀρέσκειαν περὶ τῶν δικαίων τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του καὶ πρὸς βλάβην μάλιστα αὐτῶν, δεύτερον ἐκ προγενεστέρων ἐγγράφων καὶ περιστατικῶν ἐξήγαγεν, ὅτι ὁ ἴδιος Δ. Περρούκας εἶχεν ὁμολογήσῃ ἄλλο τε ὅτι ὁ Χρῆστος Βλάσσης δὲν ἦτο πληρεξούσιος ἐπίτροπος τῶν κληρονόμων του, ὥστε τὸ δικαστήριον ὡς πρὸς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἀπεφάνθη συμφώνως μὲ τὸν νόμον, ἐσφάλμισε δὲ ὡς πρὸς τὴν δευτέραν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πεποίθησιν πραγματικὰ περιστατικά, προσέτι δὲ τὸ 648 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται ὁ Περρούκας εἶναι ἄσχετον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀφορῶν τὰ προσόντα τῆς ἀπαντήσεως τῶν ἐναγομένων, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δι-

καστήριον δὲν ἐσυγχώρησεν εἰς τοὺς Περρούκα ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ὁ Βλάσσης ἦτο γενικὸς ἐπίτροπος, πεισθὲν περὶ τοῦ ἐναντίου συμπερασματικῶς κατὰ παράβασιν τοῦ 548 ἄρθ., εἶναι χωρὶς βάσιν·

7. Ἐπειδὴ ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς προσβαλλομένης 180 ἀποφάσεως, ὄχι μόνον δὲν ἔγεινε κάμμία ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῶν φετφάδων, ὡς μέσον ἀποδείξεως τῶν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἐφαρμοζομένων διατάξεων τοῦ Τουρκικοῦ νόμου, ἀλλ' ἀμφότεροι οἱ διάδικοι προσήγαγον ἑκατέρωθεν φετφάδες πρὸς ὑποστήριξιν τῶν αἰτήσεών των καὶ ἰδίως βεβαιοῦται εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν ὅτι οἱ Περρούκα δὲν ἀντεῖπον περὶ τῆς γνησιότητος καὶ ἀληθείας τῶν ὑπὸ τῶν Βλάσσιδων προσαχθέντων φετφάδων, ἑπομένως μὴ γενομένης ἐνστάσεως περὶ τούτου ἐνώπιον τῶν κατωτέρω δικαστηρίων καὶ μάλιστα ὑπαρχούσης σιωπηρᾶς συναινέσεως τῶν διαδίκων, δὲν δύναται κατὰ τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ 811 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας νὰ προβληθῇ κατὰ πρώτην φορὰν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἡ παραδοχὴ τῶν φετφάδων ὡς μέσον ἀποδείξεως.

8. Ἐπειδὴ παραδεχθέντων τῶν διαδίκων τοὺς φετφάδας ὡς μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ Τουρκικοῦ νόμου τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἠδύνατο κατὰ τὴν πεποίθησίν του νὰ σταθμίσῃ τὸ ἀξιόπιστον τοῦ ἐμπεριεχομένου τῶν φετφάδων, διὰ δὲ τῆς σταθμίσεως ταύτης δὲν παρεβίασε κανένα νόμον·

9. Ἐπειδὴ μ' ὅλον ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 180 ἀποφάσεως, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς προσαχθείσας ὑπὸ τοῦ Περρούκα μεταφράσεις ταπίων ἐκδοθέντων ἐπὶ τῇ βάσει Ἑλληνικῶν ἐγγράφων ὁμολογιῶν τοῦ πωλητοῦ, μ' ὅλον τοῦτο ἡ ἐξ αὐτῶν μορφωθεῖσα πεποίθησίς του εἶναι ὅτι ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν παραδειγμάτων δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἄλλη τὶς ἐναντία τοῦ Τουρκικοῦ νόμου συνήθεια περὶ τῆς μὴ ἀναποφεύκτου ἐκδόσεως τοῦ ταπίου, καὶ ὅτι ἐξάγεται μάλιστα ἐκ τούτου ὅτι τὸ ταπίον ἦτον ἐκ τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων, διότι ἄλλως ἤθελον εἶσθαι διόλου περιττὸν νὰ ζητήσωσιν οἱ ἀγοραταὶ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, ἐὰν ἠδύναντο καὶ διὰ μόνης τῆς ἐγγράφου ὁμολογίας τοῦ πωλητοῦ νὰ κατέχωσι νομίμως τὰς ἀγορασθείσας γαίας, ἑπομένως τὸ δικαστήριον ἔχον τοιαύτην περὶ τούτου πεποίθησιν δὲν ἦτον ὑπόχρεων νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Δημητ. Περρούκαν τὴν περαιτέρω ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, διότι κατὰ τὸ 244 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας, ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως εἶναι μόνον τὰ πράγματα ἐκεῖνα περὶ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δικανικῶς πεπεισμένος ὁ δικαστής, ὁ δὲ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπεστέρησε τοὺς Περρούκα τῶν μέσων τοῦ ν' ἀποδείξωσι τὴν κατ' αὐτοὺς οἰσχύουσαν εἰς Ἀργολίδα καὶ ἀλλαχοῦ συνήθειαν εἶναι ἀνίσχυρος·

10. Ἐπειδὴ, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 180 ἀποφάσεως, ὁ Δημ-

Περρούκας εἰς τὴν 14 πρότασιν, ἥτις ἀφορᾷ τὰ μὴ παρουσιασθέντα ὑπὸ τῶν Βλάσσιδων Τουρκικὰ ἔγγραφα, ἐζήτησε μὲν νὰ παραδεχθῇ τὸ δικαστήριον ὡς ὁμολογούμενον ὅτι τὰ εἰρημένα ἔγγραφα διαλαμβάνουν ῥητῶς ὅτι τὸ χωρίον Δημηνιὸν εἶναι ἔκπαλαι καὶ πάντοτε ἐπίκοινος ἰδιοκτησία τῶν Περρούκα καὶ Βλάσση ἐξ ἡμισείας, ἀλλὰ δὲν ἐπρότεινε ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἀπεδείκνυον ἐναντίον τῶν προσαχθέντων καὶ παραδεχθέντων Τουρκικῶν νόμων ὅτι τὸ ταπὶ δὲν ἦτον ἀπολύτως ἀναγκαῖον· ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἐκ τῆς μὴ παρουσιάσεως τῶν εἰρημένων ἐγγράφων ἀπεσερήθηκαν οἱ Περρούκα τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως εἶναι ἀνυπόστατος·

11. Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 180 ἀποφάσεως οἱ Βλάσση εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου συζήτησιν δὲν ἔκαμαν νέας προτάσεις, ἀλλ' ὅσας ἀνέφερον κατὰ τοῦ κύρους καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουν. 1818 ἐγγράφου ἦσαν ἁπλοῖ ἰσχυρισμοὶ καὶ ἐπιχειρήματα ἐπὶ προτάσεων γενομένων ἤδη πρωταδίκως, προσέτι δὲ οἱ Βλάσσιδες ὡς ἐναγόμενοι ἐδύναντο νὰ προτείνωσι νέας ἐνστάσεις καὶ νέους πραγματικοὺς ἰσχυρισμοὺς κατὰ τὸ 2 ἐδ. τοῦ 747 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον παρεδέχθη ἐναντίον τῶν ἄρθ. 13 καὶ 747 τῆς πολιτ. δικονομίας νέας ἀξιώσεις καὶ προτάσεις τῶν Βλάσσιδων εἶναι ἀνυπόστατος·

12. Ἐπειδὴ ἐκ τῶν αἰτιολογιῶν τῆς 180 ἀποφάσεως βεβαιοῦται, ὅτι αἱ εἰς τὸ ἀπὸ 6 Μαΐου 1835 δικόγραφον διαλαμβανόμεναι προτάσεις τῶν Βλάσσιδων ἔγειναν κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν, καὶ ἐγνωσοποιήθησαν ἔκτοτε εἰς τὸν ἀντίδικον Δημ. Περρούκαν, ἂν δὲ δὲν ἀνεγνώσθησαν τοῦτο προῆλθε, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων ἐκείνων τῶν ἡμερῶν ἐσυζητοῦντο διάφορα ἄλλα ζητήματα ἑκατέρωθεν προταθέντα, τὸ δὲ δικαστήριον ἐπιτρέψαν εἰς τοὺς Βλάσσιδας τὴν χρῆσιν τῶν προτάσεων ἐκείνων διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ 160 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας δὲν ἀπαιτεῖ ν' ἀναγινώσκωνται ὅλαι αἱ προτάσεις κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν, ἀλλὰ νὰ γίνωνται παρὰ τῶν διαδίκων πρὸς ἀμοιβαίαν γνῶσιν τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡρμήνευσεν ὀρθῶς τὸ 160 ἄρθ., ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον ἐναντίον τῶν ἄρθ. 158, 160 καὶ 580 τῆς πολιτ. δικονομίας παρεδέχθη προτάσεις μὴ ἀναγνωσθείσας οὐδὲ γινομένας κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν δὲν εἶναι οὔτε ἰσχυρὸς οὔτε ἀληθής·

13. Ἐπειδὴ ἀποφανθέντος τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 51 ἀποφάσεώς του ἀπαράδεκτον ὡς προδικαστικὸν ζήτημα τὴν αἴτησιν τοῦ Δημητρίου, Ἑλένης καὶ Ἀποστόλου Περρούκα τοῦ ν' ἀποδείξωσι διὰ μαρτύρων διάφορα ἀντικείμενα ἀφορῶντα τὰ εἰς τὸ Δημηνιὸν δικαιώματά των καὶ παραπέμψαντος αὐτὴν εἰς τὴν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως τάξιν της διὰ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ δικαστήριον εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ-

το καὶ ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτοῦ, οἱ Περρούκα ὤφειλον νὰ ἐπαναλάβωσιν τὴν αἴτησίν των εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν συζήτησιν τῆς οὐσίας ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν ἔκαμαν ἐκεῖ οὐδεμίαν πρότασιν ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 180 οὐσιαστικῆς ἀποφάσεως, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον παραπέμψαν εἰς τὴν κυρίαν συζήτησιν τὴν περὶ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως αἴτησιν τῶν Περρούκα οὔτε αἰτιολόγησεν οὔτε διέταξε τι περὶ αὐτῆς, εἶναι ἀνίσχυρος·

14. Ἐπειδὴ διαίρεσις ὁμολογίας ὑπάρχει μόνον ὅταν τὸ δικαστήριον παραδέχεται ἓν μέρος ὁμολογίας τινὸς καὶ ἀποκρούει τὸ ἕτερον, ἀλλὰ τοιοῦτον τι δὲν ἔλαβε χώραν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ὑποχρεωτικὴν δύναμιν τῆς ὁμολογίας τοῦ Χρήσου καὶ Νικ. Βλάσση τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἑρμηνεύσαν καὶ ἐκτιμήσαν τὰ ἔγγραφα ἐντὸς τῶν καθηκόντων του παρεδέχθη ὀρθῶς ὅτι ἡ ὁμολογία αὕτη ἴσχυε διὰ νὰ ὑποχρεώσῃ μόνον τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἔκαμαν αὐτὴν, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον παρεβίασε τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς ὁμολογίας καθὼς καὶ τὰς περὶ ὑποχρεώσεων τῶν κληρονόμων καὶ συγκοινωνῶν εἶναι ἀνυπόστατος·

15. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν παράγ. 2 τοῦ 810 τῆς πολ. δικονομίας δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν ὅταν τὸ δικαστήριον προσέβαλεν ἢ ἐξήγησεν ἐσφαλμένως πράγματα μόνον καὶ ἰδίως τὴν ἔννοιαν συμβολαίου διαθήκης ἢ ἄλλων ἐγγράφων, μόνον δὲ ὅταν ἡ ἑρμηνεία δὲν ἀνήγετο ἁπλῶς εἰς πράγματα ἀλλὰ προσέβαλε κανόνας τοῦ δικαίου, δύναται νὰ θεωρηθῇ τοιαύτη ψευδὴς ἑρμηνεία ὡς λόγος ἀναιρέσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων Δημ. Περρούκας ἐπρότεινεν ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεμόρφωσε τὴν φύσιν τοῦ συναλλάγματος ἐναντίον καὶ τῶν ἐν τοῖς διαβεβαιοῦσιν αὐτὸ ἐγγράφοις σαφῶν καὶ ὁριστικῶν φράσεων ὡς καὶ τῆς διανοίας αὐτῶν, δὲν ἀνέφερεν ὅμως ποῖοι κανόνες τοῦ δικαίου παρεβιάσθησαν ἐκ τῆς προτεινομένης ταύτης παραμορφώσεως τοῦ συμβολαίου, ἑπομένως ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀπαράδεκτος·

16. Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἠγόρευσεν ὁ εἰσαγ. ὑπαρχόντων εἰς τὴν δίκην προσώπων ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελούντων καὶ κατὰ συνέπειαν ἀνικάνων νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικας. δὲν εἶναι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ἀλλὰ δύναται νὰ δώσῃ χώραν πρὸς ἐπανάληψιν διαδικ. κατὰ τὸ ἄρθ. 785 §. 7 τῆς πολ. δικ.

Διὰ ταῦτα, καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ 3 ἐδάφ. τοῦ 211 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῶν ἀδελφῶν Βλάσσιδων, Χρήσου, Κωνσαντίνου. Ἰωάννου, Εὐφροσύνης καὶ Εὐδοκίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουλ. 1835 ὑπ' ἀρ. 48 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ τῆς ἀπὸ 7 Αὐγ. 1839 ὑπ' ἀρ. 180 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν ἐφετῶν, καθόσον ἀφορᾷ ὅλα τὰ κεφάλαια τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἐξαιρουμένου τοῦ ἐννάτου κεφαλαίου. Ἀναιρεῖ δὲ τὴν αὐτὴν ὑπ' ἀρ. 180 ὁριστικὴν ἀπόφασιν καθόσον ἀφορᾷ τὸ μέρος τοῦ ἐννάτου αὐτῆς κεφαλαίου διὸ καταδικάζονται οἱ ἀδελφοὶ Βλάσση εἰς ἀπόδοσιν καρπῶν ὡς κακῆς πίστεως

κάτοχοι καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Ἀπόστολον, Γεώργιον καὶ Ἑλένην Περρούκα παρεμβάντας μόνον κατὰ τὴν ἐφέσιμον δίκην. παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν ὡς πρὸς τὸ ῥηθὲν ἀντικείμενον εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν. Διατάττει νὰ ἐπισραφῇ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Βλάσση τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δραχ., νὰ γραφῇ τὸ τὴν ἀναίρεσιν ἀφορῶν μέρος τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τῶν ἡττηθέντων Ἀποστόλου, Γεωργίου καὶ Ἑλένης Περρούκα. ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῶν ἀδελφῶν Δημητρίου καὶ Εὐδοκίας, Νικολάου Περρούκα, καὶ τῶν ἀδελφῶν Ἀποστόλου, Γεωργίου καὶ Ἑλένης Σωτηρίου Περρούκα, αἵτινες ἔγειναν κατὰ τῶν ἀπὸ 22 Ἰουλ. 1835 καὶ ὑπ' ἀριθ. 45, ἀπὸ 24 Ἰουλ. 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 196, ἀπὸ 26 Ἰουλ. 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 51, ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 150, ἀπὸ 12 Αὐγ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 213, καὶ ἀπὸ 7 Αὐγ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 180 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δραχ., συμψηφίζει τὰ δικαστικὰ ἔξοδα ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καὶ καταδικάζει τοὺς μὲν ἀδελφοὺς Βλάσση εἰς τὸ ἓν τρίτον, τοὺς δὲ Περρούκα εἰς τὰ δύο τρίτα τῶν τελῶν τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως συνισάμενα εἰς δραχ. 252.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ἰουν. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰουν. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 25.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τῆς Ταρσίτζας χήρας, συζύγου τοῦ Κωνς. Βελισσαρίου Ἀρμάση κλπ. καὶ τοῦ Παλαιολόγου Βενιζέλου, κατοίκου Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 365.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, μεταξὺ τῆς Ταρσίτζας χήρας, συζύγου Κωνς. Βελισσαρίου Ἀρμάση καὶ Ἑλένης θυγατρὸς αὐτῆς καὶ συζύγου Τριανταφύλλου Λαζαρίδου, ἀναιρεσειουσῶν, παρασταθεισῶν διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου, καὶ τοῦ Παλαιολόγου Βενιζέλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐμφανισθέντος καὶ διορίσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου τὸν δικηγόρον Σ. Ῥωσσέτον πληρεξούσιόν του.

Ὁ Παλαιολόγος Βενιζέλος ἐκίνησε κατὰ τὴν 26 Ἰουν. 1839 ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἀγωγὴν κατὰ τῶν εἰρημένων ἀν-

τιδίκων του, δι ἧς ἐκθέσας ὅτι ἔχων δοσοληψίαν μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ Κωνς. Βελισσαρίου Ἀρμάση, διώρισε διαιτητὰς πρὸς ἐκκαθάρισιν ταύτης τὸν Λ. Νούλλαν καὶ τὸν Λ. Καλλιφουρνᾶν, ἀλλ' οὗτοι καθὼς καὶ ὁ ἐπιδιαιτητὴς Γ. Μαυροκορδάτος δὲν ἐπεδίκασεν εἰς αὐτὸν 200 δίσηλα, τὰ ὁποῖα, διὰ τοῦ ἀπὸ ά. Ὀκτωβρίου 1835 ἐγγράφου του ἐζήτησε νὰ ἐκπεσθοῦν ἀπὸ τὸν λογαριασμόν του, ὡς ζερούμενος τότε ἀποδείξεως, ὅτι μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητῶν εὑρὼν τὴν ὁμολογίαν, παραπεσμένην ἕως τότε ἐζήτησε τὸν ἐκπεσμὸν τῆς ποσότητος ταύτης, ἀλλ' οἱ ἀντίδικοι ἐδυσρόπησαν ἐξητήσατο· 1. νὰ καταδικασθοῦν νὰ πληρώσουν τὰ 200 δίσηλα μετὰ τοῦ τόκου των ἀπὸ τὴν πληρωμὴν, καὶ 2. νὰ καταδικασθοῦν εἰς τὰ ἔξοδα. Εἰσαχθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου, καὶ συζητήσεως γενομένης, ὁ πληρεξούσιος τῶν ἐναγομένων ἐπρότεινεν ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου ὡς προκειμένου λόγου περὶ συναλλαγματικῆς, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων αἰτεῖται τὴν ἀπόδοσιν τῶν 200 δισήλων, ἤτοι ἐμπορικῆς ὑποθέσεως. Ἀκολούθως τὸ δικαστήριον διέταξε τὴν πρόοδον τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς οὐσίας ἐπιφυλαχθὲν ν' ἀποφασίσῃ ὁμοῦ καὶ περὶ τῆς ῥηθείσης ἐνστάσεως· ἑπομένως συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐξέδωκε τὸ αὐτὸ δικαστήριον τὴν ἀπὸ 27 Ἰουλ. 1840 ὑπ' ἀρ. 4114 ἀπόφασίν του δι ἧς ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς. « Ἀπορρίπτει τὰς προεκτεθείσας ἐνστάσεις τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἐναγομένων Ταρσίτζας Βελισσαρίου » Ἀρμάση καὶ Ἑλένης θυγατρὸς αὐτῆς, καὶ καταδικάζει αὐτὰς ν' ἀποδώσουν εἰς τὸν ἐνάγοντα Παλαιολόγον Βενιζέλον, τὴν ἐν τῷ ῥηθέντι ὁμολόγῳ » τῇ 3 Ἰανουαρ. 1820 περιεχομένην ποσότητα τῶν 200 ταλήρων εἰς τόσα » δίσηλα μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τὴν ά. Ὀκτωβρ. 1835 μέχρι τῆς τελείας ἐξοφλήσεως. » Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἡ Ταρσίτζα Βελισσαρίου Ἀρμάση καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Ἑλένη, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν. « Δέχεται ὡς πρὸς τὸν τύπον τὴν ἀπὸ 11 Αὐγ. 1840 ἔφεσιν τῆς Ταρσίτζας χήρας Κωνς. Βελισσαρίου Ἀρμάση καὶ Ἑλένης θυγατρὸς » αὐτῆς, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Ἰουλ. 1840 ὑπ' ἀρ. 4114 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν καὶ ἀφανίζει αὐτὴν καθὸ ἄτακτον » κατὰ τοὺς τύπους. Ἀπορρίπτει τὴν περὶ τοῦ δεδικασμένου αἴτησιν τῶν » ἐκκαλουσῶν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς προτάσεις των, καὶ καταδικάζει αὐτὰς » νὰ πληρώσουν εἰς τὸν Παλαιολόγον Βενιζέλον δίσηλα Ἱσπανίας 200 μετὰ » τοῦ νομίμου τόκου των ἀπὸ ά. Ὀκτωβ. 1835 μέχρι τῆς ἐξοφλήσεώς των. » Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀπὸ 7 Φεβρουαρ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 1832 προσέβαλον διὰ τῆς ἀναιρέσεως ἡ Ταρσίτζα χήρα Κ. Βελισσαρίου Ἀρμάση καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Ἑλένη προτείνουσαι τοὺς ἑξῆς λόγους· « 1. διότι ἐνῷ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ὁμολογεῖ εἰς τὰς σκέψεις τῆς προσβαλλομένης ἀπο-

» φάσεώς του, ὅτι ἡ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Π. Βενιζέλου διαφορὰ εἶναι φύ-
» σεως ἐμπορικῆς, καὶ ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἀναρμοδίως ἐπελάβετο
» καὶ ἐδίκασεν αὐτὴν γενομένης μάλιστα ἐνστάσεως ἀντὶ νὰ ἀφανίσῃ τὴν ἀπό-
» φασιν διὰ νὰ δικασθῇ ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον, δικάζει τὸ
» ἴδιον, καὶ οὕτω τὰς ἀφῄρεσε τὸν πρῶτον τῆς δικαιοδοσίας βαθμὸν, περι-
» ορίσαν τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως, ὅσα εἰς αὐτὸν ἐδύναντο νὰ προτείνουν·
» 2. διότι παρεγνώρισε τοῦ προβληθέντος δεδικασμένου τὴν ἰσχύν.»

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 13 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας συνήθως αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις διατρέχουσι δύο βαθμοὺς δικαιοδοσίας, ὥστε κατὰ τὴν ῥητὴν ἔκφρασιν τοῦ 2 ἐδαφ. τοῦ αὐτοῦ ἄρθ. δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰσαγωγὴ τινὸς ὑποθέσεως εἰς δικαστήριον δικάζον ἐφεσίμως παραλειπομένου τοῦ ἁρμοδίου κατωτέρου δικαστηρίου. Κατὰ δὲ τὸ 778 ἄρθρον τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ καὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ὅταν ἡ πρωτόδικος ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἤθελεν εὑρεθῇ ἄτακτος κατὰ τοὺς τύπους, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, παραδεχθὲν ὅτι τὸ κατώτερον δικαστήριον, ἥτο λόγῳ ὕλης ἀναρμόδιον δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπιληφθῇ τῆς οὐσίας, διότι ἡ παρ' ἀναρμοδίου δικαστηρίου ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δὲν θεωρεῖται ἁπλῶς ἄτακτος κατὰ τοὺς τύπους, ἀλλ' ἐμπεριέχει παραβίασιν τῶν περὶ ἁρμοδιότητος ἀρχῶν, ἡ δὲ ὑπὸ ἀναρμοδίου δικαστηρίου δικασθεῖσα ὑπόθεσις δὲν ἐμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς διελθοῦσα τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς δικαιοδοσίας· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐπιληφθὲν μολαταῦτα τῆς οὐσίας ἐσέρησε τὰς ἀναιρεσειούσας τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 2. παραγράφου τοῦ εἰρημένου ἄρθρου τῆς πολ. δικ.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 7 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1832 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν μεταξὺ Ταρσίτζας χήρας, συζύγου Κ. Βελισσαρίου Ἁρμάση καὶ Ἑλένης θυγατρὸς αὐτῆς ἐξ ἑνὸς μέρους, καὶ Παλαιολόγου Βενιζέλου ἐξ ἄλλου ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀποφασίζει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ παράβολον τῶν 100 δρ. εἰς τὰς ἀναιρεσειούσας, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Παλαιολόγον Βενιζέλον εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 30 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων του, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰουλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 26.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τῆς Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου, καὶ τοῦ Περικλέους Ζωγράφου, κατοίκων Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 365.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Α. Πετζάλη δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τῆς Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσειούσης, παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων της δικηγόρων, Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ Ἰω. Τυπάλδου, τοῦ πρώτου διορισθέντος ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ τοῦ Περικλέους Ζωγράφου, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, μὴ ἐμφανισθέντος οὔτε αὐτοπροσώπως οὔτε διὰ πληρεξουσίου του.

Ὁ Περικλῆς Ζωγράφος ἐκίνησε τὴν 7 Νοεμβρίου 1836 ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Ἐμμανουὴλ καὶ τῆς Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου, ζητῶν α. νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ὡς κληρονόμοι τοῦ πατρός των Διονυσίου Ἀβραμιώτου, εἰς τὴν πληρωμὴν φιορινίων 2927 καὶ καραντανίων 58 μετὰ τῶν τόκων, τὰ ὁποῖα ὁ πατὴρ τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸ 1820 ἔτος ἐμέτρησε κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς τῶν ἐναγομένων Διονυσίου Ἀβραμιώτου εἰς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Διονύσιον Μονδίνον, ὁ δὲ Διονύσιος Ἀβραμιώτης κατασταθεὶς κληρονόμος τοῦ ἀποθιώσαντος ἀνεψιοῦ του ἀνεγνώρισεν ὡς χρέος του· β'. νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ γενομένη κατάσχεσις καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα. Γενομένης συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 1422 ἐρήμην ἀπόφασιν διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τοὺς ἐναγομένους εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ μνησθέντος κεφαλαίου μετὰ τοῦ τόκου τῶν 10/00 ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγωγῆς, παρέπεμψε δὲ τὴν περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀποδόσεως τοῦ χρέους δίκην εἰς δικαστήριον ἐπιεικείας καὶ διέταξε προσέτι τὸν ἐντὸς δεκαπενθημέρου προθεσμίας προδιορισμὸν ἱκανῶν κτημάτων, διὰ νὰ δυνηθῇ ὁ ἐνάγων νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κατάσχεσιν αὐτῶν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἀπαιτήσεών του. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψαν ὁ Ἐμμανουὴλ καὶ ἡ Αἰκατερίνα Ἀβραμιώτου, προσβάλλοντες τὴν νομιμοποίησιν πρὸς τὴν δίκην τοῦ Περικλέους Ζωγράφου, καὶ προτείνοντες ὅτι δὲν ὑπάρχει πιστοτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Διονυσίου Ἀβραμιώτου, αἱ δὲ εἰς αὐτὴν στηριζόμεναι ἰδιαίτεραι ἐπιστολαὶ δὲν ἀποδεικνύουν τὸ χρέος, καὶ ὅτι προσεούτοις ὑπῆρχε πρόληψις

τῆς παραγραφῆς· ἡ δὲ ἀνακοπὴ ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1655 ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν. Ἐκκληθείσης δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἐναγομένων καὶ ἀντεκαταστηθεισῶν ὑπὸ τοῦ Π. Ζωγράφου τῶν ὑπ' ἀρ. 1422 καὶ 1655 ἀποφάσεων τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν. « Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 7 Μαρτ. ε. ε. ἔφεσιν τοῦ Χρ. Ἐμμ. » Ἀβραμιώτου, ἐπικυρώνει τὴν ἐκκαλεσθεῖσαν ἀπόφασιν, καταδικάζει αὐτὸν » εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· ἀπορρίπτει τὴν ἀντέφεσιν τοῦ Π. Ζωγράφου· παραδέχεται ὡς πρὸς τὸν τύπον τὴν ἀπὸ 7 Μαρτ. 1838 ἔφεσιν τῆς Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου· παραδέχεται ὡς πρὸς τὸν τύπον τὴν ἀντέφεσιν τοῦ Π. » Ζωγράφου καὶ ἀπορρίπτει αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν· ἀπορρίπτει τὴν ἔφεσιν τῆς Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, καθόσον ἀφορᾷ τὸ ά., « β'. καὶ δ'. κεφάλ. τῆς διὰ τῆς ἐκκαλεσθείσης ἀποφάσεως ἐπικυρωθείσης » ἀπὸ 15 Ὀκτωβρ. 1837 ὑπ' ἀρ. 1422 ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐπικυρώνει αὐτά, μεταρρυθμίζον τὸ γ'. αὐτῆς κεφάλαιον· ἀπορρίπτει τὴν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως τῶν κτημάτων τῆς Αἰκατερίνης » Ἀβραμιώτου αἴτησιν τοῦ Π. Ζωγράφου». Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 18 Νοεμβ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 974 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἡ Αἰκατερίνα Ἀβραμιώτου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· « 1. διότι προκειμένου λόγου περὶ ἐντολῆς δὲν » ἐδύνατο νὰ διαιρέσῃ αὐτὴν, καὶ οὕτω νὰ παραβιάσῃ τὴν θέλησιν τοῦ ἐν» τολοδότου καὶ ἐντολοδόχου· 2. διότι ἐσφαλμένως τὸ ἐφετεῖον ἐνόμισεν ὅτι » ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἐμπορικὴ ἐνῷ καὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς » ἰδιότητος τῶν προσώπων τοῦ Μονδίνου καὶ Ζωγράφου, καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ » δι' ὃν ἐδόθησαν τὰ χρήματα εἰς τὸν Μονδίνον εἶναι τοιαύτη· 3. διότι δὲν » ἔγεινε λόγος περὶ τῆς γενομένης αἰτήσεως ν' ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ ζητούμε» νον ποσὸν εἶναι ἔλαττον ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ζητηθῇ. Ἐπὶ ἀκροα» τηρίου ἐπρόσθεσε καὶ τὸν ἑξῆς λόγον ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ δικαστήριον ὤφει» λε νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀπὸ 12 Σεπτεμβ. » 1829 πράξεως τοῦ ἐν Τεργέστῃ ἐμπορικοῦ δικαστηρίου, ἡ δὲ ἄρνησις τῆς » ἀποδείξεως ταύτης δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν ».

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς πληρεξουσίους τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, καθόσον ἀφορᾷ τὸν λόγον ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διήρεσε τὴν ἐντολὴν καὶ παρεβίασεν οὕτω τὴν θέλησιν τοῦ ἐντολοδότου καὶ ἐντολοδόχου, ἀφ' ἑνὸς μὲν μέρους δὲν προκείπτει τοιαύτη διαίρεσις ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ λόγος οὗτος δὲν ἐμφαίνει παραβίασιν νόμου τινὸς ἀλλὰ ἀνάγεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ εἶναι διὰ τοῦτο ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν βεβαιοῦται, ὅτι τὰ συμβαλλόμενα

μέρη δὲν ἦσαν ἔμποροι, αἱ δὲ ὑποχρεώσεις αἵτινες ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης δὲν πηγάζουν ἐξ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλ' ἐξ ἁπλῶν πιστικῶν ἐπιστολῶν, ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν θεωρήσαν τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μὴ ἐμπορικὴν καὶ ὑπαγομένην εἰς τὰ τακτικὰ πολιτικὰ δικαστήρια δὲν παρεβίασε κάνένα νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν παρέλειψεν, ὡς διϊσχυρίζεται ἡ ἀναιρεσείουσα, νὰ ἀποφασίσῃ περὶ γενομένης αἰτήσεως νὰ συγχωρηθῇ ἡ ἀπόδειξις, ὅτι τὸ ζητούμενον ποσὸν εἶναι ἔλαττον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ζητηθῇ, διότι τοιαύτη αἴτησις δὲν ἐπροβλήθη, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ὁ Νικ. Ζωγράφος συναπαντήθη κατὰ τὸ ἔτος 1838 μὲ τὸν Διονύσιον Ἀβραμιώτου, τὸ δικαστήριον συμφώνως μὲ τὸ 244 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην, ἥτις ἀποβλέπει τὴν ἀπόδειξιν περιστατικοῦ μὴ ἔχοντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν περὶ τῆς προκειμένης δίκης ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ὤφειλε νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀπὸ 12 Σεπτεμβρ. 1829 πράξεως τοῦ ἐν Τεργέστῃ ἐμπορικοῦ δικαστηρίου μὴ προταθεὶς ἐγγράφως εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ 173 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα, δικάζον ἐρήμην ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτι ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Νοεμβ. 1838 ὑπ' ἀρ. 974 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὴν αἰτήσασαν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 30, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰουλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 29.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 325.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Ευ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Απριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Ἰω. Καζάκος ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς ἐγκάλεσεν εἰς τὸν δήμαρχον Λεβαδιέων τὸν Λουκᾶν Ἀναγνωσόπουλον, ὡς μοιχεύσαντα τὴν σύζυγόν του Μαρίαν, καὶ ἀφαιρέσαντα πράγματά τινα καὶ χρήματα ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ ἐζήτησε νὰ τιμωρηθῇ κατὰ τὸν νόμον. Γενομένης ἀνακρίσεως, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ὑποβαλὼν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐζήτησε νὰ παραπεμφθῶσιν ὁ Λουκᾶς Ἀναγνωσόπουλος καὶ ἡ Μαρία Ἰω. Καζάκου εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ δικασθῶσιν ἐπὶ μοιχείᾳ. Τὸ δὲ δικαστήριον δικάσαν ἐξέδωκε τὸ ἑξῆς βούλευμα. « Κηρύττον ἀποπερατωμένην τὴν ἀνάκρισιν ἀποφαίνεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ γενῇ κατηγορία κατὰ τῆς Μαρίας Ἰω. Καζάκου, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐμοιχεύθη μετὰ τοῦ Λουκᾶ Ἀναγνωσοπούλου καὶ ὅτι ὑπεξαίρεσε τοῦ συζύγου της πράγματα, ὡς μὴ ὑπαρχούσης κατ' αὐτῆς ἐγκλήσεως τοῦ συζύγου της Ἰω. Καζάκου· παραπέμπει εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν τὸν Λουκᾶν Ἀναγνωστόπουλον γεννηθέντα καὶ κατοικοῦντα εἰς Λεβαδίαν διὰ νὰ δικασθῇ, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Λεβαδίαν μοιχεύσας τὴν Μαρίαν σύζυγον τοῦ Ἰω. Καζάκου ὑπεστήριξεν οὕτως ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως τὴν πρᾶξιν τῆς μοιχείας διὰ τῆς συνδρομῆς του. Δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ ὅτι ὑπεξαίρεσε πράγματα καὶ χρήματα τοῦ Ἰω. Καζάκου ἢ ὅτι συνήργησεν εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην. « Τοῦ βουλεύματος τούτου ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 2320 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς, καθόσον ἀφορᾷ τὴν μὴ καταδίωξιν τῆς Μαρίας Ι. Καζάκου, διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθ. 286 τοῦ ποιν. νόμου, παραδεχθέντος τοῦ συμβουλίου διὰ τοῦ βουλεύματος ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ περιέχεται εἰς τὴν ἔγκλησιν ἐπὶ μοιχείᾳ ῥητὴ αἴτησις περὶ καταδιώξεως καὶ προσέτι ὅτι ἀπαιτεῖται ν' ἀναφέρωνται εἰς τὴν ἔγκλησιν ῥητῶς τὰ κατηγορούμενα πρόσωπα διὰ νὰ γείνῃ κατ' αὐτῶν καταδίωξις, ἐνῷ ἡ ἔγκλη-

σις εἶναι ἡ ἀπὸ μέρος τοῦ παθόντος γενομένη καταμήνυσις τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως, καὶ γενομένης τῆς ἐγκλήσεως περὶ τῆς πράξεως δὲν ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα καταμήνυσις κατὰ τῶν ἐνεργῶν τῆς πράξεως (ἀπόφ. Ἀρείου Πάγου ΤΜΙ'.), ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ παθὼν κατεμήνυσε τὴν πρᾶξιν τῆς μοιχείας ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνῃ καταδίωξις κατὰ τῆς μοιχαλίδος συζύγου τοῦ παθόντος, διότι ἡ ἔγκλησις δὲν ἀποτείνεται κατ' αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τοῦ μοιχοῦ, καὶ οὕτω τὸ συμβούλιον ἡρμήνευσε ψευδῶς τὸ 286 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἀπριλ. ε. ε. ἐκθέσεώς του, ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τοῦ ῥηθέντος ὑπ' ἀρ. 2320 βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθ. 286 καὶ 56 τοῦ ποινικ· νόμου συνδυασμένων, καθότι ἡ μοιχεία δὲν λαμβάνει χαρακτῆρα πλημμελήματος, κατὰ τὸ 286 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, εἰμὴ ὁσάκις ὑπάρχῃ πρὸς τιμωρίαν αἴτησις καὶ μήνυσις τοῦ ὑβρισθέντος, ἐλλειπούσης τοιαύτης αἰτήσεως καὶ μηνύσεως δὲν ὑπάρχει οὔτε πλημμέλημα εἰς τὰ ὄμματα τοῦ νόμου, μὴ ὑπάρχοντος δὲ πλημμελήματος εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ συνέργεια, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Ἰω. Καζάκος δὲν ἐζήτησε νὰ τιμωρηθῇ ἡ σύζυγός του ἐπὶ μοιχείᾳ, ἑπομένως δὲν ὑπάρχει πλημμέλημα καὶ κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν οὐδὲ συνέργεια τοῦ Λουκᾶ Ἀναγνωστοπούλου, κακῶς ἄρα τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἐφήρμωσε τὰ ἄρθρα 286 καὶ 56 τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Λουκᾶ Ἀναγνωσοπούλου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 286 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ἡ διὰ μοιχείας παράβασις τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως δὲν τιμωρεῖται, εἰμὴ μόνον κατ' αἴτησιν καὶ μήνυσιν τοῦ ὑβρισθέντος, ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου συνδυαζομένου μὲ τὸ 280 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ νόμου γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ νόμος θεωρεῖ τὴν πρᾶξιν τῆς μοιχείας ὡς ἔγκλημα ἰδιωτικὸν καὶ μὴ θέλων ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς τὰς ἐρεύνας τοῦ οἰκιακοῦ βίου δὲν ἐσυγχώρησε τὴν δημοσίαν καταδίωξιν, εἰμὴ μόνον ἀφοῦ προηγηθῇ ῥητὴ καταμήνυσις ἢ ἔγκλησις τοῦ ὑβρισθέντος μέρους· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος, ὁ Ἰω. Καζάκος δὲν κατεμήνυσε τὴν σύζυγόν του ὡς μοιχαλίδα οὔτε ἔκαμε κατ' αὐτῆς ἔγκλησιν ἐπὶ μοιχείᾳ, ἑπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἀποφανθὲν ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τῆς Μαρίας συζύγου τοῦ Ἰω. Καζάκου, ὡς μὴ γενομένης ἐγκλήσεως κατ' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ συζύγου της ἐφήρμωσεν ὀρθῶς τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ προκειμένου λόγου περὶ μοιχείας γίνεται δῆλον ἐκ τῶν προειρημένων, ὅτι ἡ νομικὴ ὕπαρξις τοῦ ἐγκλήματος ἐξαρτᾶται ὁλοτελῶς ἀπὸ τὴν καταμήνυσιν ἢ ἔγκλησιν τοῦ συζύγου, ἐξ οὗ ἕπεται ὅτι μὴ ὑπαρχούσης ἐγκλήσεως ἢ καταμηνύσεως ἐκ μέρους τοῦ συζύγου κατὰ τῆς γυναικὸς δὲν ὑπάρχει τὸ κύριον ἔγκλημα, ἑπομένως δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν καταδίωξις, μηδὲ κατὰ τοῦ συνεργοῦ αὐτῆς, οὔτε παρὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, οὔτε παρὰ τῆς εἰσαγγελείας, ὅθεν ὁ Λουκᾶς Ἀναγνωσόπουλος καί τοι καταμηνυθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰω. Καζάκου ὡς συνεργήσας εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς μοιχείας δὲν δύναται νὰ καταδιωχθῇ διὰ τοῦτο μόνος παραλειπομένης τῆς συζύγου τοῦ Ἰω. Καζάκου, ἑπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν παραπέμψαν εἰς τὸ ἀκροατήριον μόνον τὸν Λουκᾶν Ἀναγνωσόπουλον διὰ νὰ δικασθῇ ὡς συνεργὸς τῆς μοιχείας ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ 286 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ ἐφήρμοσε κακῶς τὸ 56 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ γενομένης ἅπαξ αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, ἕνεκεν ἐσφαλμένης ἑρμηνείας τοῦ 286 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰσάγων τὴν αἴτησιν ταύτην, δὲν ἐδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἕνεκεν κακῆς ἑρμηνείας τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ ποιν· νόμου, μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, διότι ἡ αἴτησίς του αὕτη καί τοι ἀφορῶσα διάφορον τοῦ 286 ἄρθρον ἑρμηνείαν παρὰ τὴν ὁποίαν ἐπρότεινεν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς αἴτησις ὅλως ἀνεξάρτητος καὶ αὐθύπαρκτος καὶ διὰ τοῦτο ἡ παραδοχὴ αὐτῆς πρέπει νὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα διὰ τὸν κατηγορούμενον καὶ νὰ συνεπιφέρῃ τὴν ἀπὸ τῆς κατηγορίας ἀπόλυσιν αὐτοῦ μὴ ὑπάρχοντος λόγου πρὸς καταδίωξιν.

Διὰ ταῦτα, δικάζον ἐρήμην τὸν Λουκᾶν Ἀναγνωστόπουλον, κάτοικον Ἀθηνῶν, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἰανουαρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 2320 βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν· ἀναιρεῖ δὲ τὸ αὐτὸ ὑπ' ἀρ. 2320 βούλευμα, καθόσον ἀφορᾷ τὸν Λουκᾶν Ἀναγνωσόπουλον, καὶ ἀπολύει αὐτὸν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλεύματος καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰουλ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 30.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Ἰω. Καλογεράκου ἢ Καραμπελάκου κλπ. (ἀριθ. βιβλ. κατεχ. 325.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγ. Ἰω. Καλογεράκου ἢ Καραμπελάκου καὶ τοῦ Κυριάκου Καραμπελάκου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Ι. Τυπάλδου δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν τῆς 18 Νοεμβρ. 1840 ὑπ' ἀρ. 400 παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ κακουργιοδικείου ὁ Παναγ. Καλογεράκος, ὁ Δημ. Καλογεράκος, ὁ Μιχ. Καλογεράκος, ὁ Κυριάκος Καλογεράκος ὁ Βενετζάνος Καλογεράκος καὶ ὁ Πέτρος Καλογεράκος διὰ νὰ δικασθῶσιν ὁ μὲν πρῶτος ὅτι ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσε τὸν φόνον τοῦ Γεωρ. Μαυρουδάκου γυναικαδέλφου του τὴν 27 Αὐγ. 1840 εἰς θέσιν Ξυλοκόπι, πλησίον τοῦ χωρίου Κόπρενας τοῦ δήμου Πολυαράβου ἐπὶ παραβάσει τοῦ 288 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ ὅτι ἐν γένει καὶ ἐκ προμελέτης ὑπεστήριζαν ἀμέσως τὴν κυρίαν πρᾶξιν τοῦ εἰρημένου φόνου διὰ τῆς συνδρομῆς των, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 56 ἄρθρ. §. 1 συνδυασμένου μὲ τὸ 288 τοῦ ποιν. νόμου. Κατηγορηθέντων δὲ τῶν εἰρημένων ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν συμφώνως μὲ τὸ ῥηθὲν βούλευμα καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως οἱ ἔνορκοι ἐξέδωκαν τὴν ἑξῆς ἐτυμηγορίαν. «Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Παναγ. Ἰωάν. Καλογεράκος ἢ Καραμπελάκος ὅτι τὴν 27 Αὐγ. 1840 περὶ τὴν ἑσπέραν ἀπεφάσισεν ἐκ προμελέτης καὶ ἐφόνευσεν εἰς τὴν πλησίον τοῦ χωρίου Κόπρενας θέσιν ὀνομαζομένην Ξυλοκόπι τὸν γυναικάδελφόν του Γεώρ. Γιαννακάκην Μαυρουδάκον· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Δημ. Κυριάκου Καραμπελάκος ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξεν ἀμέσως διὰ τῆς συνδρομῆς του τὸν παρὰ τοῦ Παναγ. Καλογεράκου τελεσθέντα εἰρημένον φόνον κατὰ τοῦ Γεωρ. Μαυρουδάκου παρευρεθεὶς καὶ συμπράξας ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ τοῦ φόνου· ὄχι δὲν εἶναι ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι Μιχαὴλ Κυριάκου Καλογεράκος, Βενετζάνος Κυριάκου Καλογεράκος, Πέτρος Ἰω. Καλογεράκος ἢ Καραμπελάκος τῆς αὐτῆς ταύτης συναιτιότητος ἢ ὑποστηρίξεως τῆς εἰρημένης ἀνθρωποκτονίας μὲ τὰ αὐτὰ περιστατικά.» Τὴν ἐτυμη-

γορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 36 ἀποφάσεώς του δυνάμει τῶν ἄρθ. 288 καὶ 56 §. 1 καὶ 2 τοῦ ποιν. νόμου τὸν Παναγ. Ἰω. Καραμπελάκον ἢ Καλογεράκον καὶ τὸν Δημ. Κυριάκον Καλογεράκον εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι δὲν ἐκοινοποιήθη ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας κατὰ τὸ ἄρθ. 275 συνδυασμένον μὲ τὰ ἄρθ. 458 ἐδάφ. 2 καὶ 17 τῆς ποιν. δικονομ. ἐντὸς τῆς παρ' αὐτοῦ διατεταγμένης προθεσμίας, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν παρελθοῦσαν σύνοδον τῶν κακουργιοδικῶν εἰς ἣν ἀνεβλήθη ἡ δίκη καὶ ὅτι διὰ τῆς νέας κλήσεώς του ὁ εἰσαγγελεὺς παραπέμπει εἰς τὸν ἴδιον κατάλογον, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθὴς εἶναι ἀνίσχυρος, διότι ἀφοῦ ἡ πρώτη κοινοποίησις θεωρεῖται ἀνίσχυρος καὶ ἡ διατύπωσίς της αὕτη εἶναι ἐπίσημος, διὰ τῆς ἁπλῆς μνείας καὶ τῆς παραπομπῆς δὲν ἠδύνατο ν' ἀναπληρωθῇ καθόσον δὲν ἐκπληροῦται καὶ ὁ σκοπὸς βέβαια τοῦ νόμου τὸ νὰ ἔχῃ γνῶσιν ὁ κατηγορούμενος τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας· 2. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο καλῶς συντεθημένον καθόσον ὁ Σ. Μερκούρης, ὅστις ἀπετέλη μέρος αὐτοῦ πάσχει κατὰ τὰς φρένας τουτέστι εἶναι παράφρων καὶ εὐήθης κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ ἑπομένως μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ ὡς τοιοῦτος συνείδησιν τῶν πραγμάτων δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι καὶ ὁρκωτὸς, ὅθεν τὸ ὁρκωτὸν δικαστήριον ἦτο πλημμελὲς ὡς συγκείμενον ἀπὸ 11 μέλη ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 458 §. 3 τῆς ποιν. δικονομίας· 3. διότι οὗτος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως ἐκοιμᾶτο νύδημον ὕπνον καὶ δὲν ἠκροάσθη τὴν ὑπεράσπισιν, ἑπομένως δὲν θεωρεῖται ὡς παρὼν καθ' ὅλην τὴν συζήτησιν, περὶ ἀμφοτέρων δὲ τῶν περιπτώσεων τούτων δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδειξιν τὴν ὁποίαν εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ χορηγήσωμεν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου §. 11· 4. διότι ἀποβιώσαντος ἑνὸς τῶν τακτικῶς κληρωθέντων ἐνόρκων τοῦ Ἀνας. Κυβέλλου, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ, δὲν ἐγένετο νέα κλήρωσις παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως ἄρθ. 59, 60 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀπαραιτήτως ἀναγκαίου ἀριθμοῦ τῶν 24 τακτικῶς ἀπαιτουμένων ἐνόρκων πρὸς συγκρότησιν τοῦ ὁρκωτοῦ δικαστηρίου· 5. διότι εἰς τὰ πρακτικὰ δὲν γίνεται μνεία εἰμὴ ὅτι ὡρκίσθησαν οἱ μάρτυρες κατὰ τὸ ἄρθ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας ἀλλὰ δὲν ἀναφέρουν καὶ ὅτι ἔδωσαν τὸν παρὰ τοῦ ἰδίου ἀναφερόμενον ὅρκον· 6. διότι ἐνῷ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε πλέον θεωρεῖται ὅτι ἤρχισεν ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα, εἰς τὰ πρακτικὰ δὲν γίνεται καμμία μνεία τούτου· 7. διότι παρελείφθη κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς δίκης ὁ κατὰ πᾶσαν συνεδρίασιν τῆς δίκης λαμβάνων τακτικῶς μέρος, ἔνορκος Δημ. Παππανδρέου, καὶ ἀντι-

κατέστη διὰ νέας κληρώσεως διὰ τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὰ πρακτικὰ χωρὶς νὰ δικαιολογηθῇ ἡ μὴ ἐμφάνισίς του· 8. διότι παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐν ἔγγραφον ἐκμαρτύριον τοῦ διοικητοῦ Μοναστηριώτου διὰ τοῦ ὁποίου ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶδε τοὺς ἀναιρεσείοντας μετὰ τρεῖς ἡμέρας τεταραγμένους ἀποφαίνεται τὴν ἐνοχήν των, καὶ ὁ λόγος οὗτος ἐξάγεται ἀπὸ τὰ ἴδια πρακτικά, διότι εἰς αὐτὰ δὲν γίνεται μνεία εἰμὴ ὅτι ἐξηρέθησαν αἱ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν μαρτυρίαι.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγ. Κ. Ι. Α Σωμάκη τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ 413 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομ. διαλαμβάνουσαν, ὅτι ὁ κατάλογος τῶν κλητευθέντων μαρτύρων πρέπει νὰ ἐγχειρίζεται εἰς τὸν κατηγορούμενον τρεῖς τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσίας συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, συγχωρεῖται νὰ γείνῃ ἡ ἐγχείρισις τοῦ ῥηθέντος καταλόγου καὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, οὐδὲ ὑπάρχει νόμος διατάττων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δευτέραν κοινοποίησιν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, ὁσάκις ἡ δίκη κακουργήματός τινος παραπέμπεται ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην σύνοδον κακουργιοδικῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου εἶναι ἀναντίῤῥητον ὅτι ὁ κατάλογος τῶν κλητευθέντων μαρτύρων ἐκοινοποιήθη εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἐν καιρῷ πρὸ τῆς δημοσίου συνεδριάσεως τῆς προλαβούσης συνόδου τῶν κακουργιοδικῶν, καθ' ἣν μέλλουσα νὰ δικασθῇ ἡ κατὰ τῶν νῦν ἀναιρεσειόντων κατηγορία ἀνεβλήθη διὰ τὴν προσεχῆ σύνοδον, τουτέστιν ὁ κατάλογος ἐκοινοποιήθη εἰς τοὺς κατηγορουμένους πολλὰς ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσίου συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, καθ' ἣν ἐδικάσθησαν οἱ ῥηθέντες κατηγορούμενοι, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὁ μὲν διϊσχυρισμὸς ὅτι ὁ ἔνορκος Σωτήριος Μερκούρης ἔπασχεν κατὰ τὰς φρένας καὶ ἐκοιμᾶτο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως εἶναι ἀναπόδεικτος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπαράδεκτος, ὁ δὲ διϊσχυρισμὸς ὅτι ὁ ἔνορκος Δημ. Παππανδρέου ἀντικατέστη διὰ νέας κληρώσεως ὑπ' ἄλλου χωρὶς νὰ δικαιολογηθῇ ἡ μὴ ἐμφάνισίς του εἶναι ψευδής, διότι εἰς τὰ πρακτικὰ ἀναφέρεται ὅτι οὗτος ἦτον ἀσθενής, ἑπομένως ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ ἐγένετο συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ὁ δὲ λόγος ὅτι παρεβιάσθησαν τὰ 59 καὶ 60 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, καθότι ἀποβιώσαντος τοῦ τακτικῶς κληρωθέντος Ἀνας. Κυβέλλου δὲν ἐγίνετο νέα κλήρωσις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος, διότι ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ἐπισυνημμένου εἰς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν ἀποσπάσματος τῶν πρα-

κτικῶν τῆς 19 Ἰουν. ε. ε. τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν, ὁ ῥηθεὶς ἔνορκος Ἀν. Κυβέλλος δὲν ἐτελεύτησε πρὸ τῆς γενομένης κληρώσεως τῶν ἐνόρκων ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ὥστε νὰ λάβωσι χώραν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθ. 59 καὶ 60 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ μετὰ ταύτην, ἑπομένως τῶν ῥηθέντων ἄρθρων μὴ ἐμφανιζομένων ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὀρθῶς συνεπληρώθη ὁ νόμιμος ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων κατὰ τὸ 63 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, ἐκ τῶν εἰρημένων δὲ συνάγεται ὅτι κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων δὲν ἔλαβε χώραν ἐπὶ τοῦ προκειμένου·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν ὡρκίσθησαν τὸν κατὰ τὸ 121 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ὅρκον εἶναι ὡσαύτως ἀνυπόστατος, καθότι τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως διαλαμβάνουν ὅτι ὅλοι οἱ μάρτυρες ὡρκίσθησαν τὸν κατ' αὐτὸ τὸ ἄρθρον ἀπαιτούμενον ὅρκον·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δημοσιευθείσης τῆς ἐτυμηγορίας εἰς τὰς δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον δὲν ἔγεινε μνεία εἰς τὰ πρακτικὰ ὅτε ἤρξατο ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα εἶναι ἀναπόδεικτος, προσέτι δὲ καὶ ἀνυπόστατος, καθότι μὴ διακοπείσης τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος μνεία ἦτον πάντη περιττή.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος συγχωρεῖ νὰ ἐγχειρίζωνται εἰς τοὺς ἐνόρκους ὅλα τὰ ἔγγραφα τῆς δίκης ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγράφως γενομένων ἐξετάσεων τῶν μαρτύρων, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐγχειρίσαν εἰς τοὺς ἐνόρκους μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τῆς δίκης καὶ τὸ ἔγγραφον τοῦ διοικητοῦ Π. Μοναστηριώτου μὴ περιέχον οὐδεμίαν ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει γενομένων ἐξετάσεων τῶν μαρτύρων, δὲν παρεβίασε καμμίαν διάταξιν τοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγ. Ἰω. Καλογεράκου ἢ Καραμπελάκου, κατοίκου Κόπρενας τοῦ δήμου Πολυαράβου, καὶ τοῦ Δημ. Κυριάκου Καραμπελάκου, κατοίκου Σκαμνίτζας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 36 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίαεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 42.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰουλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 31.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δημ. Τζήνου, μοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 325.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ.

Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημ. Τζήνου, μοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Σ. Τριανταφύλλη, Μ. Μαρίνογλου, Α. Τολμίδου καὶ Ἐμμ. Κοκκίνου.

Ὁ Σταμάτιος Δ. Κρῖνος κατεμήνυσεν εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα τὸν ῥηθέντα Δ. Τζῆνον μοίραρχον τῆς χωροφυλακῆς, ὅτι κατὰ τὴν 30 Ἰουν. 1840 περὶ τὴν 11 ὥραν μ. μ. τὸν ἐξύβρισεν εἰς τὸ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει καφφενεῖον τῆς Ὡραίας Ἑλλάδος, τὸν ἤκισε σκληρῶς καὶ διέταξε δύο ἐνωμοτάρχας καὶ ἕνα χωροφύλακα τοὺς ὁποίους ἔφερεν ἐκεῖ ἐπίτηδες καὶ τὸν ἐκράτησαν εἰς τὴν φυλακὴν δύο περίπου ὥρας καὶ ὅτι ταῦτα ἐνήργησεν ὁ Τζῆνος ἐκ προμελέτης καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δοθῇ κἀμμία αἰτία. Γενομένης ἑπομένως ἀνακρίσεως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 2282 βουλεύματός του παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν τὸν ῥηθέντα Δ. Τζῆνον διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν 30 Ἰουν. 1840 εἰς τὸ ῥηθὲν καφφενεῖον τῆς Ὡραίας Ἑλλάδος ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐπροξένησεν ἐπίτηδες διὰ βουνεύρου σωματικὴν βλάβην καὶ τραύματα εἰς τὸν Σταμάτιον Δ. Κρῖνον νοσήσαντα ἐκ τούτου καὶ κατασάντα ἀνίκανον εἰς ἐργασίαν πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν τριάκοντα καὶ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν παρανόμως ἐκράτησε τὸν αὐτὸν Κρῖνον εἰς τὴν πρωτοφυλακὴν καὶ εἰς τὸν ἐνταῦθα στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ἡμερῶν στερήσας τοιουτοτρόπως αὐτὸν ἄκοντα τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας. Ὁ ῥηθεὶς μοίραρχος Δ. Τζῆνος ἀνέκοψε τὸ βούλευμα τοῦτο, τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Φεβρουαρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 469 βουλεύματός του ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Δ. Τζήνου καὶ ἐπεκύρωσε τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ ῥηθεὶς Δ. Τζῆνος διὰ τὸν ἑξῆς λόγον· διότι ἐνῷ ὡς ἐξάγεται καὶ ἀπὸ τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ ἀπὸ τὸ βούλευμα τῶν ἐφετῶν δὲν ὑπάρχει κατ' αὐτοῦ εἰμὴ μόνον καταμήνυσις, τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν παρέπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ πρᾶξιν ἥτις τιμωρεῖται κατ' ἔγκλησιν, ὑπαρχούσης δὲ μηνύσεως ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ οὐχὶ ἐγκλήσεως κακῶς παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ πρᾶξιν τιμωρουμένην μόνον κατ' ἔγκλησιν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰωάννου Ἀντωνίου. Σωμάκη καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, τοῦ Δ. Τζήνου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης·

Ἀκούσαν καὶ τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου δὲν συγχωρεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 203 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, εἰμὴ μόνον διὰ τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ περιεχομένους λόγους· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ προταθεὶς ἀναιρέσεως λόγος ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἀνεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ πρᾶξιν τιμωρουμένην μόνον κατ' ἔγκλησιν τοῦ παθόντος, ἐνῷ δὲν ὑπάρχει ἔγκλησις ἀλλὰ μήνυσις μόνον, δὲν εἶναι ἐκ τῶν περιεχομένων εἰς τὸ ῥηθὲν ἄρθρον, ἑπομένως εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι καὶ ἀνίσχυρος, καθότι ἡ μήνυσις δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ τὸ ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου γνωσοποιεῖται εἰς τὸν δικαστὴν ἀξιόποινός τις πρᾶξις, ὁσάκις δὲ τὸ ἔγγραφον τοῦτο γίνεται ὑπὸ τοῦ παθόντος αὐτοῦ ὀνομάζεται ἔγκλησις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἔγγραφον δι' οὗ ἐγνωσοποιήθη εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα ἡ ὡς ἀξιόποινος θεωρουμένη πρᾶξις τοῦ Δ. Τζήνου, ἔγεινεν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ παθόντος Σταματίου Δ. Κρίνου, ἑπομένως τὸ ῥηθὲν ἔγγραφον ἔχει χαρακτῆρα ἐγκλήσεως καὶ οὐχὶ ἁπλῆς μηνύσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημ. Τζήνου, μοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 12 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 469 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 26.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰουλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 32.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Γώγου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 364.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Γώγου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωρ. Ἀθανασίου δικηγόρου.

Ὁ ῥηθεὶς Γεώρ. Γῶγος διαμένων εἰς Λεβαδίαν παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ

25 Ἀπριλ. 1841 ὑπ' ἀρ. 491 βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ δικαστηρίου τῶν αὐτῶν ἐφετῶν κακουργιοδικείου, διὰ νὰ δικασθῇ ὅτι ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, κατὰ τὴν 18 Μαΐου 1840 εἰς τὴν Λάτζαν θέσιν τοῦ Ξυλιανοῦ χωρίου τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν, ἐπυροβόλησεν ἐπὶ σκοπῷ ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ Ἠλία Σκορδοπούλου, ἡ δὲ πρᾶξις αὕτη ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος ἐκ τύχης. Γενομένης δὲ συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως τὴν 31 Μαΐου 1841 οἱ ἔνορκοι ἐξέδωκαν τὴν ἑξῆς ἐτυμηγορίαν. « Ναὶ ὁ Γεώργ. Γῶγος εἶναι ἔνοχος ὅτι κατὰ τὴν 18 Μαΐου 1840 εἰς θέσιν Λάβραν τοῦ χωρίου Ξυλιανοῦ, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε νὰ πυροβολήσῃ καὶ ἐπυροβόλησεν ἐπὶ σκοπῷ ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ Ἠλία Σκορδοπούλου, ἡ δὲ πρᾶξις αὕτη ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος ἐκ τύχης· ναὶ ὁ Ἠλίας Σκορδόπουλος ἠρέθισε καὶ παρώργισε τὸν Γεώρ. Γῶγον· ναὶ ἡ ἐρέθισις αὕτη ἔγεινε διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν δεινῆς ὕβρεως καὶ βαρείας αἰκίας. » Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 30 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 47 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἄρθ. 293 §. 1 καὶ 3, 47, 49, 51, 54, 11 καὶ 51 τοῦ ποιν. νόμου, τὸν κατηγορούμενον Γεώρ. Γῶγον εἰς ἓξ ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι κατεδικάσθη διὰ πρᾶξιν κατὰ νόμον μὴ κολάσιμον καὶ παρεβιάσθη οὕτω ἡ διάταξις τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ὁποιοσδήποτε καταδιωκόμενος εὑρίσκεται εἰς κατάσασιν ἀμύνης ὡς πρὸς τοὺς καταδιώκοντας καὶ ἡ προσπάθεια αὐτοῦ ἐκφραζομένη εἴτε εἰς ἀπειλὰς εἴτε εἰς πυροβολήσεις δὲν εἶναι πρᾶξις κατὰ τῆς ὁποίας ὁ νομοθέτης νὰ προσδιώρισε προηγουμένως ποινήν τινα, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὅτι αὐτὸς καταδιωκόμενος ἐπυροβόλησε· 2. διότι ἡ βάσις τῆς κατηγορίας μὲ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀσυνάρτητος δηλ. ἀπόπειρα ἀναιρέσεως, εἶναι κατὰ νόμον μία ἀνυπόστατος ἰδέα ὅταν συνάπτεται μὲ αὐτὴν ἡ ἑτέρα ἰδέα τοῦ βρασμοῦ τῆς ψυχικῆς ὁρμῆς, καθότι ὁ πράττων εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς θέλει ἁπλῶς τὸ κακὸν καὶ ὄχι ὡρισμένον τι κακὸν ἢ βλάβην, ὥστε πράττει ἄνευ σκοποῦ ὡρισμένου, ἡ ἀπόπειρα δὲ ἀναιρέσεως ὑποθέτει ἐγκαίρως καὶ σκοπὸν ὡρισμένον καὶ ἐπιχείρισιν πράξεως φερούσης ἀρχὴν ἐκτελέσεως πρὸς τὸν ὡρισμένον τοῦτον σκοπὸν καὶ διὰ τοῦτο ἀναίρεσις μὲν εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς δύναται νὰ ὑπάρχῃ ὡς ἀποτέλεσμα, οὐχὶ δὲ ὁ σκοπὸς, ἀπόπειρα δὲ ἀναιρέσεως ὅταν ἡ ἀναίρεσις δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ σκοπῷ δὲν δύναται παντελῶς νὰ ὑποσῇ καὶ ἐμπλέκῃ ἐνταῦθα ψευδῆ ἑρμηνείαν τῶν νόμων περὶ ἀποπείρας καὶ ἀναιρέσεως· 3. διότι ἀφοῦ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἐκήρυξεν αὐτὸν ἔνοχον ἀποπείρας μὲ τὴν ἐλαφρυντικὴν περίστασιν τῶν χαλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ τὰ λοιπὰ, ἡ ποινὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 50 τοῦ ποινικ. νόμου ἔπρεπε νὰ ἦναι πάντοτε μικροτέρα

καὶ τοῦ ἐλαχίστου ὅρου τῆς εἱρκτῆς, ὃ ἐστὶ κατωτέρα καὶ τῶν πέντε ἐτῶν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἔνορκοι ὄχι μόνον δὲν παρεδέχθησαν τὸ πραγματικὸν περιςατικὸν ὅτι ὁ Γεώργ. Γῶγος εὑρίσκετο εἰς κατάστασιν νομίμου ἀμύνης, ἀλλ' οὔτε ἐτέθη τοιοῦτον ζήτημα εἰς αὐτοὺς, ἑπομένως δὲν δύναται νὰ προτείνῃ ὁ ἀναιρεσείων τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ δὲ ὑπ' αὐτοῦ προτεινομένη παραβίασις τοῦ 1. ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ὡς ςηριζομένη εἰς ἀνύπαρκτα πραγματικὰ περιςατικὰ, εἶναι ἐπίσης ἀνυπόςατος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 47 καὶ 51 τοῦ ποιν. νόμου, ὅςις σκοπῶν νὰ ἐκτελέσῃ κακούργημα, ἐπιχειρεῖ ἐξωτερικήν τινα πρᾶξιν περιέχουσαν τοὐλάχιςον ἀρχὴν ἐκτελέσεως ὑπόκειται εἰς ἐλαφροτέραν ἀναλόγως ποινὴν παρὰ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτὸ τὸ κακούργημα, ἡ δὲ ἀπόπειρα μένει ἀτιμώρητος τότε μόνον ὅταν ἡ μελετηθεῖσα πρᾶξις ἀρξαμένη ἤδη ἔμεινεν ἀνεκτέλεςος ὄχι ἐκ τύχης ἢ δι' ἐξωτερικὰ περιςατικὰ, ἀλλὰ διότι ὁ πράττων παρητήθη ἑκουσίως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν τὸν Γεώρ. Γῶγου ἔνοχον ὅτι ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε νὰ πυροβολήσῃ καὶ ἐπυροβόλησεν ἐπὶ σκοπῷ ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ Ἠλία Σκορδοπούλου, ἡ δὲ πρᾶξις αὕτη ἔμεινεν ἀνεκτέλεςος ἐκ τύχης, ἑπομένως τὸ δικαςήριον τῶν συνέδρων ἐφήρμωσεν ὀρθῶς τὰς περὶ ἀποπείρας διατάξεις τοῦ ποιν. νόμου, ὁ δὲ ἀναιρέσεως λόγος ὅτι μὲ πρᾶξιν γενομένην εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς εἶναι ἀσυμβίβαςος ἡ ἰδέα τῆς ἀποπείρας δὲν ςηρίζεται εἰς κάμμίαν διάταξιν τοῦ ποιν. νόμου οὔτε δικαιολογεῖται ἐκ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, διότι ἡ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἐπιχειρισθεῖσα ἀναίρεσις δύναται νὰ μείνῃ ἀνεκτέλεςος ἕνεκεν ἐξωτερικῶν περιστατικῶν ἀναιξαρτήτων ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ πράττοντος, τοὐτέςι δύναται νὰ φέρῃ χαρακτῆρα ἀποπείρας·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 3 ἐδ. τοῦ 293 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἡ τετελεσμένη πρᾶξις τῆς ἀναιρέσεως τιμωρεῖται μὲ εἱρκτὴν, ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐρεθίσθη διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν δεινῆς ὕβρεως ἢ βαρείας αἰκίας, ἑπομένως προκειμένου λόγου περὶ ἀποπείρας τῆς αὐτῆς πράξεως, ἐφαρμόζεται τὸ 4 ἐδάφιον τοῦ 49 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐλαττοῦται ἡ ποινὴ τῆς τελευταίας πράξεως ἀλλ' οὐχὶ ἐπέκεινα τοῦ ἡμίσεως, τοῦτο δὲ ἔπραξε τὸ δικαςήριον τῶν συνέδρων ἐφαρμόσαν ὀρθῶς τὸν νόμον καὶ ςαθμίσαν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του τὰ εἰς τὴν ἐγκληματικὴν πρᾶξιν συνοδεύοντα περιστατικὰ διὰ νὰ προσδιορίσῃ τὸ μέτρον τῆς ποινῆς, ὅθεν ὁ ἀναιρέσεως λόγος ὅτι τὸ δικαςήριον τῶν συνέδρων ὤφειλε νὰ καταδικάσῃ τὸν Γεώργ. Γῶγον εἰς ποινὴν μικροτέραν τοῦ ἐλαχίστου ὅρου εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ἀφορᾷ

πρὸς τούτοις τὴν ϛάθμισιν πραγματικῶν περιϛατικῶν, ἥτις ἀνήκει ἀποκλειϛικῶς εἰς τὰ κατώτερα δικαϛήρια.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Γώγου διαμένοντος εἰς τὴν θέσιν Πέτραν ἢ Βραμιώτην τῆς Λεβαδίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 47 ἀποφάσεως τοῦ δικαϛηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 32.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰουλ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 33.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικολάου Μουντζούρη.

Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 364.)

Τὸ δικαϛήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαϛῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούϛη, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέϛα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Νικ. Μουντζούρη, παραϛαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Καλληγᾶ δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ἀνέπεμψε διὰ βουλεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δικαϛηρίου τῶν κακουργιοδικῶν τὸν Νικ. Μουντζούρην, κάτοικον τοῦ χωρίου Κακόρευμα τοῦ δήμου Κορώνης διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν 3 Ὀκτωβ. 1840 κατὰ τὴν θέσιν Κανάλου τοῦ χωρίου Κακόρευμα, προμελετημένως ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε τραύματα εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Κωνϛ. Ῥῆγα, ἥτις ἐϛερήθη τῆς ζωῆς. Κατὰ συνέπειαν τοῦ ῥηθέντος βουλεύματος ὁ κατηγορούμενος ἐδικάσθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Τριπόλει δικαϛηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, ὅπου οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἀκολούθως· «ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Ν. Μουντζούρης ὅτι τὴν 3 Ὀκτωβ. 1840 εἰς θέσιν Κανάλου τοῦ χωρίου Κακόρευμα, ἀπεφάσισε προμεμετημένως καὶ ἐπροξένησεν ἐπίτηδες εἰς τὴν Κωνϛαντινιὰν Ῥήγεναν σωματικὴν βλάβην (τραῦμα) ἐξ ἧς αὕτη ἐϛερήθη τῆς ζωῆς». Τὸ δικαϛήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Ν. Μουντζούρην εἰς πρόϛκαιρα δεσμὰ ἐτῶν δέκα. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 3 Ἰουλ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 45 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α. διότι τὸ δικαϛήριον τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο προση-

κόντως συντεθημένον· 1. καθότι ἀποβιώσαντος ἑνὸς τῶν τακτικῶς κληρωθέντων ἐνόρκων τοῦ Ἀναστ. Κυβέλλου, ὡς ἐξάγεται ἀπό τὰ πρακτικά, δὲν ἐγένετο νέα κλήρωσις παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ τὸ ἄρθ. 59—60 τοῦ δικας. ὀργανισμοῦ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀπαραιτήτως ἀναγκαίου ἀριθμοῦ τῶν 24 τακτικῶς ἀπαιτουμένων ἐνόρκων πρὸς συγκρότησιν τοῦ ὁρκωτοῦ δικαστηρίου· β'. διότι παρελήφθησαν κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς δίκης οἱ κατὰ πᾶσαν συνεδρίασιν λαμβάνοντες τακτικῶς μέρος ἔνορκοι οἱ Κ. Κ. Δημ. Παππανδρέου, Ἰω. Πρακτικίδης καὶ Νικ. Τουκουμόπουλος καὶ ἀντεκατέστησαν διὰ νέας κληρώσεως διὰ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ πρακτικὰ χωρὶς νὰ δικαιολογηθῇ ἡ μὴ ἐμφάνισίς των· γ'. διότι ἔλαβε μέρος ὁ Νικ. Κωνσαντόπουλος χωρὶς νὰ κληρωθῇ καὶ τοῦτο φαίνεται ἀπὸ τὰ ἴδια πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῆς 3 Ἰουλ. δ'. διότι δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν κατηγορούμενον τὸ ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1841 ὑπ' ἀριθ. 8 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ τοιουτοτρόπως παρεβιάσθη τύπος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένος.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 63 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸ ἄρθ. 58 ἐπιλαχόντων ἐνόρκων δὲν ἐξαρκῇ πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἀναπληροῖ ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει διὰ νέας κληρώσεως τοὺς ἐλλείποντας, καὶ πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 58 συνταχθέντος ἰδιαιτέρου καταλόγου, ἐξαντληθέντος δὲ αὐτοῦ, ἐκ τῶν ἄλλων πολιτῶν τῶν κατοικούντων εἰς τὸν τόπον τῶν συνεδριάσεων καὶ δυναμένων νὰ ἐκλεχθῶσι κατὰ τὰ ἄρθ. 45-48, ὥστε κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἡ ἀναπλήρωσις τῶν ἐλλειπόντων ἐνόρκων πρέπει νὰ γίνῃ πάντοτε διὰ κληρώσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἀφοῦ ἐξηντλήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν κληρωθέντων ἐξ συμπληρωματικῶν ἐκ τῶν περιεχομένων εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ κοινοποιηθέντα κατάλογον τῶν ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ δικαστηρίου κατοικούντων πολιτῶν, τὸ δικαστήριον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν 24 ἐνόρκων ἐκάλεσεν ἀπ' εὐθείας τὸν πολίτην Νικόλ. Κωνσταντόπουλον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὑπῆρχεν ἐπίσης εἰς τὸν εἰρημένον κατάλογον τοῦ διοικητοῦ, χωρὶς νὰ κάμῃ νέαν κλήρωσιν κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ 63 ἄρθρου, ἑπομένως παρεβιάσθη τύπος οὐσιώδης ἀφορῶν τὴν νόμιμον σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 3 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 45 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐπὶ θανατηφόρῳ τραύματι κατηγορουμένου Νικ. Μουντζούρη, κατοίκου Κακορεύ-

ματος τοῦ δήμου Κορώνης πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν συστηθησόμενον κακουργιοδικεῖον, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰουλ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 34.

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πρωτοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 364.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πρωτοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Σταθμοφύλαξ Καρδαμύλης διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Ἀπριλίου ε. ε. ἐγγράφου του πρὸς τὸν Λιμενάρχην Καλαμῶν, ἀνεκοίνωσεν ὅτι τὴν 13 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατέπλευσεν ὑπὸ κάθαρσιν εἰς τὸν λιμένα Καρδαμύλης Ἑλληνική τις γολέττα ἔχουσα φορτίον σίτου, καλουμένη *Ἀριστομένης* τόνων 55 ναυπηγηθεῖσα εἰς Σκίαθον καὶ ἀνήκουσαν εἰς τὸν Φραγκούλην Ἰωάννου ἐκ Σκιάθου, ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ ἀφοῦ ἔμεινεν εἰς τὸν λιμένα Καρδαμύλης μέχρι τῆς 14 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς διετάχθη παρ' αὐτοῦ ν' ἀποπλεύσῃ ἀμέσως, ἀλλὰ τὸ πρωΐ τῆς ἐπιούσης εἷς ἐκ τῶν ναυτῶν τοῦ πλοίου ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν λοχαγὸν Γρηγόριον Πατριαρχέαν ὅτι τὸ πλοῖον εἶχε προκαταπλεύσῃ εἰς Ζάκυνθον ὅ,που ἐβεβαίωσε χύσιν, καὶ ἐπέδειξε τὰ ἔγγραφά του, ἐκεῖθεν δὲ ἀποπλεῦσαν ἦλθεν εἴς τινα νῆσον τοῦ Ἰωνικοῦ κράτους καλουμένην Πεταλᾶ καὶ ἐπώλησεν ὡς ἔγγιστα 700 κοιλὰ σίτου εἰς δύο πλοιάρια, ὅτι μετὰ ταῦτα ὁ πλοίαρχος Φραγκούλης Ἰωάννου λαβὼν τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ σίτου χρήματα ἐπέβη κρυφίως εἰς Λέμβον τινὰ τοῦ πλοίου μεθ' ἑνὸς ἐξαδέλφου του καὶ ἑνὸς γυναικαδέλφου του καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, οἱ δὲ λοιποὶ ναῦται ἰδόντες μίαν κανονοφόρον συλλαβοῦσαν ἓν ἕτερον πλοῖον ἀνεχώρησαν καὶ ἦλθον μετὰ τῆς γολέττας εἰς Καρδαμύλην κτλ. Εἰδοποιηθεὶς περὶ τούτων ὅλων ὁ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς, ὑπέβαλε τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἀνάκρισιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξετάσθησαν οἱ ἐν

Καρδαμύλη ἐλθόντες μετὰ τῆς γολέττας ναῦται Φώτης Π. Τριανταφύλλου, Παναγιώτ. Χ. Γεωργίου, Ἀγγελὴς Μ. Παράτζαλης, Ἰω. Λουκάκης καὶ Εὐθύμιος Ἰωάννου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὁ πλοίαρχος τῆς γολέττας Φραγκούλης Ἰω. Κόλια καὶ οἱ ναῦται Ἀγάλος Δημητρίου καὶ Στάθης Νικολάου, οἵτινες ἀποβάντες εἰς τὸν δῆμον Οἰνιάδος τῆς διοικήσεως Ἀκαρνανίας εἶχον συγκοινωνίσῃ παρανόμως μετὰ τῶν αὐτόθι κατοίκων, συνελήφθησαν μετὰ τὴν κάθαρσίν των καὶ ἐστάλησαν ἐπίσης πρὸς τὸν αὐτόθι εἰσαγγελέα, ὅς τότε ἐπρότεινεν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν· 1. νὰ παραπέμψῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικείου τὸν Φραγκούλην Ἰω Κόλιαν, τὸν Ἀγάλον Δημητρίου, Ἰω. Λουκάκην ἢ Καπουτζανάκην, Φώτην Γρηγορίου, Ἰω. Π. Τριανταφύλλου, Παναγιώτην Χ. Γεωργίου καὶ Ἀγγελὴν Μ. Καράτζαλην, ὡς ὑπαιτίους παραβάσεως τῶν ἄρθ. 385, 390, §. 3 καὶ 391 §. 1. τοῦ ποιν. νόμου, τοὺς δὲ δύο πρώτους ἰδίως ὡς ὑπαιτίους προσέτι παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 570 τοῦ ποιν. νόμου· 2. νὰ διατάξῃ τὴν διάρκειαν τῆς φυλακίσεως τῶν πεφυλακισμένων καὶ τὴν τῶν μὴ φυλακισθέντων καὶ 3. ν' ἀποφανθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Στάθη Νικολάου καὶ Εὐθυμίου Ἰωάννου, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 224 βουλεύματός του ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως, παρεπέμφθησαν οἱ κατηγορούμενοι μετὰ τῆς ἀφορώσης αὐτοὺς ποινικῆς δικογραφίας πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα κατὰ πρότασιν τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἐν Σύρῳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐκηρύχθη διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 107 βουλεύματός του ἐπίσης ἀναρμόδιον. Κατὰ συνέπειαν τούτων ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε δι' αἰτήσεώς του ν' ἀποφασισθῇ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου ποῖον τὸ ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἁρμόδιον δικαστήριον.

Ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν καὶ,

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 31 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐπὶ κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων πραττομένων μὲν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τιμωρητέων δὲ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἡ ἁρμοδιότης ἀκολουθεῖ τὸν τόπον τῆς τελευταίας κατοικίας ἢ τῆς ἐφημέρου διαμονῆς τοῦ κατηγορουμένου. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ πλεῖοι τῶν κατηγορουμένων συνελλήφθησαν καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς ἀνάκρισιν εἰς Καρδαμύλην, λιμένα κείμενον ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ ἐν Καλάμαις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ὅ,που ἐλθόντες ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς διέμενον ἐντὸς τῆς γολέττας τοῦ Ἀρεισομένους· ἑπομένως ἕνεκα τῆς ἐφημέρου διαμονῆς αὐτῶν εἰς Καρδαμύλην ἁρμόδιον πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῆς κατ'

αὐτῶν κατηγορίας ἐπὶ ὑπεξαιρέσει σίτου γενομένῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εἶναι τὸ εἰρημένον δικαστήριον τῶν Καλαμῶν·

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἕνεκα τῆς ἐφημέρου διαμονῆς ἢ τῆς τελευταίας κατοικίας τῶν κατηγορουμένων εἶναι ἁρμόδια καὶ ἄλλα δικαστήρια, προτιμᾶται μ' ὅλα ταῦτα κατὰ τὸ 31 ἄρθρον τῆς αὐτῆς δικονομίας τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, καθότι πρῶτος ὁ παρ' αὐτῷ ἀνακριτὴς διέταξε τὴν φυλάκισιν τῶν κατηγορουμένων·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐπὶ παραβιάσει τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων κατηγορίαν ἥτις καθὸ μὴ συναφὴς μὲ τὰς ἐπὶ ὑπεξαιρέσει κατηγορίας δὲν δύναται νὰ δικασθῇ μετ' αὐτῆς, ἁρμόδιον εἶναι, κατὰ τὸ 29 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας τὸ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ ὁποίου ἐπράχθη ἡ εἰρημένη παραβίασις.

Διὰ ταῦτα καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὴν πρᾶξιν ὅτι ὁ Φραγκούλης Ι. Κόλια, ὁ Ἀγάλος Δημητρίου, ὁ Στάθης Νικολάου, ὁ Φώτης Γρηγορίου, ὁ Ἰω Τριανταφύλλου, ὁ Παναγ. Χ. Γεωργίου, ὁ Ἀγγελὴς Π. Καράτζαλης, ὁ Ἰω. Λουκάκης ἢ Καπουτζάκης καὶ ὁ Εὐθύμιος Ἰωάννου ὑπεξαιρέσαντες ξένον σῖτον ἐπώλησαν αὐτὸν πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν εἰς τὴν νῆσον Πεταλᾶ, ἀποφαίνεται ἁρμόδιον πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν μετὰ τῶν παρ' αὐτῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν πρᾶξιν ὅτι ὁ Φραγκούλης Ι. Κόλια, ὁ Ἀγάλος Δημητρίου, καὶ ὁ Στάθης Νικολάου ἀποβάντες εἰς τὸν δῆμον Οἰνιάδος τῆς Ἀκαρνανίας συνεκοινώνησαν μετὰ τῶν αὐτόθι κατοίκων, ἀποφαίνεται ἁρμόδιον πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τὸ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν μετὰ τῶν παρ' αὐτῷ ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων· ἀποφασίζει δὲ τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Αὐγους. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 35.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου, κατοίκου Αἰγίου.
(Αριθ. βιβλ. καταχ. 364.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου κατοίκου Αἰγίου μὴ ἐμφανισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε διὰ βουλεύματός του τὸν ῥηθέντα Ἰω. Οἰκονομόπουλον εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ὡς ὑπαίτιον, ὅτι τὴν 4 Ἰανουαρ. 1840 ἀντέστη κατὰ τοῦ κλητῆρος Σταύρου Παππαζαύρου ἐνεργοῦντος κατάσχεσιν εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖόν του καὶ ἐμπόδισεν αὐτὸν, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 170 καὶ 169 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου. Γενομένης συζητήσεως τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 131 ἀποφάσεως τὸν κατηγορηθέντα εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς Ἰωάν. Οἰκονομόπουλος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν, ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰσάγων τὴν αἴτησιν ταύτην ἐζητήσατο τὴν ἀπόῤῥιψιν αὐτῆς, διότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν παρεκατέθεσε τὸ νόμιμον παράβολον οὔτε ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης. Μετέπειτα δὲ προσήχθη ἀποδεικτικὸν βεβαιοῦν ὅτι ὁ ἀναιρεσείων παρεκατέθεσε τὸ παράβολον τὴν 14 Ἰουλ. 1841.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 ἐδάφ. τοῦ ἄρθρ. 485 τῆς ποινικ. δικονομίας ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ ἀναιρεσείων παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ αὐτὴν τὸ νόμιμον παράβολον παρὰ τῷ διὰ τοῦ ἄρθρου 482 τῆς αὐτῆς δικονομίας ὡρισμένῳ δικαστικῷ γραφείῳ, ἑπομένως ἡ παρακατάθεσις αὕτη οὖσα ἀπαιτούμενον οὐσιῶδες πρὸς τὴν παραδοχὴν τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως πρέπει νὰ γίνῃ τοὐλάχιστον ἐντὸς τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδημοσιεύθη τὴν 3 Ἰουλ. 1841, τὸ δὲ παράβολον παρεκατετέθη τὴν 14 Ἰουλ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἄρα μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας, ὅτε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ θεραπευθῇ ἡ ἔλλειψις τύπου οὐσιώδους τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως.

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Οἰκονομοπούλου, κατοίκου Αἰγίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 131 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρ. τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 15.

Ἐκοίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Αὐγ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 36.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Χαραλάμπους Γ. Γιαμπαζοπούλου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 364.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κω-

λυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ καὶ Δ. Πετζάλη δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χαραλάμπους Γ. Γιαμπαζοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Στρούμπου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Χαράλαμπος Γεωργίου Γιαμπαζόπουλος καὶ εἷς ἄλλος παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 2 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ κακουργιοδικείου, ὡς ὑπαίτιοι αἰκιῶν καὶ τραυμάτων ἐπενεχθέντων ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, κατὰ τοῦ Παναγιώτου Βλαχοσταθοπούλου, ὅστις ὡς ἐκ τῆς ἐπενεχθείσης αὐτῷ πληγῆς κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐστερήθη τῆς ζωῆς, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 308 § 1. καὶ 4. συνδυασμένων μὲ τὸν ἀριθμὸν 1 τοῦ ἄρθρ. 307 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Γενομένης δημοσίως τῆς δίκης τὴν 28 Ἰουνίου ε. ε. οἱ ἔνορκοι ἀπήγγειλαν διὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν τὴν ἑξῆς ἐτυμηγορίαν· « ὄχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Χαράλαμπος Γ. Γιαμπαζόπουλος ὅτι τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1840, εἰς τὸ χωρίον Κούρταλη ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἐπένεγκεν διὰ μαχαιρίου εἰς τὸν Παναγιώτην Βλαχοσταθόπουλον δύο πληγὰς τὴν μὲν κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν τὴν δὲ κατὰ τὴν ὠμοπλάτην ὥστε ὁ αὐτὸς Βλαχοσταθόπουλος ἐστερήθη τῆς ζωῆς ἐκ τῆς κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐπενεχθείσης πληγῆς, ἐκ δὲ τῆς κατὰ τὴν ὠμοπλάτην ἐνόσησεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὲρ τὰς τριάκοντα. — Ὄχι δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ κατηγορούμενος Βλαχοσταθόπουλος ἠρέθισε τὸν Χαράλαμπον Γιαμπαζόπουλον διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων. — Ναὶ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ Χαράλαμπος Γιαμπαζόπουλος ἔπραξε τοὺς εἰρημένους τραυματισμοὺς κατὰ τοῦ Π. Βλαχοσταθοπούλου πρὸς ἰδίαν του ὑπεράσπισιν ἐναντίον βιαίας καὶ παρανόμου ἐπιθέσεως τοῦ ἰδίου Βλαχοσταθοπούλου εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἡνωμένην μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς ἢ τῆς ὑγείας του, ὅπου ἀνωτέρα βοήθεια δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτρέψῃ τὴν παράνομον ταύτην ἐπίθεσιν. — Ναὶ ὑπῆρχε καιρὸς καὶ εὐκολία εἰς τὸν Χαράλαμπον Γιαμπαζόπουλον διὰ νὰ μεταχειρισθῇ μικρότερα καὶ γνωστὰ εἰς αὐτὸν μέσα δι' ὧν καὶ ἠδύνατο ἄνευ παντὸς κινδύνου νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν παράνομον ταύτην ἐπίθεσιν. Ὄχι δὲν ἐξετάνθη πέραν τοῦ δέοντος ἡ διὰ βίας ἄμυνα τοῦ Χαραλάμπου Γιαμπαζοπούλου καὶ ἐμεταχειρίσθη οὗτος ἄλλα πλέον ἐπικίνδυνα ὑπερασπίσεως μέσα ἀφ' ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα

κατὰ τὴν προκειμένην τῆς συμπλοκῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βλαχοσαθοπούλου περίστασιν πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου. Ὄχι δὲν προκύπτει μετὰ πιθανότητος ἐκ τῶν περιστάσεων ὅτι ὁ Χαράλαμπος Γιαμπαζόπουλος ὑπερέβη τῆς συγχωρημένης ὑπερασπίσεως τὸ μέτρον ἀπὸ τὸ ἐφνήδιον ἢ ἀπὸ ταραχὴν τοῦ νοός.» — Ἐπειδὴ δὲ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων εὗρεν αὐτὴν ἀντιφατικὴν διέταξε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40 ἀποφάσεώς του ν' ἀπέλθωσιν οἱ ἔνορκοι εἰς τὸ δωμάτιον τῆς διασκέψεως διὰ νὰ ἐκδώσουν νέαν τακτικὴν σαφῆ καὶ μὴ ἀντιφατικὴν ἐτυμηγορίαν. Διασκεφθέντες δὲ ἐκ νέου οἱ ἔνορκοι ἀπήγγειλαν τὴν ἑξῆς ἐτυμηγορίαν. «Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Χαράλαμπος Γ. Γιαμπαζόπουλος ὅτι τὴν 23 Ἰουνίου 1840, εἰς τὸ χωρίον Κούρταλη, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐπένεγκεν διὰ μαχαιρίου εἰς τὸν Παναγιώτην Βλαχοσταθόπουλον δύο πληγὰς τὴν μὲν κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν, τὴν δὲ κατὰ τὴν ὠμοπλάτην ὥστε ὁ αὐτὸς Βλαχοσαθόπουλος ἐστερήθη τῆς ζωῆς, ἐκ τῆς κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐπινεχθείσης πληγῆς, ἐκ δὲ τῆς κατὰ τὴν ὠμοπλάτην ἐνόσησεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὲρ τὰς τριάκοντα. Ὄχι δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ Παναγιώτης Βλαχοσταθόπουλος ἠρέθισε τὸν Χαράλαμπον Γιαμπαζόπουλον διὰ χαλεπῶν ὀνειδίσεων καὶ ὕβρεων. Ὄχι δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ Χαράλαμπος Γιαμπαζόπουλος ἔπραξε τοὺς εἰρημένους τραυματισμοὺς κατὰ τοῦ Παν. Βλαχοσταθοπούλου πρὸς ἰδίαν του ὑπεράσπισιν ἐναντίον βιαίας καὶ παρανόμου ἐπιθέσεως τοῦ ἰδίου Παναγιώτου Βλαχοσταθοπούλου εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἡνωμένης μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς ἢ τῆς ὑγείας του, ὅπου ἡ ἀνωτέρα βοήθεια δεν ἠδύνατο ν' ἀποτρέψῃ τὴν παράνομον ταύτην ἐπίθεσιν.» Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ εἰρημένον δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 41 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν Χαράλαμπον Γιαμπαζόπουλον δυνάμει τῶν ἄρθρ. 308 § 1. καὶ 4. καὶ 387 § 1 καὶ 4 τοῦ ποιν. νόμου συνδυαζομένων εἰς 5 ἐτῶν καὶ 1 μηνὸς εἱρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τῆς πρὸ αὐτῆς ἐκδοθείσης ὑπ' ἀρ. 40 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς Χ. Γιαμπαζόπουλος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι ἀφ' οὗ ἀπεφάνθησαν οἱ ἔνορκοι ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ κυρίου ζητήματος ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν εἶναι ἔνοχος τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένης πράξεως, οὗτος ἀπέκτησε παρευθὺς τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαλλαγῆς του καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν στερήσῃ τοῦ δικαιώματος τούτου οὐδὲ νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἐνόρκους νὰ ἀπαγγείλωσι νέαν ἐτυμηγορίαν, καθότι τότε μόνον δύναται τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ πράξῃ τοῦτο ὅταν ἡ ἐτυμηγορία δὲν περιέχει μόνον διατάξεις περιοριζούσας ἁπλῶς ἡ μία τὴν ἄλλην, ἀλλ' ἀναιρούσας ἀλλήλας καὶ ἑπομένως ἐπιζητούσας τὴν εἰς αὐτὴν πρᾶξιν ἐφαρμογὴν διαφόρων μὴ συμβιβαζομένων πρὸς ἀλλήλους ποινικῶν νόμων·

προσέτι δὲ κατὰ τὰ ζητήματα 2 καὶ 4 ὁ ἀναιρεσίων εἶναι ἀθῶος καὶ τὰ λοιπὰ ζητήματα δὲν ἀναιροῦσιν ἀναγκαίως αὐτά· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἔπραξεν ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων του διότι τὸ πολὺ ἠδύνατο ἂν ἀμφίβαλλεν νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην δυνάμει τῶν 444 ἄρθρ. τῆς ποινικῆς δικονομίας εἰς νέαν συζήτησιν· 2) δότι ἐν ᾧ διὰ τῆς δευτέρας ἐτυμηγορίας ὁ ἀναιρεσείων ἐκηρύχθη ἔνοχος διὰ πρᾶξιν γινομένην τὴν 23 Ἰουνίου 1840 περὶ ἧς δὲν ὑπῆρχεν οὔτε βούλευμα παραπομπῆς οὔτε κατηγορία οὔτε ζήτημα ἐτέθη, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων τὸν κατεδίκασεν εἰς ποινὴν διὰ πρᾶξιν γινομένην τὴν 23 Ὀκτωβρ. 1840 περὶ ἧς δὲν ἐκηρύχθη ἔνοχος δι' ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων· 3) δότι ὁ καταθέσας κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος Παναγ. Βλαχοσταθόπουλος δὲν ἀναφέρεται ὅτι ὡρκίσθη προσηκόντως· 4) διότι ἐν γένει παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 420, 429, 458 § 7, 477 § 1, 121 καὶ 124 τοῦ ποιν. Νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Δομήδους Κυριακοῦ, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων θεωρεῖται ὡς ὅλον ἀδιαίρετον, τοῦ ὁποίου τὰ μέρη ἀναφέρονται πρὸς ἄλληλα καὶ ἑρμηνεύονται δι' ἀλλήλων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ πρώτη ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἦτον ἀληθῶς ἀντιφατικὴ, καθότι τὸ πρῶτον ζήτημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπεφάνθησαν οἱ ἔνορκοι ἀποφατικῶς ἀντιφάσκει ἀπ' εὐθείας πρὸς τὰ λοιπὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀντιφάσκουν ἐπίσης πρὸς ἄλληλα, ὥστε ὀρθῶς ποιήσαν τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων παρέπεμψεν τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων πρὸς ἔκδοσιν νέας τακτικῆς σαφοῦς καὶ μὴ ἀντιφατικῆς ἐτυμηγορίας, οὐδὲ ἔπραξε κατὰ τοῦτο ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων του, ὡς ἔχον τοιοῦτο δικαίωμα δυνάμει τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῆς δευτέρας ἐτυμηγορίας πρὸς τὴν πρώτην καὶ πρὸς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον, ἡ ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς πράξεως διαφορὰ, περιεχομένη εἰς τὴν δευτέραν ἐτυμηγορίαν εἶναι ὅλως γραφικὴ, τοῦτο δὲ συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ κατηγορούμενος κατεδικάσθη διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν τοὐτέστιν ὅτι ἐπήνεγκεν κατὰ τοῦ Παναγιώτου Βλαχοσταθοπούλου τραύματα ἐξ' ὧν οὗτος ἐστερήθη τῆς ζωῆς· προσέτι δὲ ἐκ τῆς τοιαύτης διαφόρου μνείας τοῦ χρόνου τῆς πράξεως δὲν ἠδύνατο νὰ γεννηθῇ οὐδεμία περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἀμφιβολία, διότι καὶ κατὰ τὴν ἀληθῆ μνείαν τοῦ χρόνου καὶ κατὰ τὴν ἐκ γραφικοῦ λάθους σημειωθεῖσαν ἡ πρᾶξις περὶ ἧς κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσείων κανονίζεται κατὰ τὸν νῦν ἰσχύοντα νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος δὲν ἔχεται ἀληθείας, καθότι ἐν τῷ

ἐγγράφῳ περὶ τῆς καταθέσεως τοῦ Παναγιώτου Βλαχοσταθοπούλου ἀναφέρεται ῥητῶς, ὅτι οὗτος ἔδωκε τὸν ὅρκον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 121 ἄρθρ. τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Ἐπειδὴ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν τελευταῖον ἀναιρέσεως λόγον, παραβιάσεις, καθόσον στηρίζονται εἰς τοὺς προεκτεθέντας ἀναιρέσεως λόγους, ἐξελέγχθησαν διὰ τῶν προηγουμένων σκέψεων ἀνίσχυροι, ἐν δὲ τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικαστηρίου τούτου δὲν ἐπροτάθησαν ἄλλοι ἰσχυρισμοὶ δίδοντες ὑπόστασιν εἰς τοιαύτας παραβιάσεις.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Χαραλάμπου Γιαμπαζοπούλου, γεννηθέντος καὶ κατοικοῦντος εἰς Κούρταλη τοῦ δήμου Τρίπας τῆς Μεσσηνίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς τριάκοντα ὀκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Αὐγούσου 1841.

ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 37.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Λαμπρινοῦ Σ. Ἡλιακοπούλου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 364.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Λαμπρινοῦ Σ. Ἡλιακοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκε κατὰ τὴν 7 Ἀπριλ. ε. ε. βούλευμα ὑπ' ἀρ. 2430 διὰ τοῦ ὁποίου ἀνέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου τὸν Λαμπρινὸν Σ. Ἡλιακόπουλον, κατοικοῦντα εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 19 πρὸς τὴν 20 Ἰανουαρ. 1841 ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Γεωρ. Γρηγοροπούλου. Κατηγορηθέντος ἑπομένως τοῦ ῥηθέντος Λαμπρινοῦ Σ. Ἡλιακοπούλου, συμφώνως μὲ τὸ ῥηθὲν βούλευμα ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω· « ὄχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Λαμπρινὸς Ἡλιακό-

πουλος, ὅτι κατὰ τὴν 19 Ἰανουαρ. 1841 ἐν Ἀθήναις ἔπραξεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Γεωρ. Γρηγοροπούλου, καὶ ὅτι τὴν ἀνθρωποκτονίαν ταύτην ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Λαμπρινὸς Ἡλιακόπουλος ὅτι κατὰ τὴν 19 Ἰανουαρ. 1841 ἐν Ἀθήναις ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν, κατὰ τοῦ Γεωρ. Γρηγοροπούλου· ναὶ ὁ φονευθεὶς Γεώρ. Γρηγορόπουλος ἠρέθισε καὶ παρώργισε τὸν πράξαντα Ἡλιακόπουλον· ναὶ ἡ ἐρέθισις αὕτη ἐγένετο διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν, δεινῶν ὕβρεων ἢ βαρείας αἰκίας· ναὶ ὁ Λαμπρινὸς Ἡλιακόπουλος ἐφόνευσε τὸν Γεώρ. Γρηγορόπουλον ἀμυνόμενος ἐναντίον βιαίας αὐτοῦ καὶ παρανόμου ἐπιθέσεως εἰς πρόσωπον, ἡνωμένης μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν ἀνωτέρα βοήθεια τῆς ἀρχῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ· ναὶ κατὰ τὴν ἄμυναν τὴν ἀνωτέρω ὑπῆρχε καιρὸς καὶ εὐκολία πρὸς χρῆσιν μικροτέρων καὶ μὴ ἀγνώσων εἰς τὸν Ἡλιακόπουλον μέσων, δι' ὧν οὗτος ἠδύνατο ἄνευ παντὸς κινδύνου νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν ἐπίθεσιν, ἢ νὰ ματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ προσβάλλοντος· ναὶ ὁ Λ. Ἡλιακόπουλος ἐξέτεινε τὴν ἄμυναν πέραν τοῦ δέοντος μεταχειριζόμενος ἐπικινδυνότερα ὑπερασπίσεως μέσα, ἀφ' ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα κατὰ τὰς προκειμένας περιςάσεις πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ κινδύνου· ναὶ προκύπτει μετὰ πιθανότητος ἐκ τῶν περιςάσεων ὅτι ὁ Λαμπρινὸς Ἡλιακόπουλος ὑπερέβη τῆς συγχωρημένης ὑπερασπίσεως τὸ μέτρον ἀπὸ τὸν αἰφνήδιον καὶ τὸν ὑπερβολικὸν φόβον, ἢ ἀπὸ ταραχὴν τοῦ νοός· » κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα Λαμπρινὸν Σ. Ἡλιακόπουλον, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 293 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου εἰς πενταετῆ εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐκδοθείσης τὴν 30 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 45 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθ. 104 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ἡ ἐτυμηγορία παραδέχεται ὅτι ἡ ὑπέρβασις τῶν συγχωρημένων ὁρίων τῆς ἀμύνης ἐγένετο ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον ἢ ταραχὴν τοῦ νοὸς καὶ τότε αὕτη δὲν εἶναι καταλογιστέα· 2. διότι ἡ ἐτυμηγορία παραδέχεται ὅτι ὁ Ἡλιακόπουλος ἀμυνόμενος ἐφόνευσε τὸν Γρηγορόπουλον, ὥστε καὶ ὑπαίτιος ἂν ἤθελε θεωρηθῇ ἡ ὑπέρβασις τῶν ὁρίων, πάλιν τὸ δικαςήριον τῶν συνέδρων ἔπρεπε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἐν τῷ ἄρθ. 300 τοῦ ποιν. νόμου ἐνδιαλαμβανομένην ποινήν, ἥτις εἶναι τὸ πολὺ φυλάκισις ἑνὸς ἔτους.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὴν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ 437 ἄρθ. καὶ ἑπομένων τῆς ποιν. δικονομίας ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων πρέπει νὰ ἦναι σαφὴς καὶ τελεία τουτέςι νὰ ἀποφασίζῃ περί τε τῆς κυρίας ἀξιοποίνου πράξεως, καὶ περὶ ὅλων τῶν ἐπιβαρυντικῶν καὶ ἐλαφρυντικῶν περιςάσεων αὐτῆς, καὶ νὰ μὴν ἀντιφάσκῃ

αὐτὴ εἰς ἑαυτὴν, βεβαιόνουσα δὶ ἑνὸς κεφαλαίου, ὅ,τι ἀρνεῖται δὶ ἄλλου, ὁσάκις δὲ εἶναι ἀσαφὴς, ἐλλειπὴς, ἄτακτος ἢ ἀντιφατικὴ, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὀφείλει νὰ ἀναπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, διὰ νὰ διορθώσουν αὐτὴν, διότι ἄλλως ἤθελεν ἐκδόσει ἀπόφασιν πλημμελῆ, ἀναγκαζόμενον ν' ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις τῆς ἐτυμηγορίας διὰ τῆς ἑρμηνείας τοῦ ἀσαφοῦς μέρους αὐτῆς, ἢ διὰ προσθήκης, ἢ ἀφαιρέσεως πραγματικῶν περιστατικῶν, καὶ οὕτω νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας του, περιοριζομένης εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου διὰ μὲν τοῦ ἕκτου κεφαλαίου τῆς ἐτυμηγορίας, βεβαιοῦται, ὅτι ὁ κατηγορούμενος Λαμπρινὸς Σ. Ἡλιακόπουλος εἶχε καιρὸν καὶ εὐκολίαν, ἀμυνόμενος νὰ κάμῃ χρῆσιν μικροτέρων καὶ μὴ ἀγνώστων εἰς αὐτὸν μέσων, ὥστε νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν ἐπίθεσιν, καὶ νὰ ματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ προσβάλλοντος, τὸ δὲ ὄγδοον κεφάλαιον αὐτῆς διαλαμβάνει, ὅτι ὁ ῥηθεὶς κατηγορούμενος ὑπερέβη τῆς συγχωρημένης ἀμύνης τὸ μέτρον ἀπὸ τὸν αἰφνήδιον καὶ τὸν ὑπερβολικὸν φόβον ἢ ἀπὸ ταραχὴν τοῦ νοὸς, μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων ἀπαντήσεων ὑπάρχει ἀντίφασις, διότι ἡ μὲν πρώτη ὑποθέτει, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχεν ἀποχρῶντα καιρὸν νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς ὑπερασπίσεώς του, καὶ ἐγνώριζε μέσα ὑπερασπίσεως, καθιστῶντα περιττὴν τὴν διὰ βίας ἄμυναν, ἡ δὲ δευτέρα παραδέχεται τὴν ὕπαρξιν αἰφνηδίου ὑπερβολικοῦ φόβου καὶ ταραχῆς νοὸς, ἅτινα κατὰ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων, καθιστῶσιν ἀδύνατον εἰς τὸν ἀμυνόμενον νὰ σκεφθῇ ἡσύχως περὶ τῶν πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς κινδύνου ἱκανῶν μέσων, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἑρμενεύσαν τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ ἀφαιρέσαν οὕτως ἀπὸ τὴν κατηγορουμένην πρᾶξιν τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα ἐν τῇ ὀγδόῳ κεφαλαίῳ τῆς ἐτυμηγορίας περιστατικὰ τοῦ αἰφνηδίου, τοῦ ὑπερβολικοῦ φόβου κτλ. ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του καὶ ἠρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ 103 καὶ 104 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 30 Μαΐου ε. ε. ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὑπ' ἀριθ. 45 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐπὶ φόνῳ ἐκ προμελέτης κατηγορουμένου Λαμπρινοῦ Σ. Ἡλιακοπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν, πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν συστηθησόμενον κακουργιοδικεῖον, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Αὐγούς. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πρώτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 38.

Περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 364.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Αὐγους. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως.

Ὁ Γρηγόριος Κ. Πέρβελης, κάτοικος Λαμίας, ἐξῃτήσατο διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαΐου 1841 πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα ἐγκλήσεώς του, τὴν ἐπὶ μοιχείᾳ καταδίωξιν τῆς συζύγου του Αἰκατερίνης Κοντοπούλας καὶ τοῦ Κων. Θεοδοσιάδου, διαμένοντος εἰς Ναύπλιον. Παραπεμφθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Λαμίᾳ ἀνακριτοῦ καὶ ἀρξαμένης τῆς ἀνακρίσεως ἐξετάσθησαν διάφοροι μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ ὁ ἐγκαλούμενος Κων. Θεοδοσιάδης, ὅστις ἐπρότεινεν ὡς μάρτυρας ὑπερασπίσεως τοὺς δικαστὰς τοῦ ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικείου Ἀνας. Χρυσόπουλον πρόεδρον, Φραγκίσκον Στρατομάϊερ, Ἀνδρέαν Σγούταν, Ἐμμ. Βερνάρδον καὶ τὸν παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέα Δημήτρ. Στανόφ. Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς προσεκάλεσε τὸν παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ πάρεδρον νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ῥηθέντας μάρτυρας. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην ὁ μνημονευθεὶς ἀντεισαγγελεὺς ἐξῃτήσατο παρὰ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς μὴ ὑπάρχοντος πλέον δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς παραπομπῆς τῆς αὐτῆς δίκης εἰς ἄλλο ὁμοειδὲς καὶ ἰσόβαθμον δικαστήριον.

Ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς δύναται νὰ ἦναι κατὰ τὴν αὐτὴν δίκην μάρτυς καὶ δικαστής, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ δικασταὶ τοῦ ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικείου Ἀνας. Χρυσόπουλος πρόεδρος, Φραγκίσκος Στρατομάϊερ, Ἀνδρέας Σγούτας, Ἐμμ. Βερνάρδος καὶ ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς Δημ. Στανόφ ἐξετάσθησαν ἤδη ὡς μάρτυρες, κατὰ πρότασιν τοῦ ἐπὶ μοιχείᾳ ἐγκαλουμένου Κωνσαντ. Θεοδοσιάδου καὶ κατὰ τὴν γενομένην ἀνάκρισιν ἐπὶ τῇ εἰρημένῃ ἐγκλήσει, παρὰ τοῦ παρέδρου Μάρκου Κερκυροπούλου, ἐκπληροῦντος ἔργα ἀνακριτοῦ, ἑπομένως δὲν δύναται πλέον νὰ δικάσωσι κατὰ τὴν αὐτὴν δίκην, ἐξαιρουμένου δὲ ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου ὁ Ἄρειος Πάγος κατὰ τὸ ἄρθ. 60 §. 1

τῆς ποινικ. δικονομίας παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλο ὁμοειδὲς καὶ ἰσόβαθμον δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα, παραδεχόμενον τὴν πρότασιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, παραπέμπει τὴν ἐπὶ μοιχείᾳ κατὰ τῆς Αἰκατερίνης Κοντοπούλας καὶ τοῦ Κωνς. Θεοδοσιάδου δίκην εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Αὐγ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 39.

Περὶ ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου τῆς ὑπ' ἀρ. 4 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Φαρῶν. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 434.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Γεώργιος Μπηθίτζικα, ὁ Ἰωάννης Θεοδωρόπουλος, ὁ Ἀναστάσιος Κατζήμπιρης καὶ ὁ Νικόλαος Ἡλιόπουλος ἐκατηγορήθησαν τὴν 15 Μαρτίου ε. ε. ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Φαρῶν, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 1 πρὸς τὴν 2 τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἔκλεψαν πέντε αἰγίδια τοῦ Παναγιώτου Πολυδωροπούλου· τὸ δὲ πταισματοδικεῖον ἐξαγαγὸν ἐκ τῶν ἐνώπιόν του ἐξετασθέντων μαρτύρων ὅτι ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων αἰγιδίων ὑπερέβαινε τὰς 20 δραχμὰς καὶ ὅτι δὲν ἦσαν συμμέτοχοι εἰς τὴν κλοπὴν ταύτην οὔτε ὁ Ἀναστάσιος Κατζήμπερης οὔτε ὁ Νικόλαος Ἡλιόπουλος ἐξέδωκε τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν ὑπ' ἀριθ. 4 ἀπόφασιν, δι' ἧς διέταξε τὰ ἑξῆς· 1) ἀποφαίνεται ἑαυτὸ ἀναρμόδιον εἰς τὸ νὰ δικάσῃ τὴν περὶ κλοπῆς πέντε αἰγιδίων ποινικὴν δίκην, διότι ἡ ἀξία αὐτῶν ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι δραχμάς· 2) παραπέμπει τὴν δίκην ταύτην εἰς τὸ ἐν Πάτραις πλημμελειοδικεῖον διὰ νὰ δικάσῃ τὸν Γεώργιον Μπηθίτζικα καὶ Ἰωάννην Θεοδωρόπουλον κατοίκους Κλάρη, ἐπὶ κλοπῇ διὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ νόμου καὶ ἀπολύει τῆς κατηγορίας τὸν Ἀναστάσιον Κατζήμπιρην καὶ Νικόλαον Ἡλιόπουλον· τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν διὰ τὸν ἑξῆς λόγον· διότι τὸ πταισματοδικεῖον κατὰ τὰ ἄρθρ. 333, 460 § 1 τῆς ποιν. δικονομίας

ἦτον ἀναρμόδιον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθότι ἐν ᾧ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ κλοπὴ ἐξ αἰγιδίων, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιόν του ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀναστάσιον Κατζήπιρην καὶ Νικόλαον Ἠλιόπουλον καὶ ὁ Γεώργιος Μπηθίτζικας καὶ ὁ Γιάννης Θεοδωρόπουλος, ὑπερβαίνουσα τὰς εἴκοσι δραχμὰς εἶναι πλημμέλημα καὶ ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὸν Γεώργιον Μπηθίτζικα καὶ τὸν Γιάννην Θεοδωρόπουλον, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεώς του ἀπέλυσε τοὺς διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν συγκατηγορουμένους Α. Κατζήμπιρην καὶ Ν. Ἠλιόπουλον, ἀλλ' ὅταν τὸ πταισματοδικεῖον ἦτον ἀναρμόδιον κατὰ τὸ 333 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομ. νὰ δικάσῃ πρᾶξιν χαρακτηριζομένην ὡς πλημμέλημα ἀπὸ τὸ ἄρθ. 373 καὶ 4 τοῦ ποιν. Νόμου συνδυασμένα, ἦτον ἐπίσης ἀναρμόδιον ν' ἀπολύσῃ τοὺς διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν συγκατηγορουμένους, διότι ἡ ἀπόλυσις προϋποθέττει ἐκδίκασιν τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ κάμῃ.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁσάκις ἡ ἐνώπιον τῶν πταισματοδικῶν κατηγορουμένη πρᾶξις ἀναφαίνεται πλημμέλημα ὀφείλουν τὰ πταισματοδικεῖα νὰ κηρυχθῶσιν ἀναρμόδια, διότι κατὰ τὸ 333 ἄρθρ. τῆς ποινικ. δικονομίας μόνον περὶ πταισμάτων δικάζουσιν, εἰς ταιαύτην δὲ περίπτωσιν ὁ νόμος δὲν χορηγεῖ εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα καὶ νὰ ἐξετάζωσιν ἂν ὑπάρχουν ἢ μὴ ἀρκεταὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἀποδιδομένης πράξεως ἀποδείξεις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐν ᾧ ἐξ ἑνὸς μέρους τὸ πταισματοδικεῖον Φαρῶν ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον διότι ἐκ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ γενομένων ἐξετάσεων ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων πραγμάτων ὑπερέβαινε τὰς εἴκοσι δραχμάς, τοὐτέστιν ὅτι ἡ κατηγορουμένη πρᾶξις ἦτο κατὰ τὰ ἄρθρα 373 καὶ 374 τοῦ ποιν. Νόμου ὡς πλημμέλημα, ἐξ ἄλλου ἀπέλυσε τῆς κατηγορίας τοὺς δύο ἐκ τῶν τεσσάρων κατηγορουμένων διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς αὐτῶν, οὕτω δὲ πράξαν ὑπερέβη προφανῶς τὰ καθήκοντά του κατὰ τὸ νομικὸν ἀξίωμα· « ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταδικάσῃ δὲν δύναται οὐδὲ νὰ ἀπολύσῃ· » ἑπομένως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀπὸ 15 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 4 ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικείου Φαρῶν ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Αὐγούστου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Αὐγ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 40.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Θεοχάρη Ποππαλεξίου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 434)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ- Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 31 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Θεοχάρη Παππαλεξίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ συνηγόρου του Α. Τολμίδου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Θεοχάρης Παππαλεξίου κατηγορηθεὶς ὡς ὑπαίτιος κλοπῆς τελεσθείσης δι' ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς ῥήξεως, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρ. 371, 374 §. 3 καὶ 9 καὶ 383 τοῦ ποιν. νόμου, παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Τριπόλει κακουργιοδικείου. Κηρυχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος, ὅτι τὴν 2. Ἰανουαρίου 1841 ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἰδιοκτητῶν ξένα κινητὰ πράγματα ὑπερβαίνοντα τὸ ποσὸν τῶν 400 δραχ. διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν αὐτόθι συνέδρων, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 371 καὶ 374 §. 9 τοῦ ποιν. νόμου εἰς εἱρκτὴν πενταετῆ. Τῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων ἐκδοθείσης τὴν 10 Ἰουλ. 1841 καὶ φερούσης ἀρ. 62 καθὼς καὶ τῆς προγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. 61 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου 1841 ἐκθέσεως τοῦ δημοτικοῦ ἀστυνόμου Πατρῶν αἴτησις τοῦ αὐτοῦ Θεοχάρη Παππαλεξίου ἐζητήθη παρ' αὐτοῦ ἀναίρεσις διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἀνεγνώσθη καὶ ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ ἀπὸ 2 Ἰανουαρ. 1841 ἔκθεσις τοῦ ἀστυνόμου Πατρῶν, ἐνῷ δὲν ἔγεινε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 72 ἄρθρου καὶ ἐπόμ. τῆς ποιν. δικονομίας, καθότι δὲν προσελήφθη ὁ γραμματεὺς ἢ ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ εἷς ἐκ τῶν διαλαμβανομένων προσώπων εἰς τὸ μνημονευθὲν ἄρθρον, ἢ ἂν δὲν ὑπῆρχε κανὲν τῶν τοιούτων προσώπων ἔπρεπε νὰ ἐνεργηθοῦν τὰ τοῦ ἐδαφ. 3 τοῦ 74 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας· 2. διότι ἀνεγνώσθη καὶ παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ἡ ἀπὸ 3 Ἰανουαρίου 1841 ἔκθεσις εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται ὑπογεγραμμένη ὁ πρῶτος ἀστυνόμος τῶν Πατρῶν καὶ οἱ δύο παθόντες, ὁ δὲ δεύτερος ἀστυνόμος, ἐνῷ ἀναφέρεται εἰς ταύτην ὅτι ἦτο παρὼν, δὲν ὑπεγράφη εἰς αὐτὴν παρὰ εἰς μίαν προσθήκην ἀπὸ τὴν ὁποίαν δείκνυται ὅτι δύο τῶν παθόντων δὲν γνωρίζουν γράμματα καὶ οὕτω παρεβιάσθησαν τὰ ἴδια ἄρθρ. 72 καὶ 74 τῆς ποιν. δικονομίας· 3. διότι ἡ ἀποσφράγισις τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα εὑρέθηκαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Θ. Παπ-

παλεξίου δὲν φαίνεται νὰ ἔγεινε νομίμως, οὔτε ὑπάρχει τοιαύτη ἔκθεσις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 74 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, οὔτε φαίνεται ἀπὸ ἔκθεσίν τινα τὸ ἀλύμαντον τῶν σφραγίδων, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἔγεινε σφράγισις· 4. διότι δὲν παρευρέθησαν ὅλοι οἱ δικασταὶ ἀδιακόπως εἰς ὅλην τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν, ἀλλ' ὅταν ἐξῆλθον οἱ ἔνορκοι ἀπὸ τὸ πρὸς διάσκεψιν δωμάτιον εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ὁ προϊσάμενος αὐτῶν ἀνέγνωσε τὴν ἐτυμηγορίαν, ὁ δεύτερος σύνεδρος Κ. Μαρούδης ἦτον ἀπὼν, ὅς τις εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀφοῦ εἶχεν ἤδη ἀναγνωσθῇ καὶ παραδοθῇ πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων ἡ ἐτυμηγορία, ἄρα ἀνεγνώσθη αὕτη ἐνώπιον δικαστηρίου συνέδρων μὴ προσηκόντως συντεθειμένον. Ἂν δὲ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων προσεκάλεσε τὸν προϊσάμενον τῶν ἐνόρκων νὰ ἀναγνώσῃ ἐκ νέου καὶ οὗτος ἀνέγνωσε τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ὁ πρόεδρος δὲν εἶχε τοιοῦτον δικαίωμα, καθότι ἡ διάταξις ὅτι πρέπει οἱ δικασταὶ νὰ παρευρίσκωνται ἀδιακόπως εἶναι τοῦ αὐστηροῦ δικαίου, δὲν καλύπτεται καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐδύνατο διὰ μεταγενεστέρων πράξεων νὰ ἐπιδιορθωθῇ.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 17 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἀρμόδιοι ἐπὶ τῆς προανακρίσεως ὑπάλληλοι εἶναι οἱ ἀνακρινταὶ, οἱ εἰρηνοδίκαι, οἱ ἀξιωματικοὶ ἢ ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς καὶ οἱ δήμαρχοι, δημαρχικοὶ πάρεδροι ἢ ἀσυνόμοι. Κατὰ δὲ τὸ 72 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας ἡ προανάκρισις ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν προμνημονευθέντων ὑπαλλήλων ἐπὶ παρουσίᾳ ἑνὸς δικαστικοῦ γραμματέως ἢ δημάρχου, δημαρχικοῦ παρέδρου ἢ ἀστυνόμου, ἢ ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ ἐνώπιον δύο μαρτύρων. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ὡς ἄκυρος προσβληθεῖσα ἔκθεσις περὶ ἐξετάσεως τοῦ κατηγορουμένου ἔγεινεν ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀσυνόμου τοῦ δήμου Πατρῶν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ δευτέρου ἀσυνόμου τοῦ αὐτοῦ δήμου, ὅς τις καθὸ τοιοῦτος ἠδύνατο κατὰ τὸ προμνημονευθὲν 72 ἄρθ. νὰ συμπράττῃ εἰς τὰς παρ' ἄλλων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων γινομένας προανακρίσεις· ἑπομένως ὀρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων ἐθεώρησε τὴν εἰρημένην ἔκθεσιν ἰσχυράν.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος καὶ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος περιστρέφονται εἰς ἀταξίας γενομένας κατὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ μὴ προσβληθείσας κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν συζήτησιν. Καθὸ δὲ προτεινόμενοι κατὰ πρώτην φορὰν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι κατὰ τὸ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀπαράδεκτοι·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸν τέταρτον ἀναιρέσεως λόγον, τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν φέρουν, ὅτι ἀφοῦ παρε-

τήρησεν ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀνεγινώσκετο ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συνέδρου Κ. Μαρούδη, διέταξε τὴν παῦσιν τῆς ἀναγνώσεως καὶ τὴν ἐκ νέου ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας ἐνώπιον ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, μὴ ὑπαρχούσης δὲ μηδεμιᾶς διατάξεως ἀπαγορευούσης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν διόρθωσιν τῶν ἐλλειπῶν πράξεων καὶ ἐκπληρωθείσης ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς διατάξεως τοῦ νόμου, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων πρέπει νὰ ἀπαγγελθῇ ἐνώπιον πλήρους τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ ὁ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Θεοχάρη Παππαλεξίου κατοίκου Πατρῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 10 Ἰουλ. 1841 ὑπ' ἀρ. 61 καὶ 62 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Αὐγ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 41.

Περὶ ἀναιρέσως ὑπὲρ τοῦ νόμου τῆς ὑπ' ἀρ. 9 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Ἴου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 434.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη προέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Δ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλλικα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Δημ. Ἀρχολέκας ποιμὴν κάτοικος τῆς νήσου Ἴου, ἐκατηγορήθη κατ' ἔγκλησιν τοῦ Δημ. Ν. Βενιοῦ ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγόρου, ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Ἴου ὅτι κατὰ τὴν 5 καὶ 6 Μαΐου μὴ ἐπιτηρῶν ὡς πρέπει τὰ αἰγιδοπρόβατά του ἀφῆκεν αὐτὰ ἀπροστάτευτα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν κατὰ τὴν θέσιν Πατούσι κῆπον τοῦ καταμηνυτοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροξένησαν ἱκανὴν βλάβην ἐκτιμηθεῖσαν διὰ δραχμὰς δέκα ἓξ, ὁ κατηγορούμενος ἐζήτησε κατὰ τὴν συζήτησιν νὰ κηρυχθῇ ἐπίσης ἔνοχος καὶ ὁ καταμηνυτὴς Δ. Ν. Βενιός, διότι ἡ πλειοτέρα ζημία συνέβη ἐκ τῶν ζώων τοῦ πατρός του τῶν ὁποίων τὴν ἐπιτήρησιν ἔχει αὐτός· ὁ πταισματοδίκης ἐκήρυξεν ἐνόχους ἀμφοτέρους τόν τε Δημ. Ἀρχολέκαν καὶ τὸν Δημ. Βενιὸν ὅτι περὶ τὸν Μάϊον 1841 μὴ ἐπιτηροῦντες τὰ ζῶά των ἐπροξένησαν ζημίαν ἐκ δρ. 16 καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς πρόστιμον δρ. 8 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· ὁ

δὲ παρὰ τῇ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι παρεβιάσθη τὸ 20 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας κατὰ τὸ ὁποῖον εἰς τὴν καταδίκην τῶν πταισμάτων πρέπει πάντοτε νὰ γίνῃ κατηγορία, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Δ. Ν. Βενιὸς κατεδικάσθη ἄνευ κατηγορίας, ἐνῷ παρίσατο ὡς μάρτυς εἰς τὴν δίκην τοῦ Δημ. Ἀρχολέκα· 2. διότι ἑρμηνεύθη ψευδῶς καὶ ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως τὸ 2 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 13 (25) Μαΐου 1835 νόμου περὶ τῆς προξενουμένης εἰς τοὺς ἀγροὺς βλάβης ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζώων τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμενον τὴν ἔκφρασιν, « τὸ ἥμισυ τῆς ἀποζημιώσεως ἥτις ἀνήκει εἰς τὸν παθόντα » δίδει ἀρκούντως νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι ἀπαιτεῖ ὥστε ἡ ζημία νὰ ἔγινε εἰς ξένας γαίας, ἄλλως ἤθελε προσβληθῇ τὸ ἱερὸν τῆς ἰδιοκτησίας δικαίωμα, τὸ ὁποῖον θεωρούμενον ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματά του, ὡρίσθη τὸ δικαίωμα τοῦ χρᾶσθαι καὶ καταχρᾶσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ κῆπος εἰς τὸν ὁποῖον ἔβοσκον τὰ ζῶα ἦτον ἰδιοκτησία τοῦ καταδικασθέντος Ν. Βενιοῦ.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούσῃ, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 20 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ καταδίωξις τῶν πταισμάτων πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται διὰ κατηγορίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀπὸ 28 Μαΐου 1841 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Ἴου, δικαζομένου ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου τοῦ ἕνεκα βλάβης προξενηθείσης εἰς ξένην ἰδιοκτησίαν κατηγορηθέντος καὶ καταδικασθέντος εἰς πρόσιμον Δημ. Ἀρχολέκα συνεκατεδικάσθη μετὰ τοῦ εἰρημένου Δ. Ἀρχολέκα διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ ὁ Δ. Ν. Βενιὸς, προσκληθεὶς καὶ παραχθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἁπλῶς ὡς μάρτυς κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινεν οὐδεμία κατηγορία, ἑπομένως παρεβιάσθη τὸ εἰρημένον 20 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας ἀπαγγελθείσης καταδίκης ἄνευ προηγουμένης κατηγορίας.

Ἐπειδὴ προσέτι ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐξάγεται ὅτι ἡ βλάβη δι ἣν ὁ Δ. Ν. Βενιὸς κατεδικάσθη εἰς πρόσιμον ἐπροξενήθη εἰς ἰδιοκτησίαν τοῦ καταδικασθέντος αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 περὶ τῆς προξενουμένης εἰς ἀγροὺς βλάβης ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζώων νόμου, φέροντος ὅτι « τὸ ἥμισυ τῆς ἀποζημιώσεως ἥτις ἀνήκει εἰς τὸν παθόντα » προκύπτει σαφῶς ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ ζημία νὰ ἔγινεν εἰς ξένας γαίας, καθότι ἄλλως ὁ νόμος ἤθελε περιέχει περιορισμὸν τοῦ τῆς ἰδιοκτησίας δικαιώματος, ἑπομένως ἑρμηνεύθη ψευδῶς καὶ ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τὸ 2 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 νόμου περὶ τῆς εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζώων προξενουμένης βλάβης.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀπὸ 28 Μαΐου 1841 ὑπ' ἀριθ. 9 ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικείου Ἴου, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα νὰ λογισθῶσιν

εἰς βάρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Αὐγ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 τοῦ αὐτοῦ μηνός.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 42.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παρασκευᾶ Γερογιάννη Ζούδιαρη.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 434.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παρασκευᾶ Γερογιάννη Ζούδιαρη, παρασταθέντος διὰ τοῦ συνηγόρου του Α. Φωκᾶ δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Γενομένης συζητήσεως κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 23 Σεπτεμβρ. 1840 ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ Παρασκευᾶ Ζούδιαρη ἕνεκα κλοπῆς κατηγορίας οἱ πρὸς ὑποστήριξιν ταύτης προσκληθέντες μάρτυρες κατέθεσαν πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι ὁ Ζούδιαρης κατὰ τὸ 1832 ἐφόνευσεν ἀναιτίως καὶ διὰ μηδαμινὴν αἰτίαν ἕνα συγχωριόν του ἀνεψιὸν ἑνὸς τῶν μαρτύρων τοῦ Ἀγγελῆ Σπηλιοπούλου. Γενομένης ἐπὶ τούτου ἀνακρίσεως καὶ ὑποβληθείσης εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, ἐξεδόθη παρὰ τούτου τὸ ἀπὸ 17 Ἰανουαρ. 1841 βούλευμα δι' οὗ τὸ εἰρημένον συμβούλιον ἀποφανθὲν ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Παρασκευᾶ Ζούδιαρη, κατοίκου Παλαιοπόλεως, γεωργοῦ, παρέπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργειοδικείου ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι κατὰ τὴν 14 Νοεμβρίου 1832 περὶ τὸ δειλινὸν εἰς τὸ χωρίον Παλαιόπολιν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του, ζητῶν νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Δημητ. Γιάννη Σπηλιοπούλου τέσσαρα τάλληρα δίγηλα τὰ ὁποῖα εἶχε δώσει πρὸς αὐτὸν πρότινων ἡμερῶν ἀντὶ τεσσάρων φραντζεσκονίων, ἅτινα οὗτος τὸν εἶχε δανείσει καὶ ὁ κατηγορούμενος τῷ ὄφειλε καὶ μὴ γενομένης παραχωρήμα τῆς ἀποδόσεως ὁ κατηγορούμενος ἐρεθισθεὶς καὶ παροργισθεὶς ἐκ τῆς ἀρνήσεως καὶ τοῦ γενομένου πρὸς αὐτὸν φασκελλώματος, ἐπλήγωσε τὸν εἰρημένον Δημ. Σπηλιόπουλον διὰ διγόμου ξίφους, διαπεράσας αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν μαγὸν μέχρι τοῦ ὄπισθεν

μέρους τοῦ σώματος καὶ ἐκ τῆς θανατηφόρου ταύτης πληγῆς ὁ ῥηθεὶς Σπηλιόπουλος ἐστερήθη παραχρῆμα τῆς ζωῆς, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ §. λθ' τοῦ ἐγκληματικοῦ ἀπανθίσματος. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης τὴν 8 Ἰουλ. 1841 εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν ὁ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων ἐπρότεινε νὰ κηρυχθῇ οὗτος ἀθῶος, διότι ἡ πρᾶξις ἕνεκα τῆς ὁποίας κατηγορεῖται πραχθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1832 ὑπάγεται εἰς τὴν δοθεῖσαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα ἀμνηστείαν διὰ τοῦ διατάγματος τὴν 9/21 Φεβρ. 1833 καὶ διότι προσέτι ἡ πρᾶξις παρεγράφη κατὰ τὸ ἄρθ. 120 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 56 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ διέταξε τὴν πρόσδον τῆς συζητήσεως. Συζητηθείσης ἑπομένως τῆς ὑποθέσεως τὸ αὐτὸ δικαστήρ. λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω, « ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Παρασκευᾶς Γερογιάννης Ζούδιαρης, ὅτι κατὰ τὴν 14 Νοεμβ. 1832, ἑκουσίως ἤτοι ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἐρεθισθεὶς καὶ παροργισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημ. Σπηλιοπούλου ἀπεφάσισε καὶ ἐφόνευσε τὸν αὐτὸν Σπηλιόπουλον, ὄχι, δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ εἰρημένος Παρασκευᾶς Ζούδιαρης ἐξετέλεσε τὴν εἰρημένην ἀνθρωποκτονίαν εἰς ἐλλειπῆ λογικῆς ἐνεργείας κατάστασιν ἀποκλείουσαν μὲν πάντα καταλογισμὸν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ συείδησιν τῆς πράξεώς του, προξενημένην ὅμως ὑπαιτίως, κατεδίκασε τὸν κατηγορούμενον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ἰουλ. 1841 ὑπ' ἀρ. 58 ἀποφάσεώς του δυνάμει τοῦ λθ' §. τοῦ ἐγκληματικοῦ ἀπανθίσματος εἰς δέκα ἐτῶν φυλάκισιν. Ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 56 καὶ 57 προδικαστικῶν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, καθὼς καὶ τῶν ἐνόρκων ἦτο κακῶς συντεθειμένον· 2. διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ἀπὸ 9/21 Φεβρ. 1833 περὶ ἀμνηστείας ψήφισμα· 3. διότι ἀπορρίψαν καὶ τὴν περὶ παραγραφῆς ἔνστασιν ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ἄρθρ. 342 τῆς ποιν. δικονομίας τοῦ 1830· 4. διότι δὲν ἠθέλησε νὰ θέσῃ τὸ προταθὲν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ζήτημα, ὅτι καθ' ἣν σιγμὴν ἔπραξεν οὗτος τὴν πρᾶξιν ἦτο μεθυσμένος· 5. διότι ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπεύθυνε πρὸς τοὺς μάρτυρας ἐρωτήσεις περὶ πράξεων ὅλως διόλου ξένων τῆς κατηγορίας.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ 5 ἄρθρον τῆς ποινικ. δικονομίας, τὰ ἄρθ. 119, 120, 121 καὶ 706 τοῦ ποιν. νόμου, τὸ 342 ἄρθ. τῆς ἐγκληματικῆς διαδικασίας τοῦ 1830 καὶ 143 τῆς ἐγκληματικῆς τοῦ 1829 συνδυασμένον μὲ τὸ ἀπὸ 22 Φεβρ. 1833 Διάταγμα·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 5 ἄρθρον τῆς ποινικῆς δικονομίας παραγραφείσης τῆς

ἀξιοποίνου πράξεως δὲν γίνεται ποιν. διαδικασία καὶ παύει ἂν ἤδη ἤρχισε.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων ὅσας ἔλαβον χώραν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐν ἰσχύει νομοθεσίας κατὰ τὸ 706 ἄρθρ. τοῦ ποινικ. νόμου ἐφαρμόζονται οἱ παλαιοὶ νόμοι οἱ ἰσχύοντες κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐτελέσθη ἡ πρᾶξις.

Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις δι' ἣν κατηγορεῖται ὁ Παρασκευᾶς Ζούδιαρης ἔλαβε χώραν τὴν 14 Νοεμβρ. 1832 καθ' ἣν ἐποχὴν ἴσχυεν ἔτι ἡ ἐγκληματικὴ διαδικασία τοῦ 1830, ἥτις ἐπὶ κακουργημάτων ὥριζε δεκαετῆ προθεσμίαν πρὸς παραγραφήν.

Ἐπειδὴ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς εἰρημένης διαδικασίας τοῦ 1830 ἡ προκειμένη πρᾶξις οὔτε κατεδιώχθη οὔτε ἐδικάσθη.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου ἐπὶ ἐγκληματικῶν πράξεων ὁσάκις αὗται δὲν ἐδικάσθησαν κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἰσχύοντας καθ' ὃν χρόνον ἐτελέσθη ἡ πρᾶξις πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται πρὸς ὄφελος τοῦ κατηγορουμένου αἱ διατάξεις τῶν μεταγενεστέρων νόμων, ὁσάκις οὗτοι εἶναι εὐνοϊκώτεροι εἰς τὸν κατηγορούμενον καὶ δύναται κατ' αὐτοὺς νὰ λογισθῇ παραγεγραμμένη ἡ κατηγορουμένη πρᾶξις.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀπὸ 22 Φεβρουαρ. 1833 Διατάγματος ἐτέθη προσωρινῶς πάλιν εἰς ἐνέργειαν ἡ ἐγκληματικὴ διαδικασία τοῦ 1829, ἥτις κατὰ τὸ 143 ἄρθρον πρὸς παραγραφὴν τῆς δημοσίας ἀγωγῆς πηγαζούσης ἀπὸ ἔγκλημα τιμωρούμενον μὲ ποινὴν θανάτου, μὲ σωματικὴν ἢ ἀτιμωτικὴν ποινὴν, ἀπαιτεῖ πενταετῆ προθεσμίαν μετὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπράχθη τὸ ἔγκλημα.

Ἐπειδὴ ἡ μετ' αὐτὴν δημοσιευθεῖσα νῦν ἰσχύουσα ποιν. νομοθεσία ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας κατεδιώχθη καὶ ἐδικάσθη ἡ πρᾶξις ἀπαιτεῖ δέκα ἔτη πρὸς παραγραφὴν τῆς ἀγωγῆς κατὰ τῶν κακουργημάτων, ἑπομένως δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθότι ἡ προηγηθεῖσα αὐτῆς ἐγκληματικὴ διαδικασία τοῦ 1829 ἐφ' ἧς ὁ κατηγορούμενος ἀπέκτησε δικαίωμα εἶναι εὐνοϊκωτέρα.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐτελέσθη ἡ πρᾶξις μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔγεινεν ἡ καταδίωξις παρῆλθον πλείονα τῶν πέντε ἐτῶν ὅσα κατὰ τὴν ἐγκληματικὴν διαδικασίαν τοῦ 1829 ἀπαιτοῦντο πρὸς παραγραφὴν τῆς δημοσίας ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων ἀντὶ νὰ θεωρήσῃ πεπληρωμένην τὴν παραγραφὴν τοῦ ἐγκλήματος, ἐφήρμοσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς διατάξεις τῆς ἐγκληματικῆς διαδικασίας τοῦ 1830, ἑπομένως παρεβίασε τὸ εἰρημένον 143 ἄρθ. τῆς ἐγκληματικῆς διαδικασίας τοῦ 1829.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 8 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 56 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων καὶ ὅλην τὴν ἑπομένην διαδικασίαν,

ἀπολύει τὸν καταδικασθέντα Παρασκευᾶν Γερογιάννην Ζούδιαρην, κάτοικον τοῦ χωρίου Παλαιοπόλεως τῆς Ἠλείας τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας ἐπὶ ἀπρομελετήτῳ φόνῳ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Αὐγ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Σεπτεμβ. ε. ε.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 43.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Καλεβρᾶ, κατοίκου Χαλκίδος. (Ἀρ. βιβλ. καταχ. 434.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Π. Καλλιγᾶ καὶ Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρων, κωλυομένων τοῦ τε δικαστοῦ Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τοῦ παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου καὶ ἐξαιρουμένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Σ. Πήλληκα καὶ Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμμ. Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγ. Καλεβρᾶ, κατοίκου Χαλκίδος, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ ὑπερασπισθέντος παρὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου.

Ὁ Ἀλέξιος Κριτζούτας, κάτοικος Χαλκίδος, διὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1841 ἐγκλήσεως πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα, ἐξέθεσεν ὅτι κατὰ τὴν 22 Ἀπριλ. ε. ε. μετέβη εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Χαλκίδος, διὰ νὰ κάμῃ δήλωσιν ὡς τρίτος κατὰ τὸ 928 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας περὶ ποσότητός τινος χρημάτων κατασχεθέντων εἰς χεῖράς του, ὁ δὲ εἰρηνοδίκης Π. Καλεβρᾶς ὄχι μόνον δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν συντάξῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπιμένοντα τὸν ἐξύβρισε διὰ τῆς φράσεως «ἄϊντε σηκτὴρ σινλὲρ ἔξω», καὶ συντάξας ἔκθεσιν κατὰ τοῦ Κριτζούτα ὡς προξενήσαντος θόρυβον ἐντὸς τοῦ εἰρηνοδικείου, ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ ἔνταλμα κρατήσεως, δυνάμει τοῦ ὁποίου συλληφθεὶς οὗτος ἐκρατήθη εἰς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς, μέχρι τῆς ἑσπέρας, ὅτε ἀπελύθη παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως μαθόντος τὸ γεγονώς, καὶ ἐζητήσατο νὰ καταδιωχθῇ ὁ ῥηθεὶς εἰρηνοδίκης ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 322 ἐδ. 3 καὶ 480 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τὸ ἄρθ. 29 ἐδ. 1 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει κτλ. νόμου. Διαταχθείσης ἑπομένως ἀνακρίσεως καὶ καθυποβληθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμε-

λειοδικῶν τοῦτο ἐξέδωκε κατὰ τὴν 3 Ἰουν. ε. ε. βούλευμα ὑπ' ἀρ. 71 δὶ οὗ ἀπεφήνατο τὰ ἑξῆς· α. δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ εἰρηνοδίκου Χαλκίδος Παναγ. Καλεβρᾶ ἐπὶ ἀρνήσει ὑπηρεσίας· β'. παραπέμπεται εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν ὁ εἰρηνοδίκης Π. Καλεβρᾶς διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος· 1. ὅτι τὴν 22 Ἀπριλ. ε. ε. κατεκράτησε παρανόμως, κατὰ συνέπειαν ἐντάλματος κρατήσεως ἐκδοθέντος παρ' αὐτοῦ, εἰς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς τὸν Ἀλέξιον Κριτζούταν 3 ἢ 4 ὥρας· 2. ὅτι ταὐτοχρόνως διὰ τῶν λέξεων «σηκτὴρ σινλὲρ» ἐξύβρισεν ἐντὸς τοῦ εἰρηνοδικιακοῦ καταστήματος τὴν τιμὴν αὐτοῦ, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 322 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ τοῦ 690 ἄρθ. τοῦ ἰδίου νόμου τροπολογηθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουν. (8 Ἰουλ.) 1836 Β. Διατάγματος. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψε τὴν 7 Ἰουν. ε. ε. ὁ Παναγιώτης Καλεβρᾶς. Τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐξέδωκεν κατὰ τὴν 18 Ἰουλ. ε. ε. βούλευμα τῆς ὑπ' ἀρ. 520 δὶ οὗ ἀπεφήνατο τὰ ἑξῆς, «παραδέχεται ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 7 Ἰουν. ε. ε. ἀνακοπὴν τοῦ Κ. Καλεβρᾶ· 2. μεταρρυθμίζον τὸ διαληφθὲν βούλευμα ἀφανίζει αὐτὸ ὡς πρὸς τὸ μέρος μόνον τὸ ἀφορῶν τὴν ἐπὶ προσβολῇ τῆς τιμῆς κατηγορίαν· 3. κηρύττει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Παναγ. Καλεβρᾶ ἐπὶ προσβολῇ τῆς τιμῆς τοῦ Ἀλεξίου Κριτζούτα· 4. ἐπικυροῖ τὸ μνημονευθὲν αὐτοῦ βούλευμα κατὰ τὰ λοιπὰ αὐτοῦ μέρη». Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ πληρεξούσιος τοῦ κατηγορουμένου Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρος, διότι τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν νόμον, δυνάμει τοῦ ὁποίου παρέπεμψε τὸν Π. Καλεβρᾶν ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, καθότι ὁ Καλεβρᾶς ὡς εἰρηνοδίκης εἶχε τὴν ἐξουσίαν ἐνεργῶν τὰ καθήκοντά του νὰ ἐκδώσῃ ἔνταλμα συλλήψεως καὶ φυλακίσεως κατὰ τοῦ θορυβήσαντος, ὁ δὲ νόμος θεωρεῖ ἐνόχους παρανόμου κατακρατήσεως τοὺς ἀφαιροῦντας ἐκ προθέσεως καὶ ἄνευ τινὸς ἐξουσίας τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πολίτου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγτου Κ. Ἰω. Α Σωμάκη τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ σάθμισις τῶν περιστατικῶν ἐξ' ὧν πηγάζει ἀξιόποινός τις πρᾶξις ἀνήκει εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν κατωτέρω δικαστηρίων καὶ διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν σαθμίσαν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του τὰς παρουσιασθείσας εἰς αὐτὸ ἀποδείξεις, παρεδέχθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 520 βουλεύματός του, ὅτι καθ' ἣν ὥραν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ κατάστημα τοῦ εἰρηνοδικείου Χαλκίδος ὁ Ἀλέξ. Κριτζούτας καὶ ὁμίλησε πρὸς τὸν Κ. Καλεβρᾶν δὲν ἐνήργει οὗτος χρέη εἰρηνοδίκου ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, ὥστε νὰ λάβωσι χώραν αἱ διατάξεις τοῦ 130 καὶ 165 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ἀλλὰ χρέη

ὑποθηκοφύλακος, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐξέδωκε κατὰ τοῦ Ἀλεξ. Κριτζούτα τὸ ὑπ' ἀριθ. 47 ἔνταλμα κρατήσεως, ἐνῷ ὁ νόμος δὲν δίδει τοιοῦτον δικαίωμα εἰς τοὺς ὑποθηκοφύλακας, ἑπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραδεχθὲν ὡς ἀποδεδειγμένην τὴν ἀποδιδομένην εἰς τὸν Κ. Καλεβρᾶν πρᾶξιν τῆς παρανόμου κατακρατήσεως τοῦ Ἀλεξ. Κριτζούτα καὶ ὅτι αὕτη ἐπράχθη παρ' αὐτοῦ ὡς ὑποθηκοφύλακος, ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὸν νόμον.

Διὰ τοῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγ. Καλεβρᾶ, κατοίκου Χαλκίδος, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 520 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 27.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Σεπτεμβ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 τοῦ αὐτοῦ μηνός.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 44.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κων. Δελιγιάννη κλπ. κατοίκων Τριπόλεως,

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 434).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μάρκου Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Κων. Δελιγιάννη, Γεωρ. Παππαδαίου, Παναγ. Πλιάκα, Χαραλάμπου Παλαιολόγου καὶ Εὐσταθίου Ἀγαπητοῦ, κατοίκων Τριπόλεως, ἀναιρεσειόντων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Α. Πετζάλη δικηγόρου, καὶ τοῦ Βασ. Πετμεζᾶ, κατοίκου Καλαβρύτων ἀναιρεσιβλήτου, ἐμφανισθέντος καὶ διορίσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξούσιόν του τὸν δικηγόρον Σ. Τριανταφύλλην.

Κατὰ συνέπειαν διαφόρων πρὸς τὰς Γραμματείας τοῦ κράτους ἀναφορῶν τοῦ Βασ. Πετμεζᾶ κατὰ του Κων. Δεληγιάννη, οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου Κυναίθης καὶ Αἰγιαλείας κατὰ τὸ ἔτος 1838, καὶ τοῦ Ἰακώβου Σιγάλα πρώην γραμματέως τῆς διοικήσεως Κυναίθης, εἰσήχθησαν οὗτοι εἰς δίκην καὶ γενομένης τῆς κατὰ νόμον ἀνακρίσεως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε διὰ βουλεύματος τούς τε εἰρημένους δύο καὶ συντούτοις τέσσαρας ἄλλους τὸν Γεώρ. Παππαδαῖον, Παναγῆν Πλιάκαν, Χαράλαμπον Παλαιολόγον καὶ Εὐσάθιον Ἀγαπητὸν ἐνώπιον τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ

κακουργειοδικείου διὰ νὰ δικασθῶσιν ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 56, 57, 243, 284, 482 καὶ 110 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου. Οἱ κατηγορούμενοι εἰσήχθησαν πλὴν τοῦ Ἰακώβου Σιγάλα φυγοδίκου, εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Τριπόλει κακοργειοδικῶν καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουν. 1841 ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐκηρύχθησαν μὴ ἔνοχοι τῆς κατ' αὐτῶν κατηγορίας, ἑπομένως ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τῶν κηρυχθέντων ἀθώων ἐζητήσατο, δυνάμει τοῦ 448 ἄρθ. καὶ τοῦ 302 ἐδαφ. τελευταίου, καὶ 86 τῆς ποιν. δικονομίας, νὰ καταδικάσῃ τὸν μηνυτὴν Β. Πετμεζᾶν εἰς τὴν πληρωμὴν δρ. 11529 ἕνεκα τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων ὅσα ὑπέφερον οἱ πελάται του. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων σηριχθὲν εἰς τὰς ἑξῆς σκέψεις ὅτι, ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 149 τῆς ποιν. δικονομίας αἱ περὶ κολασίμων πράξεων μηνύσεις ἀνακοινοῦνται εἰς τὸν ἁρμόδιον εἰσαγγελέα, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 152 τῆς αὐτῆς δικονομίας γίνονται ἀμέσως πρὸς τὸν εἰσαγγελέα αὐτόν. Ἐπειδὴ αἱ πρὸς τὰς διαφόρους Γραμματείας τοῦ κράτους ἀπευθυνθεῖσαι ἀναφοραὶ τοῦ Β. Πετμεζᾶ δὲν δύνανται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς καταμηνύσεις, εἰμὴ ὡς ἁπλαῖ εἰδοποιήσεις πρὸς τὰς Γραμματείας αὐτὰς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ Β. Πετμεζᾶς ὡς καταμηνυτὴς, ἀπέρριψε τὰς περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεις τῶν κηρυχθέντων ἀθώων Κωνς. Δεληγιάννη κ.τ.λ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἀπὸ 16 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 14 ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ ῥηθέντες Κωνς. Δεληγιάννης κτλ. διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον ἐνῷ εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὅλα τὰ πρὸς τοὺς διαφόρους τοῦ κράτους Γραμματείας ἔγγραφα τοῦ Β. Πετμεζᾶ καὶ μάλισα τὸ ὑπ' ἀρ. 6 πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Β. Γραμματείαν διοῦ ἐκφράζεται ῥητῶς «μηνύω τὰς ἀθεμίτους αὐτὰς πράξεις τούτων πρὸς τὴν Σ. ταύτην Γραμματείαν διὰ νὰ τιμωρηθῶσι σύμφωνα μὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθ. 482 καὶ 484 τοῦ ποιν. νόμου», τὰς πρὸς τὰς ἰδίας παρὰ τοῦ Ἰω. Μαχαίρα, Π. Κοκκῆ καὶ Π. Μπογιατζῆ, κατ' εἰσήγησιν τοῦ Β. Πετμεζᾶ διευθυνθείσας διαφόρους ἐπιστολὰς αὐτοῦ καὶ τοῦ Γ. Πατζιάδου καὶ διαφόρων ἄλλων πρὸς τὸν Γ. Πατζιάδην, ἀντὶ νὰ παραδεχθῇ τὰς προτάσεις τῶν ἀθωωθέντων καὶ νὰ καταδικάσῃ τὸν Πετμεζᾶν ὡς καταμηνυτὴν, τὰς ἀπέρριψε διὰ τὸν λόγον ὅτι αἱ ἀναφοραὶ τοῦ Πετμεζᾶ δὲν ἐγένοντο εἰς τὸν εἰσαγγελέα, καὶ ὅτι αὗται δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς καταμηνύσεις εἰμὴ ὡς ἁπλαῖ εἰδοποιήσεις· 2. διότι τὸ δικαστήρ. παρεξήγησε τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 448, 302, 346 καὶ 86 τῆς ποιν. δικονομ., καὶ ἐφήρμωσεν ἐσφαλμένως τὰ ἄρθρα 149 καὶ 150 τῆς αὐτῆς δικονομίας· 3. διότι τὸ δικαστήριον ὤφειλεν ἢ νὰ μετριάσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀθωωθέντων ἢ νὰ παραπέμψῃ τὴν περὶ τούτου συζήτησιν εἰς τὸ ἁρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον· 4. διότι οἱ σύνεδροι εἶναι ἁρμόδιοι νὰ ἐπιλαμβάνονται τῶν περὶ ἀποζημιώσεως πολιτ. ἀγωγῶν, τῶν πολιτικ. ἐναγόντων καὶ τῶν κατηγορουμένων, ὁσάκις ὑπάρχουν πολιτικοὶ ἐνάγοντες

πᾶσα δὲ ἄλλη πολιτ. ἀπαίτησις καὶ κατ' ἄλλων προσώπων εἶναι, τῆς ἁρμοδιότητος τῶν τακτικῶν πολιτ. δικαστηρίων.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπολογηθέντα καὶ προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀπὸ 20 Ἰουν. ε ε. περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῶν ἀναιρεσειόντων κατὰ τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμὸν 14 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, ὡς ἐκδοθείσης κατὰ συνέπειαν ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατὰ τὸ ἄρθ. 480 τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἀκούσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ κατὰ τὰ ἄρθ. 6, 85, 86, 302 τῆς ποιν. δικονομ., αἱ διωτικαὶ ἀπαιτήσεις τοῦ ἀδικηθέντος κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τοῦ καταμηνυτοῦ δύνανται νὰ προταθῶσι ἐνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου τὸ ὁποῖον δικάζει τότε αὐτὰς κατὰ τὰ ἄρθ. 447, 448, 449 καὶ 452 τῆς αὐτῆς δικονομίας ἐν περιπτώσει μὲν ἀθωώσεως εἰς χωριστὴν, ἐν περιπτώσει δὲ καταδίκης εἰς τὴν αὐτὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν κατὰ τῶν ἀποφάσεων ὅμως τούτων δὲν συγχωροῦνται εἰμὴ τὰ ἐν τῇ ποιν. δικονομίᾳ ἀναφερόμενα ἔνδικα μέσα, οὐδὲ ἐπεκτείνονται ὡς πρὸς αὐτὰς τὰ τῆς πολιτ. δικονομίας, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰ ἄρθ. 737 καὶ 806 τῆς αὐτῆς δικονομ. ἀφορῶσι τὰς παρὰ τῶν πολ. δικαστηρίων ἐκδεδομένας ἀποφάσεις·

Ἐπειδὴ κατὰ τῶν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐκδιδομένων ἀποφάσεων δὲν συγχωρεῖται τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον εἰμὴ εἰς τὰ ἐν τοῖς ἄρθ. 457 καὶ 480 τῆς ποιν. δικονομίας ἐνδιαλαμβανόμενα πρόσωπα καὶ διὰ τὰς ἐν τοῖς αὐτοῖς προσδιωρισμένας περιπτώσεις. Ἐκ δὲ τῶν ἄρθρ. τούτων τούτων τὸ 457 ἀφορᾷ τὰς καταδικαστικὰς ἀποφάσεις, ὅθεν καὶ ῥητῶς κάμνει μνείαν τοῦ ὅτι ὁ καταδικασθεὶς ἔχει δικαίωμα προσφυγῆς πρὸς ἀναίρεσιν, τὸ δὲ ἄρθ. 480 ἀφορᾷ τὰς ἀθωωτικὰς ἀποφάσεις καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν ποινὴν χορηγεῖ δικαίωμα προσφυγῆς πρὸς ἀναίρεσιν εἰς τοὺς παρὰ πρωτοδίκαις ἢ ἐφέταις εἰσαγγελεῖς ἢ εἰς τὸν ἰδιώτην κατήγορον, ὡς δὲ πρὸς τὴν περὶ πολιτικῶν ἀποζημιώσεων χωριστὴν ἀπόφασιν δυνάμει τοῦ ἐδαφ. 2 εἰς τὸν πολιτ. ἐνάγοντα, ἂν οὗτος μετὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου κατεδικάσθη εἰς ἀποζημίωσιν καὶ πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ἡ δὲ ἔννοια αὕτη τοῦ μνημονευθέντος δευτέρου ἐδαφ. τοῦ ἄρθ. 480 γίνεται προφανὴς ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὸ ἄρθ. 302 τῆς ποιν. δικονομίας ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν διώκει ἐνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου εἰμὴ μόνον τὰ ἰδιωτικὰ αὐτοῦ συμφέροντα·

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀθωωθέντων τῶν κατηγορουμένων Κ. Δεληγιάννη, Γ. Παππαδαίου, Π. Πλιάκα καὶ Χαραλάμπους Παλαιολόγου διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουν. 1841 ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ τῆς αὐτῆς

χρονολογίας καὶ ὑπ' ἀρ. 14 ἀπόφασις τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων περὶ τῶν πολιτ. ἀπαιτήσεων τῶν πρώτων κατὰ τοῦ Βασ. Πετμεζᾶ ὡς καταμηνυτοῦ, κατὰ δὲ ταύτης ἐζήτησαν ἀναίρεσιν οἱ ἀθωωθέντες, μὴ ὑπαρχόντων ὅμως τῶν ὅρων τοῦ ἄρθ. 480 §. 2 τῆς ποιν. δικονομίας, διότι οὔτε ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, ἢ καὶ ὁ μὲ αὐτὸν δυνάμενος νὰ ἐξομοιωθῇ καταμηνυτὴς κατεδικάσθη, οὔτε αὐτὸς οὗτος ζητεῖ ἀναίρεσιν κατ' αὐτῆς, ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι κατὰ νόμον ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα παραδέχεται τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ κηρύττει ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνς. Δεληγιάννη, Γεωρ. Παππαδαίου, Παναγ. Πλιάκα καὶ Χαραλάμπους Παλαιολόγου, κατοικούντων εἰς Τρίπολιν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 14 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Σεπτεμβ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 45.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 434.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Σεπτεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὴν 25 Δεκεμβρ. 1839 ὁ Νικ. Σταυρόπουλος, κάτοικος Σουδενῶν, ποιμὴν τὸ ἐπάγγελμα, κατεμήνυσε πρὸς τὸν Δημαρχικὸν πάρεδρον Πηνειΐας τῆς Ἤλιδος, ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δέκα ἄνθρωποι ἔβαλον πῦρ εἰς τὰς καλύβας του, κατέκαυσαν αὐτὰς καὶ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν τὰ πρόβατα, ἀγελάδας καὶ λοιπὰ ζῶά του. Γενομένης ἀνακρίσεως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Σεπτεμβ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 406 βουλεύματός του παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν τὸν Μιχαὴλ Χρησόπουλον πάρεδρον, Σταῦρον Παππαδογάμπρου, Ἀνδρέαν Καρατζεμπῆν καὶ Νικόλ. Καρατζεμπῆν ἅπαντας κατοίκους εἰς τὸ χωρίον Ἰμὰμ τζαούσι, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ὅτι κατὰ τὴν 25 Δεκεμβ. 1839 θέλοντες

νὰ ἀποβάλλωσι ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ χωρίου των τοὺς ἐκεῖ παραχειμάζοντας ποιμένας, Νικ. Σταυρόπουλον καὶ Ἀθαν. Νικολόπουλον ἀπεδίωξαν αὐτογνωμόνως καὶ ἰδιοχείρως τὰ πρόβατα αὐτῶν καὶ ἐνταυτῷ ἐπυρπόλησαν τὰς καλύβας των ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 57, 205 καὶ 410 τοῦ ποιν. νόμου. Συζητηθείσης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῆς κατηγορίας κατὰ τῶν ἀνωτέρω, ἐκτὸς τοῦ Σταύρου Παππαδογάμπρου, τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 170 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐνόχους, ὅτι κατὰ τὴν 25 Δεκεμβρ. 1839 ἔβαλον πῦρ καὶ ἐπυρπόλησαν δύο ἀκατοικήτους καλύβας τῶν ποιμένων Νικ. Σταυροπούλου καὶ Ἀθαν. Νικολοπούλου, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 410 τοῦ ποιν. νόμου, ἀθώους δὲ τῆς ἐπὶ αὐτοδοκίᾳ κατηγορίας, κατὰ συνέπειαν δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς ἓξ μηνῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. ὅτι ἡ πυρπόλησις ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ αὐτοδικίας ἥτις ἦτον ἡ κυρία πρᾶξις καὶ ἑπομένως ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπιβαρυντικὴ αἰτία ταύτης, καὶ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς· 2. ὅτι κακῶς ἑρμηνεύθη καὶ ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθ. 410 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι διὰ τοῦ γενικοῦ ὅρου κτίρια τὸ ἄρθ. τοῦτο δὲν συμπεριλαμβάνει καὶ τὰς ποιμενικὰς σκηνὰς, αἱ ὁποῖαι ἐπίσης δὲν περιέχονται εἰς τὴν φράσιν καὶ ἄλλα πράγματα τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, καθότι αἱ κατοικίαι τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχουν τίποτε κοινὸν μὲ τὰς αἰμασιὰς καὶ τοὺς θάμνους· 3. ὅτι ἂν θεωρηθῶσιν αἱ καλύβαι ὡς κτίρια, ἐπειδὴ αὐταὶ ἦσαν αἱ κατοικίαι τῶν ποιμένων ὤφειλε τὸ πλημμελειοδικεῖον νὰ κηρυχθῇ ἀναρμόδιον καὶ νὰ παραπέμψῃ τοὺς κατηγορουμένους εἰς τὸ ἁρμόδιον κακουργιοδικεῖον, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 408 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα καὶ τὸν εἰσαγγελέα μὴ ἐμφανισθέντων τῶν κατηγορουμένων·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἐν Πάτραις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀθωώσαν τοὺς ἀναιρεσιβλήτους τῆς ἐπὶ αὐτοδικίᾳ κατηγορίας διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 170 ἀποφάσεώς του δὲν ἐδύνατο πλέον κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ ἐμπρησμῷ κατὰ τῶν αὐτῶν κατηγορίαν νὰ θεωρήσῃ τὸν ἐμπρησμὸν τοῦτον ὡς ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν τῆς αὐτοδικίας, ἑπομένως ὁ ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι ὁ ἐμπρησμὸς ἐδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπιβαρυντικὴ αἰτία τῆς κυρίας πράξεως τῆς αὐτοδικίας εἶναι παράνομος·

Ἐπειδὴ αἱ καλύβαι τῶν ποιμένων καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὰ κτίρια περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθ. 410 τοῦ ποιν. νόμου, ἀναμφισβητήτως ἐμπεριέχονται εἰς τὴν γενικὴν ἔκφρασιν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἢ εἰς ἄλλα πράγματα, τόσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ τὸ ἐν Πάτραις δικαστήρ. τῶν πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξεν διὰ τῆς ἀνωτέρω εἰρημένης ἀποφάσεώς του τὰς

αὐτὰς καλύβας ἀκατοικήτους, ἑπομένως ὀρθῶς ἐφήρμωσε τὸ ῥηθὲν 410 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ὁ β' καὶ γ' λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατοι.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 21 Αὐγούς. ε. ε. ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ὑπ' ἀριθ. 170 (1167) ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Σεπτεμβ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 46.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Βελίσσαρη καὶ Σοφιανοῦ Κασσιδόγιαννη. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 434.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πηλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς 10 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 244 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Βελίσσαρη καὶ Σοφιανοῦ Κασσιδόγιαννη.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείνοντα ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκτος, καθότι οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν παρεκατέθεσαν οὔτε ταυτοχρόνως μὲ τὴν αἴτησιν, οὔτε ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς πρὸς ἀναίρεσιν αἰτήσεως τὸ ἀπαιτούμενον παράβολον συμφώνως μὲ τὸ 485 ἄρθ. τῆς ποινικ. δικονομίας·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν §. 1 τοῦ 485 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ ἀναιρεσείων παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ αὐτὴν τὸ νόμιμον παράβολον παρὰ τῷ ἁρμοδίῳ δικαστικῷ γραμματεῖ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς βεβαιοῦται ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τοῦ παρὰ τῷ ἐν Τριπόλει δικαστηρίῳ τῶν πλημμελειοδικῶν γραμματέως, οἱ ἀναιρεσείοντες παρεκατέθεσαν τὸ παράβολον ἓξ ἡμέρας μετὰ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησίν των, ὅτε μάλισα εἶχεν ἤδη παρέλθῃ ἡ νόμιμος πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία, ἑπομένως ἡ αἴτησις αὕτη εἶναι κατὰ νόμον ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Βελίσσαρη καὶ Σοφιανοῦ Κασσιδόγιαννη, κατοίκων τοῦ χωρίου Ῥιζῶν τοῦ

δήμου Γαρέας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Αὸγ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 244 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ πρόςιμον τῶν πεντήκοντα δραχμ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 17.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ὀκτωβρ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 27.

Περι ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Γιουρδῆ, κατοίκου Ἑρμουπόλεως Σύρου, καὶ τοῦ Μιχ. Σινάνη, κατοίκου ἐπίσης Σύρου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 365.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Π. Ἀργυροπούλου δικηγόρου, κωλυομένων τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμ. Ι.Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Γεωργ. Γιουρδῆ, κατοίκου Ἑρμουπόλεως Σύρου, παρασταθέντος μετὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Ἐμ. Πρασακάκη καὶ Α. Πετζάλη, καὶ τοῦ Μιχ. Σινάνη, κατοίκου ἐπίσης Σύρου, παρασαθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων τουδικηγόρων Π. Καλλιγᾶ καὶ Ἰω. Τυπάλδου, διορισθέντων ἐξ ἐπαγγέλματος, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Μιχ. Σινάνης καὶ ὁ Γεώργ. Γιουρδὴς κατὰ τὴν 24 Σεπτεμβρ. 1827 συνέταξαν ἐνώπιον τοῦ τότε δημοσίου μνήμονος Σύρου Σκαρλάτου Μαξίμου, συμβόλαιον διὰ τοῦ ὁποίου δηλοῦται, ὅτι ὁ πρῶτος ἐδανείσθη παρὰ τοῦ δευτέρου γρόσ. 4500 καὶ ἔδοσεν εἰς ἀντίχρησιν τὴν εἰς Σύρον κειμένην οἰκίαν του δὶ ἓν ἔτος ὁλόκληρον, τοῦτέςιν ἀντὶ τοῦ τόκου τῶν χρημάτων του νὰ κατοικῇ ὁ πιςωτὴς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου του χωρὶς ἐνοίκιον καὶ ἂν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους δὲν δυνηθῇ ὁ Μ. Σινάνης νὰ πληρώσῃ τὸ δάνειον τοῦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ συμφωνία αὕτη καὶ μέχρι τινὸς καιροῦ ἕως ὅτου εὐκολυνθῇ ὁ Μ. Σινάνης νὰ πληρώσῃ. Συνεφώνησαν προσέτι ἂν ὁ Γεώργ. Γιουρδὴς θελήσῃ νὰ κτίσῃ τὶ πρὸς εὐχαρίςησιν καὶ ἀνάπαυσίν του, ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας νὰ τὸ κάμῃ δὶ ἐξόδων του καὶ νὰ μὴ ζητῇ παρὰ τοῦ Σινάνη ὀβολὸν οὔτε νὰ χαλᾷ τὰ κτισθέντα ἢ καρφωθέντα,, κατὰ δὲ τὴν 16 Μαρτ. 1829 ὁ Ἀθανάσ. Σινάνης ἀδελφὸς τοῦ ἄνω μνησθέντος Μιχ. Σινάνη, δυνάμει μιᾶς ἐπιςολῆς τοῦ ἀδελφοῦ του Μιχαὴλ τῆς 8 Δεκεμβ. 1828 διαλαμβανούσης, «κάμνε κανένα τρόπον διὰ τὸ ὀσπήτιον τὸ ὁποῖον κάθεται ὁ Γιουρδὴς· ὁ Π. Γεραλόπουλος εἶχε μὲ εἰπῇ ἂν θέλω διὰ νὰ συμφωνήσωμεν διὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ, πρεκοῦρα θέλεις ἔχει μέσον τῆς ἀςυνομίας ἀπὸ ἰδικόν μου μέρος διὰ νὰ ἔχῃς τὸ ἐλεύθερον νὰ κάμῃς ὅτι θέλεις καὶ βούλεσαι.» Παρασταθεὶς μετὰ τοῦ Γεωργίου Γιουρδῆ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ μνήμονος ἐδήλωσεν ὅτι ἐκ προαιρέσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐπώλησε καὶ πωλεῖ τὸ ῥηθὲν ὀσπήτιον, μ' ὅλα του τὰ δικαιώματα διὰ τελείας πωλήσεως πρὸς τὸν ῥηθέντα Γιουρδὴν διὰ γρόσ. 7650, ἐκ τῶν

ὁποίων ἐκπιπτομένων τῶν γρ. 4500 ἅτινα ἔλαβεν ὁ Μιχ. Σινάνης διαλύεται καὶ ἐξοφλεῖται τὸ ἀπὸ 24 Σεπτεμβ. 1827 ἔγγραφον ὁμολογίας καὶ ἐνοικίου, τὰ δὲ λοιπὰ γρόσ. 3150 λαβὼν ὁ πωλητὴς παρὰ τῷ Γεωρ. Γιουρδῆ παραχωρεῖ εἰς αὐτὴν τὸ ῥηθὲν ὀσπήτιον ἐκ προσώπου τοῦ Μιχαὴλ ἀδελφοῦ του ἐλεύθερον. Κατὰ δὲ τὴν 11 Ἀπριλ. 1836 ὁ Μιχ. Σινάνης ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ῥηθέντος Γ. Γιουρδῆ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν, δ' ἧς ἐζητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Γεώρ. Γιουρδὴς νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν ὁποίαν κατέχει οἰκίαν λαμβάνων τὸ δάνειόν του καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐνοικίων αὐτῆς τῆς οἰκίας ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ κλητηρίου ἐγγράφου τῶν 7 Ἀπριλ. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 21 Ἀπριλίου 1837 ὑπ' ἀρ. 93 ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἀπόφασίν του, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν Γεώργιον Γιουρδὴν νὰ λάβῃ τὰ γρ. 4500 ἤτοι δρ. 1440 χρεωστούμενα εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ Μιχ. Σινάνη καὶ ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὁποίαν κατέχει ἔτι οἰκίαν αὐτοῦ καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν ν' ἀποδώσῃ τὰ ἐνοίκια τῆς εἰρημένης οἰκίας. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψε τὴν 3 Μαΐου 1837 ὁ Γ. Γιουρδὴς διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Κ. Πλατύ. Συζητηθείσης δὲ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης κατ' ἀντιμωλίαν ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν εἰρημένων πρωτοδικῶν, τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 23 Φεβρ. 1838 ὑπ' ἀρ. 48 προδικαστικὴν ἀπόφασίν του δι' ἧς ἀνέβαλε τὴν ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ἀπόφασιν καὶ ἐσυγχώρησεν εἰς τὸν Γιουρδὴν ν' ἀποδείξῃ εἴτε διὰ μαρτύρων εἴτε δι' ἄλλου νομίμου μέσου ἀποδείξεως, ὅτι μετὰ τὴν παρὰ τοῦ Ἀθανασ. Σινάνη πρὸς αὐτὸν πώλησιν τῆς διαφιλονεικουμένης οἰκίας, ὁ Μιχ. Σινάνης ἐπιστρέψας εἰς Σύρον κατὰ τὸ 1829 ἢ 1830 ἔτος καὶ ἀνταμωθεὶς μὲ τὸν ἀδελφόν του Ἀθανάσιον καὶ μαθὼν παρ' αὐτοῦ τὴν πώλησιν τῆς οἰκίας τὴν ἐδέχθη ὡς νόμιμον καὶ ὡς γενομένην δι' ἰδικῆς του πληρεξουσιότητος καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀθανασίου τὰ χρήματα τῆς πωλήσεως ὅσα ἔμειναν κατὰ τὸ πωλητήριον μετὰ τὸν ἐκπεσμὸν τῶν χρεωστουμένων εἰς τὸν Γιουρδὴν γρ. 4500, ἤτοι γρ. 3050 τὰ ὁποῖα ἦσαν σημειωμένα εἰς τὸν λογαριασμὸν τῆς δοσοληψίας τῶν 2 ἀδελφῶν καὶ ἐξόφλησεν ἐντελῶς δι' ὅλα τὰ ἀφορῶντα αὐτὴν τὴν πώλησιν τῆς οἰκίας του, ὅτι μετὰ τὴν πώλησιν τῆς οἰκίας ὁ Γ. Γιουρδὴς ἔκαμεν ἐπισκευὰς αἱ ὁποῖαι ἐτετραπλασίασαν τὴν ἀξίαν του· ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων ἐξετάσθησαν διάφοροι μάρτυρες ἀκολούθως δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 117 ἀποφάσεως διετάχθη ὁ Μιχ. Σινάνης νὰ παρουσιάσῃ ἐν πρωτοτύποις τὸν λογαριασμὸν καὶ τὸ ἐξοφλητικὸν ἅτινα ἔλαβον χώραν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ του Ἀθαν. Σινάνη μετὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Ἀθαν. Σινάνης πώλησιν τῆς διαφιλονεικουμένης οἰκίας. Παρεκατέθεσεν ὁ Μιχ. Σινάνης τὰ διαληφθέντα ἔγγραφα καὶ μετὰ ταῦτα ἐσυζητήθη ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως, τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 27 Δεκεμβ. 1839 ὑπ'

ἀρ. 420 ἀποφάσεώς του ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς. « Παραδεχόμενον τροποποιημένως τὴν ἀπὸ 31 Μαΐου 1837 ἀνακοπὴν τοῦ Γ. Γιουρδῆ τὴν ὁποίαν ἔκαμεν κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 93 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, μεταρρυθμίζει ταύτην ὡς ἐφεξῆς· 1. κηρύττον ἄκυρον τὴν κατὰ τὴν 16 Μαρτ. 1829 γενομένην παρὰ τοῦ Ἀθ. Σινάνη πώλησιν πρὸς τὸν Γεώρ. Γιουρδὴν τῆς κειμένης ἐνταῦθα καὶ διακατεχομένης ἤδη παρὰ τοῦ ῥηθέντος Γιουρδῆ οἰκίας ὑποχρεοῖ τὸν αὐτὸν Γεώρ. Γιουρδὴν νὰ παραχωρήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν Μιχαὴλ Σινάνην, ἀφοῦ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸ δάνειόν του ἐκ γρ. 4500 καὶ τὴν ἀξίαν τῶν γενομένων βελτιώσεων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας ταύτης ὡς ἡ ἑπομένη διάταξις· 2. ὑποχρεοῖ τὸν Μιχ. Σινάνην νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Γιουρδὴν τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος του ἐκ γρ. 4500, καὶ τὴν ἀξίαν τῶν εἰρημένων βελτιώσεων τὰς ὁποίας ὁ Γιουρδὴς ἀπέδειξε διὰ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ὅτι ἔκαμεν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας κατὰ τὰ ἔτη 1830, 1831 καὶ 1834, προσδιορισθησομένων ὑπὸ πραγματογνωμόνων διορισθησομένων ὑπὸ τῶν διαδίκων· 3. ὑποχρεοῖ τὸν Γιουρδὴν νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Μιχ. Σινάνην τὰ ἐνοίκια τῆς ῥηθείσης οἰκίας ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς προσδιορισθησομένων ὡσαύτως ὑπὸ πραγματογνωμόνων· 4. ἀπορρίπτει τὰς περὶ τοῦ οἰκοπέδου τῆς διαληφθείσης οἰκίας καὶ περὶ ἀποδόσεως τῶν γρ. 500 προτάσεις τοῦ Γιουρδῆ ὡς ἀπαραδέκτους, καθὼς καὶ τὴν περὶ πληρωμῆς τόκων τῶν εἰρημένων βελτιώσεων καὶ δανείου του ἐκ 4500 γρ. » Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐν μέρει τὴν 26 Ἰανουαρ. 1840 ὁ Γεώρ. Γιουρδὴς, ἐξεκάλεσεν δὲ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὁ Μ. Σινάνης, καθόσον ἀφορᾷ τὸ β'. κεφάλαιον τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως, ἐξεκάλεσε προσέτι καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 48 ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἀ. αὐτῆς κεφάλ. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τῆς ἀπὸ 3. Δεκεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1769 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὰς ἐφέσεις ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καὶ ἐπεκύρωσε τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Γ. Γιουρδὴς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· ἀ. διότι τὸ ἐφετεῖον παραδεχθὲν διὰ τῆς πρώτης σκέψεως τῆς ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ ἀπὸ 8 Δεκεμβρ. 1827 ἐπιστολὴ τοῦ Μ. Σινάνη πρὸς τὸν ἀδελφόν του δὲν δύναται κατὰ τοὺς ἑρμηνευτικοὺς κανόνας νὰ θεωρηθῇ ὡς τελεία ἐντολὴ πρὸς πώλησιν τῆς οἰκίας, παρεβίασε καὶ ψευδῶς ἐξήγησεν αὐτοὺς τοὺς περὶ ἑρμηνείας ἐγγράφων κανόνας τοῦ δικαίου· β. διότι τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς β' σκέψεως τῆς ἀποφάσεώς του μὴ παραδεχθὲν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κ. Ψύχα ὡς διαλαμβάνουσαν « λέγει » ἐξέδωκα ὁμολογίαν τοῦ Μ. Σινάνη τὴν ὁποίαν οὗτος δύναται ν' ἀνακαλέσῃ παρεβίασε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ τὸ ἄρθ. 170 τῆς πολιτικ. δικονομίας καὶ τὸν παρ' αὐτοῦ καθιερωμένον κανόνα τοῦ δικαίου κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ὁ δικαστὴς ν' ἀναπληρώσῃ πράγματα μὴ προταθέντα, καθὼς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Μ. Σινάνης δὲν ἐπρότεινε ποτὲ, ὡς ἐξάγεται

ἐκ τῆς ἰδίας σκέψεως, ὅτι ἀνακαλεῖ τὴν τοιαύτην ἐξώδικον ὁμολογίαν του. Προσέτι παρεβίασε καὶ τὰ ἄρθ. 248 καὶ 552 ἀριθ. 1, 269 καὶ 270 τῆς πολιτ. δικονομίας, κατὰ τὰ ὁποῖα ἕκαστος διάδικος χρεωστεῖ ν' ἀποδεικνύῃ τὰ ἀναγκαίως ἀπαιτούμενα διὰ τὴν αἴτησίν του, αἱ δὲ ὁμολογίαι τότε δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν ὅταν ἀποδείξῃ ὁ ἀνακαλῶν αὐτὰς ὅτι προέρχονται ἐκ πραγματικῆς ἀπάτης, τὸ δὲ ἐφετεῖον δὲν ἀναφέρει ποσῶς ὅτι ὁ Σινάνης ἀπέδειξεν ὕπαρξιν τοιαύτης ἀπάτης· γ'. διότι τὸ ἐφετεῖον σκεφθὲν ὅτι ἡ μαρτυρία τοῦ Κ. Ψύχα ὡς μὴ ὁρίσασα τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔγινεν ἡ ὁμολογία τοῦ Σινάνη εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθ. 300 καὶ ἑπόμ. τῆς πολιτ. δικονομίας, παρεβίασε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε 1. τὸν παγκόσμιον κανόνα τοῦ δικαίου κατὰ τὸν ὁποῖον κανεὶς νόμος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ὀπισθενεργὸν δύναμιν, καὶ προσέτι τοὺς τίτλους ς'. καὶ θ'. τοῦ βιβλ. α'. τοῦ Ἁρμενοπούλου, κατὰ τοὺς ὁποίους τὰ συμβόλαια δύνανται ν' ἀποδεικνύωνται καὶ διὰ μαρτύρων· ὥστε ἡ ὑπόθεσις ἐξ' ἧς ἐπήγασεν ἡ προκειμένη δίκη ἤγουν τὸ συμβόλαιον τῆς ἀντιχρήσεως καὶ ἡ πώλησις τῆς οἰκίας λαβοῦσα γέννησιν κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος 1828 καὶ 1829, ὑπόκειται, καὶ ὡς πρὸς τὰ εἴδη τῶν ἀποδείξεων εἰς τοὺς τότε ἰσχύοντας νόμους, ἤγουν εἰς τὸν Ἁρμενόπουλον καὶ ὄχι εἰς τὴν δικονομίαν ἥτις εἶναι νόμος μεταγενέστερος· 2. προσέβαλεν ἄλλον κανόνα τοῦ δικαίου καθιερωμένον ῥητῶς παρὰ τοῦ ἄρθρ. 264 τῆς δικονομ., κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ δικαστικαὶ ὁμολογίαι αἱ γινόμεναι μάλιστα ἐπὶ ἀκροατηρίου φέρουν πλήρη ἀπόδειξιν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνῷ ὁ Σινάνης ὡμολόγησεν ἐπὶ ἀκροατηρίου εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου συζήτησιν τῆς δίκης ὅτι πρὸ τοῦ ἔτους 1835 εἶχεν ἀναχωρίσῃ καὶ ἔλλειπεν ἐκ Σύρας καὶ ὅτι πρότερον ἀκόμη ἀπεδημοῦσεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶναι ἀδύνατον ἡ ἐνταῦθα ὁμολογία του μετὰ τοῦ μάρτυρος Π. Ψύχα νὰ ἔγινε μετὰ τὴν δημοσίευσιν, ὥστε οὕτως ἐξάγεται ἀδιστάκτως ὅτι αὕτη ἔλαβε χώραν πρὶν τῆς νῦν δικονομίας καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν πρώην νόμων, ἑπομένως τὸ ἐφετεῖον μὴ παραδεχθὲν τὴν ἀναγκαίαν συνέπειαν τῆς ὁμολογίας του αὐτῆς, παρεβίασε τοὺς ἄνω ῥηθέντας νόμους· δ'. διότι τὸ ἐφετεῖον μὴ παραδεχθὲν τὴν εἰς τὸ ἀπὸ 28 Ἰουν. ἐξοφλητικὸν μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Σινάνη διαλαμβανομένην γενικὴν ἐξώφλησιν πρῶτον, προσέβαλεν ἐξ ἑνὸς μέρους τοὺς περὶ τελεσιδικίας κανόνας τοῦ δικαίου καὶ τὰ ἄρθ. 273 καὶ ἑπόμ. τῆς πολιτ. δικονομ., διότι ἡ ἀπὸ 30 Ἀπριλ. 1839 ὑπ' ἀρ. 117 παρεμπίπτουσα ἀπόφασις τοῦ ἐν Σύρῳ πρωτοδικείου μὴ ἐκκαλεσθεῖσα παρ' οὐδενὸς διαδίκου ἔμεινε τελεσίδικος, τὸ δὲ ἐφετεῖον ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ τελεσιδίκως ἀποφασισθέντος ἀπεφάσισεν ὅτι ἡ γενικὴ αὕτη ἐξόφλησις δι' ὅλα τὰ συλλογισμένα καὶ ἀσυλλόγιστα μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν, ἥτις ἀναγκαίως συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν περὶ τῆς πωλήσεως τῆς οἰκίας ὑπόθεσιν, καθὼς καὶ πᾶσαν ὁποιανδήποτε ἄλλην δὲν ἀποτελεῖ παραδοχὴν αὐτῆς τῆς πωλήσεως ἐκ μέρους τοῦ Μιχ. Σινάνη, ἄρα

τὸ ἐφετεῖον παρεβίασε τὴν τελεσιδικίαν· 2. προσέβαλεν ἐξ ἄλλου μέρους καὶ τὸν ἄλλον κανόνα τοῦ δικαίου κατὰ τὸν ὁποῖον αἱ ὁμολογίαι οἱ συμβιβασμοὶ καὶ αἱ ἐξοφλήσεις καὶ πᾶσα ἐν γένει πρᾶξις παρεκτικὴ δικαιωμάτων καὶ ἐνοχῶν, ἰσχύουν ὄχι μόνον κατὰ τοῦ αὐτουργοῦ αὐτῆς ἀλλὰ καὶ κατὰ παντὸς ἄλλου παράγοντος ἐξ αὐτοῦ τὰ δικαιώματά του, ἰδ. ἄρθ. 265 τῆς πολιτ. δικονομίας· ἑ. ὅτι παραδεχθὲν διὰ τῆς 1. σκέψεώς του ὅτι δὲν ἠδύνατο ὁ ἀναιρεσείων ν' ἀντιτείνῃ εἰς τὴν προκειμένην δίκην μετὰ τὴν κίνησιν τῆς ἀγωγῆς, τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτηθέντα δικαιώματα αὐτοῦ ἐκ τῆς παραχωρήσεως τοῦ οἰκοπέδου αὐτῆς παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου Βελισαρίου Ῥόσση, ἐφήρμωσε καὶ ἡρμήνευσε ψευδῶς τοὺς περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἐπιδόσεως ἀγωγῶν κανόνας τοῦ δικαίου καὶ τὸ ἄρθ. 156 τῆς πολιτ. δικονομίας· ς'. διότι ὡς πρὸς τὴν ζητηθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπόδοσιν τῆς ἀξίας τῶν βελτιώσεων ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ τόκους αὐτῆς τῆς ἀξίας τὸ ἐφετεῖον μὴ συγχωρήσαν τόκους· 1. ἐσφαλμένως ἐξήγησε τοὺς ἐν καλῇ πίστει νομῆς κανόνας τοῦ δικαίου καὶ νόμους· 2. προσέβαλε τοὺς περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς κακῆς πίσεως νόμους· 3. παρεβίασε καὶ τὸ ἄρθ. 38 τοῦ βιβλ. ά. τοῦ τίτλ. γ'. τοῦ Ἁρμενοπούλου· 4. προσέβαλε καὶ τοὺς περὶ ἀντιχρήσεως νόμους κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ νομὴ τῶν καρπῶν ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν νομὴν τῶν τόκων· 5. προσέβαλε ἐπὶ τέλους τὸν γενικὸν κανόνα τῆς νομικῆς καὶ τὸ καθιερωτικὸν αὐτοῦ τοῦ κανόνος ἄρθρον 30 τοῦ τίτλ. β'. τοῦ περὶ διαφόρων κανόνων παραρτήματος τοῦ Ἁρμενοπ., ἐκ τοῦ ὁποίου πηγάζουν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθ. 5 καὶ 12 τοῦ βιβλ. ά. τίτλ. θ'. τοῦ ἰδίου Ἁρμενοπ., ζ'. ὅτι ὡς πρὸς τοὺς τόκους τῶν γρ. 4500 ἔκαμε ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 73 §. 2 Πανδεκ. καὶ προσέβαλε τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας κανόνας τοῦ δικαίου καὶ ῥητοὺς νόμους περὶ ἀντιχρήσεως· ἡ. ὅτι καὶ ὡς πρὸς τὴν λογιζέαν ἀξίαν τῶν γρ. 4500 τὰ ὁποῖα κατεδικάσθη ὁ ἀντίδικος ν' ἀποδώσῃ, τὸ ἐφετεῖον λογίσαν αὐτὰ κατ' ἀριθμητικὴν ποσότητα καὶ ὄχι κατὰ τὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν εἶχον κατὰ τὸ 1827 ἔκαμε ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ ἀπὸ 5 Ὀκτωβρ. 1830 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Α. Σωμάκη τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν ἐξέτασιν τοῦ παραδεκτοῦ ἢ μὴ παραδεκτοῦ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως ἐξωδίκου τινὸς ὁμολογίας, τὸ δικαστήριον δὲν πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔγινε ἡ ὁμολογία ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔλαβε χώραν ἡ νόμιμος σχέσις ἐκ τῆς ὁποίας ἐπήγασεν ἡ ὑπόδικος ὑπόθεσις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς γίνεται δῆλον ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλομένης ἀποφάσεως ἡ νόμιμος αὕτη σχέσις ἔλαβε χώραν πρὶν ἔμβῃ εἰς ἐνέργειαν ἡ νῦν ἰσχύουσα πολιτ. δικονομία, καθότι ἡ πώλησις τῆς διαφιλονει-

κουμένης οἰκίας ἔγεινε κατὰ τὸ ἔτος 1829, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν μὴ παραδεχθὲν τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν, δυνάμει τῶν διατάξεων τῆς νῦν ἰσχυούσης πολιτ. δικονομίας ὡς ὑπερβαινούσης τῆς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς τὰς 50 δραχμ., ἐφήρμωσε κακῶς τὰς διατάξεις ταύτας καὶ παρεβίασε τοὺς πολιτ. νόμους βιβλ. ά. τίτλ. ς'. Ἀρμεν. ἰσχύοντας κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔλαβεν ὕπαρξιν τὸ συνάλλαγμα τῆς πωλήσεως τῆς διαφιλονεικουμένης οἰκίας, καθ' οὓς ἡ μαρτυρία δὲν ἐπεριορίζετο ἀπὸ τὸ ποσὸν τῆς ἀξίας τοῦ δικαζομένου πράγματος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 170 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας μὴ προταθέντα πράγματα δὲν δύνανται τὰ δικαστήρια ν' ἀναπληρώσουν ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεδέχθη ἐνδεχομένην ἀνάκλησιν τῆς ὁμολογίας τοῦ Μ. Σινάνη, ἐνῷ δὲν ἔγεινε περὶ τούτου πρότασις παρὰ τῶν διαδίκων, οὐδὲ ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως ὅτι ἡ ῥηθεῖσα ὁμολογία προῆλθε ἐξ ἀπάτης, κατὰ τὸ 270 ἄρθ. συνδυαζόμενον μὲ τὸν ἀρ. 1 τοῦ 269 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 3 Δεκεμβ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 1769 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν μεταξὺ τοῦ Γεωρ. Γιουρδῆ καὶ Μιχ. Σινάνη ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Μιχ. Σινάνην εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 50 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δρ. εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Αὐγ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 28.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τοῦ Κίτζου Τζαβέλα, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Ἀνδρ. Δημητρίου, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 365.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν

ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Κίτζου Τζαβέλα, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσείοντος παρασταθέντος μετὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Α. Πετζάλη καὶ Ἀλ. Φωκᾶ, καὶ τοῦ Ἀνδρ. Δημητρίου, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρηξουσίου του Π. Στρούμπου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Ἀνδρέας Δημητρίου δὶ ἀγωγῆς του πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἐξέθεσεν, ὅτι ἀνεδέχθη μετὰ τοῦ Ἀνδρέου Μαρινάκη τὴν ᾠκοδόμησιν τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰόλου κειμένης οἰκίας τοῦ Κίτζου Τζαβέλα κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ὑπ' ἀρ. 1039 συμβολαίου, συνταχθέντος κατὰ τὴν 23 Μαρτ. 1837 ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Δ. Σουρμελῆ ἀλλ' ἀνήγειρε μόνος τὴν ῥηθεῖσαν οἰκίαν μὲ ἴδιά του χρήματα καὶ ἄνευ τῆς συμπράξεως τοῦ Ἀνδρέου Μαρινάκη, καὶ ὅτι ὁ Τζαβέλας τοῦ χρεωστεῖ πρὸς ἐξόφλησιν δραχ. 5115 40/00 τὰς ὁποίας ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ, καὶ διὰ ταῦτα ἐζήτησε νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ μὲν Ἀνδρέας Μαρινάκης νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τὰς ἐπὶ τῆς ῥηθείσης οἰκίας ἀξιώσεις του, ὁ δὲ Κίτζος Τζαβέλας νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν τὰς 5115 δραχμ. μετὰ τῶν νομίμων τόκων. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως κατ' ἐρήμην τοῦ Κίτζου Τζαβέλα τὸ δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 2646 διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τὸν Τζαβέλαν νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὰς 5115 δραχμ. μετὰ τῶν νομίμων τόκων ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐτελείωσεν ἡ οἰκοδομὴ τῆς οἰκίας μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως κτλ. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ ῥηθεὶς Τζαβέλας, τὸ δὲ δικαστήριον πρὶν ἀποφασίσῃ ὁριστικῶς ἐξέδωκεν δύο παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις ὑπ' ἀρ. 2,787 καὶ 3564 διὰ τῶν ὁποίων διέταξε νὰ γείνῃ αὐτοψία ἐπὶ τῆς ῥηθείσης οἰκίας διὰ πραγματογνωμόνων οἵτινες ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ῥηθὲν ὑπ' ἀριθμ. 1039 συμβόλαιον καὶ τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τῆς οἰκίας νὰ σημειώσωσι καὶ νὰ ἐκτιμήσωσι ὅλας τὰς προσθήκας καὶ τροποποιήσεις τῆς οἰκοδομῆς ὅσας μὴ συμπεριλαμβανομένας εἰς τὸ συμβόλαιον ἐκεῖνο ηὔξησαν τὰ ἔξοδα τοῦ ἐργολάβου. Κατὰ συνέπειαν τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων γενομένης τῆς αὐτοψίας καὶ γνωμοδοτησάντων τῶν πραγματογνωμόνων, ὅτι αἱ γενόμεναι προσθῆκαι ἐκτιμῶνται ἀντὶ δρ. 6030, τὸ δικαστήριον αὐτὸ γενομένης ἐκ νέου συζητήσεως ἐξέδωκεν ἑτέραν παρεμπίπτουσαν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 4005 δὶ ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν Κίτζον Τζαβέλαν τὸ χρέος ν' ἀποδείξῃ διάφορα πραγματικὰ περιστατικά. Διεξαχθείσης δὲ τῆς ἀποδείξεως ταύτης καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἐξέδωκε κατὰ τὴν 18 Ὀκτωβρ. 1840 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 4356 δὶ ἧς παραδεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Κίτζου Τζαβέλα καὶ ἀπορρίψαν τὴν περὶ συμβιβασμοῦ ἔνστασιν τοῦ πληρεξουσίου του, κατεδίκασεν αὐτὸν νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Ἀνδρέαν Δημητρίου δραχμὰς 4264 36/00 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Κίτζος Τζαβέλας

ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἀντεξεκάλεσεν δὲ αὐτὴν καὶ ὁ Ἀδρέας Δημητρίου. Τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὰς ἐφέσεις τῶν μερῶν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἀπὸ 7 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1858 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Κίτζος Τζαβέλας διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ ἐφετεῖον παρεβίασε τὸ συμβόλαιον τὸ μεταξὺ τῶν διαφερομένων συναθὲν, καθ' ὃ προσδιωρίζετο τὸ τίμημα τῆς ἐργασίας, ἐὰν δὲ ἡ ἐργασία ὑπερέβη τὸ συμφωνηθὲν ποσὸν τῶν πηχῶν πάλιν ἡ πληρωμὴ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀναλόγως τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος, διότι δὲν ἠδύνατο ἄνευ συμφωνημένου τιμήματος νὰ ὑπάρξῃ συμβόλαιον μισθώσεως ἐργασίας (locati) ταυτιζομένου τοῦ συμβολαίου τούτου μετὰ τῆς πωλήσεως, ἐκτὸς ἂν οἱ διάδικοι ἤθελον ἀναθέσει αὐτὸ εἰς τὴν ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων ἀλλ' αὐτοὶ τὸ προσδιώρισαν οἱ ἴδιοι. L. 1 Πανδ. de locati et conducti.—Instit. de loc. et cond. L, 2 codem dict. leg. 2 S. 1 S. X.—Instit. in principio de loc· et cond.—Instit. cond. S. 1. παρεβίασεν ἑπομένως ὅλους τούτους τοὺς νόμους· 2. παρεβίασε προσούτοις τὴν ἀρχὴν espressa nocent, non espressa non nocent, διότι περιώρισε τὸ συμφωνηθὲν τίμημα εἰς τὸ προσδιορισθὲν ὡς ἔγγισα ποσὸν τῶν πηχῶν, ἐπέβαλε δὲ βαρυτέρας ὑποχρεώσεις διὰ τὰ περιπλέον· 3. διὰ ταῦτα καὶ ἡ διατάξασα τοὺς πραγματογνώμονας ἀπόφασις διὰ νὰ ἐκτιμήσουν τοὺς περιπλέον πήχεις προσέβαλε καὶ αὐτὴ τὸ συμβόλαιον ὡς θέσασα τὴν ἀρχὴν νέου γνώμονος εἰς τὴν ἐκτίμησιν των, ἐναντίον τῆς συμφωνηθείσης ἐν τῷ συμβολαίῳ, ἐπεχούσης μεταξὺ τῶν διαδίκων ἰσχὺν νόμου· 4. διότι τὸ δικαστήριον δὲν ἐξάγει τὴν καταδίκην τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπὸ ἑρμηνείαν τινὰ τοῦ συμβολαίου, ἀλλὰ ἀναγνωρίζον ὅλας τὰς γενομένας συμφωνίας περὶ τῆς οἰκοδομῆς τὰς ἀρνεῖ, ὡς πρὸς τὰς γενομένας προσθήκας τῆς οἰκοδομῆς, ἑπομένως ἐὰν ὑποθέσῃ τις ὅτι εἶχε κατὰ νοῦν μίαν ἄλλην ἔννοιαν τῶν συμφωνιῶν τοῦ συμβολαίου δὲν τὴν ἐκφράζει διόλου, ὥστε ἡ ἀπόφασίς του ὑπαρχουσῶν τῶν σαφῶν αὐτῶν συμφωνιῶν τοῦ συμβολαίου ἐκπεφρασμένων εἰς τὴν ἀπόφασιν, δύναται νὰ θεωρεῖται καὶ ὡς ἀναιτιολόγητος, ἂν ποτέ τις ἤθελε διϊσχειρισθῇ, ὅτι τὸ δικαστήριον προέβη εἰς τὴν ἀπόφασίν του ἀπὸ μίαν κακὴν ἑρμηνείαν τοῦ συμβολαίου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ 22 Μαρτ. 1827 ὑπ' ἀρ. 1039 συμβολαίου, γενομένου μεταξὺ τοῦ Κιτζου Τζαβέλα καὶ τοῦ ἐργολάβου Ἀνδρέου Δημητρίου, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Δ· Σουρμελῆ, ἔγιναν εἰς τὴν οἰκοδομηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος ἐργολάβου οἰκίαν τοῦ Κίτζου Τζαβέλα διάφοροι προσθῆκαι συναινέσει μὲν

τούτου, μὴ περιεχόμεναι δὲ εἰς τὸ παραδεχθὲν ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων μερῶν σχέδιον, οὐδ' ἔγινε συμφωνία τὶς μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων περὶ τοῦ τιμήματος τῶν εἰρημένων προσθηκῶν, ἑπομένω τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καταδικάσαν τὸν Κίτζον Τζαβέλαν νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα τῶν γενομένων εἰς τὴν οἰκίαν του προσθηκῶν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐπὶ τούτῳ διορισθέντων πραγματογνωμόνων δὲ παρεβίασε τὸ ῥηθὲν συμβόλαιον, οὔτε τοὺς περὶ μισθώσεως νόμους, καθότι δὲν ὑπάρχει νόμος διατάττων νὰ προσδιορίζεται τὸ μὴ συμφωνηθὲν τίμημα πράγματός τινος ἀνολόγως μὲ τὸ συμφωνηθὲν μεταξὺ τῶν αὐτῶν συμβαλλομένων ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου, ἐξ ἐναντίας ὁ νόμος διατάττει ὅτι ὁσάκις ἡ θέλησις τῶν συμβαλλομένων μερῶν εἶναι νὰ πληρωθῇ μὲν μίσθωμα δὲν συμφωνήσωσι δὲ περὶ τούτου « κατὰ τὸ κάλλιστον καὶ δίκαιον ὀφείλει τοῦτο τυποῦσθαι, » ἡ ἐκτίμησις δὲ αὐτῶν ὡς ζητήματος πραγματικοῦ ἀνήκει εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια καὶ ὑπεκφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἑπομένως οἱ λόγοι α. β. γ. εἶναι ἀνίσχυροι·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὁ ἀφορῶν τὸ ἀναιτιολόγητον τῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβολαίου εἶναι ἀνυπόστατος, διότι τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀποχρώντως αἰτιολογημένον εἰς τὴν πρώτην σκέψιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κίτζου Τζαβέλα κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 7 Μαρτ. 1841 ὑπ' ἀριθ. 1858 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δρ. εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμ. 28 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του δραχ. 30.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Αὐγ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 29.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τοῦ δημοσίου, καὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Κερπινῆς τῆς ἐπαρχίας Γόρτυνος.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 365.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ δημοσίου, ἀναιρεσείοντος, παρασθέν-

τος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Α. Τολμίδου καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Κερπινῆς τῆς ἐπαρχίας Γόρτυνος, ἀναιρεσιβλήτων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Ὁ δικηγόρος Α. Τολμίδης, ὡς πληρεξούσιος τοῦ δημοσίου, ἐκίνησε τὴν 29 Μαρτίου 1840 ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἀγωγὴν κατὰ τῶν εἰρημένων κατοίκων τοῦ χωρίου Κερπινῆς, δι' ἧς ἐκθέσας ὅτι οἱ ῥηθέντες χωρικοὶ ἰδιοποιοῦνται ὡς ἰδιόκτητά των, χωρὶς ν' ἀποκτήσωσι κυριότητα ἐπ αὐτῶν, τὰ ἐντὸς τῶν ὁρίων Κερπινῆς κατὰ τὰς θέσεις Δρακοβάνη, Καυκαῦλα, Γιούρτη, Ἁγ. Βαρβάρα, Χωσμένη Πέτρα, κείμενα κτήματα τοῦ δημοσίου, συγκείμενα ἐκ δασῶν, γαιῶν καὶ βοσκησίμων τόπων, περὶ τῶν ὁποίων ἔκαμαν οἱ εἰρημένοι χωρικοὶ πρόκλησιν πρὸς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δημοσίου, ἐζήτησατο 1. τὴν παραχώρησιν τῶν εἰρημένων κτημάσων καὶ 2. τοὺς καρποὺς αὐτῶν ἀφ' ἧς κατέχουσιν οἱ χωρικοὶ μέχρι τῆς τελείας παραχωρήσεως. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως καὶ προταθείσης ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἐναγομένων χωρικῶν ἐνστάσεως ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι αὕτη δὲν περιέχει τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα εἰς τὸ 533 ἄρθρ. προσόντα, τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 19 Ἰουλ. 1340 ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθμ. 4025 διὰ τῆς ὁποίας παραδεχθὲν τὴν ἔνστασιν ἠκύρωσε τὴν ἀγωγὴν τοῦ δημοσίου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ δημοσίου Α. Τολμίδης ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν« τὸ ὁποῖον ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀκυρότητος τοῦ ἐγγράφου τῆς ἐφέσεως ἔνστασιν τῶν ἐφεσιβλήτων καὶ ἐξέδωκεν ἐπὶ τῆς οὐσίας τὴν ἀπὸ 25 Ὀκτωβρ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 1739 ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας παραδεχόμενον καθ' ὁλοκληρίαν τοὺς ἐνδιαλαμβανομένους εἰς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν λόγους, καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ 158 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην προσέβαλε διὰ τῆς ἀναιρέσεως ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ δημοσίου διὰ τοὺς λόγους, ὅτι τὸ ἐφετεῖον ὤφειλεν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ 136 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ ὁποῖον ὁρίζει πῶς πρέπει νὰ γίνωνται τὰ δικόγραφα διὰ νὰ κρίνῃ ὀρθῶς ἂν ἡ ἀγωγὴ τοῦ δημοσίου ἦτον ἀκυρωτέα, καὶ ὄχι μόνον τὸ ἐδ. 1 τοῦ 533 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομ., διότι τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄρθρον δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἀλλὰ καὶ οὐσιώδεις ἂν ἦσαν αἱ διατάξεις αὐτοῦ, ἠγνῶσις τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ διάδικοι τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν διεκδικουμένων κτημάτων, ἤρκει νὰ καταστήσῃ ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως μὴ οὐσιώδεις τὰς διατάξεις αὐτάς.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ 533 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομ. ὁρίζει ῥητῶς ὅτι ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθ. 136 καὶ ἐπόμ. τῆς αὐτῆς δικονομ. διαλαμβανομένων προσόντων, τὸ ἔγγραφον τῆς ἀγωγῆς πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐδαφίοις αὐτοῦ διαγραφόμενα ἰδιαίτερα προσόντα. Ἐκ τούτου δὲ προκύπτει ἡ σαφὴς θέλησις τοῦ νομοθέτου ὅτι δὲν ἀρκοῦν εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς ἀγωγῆς μόνα τὰ γενικὰ παντὸς δικογράφου προσόντα, ἀλλὰ διὰ νὰ ἦναι ἰσχυρὸν ἀπαιτοῦνται ἀναγκαίως καὶ τὰ ἐν τῷ εἰρημένῳ 533 ἄρθρῳ διαγραφόμενα, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν εὑρὸν ὅτι τὸ ἔγγραφον τῆς ἀγωγῆς τοῦ δημοσίου κατὰ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Κερπινῆς δὲν ἀναφέρει οὔτε τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ δημόσιον νὰ κάμῃ τὴν ἀγωγὴν, οὔτε τὸν νόμιμον λόγον ἐξ οὗ παράγει τὰς ἀξιώσεις του, καὶ ἀποφανθὲν αὐτὸ ἄκυρον ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τῶν δύο τούτων προσόντων, ὄντων ἐκ τῶν ῥητῶς ὑπὸ τοῦ 533 ἄρθ. διαγραφομένων ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι εἶχον γνῶσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ προμνημονευθεῖσαι διατάξεις τοῦ 533 ἄρθρ. δὲν ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐσιώδεις, καὶ ἂν ἤθελεν ὑποτεθῇ ἰσχυρὸς δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθότι ριζόμενος εἰς πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον αὐτοῦ προταθεὶς, δὲν βεβαιοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀντ. Τολμίδου, πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ δημοσίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Ὀκτωβρ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 1739 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ καταδικάζει αὐτὸ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων του μετριασθέντα εἰς δραχ. 34.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Αὐγ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 30.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κων. Δουμπιώτου, κατοίκου Χαλκίδος, καὶ τοῦ Μιχ. Βατάλη, κατοίκου ἐπίσης Χαλκίδος.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Δ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν

ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, μεταξὺ τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου, κατοίκου Χαλκίδος, ἀναιρεσείοντος, παραχαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Πετζάλη δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Μιχ. Βατάλη, κατοίκου αὐτόθι, παραχαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Χ. Ζώτου δικηγόρου.

Ἡ ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπὴ κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουν. 1828 ἀποφάσεώς της τὸν Κωνς. Δουμπιώτην νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον Ι. Κοντούρην δὶ ἀποζημίωσιν τῶν δύο τρίτων τοῦ φορτίου τοῦ Βεργαντίνου Ἅγιος Νικόλαος γρ. 5600, διὰ ναῦλον κτλ. γρόσ. 13,373, διὰ μετρητὰ καὶ λοιπὰ τοῦ πλοιάρχου γρ. 4280, διὰ μετρητὰ τοῦ Κωνς. Γεωρ. ἐπιβάτου γρόσ. 36,427. Μὴ ἐξοφληθέντων δὲ ἐκ τῆς ποσότητος ταύτης γρ. 13,508 ὁ Μ. Βατάλης διορισθεὶς πληρεξούσιος τοῦ Γεωρ. Κωνσαντίνου ἐζήτησε νὰ περιαφθῇ ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν, προστούτοις δὲ διὰ νέας ἀγωγῆς ἐζήτησεν ὡς τόκους τοῦ μνησθέντος κεφαλαίου δραχ. 3827 83/00 καὶ δὶ ἀποζημίωσιν κτλ. δρ. 3061 73/00 τὸ ὅλον δρ. 6839 86/00. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 5 Νοεμβ. 1836 ὑπ' ἀριθμ. 240 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τὸν Κωνς. Δουμπιώτην νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Μ. Βατάλην τόκους 8/00 τῆς ἄνω ποσότητος τῶν γρ. 13308 καὶ προσούτοις δικαστικὰ, ὁδοιπορικὰ καὶ λοιπὰ ἔξοδα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Δουμπιώτης ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ἀπορριφθείσης δὲ τῆς ἐφέσεως διὰ τῆς ἀπὸ 15 Φεβρ. 1838 ὑπ' ἀρ. 657 ἀποφάσεως ὁ Κωνς. Δουμπιώτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὶ αἰτήσεως χρονολογουμένης τὴν 10 Μαρτίου καὶ ἐμπεριεχούσης τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. ὅτι ἑρμηνεύθη ἐσφαλμένως ἡ νομικὴ ἀρχὴ τοῦ δεδικασμένου πράγματος· 2. ὅτι ἔγεινεν ἐσφαλμένη ἑρμηνεία τοῦ λγ'. ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου περὶ πληρωμῆς παλαιῶν χρεῶν· 3. ὅτι παρεξηγήθη ὁ περὶ πληρωμῆς τῶν τόκων νόμος. Ἐκκρεμοῦς οὔσης τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὁ Μιχ. Βατάλης ὡς πληρεξούσιος τοῦ Γεωρ. Κωνσαντίνου ἐνήργησεν ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν τῆς ἐν Χαλκίδι οἰκίας τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου τὴν ὁποίαν ἠκύρωσε τὸ δικαστήριον ἕνεκα παραβιάσεως τύπων διατάττον τὴν διὰ πραγματογνωμόνων ἐκτίμησιν τῆς μνημονευθείσης οἰκίας διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ἡ τιμὴ αὕτη ὡς πρώτη προσφορὰ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ. Γενομένης δὲ ἐκθέσεως τοῦ κλητῆρος περὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνωμόνων δ' ἧς ἠρήθεῖσα οἰκία ἐξετιμήθη διὰ δρ. 17,000, ὁ Μ. Βατάλης ἐκήρυξε διὰ τῆς ἐφημερίδος ὅτι δυνάμει τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβ. 1836 νόμου προσφέρει ὡς πρώτην προσφορὰν δρ. 5,000. Γενομένης συζητήσεως περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰανουαρ. 1837 ὑπ' ἀριθ. 30 ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Δουμπιώτου καὶ διέταξε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὸν ἀπὸ 21 Σεπτεμβ. 1836 νόμον.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Δουμπιώτης, ἀπορριφθείσης δὲ τῆς ἐφέσεως διὰ τῆς ἀπὸ 1 Μαρτ. 1838 ὑπ' ἀρ. 671 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ὁ Δουμπιώτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης δι' αἰτήσεως χρονολογουμένης τὴν 27 Μαρτ. 1838, δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβ. 1836 νόμου καὶ διότι τὸ δικαστήριον ἀφήρεσεν ἀπὸ τὸν Δουμπιώτην ἀποκτηθέντα ἤδη δικαιώματα. Προσούτοις κατὰ τὸ 1840 ὁ Μιχ. Βατάλης ἀναλαβὼν διὰ παραχωρήσεως τὴν τοῦ Γεωργ. Κωνσαντίνου κατὰ τοῦ Κωνσαντ. Δουμπιώτου ἀπαίτησιν, ἐπεχείρισεν ἰδίῳ ὀνόματι νέα ἀναγκαστικὰ μέτρα καὶ ἐξέθεσεν ἐκ νέου εἰς πλειστηριασμὸν τὴν μνημονευθεῖσαν οἰκίαν τοῦ Δουμπιώτου, ὁ δὲ Δουμπιώτης στηριζόμενος εἰς τὸν ἀναστασιανὸν νόμον, ἐζήτησε νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Μιχ. Βατάλης ν' ἀποδείξῃ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσεν εἰς τὸν παραχωρητὴν Γ. Κωνσαντίνου καὶ δυνάμει τοῦ ὁποίου ἀνέλαβεν τὴν θέσιν τοῦ δανειστοῦ καὶ προσέτι τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως, ἐνπεριπτώσει δὲ ἀπειθείας νὰ παραδεχθῇ τὸ δικαστήριον ὡς ὀφειλόμενον ποσὸν δραχμ. 1357 αἵτινες εἶναι σημειωμέναι εἰς τὸ ἀπὸ 24 Δεκεμβ. 1836 συμβόλαιον. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 19 Φεβρ. 1840 ὑπ' ἀρ. 25 ἀποφάσεώς του ἀνέστειλε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς καὶ διέταξε τὸν Βατάλην νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του τὸ παραχωρητήριον ἔγγραφον. Συζητηθείσης δὲ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 13 Μαρτ. 1840 ὑπ' ἀρ. 29 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέρριψε τὰς ἐνστάσεις τοῦ Δουμπιώτου, ἐκτὸς τῶν περὶ συμψηφισμοῦ καὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως αἰτήσεων, ὑπεχρέωσε δὲ τὸν Μ. Βατάλην ν' ἀποδείξῃ δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων ἐκτὸς τοῦ διὰ μαρτύρων ὅτι ὁ Βατάλης ἔλαβε τὰς 1099 δραχ. καὶ τὰς δρ. 638 τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰ πιστοποιητικὰ τῶν στρατιωτικῶν ταμείων δι' ἄλλο πρὸς αὐτὸν χρέος τοῦ Κωνστ. Δουμπιώτου καὶ οὐχὶ διὰ λογαριασμὸν τῆς νῦν φιλονεικουμένης ἀπαιτήσεως τῶν 13508 γρ. 30/40. Διεξαχθείσης τῆς ἀποδείξεως ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 48 ἀποφάσεως διέταξε τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς μεχρισοῦ ἐκπεσθοῦν ἐκ τοῦ χρέους τοῦ Κ. Δουμπιώτου πρὸς τὸν Βατάλην δρ. 1737 95/00 ληφθείσας παρὰ τούτου ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ ταμία Ναυπλίας καὶ Χαλκίδος, τῶν ὁποίων ἀφαιρουμένων δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις τῆς ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς, διέταξε τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ὑποχρέωσε τὸν Κ. Δουμπιώτην νὰ δώσῃ ἐγγύησιν διὰ τὰ τυχὸν ἀποτελέσματα τῆς ἀναστολῆς· ἐν τούτοις ὁ Κωνς. Δουμπιώτης ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν τὴν ὑπ' ἀρ. 29 ἀπόφασιν μὲ τὰς ἐν αὐτῇ δύο προδικαστικὰς, ὁ δὲ Βατάλης ἐξεκάλεσε τὰς 25 καὶ 48 ἀποφάσεις τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν, τὸ δὲ

δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1642 ἀποφάσεώς του ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς· « 1. ἀπορρίπτει τὴν ἔφεσιν τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου τὴν γενομένην κατὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 29 καὶ 48 ἀποφάσεων τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν· 2. παραδέχεται ἐν μέρει τὴν ἔφεσιν τοῦ Μ. Βατάλη τὴν γενομένην κατὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 25, 29 καὶ 48 ἀποφάσεων τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν· 3. ἀφανίζει τὴν διαληφθεῖσαν 48 ἀπόφασιν καὶ ἀπορρίπτει τὰς λοιπὰς αἰτήσεις τοῦ Μ. Βατάλη. » Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Κ. Δουμπιώτης διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἔκαμε κακὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἀναστασιανοῦ νόμου διϊσχυρισθὲν ὅτι ὤφειλεν ὁ ἀναιρεσείων ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς παραχωρήσεως ὅπερ εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν εἰσήγησιν αὐτοῦ τοῦ νόμου· 2. διότι παρεξήγησε τοὺς κανόνας τῆς ἀποδείξεως ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς παραχωρήσεως, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ ὅτι τὰ γενόμενα ἔξοδα διὰ τὰ ὁποῖα ἐγένετο ἡ παραχώρησις εἶναι περισσότερα παρὰ τὸ παραχωρηθὲν ἀντικείμενον χωρὶς προηγουμένως νὰ διατάξῃ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ ἀκαθαρίστου· 3. ὅτι παραδεχθὲν ὅτι ὠφείλετο τόκος εἰς τὸν Γ. Κωνσαντῖνον ἀνὰ 8/00 τὸν χρόνον ἀπὸ τὸ 1829 Ἰουν. 15 ὅτε ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 325 ἀπόφασις τῆς ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀρ. 657 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ ἐφετείου ἐκδοθείσης μετὰ τὴν παραχώρησιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γ. Κωνσαντίνου καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ ἀπόφασις εἰς τὸ περὶ τόκων ζήτημα ὠφελεῖ ἐπίσης καὶ τὸν Βατάλην καὶ παραδεχθὲν συγχρόνως ὅτι διὰ τὴν μὴ κοινοποίησιν τοῦ παραχωρητηρίου δὲν εἶχεν εἰσέτι τὴν ἰδιότητα τοῦ διαδίκου ὁ Βατάλης, ἀντιφάσκει εἰς τὰς ἰδίας σκέψεις του καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου καὶ εἰς τὰς διατάξεις του, παραβιάσαν οὐσιωδῶς καὶ τὰ ἄρθ. 182 καὶ 183 τῆς πολιτ. δικονομίας, μὴ ἀναφέρων οὔτε ποίους νομικοὺς κανόνας ἐφήρμωσεν εἰς τὰς σκέψεις του ταύτας διὰ ν' ἀνατρέψῃ τὰς περὶ τόκου καὶ ἐκπεσμοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τὸ κεφάλαιον διατάξεις τῆς ὑπ' ἀρ. 48 ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου Χαλκίδος.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθόσσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀρ. 657 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν· Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παραδεχθὲν ὅτι διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουν. 1828 ἀποφάσεως τῆς ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς ἀπεφασίσθη ἤδη τὸ περὶ κιβδήλων νομισμάτων ζήτημα δὲν ἠδύνατο ἀπροσβλήτου οὔσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης νὰ ἐπιληφθῇ ἐκ νέου τοῦ ζητήματος τούτου ὅτε ἐπρόκειτο περὶ τόκων ἑνὸς μέρους τοῦ κεφαλαίου περὶ οὗ ἀπεφάνθη ἤδη ὁριστικῶς καὶ τελεσιδίκως ἡ ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπή, ἑπομένως

τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν ταύτην συνεμορφώθη μὲ τὰς περὶ τελεσιδικίας ἀρχὰς καὶ ἰδίως μὲ τὸ 274 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικον.

Ἐπειδὴ τὸ περὶ πληρωμῆς τῶν παλαιῶν χρεῶν λγ'. ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου ἀφορᾷ χρέη συμφωνηθέντα ἀπὸ κοινότητα ἢ χρέη προερχόμενα ἀπὸ δάνεια συμφωνηθέντα ἀπὸ ἰδιαιτέρους ἀνθρώπους μέχρι τοῦ 1827, ἡ δὲ προκειμένη διαφορὰ δὲν ἀφορᾷ ἀπὸ τοιαύτης φύσεως χρέος, διότι οὔτε δάνειον προέρχεται οὔτε κατὰ τὴν εἰς τὸ ψήφισμα προβλεπομένην ἐποχὴν ἔλαβεν ὕπαρξιν, ἑπομένως τὸ δικαστήρ. τῶν ἐφετῶν θεωρήσαν τὸ ῥηθὲν ψήφισμα μὴ ἐφαρμοζόμενον εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἑρμήνευσεν αὐτὸ ὀρθῶς·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἀναφέρει ποῖος περὶ τόκων νόμος παρεβιάσθη, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν θεωρήσαν τὸν Δουμπιώτην ὑπερήμερον καὶ διὰ τοῦτο ὑπόχρεων πρὸς πληρωμὴν τόκων, συνεμορφώθη μὲ τὰς περὶ τόκων διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ νόμου, ἰδίως νόμος 31 §. 2 τῶν Πανδεκτῶν (22, 1) ὥστε ὁ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος ἀφ' ἑνὸς μέρους, καθὸ ἀόριστος εἶναι ἀπαράδεκτος προσούτοις δὲ καὶ ἀνίσχυρος.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀρ. 671 ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ εἶναι γενικὴ ἀρχὴ τῆς διαδικασίας ὅτι μόνον ὁ ἔχων συμφέρον εἰς τὴν μεταρρύθμισιν ἀποφάσεώς τινος εἶναι δεκτὸς νὰ προτείνῃ ἔνδικα μέσα κατ' αὐτῆς, ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 671 ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν ἀφορᾷ κατάσχεσιν καὶ πλειστηριασμὸν τῆς ἐν Χαλκίδι οἰκίας τοῦ Δουμπιώτου, τὰ ὁποῖα ἠκυρώθησαν κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων διὰ μεταγενεστέρων πράξεων τοῦ δικαστηρίου, ἑπομένως μὴ ἐχούσης ἤδη τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἔννομα ἀποτελέσματα, οὔτε οἱ διάδικοι δὲν ἔχουν συμφέρον ν' ἀναιρεθῇ αὕτη ὥστε ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις τοῦ Δουμπιώτου ἡ ἀφορῶσα τὴν ὑπ' ἀρ. 671 ἀπόφασιν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀρ. 1642 ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεδέχθη ὅτι ὁ Μιχ. Βατάλης ἀπέδειξεν, ὅτι ἔδωκε τὸ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον ἀντίτιμον τῆς εἰς αὐτὸν παραχωρηθείσης ἀπαιτήσεως, ὁ δὲ ἀντίδικος δὲν ἀπέδειξε τὸ ἐναντίον, ἑπομένως δὲν ἠρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸν ἀναστασιανὸν νόμον οὔτε παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχάς, ἀλλὰ συνεμορφώθη ἀκριβῶς μὲ αὐτὰς καὶ ἰδίως μὲ τὸ 248 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν σκεφθὲν ὅτι ὁ Μ. Βατάλης ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ ἰδίῳ ὀνόματι διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 657 ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀναφέρεται ὡς διάδικος ὁ Γ. Κωνσταντίνου δικαιολογεῖ τὴν σκέψιν ταύτην διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ διὰ τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως εἰς τὸν Γ. Κωνσταντίνου ἐπιδικασθεῖσα ἀπαίτησις, μετεβιβάσθη εἰς τὸν Μ. Βατάλην διὰ τακτικῆς παραχωρήσεως, ὅθεν εἶναι ἐσφαλμένος ὁ διϊσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ὑπάρχει ἀντίφα-

σις εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 1642 ἀπόφασιν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνύπαρκτος, ἡ προτεινομένη παραβίασις τῶν ἄρθ. 182 καὶ 183 τῆς πολιτ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὰς ἀναιρέσεως αἰτήσεις τοῦ Κωνς. Δουμπιώτου, κατοίκου Χαλκίδος, αἵτινες ἔγειναν κατὰ τῶν ἀπὸ 15 Φεβρ. 1838 ὑπ' ἀρ. 657, ἀπὸ 1 Μαρτ. 1838 ὑπ' ἀρ. 671 καὶ ἀπὸ 19 Ἰουλ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 1642 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὰς ἀναιρέσεις εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 56 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Αὐγούς. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 31.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Προκοπίου Λιάσσου, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τῆς Σιδερῆς Δημ. Κοπίδου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Αὐγ. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Γεωρ. Προκοπίου Λιάσσου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Κ. Πολυάδου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τῆς Σιδερῆς Δημ. Κοπίδου ἀναιρεσιβλήτου μὴ ἐμφανισθείσης.

Ἡ Σιδερὴ Παναγ. Λιάσσου ἐκίνησεν ἀγωγὴν τὴν 16 Αὐγ. 1836 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν Χρήστου καὶ Γεωργ. Λιάσσου, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέθεσεν, ὅτι ὁ Παναγ. Λιάσσου εἶχε δύο τέκνα αὐτὴν καὶ τὸν Προκόπιον Λιάσσον, πατέρα τοῦ Γεωργ. καὶ τοῦ Χρήσου Λιάσσου, ὅτι αὐτὴ μὲν ἐπροικίσθη ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὅταν ἦλθεν εἰς γάμον μετὰ τοῦ Δημητ. Κοπίδου, ὁ δὲ ἀδελφός της Προκόπιος καὶ τοι λαβὼν ἱκανὰ δῶρα πρὸ τοῦ γάμου του ἀπὸ τὸν πατέρα των, κατέλαβε μ' ὅλα ταῦτα ὅλην τὴν ὑπόλοιπον πατρικὴν οὐσίαν, ἀρνηθεὶς εἰς αὐτὴν τὸ ἐπιβάλλον μερίδιόν της, ὅτι ἑπομένως ἐνάγει τοὺς υἱοὺς καὶ κληρονόμους τοῦ ἀδελφοῦ του Προκοπίου, Χρῆσον καὶ Γεώργιον, καὶ ζητεῖ νὰ καταδικασθῶσιν νὰ ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὴν τὸ ἥμισυ τῆς πατρικῆς περιουσίας καὶ τὸ ἥμισυ τῶν καρπῶν ἀπὸ τοῦ 1830 ἔτους. Οἱ ἐναγόμενοι Χρῆσος καὶ Γεώργ-

Λιάσσου ἐπρότειναν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἔνσασιν ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς διότι δὲν προηγήθη πρὸς συμβιβασμὸν ἀπόπειρα, ἐζήτησαν δὲ προσέτι ν' ἀποδείξωσι διὰ μαρτύρων, ὅτι ὑπάρχει εἰς Ἀθήνας ἔθιμον, καθὸ αἱ προικισθεῖσαι θυγατέρες ὑπαρχόντων ἀρρένων τέκνων, δὲν εἶχον κληρονομικὸν ἐπὶ τῆς πατρικῆς των περιουσίας δικαίωμα, ἀφ' ἑτέρου ἐζήτησε συγχρόνως ἡ ἐνάγουσα Σιδερὴ ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ πατὴρ τῶν ἐναγομένων ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα του 106 ἐλαιόδενδρα καὶ ἡμίσειαν οἰκίαν, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 1884 ἀπόφασιν δι' ἧς ἐπέτρεψε τὴν δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐναγούσης ἀπέκλεισε τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν. Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην δικασθείσης τῆς οὐσίας ἐρήμην τῶν ἐναγομένων τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 2206 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς· ἀποφαίνεται τὴν ἐνάγουσαν Σιδερῆ Λιάσσου σύζυγον τοῦ Δημ. Κοπίδου ὡς ἔχουσαν δικαίωμα κληρονομίας ἐπὶ τῆς ἀπολῃφθείσης περιουσίας τοῦ πατρός της Παναγ. Λιάσσου. Διατάττει τοὺς ἐναγομένους Χρῆσον καὶ Γεώρ. Προκοπίου Λιάσσου νὰ τῆς παραχωρήσωσι τὸ ἥμισυ αὐτῆς ἀπαγγελομένης κατ' αὐτῶν προσωπικῆς κρατήσεως ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως. Καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀναλόγου καρποῦ τοῦ μεριδίου της ἀπὸ τοῦ 1830 ἔτους μέχρι τῆς ἀποδόσεως τοῦ μεριδίου της· ὑποβάλλει ἐπ' αὐτῷ τούτῳ τοὺς ἐναγομένους εἰς λογοδοσίαν, ὅθεν τάττει δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης προθεσμίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας θέλουν δόσει λογαριασμὸν τῶν συλλεχθέντων καρπῶν κτλ. συντακτέον κατὰ τὸ ἄρθ. 696 τῆς πολιτικ. δικονομίας· β'. Διορίζει τόπον πρὸς τοῦτο τὸ κατάστημα τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ εἰσηγητὴν τὸν πρωτοδίκην Κ. Διάγγελην· γ'. προσδιορίζει ὡς μέσον ἀναγκαστικὸν τὴν κατάσχεσιν καὶ πώλησιν τοῦ ἡμίσεως μεριδίου των, ἐπὶ τῆς οὐσίας περὶ ἧς πρόκειται. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψαν οἱ ἀδελφοὶ Χρῆσος καὶ Γεώρ. Λιάσσου· τὸ δὲ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 20 Ἀπριλ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 2651 τελευταίαν ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς· παραδεχόμενον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Χρήσου καὶ Γεωρ. Προκοπίου Λιάσσου ἀναγνωρίζει τὴν Σιδερὴν Π. Λιάσσου ὡς κληρονόμον τοῦ πατρὸς αὐτῆς Π. Λιάσσου· καταδικάζει τοὺς Χρῆσον καὶ Γεώρ. Προκοπίου Λιάσσου νὰ τῆς παραχωρήσουν τὸ ἥμισυ ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ πατρός της ἀπαγγελομένης κατ' αὐτῶν προσωπικῆς κρατήσεως ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως· καταδικάζει αὐτοὺς προσέτι εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀναλόγου καρποῦ τοῦ μεριδίου των ἀπὸ τὸ ἔτος 1830 μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς μερίδος της, ὑποβάλλει αὐτοὺς εἰς λογοδοσίαν ὡς πρὸς τοῦτο, οἵτινες ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως θέλουν δώσιε λογαριασμὸν τῆς συλλογῆς τῶν καρπῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 696 τῆς πολιτ. δικονομίας· προσδιορίζει ὡς

μέσον ἀναγκαστικὸν τὴν κατάσχεσιν καὶ πώλησιν τῆς περιουσίας των· διορίζει εἰσηγητὴν τὸν πρωτοδίκην Γ. Γρυπάρην, τόπον δὲ τὸ κατάστημα τοῦ δικαστηρίου καὶ χρόνον τὴν πρώτην πέμπτην μετὰ παρέλευσιν τῆς εἰρημένης τριακονθημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ Χρῆστος καὶ Γεώρ. Λιάσσου. Κατὰ δὲ τὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν συζήτησιν ἐπρότειναν τὴν ἔνστασιν, ὅτι μὴ ὄντος ἀνήλικος εἰμὴ μόνον τοῦ Γεωρ. Λιάσσου, ἡ ἐνάγουσα ὤφειλε νὰ κάμῃ ὡς πρὸς τὸν ἐνήλικα Χρῆστον Λιάσσον ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ, τούτου δὲ μὴ γενομένου ἡ ἀγωγὴ εἶναι ὡς πρὸς αὐτὸν ἄκυρος. Τὴν ἔνστασιν ταύτην παρεδέχθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 1481 ἀποφάσεως ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἀγωγὴν τῆς Σιδερῆς Π. Κοπίδου καὶ ὅλην τὴν γενομένην διαδικασίαν καθόσον ἀφορᾷ τὸν Χρῆστον Λιάσσον. Κατὰ συνέπειαν τούτου τεθέντος ἐκτὸς τῆς δίκης τοῦ Χρήστου Λιάσσου, ἐδικάσθη ἡ ἔφεσις μόνου τοῦ Γεωργίου Λιάσσου, ἐφ' ἧς τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 8 Μαρτ. 1840 ὑπ' ἀρ. 1526 ἀπόφασιν δι' ἧς διέταξε τὰ ἑξῆς· ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς ἔνστασιν τοῦ Γεωρ. Λιάσσου· δέχεται τὴν ἀπὸ 24 Μαΐου 1839 ἔφεσιν τοῦ Γ. Λιάσσου τὴν γενομένην κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2651 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν. Μεταρρυθμίζον τὴν μνημονευθεῖσαν ἀπόφασιν διατάττει ὅτι ἡ Σιδερῆ Δ. Κοπίδου ἔχει δικαίωμα νὰ συμμεθέξῃ ἁπάσης τῆς ἀπολληφθείσης περιουσίας τοῦ πατρός της Παναγ Λιάσσου ἐξαιρουμένων τῶν χωραφίων, καθὸ νόμιμος αὐτοῦ κληρονόμος κατὰ τὸ ἓν τρίτον, καὶ καταδικάζει τὸν Γεώρ. Λιάσσον ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἓν ἕκτον τῆς ἀπολληφθείσης περιουσίας τοῦ ῥηθέντος Π. Λιάσσου μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν χωραφίων μετὰ τοῦ ἑνὸς ἕκτου τῶν εἰσοδημάτων αὐτῆς ἀπὸ τὰς 20 Αὐγ. 1836 προσδιορισθησομένων ὑπὸ πραγματογνωμόνων· ἀπέχει νὰ δικάσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπὶ τῶν λοιπῶν προτάσεων τοῦ Γεωργ. Λιάσσου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην προσέβαλλε διὰ τῆς ἀναιρέσεως ὁ Γεώργ. Λιάσσου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους. ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἦτο διεκδίκησις ἀκινήτων κτημάτων, διότι αὐτὴ ἀπαιτεῖ ῥητῶς διὰ τῆς ἀγωγῆς της ἀπόδοσιν κτημάτων, ἐναντίον δὲ τῶν διατάξεων τοῦ 534 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ἡ ἀγωγὴ δὲν περιέχει ὄχι μόνον ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς ἰδιότητος καὶ τῆς θέσεως τῶν κτημάτων, ἀλλὰ μήτε πόσα καὶ ὁποῖα εἶναι ταῦτα.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ τὸν πληρεξούσον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παραδέχεται, ὅτι ἀντικείμενον τῆς ὑπὸ τῆς Σιδερῆς Δ. Κοπίδου κινηθείσης ἀγωγῆς ἦτον ἡ ἀναγνώρισις τοῦ κληρονομικοῦ αὐτῆς δικαιώματος ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πατρός της Πα-

ναγιώτου Λιάσσου καὶ οὐχὶ ἡ ἀπόδοσις ῥητῶν τῆς αὐτῆς περιουσίας ἀντικειμένων, ἕνεκα τούτου δὲ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀπέσχε νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῶν ἀφορωσῶν τὴν διανομὴν τῆς κληρονομίας προτάσεων καὶ ἐνστάσεων τῶν διαδίκων, ἑπομένως αἱ διατάξεις τοῦ 534 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὰς ὁποίας ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσείων, ἀποβλέπουσαι ἀγωγὴν ἥτις περιστρέφεται εἰς ῥητὰ ἀκίνητα κτήματα, δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Προκοπίου Λιάσσου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαρτ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 1526 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 40 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Αὐγ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 32.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τοῦ Σταύρου Παπαλουκοπούλου, κατοίκου Ἀμφίσσης καὶ τοῦ Νικολάου Βραζοπούλου κατοίκου ἐπίσης.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ· καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Σταύρου Παπαλουκοπούλου, κατοίκου Ἀμφίσσης, ἀναιρεσείοντος, μὴ ἐμφανισθέντος, καὶ τοῦ Νικολάου Βραζοπούλου, κατοίκου ἐπίσης, ἐμφανισθέντος μετὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Ἀργυροπούλου δικηγόρου, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν γενομένην κατὰ τὴν ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,812 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων διαφορᾶς, περὶ διεκδικήσεως ἀγροῦ τινος κειμένου εἰς Ἄμφισσαν·

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Φέδερ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτήσαντα, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 823 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, νὰ ἀρνηθῇ τὸ δικαστήριον τὴν συζήτησιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, καθότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν παρεκατέθεσε τὸ παρὰ τοῦ νόμου διατασσόμενον παράβολον καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης·

Ἀκούσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 813 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, τροποποιηθέν διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1638 περὶ παραβόλου νόμου, πάσης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως προηγεῖται ἡ κατάθεσις τοῦ νομίμου παραβόλου τῶν ἑκατὸν δραχμῶν, ἄλλως ἀρνεῖται τὸ δικαστήριον τὴν συζήτησιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων δὲν παρεκατέθεσε τὸ παράβολον, ὁ δὲ ἀναιρεσίβλητος ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐζήτηθη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ῥηθέντος 823 ἄρθρ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀρνεῖται διὰ πάντα τὴν συζήτησιν τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σταύρου Παπαλουκοπούλου, κατοίκου Ἀμφίσσης, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,812 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. δεκατέσσαρας καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του μετριασθέντα εἰς δραχμὰς πεντήκοντα.

Ἐκριθὴ καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Αὐγούστου 1841.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 33.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Φραγκίσκου Ἀρχαγγέλου, κατοίκου Σύρου, καὶ τοῦ Ἀντ. Ἀρχαγγέλου κατοίκου ἐπίσης, καὶ τοῦ δήμου τῆς Σύρου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰωάννου Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, μεταξὺ τοῦ Φραγκίσκου Ἀρχαγγέλου, κατοίκου Σύρου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Πετσάλη δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ Ἀντωνίου Ἀρχαγγέλου κατοίκου ἐπίσης, καὶ τοῦ δήμου τῆς Σύρου, ἀναιρεσιβλήτων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Ι. Τυπάλδου δικηγόρου.

Ὁ Ἱεροδιάκονος Φραγκίσκος Ἀρχαγγέλου ἐνήγαγε κατὰ τὴν 24 Δεκεμβρίου 1,835 ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν τὸν ἀδελφόν του Ἀντώνιον Ἀρχάγγελον περὶ ἀποδόσεως ἑνὸς ἀγροκηπίου κειμένου εἰς τὴν νῆσον Σύρον ὑπὸ τὸ ὄνομα Κοϊμὸ μεθ' ὅλων τῶν καρπῶν

αὐτοῦ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔλαβε τὴν κατοχὴν, καὶ μεθ' ὅλων τῶν ἀποζημιώσεων καὶ ἐξόδων διὰ τοὺς λόγους 1. ὅτι τὸ κτῆμα τοῦτο ἐπροικοδοτήθη εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ 1,800 ἔτος ὑπὸ τῶν γονέων του, ὅτε ἔμελλε νὰ λάβῃ τὸ ἱερατικὸν ἔνδυμα καὶ ὡς τοιαύτη κληρικὴ προικοδότησις (*Patrimonium*) εἶναι ἀναφαίρετος καὶ ἀναπαλλοτρίοτος· 2. ὅτι τὸ κτῆμα τοῦτο εἶχεν εἰς τὴν διακατοχήν του μέχρι τοῦ 1829 ἔτους, ὅτε ὁ ἀδελφός του ὀφειλούμενος ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔκαμε πώλησιν τοῦ κτήματος τούτου ἡ δημογεροντία Σύρου, ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τὴν κατοχήν του. 3. Διότι ἡ δημογεροντία δὲν ἠδύνατο διὰ κάνένα λόγον νὰ πωλήσῃ ἀναπαλλοτρίοτον κτῆμα, κατὰ δὲ τῆς πωλήσεως ταύτης διεμαρτυρήθη ἔκτοτε. Μετὰ τὴν ἀγωγὴν ταύτην ὁ Ἀντώνιος Ἀρχάγγελος ἔκαμεν ἀγωγὴν κατὰ τῆς κοινότητος ἄνω Σύρου, ἢ τῆς δημαρχίας αὐτῆς γνωστοποιῶν πρὸς αὐτὴν δι' ἀντιγράφου τῆς ἀγωγῆς τοῦ Φραγκίσκου Ἀρχαγγέλου τὴν ἐπαπειλουμένην ἐκνίνησιν τοῦ ἀγροκηπίου Κοῖμοῦ τὸ ὁποῖον ἐπώλησε πρὸς αὐτὸν ἡ παύσασα δημογεροντία διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1829 πωλητηρίου καὶ ἐκλήτευσεν αὐτὴν εἰς παρέμβασιν διὰ νὰ ἐγγυηθῇ πρὸς αὐτὸν ἢ νὰ καταδικασθῇ εἰς πᾶσαν ἀποζημίωσιν. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ ἐν Σύρῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1838 ἀποφάσεώς του ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς. «Κηρύττει ἄκυρον τὴν κατὰ τὴν 4 Σεπτεμβ. 1829 γενομένην παρὰ τῆς τότε δημογεροντίας τῆς ἄνω Σύρου διὰ δημοπρασίας πώλησιν τοῦ κατὰ τὴν νῆσον ταύτην κειμένου περιβολίου Κοῖμὸ πρὸς τὸν Ἀντ. Ἀρχάγγελον, καταδικάζει τὸν Ἀντ. Ἀρχάγγελον ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Δὸν Φραγκ. Ἀρχαγγέλου τὸ διαληφθὲν περιβόλιον Κοῖμὸ μ' ὅλα τὰ συναπαρτίζοντα αὐτό. 3. Καταδικάζει τὴν δημαρχίαν Σύρου ν' ἀποδώσῃ πρὸς μὲν τὸν Ἀντώνιον Ἀρχάγγελον τὸ καταβληθὲν παρ' αὐτοῦ τίμημα τοῦ ῥηθέντος περιβολίου γρόσια 20,100 ἄνευ τόκου λογιζομένου τοῦ γροσίου πρὸς τριάκοντα δύο λεπτὰ τῆς δραχμῆς, πρὸς δὲ τὸν Φρ. Ἀρχάγγελον τοὺς καρποὺς τοῦ εἰρημένου περιβολίου ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1829 ἔτους μέχρι τῆς ἀποδόσεως, ἐκτιμηθησομένους διὰ πραγματογνωμόνων. 4. Ἐπιφυλάττεται εἴς τε τὴν δημογεροντίαν Σύρου καὶ εἰς τὸν Α. Ἀρχάγγελον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀπαιτήσωσι παρὰ τοῦ Φραγκίσκου Ἀρχαγγέλου ὅσα ἀποδεδειγμένως ἐπλήρωσεν εἰς τοὺς δανειστάς του μετὰ τὴν ἀκυρωθεῖσαν πώλησιν τοῦ Κοῖμὸ ἀληθῆ χρέη του μετὰ τῶν τόκων». Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὁ δῆμος Σύρου ἐν ὀνόματι αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου. Γενομένης συζητήσεως τὸ δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 1247 δι' ἧς ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Α. Ἀρχάγγελον ν' ἀποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων ὅτι ἀφ' ἧς ἠγόρασε τὸ κτῆμα τὸ ὀνομαζόμενον Κοῖμὸ ἔκαμε σημαντικὰς βελτιώσεις εἰς αὐτὸ καὶ πόσον ἐπὶ τούτῳ ἐδαπάνησεν. Ἐπὶ ἐτῶν

τὴν ἀκρόασιν τῶν μαρτύρων τὸ δικαστήριον ἀκούσαν τοὺς πληρεξουσίους τοῦ τε ἐκκαλοῦντος καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 21 Μαΐου 1840 ὑπ' ἀριθ. 1591 ἀπόφασιν δι' ἧς παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν ἠφάνισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δὸν Φραγκίσκου Ἀρχαγγέλου· τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Φραγκίσκος Ἀρχάγγελος διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους. 1. Διότι τὸ ἐφετεῖον ἐφήρμοσε καὶ ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τοὺς περὶ σχηματισμοῦ καὶ ἀποτελεσμάτων τοῦ συμβολαίου νόμους καὶ κανόνας τοῦ δικαίου, δόσαν ἀποτέλεσμα εἰς τὸ ἀπὸ 29 Ἀπριλ. 1829 ἀτελὲς καὶ ἄμορφον ἔγγραφον τὸ ὁποῖον δὲν περιέχει συμβόλαιον μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τῶν δανειστῶν του, ἀλλ' ἁπλῆν μόνον ὑπόσχεσιν ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ παραχθῇ πλῆρες ἀποτέλεσμα ἤτοι ὑποχρέωσις κατ' αὐτοῦ εἰμὴ τότε μόνον ὁπόταν αὐτὸς ἤθελον συναινέσει, τοιαύτη δὲ συναίνεσις δὲν ὑπῆρξε· 2. διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου ἤθελε πηγάσει ἐνοχή τις δι' αὐτὸν, πλὴν τοιαύτη ἐνοχὴ καὶ πᾶσα ἐν γένει συναίνεσις περὶ πωλήσεως εἶναι ἄκυρος, καθότι τὸ κτῆμα ἦτο patrimonium δηλ. κληρικὴ προικοδότησις δοθεῖσα εἰς αὐτὸν καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ ἔθιμα τῆς νήσου Σύρου εἶναι ἀνεπίδεκτον ἀπαλλοτριώσεως, τὸ δὲ ἐφετεῖον παραδεχθὲν πώλησιν τοιούτου κτήματος, παρεβίασε τὰς διατάξεις τῆς ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1622 Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὸ περὶ ἐθίμων Β. Διάταγμα· 3. διότι τὸ ἐφετεῖον ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸ ῥηθὲν ἀπὸ 29 Ἀπριλ. ἔγγραφον, διὰ δὲ τῆς ἑρμηνείας ταύτης προσέβαλε διαφόρους νόμους καὶ κανόνας ἑρμηνευτικοὺς περιεχομένους ἰδίως εἰς τὰ ἄρθ. 1156, 1157, 1158, 1159, 1162 τοῦ Γαλ. πολ. νόμου καὶ τοὺς νόμους 219 de verborum siguificatione—de stipulationibus N. 7 —de regulis juris N. 67 καὶ 80—de verborum obligationibus N. 38 fr. 18, N. 99 καὶ 107 καὶ Ἀρμενόπουλ. τίτλ. ϛ'. ἀρ. 45 παράρτημα· 4. διότι ἡ δημοπρασία διετάχθη καὶ ἐνεργήθη παρὰ τῆς δημογεροντίας διὰ προσκλήσεως τοῦ ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου, ἐνῷ αἱ δημογεροντίαι καὶ ὁ ἔκτακτος Ἐπίτροπος ἦσαν ἁπλῶς διοικητικαὶ καὶ ὄχι δικαστικαὶ Ἀρχαὶ καὶ ἑπομένως δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπέμβουν εἰς διάταξιν καὶ ἐνέργειαν ἐκ βιαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως. Τὸ δὲ ἐφετεῖον παραδεχθὲν ὡς ἔγκυρον δικαστικὴν ἐκ φύσεώς της πρᾶξιν ἐνεργηθεῖσαν παρὰ διοικητικῆς Ἀρχῆς, παρεβίασε τὸ ἀπὸ 16 Μαρτ. 1829 ὑπ' ἀρ. 10,151 ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου, καὶ τοὺς περὶ ἁρμοδιότητος δικαστικῶν καὶ διοικητικῶν ἀρχῶν κανόνας τοῦ δικαίου· 5. διότι ὁ ἔκτακτος ἐπίτροπος δὲν ἠδύνατο αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκβιαστικὴν πώλησιν τοῦ κτήματος, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παραδεχθὲν τὰς πρὸς τὴν τότε ἀσυνομίαν αἰτήσεις τῶν δανειστῶν ὡς ἀγωγὴν καὶ αἴτησιν πρὸς ἁρμοδίαν Ἀρχὴν, παρεβίασε τὴν τότε ἰσχύουσαν διαδικασίαν καὶ τοὺς καθιερωμένους ἀπὸ τὰ ἄρθρα 154, 155, 170, 533

ένεχώσης δικονομ. κανόνας τοῦ δικαίου· 6. διότι χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις διατάττουσα τὴν πληρωμὴν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῇ εἰς δημοπρασίαν τὸ κτῆμα, τὸ δὲ ἐφετεῖον παραδεχθὲν πλειστηριασμὸν ἐκβιασθέντα χωρὶς νὰ προϋπάρχῃ ἀπόφασις ἢ τοὐλάχιστον ἐκτελεστὸν δικαιόγραφον, παρεβίασε τὴν τότε ἰσχύουσαν διαδικασίαν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐκτεθέντας ἀνωτέρω νόμους καὶ γενικοὺς κανόνας τοῦ δικαίου περὶ ἐκβιαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως· 7. διότι ἐνῷ δὲν ὑπῆρχεν ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν ἐκ μέρους τοῦ καταδικάσαντος δανειστοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ πωληθῇ τὸ κτῆμα ἀναγκαστικῶς, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν θεωρήσαν ἀναπληρωμένην τὴν ἔλλειψιν ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, δυνάμει τοῦ κανόνος dies interpellat pro homine ἐφήρμοσεν αὐτὸν ἐσφαλμένως· 8. διότι τὸ ἐφετεῖον παρεδέχθεν ὡς ἐνίσχυρον δημοπρασίαν τὴν προκειμένην πώλησιν ἥτις πραγματικῶς ἦτον μειοπρασία, παρεβίασε τοὺς περὶ δημοπρασιῶν γενικοὺς κανόνας τοῦ δικαίου, τὴν τότε ἰσχύουσαν διαδικασίαν καὶ τὸν Ἀρμενόπ. βιβ. γ' τίτλ. ε' ἀρ. 32 9. διότι ἡ ὑπ' ἀρ. 1591 ὁριστικὴ ἀπόφασις ἀντιφάσκει μὲ τὴν παρεμπίπτουσαν ὑπ' ἀρ. 1247 ἥτις αἰνίττεται τὰ ἐναντία, διὰ ἄξασα παρεμπιπτόντως ν' ἀποδείξῃ ὁ ἀντίδικος ἂν ἔκαμεν εἰς τὸ κτῆμα σημαντικὰς βελτιώσεις, ὥσε οὕτω νὰ καταδικασθῇ ὁριστικῶς εἰς ἀπόδοσιν τοῦ κτήματος.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Δ. Σκυρβίλη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἀφ' οὗ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐθεμίσαν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του τὴν ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1329 ἀναφορὰν τοῦ Δὸν Φρ. Ἀρχαγγέλου πρὸς τὸν ἔκτακτον ἐπίτροπον τῶν Βορείων Κυκλάδων, τὰ λοιπὰ ἔγγραφα καὶ ὅλα τὰ διατρέξαντα εἰς τὴν ὑπόθεσιν περιστατικὰ, παρεδέχθη ὅτι ὁ Φρ. Ἀρχάγγελος ἔδωσε τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τὸ νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς δημοπρασίαν τὰ κτήματά του διὰ νὰ ἀποπληρωθῶσιν οἱ δανεισταί του δὲν δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν ἤδη μορφωθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πεποίθησιν τῶν ἐφετῶν, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι, δὲν ὑπῆρξε συναίνεσις καὶ παρεβιάσθησαν δῆθεν οἱ περὶ συμβολαίων νόμοι καὶ κανόνες τοῦ δικαίου εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐν Τριδέντῳ συνόδου τὸ φιλονεικούμενον κτῆμα εἶναι κληρικὴ προικοδότησις, καὶ ὡς τοιαύτη ἀναπαλλοτρίωτος εἶναι χωρὶς βάσιν, καθότι, ὡς ὀρθῶς ἐσκέφθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν κανόνας, οἵτινες δὲν ἔχουν ἰσχὺν νόμου εἰς τὴν Ἑλλάδα·

Ἐπειδὴ τὸ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει μνημονευθὲν ἔγγραφον τοῦ Φρ. Ἀρχαγγέλου πρὸς τὸν ἔκτακτον ἐπίτροπον τῶν Βορείων Κυκλάδων διαλαμβάνει ῥητῶς ὅτι ὁ Φρ. Ἀρχάγγελος ὑπόσχεται νὰ πληρώσῃ ἐν διαστήματι

ἐξ ἡμερῶν τὸ πρὸς τοὺς δανειστὰς χρέος του, καὶ ἐὰν δὲν ἤθελε πληρώσῃ ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, παρεχωρεῖ εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέσουν εἰς δημοπρασίαν τὰ κτήματά του καὶ νὰ πληρωθοῦν, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀναγνωρίσαν συμφώνως μὲ τὴν εὐκρινῆ ἔννοιαν τοῦ ἐγγράφου εἰς τοὺς δανειστὰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ πωλήσουν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κτῆμα ἅμα ἦλθεν ἡ ὁρισθεῖσα προθεσμία, ἐξήγησεν ὀρθῶς τὸ ἔγγραφον καὶ δὲν παρεβίασε κανένα ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνταιρεσείοντος ἀναφερομένων κανόνων τοῦ δικαίου.

Ἐπειδὴ ὁ Φρ. Ἀρχάγγελος ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἔδωσε τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τὸ νὰ ἐκτεθῶσι τὰ κτήματά του εἰς δημοπρασίαν ἐὰν δὲν πληρώσῃ ἐντὸς ἓξ ἡμερῶν, κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον ἀκόμη συσταλμένα τὰ δικαστήρια οὐδὲ ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ εὐλόγως, ὅτι ἐντὸς ἓξ ἡμερῶν ἔμελλον νὰ συστηθῶσι, ὅθεν δόσας τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην ἐννοεῖ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἤθελε γενῇ δι' ἐξωδίκου δημοπρασίας, προσοῦτοις δὲ οὐδεὶς νόμος ὑπῆρχε τότε ἀπαγορεύων τὴν τοιαύτην συναίνεσιν, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἡ δημοπρασία δὲν ἔγεινε δικαστικῶς εἶναι ἀνύσχυρος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ δημοπρασία ἔλαβε χώραν ἄνευ αἰτήσεως τῶν δανειστῶν δὲν εἶναι ἀληθής, καθότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει ῥητῶς ὅτι οἱ δανειταὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐνοχλῶσι διὰ τῆς περὶ τούτου αἰτήσεώς των, τὴν ἀσυνομίαν, προσέτι δὲ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ ἀρχὴ αὕτη δὲν ἦτον ἁρμοδία εἶναι χωρὶς βάσιν, διότι ἡ περὶ τῆς ἐκποιήσεως τοῦ κτήματος συναίνεσις τοῦ Φρ. Ἀρχαγγέλου ἐδόθη παρ' αὐτοῦ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν ὑπῆρχον συστημένα εἰσέτι τὰ δικαστήρια.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ δημοπρασίας ἥτις δὲν ἐγένετο ἀναγκαστικῶς, ἀλλ' ἐνεργεῖτο δυνάμει ἰδιαιτέρας συμφωνίας μεταξὺ χρεώστου καὶ δανειστῶν ἡ δικαστικὴ ἄδεια καὶ καταδίκασις δὲν ἦτον ἀναγκαία, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν προηγήθη τῆς ἐκποιήσεως τοῦ κτήματος δικαστική τις ἀπόφασις εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διότι δηλ. τὸ δικαστήριον παραδέχεται τὴν δημοπρασίαν ὡς γενομένην δυνάμει ἰδιαιτέρας συμφωνίας, ἡ προταθεῖσα παραβίασις τοῦ ἄρθ. 1 §. 5 τῆς τότε διαδικασίας εἶναι ἐπίσης ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ δημοπρασία ἔγεινεν ἀτάκτως, ἐκτὸς ὅτι εἶναι ἀόριστος, τὰ ἀντικείμενα ἐπὶ τῶν ὁποίων περιστρέφεται εἶναι πραγματικὰ καὶ ὡς τοιαῦτα διαφεύγουν τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρὸς τούτοις δὲ ὁ λόγος οὗτος μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων εἶναι κατὰ νόμον ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 180 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομ. προδικαστικαὶ καὶ παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις δύνανται καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν των μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ν' ἀνακληθῶσι παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἔπεσεν εἰς ἀντί-

φασιν ἀνακαλέσαν διὰ τῆς ὁριστικῆς τὴν παρεμπίπτουσαν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασίν του εἶναι ἀνυπόσακτος.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀποφανθὲν, ὅτι τὸ μεταξὺ Φρ. Ἀρχαγγέλου καὶ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ συμβόλαιον προσδιώριζεν ἄνευ τινὸς περιορισμοῦ ῥητὴν ἡμέραν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἐκ τούτου πᾶσα περαιτέρω δικλοποίησις καθίστατο περιττὴ, ἐδίκασεν ὀρθῶς, ἂν δὲ ὁ κανὼν dies interpellat pro homine, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον διότι τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως μένει ἰσχυρὸν ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὸν ῥηθέντα κανόνα, ἑπομένως ὁ περὶ παραβιάσεως αὐτοῦ λόγος εἶναι ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δὸν Φραγ. Ἀρχαγγέλου, κατοίκου Σύρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 9 Ἰουν. 1839 ὑπ' ἀριθμ. 1247 καὶ 21 Μαΐου 1840 ὑπ' ἀριθμ. 1591 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 54, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του μετριασθέντα εἰς δρ. 82.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Αὐγούστου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Σεπτεμβ. 1841

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 34.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικ. Ζ. Παππαναστασίου, κατοίκου Λαμίας, καὶ τοῦ Ἠλία Σταματοπούλου, κατοίκου Ἀμφίσσης.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Αὐγούς. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Νικ. Ζ. Παππαναστασίου, κατοίκου Λαμίας πένητος, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Τολμίδου δικηγόρου, καὶ τοῦ Ἠλία Σταματοπούλου, κατοίκου Ἀμφίσσης, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου.

Ὁ Νικόλαος Παππαναστασίου ἐξέθεσεν δι' ἀναφορᾶς εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ ἐν Λαμίᾳ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ὅτι ὁ ἀποθανὼν πατήρ του Ζαφείριος Παππαναστασίου ὑπέστη ἐγγυητὴς διὰ τοὺς Δημήτριον Ἰωάννου

καὶ Δημήτριον Γεωργίου οἵτινες ἐνοικίασαν ἀπὸ τὸν Ἠλίαν Σταματόπουλον ἓν πανδοχεῖον διὰ δραχ. 900 καὶ ἔδωκαν πρὸς τοῦτον συμβολαιογραφικὸν ὁμόλογον περὶ τῆς πληρωμῆς τῆς ἀνωτέρω ποσότητος εἰς ῥητὴν προθεσμίαν. Ἐλθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης ὁ Ἠλίας Σταματόπουλος ὤφειλε νὰ καταδιώξῃ τοὺς πρωτοφειλέτας καὶ ἔπειτα τὸν ἐγγυητὴν αὐτῶν, ἀλλ' ἐπεναντίας οὗτος ἐπισπεύδει ἀναγκαστικῶς κατάσχεσιν κατὰ τῶν κτημάτων τοῦ πατρὸς τοῦ Ζ. Παππαναστασίου πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνωτέρω συμβολαίου, ὅτι διὰ ταῦτα ζητεῖ ν' ἀναβληθῇ ὁ πλειστηριασμός, ν' ἀκυρωθοῦν ὅλαι αἱ ἐκτελέσεως πράξεις καὶ νὰ παραπεμφθῇ ἡ αἴτησίς του αὕτη εἰς τὸ ἀκροατήριον. Παραπεμφθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν. « Νὰ κοινοποιήσῃ ὁ ἐνάγων πρὸς τοὺς πρωτοφειλέτας Δημήτρ. Γεωργίου καὶ Δημήτριον Ἰωάννου ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 662 καὶ ἐπ. ὡρισμένα δι' οὗ θέλει βεβαιωθῇ ἡ ὑποστήριξις ἡ μὴ τῶν ἀνωτέρω πρωτοφειλετῶν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκαλεσεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὁ Ν. Παππαναστασίου ἀντεξεκάλεσε δὲ αὐτὴν καὶ ὁ Ἠλίας Σταματόπουλος. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διὰ τῆς ἀπὸ 14 Σεπτεμβρ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 1701 ἀποφάσεώς του παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ Ν. Παππαναστασίου ἠφάνισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ ἐνέκρινεν ὡς κατὰ νόμον ἐνεργουμένας καὶ ἀναγκαστικὰς πράξεις καὶ κατασχέσεις τοῦ Ἠλία Σταματοπούλου κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ τοῦ Παππαναστασίου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ν. Παππαναστασίου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους 1.) Διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐναντίον τῶν περὶ ἐγγυητῶν διατάξεων τοῦ πολιτ. Νόμου διέταξε τὴν καταδίωξιν τοῦ ἐγγυητοῦ, ἐνῷ οὗτος διϊσχυρίσθη ὅτι οἱ πρωτοφειλέται, ἐν Λαμίᾳ οἰκοῦντες, δύνανται νὰ καταδιωχθῶσι· 2.) Διότι ὁ ἀναιρεσείων καταδιωκόμενος ὡς ἐγγυητὴς μετεχειρίσθη τὰς ἐνστάσεις τῶν πρωτοφειλετῶν, προσβαλλὼν τὸ ἔγγραφον τοῦ συμβολαιογράφου Λαμίας ὡς ἄκυρον, καθότι ἐν τῷ σώματί του δὲν φέρει τὸ ὄνομα, τὸ ἐπίθετον καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ συνταξαντος αὐτὸ, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 1841 τοῦ Δ. ὀργανισμοῦ, τὸ δὲ ἐφετεῖον συγχέον τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 185 τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ μὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 184, ὑπέθεσε κοινὰς, καὶ ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπιθέτου εἰς τὸ σῶμα τοῦ συμβολαίου ἀναπληροῖται ἀπὸ τὴν ἐν τῷ συμβολαίῳ ὑπογραφὴν τοῦ συντάξαντος αὐτὸ συμβολαιογράφου, ἐνῷ ὁ νόμος εἰς τὸ ἄρθρον 181 τοῦ ὀργανισμοῦ περιγράφει ῥητῶς καὶ διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸ ὄνομα καὶ ἐπίθετον τοῦ συμβολαιογράφου, τὸ δὲ 185 διατάττει περὶ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ τε συμβολαιογράφου καὶ τῶν συντεθημένων, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διὰ τῆς πρώτης σκέψεώς του εἰπὼν ὅτι ὁ νόμος

δὲν κάμνει διάκοισιν πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ συμβολαίου, ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὴν διάταξιν τοῦ 181 ἄρθρ. τοῦ Δ. ὀργανισμοῦ.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος σκοπὸν ἔχων νὰ ἐνισχύσῃ τὰ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας διατυπώσεις, εἰς τὸ 181 ἄρθρ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων διέταξε πρῶτον ὥστε πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον νὰ φανερώνῃ δηλ. νὰ φέρῃ ἐν τῷ σώματί του τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ συνταξαντος αὐτὸ συμβολαιογράφου, εἰς δὲ τὸ 185 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ ὁρίζει προτέτι νὰ ἐπικυροῦται τὸ ἔγγραφον διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαιογράφου, ἀμφότεραι δὲ αἱ διακεκριμμέναι αὗται διαταξεις ἐπιβάλλονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως, ὥστε εἶναι ἐπίτης οὐσιώδεις καὶ δὲν δύναται ἡ ἔλλειψις τῆς μιᾶς νὰ θεωρεῖται ἀναπληρωμένη ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἄλλης, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραδεχθὲν ὅτι τὸ ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1838 ὑπ' ἀριθ. 678 συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον καίτοι μὴ φέρον εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ εἰρηνοδίκου Λαμίας ἐκπληροῦντος τὰ τοῦ συμβολαιογράφου ἔργα δὲν εἶναι μ'ὅλον τοῦτο ἄκυρον, διότι εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, ὁ εἰρηνοδίκης ὑπάρχει ὑπογεγραμμένος καὶ ὁ νόμος δὲν κάμνει διάκρισιν, ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὰς διατάξεις τῶν ἀνωτέρω 181, καὶ 185 ἄρθ. τοῦ περὶ συμβολαιογράφων νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 14 Σεπτεμβρ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 1701 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καλεῖ τὰ μέρη νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, καταδικάζει τὸν ἀνεραισίβλητον εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχμ. τριάκοντα τρεῖς καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Αὐγ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πρώτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Σεπτεμβρ. ε. ε.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 35.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Βενέτας Ἰω. Γιάσση, κατοίκου Γυθείου, καὶ τοῦ Γεωρ. Παναγ καὶ Θωμᾶ Ἀντ. Γρηγοράκη, κατοίκων αὐτόθι.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τῆς Βενέτας Ἰω. Γιάσση, κατοίκου Γυθείου, ἀναιρεσειούσης, παραςαθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, καὶ τοῦ Γεωρ., Παναγιώτου καὶ Θωμᾶ Ἀντ. Γρηγοράκη, κατοίκων αὐτόθι, ἀναιρεσιβλήτων, παραςαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Λεωνίδα Γ. Γρηγοράκη, ὅςις ἐπὶ ἀκροατηρίου διώρισε πληρεξούσιόν του τὸν δικηγόρον Ἰω. Τυπάλδον, τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ἡ Βενέτα Ἰω. Γιάσση κατὰ τὸ ἔτος 1823 συνήφθη εἰς γάμον μετὰ τοῦ Θεοδ. Α. Γρηγοράκη καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ δύο τέκνα, ὁ σύζυγός της ἐτελεύτησε κατὰ τὸ 1831 ἔτος, τὰ δὲ εἰρημένα δύο τέκνα ἐτελεύτησαν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἡ αὐτὴ Βενέτα ἐλθοῦσα εἰς δεύτερον γάμον μετὰ τοῦ Χρισοφίλου Στεφανάκου ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τῶν Γεωρ., Παναγιώτου καὶ Θωμᾶ Α. Γρηγοράκη ἀδελφῶν τοῦ πρώτου συζύγου της, ἀπαιτοῦσα ν' ἀναγνωρισθῇ καὶ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ συζύγου της Θ. Γρηγοράκη καὶ νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἀντίδικοι νὰ τῇ ἀποδώσωσι τὴν κληρονομίαν ταύτην, διελθοῦσα εἰς αὐτὴν διὰ τῶν κληρονομηθέντων παρ' αὐτῆς τέκνων της, συνισαμένων εἰς ἓν περιβόλιον, ἓν χωράφιον καὶ ἓν ἀμπέλιον κείμενα εἰς Μαυροβούνιον, εἰς τὸ μερίδιον τοῦ συζύγου της, ἐκ τῶν ἐν Τρίνησσῃ κτημάτων των ἀδιαμερίστων ὄντων, εἰς 7,000 γρόσια ὀφειλόμενα παρὰ τῶν ἀντιδίκων εἰς τὸν σύζυγόν της μετὰ τοῦ νομίμου τόκου, εἰς ἓν τουφέκιον, ἓν ζευγάρι πιςόλια, μίαν μάχαιραν ἀργυρᾶν, ἓν ὡρολόγιον ἀργυροῦν καὶ μίαν ὁμολογίαν χρεωςικὴν γροσ. 1,000 τοῦ Ἰω. Οἰκονόμου. Τὸ δικαςήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικῶν δια τῆς ἀπὸ 4 Ἰουν. 1838 ὑπ' ἀρ. 129 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Βενέτας ἐπὶ τῇ βάσει, ὅτι μὴ ἀπογράψασα τὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου της μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ καὶ μὴ αἰτήσασα ἐπίτροπον εἰς τὰ τέκνα της δὲν δύναται νὰ τὰ κληρονομήσῃ τελευτήσαντα ἄνηβα καὶ χάνει ὅλα τὰ μητρικὰ δικαιώματα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἡ Βενέτα ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, τὸ δὲ δικαςήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 167

διὰ τῆς ὁποίας κηρύξαν παραδεκτὴν τὴν ἔφεσιν τῆς ἐκκαλούσης ἀπέρριψεν ὅλας τὰς προτάσεις καὶ ἐνστάσεις τῶν ἐφεσιβλήτων, ἐκτὸς μόνον τῆς προτάσεως περὶ ἀποδείξεως διὰ μαρτύρων τοῦ ἰσχυρισθέντος ἔθιμου, πρὶν δὲ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἐπὶ τῶν αἰτήσεων τῆς ἐκκαλούσης, διέταξε ν' ἀποδείξωσιν οἱ ἐφεσίβλητοι διὰ μαρτύρων καὶ διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ὅτι εἰς Γύθειον, Μαυροβούνον καὶ Τρίνησσα ἰσχύουν ἔθιμα, καθ' ἃ ὅταν ἀποθάνῃ τὶς ἀδιάθετος καταλιμπάνων τέκνα καὶ ἔπειτα τελευτήσωσι καὶ ταῦτα ἄνηβα, ἡ μήτηρ αὐτῶν, ἤτοι ἡ νόμιμος σύζυγος τοῦ τεθνεῶτος ἂν συνήφθη εἰς δεύτερον γάμον μετὰ τὸν πένθιμον χρόνον καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῶν τέκνων της δὲν δύναται νὰ κληρονομήσῃ τὰ ἄνηβα ταῦτα τέκνα της, ἤτοι τὴν κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν τοῦ συζύγου της περιελθοῦσαν εἰς αὐτὰ κατὰ κληρονομίαν τοῦ προτελευτήσαντος πατρός των, οἱ δὲ ἐξετασθησόμενοι μάρτυρες ν' ἀναφέρωσι ῥητῶς πράξεις ἀδιακόπως, ὁμοιομόρφως καὶ πολυχρονίως ἐπανειλημμένας. Κατὰ συνέπειαν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ἐξετάσθησαν μάρτυρες ἀποδείξεως καὶ γενομένης κατὰ τὴν 13 Φεβρ. ε. ε. συζητήσεως κατ' ἀντιμωλίαν, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 36 ἀπόφασίν του δι' ἧς ἀπεφάσισε περὶ τῶν προταθεισῶν κατὰ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐξαιρέσεων καὶ ἀκυροτήτων καὶ πρὶν ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῶν λοιπῶν προτάσεων τῶν διαδίκων ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, διέταξε νὰ δηλώσωσι κατὰ τὸν νόμον οἱ ἐφεσίβλητοι ἐντὸς τῆς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας 40 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐὰν δέχωνται νὰ ὀμώσωσι τὸν ἑξῆς ἀναπληρωτικὸν ὅρκον, « ὅτι εἰς τὸ Μαυροβούνιον Γύθειον καὶ Τρίνησσα ἐπικρατεῖ ἔθιμον καθιερωθὲν διὰ πολυχρονίου καὶ ἀδιακόπου συνηθείας, καθὸ ὅταν ἀποθάνῃ ὁ σύζυγος ἐγκαταλιμπάνων τέκνα καὶ τελευτησάντων ἔπειτα τὰ ἐπιζήσαντα αὐτοῦ ἄνηβα τέκνα, ἡ σύζυγος τούτου ἤτοι ἡ μήτηρ τῶν τέκνων δὲν κληρονομεῖ ταῦτα, ἤτοι τὴν περιελθοῦσαν εἰς αὐτὰ περιουσίαν τοῦ πατρός των κινητήν τε καὶ ἀκίνητον, ἐὰν μετὰ τὸν πένθιμον χρόνον συναφθῇ εἰς δεύτερον γάμον, » ἀφοῦ οἱ ἐφεσίβλητοι ὤμωσαν τὸν ὅρκον τοῦτον, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διὰ τῆς ἀπὸ 12 Νοεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 224 ἀποφάσεως ἀπεφήνατο τὰ ἑξῆς· « ἀπορρίπτον ὡς μὴ βάσιμον τὴν ἔφεσιν τῆς μνησθείσης Βενέτας κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 129 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικῶν, ἐπικυροῖ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἀπορρίπτον δὲ καὶ τὰς λοιπὰς αἰτήσεις τῆς αὐτῆς ἐκκαλούσης, καταδικάζει αὐτὴν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης ἔξοδα κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῆς προδικαστικῆς ὑπ' ἀρ. 36 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἡ Βενέτα Ι. Γιάσση διὰ τὸν ἑξῆς λόγον· διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν ἠδύνατο διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 36 ἀποφάσεώς του νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν ἀναπληρωτικὸν ὅρκον εἰς τοὺς ἀποδεικνύοντας διὰ μαρτύρων τοπικὸν ἔθιμον, ἂν δὲ τὰ ἔθιμα δύ-

νανται νὰ ἦναι ἀντικείμενον τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, δὲν δύναται ὅμως ὁ δικαστὴς νὰ συμπληρώσῃ τὴν περὶ αὐτῶν ἀπόδειξιν δὶ ἐπαγωγῆς ὅρκου, καθότι τὸ ἄρθ. 378 τῆς πολιτ. δικονομίας, περιορίζει τὴν δύναμιν τοῦ δικαστοῦ καὶ ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν ὅρκον μόνον ὅταν ἡ ἀγωγὴ ἢ ἡ ἔνστασις δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀποδεδειγμένη, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐθίμου δὲν ἀποτελεῖ οὐδὲ τὴν ἀγωγὴν οὐδὲ ἔνστασιν τινὰ, ἀλλ' εἶναι νομικὸς ἰσχυρισμὸς, ὅστις ἐξ' ἀνάγκης διὰ τὴν ἔλλειψιν κώδηκος ἐθίμου δύναται νὰ ἦναι ἀντικείμενον τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως, ἑπομένως ἑρμηνεύθησαν ἐσφαλμένως καὶ κακῶς ἐφηρμώσθησαν τὰ ἄρθ. 378 καὶ 379 τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 245 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομ. τὰ ἔθιμα δύνανται μὲν ν' ἀποδειχθῶσι διὰ τῶν συνήθων μέσων τῆς ἀποδείξεως, ἑπομένως καὶ δὶ ἐπαγωγῆς ὅρκου, ἀλλ' ὅμως ὁσάκις πρόκειται περὶ ἀποδείξεως ἐθίμου τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως δὲν δύναται νὰ τεθῇ παρὰ τοῦ δικαστοῦ γενικῶς καὶ νὰ ζητηθῇ ἁπλῶς ἂν τὸ προτεινόμενον ἔθιμον ὑπάρχῃ εἰς τὸν δεῖνα τόπον, καθότι ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ ὕπαρξις τοῦ ἐθίμου εἶναι συμπέρασμα νομικὸν, τὸ ὁποῖον ὁ δικαστὴς συνάγει ἐκ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ παραδειγμάτων ὅσα τυχὸν προσάγονται ἐνώπιόν του πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐθίμου, καὶ ταῦτα μόνα ὡς πραγματικοὶ ἰσχυρισμοὶ δύνανται κατὰ τὸ 244 ἄρθ. νὰ ἦναι ἀντικείμενον ἀποδείξεως, διότι ἄλλως ἐκ τῆς κατὰ γενικὸν μόνον τρόπον δὶ ὅρκου βεβαιώσεως περὶ ὑπάρξεως ἐθίμου, ὁ δικαστὴς δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἐρευνήσῃ ἂν τῷ ὄντι ὑπάρχωσι καὶ τὰ ἀπαιτούμενα νόμιμα παντὸς ἐθίμου προσόντα, ὁ δὲ ὀμνύων δὲν ἤθελε βεβαιώσει ἐνόρκως καθαρὰ πραγματικὰ περιστατικὰ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ διαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς περὶ τοῦ προτεθέντος ἐθίμου ἀποδείξεως ἐπέβαλεν εἰς τὸν Γεώρ. Παναγιώτην καὶ Θωμᾶν Α. Γρηγοράκη τὸν ἀναπληρωτικὸν ὅρκον ὁρίσαν τὸ θέμα αὐτοῦ οὕτω, «νὰ ὀμόσωσιν οἱ διαληφθέντες ὅτι εἰς τὸ Μαυροβούνιον, Γύθειον καὶ Τρίνησσαν ἐπικρατεῖ ἔθιμον καθιερωθὲν διὰ πολυχρονίου καὶ ἀδιακόπου συνηθείας καθ' ὃ κτλ», ἑπομένως διὰ τῆς γενικῆς ταύτης θέσεως τοῦ ὅρκου ἐπροκάλεσε τὴν ἀπ' εὐθείας ἀπόδειξιν νομικοῦ πορίσματος, ὁποῖον εἶναι ἡ ὕπαρξις τοῦ ἐθίμου, ὄχι δὲ πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ παρεβίασε οὕτω τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς καὶ ἰδίως τὸ 244 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὰς ἀπὸ 29 Μαρτ. ὑπ' ἀριθ. 36 καὶ πὸ 12 Σεπτεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 224 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν μεταξὺ τῆς Βενέτας Ἰω. Γιάσση καὶ ἀδελφῶν Γεωργίου, Παναγ. καὶ Θωμᾶ

Α. Γρηγοράκη διαφορὰν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 42 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἀντιδίκου τῶν δραχ. 42, διατάττει νὰ ἐπισραφῇ τὸ παράβολον τῶν 100 δραχ. εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τῶν ἡττηθέντων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Αὐγ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Σεπτεμβ. 1841

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 36.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δημ. Γαλανούλη, κατοίκου Ναυπλίας, καὶ τοῦ Δ. Καγκάδη διαμένοντος εἰς Τεργέστην.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συνκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φεδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Δημητρίου Γαλανούλη, κατοίκου Ναυπλίας, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γ. Α. Ἀθανασίου, καὶ τοῦ Δ. Καγκάδη ἀναιρεσιβλήτου διαμένοντος εἰς Τεργέστην, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Τυπάλδου δικηγόρου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Δημήτριος Καγκάδης ἐνήγαγε διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐμμανουὴλ Ῥοῦπα ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου Ναυπλίας τὸν Δημήτριον Γαλανούλην ἐκθέτων, ὅτι ὁ ῥηθεὶς Γαλανούλης ἀπέστειλεν πρὸς αὐτὸν εἰς Τεργέστην σπόγγους διὰ νὰ πωληθῶσι κατὰ τὰς ἐμπορικὰς συνηθείας, καὶ ὅτι συγχρόνως ἔσυρε συναλλαγματικὰς εἰς βάρος του τὰς ὁποίας ἐπλήρωσε ὅτι αἱ πραγματεῖαι ἔμειναν πολὺν καιρὸν ἀπώλητοι καὶ ἡ κατὰ καιροὺς θέλησις τοῦ κυρίου των ἐδηλοῦτο δι' ἐπιστολῶν πρὸς τὸν παράγγελιοδόχον ὅστις ἀφ' ἑτέρου ἔχων νὰ λαμβάνῃ παρ' ἐκείνου ἐπροσπαθει ὅσον τὸ δυνατὸν εἰς τὴν πώλησιν τοῦ πράγματος, ὅτι αἱ περὶ τούτων μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις ἀποδεικνύονται ἀπὸ μακρὰν ἀλληλογραφίαν, ὅτι τέλος ὁ Καγκάδης πωλήσας τοὺς σπόγγους κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ παραγγελέως του καὶ εἰς τιμὴν ὁποίαν τῷ προσδιώριζεν οὗτος, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ μεταξύ του λογαριασμοῦ κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Γαλανούλης ὄφειλε νὰ πληρώσῃ τάλληρα ρεγίνας 412, 20/100 διὰ τὰ ὁποῖα ἔσυρε

συναλλαγματικὴν εἰς βάρος του, τὴν ὁποίαν ὁ Γαλανούλης παραλόγως ἠρνήθη νὰ πληρώσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἐζητήσατο νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν εἰρημένων 412 ταλλήρων ῥιγίνας καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως μέχρι τῆς τελείας ἐξοφλήσεως. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικεῖον τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. πενῆ νι ἐνέα ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν Δ. Γαλανούλην νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Δ. Καγκάδην πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ μεταξὺ αὐτῶν λογαριασμοῦ τάλληρα ῥιγίνας 412 20/100 μετὰ τοῦ συμπεφωνημένου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς 30 Σεπτεμβρ. 1839 μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ταύτης μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως πρὸς 12/100 ἀφ' οὗ πρῶτον ἐξ αὐτῶν ἐκπεσθῶσι ἀνὰ φ. 10 εἰς κάθε 100 φούντ. Τεργέστης ἐπὶ τῶν ἀμετακλήτως προπεπωλημένων δύω βαλλῶν σπόγγων, καταδίκασεν ὡσαύτως τὸν αὐτὸν Γαλανούλην καὶ εἰς τὰ ἔξοδα καὶ ἀπήγγηλε κατὰ αὐτοῦ προσωπικὴν κράτησιν διά τε τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς καὶ διὰ τὰ ἔξοδα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Γαλανούλης εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν τὴν ἀπὸ 22 Νοεμβρ 1840 ἀπόφασιν δι' ἧς παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ Δ. Γαλανούλη μετερρίθμησε τὴν ἐκκαλεσθεῖσαν ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικῶν καθόσον ἀφορᾷ τοὺς μετὰ τὴν ἀγωγὴν τόκους· καὶ διέταξε νὰ πληρώσῃ ὁ εἰρημένος Γαλανούλης ἐπὶ τοῦ ἐπιδικασθέντος κεφαλαίου τόκον 6 0|0 κατ' ἔτος μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως, συνεψήφισε μεταξὺ τῶν διαδίκων τὸ ἓν τρίτον τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου καὶ ὑπεχρέωσε τὸν Δ. Γαλανούλην ν' ἀποδώσῃ πρὸς τὸν Καγκάδην διὰ τὰ ἕτερα 2|3 δραχμὰς 57 καὶ 33|100 ἀπέῤῥιψε τὰς λοιπὰς προτάσεις τῶν διαδίκων καὶ ἐπεκύρωσε τὰς λοιπὰς διατάξεις τῆς ἐμποροδίκου ἀποφάσεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Γαλανούλης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους 1.) Διότι ὄχι μόνον ὑπῆρξε ἄλλη συμφωνία μετὰ τὸν Ἰούνιον τῶν 1839 περὶ τοῦ σπόγγου ἀλλὰ μάλιστα ῥητῶς ἀπηγορεύθη ὁ Καγκάδης να μὴ πωλήσῃ πλέον αὐτόν, παρὰ νὰ τὸν ζείλλῃ ἢ παραδώσῃ εἰς ὅν τινα ἤθελε τὸν γράψει ὁ ἀναιρεσείων ἀφοῦ παραλάβῃ τὰς προκαταβολὰς, ἡ δὲ ἐντολὴ τῆς πωλήσεως διὰ τοῦ Καγκάδη ἔπαυσε καὶ δὲν ἔχαιρεν ἄλλο δικαίωμα ὁ ἀντίδικος παρὰ τὸ τοῦ ἐνεχύρου ὥστε πᾶσα προγενεστέρα συμφωνία ἔπαυσε νὰ ἔχῃ ἰσχὺν καὶ ἔμεινεν μόνον ἡ τελευταία τὴν ὁποίαν ὁ Καγκάδης παρεδέχθη καὶ ἀπήτησε νὰ τοῦ ἐμβάσῃ τὰς προκαταβολὰς ἢ εἰς χρήματα ἢ εἰς μετάξια ἢ εἰς ῥεμέσον, ὥστε κακῶς σκέπτεται περὶ τούτου ἡ ἀπόφασις. 2.) Διότι ἐνῷ ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσείων ὅτι ὁ Καγκάδης μεταχειρίσθη δόλον καὶ ἀπάτην εἰς τὴν ἐντολήν του ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἠρνήθη τὸ δικαίωμα τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου παραβιάσασα τὸ ἄρθρ. 304 §. 2 καὶ 3 τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ προσέτι τὸ

ἱερὸν δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως. 3.) Διότι ἂν καὶ εἶχε τὸ προνόμιον ἐπὶ τοῦ εἰρημένου σπόγγου διὰ τὰς προκαταβολὰς, θεωρούμενον ὡς ἐνέχυρον εἰς αὐτὸν, δὲν ἠμποροῦσε καὶ νὰ τὸν πωλήσῃ πλέον ἄνευ ἐντάλματος δικαστικοῦ ἀφοῦ ἅπαξ τῶ ἀπηγορεύθη ἡ πώλησις. 4.) Διότι κακῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐθεώρησε τὰ ἔγγραφα τοῦ μεσίτου ὡς μέσα ἀποδείξεως ἐνῷ προσεβλήθησαν ὡς ψευδεῖς αἱ χρονολογίας αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐξάγεται ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια ἔγγραφα. 5.) Διότι ἐδέχθη ἔγγραφον ἐκμαρτύριον ὡς νόμιμον ἀπόδειξιν καὶ δὲν παρεχώρησε εἰς τον ἀναιρεσείοντα οὐδὲ κἂν ἀνταπόδειξιν περὶ τῆς καλῆς ποιότητος τοῦ σπόγγου. Διὰ δὲ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του ἐπρόσθεσε καὶ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1.) Διότι ἀμφότερα τὰ δικαστήρια παραδέχονται τὴν γενομένην πώλησιν τῶν σπόγγων ὡς ἀναγκαστικὴν ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν ἠδύναντο ν' ἀπονέμωσι δικαίωμα εἰς τὸν Καγκάδην νὰ πωλήσῃ ἰδιωτικῶς τοὺς σπόγγους ἀλλὰ δικαστικῶς ὅπως διατάττει τὸ ἄρθρ. 846 τῆς πολιτ. δικονομίας. 2.) Διότι κακῶς ἐπιβάλλει τὸ ἐφετεῖον εἰς τὸν Γαλανούλην τὸ χρέος τοῦ ν' ἀποδείξῃ τὸν ἐπικρατοῦντα νόμον ἢ τρόπον τῶν τοιούτων πωλήσεων εἰς Τεργέστην, καθότι ὑπάρχοντος νόμου θετικοῦ ἐναντίον ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ προκειμένου νὰ νομιμοποιήσῃ τὶς τὴν διαγωγὴν ἑαυτοῦ ἀνήκει εἰς αὐτὸν ἡ ἀποδειξις ὡς προτείναντα, καὶ ἄρα παρεβίασε τὸ ἐφετεῖον τὸ ἄρθρ. 248 τῆς πολ. δικ., παραδεχθὲν ὅτι τοὺς νόμους τοῦ Τριεσίου ἔπρεπε νὰ ἀποδείξῃ ὁ Γαλανούλης καὶ τὸν κανόνα «ὁ λέγων ἀποδεικνύει.» 3.) Διότι καὶ θελημματικὴν πώλησιν ἂν ὑποτεθῇ ὅτι παραδέχεται τὸ ἐφετεῖον τὴν γενομένην πώλησιν τῶν σπόγγων πάλιν εἶναι ἀναιρετέα ἀπόφασίς του, καθότι συγχωρεῖ παρανόμως ἐναντίον τοῦ 92 ἄρθρου τοῦ ἐμπορικ. νόμου εἰς τὸν Καγκάδην νὰ παρεκτραπῇ τῆς δοθείσης παρὰ τοῦ Γαλανούλη ἐντολῆς ἢ παραγγελίας, ὅστις ὡς ἔμμισθος παραγγελιοδόχος εἶναι ὑπεύθυνος καὶ διὰ τὴν ἐλαχίστην παρεκτροπήν. 4.) Διότι παρεβίασε τὸ ἄρθρον 252 τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ ὅλον τὸ σύστημα περὶ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως ἀπονεῖμαν πίστιν εἰς ἔγγραφα μεσιτῶν ἄλλης ἐπικρατείας παρανόμως καὶ εἰς ἐπιστολὰς λεγομένων δῆθεν ἐμπόρων, ἐνῷ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐνόρκως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ νὰ λαμβάνεται ἡ μαρτυρία.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Θ. Μανούσῃ τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐξήγαγεν ἐκ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ προσαχθεισῶν ἀποδείξεων ὅτι ἡ πώλησις τῶν σπόγγων τοῦ Γαλανούλη εἶχεν ἐνεργηθῆ παρὰ τοῦ Δ. Καγκάδη, δυνάμει τῆς παραγγελίας δοθείσης εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ εἰρημένου Γαλανούλη καὶ πρὶν ἀκόμη φθάσῃ εἰς χεῖρας τοῦ Καγκάδη ἡ ἐπιστολὴ δι' ἧς ὁ Γαλανούλης διατάτ-

τει αὐτὸν νὰ παραδώσῃ εἰς ἄλλον τὰς πραγματείας, ἑπομένως οἱ προτεινόμενοι ἀναιρέσεως λόγοι ὅτι μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑπῆρξεν ἄλλη συμφωνία καὶ ἀπαγόρευσις πωλήσεως, ὅτι ὁ Καγκάδης παρεξετράπη τῆς εἰ, αὐτὸν δοθείσης ἐντολῆς ἢ παραγγελίας καὶ ὅτι ἡ πώλησις δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἄνευ δικαστικοῦ ἐντάλματος εἶναι χωρὶς βάσιν·

Ἐπειδὴ εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν βεβαιοῦται ῥητῶς, ὅτι ἡ πώλησις ἔλαβε χώραν πραγματικῶς διὰ τῆς συμπραξεως δημοσίου ἐμπορομεσίτου καὶ ὅτι εἰς αὐτὴν δὲν εἰσεχώρησεν οὐδεὶς δόλος, τὸ δὲ δικαστήριον πεισθὲν ἐκ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ προσαχθεισῶν ἀποδείξεων περὶ τῆς καλῆς πίστεως τοῦ Καγκάδη εἰς τὴν πώλησιν τῶν σπόγγων, ἐθεώρησε περιττὴν τὴν παρουσίασιν τῶν ἐκ μέρους τοῦ Π. Μαυροκορδάτου σταλεισῶν δῆθεν ἐπιστολῶν πρὸς τοὺς Πατεράκην καὶ Μαυροκορδάτον, διότι καθὸ ἔγγραφα τρίτων δὲν ἤθελον ἀποτελέσει ἀπόδειξιν εἰς τὴν προκειμένην δίκην ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον μὴ συγχωρήσαν τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος παρεβίασε τὸ 304 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομ. εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ προκειμένου λόγου περὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον ἐδύνατο νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἐμπορικὰς ἐπιστολάς, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸ ἔγγραφον τοῦ ἐμπορομεσίτου Βασ. Μικρώνη τοῦτο δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὡς ἐκ μαρτύριον, ἀλλ' ὡς μέσον ἀποδείξεως ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι παρεβιάσθη τὸ 252 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομ. εἶναι χωρὶς βασιν·

Ἐπειδὴ ἡ πώλησις τοῦ πράγματος κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Δ. Γαλανούλη ἔπρεπε νὰ γίνῃ εἰς Τεργέστην, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παραδεχθὲν ὅτι αὕτη ἔγεινε κατὰ τὸν ἐκεῖ ἐπικρατοῦντα περὶ τοιούτων πωλήσεων τρόπον ὡς μὴ προσαγαγόντος τοῦ Γαλανούλη οὐδεμίαν ἐναντίαν ἀπόδειξιν, δὲν παρεβίασε κανένα νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημ. Γαλανούλη, κατοίκου Ναυπλίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Νοεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 239 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δραχ., εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . . καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του συνισάμενα εἰς δραχ. 40.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Αὐγούσου τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τεσσαρακοσοῦ πρώτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 37.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Πιτζινῆ, κατοίκου Κυπαρισσίας, καὶ τοῦ Ἰω. Τομαρᾶ κατοίκου αὐτόθι.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Ἰω. Πιτζινῆ, κατοίκου Κυπαρισσίας, ἀναιρετείοντος, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Π. Τυπάλδου καὶ Ἰω. Τυπάλδου, τοῦ πρώτου διορισθέντος ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ τοῦ Ἰω. Τομαρᾶ, κατοίκου αὐτόθι, ἀναιρεσειβλήτου παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀλεξάνδρου Φωκᾶ δικηγόρου.

Κατὰ συνέπειαν ἀγωγῆς περὶ παραχωρήσεως διαφόρων ἀκινήτων κτημάτων εἰσαχθείσης κατὰ τὸν Μαΐν τοῦ 1830 ἐνώπιον τοῦ παύσαντος πρωτοκλήτου Ἀρκαδίας ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέα Πιτζινῆ κατὰ τοῦ Ἰω. Τομαρᾶ, τὸ ῥηθὲν πρωτόκλητον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 13 Φεβρουαρ. 1831 ὑπ' ἀριθ. 3 ἀπόφασιν δι' ἧς ἐπικυρώσαν διάφορα περὶ ἰδιοκτησίας ἔγγραφα, παρὰ τοῦ ἐνάγοντος πρ σαχθέντα καταδίκασε τὸν ἐναγόμενον νὰ παραχωρήσῃ τὰ ἐν αὐτοῖς διαλαμβανόμενα κτήματα, πρὸς δὲ καὶ ἐλαιόδενδρα τινὰ κείμενα εἰς τὴν θέσιν Γιανίτζαινα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Ἰω. Τομαρᾶς ἐνώπιον τοῦ τότε ἐκκλήτου τῆς Πελοποννήσου τὸ ὁποῖον δι' ἀποφάσεώς του τῆς 11 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἠκύρωσε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐκκλήτου προσέφυγεν ὁ Α. Πιτζινῆς εἰς τὸ τότε ἀνώτατον τῆς Ἑλλάδος δικαστήριον ὡς τρίτον δικαστήριον, ἀλλὰ παύσαντος τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὶν τῆς ἐκπεραιώσεως τῆς δίκης ἔ εινεν αὕτη ἐκκρεμὴς καὶ ἐπομένως συστηθέντων τῶν παρόντων δικαστηρίων μετεβιβάσθη ἐπιμελείᾳ τοῦ Δημητρ. Πιτζινῆ ἀδελφοῦ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἀποβιώσαντος Ἀνδρ. Πιτζινῆ, καὶ τοῦ υἱοῦ τούτου Ἰω. Πιτζινῆ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρῴην ἐν Τριπόλει, νῦν δὲ ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 11 Μαΐου 1835 Διατάγματος· γενομένης δὲ συζητήσεως κατ' ἀντιμωλίαν τὸ ῥηθὲν δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 26 ἀπόφασιν δι' ἧς παρεδέχθη τὴν ἔφεσιν καὶ πρὶν ἔτι ἀποφασίσῃ ἐπ' αὐτῆς, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Πιτζινῆν ν' ἀποδείξῃ περιστατικά τινα διὰ μαρτύρων, ἀφοῦ δὲ κατὰ συνέπειαν τούτου ἐξετάσθησαν διάφοροι μάρτυρες, οἱ διάδικοι ἐπανέλαβον κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 18 Ἰουλίου

1839 τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, καὶ τὸ δικαστήριον προχωρήσαν κατ' αἴτησίν των εἰς τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 10 Αὐγούς. 1839 ὑπ' ἀριθ. 182 ὁριστικὴν ἀπόφασιν δι' ἧς μετερρύθμισεν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ὑπὸ ϛοιχ. ΝϚ'. ἀπόφασιν τοῦ ἐκκλήτου τῆς Πελοποννήσου καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3 τοῦ πρωτοκλήτου Ἀρκαδίας, καὶ κατεδίκασε τὸν Ἰωάν. Τομαρᾶν ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἰωάν. Πιτζινῆν τὴν εἰς τὴν θέσιν *Πρόκα ἢ παλαιὰν Βρύσιν* οἰκίαν μὲ τὰς ἐν αὐτῇ ἓξ μωραίας εἰς ἣν ἦτον κατάστασιν κατὰ τὴν 6 Μαΐου 1830, ὅτε ἐκινήθη ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ, ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῆς ὅσην εἶχεν τότε δι' ἐκτιμήσεως πραγματογνωμόνων ἀμφοτέροθεν ἐκλεχθησομένων καὶ τὰ ἐνοίκια αὐτῆς ὅσα ἀπὸ τὴν 23 Μαΐου 1831 ἠδύνατο νὰ συνάξῃ ἐκτιμώμενα ὡσαύτως. Ν' ἀποδώσῃ ὡσαύτως τὸ εἰς τὴν θέσιν Γεφυράκι κείμενον ἐλαιοπεριβόλιον καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἐποχῆς δι' ἐκτιμήσεως πραγματογνωμόνων, ἀπέρριψεν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ κτήματα τὴν ἀγωγὴν καὶ τὰς προτάσεις τοῦ Πιτζινῆ, καὶ ἀπέρριψεν τὴν περὶ τῶν ἐννέα βαρελίων ἐλαίου αἴτησιν τοῦ Τομαρᾶ. Τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν προσέβαλεν ὁ Ἰω. Τομαρᾶς αἰτήσας τὴν ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας καὶ τὴν κατάργησιν τῆς ἀποφάσεως, καθόσον τὸν καταδικάζει εἰς ἀπόδοσιν πρὸς τὸν ἀντιδικόν του τοῦ εἰς Γεφυράκη κειμένου ἐλαιοπεριβολίου μὲ τοὺς καρποὺς του, ἐνῷ τὸ κτῆμα τοῦτο δὲν συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν παρὰ τοῦ ἐναγοντος ζητηθέντων, οὐδ' ἄλλως ἐζητήθη ποτὲ καὶ ἑπομένως ἐπεδικάσθη μὴ ζητηθέν. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης, περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαϛηρίου τῶν ἐφετῶν ἡ ἀπὸ 3 Μαΐου 1840 ὑπ' ἀρ. 102 ἀπόφασις δι' ἧς διέταξε τὰ ἑξῆς· « ἀπορρίπτει τὴν πρότασιν τοῦ Ἰω. Πιτζινῆ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς κατ' αὐτοῦ περὶ ἐπαναλήψεως διαδικασίας αἰτήσεως ὡς ἀβάσιμον, καὶ παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν ταύτην τοῦ Ἰω. Τομαρᾶ, καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἐπιδικάσαν εἰς τὸν Πιτζινῆν εἰς θέσιν Γεφυράκη κείμενον ἐλαιοπεριβόλιον καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἰω. Τομαρᾶ δευτέρου ἄρθ. τῆς ἀπὸ 10 Αὐγ. 1839 ὑπ' ἀρ. 182 ἀποφάσεως τοῦ δικαϛηρίου τούτου, καταργεῖ μόνον ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἀποκαθιϛᾷ δὲ τοὺς περὶ ὧν πρόκειται διαδίκους ὡς πρὸς τὸ ἴδιον αὐτὸ κεφάλαιον εἰς ἣν ἦσαν στάσιν πρὸ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, διατάττει τὴν εἰς τὸν Τομαρᾶν ἀπόδοσιν τοῦ παρακατατεθέντος προϊόντος, καὶ ὡσαύτως διατάττει νὰ συζητηθῇ ἐκ νέου ἡ δίκη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, μόνον καθόσον ἀφορᾷ τὸ ὡς εἴρηται ἐλαιοπεριβόλιον εἰς Γεφυράκη, ἤτοι ὡς πρὸς τὸ δεύτερον κεφάλαιον τῆς ἀποφάσεως τὸ ὁποῖον διέλαβε περὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος, εἰς τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως κτλ. » Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκοινοποίησεν ὁ Τομαρᾶς εἰς τὸν ἀντίδικόν του καὶ συζητήσεως γενομένης ἐρήμην τοῦ Πιτζινῆ ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ

31 Αὐγ. 1840 ὑπ' ἀρ. 171 ἀπόφασις δι' ἧς τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεδέχθη τὴν τετάρτην πρότασιν τοῦ Τομαρᾶ, ἀπέρριψε τὴν περὶ ἑρμηνείας της δι' ἐπαναλήψεως προτεθληθείσης ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου καὶ περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ κατὰ τὴν ἁγίαν Βαρβάραν κτήματος εἰς τὸ κατὰ τὸ Γεφυράκη αἴτησιν τοῦ αὐτοῦ Πιτζινῆ καὶ ἀπέρριψεν ὅλας τὰς λοιπὰς προτάσεις τοῦ ῥηθέντος Τομαρᾶ ὡς ἀπαραδέκτους. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Ἰω. Πιτζινὴς καὶ γενομένης κατὰ συνέπειαν τούτου νέας κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν τελευταίαν ἀπὸ 12 Νοεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 35 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Ἰω. Πιτζινῆ καὶ ὅλας τὰς προτάσεις αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἰω. Πιτζινῆς προσέβαλε διὰ τῆς ἀναιρέσεως τὰς τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 102, 171 καὶ 35 ἀποφάσεις τῶν εἰρημένων ἐφετῶν διὰ τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει αὐτοῦ ἐνδιαλαμβανομένους λόγους.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀπὸ 9 Μαρτίου ε. ε. αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Πιτζινῆ καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, διὰ τὸν λόγον ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 2 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 11 Μαΐου 1835 νόμου δὲν ἠδύνατο νὰ γενῇ ἀναίρεσις κατὰ τῶν μνησθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἐφετείου, δικάσαντος τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ὡς δικαστηρίου τρίτου βαθμοῦ δικαιοδοσίας·

Ἀκούσαν καὶ τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν νῦν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν δὲν ἐπιτρέπονται εἰμὴ μόνον δύο βαθμοὶ δικαιοδοσίας, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ τοῦ κανόνος τούτου ὁ ἀπὸ 11 Μαΐου 1835 νόμος ἐχορήγησε μὲν εἰς τὰς ἐπὶ τῆς νομοθεσίας τοῦ 1830 γενομένας πρὸς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον ἐφέσεις, τὸν τρίτον βαθμὸν δικαιοδοσίας, δὲν ἐπέτρεψεν ὅμως καὶ τὴν πρὸς ἀναίρεσιν αἴτησιν, διότι ὡς διαλαμβάνει εἰς τὸ προοίμιόν του, οἱ διάδικοι δὲν δύνανται ν' ἀπαιτήσωσιν ἐνταῦτῳ καὶ τὰς ὠφελείας τὰς ὁποίας παρέχει ἡ εἰρημένη νομοθεσία τοῦ 1830 καὶ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἀρνεῖται, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐδίκασε τὴν ὑπόθεσιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθησαν αἱ ὑπ' ἀρ. 26, 182, 102, 171 καὶ 35 ἀποφάσεις αὐτοῦ ὡς δικαστήριον τρίτου βαθμοῦ δικαιοδοσίας, ἑπομένως κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ 2 ἄρθ. τοῦ προμνημονευθέντος ἀπὸ 11 Μαΐου 1835 νόμου ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Πιτζινῆ, κατοίκου Κυπαρισσίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 31 Μαΐου 1840 ὑπ' ἀρ. 102, ἀπὸ 21 Αὐγ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 171 καὶ ἀπὸ 12 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 35 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰ-

τήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 29 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου μετριασθέντα εἰς δρ. 54 καὶ λεπ. 50.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Αὐγ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Σεπτεμβ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 38.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Π. Σκουζὲ, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Ἰω. Ῥάλλη, κατοίκου Σύρου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Αὐγούς. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Π. Σκουζὲ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Χ. Ζώτου δικηγόρου, καὶ τοῦ Ἰω. Ῥάλλη, κατοίκου Σύρου, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Ἐμ. Πρασακάκη καὶ Π. Καλληγᾶ.

Ὁ Ἰω. Α. Ῥάλλης ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τὴν 2 Ἰανουαρ. 1840 ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν διαλαμβάνουσαν, ὅτι κατὰ τὸ 1833 ἔτος ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Κ. Γ. Φίνλεην ἀγρὸν ἐκ στρεμμάτων 4 καὶ βημάτων 282 κείμενον εἰς τὴν θέσιν ἁγία Σιὼν τῶν Ἀθηνῶν καὶ γειτνιάζοντα πρὸς μὲν ἄρκτον μὲ τὴν ὁδὸν Βουλεβαρίου, πρὸς μεσημβρίαν μὲ ἀγρὸν τοῦ Π. Σκουζὲ, πρὸς δυσμὰς μὲ ἀγρὸν τοῦ Κωνς. Σπανοῦ, πρὸς δὲ ἀνατολὰς μὲ ἄλλον ἰδιόκτητον οἰκόπεδον αὐτοῦ τοῦ Ἰω. Ῥάλλη μεταβὰν καὶ τοῦτο εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν Φίνλεην, καὶ ὅτι πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ὁ Π. Σκουζὲς κατακρατεῖ ἓν μέρος τῆς ῥηθείσης ἰδιοκτησίας του ἐπεκτείνων τὰ ὅρια τοῦ ἀγροῦ του καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ἐπιτραπῇ ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων τ' ἀληθῆ ὅρια τοῦ ῥηθέντος ἀγροῦ του καὶ νὰ διαταχθῇ αὐτοψία καὶ διαγραφῇ τὸ σχέδιον τῆς ῥηθείσης ἰδιοκτησίας του· μετὰ ταῦτα νὰ διαταχθῇ ὁ Π. Σκουζὲς νὰ περιορισθῇ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἰδιοκτησίας του ἀποδίδων οὕτω εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ἰδιοκτησίαν του μετὰ τῶν καρπῶν ἀποδειχθησομένων διὰ πραγματογνωμόνων. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἐκοινοποίησεν ὁ ἐνάγων καὶ εἰς τὸν πωλητὴν Φίνλεην προσκαλέσας αὐτὸν εἰς τὴν δίκην, ὥστε ἐν περιπτώσει ἥττης νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς ὅλας τὰς ἀποζημιώσεις καὶ συνεπείας. Εἰς τὴν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

κτλ. εἰσήχθη ἡ ὑπόθεσις ἐκ νέου εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τὸ ὁποῖον ἐξεδωκε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν· 1. παραδέχεται τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἰω. Ῥάλλη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3909 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν· 2. ἀφανίζει τὴν διαληφθεῖσαν ἀπόφασιν· 3. παραδεχόμενον τὴν ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου 1840 ἀγωγὴν τοῦ Ἰω. Ῥάλλη κατὰ τοῦ Π. Σκουζὲ ἀναγνωρίζει ὡς ὅριον τῶν δύο γειτνιαζόντων χωραφίων ἢ γηπέδων, κειμένων πρὸς τὸ ἀρκτικὸν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀνηκόντων εἰς τὸν Ἰω. Ῥάλλην τὴν γραμμὴν ΒΓ'. ἀπέχοντος τοῦ μὲν ὁροσήμου Β'. μέτρα Βασιλικὰ 43 45/00, κατευθεῖαν ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου (παλαιοῦ τοιχοκάστρου), τοῦ Βασιλ. κήπου, τοῦ δὲ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν γωνίαν τῶν μαγειρείων, τῶν πρὸς τὸ μέρος τῶν παλαιῶν ἀνακτόρων μέτρα Βασ. 68 60/00 καὶ διατάττει τὸν Π. Σκουζὲ ν' ἀποσυρθῇ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ χωραφίου τούτου καὶ νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Ἰω. Ῥάλλην ὅσον μέρος τοῦ χωραφίου τούτου κατεπάτησε· 4. ἀπορρίπτει τὰς περὶ καρπῶν αἰτήσεις τοῦ Ἰω. Ῥάλλη. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 1764 τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Π. Σκουζὲς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸ καταστατικὸν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Διάταγμα, περιορίσαν αὐτὸ εἰς μόνας τὰς ἀπ' εὐθείας γενομένας παρὰ τῶν Ὀθωμανῶν πωλήσεις, ἐνῷ καὶ αἱ προερχόμεναι ἀπ' ἄλλους παρ' Ὀθωμανοὺς, πηγαζούσας ὅμως ἀπὸ Ὀθωμανὸν ἢ Ὀθωμανικὸν κτῆμα, ὑπάγονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, ὑπάρχοντος εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τῆς ἐκνικήσεως τὸ δικαίωμα· 2. διότι παρεξήγησε τὴν δῆθεν γενομένην παρὰ τοῦ πωλητοῦ Φίνλεη παραίτησιν, ἐνῷ διὰ νὰ ἠδύνατο αὕτη νὰ θεωρηθῇ ἰσχυρὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ παραδεκτὴ διὰ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως καὶ ἡ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος παραδοχή· 3. διότι καὶ παραίτησις ἂν ὑπῆρχε καὶ παραδοχὴ παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἂν ἔλαβε χώραν, ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις λόγῳ ὕλης ὑπάρχουσα, ἠδύνατο νὰ γενῇ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει ὅτι ἡ παραίτησις ἐκ μέρους τοῦ Φίνλεη δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀποκλείσῃ τὸ τακτικὸν δικαστήριον νὰ κηρυχθῇ ἀναρμόδιον· 4. διότι ἡ ἀπόφασις οὖσα ἀσαφὴς καὶ ἀόριστος εἰς τὸ τακτικὸν αὐτῆς μέρος καὶ ἑπομένως ἀνεπιδέκτος ἐκτελέσεως, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰ. Α. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 2 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 νόμου, ἐκ τῶν μεταξὺ ἡμεδαπῶν διαφορῶν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ὑπάγονται μόνον ὅσαι ἀφορῶσιν ἀκίνητα κτήματα παρ' Ὀθωμανῶν πωληθέντα πρὸς ἡμεδαποὺς, καὶ ἔχουσιν ἀντικείμενον ὁποιονδήποτε δικαίωμα τοῦ πωλήσαντος Ὀθωμανοῦ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἂν καὶ ὁ Ἰω. Ῥάλ-

λης ἠγόρασε τὸ διαφιλονεικούμενον οἰκόπεδον ἀπὸ τὸν Γ. Φίνλεην ἀγοράσαντα αὐτὸ ἀπὸ τὸν Μελὲκ Ἐφέντην, ὅστις ἐδύνατο νὰ ἔχῃ δικαίωμά τι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ οἰκοπέδου, ἀλλ' ὅμως κινηθείσης τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ Ἰ. Ῥάλλη κατὰ τὴν 2 Ἰανουαρ. 1840, τοὐτέστι πολὺν καιρὸν μετὰ τὴν ἐν τῷ 1 ἄρθ. τοῦ ῥηθέντος νόμου προσδιωρισμένην προθεσμίαν, ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ δὲν ἠδύνατο πλέον κατὰ τὸ 16 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ νόμου νὰ δικάσῃ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ Π. Σκουζὲ ἡρμήνευσεν ὀρθῶς τὸν ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 περὶ τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγῆ Σκουζὲ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 26 Νοεμβ. 1840, ἀπὸ 7 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1764 καὶ 1830 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ προκαταβληθὲν παράβολον τῶν 100 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του μετριασθέντα εἰς δραχ. 42.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Αὐγ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ὀκτωβρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 39.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Κοντουμᾶ, διαμένοντος εἰς Ναύπλιον, καὶ τῆς Σιδέρης χήρας Νικ. Τζοχέρη, κατοίκου Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Διομήδου, Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰ. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Ἰω. Κοντουμᾶ, διαμένοντος εἰς Ναύπλιον, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος μὲ τὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Χ. Ζώτου καὶ Σ. Τριανταφύλλη, καὶ τῆς Σιδέρης χήρας Νικ. Τζοχέρη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Α. Φωκᾶ δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Κατὰ τὴν 18 Ἀπριλ. 1839 ὁ Ἰωάν. Κοντουμᾶς ἐκίνησεν ἀγωγὴν περὶ προτιμήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν κατὰ τῆς Σιδερῆς Ν. Τζοχέρη, ἐκθέσας ὅτι αὕτη ἀπροφωνήτως ἠγόρασε παρὰ τοῦ Γεωρ. Λεβέντη τὸ εἰς Σεπόλια τῶν Ἀθηνῶν κείμενον περιβόλιον, τὸ ὁποῖον συμπλησιάζει μὲ τὸ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἰδικόν του, ὅτι κατέθεσε δραχμὰς

4000 ὡς τίμημα εἰς τὸν ἐνταῦθα συμβολαιογράφον Κ. Πιτάρην καὶ προσεκάλεσεν αὐτὴν νὰ παραλάβῃ αὐτὸ καὶ νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὸ περιβόλιον, ἀλλ' αὕτη δὲν ἐνέδωκεν, ὅτι ἀκολούθως προσεκάλεσεν αὐτὴν εἰς συμβιβασμὸν καὶ ἀποτυχόντος καὶ αὐτοῦ ἐζήτησε πρῶτον νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν τὸ περιβόλιον, ἀφοῦ λάβῃ τὸ κατατεθὲν τίμημα τῶν 4000 δραχμ. Ε'. ν' ἀποδώσῃ τὸ ἀντίτιμον τῶν καρπώσεων, ὅσας ἔλαβεν ἐκ τοῦ περιβολίου. Εἰσαγθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 4 Αὐγ. 1839 ὑπ' ἀρ. 2939 ἀπόφασιν δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν Σιδέρην ν' ἀποδείξῃ ἄλλως τε καὶ διὰ μαρτύρων ὅτι τὸ εἰρημένον περιβόλιον παρέδωκε προῖκα εἰς τὰς θυγατέρας της Σοφίαν καὶ Μαρίαν, κατὰ τὸ ὁποῖον προσήγαγε προικοσύμφωνον. Ἐξετασθέντων τῶν μαρτύρων καὶ γενομένης συζητήσεως ἐκ νέου τῆς ὑποθέσεως ἡ ῥηθεῖσα Τζοχέρη ἐπρότεινεν ἔνστασιν ἀκυρότητος τοῦ ἐπιδοτηρίου τῆς εἰδοποιήσεως τῆς καταβολῆς τοῦ τιμήματος καὶ ἐζήτησε κατὰ συνέπειαν ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωδὴ τῆς ἀντιδίκου· ὁ δὲ Ἰω. Κοντουμᾶς ἐπρότεινεν ὡσαύτως ν' ἀκυρωθοῦν τὰ παρὰ τῆς ἀντιδίκου προσαχθέντα συμβολαιογραφικὰ προικοσύμφωνα καὶ νὰ καταδικασθῇ ἡ ἀντίδικος νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὸ περιβόλιον. Τὸ δὲ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 26 Νοεμβ. 1839 ὑπ' ἀρ. 3328 ἀπόφασιν δι' ἧς διέταξε τὰ ἑξῆς· «δέχεται τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἰω. Κοντουμᾶ κατὰ τῆς Σιδέρης Ν. Τσοχέρη· ἀπορρίπτει τὴν ἔνστασιν αὐτοῦ τοῦ Ἰω. Κοντουμᾶ περὶ ἀκυρώσεως τῶν δύο προικοσυμφώνων· ἀκυροῖ τὸ ἀπὸ 5 Νοεμβ. 1837 ἀποδεικτικὸν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Θ. Θεοχαροπούλου παρὰ τῷ εἰρηνοδικείῳ τῆς Βορείου πλευρᾶς τῶν Ἀθηνῶν· καταδικάζει τὴν ἐναγομένην Σιδέρην Ν. Τζοχέρη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Ἰω. Κοντουμᾶν τὸ παρ' αὐτῆς ἀγορασθὲν ἀπὸ τὸν Γεώρ. Λεβέντην περιβόλιον, κείμενον κατὰ τὰ Σεπόλια τῆς Ἀττικῆς, τὸ ὁποῖον διαλαμβάνεται εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2354 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Πιτάρη τῆς 3 Ὀκτωβρ. 1835, λαμβάνουσα τὸ τίμημα αὐτοῦ, ὅπερ ὑπάρχει κατατεθειμένον παρὰ τοῦ Ἰω. Κοντουμᾶ εἰς τὸν αὐτὸν συμβολαιογράφον δρ. 4000· καταδικάζει τὴν ἐναγομένην νὰ παραχωρήσῃ συγχρόνως μὲ τὸ περιβόλιον τοὺς ὑπάρχοντας καρποὺς αὐτουσίως, τῶν δὲ συλλεχθέντων ἀπὸ τῆς 10 Ἀπριλ. 1839 μέχρι τῆς παραχωρήσεως τοῦ περιβολίου νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν, τὸ ὁποῖον θέλει προσδιορισθῇ διὰ πραγματογνωμόνων· καταδικάζει τὸν Κοντουμᾶν νὰ ἀποζημιώσῃ τὴν ἐναγομένην διὰ τὰς βελτιώσεις τὰς ὁποίας ἔκαμεν εἰς αὐτὸ τὸ περιβόλιον ἀπὸ τὴν 3 Ὀκτωβ. 1835 μέχρι τῆς 10 Ἀπριλ. 1839, τὸ δὲ ποσὸν αὐτῆς θέλει προσδιορισθῇ διὰ πραγματογνωμόνων. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἡ Σιδέρη Ν. Τζοχέρη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κατὰ τὴν 19 Δεκεμβρ. 1839, τὴν δὲ 8 Ἰανουαρ. 1840 ἐξεκάλεσαν αὐτὴν οἱ παρεμβαίνοντες Σπῦρος Κοντουμάδης

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

πρὶν ἢ κινήσῃ ὁ Ἰωάν. Κοντουμᾶς τὴν κατὰ τῆς Σιδέρης Χ. Τζοχέρη περὶ προτιμήσεως τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἀγωγήν του, ἑπομένως ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ταύτην, ἥτις καθὸ πραγματικὴ, ἔπρεπε δυνάμει τοῦ νόμου 1 τοῦ κώδικος βιβλ. γ'. τίτλ. 19 νὰ κινηθῇ κατὰ τοῦ κατόχου τοῦ πράγματος, οἱ δὲ ἀ. καὶ β'. ἀναιρέσεως λόγοι δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι στηρίζονται εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τὸ κτῆμα παρεδόθη παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου μετὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Κοντουμᾶ·

Ἐπειδὴ ἐπίσης δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ὁ 4. ἀναιρέσεως λόγος οὔτε δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτὸν ὁ Ἰω. Κοντουμᾶς, διότι καὶ ἂν ἀληθῶς ἡ Σιδέρη Χ. Τζοχερὴ ἐκμισθώσασα ὡς ἐπίτροπος τῆς θυγατρός της τὸ εἰς ταύτην προικοδοτηθὲν κτῆμα, παρεβίασε τοὺς περὶ διαχειρίσεως προικὸς κανόνας τοῦ δικαίου, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐδύνατο νομίμως νὰ κινήσῃ τὴν περὶ προτιμήσεως πραγματικὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ μὴ κατόχου.

Καθόσον ἀφορᾷ τὸ λοιπὸν ἥμισυ μέρος τοῦ διαφιλονεικουμένου περιβολίου, τὸ προικοδοτηθὲν παρὰ τῆς Σιδέρης Χ. Τζοχέρη εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Σ. Γ. Κοντουμάδη·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραδέχεται εἰς τὴν ἀπὸ 1 Μαρτ. 1840 καὶ ὑπ' ἀρ. 1519 ἀπόφασίν του ὅτι ἡ Σιδέρη Χ Τζοχέρη ὑπεσχέθη μὲν εἰς προῖκα τὸ ἀνωτέρω ἥμισυ περιβόλιον πρὸ τῆς περὶ προτιμήσεως ἀγωγῆς τοῦ Ἰω. Κοντουμᾶ, παρέδωκεν ὅμως αὐτὸ εἰς τὸν γαμβρόν της Σ. Κοντουμαδην μετὰ τὴν ῥηθεῖσα ἀγωγὴν, ὅτε ἀπαγορεύονται παρὰ τοῦ ἄρθρ. 156 §. 3 τῆς πολιτικ. δικονομίας ὅλαι αἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καινοτομίαι καὶ μεταβολαὶ, καὶ κατὰ μείζονα λόγον ἡ εἰς τρίτον πρόσωπον μεταβίβασις τῆς κατοχῆς, ἑπομένως τὸ μνημονευθὲν δικαστήριον ἀποφασίσαν ὅτι ἡ ἑκούσιος αὕτη πρᾶξις τῆς ἐναγομένης ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ ἀπαράδεκτον τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἰσχυρὰν κατὰ τῆς αὐτῆς κινηθεῖσαν πραγματικὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάν. Κοντουμᾶ, παρεβίασε τὸ ῥηθὲν ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας. Τοῦτο δὲ κατὰ τὸ ἄρθ. 806 τῆς πολιτ. δικονομίας φέρει ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ τὸ ῥηθὲν ἄρθ. 156 §. 3 τῆς πολιτ. δικονομ. ἀφορᾷ δικαιώματα τῶν διαδίκων καὶ ἑπομένως περιέχει οὐσιαστικὰς διατάξεις, γενομένης δὲ ἀναιρέσεως ἕνεκα ψευδοῦς ἑρμηνείας τοῦ νόμου, ὁ Ἄρειος Πάγος κατὰ τὸ ἄρθρ. 836 τῆς πολιτ. δικονομ., διατάττει τὴν ἐκ νέου ἐνώπιόν του συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐφαρμόζει αὐτὸς οὗτος τὸ κατάλληλον ἄρθρον τοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Κοντουμᾶ, καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ διαφιλονεικουμένου περιβολίου, τὸ προικοδοτηθὲν εἰς τὴν Σοφίαν σύζυγον τοῦ Β. Πρέσσα, καὶ παραδεχόμενον τὴν

αὐτὴν αἴτησιν, καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἄλλο ἥμισυ μέρος τὸ προικοδοτηθὲν εἰς τὴν Μαρίαν σύζυγον τοῦ Σ. Γ. Κοντουμάδη, ἀναιρεῖ τὸ 1. 3. καὶ 5. κεφ. τῆς ἀπὸ 1 Μαρτ. 1840 ὑπ' ἀριθ. 1519 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καλεῖ τὰ μέρη ἐνώπιόν του πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, συμψηφίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης ἡ Σιδέρη Ν. Τζοχέση, διατάττει νὰ ἐπιγραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τὸ παράβολον τῶν 100 δραχ., νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀτεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Αὐγούστου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ὀκτωβρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 40.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τῆς Μαριετούλας Λούλης, καὶ τῆς Αἰκατερ. Δημητρίου, κατοίκων Ἑρμουπόλεως Σύρου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, μεταξὺ τῆς Μαριετούλας Λούλης, κατοίκου Ἑρμουπόλεως Σύρου, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τῆς Αἰκατερίνης Δημητρίου, κατοίκου ἐπίσης, ἀναιρεσιβλήτου, μὴ ἐμφανισθείσης.

Ἡ ῥηθεῖσα Αἰκατερίνα Δημητρίου ἔχουσα νὰ λαμβάνῃ παρὰ τοῦ Ἀργυρίου Ἀναστασίου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαριετούλας Λούλης δρ. 600, ἐνήγαγεν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου ε. ε. κλήσεώς της ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ ἐμπορικῶν, ἐξαιτουμένη νὰ καταδικασθῶσι νὰ τῆς πληρώσωσι τὰς εἰρημένας δραχμὰς μετὰ τῶν τόκων καὶ τῶν ἐξόδων ἀλληλεγγύως καὶ νὰ ἐπαγγελθῇ πρὸς τούτοις ἡ προσωπικὴ κράτησις τοῦ Ἀργυρίου Ἀναστασίου. Κατὰ δὲ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ ῥηθέντος ἐμπορικείου συζήτησιν γενομένην τὴν 14 Φεβρ. ε. ε. ἐμφανισθεῖσα ἐκ τῶν ἐναγομένων μόνη ἡ Μαριετούλα Λούλη καὶ ζητήσασα νὰ θεωρηθῇ ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς Ἀργύριος Ἀναστασίου, καθὸ ὁμόδικος, ὡς ἡνωμένος μὲ αὐτὴν, ἐπρότεινε τὸ ἄρμόδιον τοῦ ἐμπορικείου διὰ τοὺς λόγους, ὅτι ἡ ἐναγομένη δὲν εἶναι ἔμπορος, ὅτι τὸ χρέος

δὲν εἶναι ἐμπορικὸν, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει πραγματικῶς τὸ παρὰ τῆς ἐναγούσης ἀναφερόμενον εἰς διαταγὴν γραμμάτιον περὶ τῶν 600 δραχ. οὐδ' ἐπομένως ἡ ἐν αὐτῷ ὑπογραφὴ τῆς ἐναγομένης· ἡ δὲ ἐνάγουσα ἀντέκρουσε τὴν ἔνστασιν τῆς ἐναγομένης διὰ τῶν λόγων ὅτι ἐκ τῶν δύο ἐναγομένων ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς Ἀργύριος Ἀνασασίου εἶναι ἔμπορος, ὅτι αὐτὸς διὰ τῆς μὴ ἐμφανίσεώς του ὁμολογεῖ σιωπηρῶς τὸ χρέος, ὅτι κατὰ τὸν νόμον ὅταν τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια φέρουν ὑπογραφὰς ἐμπόρων καὶ μὴ ἐμπόρων, τότε κρίνει περὶ αὐτῶν τὸ ἐμπορροδικεῖον, διὰ ταῦτα ἐζήτησε νὰ τῆς ἐπιτραπῇ ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ὅτι τὴν 8 Σεπτεμβρ. 1840 ἐδάνεισεν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἐναγομένους δραχμ. 600 διὰ τὰς ὁποίας ὑπεσχέθησαν εἰς αὐτὴν νὰ τῆς κάμουν εἰς διαταγὴν γραμμάτιον, ὅτι ἂν καὶ πολλάκις ἡ ἐνάγουσα ἐζήτησε νὰ τῆς κάμουν τὸ ῥηθὲν γραμμάτιον αὐτοὶ ἀπεποιοῦντο ὑπὸ ἀνοικείους προφάσεις. Τὸ δὲ ἐμπορροδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 21 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 982 προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε τὸν μὴ ἐμφανισθέντα ἐναγόμενον ὁμόδικον μὲ τὴν ἐμφανισθεῖσαν ἐναγομένην, καὶ ἐπέτρεψεν εἰς μὲν τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ἢ ὅτι οἱ συνεναγόμενοι λαβόντες ποσότητά τινα χρημάτων παρὰ τῆς ἐναγούσης κατὰ τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1840 ὑπεσχέθησαν τὴν πληρωμὴν αὐτῶν ἀλληλεγγύως, ἢ ὅτι ὑπεσχέθησαν νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὴν γραμμάτιον εἰς διαταγὴν, ἀλλὰ διὰ μιᾶς καὶ ἄλλης προφάσεως ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν ἀνεχώρησεν ἐκ Σύρου ὁ Ἀργύριος Ἀνασασίου χωρὶς νὰ γίνῃ τὸ γραμμάτιον, εἰς δὲ τοὺς ἐναγομένους ἐπέτρεψε πᾶσαν σύγχρονον ἀνταπόδειξιν. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης προσήγαγεν ἡ ἐνάγουσα διαφόρους μάρτυρας οἵτινες ἐξετάσθησαν ἐνώπιον τοῦ ἐμπορροδικείου καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἐναγομένης τὴν 7 Μαρτίου ε. ε. μεθ' ὃ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ ἐμπορροδικεῖον παρεδέχθη διὰ τῆς ἀπὸ 17 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 993 ἀποφάσεως τὸν προταθέντα παρὰ τῆς ἐναγούσης ἀναπληρωτικὸν ὅρκον, τοῦ ὁποίου δοθέντος κατὰ τὴν 21 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς οἱ διάδικοι προέβησαν ἐκ νέου εἰς τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας, καθ' ἣν ὁ μὲν πληρεξούσιος τῆς ἐναγομένης ἐζήτησε νὰ τῆς συγχωρηθῇ ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ὅτι ὀφείλει πρὸς τὴν ἐνάγουσαν μόνον δραχμ. 600 διὰ τὰς ὁποίας τὴν ἔδωκε γραμμάτιον ὑπογεγραμμένον παρ' ἄλλου ἀντ' αὐτῆς καὶ ἐπειδὴ τὸ γραμμάτιον τοῦτο ἦτο ἄκυρον τῆς ἐζήτησε πολλάκις νὰ τῆς τὸ ἀλλάξῃ καὶ νὰ τῆς κάμῃ ἄλλο ἐπὶ συμβολαιογράφου, ὁ δὲ πληρεξούσιος τῆς ἐναγούσης ἀντέσῃ κατὰ τῶν προτάσεων τῆς ἐναγομένης διϊσχυριζόμενος ὅτι ἀφοῦ ἡ ἐντολίς του ὡρκίσθη ὅτι διὰ τὸ δάνειον τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀντιδίκους ὑπεσχέθησαν οὗτοι πρὸς αὐτὴν νὰ τῆς δώσουν γραμμάτιον εἰς διαταγὴν, καὶ ὅτι ἀφοῦ, δυνάμει τοῦ ὅρκου λογίζονται πλέον ταῦτα ἀναντιῤῥήτως ἀλήθεια, δὲν δύναται νὰ συγχωρηθῇ εἰς τὴν ἐναγομένην ἡ ἀπόδειξις ὅτι διὰ τὸ αὐτὸ χρέος ὑπάρχει εἰς χεῖρας τῆς ἐναγούσης ἔγγραφος τίτλος

ἄλλης φύσεως παρὰ γραμμάτιον εἰς διαταγὴν, ὅτι καὶ ἂν ἤθελον οἱ ἀντίδικοι νὰ ὀφεληθῶσιν ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, ἠδύναντο νὰ τὴν διεξαγάγωσι δικαιώματι ἀνταποδείξεως μετὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 982 ἀπόφασιν τοῦ ἐμποροδικείου. Τελευταῖον τὸ εἰρημένον ἐμποροδικεῖον δικάσαν ἐπὶ τῶν προμνημονευθεισῶν προτάσεων καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθ· 212, 227, 228 καὶ ἑπόμενα 564, 633, 729 καὶ 732 τῆς πολιτ. δικονομ. καὶ τὰ ἄρθρ. 140 καὶ 187 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ τὸ 8 ἄρθ. τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου καὶ τέλος τὰς προεκδοθείσας ὑπ' ἀρ. 982 καὶ 993 ἀποφάσεις του διέταξε διὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1000 ὁριστικῆς ἀποφάσεώς του τὰ ἑξῆς ἀ. ἀποφαίνεται ἀναρμόδιον τὸ ἐμποροδικεῖον τοῦτο εἰς τὸ νὰ δικάσῃ τὴν ἀνταγωγικὴν αἴτησιν τῆς ἐναγομένης μητρὸς καὶ ἀπορρίπτει αὐτὴν ὡς ἀπαράδεκτον εἰς τὴν ἐνεγκοῦσαν δίκην ὡς πρὸς τὸν ὁμόδικον Ἀργύριον Ἀνασασίου υἱόν της· β'. καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὴν πρὸς τὴν ἐνάγουσαν ἀλληλεγγύως πληρωμὴν τῶν δραχ. 600 μὲ τοὺς τόκους ἀπὸ 8 Σεπτεμβρίου 1840 μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς, ἀφαιρουμένων δραχ. 18, τὰς ὁποίας ἐξομολογήθη ἡ ἐνάγουσα ὅτι ἔλαβεν εἰς λογαριασμὸν τῶν τόκων παρὰ τῶν ἐναγομένων, καὶ ἀπαγγέλει τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ ἐναγομένου Ἀργυρίου Ἀνασταστίου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 982 ἐζήτησεν ἡ ἐναγομένη Μαριετούλα τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς νομικῆς, ὅταν ὑπάρχῃ ἡ μικροτέρα ἀμφιβολία περὶ τῆς ἁρμοδιότητος, πρέπει νὰ ὑποβάλλεται ἡ διαφορὰ μᾶλλον εἰς τὸ σύνηθες δικαστήριον παρὰ εἰς τὸ ἐξαιρετικὸν, καθότι ὡς πρὸς τὰς ἐξαιρέσεις εἶναι ἀνάγκη νὰ φαίνεται ἡ θέλησις τοῦ νομοθέτου ἀκριβῶς καὶ θετικῶς, Beriat saint-prix cours de procedure civile Tom. I pag. 30. β'. διότι ἐκτὸς τῆς γενικῆς ταύτης ἀρχῆς τὸ ἐμποροδικεῖον παρεβίασε καὶ ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ἄρθ. 7 τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου, ἀφοῦ ἐκανόνισε τὴν ἁρμοδιότητά του διὰ μαρτύρων καὶ ἑπομένως διὰ τοῦ ὅρκου τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐνῷ τὸ μνημονευθὲν ἄρθ. 7 ἀπαιτεῖ τὴν ὕπαρξιν τοῦ γραμματίου ἢ τῆς συναλλαγματικῆς διὰ νὰ δύναται νὰ δικάσῃ τὸ ἐμποροδικεῖον καὶ μάλιστα διὰ νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του καὶ ὁ μὴ ἔμπορος ὑπογεγραμμένος εἰς αὐτό· γ'. διότι μὴ ὑπάρχοντος γραμματίου διατακτικοῦ δὲν ὑπῆρχον ἑπομένως καὶ αἱ ὑπογραφαὶ εἰς αὐτὸ ἐμπόρων καὶ μὴ ἐμπόρων καὶ κατὰ συνέπειαν ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ταύτης, ἦτον ἀρμόδιον τὸ ἐμποροδικεῖον εἰς τὸ νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην διαφορὰν, ἥτις ἤθελεν ὑπάγεται εἰς αὐτὸ μόνον, εἰς περίσασιν καθ' ἣν ὑπῆρχε πραγματικῶς τὸ γραμμάτιον, ἄρθρον 637 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ τὸν πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ πᾶσα πρᾶξις ἐμπόρου λογίζεται ἐμπορικὴ, ἐξαίρεσις δὲ τοῦ κανόνος τούτου δὲν ὑπάρχει εἰμὴ μόνον ὡς πρὸς τὰς πράξεις ἐκείνας αἵτινες ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των ἀποκλείουν τὴν ἰδέαν τοῦ ἐμπορικοῦ χαρακτῆρος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀγωγὴ τῆς Αἰκατερίνης Δημητρίου κατὰ τῆς Μαριετούλας Λούλη καὶ τοῦ Ἀργύρη Ἀναστασίου θεωρουμένου ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐμπόρου ἀπεβλεπε δάνειον ἐκ δρ. 600, ἀφοῦ δὲ οἱ ἐναγόμενοι δὲν ἀπέδειξαν τὸ ἐναντίον, τὸ εἰρημένον δάνειον τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του δύναται νὰ ἦναι ἐμπορικὸν, λογίζεται ὡς ἕνεκα τῶν ἐμπορίου γενόμενον, ἐπομένως ὀρθῶς ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως τὸ ἐν Σύρῳ ἐμποροδικεῖον, οἱ δὲ ἀναιρέτεως λόγοι ὡς περιστρεφόμενοι εἰς τὸ ἀναρμόδιον αὐτοῦ εἶναι ἀνυπόστατοι.

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Μαριετούλας Λούλης, κατοίκου Ἑρμουπόλεως Σύρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 21 Φεβρ. καὶ 26 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 982 καὶ 1000 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Σύρῳ ἐμποροδικείου, καὶ καταδικάζει τὴν αἰτήσαταν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 100 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ὀκτωβρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 47.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δημ. Σισίνη.
(Ἀρ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκοσδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 καὶ 6 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημ. Σισίνη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν 15 Μαρτ. ε. ε. ὁ ῥηθεὶς Δημ. Σισίνης πρῴην ὑποτελώνης Μεθώνης, παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν 29 Ἰανουαρ. 1810 ἐν Μεθώνῃ κατὰ τὸν προσδιορισμὸν καὶ τὴν εἴσπραξιν τῶν δασμῶν, τὰ ὁποῖα ὤφειλε νὰ πληρώσῃ ὁ ἔμπορος Παναγιώτης Ἀποστολόπουλος ἐπὶ πραγματειῶν αἵτινες ἀπεσάλησαν εἰς αὐτὸν ἐκ Τεργέστης, ἠλάττωσε τὴν δημοσίαν περιουσίαν τῆς ὁποίας ἦτον διαπεπιστευμένος τὴν διαχείρισιν καὶ ἔπραξε τοῦτο πρὸς βοήθειαν τοῦ εἰρημένου ἐμπόρου καὶ ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτοῦ ὠφελείᾳ, τὸ δὲ κέρδος τὸ ὁποῖον προσεδοκᾶτο ἐκ τούτου ἢ ἐλείφθη δὲν ὑπερέβαινε τὰς 500 δραχμάς. Κατὰ συνέπειαν τούτου ὁ εἰσαγγελεὺς εἰσηγαγε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 18 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 199 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε τὸν Δ. Σισίνην ἔνοχον τῆς πράξεως ἕνεκα τῆς ὁποίας παρεπέμφθη, καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρ. 482 §. 1 καὶ 24 τοῦ ποιν. νόμου, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς φυλάκισιν τριῶν μηνῶν, εἰς ἔκπτωσιν τῆς ὑπηρεσίας καὶ εἰς ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν ἄλλης ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας δι' ἓξ μῆνας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις σφεῖται παντάπασιν αἰτιολογιῶν, ἐπίσης ἀναιτιολόγητος εἶναι καὶ ὡς πρὸς τὸ περιστατικὸν τοῦ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐνήργησε τὴν ἐλάττωσιν τῶν ἀποβιβασθέντων εἰς τὴν Μεθώνην ἐμπορευμάτων ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας ἢ πρὸς βοήθειαν ἄλλου, ἑπομένως ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 482 τοῦ ποιν. νόμου· 2. διότι οὔτε τὸ κλητήριον θέσπισμα, οὔτε ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅσον εἰς τὸ αἰτιολογικὸν καθὼς καὶ εἰς τὸ διατακτικὸν ὥρισαν τὸν παραβιασθέντα ὅρον τοῦ ῥηθέντος 482 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἑπομένως κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν

ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος· 3. διότι ἐνῷ ὁ ἀναιρεσείων πρὸ πολλοῦ εἶχε παύσει τῆς ὑπηρεσίας ὀὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς διατελῶν ἐν τέλει ἢ δημόσιος ὑπηρέτης, ἑπομένως ἑρμηνεύθη ψευδῶς καὶ ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως τὸ 24 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου· 4. διότι ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ἔγεινε παράλειψις τῆς παραθέσεως τοῦ εἰρημένου 24 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου· 5. διότι οἱ πραγματογνώμονες Γ. Γιαννόπουλος καὶ Ν. Τολερόπουλος δὲν ὡρκίσθησαν, οὐτ' ἡ ἔκθεσις αὐτῶν ἀνεγνώσθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐναντίον τοῦ §. 6 τοῦ ἄρθρ. 407 τῆς ποιν. δικονομίας· 6. διότι τὸ δικαστήριον ἦτο κακῶς συντεθειμένον ὡς προσληφθέντων δύο παρέδρων χωρὶς νὰ γίνεται μνεία ὅτι ἐκωλύοντο οἱ τακτικοὶ δικασταί· 7. διότι προσεβλήθη ἡ δημοσιότης, καθότι ἡ κηρύτουσα ἔνοχον τὸν ἀναιρεσείοντα ἀπόφασις καὶ ἡ τιμωροῦσα αὐτὸν δὲν ἀναφέρει ὅτι ἐδημοσιεύθη, οὐδ' ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι ἐγένετο ἡ τοιαύτη δημοσίευσις· 8. διότι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος, καθότι δὲν ἀναφέρει ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐνήργησε μὲ δολίαν προαίρεσιν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθεν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ἀναφέρει εἰς τὰς αἰτιολογίας της τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ἐξ ὧν ἐμορφώθη ἡ πεποίθησις τῶν δικαστῶν περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορηθέντος Δ. Σισίνη, ἡ δὲ ἐκτίμησις τῶν περιστατικῶν ταύτης διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἑπομένως ὁ ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος καὶ ὅτι ἐσφαλμένως ἐφηρμώσθη τὸ ἄρθ. 482 τοῦ ποιν. νόμου, εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ τόσον τὸ ἀπὸ 23 τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρ. κλητήριον θέσπισμα τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως ὅσον καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ Δ. Σισίνης παρέβη καὶ τοὺς δύω ὅρους τοῦ ἄρθ. 482 τοῦ ποιν. νόμου, τουτέστιν ὅτι ἐνήργησε πρὸς βοήθειαν ἄλλου καὶ ἐπὶ ἰδίᾳ του ὠφελείᾳ, ὅθεν ὁ ἀναιρέσεως λόγος ὁ στηριζόμενος εἰς τὸ ὅτι οὔτε τὸ κλητήριον θέσπισμα, οὔτε ἡ ἀπόφασις ἀναφέρουν ὡρισμένως τὸν παραβιασθέντα ὅρον τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου, εἶναι ψευδής·

Ἐπειδὴ ἂν οἱ συντάξαντες τὴν ἀπὸ Μαρτ. 1840 ἔκθεσιν πραγματογνώμονες Ι. Β. Γιαννόπουλος καὶ Ν. Τορελόπουλος δὲν ὡρκίσθησαν οὐδὲ ἡ ἔκθεσίς των ἀνεγνώσθη ἐπὶ ἀκροατηρίου ἡ ἀκυρότης αὕτη δὲν προβλέπεται, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων, ἀπὸ τὸ ἐδάφ. 6 τοῦ ἄρθ. 407 τῆς ποιν. δικονομίας τὸ ὁποῖον λαλεῖ μόνον περὶ μὴ ὡρκίσεως μαρτύρων, καὶ ἑπομένως ὑπάγεται εἰς τὰς παραβάσεις ἐκείνας τῶν διατεταγμένων τύπων τὰς ὁποίας κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁ διάδικος δύναται μόνον νὰ προτείνῃ κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν συζήτησιν, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Σισίνης δὲν ἔπραξεν·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

οὕτως· « ἡ καταδίκη τῶν ἐν τέλει ἢ ἄλλων δημοσίων ὑπηρετῶν ἕνεκα πράξεως ἀναγομένης εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν των καὶ τιμωρουμένης ὡς πλημμελήματος ἀπὸ τὸν παρόντα ποιν. νόμον, συνεπιφέρει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἔκπτωσιν καὶ τὴν στέρησιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, ὡς καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας. Περὶ τῆς προσκαίρου ταύτης ἀνικανότητος προσδιορίζει τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ποιν. ἀπόφασιν οὔτε μικροτέρα τῶν ἓξ μηνῶν διάρκειαν, οὔτε μείζονα τῶν ἓξ ἐτῶν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 18 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 199 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν Δημ. Σισίνην, κάτοικον Γαστούνης, πρώην ὑποτελώνην Μεθώνης, εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν, εἰς ἑξάμηνον ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας, καὶ εἰς τὰ ἐνώπιον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων γενόμενα ἔξοδα, ἀποφασίζει δὲ τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, ἡ δὲ παροῦσα ἀπόφασις νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ὀκτωβρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 48.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὴν 2 Δεκεμβρ. 1840 ὁ Ἀθαν. Δεσποταῖος, δήμαρχος Προσχίου, συνέταξεν ἐν Πλατάνῳ ἔκθεσιν ὑπογεγραμμένην παρ' αὐτοῦ καὶ παρὰ δύο μαρτύρων διαλαμβάνουσαν, ὅτι ὁ Γεώρ. Πιτζάβας, κάτοικος Πλατάνου, ἐισελθὼν ἐντὸς τοῦ δημοτικοῦ καταστήματος, ἐνῷ ὁ ῥηθεὶς δήμαρχος ἐνεργοῦσεν ἀνακριτικάς τινας πράξεις, ἐζητήσατο νὰ τῷ δοθῇ διαβατήριον, καὶ — ἐτάραξεν μὲ φωνὰς καὶ θορύβους τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐταξίαν αὐθαδιάσας ἀναιδῶς καὶ ἐναντίον τῆς πρὸς τὰς ἀρχὰς ὀφειλομένης τιμῆς κτλ. συγχρόνως δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1118 προσκλήσεως πρὸς τὸν ἐν Πλατάνῳ σαθμεύοντα ἐνω-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν κατηγορούμενον δήμαρχον πράξεις κατά τε τὴν ἔγκλησιν καὶ τὸ εἰς αὐτὴν ςηριζόμενον κλητήριον θέσπισμα, ἐπράχθησαν ἐνῷ ὁ ῥηθεὶς δήμαρχος ἐξετέλει ἔργα περὶ τὴν ὑπηρεσίαν του ἀστυνομικὰ ἤτοι διοικητικά, ὅτι ἑπομένως ἔπρεπε κατὰ τὰ ἄρθρα 28, 322 καὶ 327 τῆς ποιν. δικονομίας πρὶν ὑποβληθῇ εἰς ἐγκληματικὴν δίκην νὰ δοθῇ ἄδεια τῆς ἁρμοδίας Γραμματείας περὶ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς του, παρεδέχθη τὴν ἔνςασιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἐπιχειρισθεῖσαν κατὰ τοῦ δημάρχου Προσχίου δικαστικὴν ἀνάκρισιν ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσει καὶ ἐξυβρίσει τοῦ Γεωρ. Πιτζάβα καὶ εἰς τὸ εἰς αὐτὴν ςηριζόμενον κλητήριον θέσπισμα τοῦ εἰσαγγελέως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀρ. 59 ἐζήτησεν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι κατὰ τὰ ἄρθ. 28,322 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ 478 τοῦ ποιν. νόμου ἀπαιτεῖται ἡ διοικητικὴ ἄδεια περὶ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς, τότε μόνον ὅταν ὁ διοικητικὸς ὑπάλληλος κατηγορεῖται διὰ κολασίμους πράξεις γενομένας περὶ τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ περιεχούσας παραβίασιν τῶν καθηκόντων του, ὁποῖαι εἶναι αἱ ἀπὸ τὸ κθ'. κεφ. τοῦ ποιν. νόμου προβλεπόμεναι καὶ οὐχὶ ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅταν κατηγορεῖται διὰ συνήθη ἐγκλήματα ἄρθ. 329 τῆς ποιν. δικονομίας· 2. διότι αἱ ἀποδιδόμεναι πράξεις εἰς τὸν δήμαρχον Προσχίου δὲν ἔγειναν περὶ τὴν διοικητικὴν ὑπηρεσίαν τούτου, ἀλλ' ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ Γ. Πιτζάβας ἐθορύβησεν ἐντὸς τοῦ δημοτικοῦ καταςήματος, ὁ δὲ θόρυβος οὗτος εἶναι ξένος τῶν διοικητικῶν καθηκόντων τοῦ δημάρχου· 3. διότι εἶχεν ἤδη ἐκδοθῇ δι' ἄλλας παρομοίας φύσεως ἀξιοποίνους πράξεις τοῦ αὐτοῦ δημάρχου ἡ ὑπ' ἀρ. 16,541, καὶ ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. 1841 ἀπόφασις τῆς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Β. Γραμματείας, καὶ δὲν ἀπαιτεῖτο νὰ ἐκδοθῇ εἰδικὴ ἄδεια περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως. Le graverand T. 2 P. 141.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλλικα, τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν Ἰω. Τυπάλδον δικηγόρον πληρεξούσιον τοῦ κατηγορουμένου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 28,329 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ 478 τοῦ ποιν. νόμου τότε μόνον ἀπαιτεῖται ἄδεια τῆς ἁρμοδίου διοικητικῆς ἀρχῆς πρὸς καταδίωξιν τῶν παρὰ τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων πραττομένων πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων, ὅταν αἱ πράξεις αὗται γίνωνται ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῶν καθηκόντων των, διὰ τούτου δὲ ὁ νόμος ἐννοεῖ οὐχὶ τὴν ἁπλῶς κατὰ τὸν χρόνον ἐξωτερικὴν σχέσιν τῆς πράξεως μὲ τὰ διοικητικὰ καθήκοντα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἄλλως δὲν ἤθελεν ἐξαιρέσει διὰ τοῦ ἐδ. 1 τοῦ ἄρθ. 329 τῆς ποιν. δικονομίας τὰ συνήθη πλημμελήματα καὶ κακουργήματα ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ, ἀλλὰ τὴν ἐσωτερικὴν σχέσιν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς πράξεως μὲ τὰ ἀνωτέρω ἀναφερθέντα καθήκοντα, τουτέςι τὴν

διὰ τῆς πράξεως παραβίασιν τῶν καθηκόντων ἢ τὴν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ῥηθεῖσα ἄδεια ὡς ἀπόῤῥοια τῆς ἀρχῆς τῆς διαιρέσεως τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἀπὸ τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, δὲν ἐκτείνεται μέχρι τοῦ ἀτόμου τοῦ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου ἀλλὰ καλύπτει μόνον τὸ ἠθικὸν πρόσωπον τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 59 ἀποφάσεώς του καί τοι ἀναγνωρίσαν ὅτι ἂν καὶ ὁ δήμαρχος Προσχίου προσκληθεὶς νὰ ἐκδώσῃ διαβατήριον εἰς τὸν Γεώρ. Πιτζάβαν ἐνεργοῦσε διοικητικὰ καθήκοντα, κατὰ τὴν ἐνέργειαν ὅμως ταύτης δὲν κατεχράσθη οὐδεμιᾶς αὐτοῦ ἐξουσίας ἀλλὰ τῆς ἐξουσίας τὴν ὁποίαν ἔχει ὡς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος, διατάξας τὴν ἐπὶ 24 ὥρας κράτησιν τοῦ Γεωρ. Πιτζάβα, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 181 τῆς ποιν. δικονομίας, ἐπὶ λόγῳ ὅτι οὗτος ἐπροξένησε θόρυβον εἰς τὸ δημοτικὸν κατάστημα, μ'ὅλον τοῦτο ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἐπιχειρισθεῖσαν καταδίωξιν κατὰ τοῦ δημάρχου Προσχίου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ἐξεδόθη ἡ ἀπαιτουμένη διοικητικὴ ἄδεια, παρεβίασε τὰ ἀνωτέρω ἀναφερθέντα ἄρθρα τῆς ποιν. δικονομ. καὶ ἰδίως τὸ ἄρθ. 326 §. 2, καὶ παρεγνώρισε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἁρμοδιότητα, τοῦτο δὲ εἶναι λόγος ἀνακρίσεως κατὰ τὸ ἄρθ. 407 τῆς ποιν. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα παραδέχεται τὴν ἀπὸ 23 Ἰουλ. ε. ε. αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 59 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. Ἀναιρεῖ τὴν μνημονευθεῖσαν ἀπόφασιν καὶ παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ Ἀθ. Δεσποταίου ποιν. δίκην ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσει καὶ ἐξυβρίσει τοῦ Γεωργ. Πιτζάβα ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν, καταδικάζει τὸν ἀνεραισίβλητον Ἀθαν. Δεσποταῖον εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης, διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ὀκτωβ. τοῦ 1841 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 49.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σταματίου Κρίνου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλλικα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Σταματίου Κρίνου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Π. Ἀργυροπούλου, Σ. Τριανταφύλλη καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Κατὰ τὴν 25 Μαρτίου ε. ε. ὁ ἐνωμοτάρχης Π. Μιχαλόπουλος ἀνέφερεν εἰς τὴν ἐνταῦθα ἀστυνομίαν, ὅτι πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ σκοποῦ τινῶν νὰ προσβάλλωσι δι' ἀλληγορικῶν εἰκόνων τὴν Κυβέρνησιν μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Α. Μαλανδρίνου, ὅπου κατέσχεν οἰκόνα παριστάνουσαν πλοῖον ναυαγοῦν καὶ συλλαβὼν τὸν οἰκειοποιηθέντα αὐτὴν Σταμάτιον Κρῖνον παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀσυνομίαν. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ ἀσυνόμος ἀνέφερεν τοῦτο πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐνταῦθα πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα, τὴν δὲ ἑπομένην ἐπρόσθεσεν ὅτι ὁ Σπυρίδων Κουρόπουλος, Ἰω. Περδικάρης, Γ. Χ. Δημητρίου, Θ. Ὀρφανίδης, Κ. Ξύδης καί τινες ἄλλοι ἄγνωστοι ὑπὲρ τοὺς ἑξήκοντα καίτοι γινώσκοντες τὴν γενομένην κατάσχεσιν τῆς προσβαλλούσης τὴν κυβέρνησιν εἰκόνος κλεισθέντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Α. Μαλανδρίνου, καὶ ἀπειλοῦντες βίαν κατὰ τῆς βίας ἐξέθεσαν ἑτέραν εἰκόνα ὁμοίαν τῆς πρώτης. Γενομένης ἀνακρίσεως τὸ συμβούλιον τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀρ. 2572 βούλευμα διὰ τοῦ ὁποίου παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ πλημμελοιοδικείου τοὺς ἀνωτέρω ἀναφερθέντας καὶ τὸν Σταμάτιον Παναγιώτου, Χρῆστον Ἡλιακόπουλον, Ἰω. Ἀθανασίου, Γεώρ. Ματουκᾶν, Χρῆστον Ματουκᾶν ἔμπορον καὶ Χρῆστον Ματουκᾶν μαθητὴν, Πάϊκον Ἀντωνόπουλον, Κωνς. Ἀντωνιάδην καὶ Ἀνδρ. Μαλανδρῖνον διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ἐξυβρίσεως τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν ὀφειλομένης τιμῆς, τουτέστιν ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25 Μαρτ. διὰ συμβολικῶν παρασάσεων, ἤτοι διὰ διαφόρων εἰκόνων τὰς ὁποίας ἐξέθεσαν δημοσίως ἐνταῦθα προσέβαλον τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 20 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου. Κατὰ συνέπειαν τοῦ ῥηθέντος βουλεύματος ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐκλήτευσε τοὺς ῥηθέντας κατηγορουμένους εἰς τὸ ἀκροατήριον διὰ νὰ δικασθῶσιν ἐπὶ τῇ εἰρημένῃ πράξει. Συζητήσεως δὲ γενομένης τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1414 ἀπόφασίν του δι' ἧς ἐκήρυξε τὸν Σταμάτιον Κρῖνον ἔνοχον ὅτι κατὰ τὴν 25 Μαρτ. 1841 ἐνταῦθα συνήργησεν ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες εἰς τὴν διὰ συμβολικῶν παρασάσεων, τουτέστιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Α. Μαλανδρίνου ἐκτεθεισῶν κατὰ τὴν εἰρημένην ἐποχὴν εἰκόνων, δυσφήμισιν τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 50 καὶ 71 τοῦ ποινικ. νόμου καὶ 20 περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, ἑπομένως κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς φυλάκισιν, ἐκήρυξε δὲ ἀθῴους ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κατηγορουμένους. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Σταμ. Κρῖνος διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς

ὑπερασπίσεως, καθότι τόσον τὸ κλητήριον θέσπισμα καθὼς καὶ τὸ ἐκδοθὲν βούλευμα ἀναφέρουσι μὲν τὸ πλημμέλημα ἀλλὰ δὲν προσδιορίζουσι τὰ ςοιχεῖα τοῦ πλημμελήματος περὶ οὗ πρόκειται, τοὐτέςιν δὲν ἀναφέρονται αἱ πράξεις δι' ἃς ἡ κατηγορία νομίζει ἀπηρτημένον τὸ πλημμέλημα τῆς δυσφημίσεως· 2. διότι εἰς τὰ πλημμελήματα περὶ ἐξυβρίσεως δὲν ὑπάρχει συνέργεια· 3. διότι δι' ἄλλην πρᾶξιν κατηγόρεῖτο καὶ δι' ἄλλην ἐδικάσθη· 4. διότι τὸ δικαςήριον τῶν πλημμελειοδικῶν βεβαιοῖ μὲν ὅτι ὁ Σταμ. Κρῖνος συνήργησεν εἰς τὴν δυσφήμισιν τῆς κυβερνήσεως, δὲν ἀποδεικνύεται ὅμως ἂν ὁ ἀναιρεσείων συνήργησε καὶ τίνι τρόπῳ συνήργησεν εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν, οὐδὲ ἀποδεικνύεται μάλιςα ἡ τοιαύτη δημοσίευσις, καθότι ἡ ἔκθεσις τῶν εἰκόνων ὡς ἀναφέρει τὸ δικαστήριον δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τοῦ νόμου δημοσίευσιν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ὡς πρὸς τὸν λόγον ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ἂν ὁ ἀναιρεσείων συνήργησε, τίνι τρόπῳ συνήργησεν, ἐν γένει ἢ εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν εἰκόνων, οὐδὲ ἂν ἄλλως ἔλαβε χώραν ἡ τοιαύτη δημοσίευσις.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρουσα εἰς τὸ αἰτιολογικὸν αὐτῆς μέρος· « πρὶν ἀκόμη δημοσιευθῶσιν αἱ εἰκόνες ὁ Κρῖνος ἀπήχθη παρὰ τῶν » χωροφυλάκων εἰς τὴν ἀςυνομίαν, εἰς τὸ κατάςημα τῆς ὁποίας ἔμεινε μέ» χρι νυκτὸς, ὅτε δηλ. εἶχον ἐκτεθῆ ἤδη παρ' ἄλλων αἱ εἰκόνες· » καὶ « οὗ» τος (ὁΚρῖνος) κυρίως μετὰ τοῦ Κρανίου παρεσκεύασαν τὰς ἀνωτέρω εἰκό» νας καὶ προετοίμαζον τὴν ἔκθεσιν αὐτῶν· » βεβαιοῖ ταὐτοχρόνως ὅτι τὸ πλημμέλημα τῆς δι' εἰκονικῶν παραστάσεων δυσφημίσεως τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἐτελέσθη διὰ τῆς δημοσιεύσεως, καὶ κατὰ ποῖον τρόπον συνήργησεν εἰς αὐτὸ ὁ Σταμ. Κρῖνος· δείκνυται δέ τις ἔνοχος συνεργείας καὶ ἐκτὸς τῶν ἰδιαιτέρων περιπτώσεων τοῦ ἄρθ. 72 τοῦ ποιν. νόμου, ὅταν κατὰ τὸ ἄρθρ. 71 συνεργήσῃ ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες εἰς τὸ παρ' ἄλλου τινὸς πραχθὲν κακούργημα ἢ πλημμέλημα πρὶν τοῦτο ἐκτελεσθῆ, ὥςε καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν μνημονευθεισῶν εἰκόνων, ἐδύνατο ὁ Σταμ. Κρῖνος νὰ γίνῃ ἔνοχος συνεργείας τῆς διὰ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν δυσφημίσεως τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ἑπομένως ὁ προτεινόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἐν μέρει μὲν εἶναι ψευδὴς ἐν μέρει δὲ ἀνυπόςατος.

Ὡς πρὸς τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑπάρχει συνέργεια εἰς τὰ περὶ ἐξυβρίσεως πλημμελήματα.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθ. 71 τοῦ ποιν. νόμου εἶναι γενικὸν καὶ δὲν κάμνει κάμμίαν ὡς πρὸς τοῦτο διάκρισιν.

Ὡς πρὸς τὸν λόγον ὅτι τὸ κλητήριον θέσπισμα ὡς καὶ τοι βούλευμα δὲν

ἀναφέρουσι τὰς πράξεις δὶ ἃς ἡ κατηγορία νομίζει ἀπηρτημένον τὸ πλημμέμημα τῆς δυσφημίσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ὑπ' ἀρ. 2,572 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν περιγράφει ἐμπεριςατομένως τὰς εἰκόνας διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ὁποίων ἐπράχθη τὸ πλημμέλημα τῆς δυσφημίσεως τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, εἰς δὲ τὸ βούλευμα τοῦτο ἀναφέρεται ῥητῶς ἡ ἀπὸ 1 Ὀκτωβ. κλῆσις τοῦ εἰσαγγελέως.

Ὡς πρὸς τὸν λόγον ὅτι περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ἐνῷ ἐκατηγορήθη δὶ ἄλλο πλημμέλημα, δὶ ἄλλο κατεδικάσθη, διότι ἐκλητεύθη εἰς τὸ ἀκροατήριον ὡς προσβαλὼν τὴν κυβέρνησιν καὶ κατεδικάσθη ὡς συνεργήσας εἰς τὴν δυσφήμισιν τῆς κυβερνήσεως.

Ἐπειδὴ ὁ Σταμ. Κρῖνος ἐκατηγορήθη καὶ κατεδικάσθη διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κατὰ ῥητὸν χρόνον καὶ τόπον δημοσίευσιν ὡρισμένων εἰκόνων, ἑπομένως ἂν καὶ ὑποτεθῇ ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἐχαρακτήρισεν ἄλλως τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, διὰ τούτου δὲν παρεβίασε κανένα νόμον, ἀλλ' ἔκαμε χρῆσιν τοῦ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἔχει τοῦ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν σχέσιν τῆς δικαζομένης πράξεως, μὲ τὸν νόμον, προσούτοις δὲ τὸ ὑπ' ἀρ. 2573 βούλευμα εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ ἀπὸ 1 Ὀκτωβ. 1841 κλῆσις τοῦ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, ἂν καὶ διὰ μὴ προσφυῶν ἐκφράσεων, ἀναφέρει μ' ὅλον τοῦτο ὅτι ἡ γενομένη προσβολὴ τῆς κυβερνήσεως περιεῖχεν ἐξύβρισιν διὰ τῶν λέξεων—διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ἐξυβρίσεως τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν ὀφειλομένης τιμῆς, τοὐτέστιν ὅτι διὰ διαφόρων εἰκόνων προσέβαλον τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν·—τοῦτο δὲ εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὴν δυσφημίαν δι ἣν κατεδικάσθη ὁ Σταμ. Κρῖνος, οὐδὲ εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον τὸ ν' ἀναφέρωνται αἱ λέξεις αὐταὶ τοῦ νόμου καὶ ὄχι ἄλλαι ταὐτόσημοι.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Σταμ. Κρίνου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 13 τοῦ παρόντος μηνὸς ὑπ' ἀριθμὸν 1414 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ὀκτωβρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 50.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Καραμουζᾶ καὶ λοιπῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πο-

λυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Δ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγ. Καραμουζᾶ, Παναγ. Κούμερου, Ἰω. Κώνσα, καὶ Ἀνδρέα Κότζαρη, παρασαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Δικαζομένου τοῦ Παναγ. Συροπούλου ἐπὶ ἐξυβρίσει ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ διεγερθεισῶν ὑποψιῶν ψευδομαρτυρίας κατὰ τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως Παναγ. Καραμουζᾶ, Παναγιώτου Κούμερου, Ἰω. Κώσα καὶ Ἀνδρ. Κότζαρη, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἐξέδωκε κατ' αὐτῶν ἔνταλμα συλλήψεως. Γενομένης ἑπομένως κατ' αὐτῶν ἀνακρίσεως καὶ ὑποβληθείσης ταύτης εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, τουτο, διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 52 βουλεύματος, παρέπεμψε τοὺς εἰρημένους τεσσαρας εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου ὡς ὑπαιτίους, ὅτι κατὰ τὴν 17 Μαρτ. ε. ε. ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν ὡς μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου δίκην κατὰ τοῦ Π. Συροπούλου, κατηγορουμένου ὅτι εἰς χωρίον Κουμπάτζι ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ παρέδρου τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἔδειξε περιφρόνησιν εἰς τὴν κυβέρνησιν, παρόντων πολλῶν καὶ προσέβαλλε τὴν τιμὴν τοῦ αὐτοῦ δημοτικοῦ παρέδρου Ι. Δ. Λαΐτζου ὡς τοιούτου (ἀρ. 20, 21 καὶ 29 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου) ὁρκισθέντες κατέθεσαν ἐν γνώσει ψευδῶς ὑπὲρ τοῦ ῥηθέντος κατηγορουμένου Π. Συροπούλου, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 265 ἐδαφ. 6 τοῦ ποιν. νόμου. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουργιοδικῶν οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους ὅτι — « κατὰ τὴν 17 Μαρτ. 1841 ὁρκισθέντες ψευδῶς ἐν γνώσει ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ὡμολόγησαν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου Π. Συροπούλου ψευδῶς εἰς ποινικὴν, ἕνεκα πλημμελήματος, συζήτησιν. » — Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 13 Σεπτεμβ. ὑπ' ἀρ. 26 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς εἰρκτὴν πέντε ἐτῶν καὶ ἑνὸς μηνός. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἡ κατηγορία ἅπασα σηρίζεται εἰς σαθρὰς βάσεις, καθότι κατὰ νόμον καὶ κατὰ φυσικὴν δύναμιν δὲν ἐξάγεται τὸ ἀδίκημα τῆς ψευδομαρτυρίας ἐκ τῆς περιγράσεως ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας ἀντιφάσκουσι πρὸς τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως, ὅθεν ἡ κατηγορία ὡς τοιαύτη εἶναι χωρὶς δύναμιν ἐναντίον τῶν κατηγορουμένων καὶ πᾶσα τοιαύτη ἀνάκρισις εἶναι σαθρά· 2. διότι τὸ βούλευμα καὶ τὸ κατηγορη-

τήριον ἔγγραφον πρέπει ν' ἀναφέρωσι τὴν πρᾶξιν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ στοιχεῖον τῆς ἐνοχῆς, τοῦτέστιν ἐπὶ μὲν ἀδικημάτων ἀφιέντων λείψανα, αὐτὸ τὸ λείψανον, ἐπὶ δὲ τῶν διὰ λόγου ἀδικημάτων αὐτοὺς τοὺς λόγους· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἀδίκημα τῆς ψευδομαρτυρίας συνιστάμενον εἰς μίαν πρότασιν, ἐκ τῆς κατομώσεως ἢ ἀπομώσεως τῆς ὁποίας γεννᾶται ἡ ἐνοχή, περιέχεται ἀορίστως ἐν τῷ βουλεύματι καὶ ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ, δηλ. δὲν προσδιορίζεται ποία περίστασις ἢ ποία φράσις τῶν καταδικασθέντων εἶναι ἡ πολεμουμένη ὡς ψευδής, διὰ νὰ πηγάσῃ ἰδέας σαφὴς καὶ πλήρης περὶ τοῦ ἀδικήματος τῶν καταδικασθέντων, καὶ νὰ δοθῇ καὶ μέσον ὑπερασπίσεως εἰς αὐτοὺς, ὥστε ἐκ τούτου καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως περιωρίσθη καὶ ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους ἀφῃρέθη τὸ ἐνδόσιμον, ὥστε νὰ δυνηθῶσι νὰ σχηματίσωσι μίαν ἰδέαν ὀρθὴν ἐν τίνι συνίσταται ἡ ἐγκληματικὴ πρᾶξις τῶν κατηγορουμένων, καὶ ἄρα εἶναι πλημμελὴς καὶ ἄκυρος πᾶσα ἡ γενομένη διαδικασία ὡς μὴ ἔχουσα βάσιν οὐδεμίαν καὶ ἀποτελεῖ ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασιν· 3. διότι τὰ πρακτικὰ δὲν ἀναφέρουν ὅτι ἀπηγγέλθη ἡ ἀπόφασις δημοσίας οὔσης τῆς συνεδριάσεως.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Ἀπριλ. 1841 ὑπ' ἀρ. 52 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν ὁ Π. Καραμουτζᾶς, ὁ Π. Κούμερος, ὁ Ἰω. Κώστας, ὁ Α. Κότζαρης παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν ὅτι τὴν 17 Μαρτ. 1841 ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Π. Συροπούλου ποιν. δίκην, « ὁρκισθέντες ψευδῶς ἐν γνώσει ὡμολόγησαν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου Συροπούλου ἐν γνώσει τὰ ἑξῆς ψεύδη, ὅτι ὁ Π. Συρόπουλος δὲν ἔδειξε περιφρόνησιν εἰς τὴν κυβέρνησιν, δὲν ἐξύβρισε τὸν πάρεδρον Ι. Δ. Λαΐτζον, δὲν τὸν εἶπε νὰ χ . . . αὐτὸν καὶ τὸ δίπλωμά του, κερατὰ κτλ., ἐνῷ προκύπτει ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐρέθησαν παρὰ τοῦ Συροπούλου· οἱ δὲ Π. Κούμερος καὶ Ἰω. Κώστας ἐκτὸς τούτων ὅτι ἦσαν παρόντες ἐνῷ δὲν ἦσαν καὶ ὅλοι ὁμοῦ ὅτι δὲν ἐγνώριζαν τὸν πάρεδρον ὡς τοιοῦτον ἐνῷ τὸν ἐγνώριζον. »

Ἐπειδὴ ἂν τὸ ἀπὸ 5 Μαΐου 1841 ἐγκλητήριον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελέως κατηγορεῖ αὐτοὺς γενικῶς ἐν τῷ ἐπιλόγῳ ὅτι αἰκισθέντες ἐν γνώσει ὡμολόγησαν ψευδῶς εἰς ποινικὴν ἕνεκα πλημμελήματος συζήτησιν, ἀναφέρει ὅμως ἀνωτέρω τὰς ὡς ψευδεῖς κατηγορουμένας καταθέσεις αὐτῶν συμφώνως μὲ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα·

Ἐπειδὴ μ' ὅλον τοῦτο ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων μὴ συμμορφωθεὶς μὲ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον, ἔθεσεν εἰς τοὺς ἐνόρκους γενικὸν ζήτημα ἂν οἱ κατηγορούμενοι εἶναι ἔνοχοι ὅτι ὁρκισθέντες

ψευδῶς ἐν γνώσει ὡμολόγησαν ὑπὲρ τοῦ Συροπούλου ψευδῶς εἰς ποινικὴν ἕνεκα πλημμελήματος συζήτησιν, χωρὶς νὰ ὁρίσῃ διὰ τοῦ ζητήματος τὰ ψεύδη ταῦτα ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐκατηγοροῦντο, οὕτω δὲ παρεβίασε τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 429 τῆς ποιν. δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ ὥστε τὸ κύριον ζήτημα νὰ περιέχῃ τὴν ἐρώτησιν, ἂν ὁ κατηγορούμενος ἦναι ἔνοχος τῆς εἰς αὐτὸν προσαπτομένης πράξεως, τουτέστι τῆς συγκεκριμένης πράξεως συνοδευμένης ἀπὸ τὰ ὑλικὰ αὐτῆς περιστατικὰ καὶ ὄχι τῆς ἀφῃρημένης πράξεως οἵα χαρακτηρίζεται μὲ γενικὰς ἐκφράσεις ἀπὸ τὰ ἄρθρα τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ ἡ τήρησις τοῦ τύπου τούτου τοῦ ἄρθρ. 429 τῆς ποιν. δικονομ. ὡς πρὸς τὴν θέσιν ζητημάτων εἶναι οὐσιώδης, καθότι ἄλλως δὲν ὑπάρχει βεβαιότης ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη ἔνοχος τῆς αὐτῆς ὑλικῆς πράξεως ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐκατηγορήθη, ἐκτὸς δὲ τούτου μὴ οὔσης ὡρισμένης τῆς πράξεως εἰς τὸ ζήτημα, εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ τακτικὴ ψηφοφορία παρὰ τῶν ἐνόρκων, περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου, καθότι ἕκαστος ἔνορκος δύναται τότε νὰ ἐννοῇ ψηφοφορῶν ἄλλην ὑλικὴν πρᾶξιν παρ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐννοῦν, ἢ ἄλλοι ἔνορκοι ὡς ὑπαγομένης καὶ αὐτῆς καὶ ἐκείνης εἰς τὸν αὐτὸν γενικὸν ὁρισμὸν τῆς πράξεως, τὸν ὁποῖον μόνον περιέχει τὸ ζήτημα· ἑπομένως ἡ ἔλλειψις τοῦ τύπου τούτου ἐπιφέρει ἀκύρωσιν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 458 ἐδ. 17 τῆς ποιν. δικονομίας λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἐὰν ἔγεινε παράβασις τύπου τινὸς τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν γενομένην διαδικασίαν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Π. Καραμουζᾶ, Π. Κούμερου Ι. Κῶστα, Α. Κότζαρη, ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ δίκην καὶ τὴν ἀπὸ 13 Σεπτεμβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 26 ἀπόφασιν τῶν αὐτῶν συνέδρων, παραπέμπει τὴν αὐτὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν συστηθησόμενον κακουργιοδικεῖον, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ὀκτωβρ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 51.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α.

Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούσή, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως.

Ὁ Σπῦρος Νῖνος χωροφύλαξ, ὁ Χρῆστος Κοντούρης καὶ ὁ Ἰω. Γούσης ἢ Μελᾶς ςρατιῶται τοῦ 7. τάγματος τῆς ἐν Ἀκαρνανίᾳ ὁροφυλακῆς, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ δικαςηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ὅτι ἐπιφορτισθέντες παρὰ τοῦ ἐνωμοτάρχου Στέλιου Ἀνδρέου κατὰ τὴν 2-3 Αὐγ. π. ε. νὰ μεταφέρωσιν εἰς Μεσολόγγιον τὸν ἐπὶ κακουργήματι κατηγορούμενον Νικ. Βασ. Ἀγγελῆ δὲν κατέβαλλον τὴν ἀνήκουσαν πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ ἐπιμέλειαν, καὶ οὕτως ὁ εἰρημένος κατηγορούμενος ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς εἰς τὸ χωρίον Μπαμπίνι οἰκίας τοῦ Νικ. Κουσκούρη ἐν ᾗ ἐφυλάττετο. Τὸ δικαςήριον θεωρήσαν ὅτι διὰ νὰ καταλογισθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ πρᾶξις τῆς ἐλευθερώσεως φυλακισμένου πρέπει ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ δραπετεύσας Νικ. Β. Ἀγγελῆ ὑπῆρχε δικαστικῶς φυλακισμένος ἢ ἐλογίζετο κατὰ νόμον ὡς τοιοῦτος ἐξέδωκε, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 399 καὶ 348 τῆς ποιν. δικονομίας τὴν ἀπὸ 27 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 50 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀναβάλλων τὴν ἐπὶ τῆς εἰρημένης κατηγορίας ἀπόφασιν, διέταξε τὴν προσαγωγὴν νομίμου ἀποδείξεως ὅτι ὁ ἐνωμοτάρχης τῆς 72 ἐνωμοτίας τῶν πεζῶν συνέλαβε τὸν Νικόλ. Β. Ἀγγελῆ ὡς ὕποπτον διαφόρων λῃςρικῶν πράξεων ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ φεύγοντα ἢ πρὸς τὸ φεύγειν ὁρμώμενον ἢ ἐπὶ διεκδρομῆς διαταχθείσης παρὰ τῆς ἀρχῆς ἢ παρόντα δυνάμει τοῦ 209 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην προσέβαλλε διὰ τῆς ἀναιρέσεως ὁ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἐπὶ τῆς ἐκδικάσεως τῶν πλημμελημάτων οἱ πλημμελειοδίκαι δὲν δύνανται ν' ἀπομακρυνθῶσι ἀπὸ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τὴν ἐν τῷ κεφ. β'. τοῦ 4 τμήματος τῆς ποιν. δικονομίας ἐμπεριεχομένην, καὶ νὰ ἐφαρμώσωσι διατάξεις ἄρθρων τῆς αὐτῆς δικονομίας εἰς τὰ ὁποῖα ἡ εἰρημένη διαδικασία παραπέμπει, εἰμὴ καθ' ἃς περιπτώσεις αὕτη δὲν ἐπρονόησεν· 2. διότι ἐνῷ τὸ δικαςήριον ὤφειλε κατὰ τὴν εἰρημένην διαδικασίαν καὶ ἰδίως κατὰ τὰ ἄρθ. 394, 396 καὶ 84 τῆς ποιν. δικονομίας ν' ἀπαγγείλῃ τὴν καταδίκην ἢ ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου, διέταξε προδικαστικῶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὴν προσαγωγὴν καὶ ἑτέρας ἀποδείξεως καὶ οὕτω παρεβιάσθησαν τὰ εἰρημένα ἄρθρα καὶ τὸ ἄρθ. 407 ἀρ. 8 τῆς αὐτῆς δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν εἰσαγγελέα μὴ ἐμφανισθέντων τῶν ἀναιρεσιβλήτων·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 394 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀφοῦ περαιωθῇ ἡ περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασία καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπαγγείλῃ τὴν κατηγορίαν καὶ τὰ πρὸς ὑποςήριξιν αὐτῆς μέσα τὰ συνηγμένα ἐκ τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας ἡ συζήτησις παύει καὶ διαγινώσκεται ἡ ἀπόφασις, ἐκ δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου συνάγεται ὅτι τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ ἄρθρα 425, 499 καὶ 348 τῆς αὐτῆς δικονομ. συνδυαζόμενα πρὸς ἄλληλα ἔχει νὰ ἐπιβάλλῃ νέαν ἀπόδειξιν πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ὡς μὴ δυνάμενον νὰ ἐνεργηθῇ εἰμὴ ἑνόσῳ διαρκεῖ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις καὶ πρὶν ἀποσυρθῇ τὸ δικαςήριον πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν, ἀφοῦ περαιωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας ἠκούσθησαν οἵτε κατηγορούμενοι καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, προτείναντες οἱ μὲν τὴν ἀθώωσίν των, ὁ δὲ τὴν καταδίκην αὐτῶν ἀποσυρθὲν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων ἀντὶ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τῶν κατηγορουμένων κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀναφανέντα ἀποδειξεως μέτα ἐξέδωκε παρεμπίπτουσαν περὶ νέας ἀποδείξεως ἀπόφασιν καὶ οὕτω παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ προμνημονευθέντος 394 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦτο δὲ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 27 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 50 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ δικαςηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ Σπύρου Νίνου χωροφύλακος, Χρήςου Κοντούρη καὶ Ἰω. Γούση ἢ Μελᾶ ςρατιωτῶν κατηγορίαν, ἐπὶ ἐλευθερώσει φυλακισμένου εἰς τὸ ἐν Πάτραις δικαςήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καὶ καταδικάζει τοὺς εἰρημένους ἀναιρεσιβλήτους Σπῦρον Νῖνον, Χρῆςον Κοντούρην καὶ Ἰω. Γούσην ἢ Μελᾶν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 31.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ὀκτωβρ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 52.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀργύρη Ἀθανασίου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ὀκτωβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀργύρη Ἀθανασίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου του Π. Τυπάλδου δικηγόρου.

Ὁ ῥηθεὶς Ἀργύρης Ἀθανασίου ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν ὅτι τὴν 4 Νοεμβ. 1840 εἰς τὴν θέσιν Σταυρὸν ἢ Καλδερίμι πλησίον τοῦ Πτελεοῦ ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τῆς συζύγου του Κυρατζοῦς. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν· « ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Ἀργύρης Ἀθανασίου ἐτῶν 34 ὅτι κατὰ τὴν 11 Νοεμβ. 1840 εἰς θέσιν Σταυρὸν ἢ Καλδερίμι πλησίον τοῦ χωρίου Πτελεοῦ ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τῆς συζύγου του Κυριατζοῦς, » κατεδίκασεν αὐτὸν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 288 τοῦ ποιν. νόμου εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 9 Σεπτεμβ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 23 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν, διότι ὁπόταν ὁ εἰσαγγελεὺς παρητήθη τῶν μαρτύρων Χρήστου Γιοβάνη καὶ Ἀποστόλου Ἀθανασίου δὲν ἐδόθη εἰς τὸν συνήγορον ὁ λόγος.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν 8 ἀρθ. τοῦ 407 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονον. λόγος πρὸς ἀναίρεσιν εἶναι ἐὰν δὲν ἐδόθη κατὰ νόμον ἀκρόασις εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ εἰς τὸν συνήγορόν του κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 394 καὶ 395 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν κατηγορούμενον καὶ εἰς τὸν συνήγορον αὐτοῦ συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τῶν εἰρημένων ἄρθρων, οὐδὲ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐζήτησε τὸν λόγον καὶ δὲν ἐδόθη εἰς αὐτόν, ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς παρητήθη τῆς μαρτυρίας τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων Χρήστου Γιοβάνη καὶ Ἀποστόλου Ἀθανασίου· ἑπομένως ὁ ἀναιρέσεως λόγος ὅτι δὲν ἐδόθη ὁ λόγος κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην εἰς τὸν συνήγορον τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ἀνίσχυρος, οὐδὲ περιωρίσθη ἐκ τούτου τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀργύρη Ἀθανασίου, κατοίκου τοῦ χωρίου Πτελεοῦ τῆς Φθιώτιδος, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 23 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ὀκτωβρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 53.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κωνστ. ἢ Κώτζου Νικολάου κλπ.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, κωλυομένων τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Σ. Πήλληκα καὶ Μ. Ῥενιέρη καὶ τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνς. ἢ Κώτζου Νικολάου καὶ Ἀθαν. Παλιούρη παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Δ. Μελᾶ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Οἱ ῥηθέντες Κῶτζος Νικολάου καὶ Ἀθαν. Παλιούρης, ἀμφότεροι κάτοικοι Ὑπάτης, κατηγορούμενοι ἐπὶ λῃςείᾳ μὲ φόνον παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 476 βουλεύματος τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν ἕνεκα τῆς αὐτῆς ἀξιοποίνου πράξεως εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαςηρ. τῶν ἐφετῶν κακουργιοδικείου. Κατὰ τὴν 21 Σεπτεμ. ε. ε. εἰσήχθησαν εἰς δίκην οἱ κατηγορούμενοι καὶ συζητήσεως γενομένης οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς· « ναὶ εἶναι ἔνοχοι ὁ Κῶτζος Νικολάου καὶ Ἀθαν. Παλιούρης ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 15 πρὸς τὴν 16 Σεπτεμβρ. 1840 εἰς θέσιν λεγομένην Βαρκᾶ πλησίον τῶν θερμῶν τῆς Ὑπάτης θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχήν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Νικ. Τρίγκα, Ἀναγνώστου Μπαλῆ καὶ λοιπῶν· ναὶ ἡ λῃςεία αὕτη ἐγένετο ἐκ συςάσεως τοῦτέςιν οἱ κατηγορούμενοι μετ' ἄλλων κινούμενοι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος συνεφώνησαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λῃςείας ταύτης καὶ συνωμολόγησαν πρὸς τοῦτο ἀλλήλοις ἀμοιβαίαν συνδρομήν· ναὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς οἱ λῃςαὶ μετεχειρίσθησαν τὰ ὁποῖα μεθ' ἑαυτὸν ἔφερον ὅπλα· ναὶ ἡ λῃςεία αὕτη ἦτον συνωδευμένη μὲ αἰκίας ἄνευ σωματικῆς βλάβης καὶ μὲ ἔνοπλον ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς κατά τινων ἐκ τῶν λῃςευθέντων· ναὶ ἡ λῃςεία αὕτη ἦτον συνωδευμένη μὲ πληγώσεις καὶ μὲ φόνον κατὰ τοῦ Κώςα Στεφάνου· ναὶ ὁ φόνος οὗτος ἦτο πρᾶξις μὴ ῥητῶς ἐξῃρημένη, ἀλλ' ἀναγκαία ὡς μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς μελετηθείσης λῃςείας· ναὶ ὁ φόνος οὗτος ἦτο συνήθης καὶ εὐπρονόητος συνέπεια τῆς λῃςείας ταύτης· ναὶ ὁ Κῶτζος Νικολάου καὶ ὁ Ἀθαν. Παλιούρης εἶναι ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὴν 16 Σεπτεμβρ. 1840 θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχήν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των ἠπείλησαν

τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐμπόρων Α. Κοντοπούλου κτλ. ναὶ ἡ λῃσεία αὕτη ἐξετελέσθη εἰς δημοσίαν ὁδόν. » Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 36 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τοὺς κατηγορηθέντας εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 27 ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἐπὶ παραβιάσει τῶν ἄρθ. 167 καὶ 379 τῆς ποιν. δικονομ. διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 27 ἀποφάσεως ἀνεβλήθη ἡ συζήτησις ἀφοῦ διετάχθη ἡ ἔναρξις αὐτῆς καὶ ἐξετάσθη ὁ πρῶτος μάρτυς καὶ οὕτω προσεβλήθη καιρίως ἡ ὑπεράσπισίς των· 2. διότι καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀρ. 36 ἀπόφασιν ὁ μάρτυς Ἀναστάσιος Μπέκος δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τοὺς κατηγορουμένους καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 413 τῆς ποιν. δικονομίας· 3. διότι ἡ ὑπ' ἀρ. 10,422 πρὸς ἐμφάνισιν εἰς τὸ ἀκροατήριον κλῆσις δὲν ἐκοινοποιήθη χωριστὰ εἰς ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἄρθ. 275 τῆς ποιν. δικονομίας· 4. διότι ἡ ἐτυμηγορία ὡς πρὸς τὸν Ἀθαν. Παλιούρην δὲν ἀναφέρει τὴν λέξιν αὐτογνωμόνως, ἥτι, κατὰ τὸ ἄρθ. 363 εἶναι συστατικὸς ὅρος τῆς λῃσείας· 5. διότι ἡ ἐτυμηγορία περιέχει ἀντίφασιν, διότι τὸν φόνον τοῦ Κῶστα Στεφάνου τὸν θεωρεῖ ὡς μέσον ἀναγκαῖον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς λῃσείας· 6 διότι περὶ τῆς δευτέρας πράξεως τῆς ἐτυμηγορηθείσης ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἡ ὑπ' ἀρ. 36 ἀπόφασις οὔτε ἐσκέφθη οὔτε ἀπεφάσισε τί· 7. διότι τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος Δήμου Ἀναστασίου Κουτοπούλου δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τοὺς ἀναιρεσείοντας· 8. διοτι τὸ ἄρθρ. 58 τοῦ ποιν. νόμου δὲν παρετέθη εἰς τὴν ἀπόφασιν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 274 καὶ 275 ἄρθ. τῆς ποιν δικονομίας ἡ κλῆσις τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐμφάνισιν πρέπει νὰ γίνεται διὰ τῆς εἰς αὐτὸν τοῦ κλητηρίου ἐγγράφου ἐπιδόσεως, ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ὅτι ἂν ὑπάρχωσι πλείονες τοῦ ἑνὸς κατηγορούμενοι, πρέπει εἰς ἕκαστον τούτων νὰ ἐπιδίδεται ἰδιαίτερον κλητήριον. οὐχὶ δὲ ἓν καὶ μόνον πρὸς πάντας, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θέλει ἀγνοεῖσθαι εἰς τίνα ἐκ τῶν πολλῶν ἐπεδόθη ἢ ἐνεχειρίσθη ἡ μοναδικὴ κλῆσις καὶ οἱ μὴ φέροντες εἰς χεῖρας χωρὶς τὴν κλῆσιν δύνανται νὰ λογισθῶσιν ὡς μηδόλως κλητευθέντες· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τοῦ παρουσιασθέντος ὑπ' ἀρ. 10,422 κλητηρίου βεβαιοῦται, μία καὶ μόνη κλῆσις ἐγένετο πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς κατηγορουμένους, νῦν ἀναιρεσείοντας, καὶ εἶναι ἄδηλον εἰς τίνα ἐξ αὐτῶν ἐπεδόθη, ἑπομένως ἀμφότεροι ὠφελούμενοι ἐκ τῆς ἀδηλότητος ταύτης δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσιν τὴν μὴ τήρησιν τῆς εἰς τὰ εἰρημένα ἄρθρα ἐμπεριεχομένης διατάξεως, ἥτις κατὰ τὸν §. 2 τοῦ 438 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικον. δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὰς ἀπὸ 15 καὶ 21 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 27 καὶ 36 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν συστηθησόμενον κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Νοεμβ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 54.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σωτηρίου Κυριαζῆ.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμακη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ὀκτωβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Σωτηρίου Κυριαζῆ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρινογλου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 2,468 βουλεύματός του παρέπεμψε τὸν ῥηθέντα Σωτήριον Κυριαζῆν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον ὡς ὑπαίτιον ὅτι ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἐτραυμάτισε δι' ἐγχειριδίου του τὸν Εὐσάθιον Μαργαρίτην ἐνωμοτάρχην εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του, αἱ δὲ ἐπενεχθεῖσαι πληγαὶ ἐπέφερον τὸν θάνατον αὐτοῦ. Κηρυχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος τῆς εἰρημένης πράξεως, κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 18 Σεπτεμβρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 31 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων εἰς πέντε καὶ ἥμισυ ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου καὶ διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου· ἐν δὲ τῷ ἀκροατηρίῳ ὁ συνήγορος αὐτοῦ ἐπρότεινε ὅτι ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δὲν ἐμφαίνεται ὁποῖα μέσα ὑπέδειξεν ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων εἰς τὸν κατηγορούμενον διὰ νὰ γενῇ δεκτὴ ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις, μήτε ὑπέμνησεν εἰς τοὺς ἐνόρκους ὅτι ἡ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐτυμηγορία πρέπει νὰ γείνῃ δι' ἑπτὰ τοὐλάχιστον ψήφων πρὸς πέντε.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσείων προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ ἄρθ. 308 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου, συνδυασμένον μὲ τὸ ἄρθ. 307 §. 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου, τὰ ὁποῖα καὶ ἐφηρμόσθησαν παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἑπομένως ὁ περὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου προτεινόμενος λόγος εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων καὶ τῶν συνέδρων ἦσαν νομίμως συντεθειμένα, ὁ δὲ ἀναιρεσείων δὲν προσήγαγεν οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου, ἑπομένως ὁ περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου λόγος εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν τῆς 18 Σεπτεμβρ. 1841 καθ' ἣν ἡμέραν ἐδικάσθη ὁ ἀναιρεσείων φέρουσι ῥητῶς ὅτι μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων εἶπεν εἰς τὸν καταδικασθέντα ὅτι ἐντὸς πενθημέρου προθεσμίας ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν κατὰ τῆς ἀποφάσεως καὶ ὑπέδειξεν εἰς αὐτὸν τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀναίρεσίς του, ἑπομένως ἐξεπληρώθησαν ἐντελῶς αἱ διατάξεις τοῦ 455 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομ., καὶ ὁ λόγος ὅτι δὲν ὑπεδέχθησαν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα διὰ νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ὡσαύτως ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦται ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων μετὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν ζητημάτων ἐξήγησεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰς διατάξεις τῶν ἄρθ. 441 καὶ 458 ἀρ 12 καὶ 13 τῆς ποιν. δικονομίας· ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ὑπέμνησεν εἰς τοὺς ἐνόρκους ὅτι ἡ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐτυμηγορία πρέπει νὰ γίνῃ δι' ἑπτὰ τοὐλάχιστον ψήφων πρὸς πέντε εἶναι ὅλως ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Σωτηρίου Κυριαζῆ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ξυλουργοῦ τὸ ἐπάγγελμα, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Σεπτεμβ. 1841 ὑπ' ἀριθ. 31 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Νοεμβ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 55.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Ἀνδρ. Καλιακουμένη ἢ Βαρυμπόμπα. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-

ζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Ἀνδρέου Καλιακουμένη ἢ Βαρυμπόμπα, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Στρούμπου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Ι. Α. Καλιακουμένης ἢ Βαρυμπόμπας κατηγορηθεὶς ἐπὶ λῃσείᾳ καὶ ἀντιςάσει κατὰ τῆς ἀρχῆς παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, ὅπου κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1841 οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἀκολούθως· « ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Ἰω. Ἀνδρέου Καλιακουμένης ἐτῶν 16 ὅτι ἐνοθεὶς κατὰ τὸ 1840 μετὰ πολλῶν ἄλλων πρὸς ἐκτέλεσιν πολλῶν εἰσέτι μὴ ἰδίως ὡρισμένων λῃςρικῶν πραξεων κατὰ τὴν 27 Ἰουν. τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἰς τὴν θέσιν Γεφύρια τοῦ Ἀλήμπεη τοῦ δήμου Θέρμου, θέλων νὰ λάβῃ αὐτογνωμόνως εἰς τὴν κατοχήν του ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἐπέπεσε κατὰ διαφόρων ὁδοιπόρων· ναὶ ἡ πρᾶξις αὕτη ἔγινε ὑπὸ πλειόνων· ναὶ οἱ ἐκτελέσαντες αὐτὴν ἦσαν ἔνοπλοι· ναὶ ἐξετελέσθη ἡ πρᾶξις εἰς δημοσίαν ὁδόν· ναὶ μετεχειρίσθησαν τὰ ὁποῖα ἔφερον ὅπλα· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Ἰωάν. Ἀνδρέου Καλιακουμένης ὅτι ἐνοθεὶς κατὰ τὸ 1840 μετὰ πολλῶν ἄλλων πρὸς ἐκτέλεσιν πολλῶν εἰσέτι μὴ ἰδίως ὡρισμένων λῃςρικῶν πράξεων κατὰ τὴν 3 Ἰουλ. τοῦ ἰδίου ἔτους εἰς τὴν θέσιν Λογγᾶ τοῦ δήμου Ἐφύρας θέλων νὰ λάβῃ αὐτογνωμόνως εἰς τὴν κατοχήν του ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδικως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Ἀλεξίου Μπερλίκα· ναὶ ἡ πρᾶξις αὕτη ἔγεινεν ὑπὸ πλειόνων ἐνόπλων· ναὶ μετεχειρίσθησαν τὰ ὅπλα των· ὄχι εἰς δημοσίαν ὁδόν· ναὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης ἡρπάγη ὁ αὐτὸς Ἀλέξιος Μπερλίκας ὑπὸ τῶν αὐτουργῶν αὐτῆς· ναὶ ἡ ἁρπαγὴ τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξίου Μπερλίκα ἦτο πρᾶξις μὴ ῥητῶς ἐξῃρημένη ἀπὸ τὰς μελετηθείσας παρὰ τῶν αὐτῶν συνεταίρων λῃστρικὰς πράξεις ὡς ἀναγκοία καὶ μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Ἰωάν. Ἀνδρέου Καλιακουμένης ὅτι ἐνοθεὶς κατὰ τὸ 1840 μετὰ πολλῶν ἄλλων πρὸς ἐκτέλεσιν πολλῶν εἰσέτι μὴ ἰδίως ὡρισμένων λῃςρικῶν πράξεων κατὰ τὴν 5 Αὐγ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου Ἐφύρας, προσπαθήσαντες νὰ ἀναγκάσωσι τοὺς πρὸς καταδίωξίν των ςαλέντας ὑπηρέτας τῆς ἀρχῆς νὰ παραλείψωσι τὴν σύλληψίν των ἀντέςησαν διὰ βίας κατὰ τοῦ προσώπου των. » Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ δικαςήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθ. 66, 365 §. 1, 366 §. 5, 364 §. 3, 6, 7, 58 §. 1 καὶ 170 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τὸ 451 τῆς

ποιν. δικονομίας κατεδίκασε τὸν Ἰω. Ἀνδρέου Καλιακουμένην εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 16 Σεπτεμβρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 28 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον ὅτι περαιωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας πρέπει νὰ ἀκουσθῇ ὁ κατηγορούμενος, εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος διαδικασίαν μόνον ὑπενθυμήθησαν εἰς τὸν καταδικασθέντα αἱ ἀντιφάσεις εἰς τὰς ὁποίας ὑπέπεσεν εἰς τὰς ἐξομολογήσεις του ἐνώπιον τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν παραβαλλόμεναι μὲ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξομολόγησίν του, ἥτις ἔγεινεν ἐκ διαλειμμάτων ἐνῷ ἐξετάζοντο οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας, ἐνῷ κατὰ τὸ ἄρθ. 394 τῆς ποιν. δικονομίας πρέπει νὰ ἀκούεται ὁ κατηγορούμενος μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀποδείξεων καὶ οὐχὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ ἐκ διαλειμμάτων.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦται ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἠρωτήθη ἀπὸ τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων κατὰ πᾶσαν μαρτυρίαν ἂν ἔχῃ νὰ κάμῃ παρατηρήσεις καὶ τὰς ἔκαμε· προσέτι δὲ ἐπὶ τέλους τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας ἠρωτήθη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐὰν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ τὶ πρὸς ὑπεράσπισίν του καὶ ἀπήντησεν ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε, ἐκτὸς μόνον ὅτι κατὰ τὸν Αὔγουςον ὑπῆγε μετὰ τῶν λῃςῶν χωρὶς νὰ λῃςεύσῃ κανένα· ἑπομένως αἱ περὶ ἀκροάσεως τοῦ κατηγορουμένου διατάξεις τῶν ἄρθ. 385 καὶ 394 τῆς ποιν. δικονομίας εἰς τὰς ὁποίας παραπέμπουν τὰ ἄρθρ. 425 καὶ 426 τῆς αὐτῆς ἐτηρήθησαν ἀκριβῶς, ὁ δὲ λόγος ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἠκούσθη μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀποδείξεων, ἀλλὰ μόνον ἐκ διαλειμμάτων διαρκούσης αὐτῆς, δὲν εἶναι ἀληθής.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Ἀνδρέου Καλιακουμένη ἢ Βαρυμπόμπα, κατοίκου Βλαχοῦ τοῦ δήμου Θέρμου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 28 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκριθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Νοεμβ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 56.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωργ. Δουμένη.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Πολυ-

ζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Δουμένη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Τριανταφύλλη, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Γεώρ. Δουμένης κατηγορηθεὶς ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, ὡς ὑπαίτιος ἀναιρέσεως, κακουργήματος προνοουμένου καὶ τιμωρουμένου παρὰ τοῦ ἄρθ. 393 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου, ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος· α. ὅτι τὴν 3 Φεβρουαρ. 1841 ἐν Σαλαμῖνι ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀναγνώστη Σταμούλη· β'. ὅτι δὲν ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν ταύτην ἀναγκασθεὶς νὰ ὑπερασπισθῇ διὰ βίας τὸν ἑαυτόν του κατὰ τῆς παρανόμου κατὰ τοῦ προσώπου του ἐπιθέσεως ἡνωμένης μὲ κίνδυνον ζωῆς ἢ ὑγείας, ἐπίθεσιν τὴν ὁποίαν ἀνωτέρα βοήθεια δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτρέψῃ· γ'. ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης ὑπῆρχον εἰς τὸν εἰρημένον Γεώρ. Δουμένην καιρὸς καὶ εὐκολία πρὸς χρῆσιν μικροτέρων καὶ μὴ ἀγνώστων εἰς αὐτὸν μέσων, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος ἀκινδύνως ἠδύνατο νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν κατὰ τοῦ προσώπου του ἐπίθεσιν τοῦ Α. Σταμούλη· δ'. ὅτι πρὸς ὑπέρβασιν τῶν νομίμων τῆς ἀμύνης ὁρίων δὲν παρεκινήθη ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον ἢ ἀπὸ ταραχὴν τοῦ νοός· ε. ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κατὰ τοῦ Σταμούλη ἀναιρέσεως ὁ εἰρημένος Γ. Δουμένης ἠρεθίσθη καὶ παρωργίσθη παρὰ τοῦ παθόντος Σταμούλη. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων ἐφαρμόσαν τὰ ἄρθ. 23 καὶ 293 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου, κατεδίκασεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀπὸ 19 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 3 ἀποφάσεώς του εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ καὶ εἰς σέρησιν διὰ βίου τῶν ἐν τῷ 23 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου διαλαμβανομένων δικαιωμάτων. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῶν συνέδρων προσέβαλεν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τῆς ἀναιρέσεως προτείνων τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀντιφατικὴ, καθότι ἐξ ἑνὸς μὲν μέρους οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ καταδικασθεὶς δὲν ἦτον εἰς κατάσασιν ἀμύνης, καὶ ἐξ ἑτέρου ὅτι ὑπῆρχον εἰς αὐτὸν πρόχειρα καὶ γνωστὰ ἄλλα μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν κατὰ τοῦ προσώπου του ἐπίθεσιν· 2. καθότι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων καθυπέβαλεν αὐτολεξεὶ ἀναγινώσκων καὶ ἑρμηνεύων εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸν ποιν. νόμον, καθόσον ἀφορᾷ τὰς περὶ ἀνθρωποκτονίας ἀναιρέσεως καὶ τραυμάτων διατάξεις αὐτοῦ· 3. διὰ περιορισμὸν τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐμπόδισε τοὺς ἐνόρκους νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὸ περὶ ἰατρονομικῆς σύγγραμμα τοῦ Βαρτζελότη, βεβαιώσας αὐτοὺς ὅτι

δὲν εἶναι ἐπιζημονικὸν γενικὸν σύγγραμμα, ἀλλὰ ἰδιαίτεραι ἐξηγήσεις καὶ ἑρμηνεῖαι τοῦ ποινικοῦ τῆς Λομβαρδοβενετίας κώδικος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἔνορκοι διὰ τοῦ 6΄. ζητήματος ἀπήντησαν μὲν ὅτι ὁ καταδικασθεὶς Γ. Δουμένης δὲν ἐξετέλεσε τὴν ἀναίρεσιν ἀναγκασθεὶς νὰ ὑπερασπισθῇ διὰ βίας τὸν ἑαυτόν του κατὰ τῆς παρανόμου ἐναντίον τοῦ προσώπου του ἐπιθέσεως τοῦ Α. Σταμούλη ἡνωμένης μὲ κίνδυνον ζωῆς ἢ ὑγείας, ἐπίθεσιν τὴν ὁποίαν ἀνωτέρα βοήθεια δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης δὲν ἀπέκλεισαν καὶ τὴν ἰδέαν ἐλαφροτέρας ἐπιθέσεως μὴ δικαιολογούσης τὴν κατὰ νόμον ἄμυναν, ὁποία εἶναι ἡ μὴ συνοδευμένη μὲ κίνδυνον ζωῆς ἢ ὑγείας καὶ τὴν ὁποίαν ἀνωτέρα βοήθεια ἠδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ, ἑπομένως ἡ ἀπάντησις αὐτῶν εἰς τὸ τρίτον ζήτημα, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀνθρωποκτονίας ὑπῆρχον εἰς τὸν καταδικασθέντα καιρὸς καὶ εὐκολία πρὸς χρῆσιν μικροτέρων καὶ μὴ ἀγνώστων εἰς αὐτὸν μέσων διὰ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ ὑπεκφύγῃ ἀκινδύνως τὴν κατὰ τοῦ προσώπου του ἐπίθεσιν, δὲν ἀποτελεῖ ἀναγκαίως τοιαύτην ἀντίφασιν δίδουσαν χώραν εἰς ἀναίρεσιν·

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου ἀπαγορεύουσα εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων τὴν εἰς τοὺς ἐνόρκους ἀνάγνωσιν καὶ ἑρμηνείαν τῶν διατάξεων τοῦ ποινικ. νόμου, ἑπομένως ὁ δεύτερος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων ἐκφράσας τὴν γνώμην του, κατὰ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς συζητήσεως τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὅτι τὸ περὶ ἰατρονομικῆς σύγγραμμα τοῦ Βαρτζελότη ἰσχύζεται εἰς τὸν νόμον τῆς Λομβαρδοβενετίας, ἔχοντα ἄλλως ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωποκτονίαν παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἡμετέρου ποιν. νόμου, δὲν περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ὡς διϊσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων, καθότι ἐξ ἑνὸς μέρους ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐνήργησε δικαίωμα τὸ ὁποῖον τοῦ χορηγεῖ ὁ νόμος, καὶ ἐξ ἄλλου οἱ ἔνορκοι ἠδύναντο νὰ ἐκλάβωσι τὸ εἰρημένον σύγγραμμα διάφορον παρ' ὅ,τι τὸ ἐθεώρησεν ὁ πρόεδρος· προσέτι δὲ ἐπειδὴ τὸ εἰρημένον σύγγραμμα δὲν ἀπετέλει μέρος τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα κατὰ νόμον ἔπρεπε νὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ὤφειλε καὶ ἔπραξεν ὀρθῶς ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰς τοὺς ἐνόρκους παράδοσιν αὐτοῦ, ἑπομένως ὁ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἐπίσης ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Δουμένη, κατοίκου Σαλαμῖνος, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 32 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν

αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως.
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Νοεμβ. 1841.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 57.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δημ. Κουτζούκου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 504.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδου Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ὀκτωβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημ. Κουτζούκου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Μελᾶ.

Ὁ ῥηθεὶς Δημ. Κουτζοῦκος παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 101 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν ἑσπέραν κατὰ τὴν 15 Ἰουν. 1841 ἐντὸς ἑνὸς ἀγροῦ κειμένου εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κουτζούκου ἢ Καρυὰ ἐπάνω εἰς τὰς ἀμυγδαλέας τοῦ χωρίου Ἀστάλα, ἐρεθισθεὶς καὶ παροργισθεὶς ὑπὸ τοῦ Διμπερίου Κωνσταντοπούλου, ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσε κατ' αὐτοῦ ἀνθρωποκτονίαν διὰ μαχαιριδίου, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 293 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικείου, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν· «ά. ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Δημ. Κουτζοῦκος ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς 15 Ἰουν. 1841 εἰς τὸ χωρίον Ἀστάλα τοῦ δήμου Δασεῶν εἰς θέσιν τοῦ Κουτζούκου ἢ Καρυὰ ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἀπέκτεινε τὸν Λυμπέριον Κωνσαντόπουλον διὰ μαχαιρίου· ὄχι, ὁ φονευθεὶς δὲν ἠρέθισε καὶ παρώργισε τὸν ἀναιρέτην· ὄχι, ἡ ἐρέθισις αὕτη δὲν ἔγεινε διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν, δεινῆς ὕβρεως, ἢ βαρείας αἰκίας· β'. ὄχι, δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ ῥηθεὶς κατηγορούμενος ὅτι κατὰ τὸν ῥηθέντα χρόνον καὶ τόπον ἐφόνευσε τὸν Δ. Κωνσαντόπουλον ἐπιπεσόντα κατ' αὐτοῦ βιαίως καὶ παρανόμως, ἀλλ' ὑπερβᾶς τοὺς ὅρους τῆς νομίμου ἀμύνης ἢ τοῦ δικαίου τῆς ἀνάγκης, διότι ὑπῆρχε καιρὸς καὶ εὐκολία εἰς αὐτὸν τὸν Δ. Κουτζοῦκον πρὸς χρῆσιν μικροτέρων καὶ μὴ ἀγνώσων εἰς αὐτὸν μέσων, δι' ὧν ἠδύνατο οὗτος ἄνευ παντὸς κινδύνου νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν ἐπίθεσιν καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἐπαπειλούμενον κτῆ-

μά του ἢ ἄλλως νὰ ματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ προσβαλόντος· γ'., ὄχι δὲν εἶναι ἀπυδεδειγμένον ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐφόνευσε μὲν κατὰ τὸν ῥηθέντα χρόνον καὶ τόπον τὸν ῥηθέντα Λ. Κωνσαντόπουλον, ἐπιπεσόντα κατ' αὐτοῦ βιαίως καὶ παρανόμως, διότι ἐκ τῆς ἐναντίου του βιαίας καὶ παρανόμου ἐπιθέσεως ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ ἢ ἡ ὑγεία του, ἢ ἐκινδύνευε ν' ἀφανισθῇ ἡ κινητὴ ἢ ἀκίνητος ἰδιοκτησία του, καὶ ἀνωτέρα μὲν βοήθεια δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτρέψῃ τὴν παράνομον ταύτην ἐπίθεσιν, ὁ δὲ Κουτζοῦκος δὲν ὑπερέβη τὰ νόμιμα τῆς ἀμύνης ὅρια· δ'. ὄχι, δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ ῥηθεὶς κατηγορούμενος ὅτι κατὰ τὸν ῥηθέντα τόπον καὶ χρόνον ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσε κατὰ τοῦ Λ. Κωνσαντοπούλου τραυματισμὸν ἐξ οὗ ἐξερήθη οὗτος τῆς ζωῆς· ὄχι, ὁ τραυματισμὸς δὲν ἠρέθισε καὶ παρώξυνε τὸν τραυματισθέντα· ὄχι, ἡ ἐρέθισις αὕτη δὲν ἔγεινε διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἢ βαρέων αἰκιῶν.» Κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 23 Σεπτεμβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 46 ἀποφάσεώς του τὸν κατηγορούμενον εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι δὲν ἔπρεπε νὰ τεθῇ ἰδιαίτερον ζήτημα ὡς πρὸς τὴν προταθεῖσαν ἄμυναν, καθότι αὕτη ἐπροτάθη πρὸς αὐτοτελῆ ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἔτεινεν εἰς τὸ νὰ κατασήσῃ τὴν κυρίαν πρᾶξιν ἀνεπίδεκτον καταλογισμοῦ· τὸ δὲ 430 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας λέγον ὅτι τίθενται ἰδιαίτερα ζητήματα καὶ διὰ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπιῤῥοὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν δὲν ἐννοεῖ τὰ ἐξαλείφοντα τὸ ἀξιόποινον, ἀλλὰ τὰ τροποποιοῦντα τὴν ποινήν· 2. διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀντιφατικὴ, καθότι ἐνῷ διὰ τοῦ ἀ. ζητήματος κηρύττουν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον, διὰ τοῦ β'. ζητήματος ἀποφαίνονται αὐτὸν μὴ ἔνοχον, ἡ δὲ ἀντίφασις αὕτη εἶναι προφανὴς, ἐπειδὴ ἡ εἰς τοὺς ἐνόρκους καθυποβληθεῖσα ἐρώτησις ἦτον, ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐφόνευσε τὸν παθόντα ὑπερβὰς τὰ ὅρια τῆς νομίμου ἀμύνης, καὶ οἱ ἔνορκοι ἀπήντησαν ἀρνητικῶς, ὅτι δηλ. τὸν φόνον δὲν ἐξετέλεσεν, ἢ δὲν τὸν ἐξετέλεσεν καθ' ὑπέρβασιν τῆς νομίμου ἀμύνης, ἢ μὲ ἄλλας λέξεις νομίμως ἐνήργησεν, καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς νομίμου ἀμύνης, ἄρα δὲν εἶναι ἔνοχος, ἡ ἀντίφασις δὲ αὕτη γίνεται προφανὴς καὶ ἐκ τῆς δευτέρας περιόδου τοῦ τρίτου ζητήματος, ἔνθα οἱ ἔνορκοι ἀποφαίνονται *ὄχι, ὁ δὲ Κουτζοῦκος δὲν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς νομίμου ἀμύνης*, περικοπὴ μὴ ἔχουσα καμμίαν συνάφειαν μὲ τὸ ὅλον τοῦ τρίτου ζητήματος καὶ σχηματίζουσα κατ' ἐπανάληψιν ἰδιαίτερον ζήτημα· 3. διότι πολλὰ πράγματα ἀπαρτίζοντα ἰδιαίτερα ζητήματα συνετέθησαν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ζήτημα καὶ ἐτέθησαν μὲ γενικὰς ἐκφράσεις, καὶ ἐκ τούτου ὄχι μόνον κατεσάθησαν ἀκατάληπτα ταῦτα, ἀλλ' ἔσυραν τοὺς ἐνόρκους εἰς λάθη· 4. διότι ὁ νόμος συγχωρεῖ τὴν διὰ τῆς βιαίας δυνάμεως ἄμυναν ὄχι μόνον ὅταν παρανόμως εἰσβάλῃ τὶς εἰς τὸ τῆς κυριότητος κτῆμα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατέχει ἄλλος,

ὁ πρόεδρος δὲ μεταχειρισθεὶς καὶ εἰς τὰ δύο τελευταῖα ζητήματα τὴν φράσιν ἰδιοκτησία παρεμόρφωσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 99 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ἐχειροτέρευσε τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου, ὅσις δὲν διϊσχυρίσθη ὅτι ἦτο κύριος τοῦ ἀγροῦ ἀλλὰ τὴν κατοχὴν μόνον εἶχε· 5. διότι ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασις μὲ τὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις ἔπρεπε νὰ σχηματίζῃ ἓν καὶ μόνον κύριον ζήτημα, ὁ δὲ πρόεδρος ἀναλύσας τὴν πρότασιν ταύτην παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθ. 429 τῆς ποινικ. δικονομίας· 6. διότι, ὅτε τὸ δικαστήριον ἐξῆλθε τοῦ δωματίου πρὸς ἀνάγνωσιν τῆς κατὰ τοῦ δικηγόρου πειθαρχικῆς ἀποφάσεως, καθότι οὗτος ἐτόλμησε νὰ κάμῃ παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκθέσεως τῶν ζημημάτων, δὲν ἀνέγνωσεν ὁ πρόεδρος τὰ ζητήματα καὶ ἡ ἔλλειψις αὕτη δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν. Διὰ δὲ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπρόσθεσεν καὶ τοὺς ἑξῆς λόγους· α. διότι τὸ πρῶτον κεφάλ. τῆς ἐτυμηγορίας περιέχει ἀντιφατικὰς ἀπαντήσεις, καθότι ἐνῷ πρῶτον λέγουν οἱ ἔνορκοι ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἐρέθεσις ἐκ μέρους τοῦ φονευθέντος, ἀκολούθως λέγουν ὅτι ὑπῆρξεν ἐρέθεσις, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔγεινε διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν κτλ. ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὤφειλε ἢ νὰ παραδεχθῇ τὴν ἐρέθισιν ἐξηγῶν τὴν ἐτυμηγορίαν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἢ ν' ἀκυρώσῃ αὐτὴν καὶ νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον πρὸς νέαν ἀπάντησιν, οὐχὶ δὲ νὰ ςηρίζῃ καταδίκην ἐπὶ τοιαύτης ἀβεβαίας καὶ ἀντιφατικῆς ἐτυμηγορίας· β'. διότι, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, ὁ κατηγορούμενος ἐπικαλέσθη τὴν κατάστασιν τῆς ἀμύνης διϊσχυρισθεὶς ὅτι ὁ φονευθεὶς ἐζήτησε *νὰ ἐπιπέσῃ βιαίως εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ διακατεχόμενον καὶ σπαρὲν κτῆμα*, ὁ δὲ προεδρεύων τῶν συνέδρων οὔτε εἰς τὸ β'. οὔτε εἰς τὸ γ'. ἐκ τῶν περὶ ἀμύνης ζητημάτων του δὲν ἔθεσεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὴν περίςασιν ταύτην καὶ τοιουτοτρόπως παρέβλεψεν οὐσιωδῶς τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ προφανῶς παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθ. 430 τῆς ποιν. δικονομίας· 3. διότι τὸ παρὰ τοῦ προεδρεύοντος τεθὲν β'. ζήτημα περὶ ἀμύνης δῆθεν δὲν περιεῖχεν οὐδένα ἐκ τῶν ὅρων τῆς νομίμου ἀμύνης (ἄρθ. 99 §. 1—4,) διότι ἁπλῶς *ἡ βιαία καὶ παράνομος ἐπίθεσις* τὴν ὁποίαν διαλαμβάνει τὸ ζήτημα τοῦτο, δὲν ἀποτελεῖ τὴν κατάσασιν τῆς ἀμύνης, ἀλλ' αἱ ἐν τοῖς ἐδαφ. 1—4 τοῦ ἄρθ. 99 περιςάσεις, ὥςε εἴτε καταφατικῶς ἤθελον ἀπαντήσει ἐπ' αὐτοῦ οἱ ἔνορκοι, οὐδὲν νόμιμον ἀποτέλεσμα ὡς πρὸς τὴν τύχην τοῦ κατηγορουμένου τοῦ ἐπικαλεσθέντος τὴν ἄμυναν, ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ ἀπάντησίς των, καὶ ἑπομένως τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι ἀκυρωτέον καὶ συνακυρωτέα ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων· 4. διότι εἰς τὸ γ'. παρὰ τοῦ προεδρεύοντος τεθὲν ζήτημα ἀναφέρονται μὲν τινὲς ἐκ τῶν περιπτώσεων τῆς νομίμου ἀμύνης, ἀλλ' οὐχὶ ὅλαι π. χ. ἡ βλάβη τῆς ἰδιοκτησίας καὶ ἰδίως ἡ εἰσβολὴ εἰς τὸ παρ' ἄλλου διαν-

κατεχόμενον κτῆμα τὴν ὁποίαν ὁ κατηγορούμενος ἐπεκαλέσθη, ὥςε καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ὂν ἀτελὲς, ἀτελῆ ἐτυμηγορίαν ἐπροσκάλεσε πρὸς βλάβην τοῦ κατηγορουμένου, καὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ· 5. διότι ἐκτὸς τούτου εἰς τὸ γ'. ζήτημα ἡ ὑπέρβασις τῆς ἀμύνης ἐτέθη συνεπτυγμένως ὑπὸ τὸν νομικὸν ὅρον τὸν ὁποῖον οἱ ἔνορκοι δὲν ἐδύναντο νὰ γνωρίζωσιν, ἐνῷ ὁ προεδρεύων ὤφειλε νὰ ἐκθέσῃ τὰς περιςάσεις αἵτινες κατὰ τὸν νόμον (ἀρ. 102) ἀποτελοῦν τὴν λεγομένην ὑπέρβασιν τῆς ἀμύνης, ὡς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀποπείρας ἀπεφάσισεν ἤδη ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθ. 433 τῆς ποιν. δικονομίας·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις ἤτοι ἀθωοτικῆς ἢ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ ἦναι πλήρης, τουτέςι νὰ ἐκφράζεται μὲ ῥητὸν τρόπον, τόσον περὶ τῆς κυρίας πράξεως καθὼς καὶ περὶ ὅλων τῶν περιστατικῶν ὅσα συντελοῦν πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένου χαρακτῆρος αὐτῆς, προσέτι δὲ ἡ ἐτυμηγορία πρέπει νὰ ἦναι σαφὴς καὶ ὡρισμένη καὶ ὄχι ἀντιφατικὴ, καὶ ὁσάκις ἔχει ἐλλειψιν τινὸς τῶν ῥηθέντων προσόντων, τὸ δικαςήριον τῶν συνέδρων μὴ ἔχον βάσιν ἐφ' ἧς νὰ ςηρίζῃ τὴν ἀπόφασίν του πρέπει νὰ προσκαλῇ τοὺς ἐνόρκους νὰ διασκεφθῶσιν ἐκ νέου καὶ νὰ ἀναπληρώσωσιν ἢ ἐξηγήσωσι τὴν ἐτυμηγορίαν των· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, ἥτις ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις εἰς τὴν κατὰ τοῦ Δημ. Κουτζούκου ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων τῆς 23 Σεπτεμβ. 1841, εἶναι ἀσαφὴς καὶ ἀντιφατικὴ εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς κεφάλαια, χωρὶς νὰ ἦναι δυνατὸν αἱ ἐλλείψεις αὗται νὰ λυθῶσι καὶ ἑρμηνευθῶσι δι' ἀλλήλων, καθότι ἐνῷ ὁ κατηγορούμενος εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας κηρύττεται ἔνοχος ὅτι ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπέκτεινε διὰ μαχαιρίου τὸν Λιμπέρην Κωνσαντόπολον, εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας, ὅπου οἱ ἔνορκοι ὤφειλον ν' ἀπαντήσωσιν ἁπλῶς εἰς τὸ περὶ ἀμύνης ζήτημα, ἂν δηλ. ὁ κατηγορούμενος ἐφόνευσε τὸν ῥηθέντα Κωνσαντόπουλον ὑπερβὰς τὰ ὅρια τῆς νομίμου ἀμύνης, συμπεριέλαβον εἰς τὴν ἀπάντησίν των πάλιν ὁλόκληρον τὸ περὶ τῆς κυρίας πράξεως ζήτημα, ἀποφανθέντες περὶ αὐτῆς ἀρνητικῶς, χωρὶς νὰ γίνεται δῆλον ἂν διὰ τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως ἐννόουν νὰ τροποποιήσωσιν ἢ μὴ τὸ πρῶτον τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν κεφάλαιον·

Ἐπειδὴ καὶ σαφὴς καὶ ἀναμφίβολος ἂν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ὡς πρὸς τὴν κυρίαν πρᾶξιν, περιέχει ὅμως προφανῶς ἀσάφειαν καὶ ἀντίφασιν εἰς τὸ β'. καὶ γ'. αὐτῆς κεφάλ. ἀφορῶντα τὴν περίςασιν τῆς νομίμου ἀμύνης, καθότι ἐνῷ διὰ τῆς ἀρνητικῆς λέξεως ὄχι, φαίνε-

ται μὲν ὅτι, οἱ ἔνορκοι ἀρνοῦνται ἐντελῶς τὴν ὕπαρξιν τῆς νομίμου ἀμύνης, ἀλλ' ὅμως ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀπαντήσεων δὲν συνάγεται σαφῶς καὶ ἀδιςάκτως ἡ ἔννοια αὕτη, ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ μάλιστα δύναται ἐκ τῶν λέξεων τοῦ β'. καὶ γ'. κεφαλ. τῆς ἐτυμηγορίας νὰ συναχθῇ τὸ συμπέρασμα τῆς μὴ ὑπερβάσεως τῶν ὁρίων τῆς νομίμου ἀμύνης, ἑπομένως ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων καθὸ ἀσαφὴς, ἀόριςος καὶ ἀντιφατικὴ δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις καταδικαςικῆς ἀποφάσεως, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὤφειλε νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων διὰ νὰ διορθώσωσι τὴν ἐτυμηγορίαν των.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 23 Σεπτεμβρ. 1841 ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων τοῦ ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικείου, καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν αὐτῆς ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀρ. 46 ἀπὸ 23 Σεπτεμβ. 1841 ἀπόφασιν τῶν αὐτόθι συνέδρων, παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ Δημ. Κουτζούκου ἐπὶ ἀπρομελετήτῳ φόνῳ κατηγορίαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν συςηθησόμενον κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Νοεμβρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 58.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Θουρίας δημοσίου κατηγόρου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 52.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη, ἀναπληροῦντος τὸν κωλυόμενον εἰσαγγελέα Κ. Δ. Γ. Σοῦτζον καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Νοεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Θουρίας δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Ἰω. Γεωργανᾶς, κάτοικος Κουρτσασίου τοῦ δήμου Θουρίας, κατηγορηθεὶς παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Θουρίας, ὅτι τὴν 3 Ἰουλ. ε. ε. ἤκισεν τὴν Καλομοίραν θυγατέρα τῆς Ἀσημάκενας Γεωργιανοῦς εἰσήχθη εἰς δίκην τὴν 10 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, τὸ δὲ πταισματοδικεῖον ἐξέδωκεν αὐθημερὸν τὴν ὑπ' ἀρ. 59 ἀπόφασίν του διὰ τῆς ὁποίας

ἐκήρυξεν ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον· ὁ δὲ παρὰ τῷ εἰρημένῳ πταισματοδικείῳ δημόσιος κατήγορος δὶ ἐκθέσεως γενομένης εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζοΐδου καὶ τὸν ἐκπληροῦντα χρέη εἰσαγγελέως·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 15 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 59 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Θουρίας, τῆς ὁποίας ὁ δημόσιος κατήγορος Θουρίας ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν, εἶναι ἀπόφασις ἀθωοτικὴ, τὸ δὲ 480 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἀναφέρει ῥητῶς τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα συγχωρεῖται εἰς τὰς παρὰ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ὡρισμένας περιπτώσεις νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν, μεταξὺ δὲ τῶν προσώπων τούτων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι, οἵτινες ἑπομένως δὲν δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι δικαίωμα μὴ ἐπιτραπὲν εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ δημοσίου κατηγόρου Θουρίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 59 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Θουρίας, καὶ ἀπφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Νοεμβρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 59.

Περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως (Ἀρ. βιβλ. καταχ. 52.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα καὶ Π. Καλληγᾶ δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ῥενιέρη, ἀναπληροῦντος τὸν κωλυόμενον εἰσαγγελέα Κ. Δ. Γ. Σοῦτζον, καὶ τοῦ γραμματέως Κ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Νοεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως.

Ὁ Γρηγόριος Πέρβελης, κάτοικος Λαμίας, ἐζήτησε διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαΐου 1841 πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα ἐγκλήσεώς του τὴν ἐπὶ μοιχείᾳ καταδίωξιν τῆς συζύγου του Αἰκατερίνης Κοντοπούλας καὶ τοῦ Κωνστ. Θεοδοσιάδου, διαμένοντος εἰς Ναύπλιον. Παραπεμφθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Λαμίᾳ ἀνακριτοῦ καὶ ἀρξαμένης τῆς

ἀνακρίσεως ἐξετάσθησαν διάφοροι μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ ὁ ἐγκαλούμενος Κων. Θεοδοσιάδης, ὅστις ἐπρότεινεν ὡς μάρτυρας ὑπερασπίσεως τοὺς δικαστὰς τοῦ ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικείου καὶ τὸν παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέα· ὁ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς προσεκάλεσε τὸν παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ πάρεδρον νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ῥηθέντας μάρτυρας. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην ὁ μνημονευθεὶς ἀντεισαγγελεὺς ἐζητήσατο παρὰ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς μὴ ὑπάρχοντος πλέον δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς παραπομπῆς τῆς αὐτῆς δίκης εἰς ἄλλο ὁμοειδὲς καὶ ἰσόβαθμον δικαστήριον· τὸ δὲ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ἀπὸ 7 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 38 ποιν. ἀποφάσεώς του, παραδεχθὲν τὴν αἴτησιν τοῦ ῥηθέντος ἀντεισαγγελέως, παρέπεμψε τὴν ἐπὶ μοιχείᾳ κατὰ τῆς Αἰκατερίνης Κοντοπούλας καὶ τοῦ Κων. Θεοδοσιάδου δίκην εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἡ Αἰκατερίνη Κοντοπούλου δι' ἀναφορᾶς της πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα, ἐπρότεινεν ὡς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως ὅλους τοὺς δικαστὰς τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν καὶ τὸν παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέα καὶ ἀντεισαγγελέα, ἑπομένως ὁ ῥηθεὶς ἀντεισαγγελεὺς ἐζητήσατο παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ προσδιορισθῇ ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον διὰ νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν.

Ἀκοῦσαν τὸν ἀναπληροῦντα τὸν εἰσαγγελέα δικαστήν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις διὰ τῆς ὁποίας κατηγορούμενός τις προσκαλεῖ δικαστὴν ἢ ὁλόκληρον δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἶναι ἐκκρεμὴς ἢ κατ' αὐτοῦ ἀρξαμένη ἀνάκρισις, νὰ μαρτυρήσῃ κατὰ τὴν ποινικὴν ταύτην δίκην, ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐξαίρεσιν τοῦ δικαστοῦ ἢ τοῦ δικαστηρίου, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἦναι κατὰ τὴν αὐτὴν δίκην μάρτυς καὶ δικαστής, καὶ ἑπομένως κανονίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ποιν. δικονομίας τὰς περὶ ἐξαιρέσεων δικαστῶν καὶ περὶ παραπομπῆς ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο δικαστήριον ἕνεκεν ἐξαιρέσεως ὁλοκλήρου δικαστηρίου·

Ἐπειδὴ ἐν περιπτώσει ἐξαιρέσεως ὁλοκλήρου δικαστηρίου, ἢ ὃ ἐστὶ τὸ αὐτό, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἅπαντα τὰ μέλη δικαστηρίου τινὸς κατὰ πρόκλησιν ἑνὸς τῶν διαδίκων μέλλουν νὰ παρασταθῶσιν ὡς μάρτυρες κατὰ τὴν ἐνώπιον αὐτῶν ἐκκρεμῆ δίκην, ἡ διαδικασία κατὰ τὸ ἄρθ. 64 τῆς ποιν. δικονομίας, γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν καὶ ἡ περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὰ ἄρθ. 47 καὶ 50 τῆς αὐτῆς δικονομίας, τουτέστιν ἡ αἴτησις τοῦ διαδίκου βεβαιωμένη ἀπευθύνεται πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα παρὰ τοῦ ὁποίου ἀνακρίνεται ἡ ὑπόθεσις συνοπτικῶς, τηρουμένης δὲ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθ. 56 τῆς ποιν. δικονομίας ἡ αἴ-

τησις αὕτη κοινοποιεῖται εἰς τὸν προσκαλούμενον ὡς μάρτυρα δικαστὴν παρὰ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς διὰ νὰ ἐκφρασθῇ, καὶ μόνον ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς προσηκόντος γενομένης κοινοποιήσεως ὀφείλει οὗτος ν' ἀπέχῃ τῆς ἐκτελέσεως τῶν δημοσίων ἔργων του.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορουμένη Αἰκατερίνα Κοντοπούλα δὶ ἀναφορᾶς της πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα ἐζήτησε νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες εἰς τὴν κατ' αὐτῆς κατηγορίαν « ὅλοι οἱ δικασταὶ τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέως καὶ ἀντεισαγγελέως· » ἐνώπιον τῶν ὁποίων εἶχε παραπεμφθῇ ἡ ῥηθεῖσα ποινικὴ δίκη, ἑπομένως ἡ αἴτησις αὕτη ὡς ἀτάκτως εἰσαχθεῖσα καὶ δοθεῖσα εἰς ἀναρμόδιον πρόσωπον δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ ληφθῇ παρὰ τούτου ὑπ' ὄψιν, ὀλιγώτερον δὲ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παῦσιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν δημοσίων καθηκόντων αὐτοῦ τε καὶ τῶν λοιπῶν δικαστῶν, ἡ δὲ παραπομπῆς αἴτησις ἡ γενομένη ἀπὸ τὸν παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέα καὶ σηριζομένη εἰς τὴν μνημονευθεῖσαν ἀναφορὰν εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτος, διότι δὲν ἔγεινε οὔτε παρ' αὐτοῦ τοῦ δικαδίκου τοῦ προτείνοντος νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ δικασταὶ Χαλκίδος ὡς μάρτυρες, οὔτε ἀπευθύνθη πρὸς τὴν ἁρμοδίαν ἀρχὴν τὸν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέα, ὅστις καὶ μόνος δύναται κατὰ τὸν νόμον νὰ ἀνακρίνῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ τὴν εἰσάξῃ τακτικῶς.

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀπὸ 27 Ὀκτωβρ. 1841 αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως τὴν γενομένην εἰς τὴν ἐπὶ μοιχείᾳ ποιν. δίκην τῆς Αἰκατερίνης Κοντοπούλας καὶ Κων. Θεοδοσιάδου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Δεκεμβ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 60.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Ἀθανασοπούλου, κατοίκου Σπετζῶν. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 52.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη. Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Δεκεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγιώτου Ἀθανασοπούλου,

κατοίκου Σπετζῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Πετζάλη.

Ὁ ῥηθεὶς Παναγιώτης Ἀθανασόπουλος παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 271 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν Πελοπόννησον κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῇ, ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς 28 Μαΐου 1841 ἐν Ναυπλίῳ ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ τὸν Ἀργύρην Βρετὸν καὶ ἐσκεμμένως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπέφερεν εἰς αὐτὸν δύο πληγὰς διὰ μαχαιρίου, ἀλλ' ἀπέτυχεν ὁ θάνατος τοῦ πληγωθέντος ἐκ περιστατικῶν ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως τοῦ ῥηθέντος Παναγιώτου Ἀθανασοπούλου, κακούργημα προνοούμενον ὑπὸ τῶν ἄρθ. 288 καὶ 49 § 1 τοῦ ποιν. νόμου. Δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν « ὄχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Παναγιώτης Ἀθανασόπουλος, ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς 28 πρὸς τὴν 29 Μαΐου 1841 ἐν Ναυπλίῳ ἐπεχείρησε πρᾶξιν ἐξωτερικὴν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως, τουτέστιν ἐπήνεγκεν δύο πληγὰς διὰ μαχαιρίου εἰς τὸν Ἀργύρην Βρετὸν σκοπῶν νὰ φονεύσῃ αὐτὸν ἐκ προμελέτης ἢ ἐσκεμμένως καὶ ὁ μελετηθεὶς φόνος ἀρξάμενος ἤδη ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος ἐκ τύχης ἢ δι' ἐξωτερικὰ ἐμπόδια ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως τοῦ κατηγορουμένου. Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ ῥηθεὶς κατηγορούμενος ὅτι κατὰ τὸν εἰρημένον τόπον καὶ χρόνον ἐπεχείρησε πρᾶξιν ἐξωτερικὴν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ἐπενεγκὼν δύο πληγὰς διὰ μαχαιρίου εἰς τὸν Ἀργύρην Βρετὸν σκοπῶν μὲν ν' ἀποκτείνῃ αὐτὸν, ἀλλ' ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀποφασίσας τοῦτο. καὶ ἡ μελετηθεῖσα ἀναίρεσις ἀρξαμένη ἤδη ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος ἐκ τύχης ἢ δι' ἐξωτερικὰ ἐμπόδια ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως τοῦ κατηγορουμένου. Ὄχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ ῥηθεὶς κατηγορούμενος ὅτι κατὰ τὸν ἄνω εἰρημένον χρόνον καὶ τόπον ἀπεφάσισε προμελετημένως καὶ ἐπίτηδες ἐπροξένησε διὰ μαχαιρίου εἰς τὸν Α. Βρετὸν σωματικὴν βλάβην. Ὄχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος ὅτι κατὰ τὸν ἄνω εἰρημένον τόπον καὶ χρόνον ἐπροξένησεν εἰς τὸν Α. Βρετὸν σωματικὴν βλάβην (τραύματα) ἀποφασίσας καὶ ἐκτελέσας τὸν τραυματισμὸν ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς. Ναὶ προκύπτει ἐκ πασῶν τῶν περιστάσεων σαφῶς καὶ ἀνενδοιάστως ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν εἰς κατάστασιν ἀναιτίου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοός του, ἀλλὰ διὰ τῆς καταστάσεως ταύτης δὲν ἦτο μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ του ἡ ἐνέργεια, ἦτον ὅμως εἰς τοιοῦτον βαθμὸν οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἐλαττωμένη ὥστε ἐξ αἰτίας ταύτης ἐλλείπουν τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς τῆς παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένης προαπαιτούμενα » κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθμὸν 44 ἀποφάσεώς του τὸν κατηγορούμενον

εἰς τεσσάρων καὶ ἡμίσεως ἐτῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς Π. Ἀθανασόπουλος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. Διότι ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητός του τὸ ἔγκλημα τῆς ἀναιρέσεως, ὡς ἀποκλείων τὴν προμελέτην, δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ εἰς ἀπόπειραν, καὶ διότι μάλιστα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀνεγνωρίσθη, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν εἰς κατάστασιν ἀναιτίου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων, μὴ ἀποκλείουσαν ἐντελῶς μὲν τὴν πλήρη ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ, ἀλλ' ἔχουσαν αὐτὴν οὐσιοδῶς τεταραγμένην· 2. Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀντιφατικὴ, καθότι ἐν ᾧ κηρύττουν ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον ὡς ἐπιχειρήσαντα πρᾶξιν ἐξωτερικὴν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ἐπενεγκόντα δύο πληγὰς κατὰ τοῦ Βρετοῦ ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὸν ἀποκτείνῃ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω κατάστασιν τῆς λογικῆς ἐνεργείας, διὰ τῆς περὶ τὸ τρίτον ζήτημα ἀπαντήσεώς των ἀποφαθέντες ὅτι δὲν ἦτον ἔνοχος σωματικῆς βλάβης (τραύματα) ἀπέτρεψαν τὴν περὶ τῶν δύο πληγῶν ἐξωτερικὴν πρᾶξιν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ στοιχεῖον τῆς ἀποπείρας· 3. Διότι μὴ ἀπαντήσαντες ῥητῶς οἱ ἔνορκοι ἕνεκα ποίας τῶν δύο περιπτώσεων ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος ἡ ἀπόπειρα, ἂν ἐκ τύχης ἢ δι' ἐξωτερικὰ ἐμπόδια, ἀλλ' ἀπαντήσαντες διαζευκτικῶς δὲν ἔδωκαν θετικὴν ἐτυμηγορίαν· 4. Διότι εἷς ἐκ τῶν μαρτύρων ἔλαβε συγκοινωνίαν μὲ τὸ ἀκροατήριον φυγὼν ἀπὸ τὸ διὰ τοὺς μάρτυρας διωρισμένον δωμάτιον· 5. Διότι εἰς τὴν ἐφαρμογὴν καὶ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ποινῆς ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ κατώτερος ὅρος καὶ ὄχι ὁ ἀνώτατος· 6. Διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν αἰτιολόγησε τὴν ἀπόφασίν του καθόσον ἀφοροῦσε τὴν ἐπιβληθεῖσαν τῶν τεσσάρων καὶ ἡμίσεως ἐτῶν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα φυλάκισιν, ἐν ᾧ ὁ νόμος ἄφησεν εἰς τὴν κρίσιν του τὴν ἐκτίμησιν τῶν περιστατικῶν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, ἑπομένως ὤφειλε νὰ δώσῃ λόγον τῆς πεποιθήσεώς του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ μὲν δεύτερον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας διαλαμβάνει, ὅτι ὁ κατηγορούμενος Π. Ἀθανασόπουλος ἐπήνεγκεν ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς δύο πληγὰς διὰ μαχαιρίου εἰς τὸν Ἀργύρην Βρετόν, τὸ δὲ τέταρτον κεφάλαιον αὐτῆς διαλαμβάνει, ὅτι ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος δὲν ἐπροξένησεν εἰς τὸν Ἀργύρην Βρετὸν σωματικὴν βλάβην (τραύματα) ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς· ἑπομένως μεταξὺ τῶν εἰρημένων δευτέρου καὶ τετάρτου κεφαλαίου τῆς ἐτυμηγορίας ὑπάρχει προφανὴς ἀντίφασις, διότι τὸ καταφασκόμενον διὰ τοῦ δευτέρου κεφαλαίου, περιστατικὸν τῶν δύο πληγῶν, ἤτοι τραυμάτων ἀποφάσκεται

διὰ τοῦ τετάρτου κεφαλαίου, ἡ δὲ ἀντίφασις αὕτη φέρει καὶ ἀσάφειαν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὕπαρξιν ἢ μὴ ὕπαρξιν τῶν τραυμάτων· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων παραδεχθὲν τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου ε. ε. ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων τοῦ ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικείου καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν αὐτῆς ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 44 ἀπόφασιν τῶν αὐτόθι συνέδρων, παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ Παναγιώτου Ἀθανασοπούλου ἐπὶ ἀποπείρᾳ φόνου κατηγορίαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν συζηθησόμενον κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Δεκεμβρίου 1841.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 61.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Θεοδ. Κιτρινιάρη, κατοίκου Ἐξωχωρίου τοῦ δήμου Καρδαμύλης.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 52.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Δεκεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Θεοδώρου Κιτρινιάρη, κατοίκου Ἐξωχωρίου τοῦ δήμου Καρδαμύλης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Μελᾶ.

Ὁ ῥηθεὶς Θ. Κιτρινιάρης περεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 260 βουλεύματος τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, διὰ νὰ δικασθῇ ὅτι κατὰ τὴν 11 πρὸς τὴν 12 Μαΐου 1840 συνθλάσας τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Σπυρίδωνος Ζαχαρέα, εἰσῆλθεν παρανόμως εἰς αὐτὸ καὶ παρηνόχλησε τὸν οἰκοδεσπότην, κτυπήσας αὐτὸν καθὼς καὶ τοὺς ἐκεῖ τότε παρευρεθέντας, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 201 §. 1 καὶ 2 τοῦ ποιν. νόμου. Δικασθείσης ἑπομένως τῆς ὑποθέσεως, τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἐκήρυξεν ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον Θ. Κιτρινιάρην, α ὅτι τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Μαΐου 1840, ἔχων οὐσιωδῶς τεταραγμένην τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ του, ὡς ἐκ τῆς οἰνοποσίας ἦλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σπυρίδωνος Ζαχαρέα, τὸ ὁποῖον εἶναι κάτωθεν τῆς οἰκίας ἔνθα κατοικεῖ μετὰ τῆς οἰκο-

γενείας του, καὶ διετάραξε τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην αὐτοῦ, μεταχειρισθεὶς βιαιοπραγίαν εἰς πρόσωπα καὶ πράγματα, ἤτοι ἔθραυσε τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου του, ἐκτύπησε τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἐργαστηρίου Σπυρίδωνα Ζαχαρέα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ δύο ἄλλους Γ. Πουλημένον καὶ Γ. Νικολέα, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 201 §. 1 καὶ 2 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 6 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 198 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασεν αὐτὸν, δυνάμει τῶν ἄρθ. 201 §. 1 καὶ 2 καὶ 87 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς ἑπτάμηνον φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.» Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθ. 201 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ἐνῷ πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ πλημμελήματος τῆς διαταράξεως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης ἀπαιτοῦνται δύο ὅροι, δηλ. ἡ παράνομος εἰσβολὴ εἰς ἑνὸς ἄλλου οἰκίαν ἢ κατάλυμα, καὶ ἡ αὐτόθι ἐπιχείρησις πράξεων, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχει κανὲν δικαίωμα, τὸ δικαστήριον ὑπέθεσεν ὅτι ἄνευ τῆς παρανόμου εἰσβολῆς, ἡ ἐκτὸς τῆς οἰκίας γενομένη διατάραξις ἢ παρενόχλησις τοῦ οἰκοδεσπότου δι' ἀπρεποῦς τρόπου, δύναται ν' ἀποτελέσῃ τὸ πλημμέλημα τῆς διαταράξεως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης· β'. διότι παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 329 τῆς ποιν. δικονομίας, καθότι ὄχι μόνον δὲν εἰδοποιήθη ἡ προϊσταμένη τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς δημαρχικοῦ παρέδρου, ἀρχή, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαστήριον δὲν ἀπεφάσισε τὶ περὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης· γ'. διότι ἐπίσης παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 394—399 τῆς ποιν. δικονομίας, καθότι τὸ δικαστήριον ἀντὶ μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἐσυζήτησεν ἄλλην δίκην.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ 329 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦ ὁποίου τὴν παραβίασιν προτείνει ὁ ἀναιρεσείων, δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Κατὰ δὲ τὰ ἄρθρ. 394—399 καὶ ἑπόμενα, τῶν ὁποίων τὴν παραβίασιν προτείνει ὡσαύτως, δὲν ἀπαγορεύεται ἀπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἡ μεσολάβησις νέας ποινικῆς διαδικασίας, πρὶν ἢ ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφασις τῆς προηγουμένης κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν περαιωθείσης διαδικασίας·

Ἐπειδὴ ἡ διατάραξις τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης, τῆς ὁποίας τὴν τιμώρησιν σκοπὸν ἔχει τὸ 201 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, προϋποθέτει οὐσιωδῶς τὴν ὕπαρξιν δύο ὅρων ἢ περιστάσεων, τουτέστι τὴν παράνομον εἰσβολὴν εἰς ἑνὸς ἄλλου οἰκίαν ἢ κατάλυμα καὶ τὴν ἐντὸς αὐτοῦ ἐπιχείρησιν βιαιοπραγιῶν εἴτε εἰς πρόσωπα εἴτε εἰς πράγματα, ἢ ἁπλῶς δι' ἀπρεποῦς τρόπου παρενόχλησιν τοῦ οἰκοδεσπότου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως δηλοῦται, ὁ ἐπὶ διαταράξει οἰκιακῆς εἰρήνης, δυνάμει τοῦ εἰρημένου ἄρθρου καταδικασθεὶς ἀναιρεσείων, οὔτε εἰσέβαλεν εἰς οἰκίαν οὔτε ἐν-

τὸς αὐτῆς παρηνόμησεν, ἀλλ' ἐκτὸς ἑνὸς οἰνοπωλείου ἦλθεν εἰς συμπλοκὴν μετὰ τοῦ οἰνοπώλου, ὅθεν δὲν ὑπῆρξεν διατάραξις οἰκιακῆς εἰρήνης καὶ ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, ἠρμήνευσε κακῶς καὶ ἐφήρμωσεν ἐσφαλμένως τὸ εἰς αὐτὴν ἰδίως ἀναφερόμενον 201 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιουμένη πρᾶξις τοῦ ἀναιρεσείοντος, τοὐτέστιν ἡ ἐν καιρῷ νυκτὸς συμπλοκή του μετὰ τοῦ κυρίου τοῦ οἰνοπωλείου, χωρὶς νὰ δώσῃ οὗτος οὐδεμίαν ἀφορμὴν, χαρακτηρίζεται κυρίως ὡς ἐπίθεσις κατὰ προσώπου, ἥτις, καθόσον μὲν δὲν περιέχει ἄλλην ἀξιόποινον πρᾶξιν, τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθ. 207 τοῦ ποιν. νόμου μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καθόσον δὲ ἔγεινε διὰ βιαιοπραγίας κατὰ προσώπου μὲ φυλάκισιν 14 ἡμερῶν ἕως ἓξ μηνῶν· καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἡ πρᾶξις αὕτη ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐν καταστάσει τεταραγμένης ἐνεργείας τοῦ λογικοῦ του, ὡς ἐκ τῆς οἰνοποσίας, εἰς τοιαύτην δὲ περίπτωσιν κατὰ τὰ ἄρθρ. 50 καὶ 87 τοῦ ποιν. νόμου, καταγινώσκεται μικροτέρα ποινή·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 17 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ ποιν. νόμου, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, ἡ ποινὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐτέθη ὁ καταδικασθεὶς εἰς φυλάκισιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων ἐφυλακίσθη, δυνάμει τῆς ἀναιρουμένης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, τὴν 11 Νοεμβ. ε. ε., ἔκτοτε δὲ παρῆλθεν ὁ μὴν εἰς ὃν ἤδη καταδικάζεται δι' ἐπίθεσιν κατὰ προσώπου, καὶ ἑπομένως ἐξεπλήρωσε τὴν ποινήν του.

Διὰ ταῦτα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθ. 207, 87 καὶ 50 τοῦ ποιν. νόμου ἔχοντα οὕτω « ἄρθ. 207, » ἡ ἄδικος κατά τινος προσώπου ἐπίθεσις, καθόσον μὲν δὲν περιέχει ἄλλην τινὰ ἀξιόποινον πρᾶξιν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, γενομένη δὲ δι' ὅπλων ἢ διὰ βιαιοπραγίας κατὰ τοῦ προσώπου μὲ φυλάκισιν 14 ἡμερῶν ἕως ἓξ μηνῶν· « ἄρθ. 87. » ἐὰν ἐκ πασῶν τῶν περιστάσεων προκύπτει σαφῶς καὶ ἀνενδοιάστως, ὅτι διὰ τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων καταστάσεων, δὲν εἶναι μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ ἡ ἐνέργεια, εἰς τοσοῦτον ὅμως βαθμὸν οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἠλαττωμένη, ὥστε ἐξαιτίας ταύτης λείπουν τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένης ποινῆς προαπαιτούμενα, τότε καταγινώσκεται μικροτέρα τις παρὰ τὴν ἔννομον ποινὴν, καὶ τοῦτο καθόσον ἡ ἐπιδεκτικὴ καταλογισμοῦ κατάστασις ἔλαβεν ἀποδεδειγμένως μεγαλητέραν ἢ μικροτέραν ἀλλοίωσιν, κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρ. 49 καὶ 50· « ἄρθ. 50, » ἡ ἀπόπειρα τινὸς πλημμελήματος, ἐὰν δὲν διατάττεται ἄλλο τι εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις, τιμωρεῖται μὲ ἠλαττωμένην ποινὴν, πλὴν ὄχι κατωτέρω τοῦ ἡμίσεως, ἐκείνης ἥτις ἤθελε καταγνωσθῆ εἰς τετελεσμένην πρᾶξιν· δὲν συγχωρεῖται ποσῶς ἡ μεταβολὴ τοῦ εἴδους τῆς ποινῆς ἢ

ἡ ἐλάττωσις ὑπὸ τὸ εἰς τὰ ἄρθ. 12 καὶ 13 ὡρισμένον ἐλάχιστον μέτρον.» ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 6 Νοεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 198 ἀποφάσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει, δυνάμει τῶν εἰρημένων ἄρθρων τοῦ ποιν. νόμου, τὸν Θεόδ. Κιτρινιάρην, κάτοικον Ἐξωχωρίου τοῦ δήμου Καρδαμύλης, εἰς ἑνὸς μηνὸς φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως, δρ. 40· διατάττει, ὡς ἐκπληρώσαντα ἤδη τὴν εἰς αὐτὸν ἐπιβαλλομένην ποινὴν τῆς φυλακίσεως, τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ ἀπόλυσιν· διατάττει ὡσαύτως νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ., νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Δεκεμβρίου 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 62.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀνδρέου Ἀρσενικοῦ, κατοίκου Αἰγίου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 52.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέζα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Δεκεμβ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀνδρέου Ἀρσενικοῦ, κατοίκου Αἰγίου, παραθεντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Χ. Ζώτου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, παρέπεμψε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 336 βουλεύματός του εἰς τὸ ἐν Πελοποννήσῳ κακουργιοδικεῖον τὸν Κῶσα Παναγιώτου, Σταῦρον Χρήστου καὶ Ἀνδρέαν Ἀρσενικὸν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Νοεμβ. 1840 εἰσελθόντες διὰ ῥήξεως εἰς τὸ ἐν Αἰγίῳ ἐμπορικὸν κατάστημα τοῦ Νικ. Παναγιωτοπούλου, ἀφῄρεσαν ἐξ αὐτοῦ διάφορα ἐμπορικὰ εἴδη, τὸ ποσὸν τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ., ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 734 τοῦ ποιν. νόμου. Δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἀκολούθως· α ναὶ εἶναι ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι Κῶσας Παναγιώτου, Ἀνδρέας Ἀρσενικὸς καὶ Σταῦρος Χρήσου ὅτι τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Νοεμβρίου 1840 εἰσελθόντες διὰ ῥήξεως εἰς τὸ ἐν Αἰγίῳ ἐμπορικὸν κατάστημα τοῦ Νικ. Παναγιωτοπούλου ἀφῄρεσαν διάφορα ἐμπορικὰ εἴδη καὶ χρήματα διὰ νὰ τὰ ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των· ὄχι τὸ ποσὸν τῶν κλαπέντων δὲν ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ. ναὶ τὸ εἰρημένον ἐμπορικὸν κατάστημα ἦτον κα-

τοικημένον κτήριον, ὅταν ἐξετελέσθη ἡ εἰρημένη πρᾶξις· ναὶ τὸ ποσὸν τῶν κλαπέντων ὑπερβαίνει τὰς 20 δραχ. » Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 ἀποφάσεώς του τοὺς κατηγορηθέντας εἰς πέντε ἐτῶν εἱρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐ ήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἀνδρέας Ἀρσενικὸς· ά. διότι εἰς τὴν ἀστυνομίαν Αἰγίου παιδευθεὶς ὡμολόγησε τὴν πρᾶξιν καὶ οὕτω τὸν ἠνάγκασαν νὰ ὁμολογήσῃ πρᾶξιν τῆς ὁποίας δὲν εἶχε τῆν παραμικρὰν εἴδησιν· β'. διότι ἡ περίςασις τῆς ῥήξεως τὴν ὁποίαν παρεδέχθησαν οἱ ἔνορκοι ὡς ἀποδεδειγμένην δὲν ἀπεδείχθη παντάπασι· γ'. διότι οἱ μάρτυρες ἐρωτήθησαν μόνον περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου αὐτῶν χωρὶς νὰ ἐρωτηθῶσι καὶ περὶ τῶν ἄλλων, καὶ δ'. διότι οἱ ῥηθέντες μάρτυρες δὲν ὡρκίσθησαν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι βασανισθεὶς ὡμολόγησε πρᾶξιν, τῆς ὁποίας δὲν εἶχεν οὐδεμίαν εἴδησιν καὶ ὅτι ἡ ῥῆξις τὴν ὁποίαν ἀπεδέχθησαν οἱ ἔνορκοι δὲν ἀπεδείχθη εἶναι ἀμφότεροι πραγματικοὶ, οἵτινες ἐδύναντο νὰ προταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ κατωτέρου δικαςηρίου καὶ παρ' αὐτοῦ μόνου νὰ ἐκτιμηθῶσιν, ἑπομένως ὡς τοιοῦτοι διαφεύγουσι τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐπὶ ἀκροατηρίου προταθέντες δύο ἄλλοι λόγοι, ὅτι οἱ μάρτυρες ἐρωτήθησαν μόνον περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου των καὶ ὅτι δὲν ὡρκίσθησαν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου δὲν ἔχονται ἀληθείας, διότι καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὸν πρῶτον ἐκ τῶν εἰς τὰ πρακτικὰ ἐκτεθειμένων ἀπαντήσεων τῶν μαρτύσων δηλοῦται ἀποχρώντως, ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου, ἐρωτήθησαν οὗτοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ὁρίζει τὸ ἄρθ. 125 τῆς ποιν. δικονομίας, καθόσον δὲ ἀποβλέπει τὸν δεύτερον ὑπάρχει ἐπίσης εἰς τὰ πρακτικὰ ἡ βεβαίωσις ὅτι οἱ μάρτυρες ὡρκίσθησαν, κατὰ τὸ 121 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦ δὲ ἄρθρου τούτου ἡ διάταξις περιλαμβάνει καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅρκισιν, ἑπομένως δὲν ὑπολείπεται οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἔδωσαν τὸν τοιοῦτον ὅρκον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀνδρέου Ἀρσενικοῦ, κατοίκου Αἰγίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ὀκτωβρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 64 ἀποφάσεως τοῦ δικαςηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφατίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Δεκεμβρ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 63.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γκίκα Γιαννακοπούλου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 52.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέζα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Δεκεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γκίκα Γιανακοπούλου παραγραθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Πετζάλη ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Μαΐου 1841 ὑπ' ἀριθ. 193 βουλεύματός του, παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ κακουργιοδικείου τὸν ῥηθέντα Γκίκα Γιαννακόπουλον, ὡς ὑπαίτιον ὅτι μεταχειρισθεὶς σωματικὴν βίαν κατὰ τῆς Σοφιᾶς συζύγου τοῦ Παναγ. Θάνου ἠνάγκασεν αὐτὴν εἰς ἀσέλγειαν χωρὶς νὰ στερηθῇ ἐκ τῆς πράξεως ταύτης τὴν ζωήν της ἢ ἄλλως νὰ βλαφθῇ ἡ ὑγεία της· εἰσαχθείσης τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν « Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Γκίκας Γιαννακόπουλος ὅτι τὴν 4 Μαρτίου 1841 εἰς θέσιν τινὰ περὶ τὸ χωρίον Ψάρι, καλουμένην Βαρακούσι, ἠνάγκασεν εἰς ἀσέλγειαν τὴν Σοφίαν σύζυγον τοῦ Παναγιώτου Θάνου μεταχειρισθεὶς κατ' αὐτῆς σωματικὴν βίαν, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ὀκτωβ. 1841 ὑπ' ἀριθ. 42 ἀποφάσεώς του τὸν εἰρημένον Γκίκα Γιανακόπουλον εἰς πενταετῆ εἱρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. Διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καθότι ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ συνέδρου Ἀντωνίου Ῥαμανδάνη συνεδρίασεν ὁ πρωτοδίκης Δημήτριος Κ. Σοῦτζος, χωρὶς νὰ βεβαιοῦται τὸ κώλυμα τοῦ τακτικοῦ συνέδρου· 2. Ὅτι μὴ ἀναγνωσθείσης τῆς καταμηνύσεως τῆς παθούσης εἰς τὸ ἀκροατήριον, παρεδόθη αὕτη εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἐνῷ ἡ μὴ ἀνάγνωσίς της καθιστᾷ αὐτὴν ἐξώδικον ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ παραδοθῇ διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρκων· 3. Διότι δὲν ἐρωτήθη ὁ κατηγορούμενος ἂν ἔχῃ δικηγόρον νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ, οὔτε εἰς αὐτὸν ὑπέμνησεν ὁ πρόεδρος τὰ καθήκοντά του· 4. Διότι δὲν γίνεται μνεία εἰς τὰ πρακτικὰ ἐν τίνι ἱερότητι ὡρκίσθησαν οἱ μάρτυρες· 5. Διότι δὲν φαίνεται ὅτι εἰς τὴν ἀπομακρυνσιν τῶν ἀκροατῶν καὶ τὸ κλείσιμον τῶν θυρῶν ὁ κλητὴρ ἐξετέλεσε τὴν ἀπόφασιν· 6. Διότι ἡ ὑπὸ

τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ὑπογραφὴ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως, εἶναι ἀχρονολόγητος, ἡ ἔλλειψις δὲ αὕτη καθιστᾷ τὴν ἐτυμηγορίαν ἄκυρον· 7. Διότι κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 293 ποιν. νόμου, καθότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀπαιτεῖ ὡς μέτρον τῆς σωματικῆς βίας, καὶ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς ἢ τοῦ σώματος, ἂν καὶ περιέχῃ τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τὴν ἰδιαιτέραν ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν τῶν ἀπειλῶν, ἐκ τῆς ἐννοίας ὅμως τοῦ ἄρθρου εἰκάζεται ὅτι τὸ μέτρον αὐτὸ ὑπάγεται εἰς τὴν σωματικὴν βίαν καὶ εἰς τὰς ἀπειλὰς· 8. Καθότι ἡ ἔγκλησις ἐδόθη ἀπὸ τὴν Σοφίαν καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν σύζυγόν της ἐνῷ ἡ actio in juriarum κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον ἐπὶ τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν ἐνεργεῖται ἀπὸ τὸν σύζυγον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ αρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιοῦται ὅτι ὁ σύνεδρος Ἀντ. Ῥαμανδάνης ἐκωλύετο καὶ ἀνεπληρώθη ἀπὸ τὸν πλημμελειοδίκην Δ. Κ. Σοῦτζον, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου εἶναι ψευδής.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 431 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας, ἐκ τῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα παραδίδονται εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐξαιροῦνται μόνον αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγράφως γενόμεναι ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων καὶ ἡ μὴ ἀναγνωσθεῖσα εἰς τὸ ἀκροατήριον καταμήνυσις εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων βεβαιοῦται ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχε συνήγορον τὸν Θ. Κ. Μιχαλόπουλον, ὅστις τὸν ὑπερασπίσθη, ἂν δὲ ὁ πρόεδρος παρέλειψε νὰ ἐνθυμήσῃ τὸν συνήγορον τὰ παρὰ τοῦ 396 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας διαταττόμενα, τοῦτο δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν·

Ἐπειδὴ τὰ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦται ὅτι οἱ μάρτυρες καθὸ χριστιανοὶ ὡρκίσθησαν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 121 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομ. ἑπομένως ὁ τέταρτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως βεβαιοῦται ὅτι δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἡ συνεδρίασις διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἔγινε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἑπομένως ὁ πέμπτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ψευδὴς καὶ ὅλως ἀνίσχυρος, καθότι μόνη τῆς δημοσιότητος ἡ παραβίασις δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 441 καὶ 442 τῆς ποιν. δικονομίας ἡ ἐτυμηγορία ὑπογράφεται παρὰ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων καὶ τοῦ γραμματέως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐτυμηγορία φέρει τὰς ὑπογραφὰς αὐτὰς καὶ προσέτι χρονολογίαν τὴν 20 Ὀκτωβρίου 1841, ἑπομένως ὁ ἕκτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ψευδής·

Ἐπειδὴ τὸ 293 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου περιέχει διαφόρους ὅρους, οἵτινες ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν ἀποτελεῖ ἤδη τὸ ἔγκλημα τοῦ βιασμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ἐκηρύχθη ἔνοχος ὅτι τὴν 4 Μαρτίου 1841 ἠνάγκασεν εἰς ἀσέλγειαν τὴν Σοφίαν σύζυγον τοῦ Παναγιώτου Θάνου μεταχειρισθεὶς κατ' αὐτῆς σωματικὴν βίαν, ἑπομένως ὑπάρχοντος τοῦ πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ἐγκλήματος ἀναγκαίου ὅρου, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐφήρμοσε ὀρθῶς τὸ 273 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 280 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου ἡ ἕνεκα βιασμοῦ καταμήνυσις δύναται νὰ γίνῃ παρὰ τῆς παθούσης, ἑπομένως δὲν ἔχουν εἰς τοιαύτην περίπτωσιν οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γκίκα Γιαννακοπούλου, γεωργοῦ, κατοίκου τοῦ χωρίου Ψάρι τῆς Τριφυλίας, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Ὀκτωβρίου 1841 καὶ ὑπ' ἀριθ. 62 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχμὰς . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Δεκεμβ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 64.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀντ. Δ. Μπουλγούρη, κατοίκου Σπετζῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 52.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα καὶ Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Δεκεμβ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀντ. Δ. Μπουλγούρη, κατοίκου Σπετζῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ἐμμ. Κοκκίνου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1841 βουλεύματός του, παρέπεμψε τὸν ῥηθέντα Ἀντ. Δ. Μπουλγούρην καὶ Νικ. Ἐμμανουὴλ ἀπόντα, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ὅτι κατὰ τὸ 1840 εἰς τὴν Κατζιβελόσκαλαν ἐκ συνενοήσεως ἐπώλησαν καὶ δὶ ἀπαλλοτριώσεως παρεχώρησαν ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας ξένα κινητὰ πράγματα πρὸς τὸν Νικ. Φροῦταν ὄντα διαπεπιστευμένα εἰς τὸν Ἀντ. Δ. Μπουλγούρην, πλοίαρχον τῆς Ἑλληνικοεμπορικῆς γολέτας ἡ Ἀνασασία, ἀπότινας ἐμπόρους ἐξ Ἰβραΐλας διὰ νὰ τὰ παραδώσουν εἰς ἄλλους ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποστερήσουν τούτων τοὺς ἰδιοκτήτας, χωρὶς ἀποζημιώσεως, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ., ἕνεκα κακουργήματος προνο-

ουμένου καὶ τιμωρουμένου ἀπὸ τὰ συνδυασμένα ἄρθ. 385, 386, 389 §. 5 καὶ 391 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν καὶ θέσιν ἐκ προθέσεως ἔφθειρον ξένην ἰδιοκτησίαν δηλ. κατεβύθισαν τὴν Ἑλλ. ἐμπορικὴν γολέταν Ἀναστασίαν ἀνήκουσαν εἰς τὸν Ν. Π. Στέφον, ἡ ἀξία τῆς ὁποίας ὑπερβαίνει τὰς 1000 δρ., ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 423 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου. Δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακουργειοδικῶν οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον ἀμφοτέρων τῶν ἀνωτέρω μνημονευθεισῶν πράξεων, βεβαιώσαντες πρὸς τούτοις τὸ τρίτον παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τεθὲν ζήτημα, ὅτι ὁ κατηγορούμενος πρὶν ἔτι ἐξετασθῇ περὶ τῆς πράξεως τῆς ὑπεξαιρέσεως παρὰ τῆς ἀρχῆς ἢ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐνήργησεν ἄνευ παρανόμου βλάβης τρίτου τινὸς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὑπεξαιρεθέντων. Κατὰ τὴν συζήτησιν περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπρότεινε ν' ἀπολυθῇ ὁ κατηγορούμενος τῆς ἐπὶ ὑπεξαιρέσεως κατηγορίας διὰ τὴν γενομένην ἀπόδοσιν τῶν ὑπεξαιρεθέντων, νὰ καταδικασθῇ δὲ εἰς πενταετῆ εἱρκτὴν διὰ τὴν ἐπὶ φθορᾷ ξένης ἰδιοκτησίας κατηγορίαν, ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐζήτησε ν' ἀπολυθῇ ἐντελῶς ὁ κατηγορούμενος, ὡς μὴ ὑπαρχούσης ἐγκλήσεως ἐκ μέρους τοῦ βλαφθέντος, αἱ δὲ πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιτετραμμένον τὰς ὑποθέσεις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἀναφοραὶ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς γολέτας δὲν ἰσοδυναμοῦν μὲ τὴν ἀπαιτουμένην παρὰ τοῦ νόμου καταμήνυσιν, καθότι ἐγράφησαν πρὶν ἔτι συμβῇ ἡ πρᾶξις τῆς βυθίσεως τοῦ πλοίου δηλ. τὸ 1839 ἔτος, ἐνῷ αὕτη ἐγένετο κατὰ τὸ 1840, καὶ διότι ἐκτὸς τούτου δὲν συνετάχθη ἔκθεσις περὶ τῆς παραλαβῆς τῶν ρηθεισῶν ἀναφορῶν. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Ὀκτωβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 70 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τὸν Ἀντ. Μπουλγούρην διὰ τὴν παράνομον φθορὰν ξένης ἰδιοκτησίας εἰς πενταετῆ εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 154 της ποιν. δικονομίας, καθότι δὲν συνετάχθη ἔκθεσις περὶ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς εἰς τὴν παραλαβὴν τῆς καταμηνύσεως· 2. διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἡρμήνευσεν ἰδιορρύθμως τὸ ρηθὲν 154 ἄρθ. θεωρήσαν τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐκθέσεως, ὡς μὴ καθιστῶσαν ἄκυρον τὴν καταμήνυσιν· 3. διότι τὸ ρηθὲν δικαστήριον ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸ 154 ἄρθ. τῆς ποινικῆς δικονομίας μὲ τὸ 72 καὶ ἑπόμενα ἄρθ. αὐτῆς, ἑπομένως δὲν ἐφήρμοσε τὸν νόμον, ἄρθρ. 426 τοῦ ποιν. νόμου· 4. διότι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, μὴ ἐρωτηθέντος τοῦ κατηγορουμένου, κατὰ τὴν περὶ ἀπολύσεώς του συζήτησιν μετὰ τὴν ἐτυμηγορίαν ἂν ἔχῃ νὰ εἴπῃ τι, ὅστις ἄλλως ἦτον εἰς θέσιν νὰ προσβάλῃ καὶ τὴν ἀπὸ 20 Δεκεμβ. 1839 ἀναφορὰν τοῦ ἰδιοκτήτου· 5. διότι ἔγκλησις ἐδόθη εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιτετραμμένον τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἑλλάδος, ὅστις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 154 τῆς ποιν. δικονομίας διατάττει μὲν νὰ συντάσσεται ἔκθεσις περὶ τῆς ἐγχειρίσεως τῆς μηνύσεως, ἀλλ' ὄχι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐδὲ τὸ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀναφέρει ὡς λόγον ἀναιρέσεως τὴν μὴ σύνταξιν τῆς μνημονευθείσης ἐκθέσεως· ἐὰν δὲ ἐν ἐλλείψει ταύτης ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν γνησιότητα τῆς κατ' αὐτοῦ προτεινομένης ἐγκλήσεως, τὸ ζήτημα τοῦτο, καθὸ πραγματικὸν, ὑπεκφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὑπάγεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν κατωτέρων δικαστηρίων·

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος ὁ ἐνδιαλαμβανόμενος εἰς τὴν ἔγγραφον αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀντ. Δ. Μπουλγούρη, ἀναφέρει μόνον ὅτι τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὰ ἄρθ. 154 καὶ 72 τῆς ποιν. δικονομίας χωρὶς νὰ ὁρίζῃ εἰς τί συνίσταται ἡ ἐσφαλμένη δῆθεν ἑρμηνεία αὕτη, ἑπομένως δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 5 ἐδάφ. τοῦ ἄρθ. 458 τῆς ποιν. δικονομ. εἶναι λόγος ἀναιρέσεως μόνον ἐὰν ἔγεινε καταδίωξις ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν κατὰ τὸν νόμον δὲν δύναται νὰ γίνῃ καταδίωξις εἰμὴ κατ' ἔγκλησιν, ὄχι ὅμως καὶ ἐὰν ἡ ἔγκλησις ἐδόθη καὶ εἰς ἀναρμοδίαν ἀρχὴν καὶ τοῦτο συμφώνως μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 149 τῆς ποιν. δικονομίας κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως ὀφείλουσι νὰ ἀνακοινώνωσιν ἀμελητὶ εἰς τὸν ἁρμόδιον εἰσαγγελέα πᾶν ὅ,τι μανθάνωσιν ἐκ μηνύσεως, ἑπομένως ὀφείλωσι καὶ νὰ πέμπωσιν εἰς τὸν ῥηθέντα εἰσαγγελέα τὰς εἰς αὐτοὺς τυχὸν δοθείσας ἐγκλήσεις·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν, ὁ μὲν συνήγορος τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου Ἀντ. Δ. Μπουλγούρη ἔλαβε τὸν λόγον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, ὁ δὲ κατηγορούμενος αὐτὸς δὲν ἐζήτησε νὰ προσθέσῃ τι εἰς τὰ λεχθέντα παρὰ τοῦ συνηγόρου του, ἑπομένως κατὰ τὸ ἄρθ. 450 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ὁ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυποστήρικτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 10 Ὀκτωβ. 1841 αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀντ. Δ. Μπουλγούρη, κατοίκου Σπετζῶν, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 6 Ὀκτωβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 70 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Δεκεμβ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 41.

Περι αἰτήσεως ἐκκαθαρίσεως δικαςικῶν ἐξόδων τῆς Ταρσίτζας Β. Ἀρμάση καὶ λοιπῶν, καὶ τοῦ Παλαιολόγου Βενιζέλου, κατοίκων Ἀθηνῶν,

(Ἀριθ. βιβλ. κατὰχ 435.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Α. Τολμίδου καὶ Π. Στρούμπου δικηγόρων, κωλυομένων τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιερὴ καὶ τοῦ παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμ. Ι.Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ ἐκκαθαρίσεως δικαςικῶν ἐξόδων αἴτησιν, μεταξὺ τῆς Ταρσίτζας Β. Ἀρμάση καὶ Ἑλένης θυγατρὸς αὐτῆς, κατοίκων Ἀθηνῶν ἐναγουσῶν, παρασταθεισῶν διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ τοῦ Παλαιολόγου Βενιζέλου, κατοίκου ἐπίσης, ἐναγομένου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σ. Ῥωσσέτου δικηγόρου·

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Μαρίνογλουν αἰτήσαντα νὰ καταδικασθῇ ὁ Π. Βενιζέλος εἰς τὴν πληρωμὴν δραχ 247 καὶ 50|00 παραλειφθέντων εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 25 ἀπόφασιν τοῦ δικαςηρίου τούτου.

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Σ Ῥωσσέτον καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὰ ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικείου γενόμενα ἔξοδα περὶ αὐτῶν θέλει ἀποφασίσει τὸ ἐν Ναυπλίῳ ἐφετεῖον εἰς ὃ παρεπέμφθη, διὰ τῆς ἀπὸ 31 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 25 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ ἐκ νέου συζήτησις τῆς γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 4114 ἀποφάσεως τοῦ εἰρημένου πρωτοδικείου.

Καθόσον ἀφορᾷ τὰ γενόμενα ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔξοδα·

Ἐπειδὴ αἱ διὰ τὰς αἰτήσεις ἐφέσεως καὶ ἀναιρέσεως καὶ δι' ἀντίγραφα καὶ κοινοποίησιν αὐτῶν σημειούμεναι δραχμ. 24 πρέπει νὰ μετριασθῶσι κατὰ νόμον εἰς μόνον δραχ. 17·

Ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα διὰ τὴν ἀναφορὰν δ' ἧς ἐζητήθη ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως καὶ διὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐπ' αὐτῆς πρᾶξιν τοῦ προέδρου καὶ τὴν κοινοποίησιν ταύτην, πρέπει νὰ περιορισθῶσιν εἰς δραχμὰς 11 καὶ 50·

Ἐπειδὴ αἱ δικηγορικαὶ συμβουλαὶ διὰ τὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως, πρέπει νὰ περιορισθῶσιν ἐκτὸς τῶν πρώτων καὶ εἰς δέκα μόνον ἑτέρας συμβουλάς·

Ἐπειδὴ ἑπομένως ἅπαντα τὰ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου γενόμενα νομίμως ἔξοδα συμποσοῦνται εἰς δραχμὰς ἑκατὸν δέκα πέντε καὶ ἡμίσειαν·

Ἐπειδὴ μὴ ζητηθέντων ὡς ἔδει τῶν εἰρημένων ἐξόδων κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου γενομένην τῆς κυρίας ὑποθέσεως συζήτησιν τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης περὶ ἐξόδων συζητήσεως εἶναι κατὰ τὸ 218 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας εἰς βάρος τῶν προκαλεσάντων αὐτὴν Ταρσίτζας Βελησσαρίου Ἀρμάση καὶ Ἑλένης θυγατρὸς αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα καταδικάζει τὸν Παλαιολόγον Βενιζέλον, κάτοικον Ἀθηνῶν, εἰς τὰ γενόμενα ἔξοδα ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, δυνάμει τῆς ἀπὸ 31 Ἰουλ. 1841 ὑπ' ἀριθμὸν 25 ἀποφάσεως αὐτοῦ, κατὰ τὴν μεταξὺ τοῦ εἰρημένου Βενιζέλου καὶ τῆς Ταρσίτζας Βελησσαρίου καὶ Ἑλένης θυγατρὸς αὐτῆς καὶ συζύγου Τριανταφύλλου Λαζαρίδου περὶ ἀπαιτήσεως ἐκ συναλλαγματικῆς δίκην συμποσούμενα εἰς δραχμ. 115 καὶ λεπ. 50. Καταδικάζει δὲ τὴν Ταρσίτζαν Βελισσαρίου Ἀρμάση καὶ Ἑλένην Τριανταφύλλου Λαζαρίδου εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 14.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ὀκτωβρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 42.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τοῦ Σπυρίδ. Τσατζώνη κατοίκου Πατρῶν, καὶ τοῦ Θεοδ. Βασιλείου, κατοίκου Ναυπλίας.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 53.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Σεπτεμ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Σπυρίδ. Τσατζώνη, κατοίκου Πατρῶν, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, καὶ τοῦ Θεοδ. Βασιλείου, κατοίκου Ναυπλίας, ἀναιρεσιβλήτου, μὴ ἐμφανισθέντος.

Ὁ Θεόδ. Βασιλείου ἐκίνησε κατὰ τὴν 5 Ἰουν. 1837 ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις ἐμποροδικῶν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Σπυρίδωνος Τσατζώνη διὰ τῆς ὁποίας διϊσχυρίσθη, ὅτι κατὰ τὴν 9 Μαΐου 1821 δανείσας ἐν Μελίττῃ εἰς τὸν Σπυρίδ. Τσατζώνην τετρακόσια δίσηλα, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ συναλλαγματικὴν ἐκδεδομένην τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς βάρος τοῦ ἐν Πάτραις Κων. Μαλικοπούλου, πληρωτέαν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἐνάγοντος μεθ' ἡμέρας 76 ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως, ὅτι ὁ Κων. Μαλικόπουλος δὲν ἐδέχθη οὔτε ἐπλήρωσεν αὐτὴν, ὥστε ἠναγκάσθη ὁ Θεόδ. Βασιλείου νὰ διαμαρτυρηθῇ κατ' αὐτοῦ καὶ

κατὰ τοῦ ἐκδότου, καὶ ὅτι ἀπώλεσε τὴν εἰρημένην συναλλαγματικὴν μετὰ τῶν λοιπῶν πραγμάτων του κατὰ τὸ 1826 ἐπὶ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ἰβραὴμ Πασᾶ, τὸν δὲ ἰσχυρισμόν του αὐτὸν ὑποστηρίζας μὲ διάφορα ἔγγραφα ἐζήτησε νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικός του εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν 400 ταλλήρων μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀνὰ 12 0/0 ἀπὸ τῆς 26 Μαΐου 1821 μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως, ἂν δὲ ὁ ἀντίδικος δὲν ἤθελε παραδεχθῇ τὴν ὕπαρξιν τοῦ χρέους ἢ τὸ δικαστήριον δὲν ἤθελε πεισθῇ περὶ αὐτοῦ ἐκ τῶν παρουσιασθέντων ἐγγράφων νὰ τῷ χορηγηθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποδείξεως διὰ μαρτύρων, ὅτι τό,τε δάνειον καὶ ἡ συναλλαγματικὴ ὑπῆρξαν καὶ ὅτι ἀπωλέσθη αὕτη μετὰ τῶν λοιπῶν πραγμάτων του διὰ τὰς ἐκτεθείσας αἰτίας. Ὁ ἐναγόμενος ἐζητήσατο τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς καθ' ὅλα της τὰ μέρη ὡς ἀναποδείκτου καὶ ἀνυποστηρίκτου καὶ περιπλέον ὡς παραγραφείσης τῆς συναλλαγματικῆς κατὰ τὸ 189 ἄρθ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου. Τὸ ἐμποροδικεῖον δὶ ἀποφάσεώς του ἀπὸ 23 Ἰουν. 1837 ὑπ' ἀριθ. 104 παραδεχθὲν τὴν τῆς παραγραφῆς ἔνσασιν τοῦ ἐναγομένου ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν καὶ κατεδίκασε τὸν ἐνάγοντα εἰς τὰ ἔξοδα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ ἐνάγων ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 30 Μαΐου 1839 ὑπ' ἀρ. 96 ἀποφάσεώς του δικάσαν κατ' ἀντιμωλίαν, παρεδέχθη τὴν ἔφεσιν καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ὑπ' ἀρ. 104 πρωτόδικον ἀπόφασιν ἀπέρριψε τὴν περὶ παραγραφῆς ἔνσασιν τοῦ ἐφεσιβλήτου, πρὶν δὲ ἀποφασίσῃ ὁριστικῶς ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν διέταξε ν' ἀποδείξῃ ὁ ἐκκαλῶν δὶ ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ διὰ μαρτύρων ἔτι ἐντὸς 4 μηνῶν μετὰ τὴν εἰς αὐτὸν νόμιμον κοινοποίησιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὅτι ἔχων παρ' αὐτῷ συναλλαγματικὴν ἐκδοθεῖσαν τὴν 9 Μαΐου 1821 παρὰ τοῦ Σπυρίδωνος Τσατζώνη εἰς ὄφελός του πληρωτέαν εἰς Πάτρας μετὰ ἓξ μῆνας παρὰ τοῦ Κωνς. Μαλικοπούλου διὰ τάλληρα δίσηλα 400 ἀπώλεσεν αὐτὴν μετ' ἄλλων πραγμάτων του περιπλανώμενος εἰς τὰ ὄρη, ὅταν ὁ Αἰγύπτιος εἰσέβαλλεν εἰς Πάτρας, βεβαιόνων ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερον τὸν τρόπον, τὸν τόπον καὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ εἰρημένου συμβεβηκότος τῆς ἀπωλείας. Κατὰ συνέπειαν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ἐξεασθέντων ἐνόρκως διαφόρων μαρτύρων τὸ δικαστήριον προέβη εἰς τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐξέδωκε τὴν 18 Ὀκτωβρ. 1839 τὴν ὑπ' ἀρ. 228 ἀπόφασίν του δὶ ἧς ἐδίκασεν ἐρήμην τὸν ἐφεσβίλητον, καὶ παρατηρῆσαν ὅτι ἔκτὸς τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων καὶ μαρτυριῶν καθίσατο μὲν σφόδρα πιθανῶς, οὐχὶ δὲ καὶ ἐντελῶς ἀποδεδειγμένως ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς πρὸς τὸ περιστατικὸν τοῦ ὅτι ἀπώλεσε ἀνεξόφλητον, ὡς εἴρηται τὴν συναλλαγματικὴν, ἐπέβαλλε περὶ τούτου εἰς αὐτὸν, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 379 τῆς πολιτ. δικονομίας τὸν ἐξῆς ἀναπληρωτικὸν ὅρκον, «ὀμνύω εἰδὼς κάλλιστα τὰς ἐπιβαλλομένας εἰς τὴν ψευδορκίαν ποινὰς, ὅτι ἀπώλεσα κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1826, εἰς τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων ὁμοῦ μὲ ἄλλα πράγματά μου ἀνεξόφλητον τὴν συναλλαγμα-

τικὴν ἐκ ταλλήρων 400 ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Σπυρίδωνος Τσατζώνη ἐν Μελίττῃ τὴν 9 Μαΐου 1821 εἰς τὴν διαταγήν μου καὶ εἰς βάρος τοῦ ἐν Πάτραις τότε Κωνς. Μαλικοπούλου· » ἑπομένως ὁ εἰρημένος ἐκκαλῶν ἐδήλωσεν ἐγκαίρως ὅτι δέχεται νὰ ὀμώσῃ κατὰ τὸ ἐκτεθὲν θέμα τὸν εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντα ὅρκον· ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ ἐφεσίβλητος ἀνέκοψεν τὴν διαληφθεῖσαν ἐρήμην ἀπόφασιν, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐξεδόθη ἡ κατ' ἀντιμωλίαν ὑπ' ἀριθ. 12 ἀπόφασις, ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν, καὶ προσδιώρισε κατ' αἴτησιν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἐκκαλοῦντος τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς ὁρκοδοσίας. Οὗτος δὲ ἐμφανισθεὶς ἑπομένως κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν τῆς 1 Μαρτ. 1840, τοῦ ἀντιδίκου μὴ ἐμφανισθέντος καί τοι κλητευθέντος πρὸς τοῦτο, ὤμοσε τὸν εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντα ἀναπληρωτικὸν ὅρκον, συμφώνως μὲ τὸ θέμα τῆς ὑπ' ἀρ. 228 προεκδοθείσης ἀποφάσεως Γενομένης δὲ συζητήσεως ἀκολούθως ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν. « Καταδικάζει τὸν Σπυρίδωνα Τσατζώνην εἰς τὴν πληρωμὴν πρὸς τὸν Θεόδ. Βασιλείου ταλλήρων διστήλων 400 κεφάλαιον κατὰ τὴν ἀπὸ 9 Μαΐου 1821 ἐκδοθεῖσαν ἐν Μελίττῃ συναλλαγματικὴν καὶ εἰς τὸν τόκον αὐτῶν ἀνὰ 12 0/0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς 21 Ἰουν. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὅτε διεμαρτυρήθη κατὰ τοῦ Τσατζώ η μέχρι τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου, καὶ πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν τόκον ἐπὶ τοῦ μόνου κεφαλαίου ἀπὸ τῆς 5 Ἰουνίου 1837 ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς. Διατάττει ὁ χρόνος καὶ τρόπος τῆς πληρωμῆς τοῦ προκειμένου χρέους κεφαλαίου τε καὶ τόκου νὰ κανονισθῇ ἀπὸ δικαστήριον ἐπιεικείας κατὰ τὰς διαταξεις τοῦ λγ'. ψηφίσματος· ἀπαγγέλει δυνάμει τοῦ ἄρθ. 732 τῆς πολιτ. δικονομ. προσωπικὴν κράτησιν κατὰ τοῦ αὐτοῦ Σπυριδ. Τσατζώνη πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν παρὰ τῶν αἱρετῶν κριτῶν προσδιορισθησομένων δόσεων· ὑποχρεοῖ αὐτὸν εἰς τὰ πρὸς τὸν ἀντίδικον ἔξοδα τῆς πρωτοδίκου καὶ ἐφεσίμου δίκης ἐκ δραχ. 82, καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως τῶν προεκδοθεισῶν ὑπ' ἀρ. 228 ἔτους 1839 καὶ ὑπ' ἀριθ. 12 ἔτους 1840 καὶ τῶν πρακτικῶν αὐτῶν συνισταμένων εἰς δραχ. 81. » Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀρ. 49 καθὼς καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 96, 228 καὶ 12 ἐζήτησε ὁ Σπυρ. Τσατζώνης τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ὁ ἐμπορικὸς νόμος διὰ τοῦ ἄρθ. 152 ἐκανόνισε τὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ ἀπωλέσας συναλλαγματικὴν ἀποδεδεγμένην ἢ μὴ, ὀφείλει ν' ἀποδεικνύῃ τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς, ὁ δὲ τρόπος εἶναι ἡ προσαγωγὴ τῶν βιβλίων του· 2. διότι τὸ μέσον τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς συναλλαγματικῆς δὲν εἶναι συγχωρημένον, καθότι ἐκ τῆς γενικῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου inclusio unius est esclusio alterius προκύπτει προφανῶς κατα τὰς συζητήσεις τῶν συντακτῶν τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὅτι ἡ ἀνωτέρα διάταξις εἶναι περιοριστικὴ καὶ ὅτι τύπος τῶν συντακτῶν αὐτῶν ἦτον ν' ἀποκλείσωσιν ὅλα τὰ ἄλλα ἀποδεικτικὰ μέσα ἐκτὸς τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων· 3. διότι ἡ ἀρχὴ

αὕτη εἶναι ἀποδεδεγμένη καὶ ἀπὸ τὰ ἐμπορικὰ τῆς Γαλλίας δικαστήρια καὶ ἀπὸ τοὺς καλητέρους τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου συγγραφεῖς, ὡς τοῦτο βεβαιοῦται ἀπὸ τὸ ἄρθ. 530 ἔκδοσις τρίτη τοῦ περὶ ἐμπορικοῦ δικαίου συγγράμματος τοῦ Παρδεσίου καὶ ἀπὸ τὸ βιβλ. 1 τίτλ. 811 σελ. 98 ἔκδοσις δευτέρα τοῦ περὶ ἐμπορικοῦ δικαίου συγγράμματος τοῦ Delvincour, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ ὕπαρξις τῆς συναλλαγματικῆς δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων· 4. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεών του παρεβίασεν ἐναργῶς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ εἰρημένου ἄρθρ. 152 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου· 5. διότι καὶ ἂν ἦτο συγχωρημένον ν' ἀποδειχθῇ ἡ ὕπαρξις τῆς συναλλαγματικῆς διὰ μαρτύρων, τὸ δικαστήριον ὤφειλε τοὐλάχιστον νὰ διατάξῃ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ἀπολεσθεῖσα συναλλαγματικὴ ἦτον συντεταγμένη κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, ἡ τήρησις τῶν ὁποίων ἦτον οὐσιωδῶς ἀναγκαία· 6. διότι ἡ λεγομένη συναλλαγματικὴ καὶ ἂν ὑπῆρξεν εἶναι παραγεγραμμένη, ὥστε τὸ δικαστήριον παρεβίασε καὶ ὡς πρὸς τοῦτο τὸ ἄρθ. 189 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, καθότι ἀφοῦ ἐμβῆκεν εἰς ἐνέργειαν ὁ ἐμπορικὸς νόμος μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀγωγῆς παρῆλθε πολὺ περισσότερος καιρὸς παρὰ τὴν πενταετίαν ἥτις ἀπαιτεῖται πρὸς παραγραφήν· 7. διότι τὸ δικαστήριον διατάξαν προσωπικὴν κράτησιν, ἐνῷ οἱ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως ὁρισμοὶ τοῦ δικαίου ὄντες οὐσιαστικοὶ δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἀναδρομικὴν δύναμιν, ἐφήρμωσε κακῶς τὸ ἄρθ. 732 τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀπορρίψαν διὰ τῆς ἀπὸ 30 Μαΐου 1839 ὑπ' ἀρ. 96 ἀποφάσεώς του τὴν περὶ παραγραφῆς ἔνσασιν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ πρὸς παραγραφὴν τῆς κατὰ τὸν Μαΐον τοῦ 1831 ἔτους ἐκδοθείσης συναλλαγματικῆς προθεσμία πρέπει νὰ κανονισθῇ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ τότε ἰσχύοντος πολιτικοῦ δικαίου καὶ ὄχι κατὰ τὸ ἄρθ. 189 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὅστις ἐμβῆκεν εἰς ἐνέργειαν κατὰ τὸ 1823 ἔτος, ἠρμήνευσε ψευδῶς τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, ὅτι ὁ νόμος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀναδρομικὴν δύναμιν καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε τὰς περὶ παραγραφῆς τῶν ἀγωγῶν διατάξεις τοῦ πολιτ. νόμου, καθότι ἡ ἀρχὴ αὕτη τοῦ δικαίου σημαίνει, ὅτι ὁ νεώτερος νόμος δὲν δύναται νὰ καταστρέψῃ τὰ δυνάμει τοῦ ἀρχαιοτέρου ἀποκτηθέντα δικαιώματα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου διὰ τῆς παραγραφῆς, μὴ συμπληρωθείσης, εἰσέτι καθ' ἣν ἐποχὴν ἐμβῆκεν εἰς ἐνέργειαν ἐν τῇ Ἑλλάδι ὁ ἐμπορικὸς τῆς Γαλλίας νόμος, δὲν εἶχεν ἀποκτηθῇ κανὲν δικαίωμα ἀπὸ τοὺς διαδίκους, ἑπομένως μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νεωτέρου τούτου νόμου ἔπρεπε εἰς τὸ μέλλον νὰ κανονισθῇ κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ·

Ἐπειδὴ ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης συνεπειφέρει δυνάμει τοῦ ἄρθ.

834 τῆς πολιτ. δικονομίας ὡς συνέπειαν καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῶν μετ' αὐτὴν εἰς τὴν οὐσίαν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου.

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην, ἀναιρεῖ τὰς ἀπὸ 30 Μαΐου 1839 ὑπ' ἀριθ. 96 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν καὶ τὰς κατὰ συνέπειαν αὐτῆς ἐκδοθείσας ἀπὸ 18 Ὀκτωβρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπ' ἀρ. 228, ἀπὸ 15 Ἰανουαρ. 1840 ὑπ' ἀρ. 12 καὶ ἀπὸ 2 Ἀπριλ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπ' ἀρ. 49 ἀποφάσεις τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, διατάττει νὰ γείνῃ ἐκ νέου συζήτησις ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Θεόδ. Βασιλείου εἰς τὰ ἐκκαθαρισθησόμενα ἔξοδα τῆς δίκης καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Δεκεμβ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 43.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀναγ, Βάρσου, Παναγ. Ζάρδα κλπ. κατοίκων τοῦ χωρίου Ἰμέρβεη καὶ Ἀλαμάνας, καὶ τοῦ Κωνστ. Ἡλία κλπ. κατοίκων Λαμίας.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 51.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ καὶ Α. Τολμίδου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη καὶ τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Σεπτεμβ. 6 καὶ 9 Ὀκτωβρ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Ἀναγ., Βάρσου Παναγιώτ. Ζάρδα, Κωνς. Παναγιώτου, Γεωρ. Κατζήμπουρα, Νικολ. Μπουρδῆ, Γιαννούλη Παππαδοπούλου, Ἀναγν Παππαδημητροπούλου καὶ Ἀθαν. Παππαδημητροπούλου, κατοίκων τοῦ χωρίου Ἰμέρβεη καὶ Ἀλαμάνας, ἀφ' ἑνὸς μέρους, ἀναιρεσειόντων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τῶν Κωνσταντίνου Ἡλία, Χρήσου, Παντελῆ καὶ Δημ. Τσάλη, κατοίκων Λαμίας, ἀφ' ἑτέρου, ἀναιρεσιβλήτων, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Ι. Τυπάλδου καὶ Α. Μελᾶ.

Ὁ Κωνς. Τσάλης καὶ ἀδελφοὶ δι' ἀγωγῆς των τῆς 3 Μαρτ. 1836 ἐξέθεσαν ἐνώπιον τοῦ ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικείου κατὰ τοῦ Ἀναγν. Ζάρδα καὶ λοιπῶν, ὅτι κατὰ τὸ 1834 ἠγόρασαν ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτήτας Ὀθωμανοὺς Μουσαφάμπεη καὶ Ἰτζέτμπεη τὰ ὑποσατικὰ Ἰμέρβεη καὶ Ἀλαμάνας, ἀνήκοντα

εἰς αὐτοὺς κατὰ τὰ δύο τρίτα, καθὼς καὶ τὸ ἄλλα ἓν τρίτον ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην Χαλήμπεην, ὃν ἀδιαίρετον καὶ ἀναμεμιγμένον καὶ ὅτι τὰ ὑποσατικὰ ταῦτα διακατεῖχον ἀνεπιλήπτως μέχρι τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὅτι οἱ εἰρημένοι Α. Ζάρδας καὶ λοιποὶ ἐπρότειναν ὅτι ἠγόρασαν παρὰ τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου, ἐπιτρόπου τοῦ Χαλήλμπεη, τὴν κατὰ τὸ ἓν τρίτον ἐνοχήν του εἰς τὸ εἰρημένον ὑποστατικὸν καὶ ἡ πώλησις αὕτη ἐγένετο ἀληθὴς, ἀλλ' ἐναχθέντος ἀκολούθως τοῦ πωλητοῦ τούτου παρὰ τῶν ἀδελφῶν Τζάλη, ἐνώπιον τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, αὕτη διὰ τῆς ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1836 ὑπ' ἀριθμὸν 20 ἀποφάσεώς της ἐδικαίωσεν αὐτοὺς νὰ προτιμηθῶσιν εἰς τὴν ἀγοραν τοῦ ἑνὸς τρίτου καὶ ἠκύρωσε τὴνδευτέραν πώλησιν, ὅτι οἱ ἀντίδικοι ἐπεχείρησαν αὐθαιρέτως καὶ διετάραξαν τὴν κατοχὴν τῶν ὑποσατικῶν τούτων, γεωργήσαντες καὶ σπείραντες εἰς τὰς γαίας αὐτῶν, καὶ ἐπομένως ἐζήτησαν ν' ἀποβληθῶσιν οἱ ἀντίδικοι τῆς κατοχῆς τῶν εἰρημένων ὑποσατικῶν, διαταττομένης τῆς εἰς κατοχὴν ἐγκαταστάσεώς των, ν' ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτοὺς οἱ ἀπὸ τὴν παρὰ τῶν ἐναγομένων ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν ὑποσατικῶν γενομένην καλλιέργειαν, ἐπιγενόμενοι καρποὶ, ὡς ὄντων τῶν ἀντιδίκων κακῆς πίστεως νομέων. Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης δικάσαν τὸ ἐν Λαμία πρωτοδικεῖον, ἐρήμην τῶν μὴ ἐμφανισθέντων Α. Ζάρδα καὶ λοιπῶν, ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 138 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς. « Διατάττει τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἀποβληθέντων ἐναγόντων Κ. Τζάλη καὶ ἀδελφῶν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἑνὸς τρίτου τῶν ἀδιαιρέτων ὑποσατικῶν τῆς Ἀλαμάνας καὶ Ἰμέρβεη, ἐπαπειλεῖ εἰς τοὺς ἐναγομένους δι' ἐνδεχομένην ἀντίστασιν ἢ παράβασιν χρηματικὴν ποινὴν δρ. 800, καὶ ὑποχρεοῖ αὐτοὺς δι' ὑποτροπὴν εἰς ἴσην ποινήν. Κατὰ τὴν 22 Μαΐου 1837 οἱ ἡττηθέντες ἀνέκοψαν τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν καὶ ἐζήτησαν τὴν ἐξαφάνισιν αὐτῆς καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ἥτις δὲν τῆς ἐπεδόθη τακτικῶς μήτε οἱ ἐνάγοντες ἔλαβον ποτὲ κατοχὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος. Ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν. « Ἀπορρίπτεται ἡ ἀπὸ 22 Μαΐου 1837 ἀνακοπὴ τοῦ Ἀναγν. Ζάρδα καὶ λοιπῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ Κ. Τσάλης ἐγκαθίσταται εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ ἑνὸς τρίτου ἐκ τῶν χωρίων Ἰμέρβεη καὶ Ἀλαμάνας, ἐπαπειλεῖ εἰς τοὺς ῥηθέντας διὰ πᾶσαν ἀντίστασιν ἢ παράβασιν χρηματικὴν ποινὴν δρ. 800, καταδικάζει τοὺς εἰρημένους ν' ἀποδώσωσι τοὺς καρποὺς τοὺς ἐξαχθέντας κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαταράξεως κατὰ τὸ 853 καὶ 701 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομ., τὸ δὲ ποσὸν τῶν ἀποδοθησομένων καρπῶν θέλει συνίστασθαι εἰς ὅσα οἱ διαταράξαντες τὴν διακατοχὴν ἤθελον ἀποδώσει εἰς τὸν Κ. Τσάλην ἐὰν ἐργάζωντο διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ ὡς κολλῆγοι. Πρὶν ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθησαν δύο ἄλλαι ἀποφάσεις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἡ μὲν τὴν 16 Ἰουλ. 1837 ὑπ' ἀρ. 217, ἡ δὲ τὴν 12 Σεπτεμβρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπ' ἀρ. 1261 διατάττουσαι τὴν ἄρσιν τῆς παρὰ τοῦ Τσάλη ἐνεργηθείσης ἐπὶ

τῶν καρπῶν τῶν χωρικῶν κατασχέσεως, δυνάμει ἐγγυήσεως δοτέας παρ' αὐτῶν ἐκ δρ. 10,000. Ὁ Κωνς. Τσάλης ἐξεκάλεσεν ἐμπροθέσμως τὰς δύο ταύτας ἀποφάσεις καὶ τὸ τρίτον κεφάλαιον τῆς ὁριστικῆς ὑπ' ἀρ. 24 ἀποφάσεως· ὁ δὲ Ἀναγν. Ζάρδας καὶ λοιποὶ ἐξεκάλεσαν ὁλόκληρον τὴν αὐτὴν ὑπ' ἀρ. 24 ἀπόφασιν. Ἐκδικασθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τοῦτο ἐξέδωκε τὰς ὑπ' ἀρ. 1161, 1317 καὶ 1432 ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας τὸ δικας. τοῦτο ἀνήρεσε διὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 371 καὶ 385 ἀποφάσεών του καὶ παρέπεμψε τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν· ἀκολούθως ὁ Κωνς. Τσάλης καὶ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἠλίας Χρῆς καὶ Παντελὴς καὶ ὁ Δημήτριος ἐκοινοποίησαν εἰς τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀντιδίκων δικηγόρον Κ. Κυπαρίσσην νέον δικόγραφον ἐφέσεως, ὅμοιον μὲ τὸ παρὰ τοῦ Κωνς. Τσάλη μόνου προγενόμενον, οἱ τελευταῖοι δὲ τέσσαρες ἐκοινοποίησαν προσέτι εἰς τὸν αὐτὸν δικηγόρον τὸ ἀπὸ 17 Δεκεμβ. 1840 δικόγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου δηλοποιοῦν ὅτι παρεμβαίνουν εἰς τὴν ἐφέσιμον δίκην προσιθέμενοι εἰς τὰς προτάσεις τοῦ Κ. Τσάλη. Συζητηθείσης ἐπεμένως τῆς ὑποθέσεως τὸ ῥηθὲν δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 7 Ἰανουαρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 1 ἀπόφασιν δι' ἧς διέταξε τὰ ἑξῆς. Ἀπορρίπτει τὰς ἐφέσεις τοῦ Κωνς. Τσάλη κατὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 217, 261 καὶ 24 ἀποφάσεων τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἐφέσεών του προτάσεις αὐτοῦ τε καὶ τῶν παρεμβαινόντων· ἀπορρίπτει ὅλας τὰς ἐνστάσεις τῶν λοιπῶν ἐκκαλούντων, ἀφανίζει τὴν ὑπ' ἀρ. 24 ἀπόφασιν τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν ὡς ἄτακτον κατὰ τοὺς τύπους, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν διατάττει τὴν ἀποβολὴν τῶν ἐκκαλούντων ἀπὸ τὴν διακατοχὴν τοῦ ἑνὸς τρίτου τῶν κατὰ τὴν Φθιώτιδα κειμένων χωρίων Ἰμέρβεη καὶ Ἀλαμάνας, καὶ τὴν ἐγκατάστασιν εἰς τὸ αὐτὸ τρίτον τῶν Ἠλία, Χρήστου, Παντελῆ, Δημητρίου καὶ Κωνσταντίνου Τσάλη· ἀπαγορεύει εἰς τοὺς ἐκκαλούντας ἐπὶ ποινῇ δρ. 800 πᾶσαν περαιτέρω διατάραξιν τῆς διατατοχῆς· διατάττει νὰ λάβωσιν οἱ ἐφεσίβλητοι Τσάλη ἐκ τῶν καρπῶν τῶν συλλεχθέντων ἀπὸ τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1836 γενομένην παρ' ἑκάστου τῶν ἐκκαλούντων καλλιέργειαν εἰς τὸ ἀδιαίρετον τρίτον τῶν προειρημένων χωρίων, τοσοῦτον ποσὸν, ὅσον ἕκαστος αὐτῶν τῶν ἐκκαλούντων θεωρούμενος ὡς κολλῆγος ὤφειλε πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην λόγῳ δικαιώματος τῆς κυριότητος καὶ διατάττει νὰ λάβῃ τὸ περιπλέον τῶν καρπῶν τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς καλλιεργείας συλλεχθέντων, ἕκαστος τῶν ἐκκαλούντων ἀναλόγως τῆς ἰδίας του καλλιεργείας, ὥστε ἂν οἱ Τσάλιδες ἐσύναξαν τυχὸν διὰ τῶν ἀναγκαστικῶν πράξεών των παρ' ἑκάστου τῶν ἐκκαλούντων περισσότερον ἀφ' ὅσον κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαταχθέντα ἕκαστος ὤφειλε ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς ὑποχρεοῦνται νὰ τὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς ἕνα ἕκαστον εἰς μετρητὰ κατ' ἐκτίμησιν ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν παρ' ἐκτιμητῶν γενομένην καὶ κατὰ συνέπειαν λογοδοσίας δοτέας ἀμοιβαίως πρὸς ἄλληλα παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἢ μὴ ἐφικτῆς οὔσης τυχὸν τῆς

λογοδοσίας, κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων. » Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἀναγν. Ζάρδας καὶ λοιποὶ διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 67, 68, 92, 93, 136, 201, 202 καὶ 807 §. 5 τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ ὁ νόμος 24 τοῦ Κώδ. βιβλ. 2 τίτλ. 13, καθότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ὤφειλε ν' ἀκυρώσῃ τὴν ἀγωγὴν τῶν Τσάληδων ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν δικηγόρον Κεφαλᾶν, ὅστις δὲν ἦτον πληρεξούσιος αὐτῶν πρὶν κινήσῃ τὴν ἀγωγήν· ὁ δὲ μεταγενέστερος ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν διορισμὸς αὐτοῦ δὲν δύναται ὡς ἐκφράζεται τὸ δικαστήριον ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀγωγὴν ἔγκυρον, ἄλλως δὲ καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν μὴ ἀναφέροντα τίνι τρόπῳ διορίσθη πληρεξούσιος ὁ δικηγόρος Κεφαλᾶς δὲν φέρουν κἀμμίαν ἀπόδειξιν· 2. διότι τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἀπορρίψαν τὴν ἔνστασιν τῶν ἀναιρεσειόντων τοῦ νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος ἡ ἀγωγὴ τῶν ἀντιδίκων, ὡς μὴ ἀναφέρουσα τὰ ὀνόματα ὅλα τῶν τε ἐναγόντων καὶ ἐναγομένων, παρεβίασε τὰ ἄρθ. 136, 533 §. 1 καὶ 867 τῆς πολιτ. δικονομίας· 3. διότι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 70 καὶ 537 τῆς πολιτ. δικονομίας, καθότι οἱ ἀντίδικοι ἐναντίον τῶν ῥηθέντων ἄρθρων ἐκίνησαν ἀγωγὴν ὁμορρύθμως κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τῶν λοιπῶν κατοίκων Ἰμέρβεη καὶ Ἀλαμάνας, ἐνῷ δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς δεσμὸς ὁμοδικίας μεταξύ των, καθότι ἕκαστος κατέχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸ μεριδιόν του καὶ τὸ γεωργεῖ ἰδιαιτέρως καὶ ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὰ τῶν ἄλλων· ἑπομένως δεν ἔχουν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ἴδιον ἄμεσον συμφέρον προκύπτον ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος· 4. διότι ἐνῷ οἱ Τσάληδες διὰ τῆς ἀγωγῆς των λέγουν ὅτι διακατέχουν ἄχρι τοῦδε τὸ ἐπίδικον κτῆμα καὶ ἑπομένως δὲν ἠδύναντο νὰ ζητήσουν τὴν ἐγκατάσασιν, μ' ὅλον τοῦτο συνῆψαν ὁμοῦ δύο ἀγωγὰς τὴν retinende possessionis καὶ τὴν recuperande possionis, τὰ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παραδεχθὲν τοιαύτην ἀγωγὴν, παρεξήγησε τὴν διπλῆν ἀπαίτησιν τῶν Τσάληδων διατάξαν τὴν ἀποβολὴν τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὴν ἐγκατάσασιν τῶν ἀντιδίκων εἰς τὸ ἐπίδικον κτῆμα, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης περαιτέρω διακατοχῆς καὶ οὕτω παρεβίασε τὰ ἄρθ. 630, 629 καὶ 537 τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ τὰ τρία εἴδη τῶν περὶ κατοχῆς παραγγελμάτων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, προσέτι δὲ οἱ ἀντίδικοι Τσάληδες χωρὶς νὰ ἦναι κάτοχοι τοῦ κτήματος ἐκίνησαν περὶ διακατοχῆς ἀγωγὴν, ἐνῷ οἱ ἀναιρεσείοντες ὡς ἀρχαιότεροι ἀγοραστὰ ἦτον διακάτοχοι τοῦ κτήματος, τὸ δὲ δικαστήριον χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ποῖος τῶν διαδίκων εἶχε τὴν πραγματικὴν νομὴν, ἐξέτασε παρανόμως τοὺς ἐγγράφους τίτλους τῶν διαφερομένων διὰ νὰ βεβαιωθῇ ποῖοι εἶναι ἰσχυρότεροι, ἐνῷ εἰς τὰς περὶ διακατοχῆς ἀγωγὰς τοῦτο ἀπαγορεύεται, οὕτω δὲ πράξαν τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, παρεβίασε τοὺς νόμους 21 τῶν Πανδ. de aquirendo rerum dominio καὶ τὸν Ἀσμενόπ. βιβ. γ'. τίτλ. γ'. §. 85, καὶ τὸν νόμον 12 §. 1 Πανδ. de aquirendo possessionis· 5. διότι ἀφοῦ ὁμολογεῖται ἀπὸ

τὰ ἔγγραφα τῶν ἀντιδίκων καὶ ἀπὸ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν, ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν διετάραξαν τὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος, ἀλλὰ μάλιστα ὅτι αὐτοὶ τὸ διακατεῖχον, ὤφειλε τὸ ἐφετεῖον ν' ἀκυρώσῃ τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀντιδίκων, διότι συνάμα ἐζήτησαν τὴν παῦσιν τῆς περαιτέρω διαταράξεως τῆς κατοχῆς καὶ τὴν ἐγκατάστασίν των εἰς τὸ αὐτὸ κτῆμα, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας τὸ δικαστήριον ἐθεώρησε τοὺς ἀναιρεσείοντας καὶ κατὰ παράκλησιν διακατόχους, ἐνταυτῷ δὲ καὶ ὡς ἅρπαγας τῆς δι κατοχῆς τοῦ κτήματος διατάξαν τὴν ἀποβολὴν αὐτῶν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Τσάληδων καὶ οὕτω παρεβίασε τὰ ἄρθ. 535 § 1, 537 §. 3 καὶ 629 τῆς πολιτ. δικονομίας, καὶ τὰς εἰς τὰ Ἰνστιτούτα τοῦ Ἰουστινιανοῦ βιβλ. 4 §. 1 τίτλος 4 — 9 διατάξεις καὶ τοὺς σημειουμένους ἀπὸ τὸν Μακελδέη κατὰ τοὺς παραγράφους 233 καὶ 234 νόμους· 6 διότι τὸ δικαστήριον παρεξήγησε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὸν κανονα totum in toto et totum in qualibet parte, καὶ τοὺς ἀπὸ τὸν Μακελδέη ἀναφερομένους εἰς τοὺς παραγ. 243, 217 καὶ 268 νόμους, θεωρῆσαν τοὺς Τσάληδες ἰδανικῶς κατόχους τοῦ ἑνὸς τριτημορίου, διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶχον ἀγοράσῃ πρὸ τῶν ἀναιρεσειόντων τὰ ἕτερα δύο τρίτα τοῦ αὐτοῦ χωρίου, ἐνῷ ἐπὶ ἀδιαιρέτων κτημάτων ἔχει ἕκαστος τῶν συνιδιοκτητῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἰδανικὸν αὐτοῦ μερίδιον, ὅπως καὶ πρὸς ὅντινα θέλει καὶ ν' ἀπαιτήσῃ πάντοτε τὴν πραγματικὴν διαίρεσίν του διὰ τῆς ἐπὶ τούτου χορηγουμένης ἀγωγῆς actio de communi dividundo· 7. διότι τὸ δικαστήριον ὤφειλε ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν τῶν Τσάληδων καθότι οὗτοι δὲν ἀπέδειξαν ὅτι εἶχον ἀποκτήσει προγματικὴν νομὴν ἐπὶ τοῦ κτήματος, ὅτι ὑπῆρξε διατάραξις βιαία τῆς νομῆς αὐτῶν καὶ ὅτι τοῖς ἀφῃρέθη ἡ νομὴ αὕτη, χαρακτηριστικὰ ἀπαιτούμενα εἰς τὴν περὶ διαταράξεως κατοχῆς ἀγωγὴν καὶ οὕτω παρεβίασε τὰ ἄρθρα 630 §. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ τοὺς §. 4 καὶ 6 de interdictis τῶν Ἰνστιτούτων καὶ τὸν νόμον 1 §. 3 τῶν Πανδ. de vi. Προσέτι παρεβίασε καὶ τὸ ἄρθρον 182 §. 5 τῆς πολιτ. δικονομ. καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τοὺς ῥηθέντας νόμους, χαρακτηρίσαν τὴν ἀγωγὴν τῶν Τσάληδων περὶ ἁρπαγῆς κατοχῆς, ἐπὶ λόγῳ ὅτι οὗτοι ἐζήτησαν τὴν ἐγκατάστασίν των, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀγωγὴ καλουμένη unde vi προϋποτίθησι· 1. ὅτι οἱ ἐνάγοντες εἶχαν πραγματικῶς τὴν νομὴν καὶ 2. ὅτι τοῖς ἀφῃρέθη παρ' ἄλλου διὰ παρανόμου καὶ προσωπικῆς βίας, ἐνῷ διὰ τῆς ἀγωγῆς των οἱ ἀντίδικοι λέγουν, ὅτι διακατέχουν τὸ κτῆμα, ἄρα ὁμολογοῦσι ὅτι δὲν ὑπάρχει ἁρπαγὴ τῆς κατοχῆς· 8. διότι τὸ δικαστήριον ἐθεώρησε τοὺς ἀναιρεσείοντας κατὰ παράκλησιν διακατόχους, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου ἐπροσκάλεσαν ἐμπροθέσμως τὸν πωλητὴν νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματα, ἐπεμβὰν δὲ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἰσχύος τῶν τίτλων τῶν διαδίκων, ἐπεμβῆκεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς κυριότητος, παραβιάσαν τὰ ἄρθ. 629 §. 2 τῆς πολιτ. δικονομ. καὶ τὸν κανόνα possessio rerum facti non juris esse L. 1 §. 3, Πανδ.

de aquir vel amit possessionis· ἐπὶ τῇ ὑπεθέσει δὲ ὅτι ἡ ἐξέτασις τῶν τίτλων τῆς ἀγορᾶς ἦτον θεμιτὴ, πάλιν προτιμῶνται οἱ ἀναιρεσείοντες εἰς τὴν διακατοχὴν, κατὰ τὸν κανόνα « ἐν ἴσῃ αἰτίᾳ κρεῖττον ἡ αἵρεσις τοῦ νομέως N. 38 Πανδ. de regul. juris, παρεβίασε προσέτι καὶ τὸ ἄρθρον 552 §. 3 τῆς πολιτικ. δικονομίας, διότι τὸ δικαστήριον παρεδέχθη ἐνστάσεις ἐκ δικαιώματος τρίτου, καθότι οἱ ἀναιρεσείοντες μὴ λαβόντες τὸ ἐπίδικον κτῆμα ἀπὸ τοὺς ἀντιδίκους, ἀλλ' ἀπὸ τὸν πωλητὴν Ὀθωμανὸν εἴτε μὲ βίαν εἴτε κατὰ παράκλησιν, προτιμῶνται ἀπὸ τοὺς ἀντιδίκους κατὰ τὴν διάταξιν 40 καὶ 50 τοῦ Ἀρμενοπουλου βίβλος β'. τίτλ. ά. καὶ 85 τοῦ βιβλ. γ'. τίτλ γ'. τοῦ Ἀρμενοπούλου· 9. διότι παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τῶν βιβ. β'. τίτ. ά. §. 11 καὶ 12 τοῦ Ἀρμενοπ., καθότι ἐνῷ ἡ ἀπόφασις θεωρεῖ τοὺς ἀναιρεσείοντας ὡς καλῆς πίστεως νομεῖς· » καταδικάζει αὐτοὺς ν' ἀποδώσουν καρποὺς τοὺς ὁποίους ἐσύναξαν ἀφ' ὅτου ἔλαβον τὸ κτῆμα, χωρὶς νὰ αἰτιολογῇ τὴν διάταξιν ταύτην· προσέτι ἐνῷ εἰς τὸ αἰτιολογικὸν μέρος ἡ ἀπόφασις χαρακτηρίζει αὐτοὺς ὁμοδίκους εἰς τὸ διατακτικὸν δὲν ἀναφέρει οὐδὲν περὶ ὁμοδικίας, ἑπομένως ὑπάρχει ὡς πρὸς τοῦτο ἔλλειψις διατακτικοῦ. μᾶλλον δὲ ἀντιφάσκει ἡ ἀπόφασις, καθότι διατάττει νὰ λάβωσιν οἱ ἀντίδικοι τοὺς καρποὺς ἀπὸ ἕκαστον τῶν κατοίκων τῶν χωρίων δι' ὅσην καλλιέργειαν ἔκαμεν ἕκαστος εἰς τὸ ἐπίδικον κτῆμα, συνάγεται λοιπὸν ἐκ τούτου ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν ὁμοδικίας δεσμός· 10. διότι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 182 §. 2 καὶ 6 καὶ 183 τῆς πολιτ. δικονομίας, καθότι εἰς τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀναφέρονται ποσῶς τὰ ὀνόματα τῶν ἀναιρεσειόντων, μήτε εἰς ἑκάστην αἰτιολογίαν οἱ νομικοὶ κανόνες εἰς τοὺς ὁποίους στηρίζεται ἡ ἀπόφασις· 11. διότι τὸ δικαστήριον διέταξε τὴν ἀποβολὴν τῶν ἀναιρεσειόντων ἀπὸ τὴν διακατοχὴν τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ἐνῷ ὡς ἐκ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως ἐξάγεται ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι συναγοραταὶ, ἑπομένως ἡ ἀπόφασις μὴ ἀναφέρουσα ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἐφ' ᾧ καταδικάζονται οὗτοι, περιέχει οὐσιώδη ἔλλειψιν τοῦ διατακτικοῦ, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ἄρθ. 807 §. 6 τῆς πολιτ δικονομίας φέρει ἀναίρεσιν· προσέτι ἡ ῥηθεῖσα διάταξις τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀναιτιολόγητος, διότι δὲν ἀναφέρει τὸν λόγον δι' ὃν οἱ ἀναιρεσείοντες πρέπει ν' ἀποβληθῶσιν ἀπὸ τὸ ὅλον ἓν τρίτον καὶ νὰ ἐγκαταστῶσιν οἱ ἀντίδικοι αὐτῶν· προσέτι ὑπάρχει ἔλλειψις διατακτικοῦ καὶ ὡς πρὸς τὴν τρίτην αἰτιολογίαν τῆς ἀποφάσεως, καθότι ἀφοῦ τὸ δικαστήριον λέγει, ὅτι ἡ προκειμένη δίκη πρέπει νὰ ἐκδικασθῇ μόνον μεταξὺ τῶν ὀνομαζομένων διαδίκων, δὲν ὑπάρχει διάταξις σύμφωνος μὲ τὴν ῥηθεῖσαν τρίτην αἰτιολογίαν του, τουτέστι τοῦ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀναιρεσείοντες νὰ ἐγκαταστήσουν τοὺς ἀντιδίκους των δὶ ὅσον τόπον μόνον διακατέχουσιν· 12. διότι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 834, 182 §. 5 τῆς πολιτ. δικονομίας. καθότι ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσε-

ως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ὤφειλε νὰ δικάσῃ τὰ λαβόντα μέρος μόνον εἰς τὴν περὶ ἀναιρέσεως συζήτησιν πρόσωπα καὶ ὄχι νὰ δεχθῇ ἄλλα, διατάττει δὲ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Ἠλία Χρήστου, Παντελῆ καὶ Δημ. Τσάληδων εἰς τὸ ἐπίδικον κτῆμα, χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ οὐδεμίαν περὶ τούτου αἰτιολογίαν· προσέτι δὲ τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ ἀπορρίπτον τὰς λοιπὰς αἰτήσεις τῶν ἐκκαλούντων (ἐνῷ καὶ τὰ δύο διαφερόμενα μέρη ἀναγνωρίζονται ὡς ἐκκαλοῦντες) εἶναι ἀσαφὲς καὶ ἀόριστον, χωρὶς νὰ ἐξάγεται ποίου μέρους ἀπαιτήσεις ἀπορρίπτονται· ἑπομένως παρεβιάσθη ὁ 5 παράγ. τοῦ ἄρθ. 182 τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀποφάσεως στηριζομένης εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν, δηλοῦται ἀποχρώντως ὅτι ὁ δικηγόρος Π. Κεφαλᾶς παρέχη ἐπὶ ἀκροατηρίου κατὰ τὴν πρωτόδικων δίκην, ἔχων πληρεξουσιότητα, εἴτε ἔγγραφον εἴτε προφορικὴν, ὅπως τὸ 93 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας ἀπαιτεῖ, ἀναγνωρισθεὶς δὲ ὡς τοιοῦτος ἐπὶ ἀκροατηρίου προϋποτίθεται κατὰ τὸ 92 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικον., ὅτι εἰς ὅλας τὰς προηγηθείσας προπαρασκευαστικὰς πράξεις, ὅσας ὁ ῥηθεὶς δικηγόρος ἐπεχείρησεν ἐν ὀνόματι τοῦ ἐνάγοντος, ἔφερε χαρακτῆρα νομίμου πληρεξουσίου, οὐδὲ δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ ἔμβῃ εἰς ἐξέτασιν τοῦ πραγματικοῦ τούτου ἀντικειμένου, περὶ οὗ ἀπεφάσισεν ἤδη τὸ ἐφετεῖον ἁρμοδίως· ἑπομένως ὁ ἀφορῶν τὴν κακὴν ἐξήγησιν τοῦ εἰρημένου 92 ἄρθ. ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀποφανθὲν, ὅτι ἡ ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1836 ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν κινηθεῖσα ἀγωγὴ, ἥτις ἀναφέρει ὡς ἐνάγοντας μὲν τὸν Κωνσταντῖνον Τσάλην καὶ ἀδελφοὺς, ὡς ἐναγομένους δὲ ἕνδεκα ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ἰμέρβεη καὶ ἓξ ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ἀλαμάνας, διακεκριμένους διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ὀνομάτων καὶ ἐπωνύμων καὶ λοιποὺς, ἔχει κύρος μόνον ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ ῥητῶς ἀναφερόμενα, καὶ ὡς πρὸς ταῦτα θεωρεῖται ἀνελλιπὴς, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τοὺς ἀορίστως καὶ μὴ ὀνομαστὶ μνημονευομένους ἀδελφοὺς καὶ λοιποὺς, εἶναι ἀνύπαρκτος, δὲν παρεβίασεν, ὡς διϊσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσείοντες, τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 136 § 1 τῆς πολ. δικονομίας, ἄλλως δὲ ἡ ἔνστασις περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς, ἂν αὕτη περιεῖχεν οὐσιώδους τύπου ἔλειψιν, ἔπρεπε νὰ γενῇ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, μὴ γενομένη δὲ ἐγκαίρως μήτε οὖσα ἐκ τῶν κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης φάσιν προτεινομένων, θεωρεῖται δυνάμει τοῦ 202 ἄρθ. τῆς πολ. δικον., ὅλως κεκαλυμμένη.

Ἐπειδὴ ὁ δεσμὸς τῆς ὁμοδικίας ἀπαρτίζεται ἐκ διαρόρων πραγματικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα διαλαμβάνονται εἰς τὸ 70 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας καὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων ἀποφαίνονται τὰ κατώτερα δικαστήρια· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, βεβαιοῖ ὅτι ὅλα ὅσα συνιστῶσι τὴν ὁμοδικίαν συντρέχουσι καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐνάγοντας καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐναγομένους, ἑπομένως ὁ ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι νῦν ἀναιρεσείοντες κακῶς ἐθεωρήθησαν ὡς ὁμόδικοι, παραβιασθέντων τῶν ἄρθρ. 70 καὶ 537 τῆς πολ. δικονομίας εἶναι ἀπαράδεκτος·

Ἐπειδὴ τῆς ἀγωγῆς ἡ οὐσία συνίσταται εἰς τὸ περιεχόμενον καὶ εἰς τὰς αἰτήσεις, ἡ δὲ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Τσάλη κινηθεῖσα ἀγωγὴ ἂν καὶ ἐπεγράφετο περὶ διαταράξεως ἀπέβλεπεν ὅμως κυρίως, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς δηλοῦται ἀνενδοιάστως, τὴν ἐκ τῆς ἰδιοκτησίας ἀποβολήν-των μὲ τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ κινηθῶσι συνάμα καὶ ἄλλαι πραγματικαὶ ἀγωγαί, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν βεβεοῦν εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ὅτι ἔλαβε χώραν ἀποβολὴ καὶ ἑπομένως διατάσσον τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἀποβληθέντων, δικάζει ἐντὸς τῶν καθηκόντων του καὶ συμμορφούμενον ἀκριβῶς μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ 630 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας, κατὰ τὸ ὁποῖον ἅμα ὁ ἐνάγων δύναται νὰ βεβαιώσῃ ἀρκούντως τὴν διατάραξιν τῆς κατοχῆς ἢ τὴν ἀποβολὴν ἀπ' αὐτῆς, διατάσσεται δυνάμει τῆς βεβαιώσεως αὐτῆς ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἀποβληθέντος, ὅπερ καὶ συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἄλλως, ἂν εἶχον ἢ δὲν εἶχον οἱ ἀδελφοὶ Τσάλη τοῦ κτήματος τὴν κατοχὴν, τοῦτο ἀποτελεῖ ζήτημα πραγματικὸν, τὸ ὁποῖον ὡς τοιοῦτον διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐχ ἧττον δὲ καὶ αἱ προτεινόμεναι παραβιάσεις τῶν τε 629, 630 καὶ 537 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας καὶ τῶν διατάξεων τοῦ 21 νόμου Πανδεκτῶν καὶ τοῦ τίτλου Γ. § 85 τοῦ 3 βιβλ. τοῦ Ἁρμενοπ. διότι αὗται ἀφορῶσι πραγματικὰ περιστατικὰ στρεφόμενα ὡσαύτως περὶ τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς, περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ἐξετιμήθησαν καὶ ἐδικάσθησαν παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου· ἑπομένως ὁ ἀναιρέσεως οὗτος λόγος μὲ ὅλας τὰς ὑποδιαιρέσεις του εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐκτιμῶν τὸ περιεχόμενον τῶν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Τσάλη προσαχθέντων ἐγγράφων ἢ τίτλων οἷον τοῦ τῆς 19 Σελήνης Τσεμαζιουλεβὲλ 1252 (18 Αὐγούστου 1836) ὀθωμανικοῦ χοτζετίου καὶ τοῦ τῆς 15 τῆς Σελίνης Τσεμαζιουλεχὶρ 1252 (13 Σεπτεμβρίου 1836) ἑτέρου χοτζετίου, καθὼς καὶ τοῦ παρὰ τῶν χωρικῶν παρουσιασθέντος ἐγγράφου τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1836, ἀπεφάσισεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, ὅτι οἱ μὲν ἀναιρεσίβλητοι εἶχον δυνάμει τίτλου ἀγορᾶς τὴν ἐξ ἀδιαιρέτου διακατοχὴν τῶν δύο τρίτων τῶν χωρίων Ἀλαμάνας

καὶ ἡμέρεη πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τίτλον ἔλαβον ὡς κύριοι καὶ τὴν κατοχὴν τοῦ λοιποῦ τριτημορίου τῶν αὐτῶν χωρίων, ἐπερ καὶ πρότερον ἐξ ἀδιαιρέτου κατεῖχον κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου totum in toto et totum in qualibet parte, οἱ δὲ χωρικοὶ ὡς κολλῆγοι, ἤτοι καλλιεργηταὶ τῶν αὐτῶν κτημάτων ἐπὶ ῥητῇ συμφωνίᾳ δὲν ἦσαν εἰμὴ κατὰ παράκλησιν κάτοχοι οὐδ' ἔλαβον διὰ τῆς προτεινομένης πωλήσεως, καὶ ἂν ἐκληφθῇ τὸ περὶ ταύτης ἔγγραφον ὡς μὴ ἠκυρωμένον, ὁπωῖον δι' ἀποφάσεως τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς ἐκηρύχθη, τὴν κατοχὴν τοῦ ἑνὸς τρίτου μὲ διάνοιαν κυρίου, ὡς ὑποσχεθέντες νὰ διατηρήσωσι τὴν κατὰ παράκλησιν κατοχὴν μέχρι τῆς 2 Δεκεμβρίου 1836 ἐποχῆς, πρὸ τῆς ὁποίας ἤδη κατέστησαν νομίμως κύριοι καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ τριτημορίου οἱ ἀδελφοὶ Τσάλη, ἐπ μένως καὶ ὁ πέμπτος ἀναιρέσεως λόγος, καθίσταται ὡσαύτως ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐκ τῶν προσαχθεισῶν αὐτῷ ἀποδείξεων, ἐπείσθη ὅτι ἔλαβε χώραν ἀποβολὴ ἐκ τῆς κατοχῆς τοῦ κτήματος τὴν ὁποίαν εἶχον πραγματικῶς οἱ ἀδελφοὶ Τσάλη, ἑπομένως δὲν ὑπάρχει περίπτωσις καθ' ἣν ἐδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ § 2 τοῦ ἄρθρ. 630 τῆς πολ. δικονομίας· ὁ δὲ λόγος τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅτι ἐπειδὴ δὲν μετῆλθον οὐδεμίαν βίαν, κακῶς τὸ ἐφετεῖον ἐξέλαβε τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσιβλήτων ὡς ἀφορῶσαν ἁρπαγὴν κατοχῆς καὶ διὰ τοῦτο διέταξε τὴν ἐγκατάστασίν των, εἶναι παντάπασιν ἀνίσχυρος, διότι κατὰ τὸν § 1 τοῦ εἰρημένου ἄρθρ. τῆς δικονομίας ὁ δικαστὴς δύναται ἐπὶ μόνῃ τῇ ἀποχρώσει τῆς διαταράξεως τῆς κατοχῆς ἢ τῆς ἀποβολῆς ἀπ' αὐτῆς νὰ διατάξῃ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἀποβληθέντος καὶ τοῦτο ἀπ' ἐναντίας τοῦ παραγγέλματος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου nude vi, ὅπερ ὑποθέτει τὴν διὰ προσωπικῆς βίας ἀφαίρεσιν τῆς κατοχῆς, ὥστε οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν δύνανται, παρούσης νεωτέρας ἰσχυρᾶς διατάξεως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, νὰ ἐπικαλεσθῶσι παραβίασιν Ῥωμαϊκοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀναφέρει εἰς τὸ ἱστορικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεώς του μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἀπὸ 6 Νοεμβ. 1836 ἔγγραφον τοῦ συμβολαιογράφου Λαμίας καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἀπάντησιν τοῦ Χασάναγα, ὥστε ὁ διϊσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσειόντων ὅτι δὲν ἔλαβε τὸ δικαστήριον τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὑπ' ὄψιν εἶναι ψευδὴς, ἂν ὅμως δὲν ἔκαμε μνείαν αὐτῶν εἰς τὸ αἰτιολογικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεώς του τοῦτο δηλοῖ ὅτι τὰ ἐθεώρησεν περιττὰ, ἔχον ἐνώπιόν του ἄλλας ἀποδείξεις καὶ μάλιστα τὸ ἀπὸ 2 Σεπτεμβ. 1836 πωλητήριον ἔγγραφον, ἐξ' οὗ ἐπείσθη ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες ἦσαν κατὰ παράκλησιν κάτοχοι, οὐδὲ δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ ἐξετάσῃ ἂν τὸ κατώτερον δικαστήριον ὀρθῶς ἢ ἐσφαλμένως ἐξήγησεν ἐκεῖνο τὸ ἔγγραφον καὶ ἂν ἐξέτεινε ἢ περιώρισε τὴν ἔννοιάν του

Ἐπειδὴ προκειμένου λόγου περὶ διαρορᾶς, ἀφορώσης διακατοχὴν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ῥητῶς ἀπεφάνθη, ὅτι τὸ περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ τίτλου τῆς ἀγορᾶς ζήτημα ὑπάγεται εἰς τὴν κυριότητα, οὐδὲ δύναται νὰ ἐπισωρευθῇ εἰς τὴν περὶ διακατοχῆς δίκην· ἐκ δὲ τούτου προκύπτει ὅτι δὲν ἐπεμβῆκεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς κυριότητος, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν προσαχθέντων αὐτῷ τίτλων ἠθέλησε νὰ διαλύσῃ τὸ περὶ κατοχῆς ζήτημα καὶ οὕτω ν' ἀποφασίσῃ ἐν γνώσει καὶ πεποιθότες εἴς τινα τῶν διαφερομένων ἀνήκει ἡ ἔννομος κατοχὴ ὥστε ἡ προτεινομένη παραβίασις τοῦ 629 ἄρθρ. § 2 τῆς πολ. δικονομίας καὶ τοῦ κανόνος possessio rerum facti non juris esse εἶναι πάντι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀναγνωρίζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους ὡς ἔχοντας τὴν ἔννομον καὶ πραγματικὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος, τοὺς δὲ ἀναιρεσείοντας ὡς κατὰ παράκλησιν κατόχους κατέναντι τῶν πρώτων καὶ μεταξὺ αὐτῶν μόνον ὑφίσταται ἡ διαφορὰ, ἑπομένως μὴ ὑπαρχόντων τρίτων ἄλλων προσώπων δὲν ὑπάρχει οὐδὲ ἡ περίπτωσις καθ' ἣν ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ τρίτου παραγράφου τοῦ ἄρθρ. 552 τῆς πολ. δικονομίας τῆς ὁποίας τὴν παραβίασιν προτείνουσιν οἱ ἀναιρεσείοντες.

Ἐπειδὴ δὲν πρόκειται περὶ ἀποδόσεως καρπῶν ἐκ μέρους νομέων κακῆς πίστεως, ἀλλὰ περὶ ἀποδόσεως καρπῶν ὀφειλομένων ἐκ μέρους ἀνθρώπων, οἵτινες ἦσαν κολλῆγοι, ὡς τοὺς χαρακτηρίζει τὸ δικαστήριον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ αὐτοῦ ἀποφάσει, ἡ δὲ καλὴ πίστις τὴν ὁποίαν ἀπονέμει εἰς αὐτοὺς τὸ δικαστήριον δὲν ἀποβλέπει τὴν ἔννομον κατοχὴν των ἀλλὰ τὴν ἰδιότητα αὐτῶν ὡς κολλήγων, καὶ ἀφ' οὗ δὲν ἐννόησεν αὐτοὺς ὡς ἐννόμους κατόχους δὲν ὤφειλεν οὐδὲ νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν καλὴν ἢ τὴν κακὴν πίστιν αὐτῶν ὡς τοιούτων, ἑπομένως δὲν παρεβίασε τὰς διατάξεις τοῦ τίτλου 1 § 11 καὶ 12 τοῦ β'. βιβλίου τοῦ Ἁρμενοπούλου·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ εἰς τὸ αἰτιολογικὸν μὲν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως μέρος οἱ ἀναιρεσείοντες χαρακτηρίζωνται ὁμόδικοι, ὡς ἔχοντες εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ἴδιον ἄμεσον συμφέρον προκύπτον ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας, εἰς δὲ τὸ διατακτικὸν δι' οὗ ἕκαστος αὐτῶν καταδικάζεται εἰς ἀπόδοσιν τῶν ὀφειλομένων καρπῶν, οὐδεὶς γίνεται λόγος ὁμοδικίας, δὲν προκύπτει ἐντεῦθεν ἔλλειψις διατακτικοῦ, οὐδὲ ὑπάρχει ἀντίφασις μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ αἰτιολογικοῦ, διότι ἡ ὁμοδικία δὲν συνεπιφέρει ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸ ἀλληλέγγυον καὶ ἀφοῦ οἱ ἀναιρεσείοντες ἐθεωρήθησαν ὡς κολλῆγοι, ὑπόχρεοι εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν συναχθέντων καρπῶν, ὀρθῶς καὶ συνε[illegible] τὸ δικαστήριον κατεδίκασεν ἕνα ἕκαστον εἰς τὴν ἀπόδοσιν ὅσων μόνων καρπῶν ἐσύναξεν ἐκ τοῦ ὁποίου ἔσπειρε καὶ ἐκαλλιέργησε μέρους τοῦ κτήματος·

Ἐπεδὴ ἐκτεθέντων ἅπαξ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἀποράσεως τῶν ὀνομάτων

τῶν διαδίκων οὐδεμία βλάβη ὑπάρχει, ἂν δὲν ἐπανελήφθησαν ταῦτα καὶ εἰς τὸ διατακτικὸν, ὥστε καὶ ὁ λόγος τῆς παραβιάσεως τοῦ 182 ἄρθ. § 2 καὶ 6 τῆς πολ. δικονομίας εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπεφάσισε περὶ τῆς ἐκ τοῦ κτήματος ἀποβολῆς ἐκείνων μόνον τῶν χωρικῶν, οἵτινες ἐδικάσθησαν, ἂν δὲ ὑπάρχωσι καὶ ἄλλοι ἔχοντες ἀξιώσεις εἰς τὴν διακατοχὴν, ἀπὸ τὰ συμφέροντα τρίτων δὲν δύνανται νὰ ὀφεληθῶσιν ἐκεῖνοι· ἄλλως τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐδίκασε περὶ τούτων, ἑπομένως οὐδὲ ὁ Ἄρειος Πάγος ὀφείλει νὰ τοὺς λάβῃ ὑπ' ὄψιν·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν εἶναι ἀποχρώντως αἰτιολογημένη, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ τοῦ τριτημορίου τῶν χωρίων ἀποβολὴν τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὴν εἰς αὐτὸ ἐγκατάστασιν τῶν ἀναιρεσιβλήτων, τὸ δὲ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως εἶναι πλῆρες, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς δικασθέντας, διότι δὲν τοὺς καταδικάζει εἰς περισσότερον παρὰ τὸ ὑποῖον κατέχουσι μερίδιον τοῦ ἐπιδίκου κτήματος·

Ἐπειδὴ ἡ προτεινομένη ἀσάφεια τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀνύπαρκτος καὶ ἂν ὑπῆρχε τοιαύτη δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως·

Ἐπειδὴ ἀναιρεθείσης ἅπαξ τῆς προηγουμένης τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀποφάσεως καὶ παραπεμφθείσης τῆς δίκης εἰς ἄλλο δικαστήριον τὰ πράγματα ἐπανῆλθον εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ἐκκρεμοῦς δὲ οὔσης τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἠδύναντο πάνυ νομίμως οἱ ἀδελφοὶ Τσάλη νὰ παρέμβωσιν εἰς αὐτὴν, προστιθέμενοι εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Κωνσταντίνου Τσάλη, ἑπομένως καὶ ὁ λόγος ὅτι παρεβιάσθη τὸ 384 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας, διὰ τῆς παραλείψεως καὶ ἄλλων προσώπων εἰς τὴν συζήτησιν εἶναι παντάπασιν ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἔξοδα εἶναι ὑπέρογα καὶ πρέπει νὰ μετριασθῶσιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναγνώστου, Βάρσου, καὶ Παναγιώτου Ζάρδα, Κωνσταντίνου Παναγιώτου, Γεωργίου Κατζήμπουρα, Νικολάου Μπουρδῆ, Γιαννούλη Παππαδοπούλου, Ἀναγνώστου Παππαδημητροπούλου καὶ Ἀθανασίου Παππαδημητροπούλου, κατοίκων τῶν χωρίων Ἰμέρβεη καὶ Ἀλαμάνας τῆς Φθιώτιδος, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1 (1523) ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. ἑκατὸν ἑπτὰ, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττονται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένητες, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων μετριασθέντα εἰς δραχμὰς διακοσίας καὶ μίαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Δεκεμβρ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 44.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως μεταξὺ τοῦ δημοσίου, καὶ τοῦ Καλογήρου Μαρίππα καὶ λοιπῶν, κατοίκων τοῦ χωρίου Αἴζαγα.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 51.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ Π. Καλληγᾶ δικηγόρου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη καὶ τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Ευ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Σεπτεμβρ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Δημοσίου ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Α. Τολμίδου καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τῶν ἀναιρεσιβλήτων Καλογήρου Μαρίππα, Παναγιώτου Μαρίππα, Ἰω. Λαδογιάννη καὶ λοιπῶν, κατοίκων τοῦ χωρίου Αἴζαγα, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Οἱ εἰρημένοι κάτοικοι τῶν χωρίων Αἴζαγα καὶ λοιπῶν, ἔκαμαν κατὰ τὴν 14 Μαΐου 1840 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν πρόκλησιν πρὸς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δημοσίου ὅτι εἶναι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κάτοχοι καὶ κύριοι τοῦ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ χωρίου Αἴζαγα τοῦ δήμου Θουρίας τῆς διοικήσεως Μεσσηνίας, ἀκινήτων κτημάτων συγκειμένων ἐκ γαιῶν, δένδρων, ἀμπέλων, βοσκησίμων τόπων καὶ ὑδάτων, καὶ νέμονται αὐτὰ ὡς ἰδιοκτῆται, ὅτι ὅμως τὸ δημόσιον πρό τινος καιροῦ καυχᾶται ὅτι ἔχει ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν εἰρημένων κτημάτων παρ' αὐτῶν κατεχομένων, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἀνεφέρθησαν κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείαν διὰ νὰ παύσῃ τῶν ἀξιώσεών της, αὕτη ἀπ' ἐναντίας τοὺς ἔδωκεν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, ὅτι διὰ ταῦτα προσκαλοῦν τὸ δημόσιον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν κατ' αὐτῶν ἀγωγήν του, ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, ἄλλως δὲ ἐζητήσαντο: 1. ν' ἀποφασίσῃ ὅτι πᾶσα ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου κατ' αὐτῶν ἀγωγὴ παρεγράφη. Συζητηθείσης ἐπὶ ἀκροατηρίου τῆς ὑποθέσεως καὶ προταθείσης παρὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δημοσίου ἐνστάσεως ἀναρμοδιότητος, τὸ μνημονεθὲν δικαστήριον ἐξέδωκε κατὰ τὴν 1 Νοεμβ. π. ε. ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 4407 δι' ἧς, παραδεχθὲν τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ δημοσίου, παρέπεμψε τοὺς προκαλοῦντας εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὁ δικηγόρος Χ. Ζῶτος, πληρεξούσιος τῶν χωρικῶν, τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἀπριλ. 1841 ἀποφάσεώς του, παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν, ἠφάνισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ ἐκή-

ρυξεν ἁρμόδιον τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν ῥηθέντων χωρικῶν καὶ τοῦ δημοσίου περὶ προκλήσεως εἰς ἀγωγὴν δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὸ δημόσιον τὴν ἀναίρεσιν διὰ κακὴν ἑρμηνείαν τῶν ἄρθρ. 83 καὶ 87 τῆς πολιτ. δικονομίας, καθότι τὸ ῥηθὲν ἄρθρ. 87, λέγον ὅτι « ἐὰν ὁ προκαλούμενος δὲν κάμνει ἐντὸς τῆς προσδιορισθείσης αὐτῷ προθεσμίας ἔνστασιν κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς προκλήσεως, » δὲν ἐννοεῖ πᾶσαν ὁποιανδήποτε ἔνσασιν ἀλλὰ μόνον τὴν ἀφορῶσαν τὸ ἀπαράδεκτον τῆς προκλήσεως ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 83 ὁ προκαλούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλῃ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀναρμοδίως εἰσάγεται πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν, δίχως νὰ ἦναι ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ ἂν ἔκαμεν τὴν κατὰ τὸ ἄρθ. 87 ἔνσασίν του, μὴ ὄντος ἁρμοδίου καὶ μὴ δυναμένου τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐξετάσῃ τοῦτο προτεινομένης τῆς ἀναρμοδιότητός του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκοῦδίλη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 87 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας, ἐὰν ὁ προκαλούμενος ἐντὸς τῆς προσδιορισθείσης αὐτῷ προθεσμίας δὲν κάμῃ ἔνστασιν κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς προκλήσεως καὶ δὲν κινήσῃ ἀγωγὴν, τὸ δικαστήριον κατὰ πρότασιν τοῦ προκαλοῦντος ἀποφασίζει ὅτι ἡ ἀγωγὴ παρεγράφη, ὥστε ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον ἡ παρέλευσις τῆς προθεσμίας γεννᾶ κατὰ τῆς ἀγωγῆς, συνάγεται ἀδιστάκτως ὅτι τὸ ῥηθὲν ἄρθρον, φέρον ὅτι ὁ προκαλούμενος ὀφείλει ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης αὐτῷ προθεσμίας νὰ κάμῃ ἔνσασιν κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς προκλήσεως, ἐννοεῖ πᾶσαν ἔνστασιν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος, ἄλλως ἤθελε προκύψει τὸ ἄτοπον τοῦ νὰ διατηρῆται εἰς τὸ προκαλούμενον δικαίωμα προσβολῆς κατὰ τῆς προκλήσεως, ἀφοῦ ἡ ἀγωγή του παρεγράφη, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀφανίσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι παρελθούσης τῆς νομίμου προθεσμίας παρεδέχθη τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ δημοσίου ἐδίκασεν ὀρθῶς, αἱ δὲ προταθεῖσαι παραβιάσεις τῶν ἄρθ. 83 καὶ 87 τῆς πολιτ. δικονομίας εἶναι ἀνυπόστατοι.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημοσίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἀπριλ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 1886 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων του δραχμὰς 37 καὶ λεπ. 50.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Δεκεμβρ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἰανουαρ. 1842

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 45.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Χαὴμ Ἀβραὰμ Σακῆ, κατοίκου Ἀθηνῶν, κατὰ τοῦ Λουκᾶ Π. Νάκου καὶ λοιπῶν, κατοίκων Λεβαδίας.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 54.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλλικα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Δεκεμβ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Χαὴμ Ἀβραὰμ Σακῆ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσείοντος, παρασταθέντος μετὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τοῦ Λουκᾶ Π. Νάκου καὶ Ἄννης Ν. Καλογεροπούλου, τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ Πέτρου Νάκου, κατοίκων Λεβαδίας, ἀναιρεσιβλήτων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Ὁ Χαὴμ Ἀβραὰμ Σακῆ διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ὀκτωβρ. 1838 ἀγωγῆς του, κινηθείσης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν κατὰ τῶν τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ ποτὲ Π. Νάκου, ἐκθέσας ὅτι κατὰ τὴν 10 Μαρτ. 1813 ἠγόρασε παρὰ τοῦ ἀποβιώσαντος Π. Νάκου εἰς Λεβαδίαν κοιλὰ σίτου 928 ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ τοῦ τὰ παραδώσῃ εἰς τὰ Ἄσπρα Σπήτια καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀντίτιμον, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ εἰς χεῖράς του ἐγγράφου, καὶ ἐκ τοῦ μεταξὺ των λογαριασμοῦ καὶ ὅτι μ' ὅλον τοῦτο, οὐδὲ τὸν σῖτον ἔλαβε μέχρι τοῦδε οὔτε τὰ δι' ἀντίτιμον αὐτοῦ δοθέντα χρήματα, ἐζητήσατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐνεγόμενοι εἰς τὴν ἀπόδοσιν 4100 δραχμῶν τῶν τόκων αὐτῶν καὶ τῶν ἐξόδων συζητηθείσης ἑπομένως τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου, τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 3337 ἀπόφασιν, κατὰ συνέπειαν τῆς ὁποίας ἐξετάσθησαν οἱ ἑξῆς μάρτυρες, Ναοῦμ Γκίκας, Δημήτριος Γεωργαντᾶς καὶ Βασίλειος Γεωργαντᾶς· ἀκολουθῶς ἡ ὑπόθεσις εἰσήχθη εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς συζήτησιν καὶ μετ' αὐτὴν ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1840 ὑπ' ἀριθ. 3950 ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς ὁποίας ἀπορρίφθη ἡ ἀγωγὴ τοῦ Χαὴμ Ἀβραὰμ Σακῆ· τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκαλέσεν ὁ ῥηθεὶς Χαὴμ Α. Σακῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1841 ὑπ' ἀριθ. 1828 ἀποφάσεώς του ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς· 1. ἐπιβάλλει εἰς τὸν Λουκᾶν Π. Νάκου καὶ τὴν Ἄνναν Ν. Καλογεροπούλου κληρονόμους τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς αὐτῶν Πέτρου Νάκου τὸν ὅρκον, ὅτι καὶ οἱ προσπαθήσαντες ν' ἀνακαλύψωσι τὴν ἀλή-

θειαν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὕρωσι λόγον διὰ νὰ ἀμφιβάλλουν ὅτι τὰ 928 κοιλὰ σίτου περὶ ὧν ἐνδιαλαμβάνει τὸ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1313 ὑποσχετικὸν ἔγγραφον τοῦ διαληφθέντος Π. Νάκου, παρεδόθησαν πραγματικῶς παρ' αὐτῶν εἰς τὸν Χαὴμ Α. Σακῆ· 2. ἡ ὁρκοδοσία αὕτη θέλει γενῇ ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης· 3. ἐὰν οἱ ἐφεσίβλητοι δώσουν ἐμπροσθέσμως τὸν ἀνωτέρω ὅρκον, ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 16 Ἰουλίου 1840 ἔφεσιν τοῦ Χαὴμ Α. Σακῆ τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1840 ὑπ' ἀριθ. 3950 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ἐπικυρόνει τὴν διαληφθεῖσαν ἀπόφασιν κτλ. 4. ἐὰν δὲ οἱ ἐφεσίβλητοι δὲν δώδωσι ἐμπροσθέσμως τὸν ἀνωτέρω ὅρκον ἐπιφυλάττεται ν' ἀποφασίσῃ τὰ περαιτέρω· τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀνάκρεσιν ὁ Χαὴμ Ἀβραὰμ Σακῆς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. Διότι τὸ ἐφετεῖον ἐν ᾧ εἰς τὰς σκέψεις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀντιδίκων δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀποδεδειγμένος, ἐπιβάλλει μ' ὅλα ταῦτα εἰς αὐτοὺς ὅρκον καὶ οὕτως ἐναντίον τοῦ κανόνος ἐχειροτέρευτε τὴν θέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀντέφεσις, ἐν ᾧ ἐὰν δὲν ἔπραττων οὕτως ἤθελεν παραδεχθῇ τὴν ἀγωγήν του· 2. Διότι καὶ τοῦτο ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐδύνατο νὰ πράξῃ πάλιν ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα δι' ἐντελῆ ἔλλειψιν ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦ ὅρκου αἰτιολογίας· 3. Διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἤνοιξεν εὐρύτερον εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀντιδίκων στάδιον θέσαν εἰς τοῦ ὅρκου τὸ θέμα ν' ἀμφιβάλλουν, ἐν ᾧ ἡ ἔκφρασις αὕτη εἶναι ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος νὰ πεισθοῦν, ἄρθρ. 363 τῆς πολ. δικονομίας· 4. Διότι διὰ τῆς γενομένης ὁρκοδοσίας δὲν διαλύεται ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς, καθότι ἐναντίον καὶ τῆς βάσεως αὐτῆς καὶ τοῦ νόμου ὡρκίσθησαν οἱ ἀναιρεσίβλητοι, ὅτι δὲν εὗρον αἰτίαν νὰ ἀμφιβάλλουν ὅτι παρεδόθησαν παρ' αὐτῶν τὰ 928 κοιλὰ σίτου, ἐν ᾧ ἡ τοιαύτη παράδοσις ἐὰν ἐλάμβανε χώραν ἦτον ἔργον αὐτοῦ δηλ. τοῦ πατρὸς Νάκου καὶ οὐχὶ αὐτῶν τῶν ἀμφιβαλλόντων κληρονόμων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τοῦ εἰσαγγελέως·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν μὴ θεωρῆσαν πλήρη τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1813 παρεδόθη εἰς τὸν Χαὴμ Ἀβραὰμ Σακῆ ὡρισμένη τὶς ποσότης σίτου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἠγόρασε παρὰ τοῦ ἀποβιώσαντος Πέτρου Νάκου ἐν Λεβαδίᾳ καὶ ἑπομένως ἀποφασίσαν πρὸς συμπλήρωσιν ἐκείνης, νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀποβιώσαντος νῦν ἀναιρεσιβλήτους, Λουκᾶν Π. Νάκου καὶ Ἄνναν Ν. Καλογεροπούλου, τὸν περὶ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν ὅρκον, ὤφειλε νὰ θέσῃ τοῦ ὅρκου τὸ θέμα οὕτως, ὥστε νὰ βεβαιοῦται ὅτι οἱ ἀναιρεσίβλητοι καί τοι προσπαθή-

σαντες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὕρουν λόγους διὰ ν' ἀμφιβάλλουν ὅτι ὁ πατὴρ των αὐτὸς Π. Νάκος, παρέδωκεν εἰς τὸν Χαὴμ Ἀβραὰμ Σακκῆν τὸν σῖτον τοῦ ὁποίου οὗτος ζητεῖ παρ' αὐτῶν τὸ ἀντίτιμον, ὡς μὴ γενομένης δῆθεν τῆς παραδόσεως· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τοιούτου θέματος προκειμένου νὰ συμπληρώσῃ τὴν προηγηθεῖσαν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἐτέθη ὅλον τὸ ἐναντίον, ὅτι δηλ. οἱ εἰρημένοι κληρονόμοι δὲν εὗρον αἰτίαν ν' ἀμφιβάλλωσιν, ὅτι ὁ σῖτος περὶ οὗ ὁ λόγος παρεδόθη παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἐν ᾧ ἡ παράδοσις ἔπρεπε νὰ γενῇ παρὰ τοῦ πατρός των Πέτρου Νάκου, οὐχὶ δὲ παρ' αὐτῶν· ἑπομένως τεθέντος ἐσφαλμένως καὶ ἀντιφατικῶς τοῦ ὅρκου καὶ ὁρκισθέντων τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐπὶ τοῦ τοιούτου θέματος, παρεβιάσθησαν αἱ οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 360 τῆς πολ. δικονομίας, οἵτινες, κατὰ τὸν § 5 τοῦ 807 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας φέρουσιν ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1841 ὑπ' ἀριθ. 1828 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους Λουκᾶν Π. Νάκου καὶ Ἄνναν Ν. Καλογεροπούλου, κατοίκους Λεβαδίας εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ καταβληθὲν παράβολον εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τῶν ἡττηθέντων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Δεκεμβρ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἰανουαρίου 1842.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 65.

Περὶ αἰτήσεως παραπομπῆς τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 185.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκυρδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Α. Τολμίδου καὶ Λ. Μελᾶ δικηγόρων, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Σ. Πήλληκα καὶ Μ. Ῥενιέρη καὶ τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Δεκεμβ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Παναγ. Καλεβρᾶς, πρώην εἰρηνοδίκης Χαλκίδος, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 77 βουλεύματος τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ δικασθῇ ὅτι τὴν 22 Ἀπριλ. ε. ε. κατεκράτησε παρανόμως, κατὰ συνέπειαν ἐντάλματος κρατήσεως ἐκδοθέντος παρ' αὐτοῦ, εἰς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς τὸν Ἀλέξ. Κριετζούταν τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας. Κατὰ συνέπειαν βουλεύματος τούτου ὁ παρὰ τοῖς Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐκάλεσε τὸν κατηγορούμενον νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ δικασθῇ περὶ τῆς ῥηθείσης πράξεως· οὗτος δὲ ἐπρότεινε μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου Κ. Α. Βούλγαρην καὶ τοὺς δικαστὰς Κ. Κ. Δ. Παπάγον καὶ Ἰω. Δοξαρᾶν· μὴ ὑπάρχοντος δὲ τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις διὰ τῆς ὁποίας κατηγορούμενός τις προσκαλεῖ δικαστὴν ἢ ὁλόκληρον δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἶναι ἐκκρεμὴς ἡ κατ' αὐτοῦ ἀρξαμένη ἀνάκρισις, νὰ μαρτυρήσῃ κατὰ τὴν ποινικὴν ταύτην δίκην, ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐξαίρεσιν τοῦ δικαστοῦ ἢ τοῦ δικαστηρίου, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἦναι κατὰ τὴν αὐτὴν δίκην μάρτυς καὶ δικαστής, καὶ ἑπομένως κανονίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ποιν. δικονομίας τὰς περὶ ἐξαιρέσεως δικαστῶν καὶ περὶ παραπομπῆς ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο δικαστήριον ἕνεκα ἐξαιρέσεως ὁλοκλήρου δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ ἐν περιπτώσει ἐξαιρέσεως ὁλοκλήρου δικαστηρίου ἢ τῶν πλείστων

μελῶν αὐτοῦ, ἡ διαδικασία γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν καὶ ἡ περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότης τῶν δικαστηρίων, κατὰ τὰ ἄρθ. 64, 47 μέχρι 50 τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦτέστιν ἡ αἴτησις τοῦ διαδίκου βεβαιωμένη ἀπευθύνεται πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ πάγῳ εἰσαγγελέα, παρὰ τοῦ ὁποίου ἀνακρίνεται ἡ ὑπόθεσις συνοπτικῶς. Κατὰ δὲ τὸ 56 ἄρθρον τῆς αὐτῆς δικονομίας ἡ εἰρημένη αἴτησις κοινοποιεῖται παρὰ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς εἰς τὸν προσκαλούμενον ὡς μάρτυρα δικαστὴν διὰ νὰ ἐκφρασθῇ, καὶ μόνον ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς προσηκούσης γενομένης κοινοποιήσεως αὐτῆς ὀφείλει ὁ δικαστὴς νὰ ἀπέχῃ τῶν δημοσίων ἔργων του·

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσει κατηγορούμενος Π. Καλεβρᾶς ἐπρότεινε νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν τρεῖς ἐκ τῶν δικαστῶν οἵτινες ἔμελον νὰ δικάσωσιν αὐτὸν οἱ Κ. Κ. Ἀνδρέας Βούλγαρις πρόεδρος, Δημ. Παπάγος καὶ Ἰω. Δοξαρᾶς, τοῦτέστιν ἐπρότεινεν πλαγίως τὴν ἐξαίρεσιν τοσούτων δικαστῶν ὥστε οἱ ὑπολειπόμενοι δὲν δύνανται νὰ συμπληρώτωσι τὸν κατὰ νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν δικαστῶν, ἄλλα χωρὶς νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς προμνησθείσας διατάξεις τῶν ἄρθρ. 47 μέχρι 50 καὶ 56 τῆς ποιν. δικονομίας· ἑπομένως ἡ τοιαύτη πρότασις μὴ γενομένη κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον δὲν ἠδύνατο νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, οὐδὲ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπὸ τῶν δημοσίων καθηκόντων ἀποχὴν τῶν δικαστῶν· ἡ δὲ παραπομπῆς αἴτησις ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικαις εἰσαγγελέως, ὡς στηριζομένη εἰς τὴν μνημονευθεῖσαν πρότασιν, εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτος, διότι δὲν ἔγεινεν οὔτε παρ' αὐτοῦ τοῦ διαδίκου τοῦ προτείναντος νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες τρεῖς ἐκ τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, οὔτε παρεπέμφθη παρ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἁρμοδίαν ἀρχὴν τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα, ὅστις μόνος δύναται κατὰ νόμον νὰ ἀνακρίνῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀπὸ 27 Ὀκτωβρ. 1841 παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως τὴν γενομένην εἰς τὴν ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσει ποιν. δίκην κατὰ τοῦ πρώην εἰρηνοδίκου Χαλκίδος Παναγ. Καλεβρᾶ, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Δεκεμβ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 66.

Περὶ τῆς γενομένης ἀνακοπῆς τοῦ Κ. Καρατζᾶ κατὰ τοῦ ὑπ'ἀρ. 537 βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 185.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-

ζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν ἐν τῷ συμβουλίῳ τὴν 22 Δεκεμβρ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς ὑπόθεσιν.

Ὁ Κωνς. Καρατζᾶς, σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 533 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 36 καὶ 41 τῆς ποιν. δικονομίας, εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν ἐφετῶν διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 11 Ἰουλ. 1841 ἐξύβρισε καὶ ἤκισε τὸν Ἰω. Ταμπακόπουλον, κλητῆρα τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ἕνεκα τῶν ἔργων τῆς ὑπηρεσίας του. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ Καρατζᾶς καὶ ἐζήτησεν ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐξετιμήθησαν κακῶς αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ νὰ ἀποφανθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει κατ' αὐτοῦ ἀφορμὴ κατηγορίας.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν τῆς ἀνακοπῆς καὶ γνωμοδοτήσαντα νὰ ἀπορριφθῇ αὕτη ὡς ἀπαράδεκτος·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 41 τῆς ποιν. δικονομίας, τὰ πλημμελήματα τῶν εἰς τὸ ἄρθ. 36 ἀρ. 3—6 ἀναφερομένων ὑπαλλήλων ἀνακρίνονται καὶ ἐκδικάζονται ἀνεκκλήτως παρὰ τῶν ἐφετῶν· ἡ δὲ διάταξις αὕτη ὡς πρὸς τὴν ἀνάκρισιν τῶν εἰρημένων ὑπαλλήλων συμφωνεῖ μὲ τὴν γενικὴν τοῦ ἄρθ. 13 ἀρχὴν, καὶ ὅτι ἡ ὑπερτάτη διεύθυνσις τῶν περὶ τὴν ἀνάκρισιν ἐναπόκειται ἀπὸ τὸ κράτος τῶν ἐφετῶν, εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέα, ὅπερ δὲν ἤθελεν ὑπάρχει, ἐὰν διὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῶν βουλευμάτων αὐτῶν, ἐσυγχωρεῖτο εἰς τὸ δικαςήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν ἀνακριτικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν·

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ τελευταίου ἐδαφ. τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, καὶ τῶν ἄρθρ. 463 καὶ 479 τῆς αὐτῆς δικονομίας, κατὰ τοῦ βουλεύματος τῶν ἐφετῶν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ διαληφθέντος 41 ἄρθρου δύναται νὰ γίνῃ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις, τοῦτο δὲ ἀποκλείει τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀνακοπῆς, καθότι ἄλλως δικάζοντος τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν τε ἀνακοπὴν καὶ τὴν ἀναίρεσιν ἤθελε προκύπτει τὸ ἄτοπον, ὅτι τὸ αὐτὸ δικαςήριον ἠδύνατο νὰ ἀναιρέσῃ τὸ ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ ἐκδοθὲν βούλευμά του·

Ἐπειδὴ ἑπομένως ἡ ἀνακοπὴ τοῦ Κωνς. Καρατζᾶ κατὰ τοῦ ἀπὸ 20 Σεπτεμβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 583 βουλεύματος τῶν ἐφετῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Κωνς. Καρατζᾶ τὴν γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 20 Σεπτεμβ. τοῦ 1841 ἔτους.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Δεκεμβρ. 1841.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 67.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθαν. Δεσποτοπούλου, δημάρχου Προσχίου. (Ἀριθ. βιβλ καχ. 185.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυλυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σοτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Δεκεμβ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Αθαν. Δεσποτοπούλου, δημάρχου Προσχίου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Σ. Τριανταφύλλη καὶ Π. Τυπάλδου.

Κατὰ τὴν 17 Μαρτ. 1840 τεσσαράκοντα περίπου κάτοικοι τοῦ δήμου Προσχίου τῆς ἐπαρχίας Ναυπακτίας, ἀνήγγειλον δὶ ἀναφορᾶς των πρὸς τὴν διοίκησιν Αἰτωλίας διαφόρους καταχρήσεις τοῦ δημάρχου Προσχίου Ἀθαν. Δεσποτοπούλου, πραχθείσας περὶ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Γενομένης διοικητικῆς προανακρίσεως καὶ ὑποβληθείσης ταύτης εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας, αὕτη διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 16,541 ἀποφάσεώς της προσεκάλεσε τὸν διοικητὴν Αἰτωλίας νὰ παύσῃ προσωρινῶς τὸν εἰρημένον δήμαρχον Προσχίου Ἀθαν. Δεσποτόπουλον, καὶ διέταξε τὴν εἰς δίκην εἰσαγωγήν του. Διευθυνθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τακτικὴν ἀνάκρισιν, μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ὑπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Αὐγ. 1841 ὑπ' ἀρ. 99 βουλεύματός του, διέταξε μὲν νὰ παύσῃ πᾶσα ποινικὴ ἀνάκρισις κατὰ τοῦ τελευτήσαντος Σωτηρίου Κουτζομήχου, ἀπεφάνθη δὲ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ δημάρχου Προσχίου Ἀθανασ. Δεσποτοπούλου καὶ τῶν Ἀναγνώστου Κουφοπούλου καὶ Νικ. Χατζῆ ἐπὶ δωροδοκίᾳ καὶ κατὰ τοῦ ἰδίου δημάρχου ἐπὶ ἐπεκτάσει τῆς ἐνεργείας τῆς ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν δημοσίου ὑπηρεσίας ὑπὲρ τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας του εἰς ἔργα τὰ ὁποῖα τοῦ εἶναι ἀπηγορευμένα, καὶ τελευταῖον παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαςηρίου 1. τὸν αὐτὸν Ἀθαν. Δεσποτόπουλον καὶ τὸν Νικ. Παππαντωνίου, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὁ μὲν ὅτι κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1839, ἐξετάσας ἐν Πλατάνῳ ὡς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος τὸν Νικ. Παππαντωνίου, κατηγορούμενον ἐπὶ συνεργείᾳ λῃστείας, ἐδέχθη παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον δύο Τουρκικὰ εἰκοσάρια ἀξίας δρ. 10, 30|00 διὰ νὰ τὸν ἀπολύσῃ μετὰ τὴν ἐξέτασιν του, ἤτοι διὰ νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν ἐκ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἀναγομένων, ὁ δὲ ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον ἔδωκεν εἰς τὸν εἰρημένον Ἀθ. Δε-

σποτόπουλον δήμαρχον Προσχίου ὡς δῶρον δύο εἰκοσάρια ἀξίας δραχμὰς 10 30/00 χάριν τῆς εἰρημένης πράξεως ἀναγομένης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ 2. τὸν αὐτὸν Α. Δεσποτόπουλον καὶ ἕνδεκα κατοίκους τοῦ δήμου Προσχίου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ὁ μὲν ὅτι κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1839 ἔτους ἐξετάσας ἐν Πλατάνῳ ὡς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, τοὺς εἰρημένους ἑνδεκα γεωργοὺς, κατηγορουμένους ἐπὶ κλοπαῖς ζώων, ἐδέχθη παρ' αὐτῶν ὡς δῶρον παρὰ μὲν τῶν τριῶν ἀνὰ δραχμ. 12, παρὰ τοῦ τετάρτου δραχ. 5, παρὰ τοῦ ἕκτου καὶ ἑβδόμου δρ. 5 καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν ἀνὰ ἓν τραγι ἀξίας δρ. 6, διὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ μετὰ τὴν ἐξέτασιν των, ἤτοι διὰ νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν ἐκ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἀναγομένων, ἅπαντες δὲ οἱ εἰρημένοι 11, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον ἔδωκαν εἰς τὸν εἰρημένον δήμαρχον ὡς δῶρα τὰ ἀνωτέρω χρήματα καὶ πράγματα χάριν τῆς εἰρημένης πράξεως ἀναγομένης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Δικασθέντος δὲ τοῦ εἰρημένου Ἀθαν. Δεσποτοπούλου ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικείου τὸ δικαστήριον τοῦτο, ἀφοῦ διὰ τῶν ἀπὸ 31 Ὀκτωβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 96 καὶ 97 προδικαστικῶν ἀποφάσεών του, ἀπέρριψε τὰς προτάσεις τοῦ κατηγορουμένου περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος Γ. Παππαχρήστου καὶ περὶ τοῦ νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως διὰ τὴν κακὴν διαγωγὴν τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, πρὸς ἐξέτασιν εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, μετ' ὀλίγον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 1 Νοεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 98 ὁριστικὴν ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐκήρυξε τὸν εἰρημένον Ἀθ. Δεσποτόπουλον ἔνοχον τινῶν ἐκ τῶν προσαχθεισῶν αὐτῷ δωροδοκιῶν καὶ ἐφαρμόσαν τὰ ἄρθ. 456 §. 1 καὶ 24 τοῦ ποινικοῦ νόμου, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τριῶν μηνῶν καὶ τριῶν ἡμερῶν φυλάκισιν, εἰς τὴν ἐκ τῆς δημαρχικῆς ὑπηρεσίας ἔκπτωσίν του, εἰς τὴν στέρησιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, καὶ εἰς πρόσκαιρον ἀνικανότητα τοῦ ν' ἀποκτήσῃ ἀρχὴν ἢ ἄλλην δημόσιον ὑπηρεσίαν διὰ δέκα μῆνας. Ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν καὶ τῶν τριῶν μνημονευθεισῶν ἀποφάσεων διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀρ. 97 ἀπόφασιν, διότι μὴ συγχωρήσαν τὸ δικαστήριον νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου προσκληθέντες μάρτυρες περὶ τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, ἐπεριώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ κακῶς ἠρμήνευσε τὸ ἄρθρ. 386 τῆς ποιν. δικονομίας, κατὰ τὸ ὁποῖον, ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνήγορός του ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἀξιοπίστου τῆς καταθέσεως τῶν μαρτύρων· τὸ δὲ δικαστήριον κακῶς ὑπέλαβεν ὅτι ὁ νόμος διὰ τῆς λέξεως παραχρῆμα ἀπαιτεῖ ἔγγραφα καὶ οὐχὶ μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν τῆς διαγωγῆς τῶν ἐξεταζομένων μαρτύρων· 5. καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀρ. 96 ἀπόφασιν, διότι τὸ δικαστήριον συγχωρήσαν τὴν ἔνορκον ἐξέτασιν τινῶν ἐκ τῶν μαρτύρων τῆς κα-

τηγορίας, οἵτινες, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς ἀποφάσεως, ὑπῆρχον ἀδελφοὶ τῶν κατηγορουμένων, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρου 114 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἐναντίον μάλιστα τῆς παρὰ τοῦ κατηγορουμένου γενομένης ἀντιρρήσεως· ἐκτὸς δὲ τούτου διαιρέσαν τὴν ὑπεράσπισιν, ἥτις κατὰ τὸν νόμον εἶναι ἀδιαίρετος, ὡς καὶ ἡ κατηγορία, ὑπερεπήδησε τὰ καθήκοντά του καὶ παρεξέτεινε τὴν ἁρμοδιότητα αὐτοῦ εἰς ἀντικείμενον νομοθετικὸν· 3. διότι τὸ δικαστήριον, καὶ τοι γενομένης προτάσεως παρὰ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου περὶ ἐξαιρέσεως διαφόρων μαρτύρων τῆς κατηγορίας ἀδελφῶν τῶν συγκατηγορουμένων (ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν) δὲν ἐξέδωκεν ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης ἀπόφασιν, οὔτε παρεδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην, ἀλλ' ἐπροχώρησεν αὐθαιρέτως εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν εἰρημένων μαρτύρων, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀρ. 98 ἀπόφασιν· 4. διότι ἐνῷ διὰ τοῦ βουλεύματος παρεπέμφθη καὶ διὰ τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος προσεκλήθη ν' ἀπολογηθῇ, ὅτι ἐδέχθη δῶρα παρὰ τῶν συγκατηγορουμένων διὰ νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν ἐκ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἀναγομένων καὶ ἀπολύσας αὐτοὺς κρατουμένους τότε ἀσυνομικῶς δῆθεν καὶ ἄνευ ἐντάλματος συλλήψεως ἢ φυλακίσεως ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως, κατεδικάσθη, κηρυχθεὶς ἔνοχος ὡς αὐτουργὸς δωροδοκίας, ἐνῷ κατὰ τὸ 456 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου τὸ πλημμέλημα τῆς δωροδοκίας δὲν ὑφίσταται, εἰμὴ ὅταν ὁ ὑπάλληλος δεχθῇ δῶρα διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἢ παραλείψῃ πρᾶξιν ἐκ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἀναγομένων, τοιαύτην πρᾶξιν, μὲ ἄλλας λέξεις κανεὶς ἐκ τοῦ δωροδοκηθησομένου δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ, ὡς ἰδίως εἰς αὐτὸν ὑπαγομένων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ δήμαρχος Προσχίου δὲν ὤφειλεν ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων του νὰ κρατῇ φυλακισμένους πολίτας, καθ' ὧν δὲν εἶχεν ἐκδοθῆ ἔνταλμα συλλήψεως ἢ φυλακίσεως ἢ δικαστικὴ ἀπόφασις, οὔτε συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ ἀπολύσας αὐτοὺς ὄχι μόνον δὲν ἔπραξε πρᾶξιν ἐναντίον τῶν καθηκόντων του ἀλλ' ἐξετέλεσε πρᾶξιν νομιμοτάτην τὴν ὁποίαν πᾶς ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος ὤφειλε νὰ ἐκτελέσῃ, κατὰ τὸ ἄρθ. 561 τῆς ποιν. δικονομίας· ἂν δὲ ἡ προμνημονευθεῖσα πρᾶξις εἶναι κατάχρησις τῆς ἐξουσίας ἢ ἄλλο τι (ἄρθ. 468 καὶ 488 τοῦ ποιν. νόμου) τοῦτο δὲν ἐγένετο ἀντικείμενον τῆς δίκης· 5. διότι τέλος, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καὶ ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος Νικ. Νάκη ἐξάγεται, ὁ μάρτυς οὗτος δὲν διέμεινε διαρκούσης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ διὰ τοὺς μάρτυρας προσδιορισθὲν δωμάτιον, ἀλλ' ἔλαβε συνέντευξιν μετ' ἄλλων· ἐντεῦθεν δὲ παρεβιάσθη ἡ οὐσιώδης διάταξις τοῦ ἄρθ. 383 τῆς ποιν. δικονομίας, ἥτις ὡς ἀφορῶσα τὴν ὑπεράσπισιν, παραβιαζομένην, φέρει ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀρ. 96 ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καὶ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ Ἀθ. Δεσποτόπουλος ἐκατηγορεῖτο διὰ διαφόρους διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων πράξεις δωροδοκίας, δι' ἃς συνεκατηγοροῦντο μετ' αὐτοῦ καὶ διάφοροι χωρικοὶ, καὶ ὅτι γενομένης προτάσεως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Δεσποτοπούλου περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος Γεωργ. Παππαχρήςου, τὸ δικαςήριον ἀπηγόρευσε τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν, καθόσον ἀπέβλεπε τὴν πρᾶξιν, δι' ἣν μετὰ τοῦ Δεσποτοπούλου συνεκατηγορεῖτο καὶ ὁ εἰρημένος Χαράλαμπος Παππαχρήςου καὶ κατὰ τοῦτο ἐξεπλήρωσεν ἀρκούντως τὴν θέλησιν τοῦ νόμου, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαιρέσῃ τὸν μάρτυρα καὶ καθόσον ἀπέβλεπε τὰς λοιπὰς πράξεις δ' ἃς δὲν συνεκατηγορεῖτο ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, καθότι ὡς πρὸς αὐτὰς δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς κατὰ τοῦ μάρτυρος ἐξαιρέσεως λόγος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν αὐτῶν πρκτικῶν βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐπρότεινε μὲν καὶ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ μάρτυρος Γεωρ. Ζαβέρδα, ὡς ὄντος ἀδελφοῦ τοῦ Χαραλάμπου Ζαβέρδα ἑνὸς τῶν κατηγορουμένων, ἀλλ' ἔπειτα παρητήθη τῆς αἰτήσεώς του. Κατὰ δὲ τὸ 114 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενοι συγγενεῖς τοῦ κατηγορουμένου, ἐὰν δὲν ἐναντιωθῇ εἰς τοῦτο ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ κατηγορούμενος, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἢ ὁ ἰδιώτης κατήγορος, καὶ ἡ δίκη δὲν θεωρεῖται ὡς ἄκυρος.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀρ. 97 ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ 387 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας μετὰ τοῦ 386 ἄρθ. αὐτῆς καὶ τῶν ἄρθ. 28 καὶ 32 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, ἐξάγεται μὲν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος δύναται, καθόσον συντείνει πρὸς ὑπεράσπισίν του, νὰ προσάψῃ εἰς τοὺς μάρτυρας πράξεις δυναμένας ν' ἀποδειχθῶσι παρ' αὐτοῦ παραχρῆμα εἴτε δι' ἐγγράφων εἴτε διὰ μαρτύρων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Ἀθ. Δεσποτόπουλος δὲν ἐπρότεινε ῥητῶς κατὰ τῶν μαρτύρων πράξεις, τοὐτέστιν ὡρισμένας κατά τε τὸν χρόνον, τὸν τόπον καὶ τὰ πρόσωπα, δι' ἃς μόνον δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἑπομένως τὸ διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀρ. 97 ἀποφάσεως, δι' οὗ ἀπερρίφθη ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις εἶναι κατὰ τὴν συγκεκριμένην ταύτην περίπτωσιν σύμφωνον μὲ τὸν νόμον.

Καθόσσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀρ. 98 ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ τὸ δικαςήριον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξε τὸν ἀναιρεσείοντα ἔνοχον, ὅτι ἔλαβε δῶρα διὰ νὰ ἀφήσῃ τοὺς δωροδοκήσαντας ἐλευθέρους εἰς τὰ ἴδια μετὰ τὴν ἐξέτασίν των, ἤτοι διὰ νὰ ἐκτελέσῃ πρᾶξιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἀναγομένην, καθότι ὤφειλε ν' ἀπολύσῃ αὐτοὺς ὡς μὴ συλληφθέντας ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἡ δὲ πρᾶξις αὕτη προβλέπεται καὶ τι-

μωρεῖται ὑπὸ τοῦ ἐδαφ. α. τοῦ ἄρθ. 456 τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὑποῖον ἑπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφηρμώσθη ὀρθῶς·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δὲν ἀποδεικνύεται ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι ὁ μάρτυς Νικ. Νάκης ἔλαβε συνέντευξιν μετ' ἄλλων, ἑπομένως καὶ ὁ τελευταῖος ἀναιρέσεως λόγος, καθὸ μὴ ἀληθὴς εἶναι ἀπορρίπτεος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθαν. Δεσποτοπούλου κατοίκου Πλατάνου τῶν Κραβάρων, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 31 Ὀκτωβ. ὑπ' ἀρ. 96 καὶ 97 καὶ ἀπὸ 1 Νοεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 98 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Δεκεμβ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 12 Ἰανουαρ. 1842.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ. 68.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δρούτζου Ἀλεβιζοπούλου καὶ λοιπῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 185.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Δεκεμβ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δρούτζου Ἀλεβιζοτούλου καὶ Δήμου Δρουτζοπούλου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Κ. Πολυάδου δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Δροῦτζος Ἀλεβιζόπουλος, Δῆμος Δρουτζόπουλος, Κων. Δρουτζόπουλος, Ἀγγελὴς Ἀθανασόπουλος καὶ Τάσσης Πανουσόπουλος, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου Κυπαρισσίας, ὅτι κατὰ τὴν 29 Ἰουνίου 1841, προμελετημένως καὶ ἐσκεμμένως ἤκισαν τὸν Κων. Δημητρίου καὶ Φώτιον Ἀθανασόπουλον εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἀγγελῆ Ἀλεβρᾶ, μὴ νοσήσαντος πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν· ὁ πταισματοδίκης διὰ τῆς ἀπὸ 3 Ὀκτωβρίου 1841 ὑπ' ἀριθ. 27 ἀποφάσεώς του, κηρύξαν ἐνόχους τὸν Δροῦτζον Ἀλεβιζόπουλον καὶ Δῆμον Δρουτζόπουλον, ὅτι κατὰ τὴν 29 Ἰουν. 1841 εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἤκισαν τὸν Φώτιον Ἀθανασόπουλον, παροξύναντα αὐτοὺς δὶ ἀθεμίτων ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, μὴ νοσήσαντα δὲ πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν, κατεδίκασεν ἕκαστον εἰς πέντε δραχμῶν πρόστιμον καὶ εἰς τὰ

ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ κατα-δικασθέντες διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι κακῶς ἐφηρμώσθη τὸ ἄρθ. 688 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι οὔτε διὰ τῶν μαρτύρων, οὔτε διὰ πιστοποιήσεως ἰατροῦ ἀπεδείχθη ὅτι ἐκ τῶν αἰκιῶν προέκυψεν εἰς τὸν παθόντα νόσος ἢ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης· 2. διότι ψευδῶς ἑρμηνεύθη ὁ ποιν. νόμος, καθότι ὁ πταισματιδίκης ἀπεποιήθη νὰ ἐφαρμώση τὸ ἄρθ. 690 τοῦ ποιν. νόμου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ πράξεως μὴ ἀναφερομένης εἰς τὸ κλητήριον βούλευμα, ἐνῷ ἡ πρᾶξις εἰς τὸ ἀκροατήριον δὲν ἤλλαξε μορφήν· 3. διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, καθότι ἀντὶ τοῦ δημάρχου ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν ὁ δεύτερος πάρεδρος, χωρὶς νὰ ἐξάγεται τὸ κώλυμα τοῦ πρώτου· 4. διότι ὁ πταισματοδίκης δὲν ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῆς προτάσεως, ὅτι ἐκ τῆς οἰνοποσίας οἱ κατηγορούμενοι δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν λογικῆς ἐνεργείας· 5. διότι δὲν ἐρωτήθη ὁ πληρεξούσιος τῶν κατηγορουμένων ἂν εἶχε ν' ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις εἰς τοὺς ἐξετασθέντας μάρτυρας· 6. διότι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος· 7. διότι δὲν παρετέθη εἰς τὴν ἀπόφασιν ὁλόκληρον τὸ ἐφαρμοσθὲν ἄρθρον τοῦ ποινικ. νόμου· 8. διότι ἡ ἀπόφασις δὲν ἀπηγγέλθη παρὰ τοῦ πταισματοδίκου, ἀλλὰ παρὰ τοῦ Γραμματέως· 9. διότι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρ. 82 καὶ 92 τῆς ποιν. δικονομ., καθότι ὁ πταισματοδίκης δὲν ἀναφέρει παντάπασιν εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἂν τὰ ἔξοδα εἰς τὰ ὁποῖα κατεδικάσθησαν οἱ κατηγορούμενοι ἐπροξενήθησαν ἐξαιτίας τοῦ δημοσίου κατηγόρου ἢ ἄλλου τινός· 10. διότι οἱ κατηγορούμενοι ἐδικάσθησαν χωρὶς νὰ ἦναι παρόντες καὶ χωρὶς νὰ διορίσωσι πληρεξούσιον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ πταισματοδίκης ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων καὶ ἀπὸ ἄλλα περιστατικὰ ἐπείσθη ὅτι ἐκ τῶν αἰκιῶν προῆλθεν εἰς τὸν Φώτιον Ἀθανασόπουλον νόσος μὴ διαρκέσασα πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν ὑπῆρξε νόσος καὶ κακῶς ἐφηρμώσθη τοῦ 688 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι καθόσον ἀφορᾷ τοὺς λοιποὺς συγκατηγορουμένους ὁ πταισματοδίκης κακῶς διατείνεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ πράξεως μὴ ἀναφερομένης εἰς τὸ κλητήριον βούλευμα, διότι ἡ πρᾶξις εἰς τὸ ἀκροατήριον δὲν ἤλλαξε χαρακτῆρα, ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀφορῶν τρίτους, οἵτινες ἀπελύθησαν ἤδη διὰ τῆς αὐτῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 31 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ 331 τῆς ποινικῆς δικονομίας, δικαίωμα πρὸς κατηγορίαν ἐπὶ πταισμάτων ἔχουσιν

ὁ ἁρμόδιος ἀστυνόμος ἢ δήμαρχος ἢ δημαρχικὸς πάρεδρος καὶ ὁ ἁρμόδιος εἰσαγγελεὺς, τὸ δὲ ἄρθρ. 330 τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἀπαιτεῖ μὲν τὴν παρουσίαν δημοσίου κατηγόρου εἰς τὰ πταισματοδικεῖα, δὲν προσδιορίζει ὅμως τὸ πρόσωπον εἰς ὃ κυρίως ἀνατίθενται τὰ καθήκοντα ταῦτα, ἑπομένως ἑκάστη τῶν ἀναφερομένων ἀρχῶν δύναται ἀδιακρίτως νὰ ὑποστηρίξῃ ἐνώπιον τῶν πταισματοδικῶν τὴν δημοσίαν κατηγορίαν, ὁ δὲ λόγος ὅτι τὸ πταισματοδικεῖον δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθημένον, διότι παρεσάθη ὡς κατήγορος ὁ δημαρχικὸς πάρεδρος ἀντὶ τοῦ δημάρχου χωρὶς ν' ἀναφέρεται τὸ κώλυμα αὐτοῦ, εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ δὲν προκύπτει οὔτε ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν, οὔτε ἀπὸ τὰ πρακτικὰ ὅτι ἔγεινεν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου πρότασις, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ὡς ἐκ τῆς οἰνοποσίας δὲν ἦσαν εἰς κατάσασιν λογικῆς ἐνεργείας, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἔγεινε τοιαύτη πρότασις, ὁ δὲ πταισματοδίκης παρέλειψε νὰ τὴν λάβῃ ὑπ' ὄψιν δὲν εἶναι ἀληθής·

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν ὁ πληρεξούσιος τῶν κατηγορουμένων δὲν περιορίσθη παντάπασιν εἰς τὴν χρῆσιν τῶν νομίμων τῆς ὑπερασπίσεως μέσων, ὥστε ἠδύνατο ἐὰν τὸ ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τοὺς μάρτυρας ἐρωτήσεις χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν περὶ τούτου πρόσκλησιν τοῦ πταισματοδίκου, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον ὁ νόμος δὲν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς πταισματοδίκας τοιοῦτον χρέος, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ πταισματοδίκης δὲν ἠρώτησε τὸν πληρεξούσιον τῶν κατηγορουμένων, ἂν εἶχε ν' ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας, εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις ἔχει ἀποχρώσας αἰτιολογίας, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι εἶναι ἀναιτιολόγητος, δὲν εἶναι ἀληθής·

Ἐπειδὴ, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἡ ἀπόφασις ἀνεγνώσθη μὲν παρὰ τοῦ Γραμματέως, ἀλλὰ κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ πταισματοδίκου καὶ παρόντος αὐτοῦ, ἑπομένως ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως θεωρεῖται ὡς γενομένη ἀπ' αὐτὸν τὸν πταισματοδίκην·

Ἐπειδὴ οὔτε εἰς τὴν ἀπόφασιν, οὔτε εἰς τὰ πρακτικὰ ἀναφέρεται τὶ περὶ τοῦ ὅτι τὰ ἔξοδα ἐπροξενήθησαν ἐξ' αἰτίας τοῦ δημοσίου κατηγόρου ἢ ἄλλου τινὸς ὡς διϊσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσείοντες, ἑπομένως ὁ πταισματοδίκης καταψηφίσας τὰ ἔξοδα ταῦτα εἰς βάρος τῶν καταδικασθέντων, ἔπραξε σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, αἱ δὲ προταθεῖσαι παραβιάσεις τῶν ἄρθ. 82 καὶ 92 τῆς ποιν. δικονομίας εἶναι ἀνυπόστατοι·

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως φέρουσι ῥητῶς ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὴν δικάσημον ἡμέραν καὶ διώρισαν μάλιστα πληρεξούσιον διὰ νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἐδικάσθησαν χωρὶς νὰ ἦναι παρόντες, δὲν εἶναι ἀληθής·

Ἐπειδὴ ὁ πταισματοδίκης ἐφαρμόζων κατὰ τῶν κατηγορουμένων τὸ ἄρθ. 688 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου μὲ τοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου 309 τοῦ αὐτοῦ νόμου διαλαμβανομένους ὅρους, δὲν παραθέτει τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν περίπτωσιν μέρος τοῦ ἄρθρου τούτου, παράλειψις, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθ. 360 §. 5 τῆς ποιν. δικονομίας, εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, κατὰ δὲ τὸ 500 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἐὰν ἕνεκα παραληφθείσης παραθέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου γίνεται ἀναίρεσις, δὲν ἀποφαίνεται ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν παραπομπὴν, ἀλλ' ἐφαρμόζει ἢ παρατίθησιν ὀρθῶς αὐτὸς οὗτος τὸ ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου, τὸ δὲ παραληφθὲν μέρος τοῦ ἄρθ. 309 τοῦ ποιν. νόμου, ἔχει οὕτως, « ἐὰν ἐπί τινος ἀπρομελετήτου τραυματισμοῦ ὁ βλαφθεὶς παρόξυνε τὸν πράξαντα δι' ἀθεμίτων ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων. »

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 3 Ὀκτωβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 27 ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικείου Κυπαρισσίας, καὶ καταδικάζει τὸν Δροῦτζον Ἀλεβιζόπουλον καὶ Δῆμον Δρουτσόπουλον, κατοίκους τοῦ χωρίου Ἀετοῦ τῆς Τριφυλίας, ἕκαστον εἰς 5 δραχμ. πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου ἐκκαθαρισθέντα ἔξοδα δραχ. 77· ἀποφασίζει δὲ τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, ἡ δὲ παροῦσα ἀπόφασις νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάτεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Δεκεμβ. 1841.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 12 Ἰανουαρ. 1842.

Τέλος τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου.
τοῦ 1841.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
007000014546